

Giới thiệu Trâm 4: Chim Liền Cánh

Truyện Trâm 4: Chim Liền Cánh của tác giả Châu Văn Văn nói về vụ án gia đình đã sáng tỏ, "Tiểu thái giám" Dương Sùng Cổ đã quang minh chính đại lấy lại tên Hoàng Từ Hà, nhưng kèm theo đó là danh phận cô không hề mong muốn: Vị hôn thê của Vương Uẩn. Mỗi quan hệ giữa ba người Hoàng Từ Hà - Lý Thư Bạch - Vương Uẩn bỗng trở nên khó xử lạ lùng.

Cùng lúc thế lực giấu mặt mà họ phải đối đầu ngày càng gia tăng áp lực. Quý vương bị vu cáo bắt giam, Hoàng Từ Hà đánh cầu đến sức mạnh nhà họ Vương trợ giúp, món nợ với Vương Uẩn càng thêm nặng.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: NGHỆ THƯỜNG VŨ Y

Trăng trung thu sáng vàng vặc.

Bóng quế đung đưa, hương thơm ngan ngát. Trời vừa chạng vạng, vô vàn ngọn đèn lồng bọc sa mỏng đã được thắp trên cây quế, soi bóng xuống mặt nước lung linh, điện ngọc lầu quỳnh, bóng hoa gió lộng, nhất thời chẳng biết là cảnh nhân gian hay tiên cảnh.

Trong ngôi đình nhỏ bên bờ nước, tiếng đồng ca của các ca nữ nghe còn rõ hơn tiếng trúc tơ. Trên vũ đài, ba mươi thiếu nữ vận áo gấm nắm tay nhau cùng múa. Đeo châu giắt ngọc, áo khăn lộng lẫy, hoa lệ vô ngần.

Hoàng Từ Hà ngồi sau bức rèm ở nhà thủy tạ cùng nữ quyến, nghe tiếng ca theo gió đưa tới. Đây là vườn hoa phủ tiết độ sứ Tây Xuyên, hôm nay là Trung thu, tiết độ sự Phạm Ứng bày tiệc tại phủ mời Quý vương Lý Thư Bạch. Về phần Hoàng Từ Hà thì được Phạm phu nhân đưa thiệp mời, cùng mấy cô nương họ Hoàng tới thưởng thức điệu Nghệ Thường.

Sau loạn An Sử, điệu múa này đã thất truyền, nhưng giờ kỹ viện ở Dương Châu tham khảo các nghệ nhân lão thành tại giáo phường rồi dựng lại, nghe nói đã đạt đến tuyệt đỉnh tinh hoa.

Khách nam được tiếp đãi ngoài đại sảnh, còn Hoàng Từ Hà cùng nữ quyến thì ở phía sau. Giữa nhà thủy tạ treo bức rèm trúc, sau rèm trúc lại buông một lớp màn the, nên ngồi bên trong nhìn ra, các vũ nữ phía ngoài cũng mờ mờ ảo ảo, như ngấm hoa trong mây mù.

Các phu nhân tiểu thư vừa thưởng thức vừa tranh thủ tán gẫu, câu được câu chăng.

“Từ Hà tỷ, đại ca muội cứ luôn miệng nhắc đến tỷ, hôm qua còn huênh hoang rằng tỷ và huynh ấy thông minh ngang nhau, bị muội mắng cho một trận. Hừ, huynh ấy mà đòi sánh với tỷ ư?” Chu Từ Yên ngồi bên cạnh chống cằm nhìn cô cười, “Theo muội thấy, tỷ nhất định là cô gái hoàn mỹ nhất trên đời!”

Hoàng Từ Hà ngượng ngịu cúi đầu: “Đâu có.”

Chu Từ Yên giống hệt Chu Từ Tàn, rất giỏi tự nói tự nghe, chẳng buồn quan tâm người khác ra sao, cứ thế thao thao bất tuyệt: “Rõ là thế mà! Tỷ tỷ xinh đẹp, dòng dõi thế gia, lại là tài nữ rừng danh thiên hạ. Chồng chưa cưới là đích tôn chỉ trưởng họ Vương Lang Gia, sau này tỷ gả vào đó khỏi cần nghĩ cũng biết là mỹ mãn một đời.”

Hoàng Từ Hà lặng lẽ cúi đầu, chẳng biết trả lời ra sao, chỉ nhìn qua lớp rèm, dõi mắt về phía Vương Uẩn. Tuy chỉ thấy thấp thoáng bóng hình, song phong tư xuất chúng nọ cũng đủ khiến muôn ngàn thiếu nữ xiêu lòng.

Vị hôn phu của cô đã đính hôn từ nhỏ xuất thân con nhà gia thế, phong nhã hào hoa, lời nói cử chỉ đều khiến người ta như được tắm gió xuân. Vậy mà, dù biết là không nên không phải, cô vẫn không thể kìm lòng này sinh tình cảm của Vũ Tuyên, kẻ mồ côi được cha mẹ cô nhận nuôi.

Bức thư tình cô gửi Vũ Tuyên đã trở thành chứng cứ khập tỵ cô hạ độc giết cả nhà, trong lúc chạy trốn lên kinh tìm cách minh oan, cô gặp được bước ngoặt quan trọng nhất trong đời.

Ánh mắt cô vượt qua Vương Uẩn, dừng lại ở một bóng người xa hơn.

Giữa đám người xúm xít ton hót lấy lòng, y càng lộ rõ vẻ thanh cao ngạo nghễ, tao nhã hào hoa. Quý vương Lý Thư Bạch, kỳ tích trong đời cô, cứu tình giữa lúc tuyệt vọng của cô, người đã khiến cô gạt bỏ tất cả dự định ban đầu, tiếp nhận vụ án đầu tiên bên cạnh y, đổi lấy lời hứa y giúp cô quay về Thục, lật lại bản án gia đình, minh oan cho chính bản thân mình.

Giờ đây, y đã đưa cô về phủ Thành Đô, vụ án nhà cô cũng đã sáng tỏ, song Vương Uẩn, chồng chưa cưới của cô lại âm thầm đuổi theo truy sát Lý Thư Bạch đến tận đây. Bất ngờ hơn là, sau khi mối tình đầu của cô và Vũ Tuyên đã tai tiếng khắp nơi, ngay cả khi bị cô thẳng thừng vạch trần âm mưu ân sát Lý Thư Bạch, Vương Uẩn vẫn tìm tới gia tộc cô, nhắc lại chuyện hôn nhân.

Hai người bọn họ còn có kết quả sao? Cuộc hôn nhân đính ước từ bao nhiêu năm trước, giờ đã vật đổi sao dời, lẽ nào cô vẫn phải tuân thủ ư?

Giữa lúc Hoàng Tử Hà thần thờ suy nghĩ, chợt nghe bên tai vang lên tiếng ồn ào. Cô ngoái đầu trông lại thì thấy tất cả vũ nữ có mặt đều đã lùi lại làm nền cho một nữ tử ăn vận long lẫy đang xoay tròn, hai tay buông nhẹ như giờ vòn tuyết. Tơ lụa khoác trên người nàng bay tung, như mây như khói, vẫn vít quanh gương mặt, như tiên nơi cung quế tỏa ánh hòa quang. Mọi người xung quanh trầm trồ không ngớt, mãi tới khi mây màu che mờ cả vầng trăng, bóng giai nhân đã chìm khuất giữa đám người, mới định thần lại được.

Có người thắc mắc: “Là ai múa mờ màn vậy?”

“Còn ai nữa? Là vũ nữ từ Dương Châu đến đó..... Cũng có người nói là từ Bồ Châu. Tóm lại đó là chị em với hung thủ giết người Công Tôn đại nương hôm trước, bà ta ra sức ton hót lấy lòng Phạm Tiết Độ, nghe nói Phạm Tiết Độ đã nhận lời tha cho hai nữ phạm nhân kia rồi.”

Hoàng Tử Hà sức nghĩ đến một người, thất thanh buột miệng: “Là Lan Đại ư?” “Đúng đúng, hình như chính là cái tên này!”

Hoàng Tử Hà nhìn theo bóng Lan Đại thấp thoáng giữa đám người, không khỏi chạnh lòng cảm khái. Lan Đại đứng thứ ba trong Vân Thiệu Lục Nữ, sở trường là những điệu múa uyển chuyển, cũng là người nghĩa khí nhất trong mấy chị em. Sau khi Mai Văn Trí mất tích, chính Lan Đại đã tìm đủ mọi cách đưa Tuyết Sắc về nuôi nấng. Giờ Công Tôn đại nương và Phó Tân Nguyễn xảy ra chuyện, cũng là Lan Đại bôn ba ngàn dặm đến cứu.

Người bên cạnh lại nói thêm: “Nghe nói cũng có chồng con rồi, thế mà còn không biết tự trọng, đi tô son điểm phấn mua hát mua vui cho người ta, chồng à không bạn lòng ư?”

Kẻ khác cười khẩy: “Vũ nữ bán nghệ, biết gì liêm sỉ? Đàn ông cưới hạng gái này về nhà, cũng rất một phường hạ lưu thôi.”

Mấy vị phu nhân cuối cùng cũng tìm được chủ đề chung, rặng rờ mặt mày lại xì xầm tán gẫu. Còn mấy tiểu cô nương như Chu Tử Yên lại vừa tò mò vừa e sợ, nhìn Lan Đại đến ngáy ra.

Hoàng Tử Hà bất giác thở dài, giữa tiếng sênh ca văng vẳng làm nền cho điệu Nghê Thường, cô thần thờ đi đến bên lan can, nhìn ra vầng trăng tròn soi đầy nước.

Gió thu dịu dịu, sóng gợn lăn tăn, kéo dài bóng trắng ra rồi thu ngắn lại, xao động không ngừng. Cô tựa lan can, chợt nghe một giọng lạnh lạnh khẽ vang lên bên tai: “Hoa thơm trắng sáng, có gì rầu rĩ chẳng vui?”

Cô ngoái lại, nhìn Lý Thư Bạch qua bức màn the. Mọi người ngoài đó đang mãi thưởng thức điệu múa của Lan Đại, chỉ mình y để ý thấy cô lẳng lặng lên ra đây.

Hoàng Tử Hà cúi đầu dựa lan can, hơi ghé lại gần y đáp khề: “Nhớ người nhà thôi.”

Lý Thư Bạch lặng lẽ quay sang nhìn cô. Ánh trăng vằng vặc soi rõ đường nét gương mặt y, đôi mắt đăm đăm còn long lanh in sóng gợn, tưởng như sao trời lấp lánh mới sa vào. Giọng y trầm thấp mà từ tốn: “Người chết đã chết rồi, người còn sống phải gắng gỏi lên. Người nhà cô nhất định cũng mong cô sống vui vẻ, chứ đâu muốn thấy cô chìm trong đau khổ thế này.”

Cô chậm rãi gật đầu, cội lòng cũng xao động theo bức màn the phơ phất giữa gió thu. Trên vai trái y là vầng trăng tròn vành vạnh, hắt chiếc bóng cao lớn rần rỏi của y lên cô, vững vàng tin cậy.

Cô chỉ cảm thấy một cảm xúc khó tả dâng ngập lòng, hơi mù như mây lan khắp lồng ngực, thế giới trước mắt mờ mịt hẳn đi, còn xa xăm mơ hồ hơn khúc nhạc theo gió đưa lại.

Hai người cùng ngắm vầng trăng nhô lên từ mái lầu phía đằng đông, tỏa ánh dịu dịu khắp mặt đất. Bên tai là tiếng tơ tiếng trúc, nhịp phách dồn dập, ba mươi vũ nữ càn múa càn nhanh, chẳng khác nào ba mươi đóa hoa gấm xoay tròn trên mặt nước, như gió như mây.

Bóng người loang loáng, tiêu sáo thổi dồn, song Lý Thư Bạch đang nghe lại hơi nhúu mày, khề ồ lên một tiếng.

Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Sao thế?” Y trầm tư đáp: “Âu không hầu thứ hai dường như có lẫn tạp âm kim loại.” Điệu Nghê Thường Vũ Y phải dùng đến rất nhiều nhạc cụ, lần này gần như là huy động tất cả nghệ nhân ở phủ Thành Đô, thôi thì đủ cả, hai tỳ bà, hai cổ cầm, hai không hầu, một đàn sắt, một đàn tranh, một đàn nguyệt. Còn có hai tất lật, hai sáo, hai sênh, một tiêu, chuông, trống, thanh la, nã bạt, khánh, v.v... cả ban hát hơn hai mươi người, theo lệ ngồi bên góc vũ đài diễn tấu.

Hoàng Tử Hà còn chẳng nhìn rõ người bên ấy, càng không hiểu tạp âm kim loại mà y nói là gì, chỉ liếc qua rồi đáp bừa: “Chắc là gảy sai dây thôi.”

Lý Thư Bạch quay sang cười với cô, không nói thêm gì nữa.

Hai người tựa vào lan can, cách một bức màn, cùng xem ca múa. Phía trên là đình đài lầu gác thấp đèn sáng choang, bên dưới là mặt hồ in bóng vũ nữ xoay tròn như gió, đôi đôi đều lộng lẫy xa hoa. Sóng gợn lăn tăn, ngát ngào hương quế.

Đúng lúc ấy, chợt nghe loáng thoáng bên hồ có người hô hoán: “Không hay! Xảy ra chuyện rồi!” Hoàng Tử Hà vội nhìn theo, thấy tiếng động phát ra từ phía bụi xương bồ. Một tên đầy tớ học tốc chạy tới, vừa chạy vừa la: “Cứu mạng, cứu mạng! Có người chết!”

Vừa nghe hai tiếng “người chết”, Chu Tử Tân phản ứng nhanh nhất, lập tức chạy đến bên hồ.

Nữ quyền trong nhà thủy tạ sợ đến hồn phi phách tán, hốt hoảng ôm ngực, chỉ trừ Hoàng Tử Hà và Chu Tử Yên. Hoàng Tử Hà đứng dậy, nhìn qua bức màn ra ngoài, chợt nghe thấy giọng Lý Thư Bạch bình thản mà chậm rãi: “Đi thôi, qua xem thế nào.”

Cô gật đầu, vén rèm bước xuống thêm.

Bà mợ đi cùng cô đương hoảng sợ, thấy thế cuống quýt hỏi với theo: “Tử Hà, con đi đâu đấy?”

“Con đi xem người chết.” Hoàng Tử Hà cúi mình thi lễ với bà ta, rồi nhanh nhẹn quay người xăm xăm đi về phía bụi xương bồ.

Chỉ nghe tiếng bà mợ giậm chân đằng sau: “Con gái con đưa đi xem xác chết gì chứ...”

Hoàng Tử Hà lờ đi, hời hả chạy đến hiện trường.

Chu Tử Tàn đang ngồi chồm hổm giữa bụi xương bồ, xem xét thi thể nữ nằm sấp. Phần đầu chìm trong nước, vai và lưng nửa ẩn nửa hiện, từ eo trở xuống nằm trên nền đất bùn, hai tay vươn ra đằng trước, cắm vào bùn lầy, chết dưới nước trong một tư thế kỳ quái.

“Sùng Cổ! Mau lại đây xem cái xác này!” Chu Tử Tàn đang bí, thấy cô đến thì vẫy tay lia lịa. Gã vẫn quen miệng gọi cô là Sùng Cổ, xem chừng không thể chấp nhận việc cô là con gái.

Hoàng Tử Hà đi đến gần, nhận ra phía trước là bùn lầy mà mình lại đang đi giày tơ, vịn vấy xếp nếp, không tiện lội xuống, bèn dừng lại, cảm lấy một chiếc đèn lồng từ tay bồ khoai bên cạnh, giờ sang soi thi thể.

Người chết là nữ, hơi đầy đặn, tóc vấn theo lối hoa huệ bệ bệ bùn, quần áo dính đầy bùn đất, không sao nhận ra kiểu dáng ban đầu nữa.

Chu Tử Tàn lật cái xác lại, kéo đôi tay lúc sâu dưới bùn ra, vốc nước rửa sạch.

Người này áng chừng mười tám mười chín, da dẻ trắng nõn, mặt mũi đoan trang, cũng coi như có nhan sắc. Đôi tay thon dài nhỏ nhắn, song khi cầm xuống bùn đã bị xây xước vô số chỗ, chưa kể một vết xước dài từ mu bàn tay kéo đến tận dưới đốt xương ngón giữa.

Hoàng Tử Hà chậm rãi giờ ngọn đèn lồng lên, xem xét mặt mũi tử thi, thấy vẫn còn vết phấn lem luốc bèn bảo: “Tử Tàn, đi gọi ông bầu gánh hát tới đây nhận mặt, xem có phải là người của họ không.”

“Ồi chào! Bích Đào à! Cô chết thảm quá!” Bầu gánh sụt sùi mếu máo, khiến người ta không nở nhìn.

Chu Tử Thần hỏi: “Là người của gánh các vị ư?”

“Thưa vâng, Bích Đào là người của chúng tôi, lúc đến đây hăng còn sớm nên cô ấy nói muốn đi dạo trong vườn, đợi mãi tới giờ diễn vẫn chẳng thấy về. May mà Úc Lý đi theo cô ấy cũng đã tập qua khúc Nghê Thường Vũ Y, chúng tôi đành để Úc Ly thay vào.”

Hoàng Tử Hà nhìn sang Úc Ly, thấy cô ta vóc người nhỏ nhắn, đang bùng mặt khóc gào: “Sư phụ, sư phụ ơi...”

Còn đương trầm ngâm, Chu Tử Tàn đã ghé tai thì thào: “Vụ này khó quá!”

Hoàng Tử Hà liếc gã: “Sao vậy?”

“Sùng Cổ xem, có rất nhiều điểm lạ lùng! Thứ nhất, người chết nằm úp mặt xuống bùn, nằm ngay bên mép nước, đáng lý phải là bị người ta túm tóc ấn xuống nước cho chết sặc, nhưng đầu tóc người này tuy hơi rối song không có dấu vết bị lôi túm.” Hoàng Tử Hà gật đầu.

Thấy cô không phản đối, Chu Tử Tàn phấn chấn nói tiếp: “Thứ hai là, hung thủ ấn đầu nạn nhân xuống nước, như vậy phải ngồi hoặc quỳ bên cạnh, nhưng cạnh cái xác không có dấu chân, lẽ nào hung thủ ngồi lên trên người nạn nhân ư? Như thế làm sao vận sức được?”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi hỏi: “Vậy công tử thấy tiếp theo phải bắt tay từ đâu?”

“Ta cho rằng, đầu tiên phải kiểm tra giày và quần áo tất cả mọi người, để thấy giày hay áo ai dính bùn hoặc bị ướt thì bút đi thăm vấn, đặc biệt là đàn ông khỏe mạnh.”

Hoàng Tử Hà vận lại: “Công tử chẳng nói hiện trường không có dấu chân ư?”

“Cái đó...có lẽ hung thủ dùng cách gì đó xóa dấu vết rồi.”

Hoàng Tử Hà ngồi xuống, soi đèn vào thi thể Bích Đào rồi vén tay áo nạn nhân lên, trở cổ tay hỏi: “Công tử thấy những vết thương này chứ?” Chu Tử Tàn gật đầu:

“Chắc là bị đá dẫm lẫn trong bùn cửa phải.”

“Trừ vết bị đất đá cào xước thì còn gì nữa?”

Chu Tử Thần nhìn kỹ lại, rồi trở vết thương dài từ mu bàn tay đến tận gốc ngón giữa: “Cái này... Hình như hơi khác.”

Hoàng Tử Hà nghiêng đầu nhìn sang, ý bảo gã nghĩ tiếp: “Công tử đoán xem, tại sao lại có vết thương này, bị cào xước như thế nào?”

Chu Tử Tàn bấy giờ mới à lên: “Có kẻ đã giết thứ gì đó từ tay Bích Đào! Cào xước luôn tay cô ta!”

“Ừm...” Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: “Bích Đào có phải là người gây không hầu thứ hai trong ban hát của các vị không?” Bàu gánh gật đầu thưa: “Đúng thế.”

“Vậy người tấu không hầu thay chân Bích Đào hôm nay là Úc Lý ư?”

“Thưa phải, khúc Nghê Thường Vũ Y cần hai cây không hầu, Bích Đào là cây thứ hai. Không phải độc tấu, chỉ hòa tấu, nên chúng tôi mới dám đề Úc Lý thay vào.”

Hoàng Tử Hà đưa mắt nhìn Úc Lý đang khóc lóc, thông thả nói: “Thế thì, tôi nghĩ Úc Lý cô nương nên giải thích đôi lời về lý do giết sư phụ, các vị thấy thế nào?”

Câu này đột ngột bùng ra khiến tất cả mọi người trong ban hát sững sờ, Úc Lý bùng bật khóc òa lên: “Tôi... Sao lại là tôi? Oan cho tôi quá...”

Chu Tử Tàn kinh ngạc ngoái lại, thấy Hoàng Tử Hà đẩy về đoàn chác mới nghi hoặc đi một vòng quanh Úc Lý rồi vòng lại ghé tai hỏi Hoàng Tử Hà: “Sùng Cổ có làm không đây? Quần áo cô ta sạch bong, giày cũng không lấm bùn, chỉ có ống tay áo hơi lem luốc thôi. Huống hồ cô ta nhỏ người hơn hẳn Bích Đào, trông tay cũng chẳng lầy gì lấm khôe, sao có thể dìm đầu nạn nhân xuống nước được?”

Hoàng Tử Hà không đáp mà đi thẳng đến chỗ Úc Lý vén tay áo cô ta lên.

Dưới ống tay áo là một xâu vòng vàng phải đến năm sáu chiếc, ôm lấy cổ tay.

Mấy nhạc công bên cạnh ò lên: “Đây là xâu vòng của Bích Đào mà! mấy hôm trước cô ấy còn khoe với chúng tôi, nói là tài tử Trần Luân Vân tặng.”

Úc Lý vô thức giấu cánh tay đeo vòng vào ngực, song thấy mọi người vẫn đổ dồn ánh mắt nhìn mình thì hoảng sợ khóc nức nở lên: “Đây... Đây là sư phụ cho tôi mượn...”

“Thật sự? Sư phụ cô tốt thật đấy, không chỉ mất tích đúng lúc quan trọng để cô thể chỗ, còn tặng cả xâu vòng vàng cho cô nữa. Tiếc rằng cô ấy quên mất một chuyện.”

Đoạn Hoàng Tử Hà quay sang bàu gánh: “Ban hát nhà các người bình thường kỷ luật lỏng lẻo thế à? Lúc diễn tấu còn cho đeo trang sức ư?”

Bàu gánh vội vàng đáp: “Chuyện đó... Chúng tôi quản rất nghiêm, từ khi bắt đầu truyền nghề đã dạy, trong lúc gảy đàn không được đeo vòng nhẫn, khi thổi tiêu sáo không cho đeo hoa tai dài hay vòng buông rủ. Trước khi lên sân khấu nhất loạt thu lại hết, để khỏi ảnh hưởng khi biểu diễn.”

“Đúng thế, nếu là một chiếc vòng hay cái lắc có thể lén giấu vào áo sẽ gò lên, rất dễ bị phát hiện. Huống hồ sư phụ vừa mất tích, xâu vòng đã rơi vào tay Úc Lý, chẳng phải càng chứng tỏ cô ta là hung thủ hay sao? Thế nên, chỉ còn một cách duy nhất là đeo vào cổ tay mình. Cũng may, chỉ cần đẩy lên một chút, để tay áo rủ xuống là che giấu được thôi.” Nói đoạn, Hoàng Tử Hà bỏ tay cô ta xuống, “Bởi vậy, cô bắt chấp quy củ không được đeo vòng nhẫn khi diễn tấu, vì chỉ có cách ấy mới giấu được xâu vòng này. Tiếc rằng cô xui xẻo, lại gặp phải Quỷ vương, hơn nữa trong khi diễn tấu không cẩn thận để xâu vòng chạm vào dây đàn, bị vương gia nghe được.”

Lý Thư Bạch và mọi người đã kéo đến nghe cô giảng giải, lúc này mới lên tiếng: “Đúng thế, bấy giờ đoạn giữa khúc Nghê Thường Vũ Y sắp kết thúc, ta chợt nghe thấy tiếng đàn từ cây không hầu thứ hai có lẫn tạp âm kim loại, có lẽ Hoàng tiểu thư cũng đoán ra từ điểm này.”

Ánh mắt mọi người nhìn Lý Thư Bạch bỗng tràn đầy ngưỡng mộ. Cây đàn thứ hai thường chỉ là hòa tấu, không phải chủ tấu, tiếng đàn cũng bị lẫn vào âm thanh của các nhạc cụ khác. Chẳng ai ngờ chỉ bằng một âm thanh ấy, y đã đoán ra cây đàn nọ có vấn đề.

Cũng có người tỏ vẻ kính nể Hoàng Tử Hà, dựa vào manh mối nhỏ đó mà luận ra hung thủ.

Trong ban hát có người nói: “Tôi nhớ ra rồi, bấy giờ khi tất cả vào chỗ mà chưa thấy Bích Đào, chính Úc Lý đã chạy đi tìm, rồi trở về bảo không tìm thấy. Có phải chính lúc đó cô ta đã dìm Bích Đào xuống nước không?”

“Có nhờ đâu thế.” Bàu gánh nhăn mặt, “Úc Lý nhỏ nhắn như thế, làm sao đủ sức dìm được Bích Đào? Lẽ nào đúng là cô ta một mình giết hại Bích Đào, rồi lại bình thản quay về ư?”

Úc Lý gật đầu lia lịa, kêu khóc thảm thiết: “Đúng vậy! Thấy tôi thích xâu vòng quá, cứ mê mẩn ngắm mãi, sư phụ bèn tháo ra cho đeo một lúc thế thôi, tôi... tôi chỉ đeo xâu vòng một lúc, sao đã thành hung thủ giết người được?”

“Đúng thế, cô ta yếu đuối như vậy làm sao giết người được? Giết xong xóa dấu vết thế nào?” Chu Tử Tàn cũng gật đầu tán đồng, “Sùng Cổ, hay là chúng ta tra xét kỹ lại lần nữa xem?”

“Không cần đâu, tôi có thể diễn lại tình hình lúc đó ngay bây giờ.” Nói rồi cô liếc Chu Tử Tàn, “Phiền Chu bồ đầu tìm giúp tôi một người phối hợp.”

Chu Từ Tàn tức thì vỗ ngực: “Không cần nhờ người khác, cứ để ta.” Hoàng Từ Hà chớp mắt, nhìn lại gã một lượt từ trên xuống dưới. Hôm nay Chu Từ Tàn không mặc đồ bỏ đầu, mà vận thường phục. Chỉ thấy gã khoác một chiếc áo gấm Thục màu hồ thủy, trên thêu từng cụm hoa đỏ thắm, lưng thắt đai vàng rực, đeo túi hương tía, hầu bao lục, bao gương da các bạc... Từ trên xuống dưới phải đến cả chục màu.

Cô cảm thấy người này có đem nhận nước ngay lập tức cũng đáng, nhờ đầu tẩy sạch được đồng màu mè lè loét kia thì càng hay.

“Đến đây.” Hoàng Từ Hà vẫy tay gọi gã, rồi rút râu vòng ra khỏi tay Úc Lý, dẫn Chu Từ Tàn đến bụi xương bồ bên hồ.

Cô ra hiệu cho Chu Từ Tàn giơ tay lên, hỏi: “Trời hơi lạnh, giò lội xuống nước không biết có lạnh không?”

Chu Từ Tàn vẫn chưa hiểu ý, ngu ngơ đáp: “Lần trước lặn xuống vớt thi thể ở Trường An giúp Sùng Cổ còn lạnh hơn... Nhưng giờ ta phải lội xuống tìm cái gì à?”

“Công tử đợi chút.” Nói rồi cô vớt luôn râu vòng vàng trên tay xuống đáy nước nông. Tuy râu vòng chìm lút một nửa vào bùn, nhưng mực nước sâu không tới nửa thước, dưới ánh đèn vẫn thấy lấp lánh ánh vàng.

Chu Từ Tàn ngạc nhiên hỏi: “Sùng Cổ làm gì thế?” “Công tử lội xuống vớt xem?”

Bấy giờ gã mới hiểu ra, vội chen vào giữa bụi xương bồ, nhưng đi được nửa chừng lại nhận ra sự thật thì lún chân xuống bùn, nên hơi ngần ngại không bước tiếp.

Hoàng Từ Hà ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, y hiểu ý, bèn đi đến nắm lấy cổ tay Chu Từ Tàn: “Để ta giữ cho.”

“Được!” Chu Từ Tàn nắm lấy tay Lý Thư Bạch, giẫm chân xuống bùn, nhào người ra nhặt râu vòng dưới nước.

Hoàng Từ Hà đưa mắt cho Lý Thư Bạch, y nhìn Chu Từ Tàn vô tội với vẻ cảm thông rồi thỉnh thoảng thả tay. Chu Từ Tàn đang vươn người ra, tức thì ngã nhào xuống nước.

Đang định hét lên thì bùn đã xộc vào miệng. Thấy Chu Từ Tàn hốt hoảng vùng vẫy, Lý Thư Bạch lại tóm vào mắt cá xách ngược gã lên, tức thì cả người gã nằm úp sấp giữa vũng bùn. Vì bị xách ngược mắt cá nên gã không có điểm tựa, hai tay cuống quýt quơ quào trong bùn mà không tóm được thứ gì để vận lực, dù biết bơi cũng vô dụng, từng chuỗi bong bóng thi nhau sủi lên ồ ạt, tựa hồ đã sặc nước đến choáng váng.

Lý Thư Bạch vội kéo gã dậy, Chu Từ Tàn sắc súa ngồi phệt giữa bụi xương bồ nôn ra toàn bùn với nước, như con cua mọc trong bùn ra.

Hoàng Từ Hà đưa khăn bông cho gã rồi ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Từ Tàn không sao chứ?”

Chu Từ Tàn vừa lau đầu tóc vừa hất xì lia lịa, lấp bắp đáp: “Không... không sao.” Làm gì có chuyện không sao? Quận thú Chu Tường nhìn con trai mà chỉ muốn khóc thét lên. Tiếc rằng người ra tay là Quý vương nên ông ta đành ngậm bồ hòn làm ngọt, gượng cười bảo kẻ hầu: “Mau lấy đồ đến để bỏ đầu thay.”

Hoàng Từ Hà bấy giờ mới quay sang nhìn Úc Lý, thấy cô ta đã gục xuống đất, thì chậm rãi giải thích: “Nhìn vết bùn dính trên tay áo cô, tôi mới nghĩ đến cách giết người này. Tuy sau khi ra tay cô đã cố lau sạch bùn, nhưng vẫn còn một vết lờ mờ, nếu so với đường viền giày của Bích Đào hẳn là vừa khéo. Thử nghĩ xem, nắm chân cô ta làm gì chứ?”

Lý Úc mặt xám như tro, cổ họng khô rang, ấp úng mãi không thốt nên lời.

Thấy vậy, Chu Tường bèn trút giận lên cô ta, thét gọi đám bồi khoái bắt lại: “Mau trói ả khi sư diệt tổ táng tận lương tâm này vào, để ta thăm vấn!”

Mấy chị em trong ban hát xót xa nhìn Úc Lý, nước mắt như mưa: “Sao cô lại nghĩ quẩn như thế...”

“Là... trời không có mắt!” Úc Lý bị lôi đi, vẫn còn gào lên tuyệt vọng, “Tôi có chỗ nào không bằng ả? ả ngu ngốc như thế, học mười mấy năm mới được là không hầu thứ hai! Tôi đứng bên học lỏm còn gầy hay hơn! Chẳng qua ả có chút nhan sắc mà thôi, dựa vào cái gì mà giẫm lên đầu lên cổ tôi...”

Hoàng Từ Hà thở dài: “Nếu cô là ngọc sáng thì sớm muộn cũng có người phát hiện ra thôi, sao phải cố chấp như thế?”

Có cô lên tiếng, đám bồi khoái đang lôi Úc Lý đi cũng dừng lại. Úc Lý nhìn chăm chăm vào thi thể Bích Đào, rờn rờn nước mắt, ghen ngào: “À... À ngày ngày lẳng nhục tôi, tôi vẫn cố nhẫn nhịn, nhưng ả biết rõ tôi ngưỡng mộ Trần công tử, còn cố ý bám lấy tôi khoe khoang râu vòng vàng y tặng...”

Ánh mắt Úc Lý xám ngoét như tro tàn, lướt qua gương mặt Hoàng Từ Hà: “Tôi... Tôi đã áp ủ kế hoạch này suốt mấy tháng, nghĩ đi nghĩ lại, bảo đảm không còn gì sơ hở... Thực không ngờ tiểu thư chỉ liếc qua là thấy đây rẫy sọt...”

Hoàng Từ Hà lặng thinh, nhìn theo đám bồi khoái lôi Úc Lý đi.

Chu Từ Tàn phía sau vừa lau mái tóc mới gội sạch, vừa than thở: “Đúng là nghĩ quẩn.”

Hoàng Từ Hà ngoái lại nhìn gã, gật đầu nói khẽ: “Bích Đào, Úc Lý. Hai cái tên này rất giống nhau, hẳn là vào gánh hát cùng một lúc. Vậy mà giờ đây một người lột mất xanh bầu gánh, trở thành nghệ nhân, kẻ kia gọi là đệ tử, thực ra chỉ là tỷ nữ. Họ cùng đi cùng về, đương nhiên cũng quen biết Trần Luân Vân nức tiếng phong lưu. Mối quan hệ tế nhị này, kéo dài đến giờ, sau đó...”

“Xâu vòng vàng Trần Luân Vân tặng Bích Đào, cuối cùng đã trở thành giọt nước tràn ly.”

“Đủ thấy trên đời này, vương mặc về tình cảm là thứ khiến người ta đau đớn nhất.” Một giọng chậm rãi vang lên đằng sau, đủ lọt tai cô, nhưng lại không để kẻ khác nghe được.

Giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu như thế, khiến Hoàng Từ Hà ngẩn ra một thoáng mới ngoái lại.

Vương Uẩn ở sau lưng cô, rõ ràng này giờ vẫn đứng đó, thấy cô phá án xong mới lên tiếng.

Dưới ánh đèn leo lét, ánh mắt y nhìn cô sâu thẳm, khiến Hoàng Từ Hà bối rối cúi đầu.

Chỉ nghe y bình thản nói: “Sống trên đời mỗi người đều có duyên phận và chốn về riêng, việc gì phải chuốc thêm phiền phức? Cuối cùng lại rơi vào cảnh hại người hại mình.”

Tim Hoàng Từ Hà thót lại, tuy hiểu ý y, song cô chẳng có cách nào phản bác, đành nín lặng cúi đầu.

Trăng ngả về tây, đã quá canh ba.

Yến tiệc kết thúc thế này khiến Phạm Ứng Tích không khỏi khó chịu. May mà Hoàng Từ Hà nhanh chóng vạch rõ chân tướng, nhưng mọi người cũng đã cụt hứng, quên bẵng cả điệu Nghê Thường Vũ Y điên đảo chúng sinh.

Khách khứa lục tục cáo từ, ai về nhà nấy. Hoàng Từ Hà cùng mợ lên xe, chợt nghe thấy sau lưng có người gọi: “Từ Hà.”

Cô ngoảnh lại thấy Vương Uẩn tươi cười đứng dưới ngọn đèn lồng ngay trước cửa, ngẩng lên nhìn mình khẽ nói: “Sáng mai ta sẽ đến bàn bạc vài việc với trưởng bối trong tộc của cô. Nếu cô rỗi, có thể trò chuyện mấy câu thì tốt quá.”

Hoàng Từ Hà cứng người, cô cúi đầu hành lễ với y rồi im lặng quay đi buông rèm xe xuống.

Tầm rèm vừa buông, nụ cười trên môi Vương Uẩn cũng tắt lịm. Y ngược lên nhìn bầu trời tối thẫm lồng lộng trên đầu, trăng đã xế, những vì sao lấp lánh đầy trời lại càng sáng rõ.

Những thứ xa xăm không thể với tới dường như luôn xán lạn hơn hết thảy. Cũng có thể là vì chói lọi quá mức, nên càng có vẻ khó với tới.

Giống như người con gái y những tưởng chỉ với tay ra là chạm đến, giờ đã biến thành vì sao rực rỡ mà xa xăm nhất giữa ngân hà. Ánh sáng chói ngời ấy chẳng khác nào ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, khiến y ngày đêm canh cánh, nhưng nhớ chẳng quên, khó mà kìm nén.

Vương Uẩn quay người lại lên ngựa, chuẩn bị về nhà họ Vương. Một chi của họ Vương Lang Gia dọn đến Xuyên Thục cũng có cơ ngơi, y là đích tôn dòng chính nhà họ Vương, đương nhiên không ai dám lơ là tiếp đãi.

Con ngựa y cưỡi dường như cũng gà gát buồn ngủ, cứ lê từng bước uể oải. Thoáng nghe tiếng chuông vàng leng keng, y chẳng cần ngoái lại cũng biết xe ngựa của Quý Vương đi qua, bèn kéo cương ngựa tránh sang bên đường.

Đường phố ban đêm chỉ có một ngọn đèn leo lét ở chỗ ngoặt. Lý Thư Bạch vén rèm xe lên gọi: “Uẩn Chi.”

Vương Uẩn gật đầu chào y: “Vương gia.”

“Hôm nay Trung thu, dự tiệc ở phủ tiết độ xong ta vẫn chưa tận hưởng. Vừa hay có ít trà ngon, Uẩn Chi có hứng cùng ta song đóm (1) nếm trà chăng?”

(1) Song đóm: Xưa kia thư sinh nghèo không có tiền mua dầu thắp đèn thường bắt đom đóm bỏ vào vỏ trứng làm đèn, ngồi bên song cửa đọc sách. Về sau “Song đóm” thường chỉ nơi đọc sách.

Vương Uẩn ung dung mỉm cười đáp: “Ngày ngắn buồn đêm dài, sao chẳng thắp đuốc dạo. Gia đã có nhã hứng, ty chức nào không dám không tuân?”

Lý Thư Bạch không nói gì thêm, chỉ ra hiệu cho y đi cùng. Chẳng bao lâu đã thấy gác Đôn Thuần, nơi tạm trú hiện giờ của Lý Thư Bạch phía trước.

Gác Đôn Thuần vốn là hành cung năm xưa của Huyền Tông cho xây dựng trong lúc chạy loạn An Sử đến đây. Tiếc rằng chưa xây xong, ngài ngự đã được Túc Tông tôn làm Thái Thượng Hoàng, rước về Trường An, để lại cung Đôn Thuần đang thi công dở dang. Quan viên đất Thục liền thu nhỏ quy mô lại, sau khi xây xong đổi gọi là gác, trở thành vườn cảnh của quan phủ Xuyên Thục. Lần này Quý Vương giá lâm, quận Thục đã gấp rút tu sửa, để y ở tạm.

Vương Uẩn theo Lý Thư Bạch vào hiên Xuân Hóa, sau khi dâng trà xong, tất cả người hầu lui ra, kể cả Trương Hàng Anh.

Đèn đuốc sáng choang soi tỏ bóng hai người. Cả hai đều biết lòng dạ đối phương, nhưng không ai chịu nói toạc ra, chỉ đàm luận mấy chuyện vặt trong triều. Đồng Xương công chúa đã được an táng, đoàn đưa tang dài đến hai mươi dặm, trong triều cũng có kẻ bàn rằng tang lễ vượt quá quy củ, hoàng thượng bèn phong nàng làm Vệ Quốc Văn Ý công chúa, lại cùng Quách thực phi ra tận cửa cung khóc lóc tiễn đưa, từ bấy không ai dám can gián nữa.

“Người nhà của các ngự y thì sao?” Vương Uẩn hỏi. Vì cái chết của Đồng Xương công chúa, hoàng đế đã trút giận sang các ngự y, cho rằng họ cứu

chưa chậm trễ, sau khi giết hết hơn hai mươi người bọn Hàn Tông Thiệu, Khang Trọng Ân, còn toàn hạ ngục tất cả họ hàng, lên đến hơn ba trăm người. Lý Thư Bạch nói thắc lưỡi rằng luật Đại Đường không có tiền lệ, Đại Lý Tự không thể xử lý, hoàng đế liền chuyển vụ này cho kinh triệu đoàn Ôn Chương, khiến y chạy không thoát.

“Ngự Sử Đài không dám can ngăn, thừa tướng Lưu Chiêm dâng tấu cầu xin thánh thượng thì bị đuổi ra, giờ đã bị bãi tướng, biếm đi Lĩnh Nam làm quan. Ôn Chương phán cho hơn ba trăm người kia phải lưu đây, gần đây bị tố cáo là ăn hối lộ nên xử nhẹ, ta thấy thánh thượng sẽ không nương tay đâu.” Lý Thư Bạch nói mấy chuyện băng quơ, tuy y ở Thực nhưng vẫn nắm rõ tình hình triều chính hơn ai hết.

Vương Uẩn thờ dài: “Chuyện lớn trong triều như gió mây biến ảo, sóng dữ dồn dập thực khiến người ta không sao lường được.”

Lý Thư Bạch tiện tay cầm chén lên chấm trà cho y, cười nói: “Trong triều giờ đây gió mây biến ảo, song đều nằm trong dự liệu của ta, riêng có một chuyện ta nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi.” Trong kinh, Lý Thư Bạch thú hứng nào cũng đứng đầu, chấm trà, thúc cốc, mã cầu, thứ gì cũng là cao thủ, tằm trà nhỏ mà đều tăm tắp, mãi vẫn chưa tan. Vương Uẩn nâng chén bằng ba ngón tay, ngắm nhìn thật kỹ rồi hỏi: “Chẳng hay gia không hiểu chuyện gì?”

“Ta còn nhớ, mùa thu ba năm trước, sau khi ta vang danh không lâu, chúng ta đã gặp nhau bên bờ Khúc Giang. Bấy giờ ta cứ ngỡ Uẩn Chi sẽ dự thi năm sau, ai ngờ người nghe tin ta sắp ra biên tái đẹp Sa Đà, lại muốn theo ta tòng quân.”

Nhà họ Vương Lang Gia xưa nay thanh cao tao nhã, thường theo nghiệp bút nghiên, ra làm quan văn, Lý Thư Bạch lúc ấy cũng kinh ngạc hỏi Vương Uẩn: “Bằng vào gia thế và chỗ dựa của mình, người ở trong triều ắt sẽ như cá gặp nước, sao lại phải tòng quân?”

“Tôi không muốn đi con đường được người khác trải thảm sẵn, có lẽ chọn đường tổ tiên mình cố ý tránh né sẽ hay hơn.”

Dưới ánh nắng đầu mùa thu ấy, Vương Uẩn, bấy giờ còn là thiếu niên, từng nói đầy quả quyết, tựa như đã thấy bến bờ mà đời này mình sẽ cập.

Vậy là, trong danh sách các hộ vệ đi cùng Lý Thư Bạch trình lên triều đình, có thêm tên Vương Uẩn. Giữa thu, họ đến ven rìa sa mạc, đứng trên đài Phong Hòa phóng mắt nhìn ra biển ái ngút ngàn. Có ủa chiều tàn, sông dài uốn lượn, khói đùn thẳng tắp.

Họ phóng ngựa hành quân giữa sa mạc, đuổi giết quân Sa Đà xâm phạm, có lần hăng hái còn đuổi theo đến tận lúc trăng lên, mấy chục kỵ mã giẫm lên bóng đêm tăm tắp quay về. Đất Hồ tháng tám đã đỏ tuyết, vàng trắng tàn vẫn còn treo cuối trời, những bông tuyết đã là tả rơi xuống sa mạc, giáp sát loang loáng, lạnh đến thấu xương. Lý Thư Bạch cười ngựa dẫn đầu ngoài lại phóng mắt nhìn ra xa rồi ghìm cương, tháo túi rượu đeo bên hông ngựa quảng cho Vương Uẩn.

Rượu nóng vừa vào miệng, máu trong người cũng bắt đầu sôi lên. Hơi lạnh bị xua tan, vì vừa thắng trận nên mọi người vô cùng hào hứng, gào lên hát ông ông giữa đồng hoang.

Vương Uẩn không hòa giọng được với đám người đó, chỉ cười ngựa ngẩng nhìn trời, theo họ về doanh trại. Doanh Lũng Hữu đã ở ngay trước mắt, gốc bạch du trước cửa doanh thấp thoáng giữa màn mưa tuyết. Vương Uẩn phui tuyết đọng trên mình, chợt sinh lòng cảm khoái đọc một câu: “Tuyết bay mờ biên ái, tắt khói Phong Hòa đài.”

“Bởi vậy, sau lần đẩy lùi Sa Đà khai hoàn về kinh đó, ta không đem người ra trận nữa.” Lý Thư Bạch chậm rãi nói, “Mỗi người đều có một nơi thuộc về mình, kiếp này, người là đích tôn nhà họ Vương Lang Gia cao nhã hào hoa, sống giữa cảnh phồn hoa thịnh thế. Kiếm quý dù sắc bén đến đâu thì trên sa trường cũng chẳng bằng một thanh đao thường, gió cát và máu tanh chỉ tổ bảo mòn lưỡi kiếm, thậm chí tàn hủy chất thép tốt của nó thôi.”

Vương Uẩn lặng lẽ nhìn xuống: “Nhưng khoảng thời gian đi theo Vương gia đã khai phong cho thanh kiếm (2). Từ đó tôi mới bước lên con đường này, từ Ly Phòng Vệ đến Tả Kim Ngô Vệ, ít nhất đã thoát được con đường cha tôi bày sẵn. Đời này kiếp này... Tôi phải cảm ân gia diu đất.”

(2) Theo quan điểm của người xưa, kiếm rèn ra, dù sắc bén tới đâu, nếu chưa thấm máu người thì tức là chưa được khai phong, không thể coi là kiếm quý.

“Ta biết người nói thật lòng, nhưng người sống trên đời lúc nào cũng có chuyện bất đắc dĩ. Ví như người đã nhận lệnh giết ta thì phải dốc sức làm cho được, bằng mọi cách dồn ta vào chỗ chết.” Lý Thư Bạch thân nhiên như đang bàn luận về bóng tối ngoài song vậy.

Vương Uẩn thoáng sững ra, ngón tay nâng ly trà bất giác rụt lại. Cái chén hơi nghiêng, một hai tằm bọt bên trong chưa tan hết sánh ra ngoài.

Y từ từ đặt chén xuống, ngẩng lên nhìn Lý Thư Bạch.

Đêm khuya thanh vắng, hương quế thoảng qua. Lần đầu tiên gặp bên bờ Khúc Giang, y cũng đã hành lễ với Lý Thư Bạch giữa hương hoa quế ngan ngát thế này.

“Vương Uẩn Lang Gia, tự là Uẩn Chi. Từ nay nguyện theo gia tung hoành thiên hạ, bảo vệ giang sơn Đại Đường.” Lời còn văng vẳng bên tai, vậy mà giờ đây ngồi bên nhau giữa đêm khuya thanh vắng, lại là tình cảnh thế này.

Vương Uẩn ngẩng lên nhìn Lý Thư Bạch, gượng cười: “Vương Uẩn là thần tử, phụng lệnh làm việc, không thể tự chủ, xin gia bỏ quá cho.”

Thấy y thẳng thắn thừa nhận, Lý Thư Bạch cũng cười đáp: “Nếu ta để bụng thì lần trước đâu có ngăn Từ Hà tiếp tục căn vặn? Ta hiểu tình cảnh của mình, cũng biết chỗ khó xử của Uẩn Chi. Điều mình không muốn, ắt không làm với người khác.”

Vương Uẩn lặng lẽ gật đầu. Y còn đang mãi nghĩ về việc Quý vương thân thiết gọi thẳng tên vợ chưa cưới của mình như thế. Nhưng chẳng mấy chốc y

đã nghĩ thông, người như Lý Thư Bạch lẽ nào lại nuốt lời.

Như đi guốc trong bụng y, Lý Thư Bạch thần nhiên tiếp: “Người nhận nhiệm vụ này, hẳn cũng biết đây là kẻ một mũi tên trúng hai con chim. Nếu ta chết, triều đình cũng coi như trừ được mối họa tiềm ẩn lớn nhất; Còn nếu mọi chuyện bại lộ thì nhà họ Vương không tránh khỏi liên can. Bất luận ra sao, kẻ bày kế vẫn có thể khoanh tay ngồi nhìn, tiện thể dọn sẵn một con đường bằng phẳng.”

“Thế nên gia... gác chuyện này lại, không muốn làm âm ỉ lên, cũng tức là, không muốn đôi bên cùng tổn thất?”

“Chẳng lẽ người thì không ư?” Lý Thư Bạch ngừng một lát mới tiếp: “Ta biết không phải người phóng hỏa, hành vi kiểu đó không giống tác phong của người.”

Vương Uẩn khẽ đáp: “Tôi biết việc đó... Chỉ là, không cách nào ngăn trở.” “Người ngăn không nổi đâu. Tất cả những kẻ vọng tưởng ngăn cản, đều sẽ bị nghiền nát. Lưu Chiêm đã vậy, Ôn Chương cũng thế, hai ta cũng vậy mà thôi.” Gương mặt tưởng chừng luôn bình thản của Lý Thư Bạch, cuối cùng cũng thoáng vẻ mệt mỏi. Y chăm chú nhìn Vương Uẩn, hạ giọng: “Giờ người vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao, lại bị ta lột trần thân phận, e rằng nhà họ Vương cũng gặp rắc rối. Nhưng ta có thể giúp người.” Vương Uẩn chậm rãi gật đầu: “Vương gia một câu nặng tày chín đĩnh, ắt không nuốt lời. Nhưng... dám hỏi gia muốn nhà họ Vương làm việc gì?” Lý Thư Bạch làm thinh. Thật lâu.

Đêm khuya thanh vắng, lặng phắc như tờ. Bóng tối như ngưng đọng lại, nuốt chửng tất cả những dơ bẩn và đẹp đẽ.

Chẳng biết bao lâu sau, Lý Thư Bạch mới hạ quyết tâm, lên tiếng: “Từ bỏ hôn ước năm xưa.”

Hôn ước năm xưa.

Năm mươi sáu tuổi, vì ngượng nghịu, Vương Uẩn mới rủ Lý Nhuận cùng đi nhìn trộm thiếu nữ nọ, chỉ thoáng thấy gương mặt nghiêng của cô.

Đó là hôn sự định sẵn từ khi y còn nhỏ. Một mảnh giấy, hai cái tên, từ một người xa lạ, cô đã trở thành người gần gũi nhất.

Vậy mà giờ đây, Lý Thư Bạch lại bảo y, từ bỏ.

Vương Uẩn cúi đầu, phì cười: “Quý vương gia quả rất giỏi cân nhắc tình hình, không hề sơ sẩy. Biết rõ sự tồn vong của nhà họ Vương đều trông cả vào một câu này, vậy mà vẫn bày ra vẻ khoan dung cho tôi lựa chọn.”

“Uẩn Chi, chuyện này ta không phải với người.” Lý Thư Bạch cúi xuống vô thức xoay xoay ly trà trong tay, chậm rãi thuyết phục: “Nhưng người có nghĩ trước đây Từ Hà từng vạch trần chuyện cũ của Vương hoàng hậu, nếu gả vào nhà người, thì ngày tháng sau này sẽ ra sao?”

Vương Uẩn chỉ cười nhạt: “Nàng đã là vợ tôi, đương nhiên tôi sẽ dốc hết sức bảo vệ, không cần gia nhọc lòng.”

“Thế nếu sau khi người ám sát thất bại, ta về kinh gặp thánh thượng thì sao?” Lý Thư Bạch thần nhiên hỏi tiếp, “Nhà họ Vương các người liệu có thoát nổi kiếp nạn này không? Dẫu người muốn bảo vệ, thì phải làm thế nào mới bảo vệ được đây?”

Vương Uẩn thông dong đáp: “Khả năng nhà họ Vương bị diệt, cũng không lớn bằng phủ Quý đầu.”

Lý Thư Bạch vẫn lạnh tanh: “Phủ Quý có khả năng phản kháng, còn nhà họ Vương thì không thể.”

Sánh đường lại chìm vào im lặng, bóng đêm nặng nề trùm phủ lên họ, trong phòng sáng choang mà ngọt ngào, đôi bên đều nhìn thấy vẻ tăm tối sâu xa khó nắm bắt trong mắt người kia.

Khói trà nghi ngút bốc lên, tạo thành vô vàn hình dáng mờ ảo giữa không trung, rồi lại tan vào hư vô.

Thật lâu, Vương Uẩn mới nói khẽ: “Vương gia đã nắm được tất cả chân tướng thì tôi cũng không dấu giếm nữa. Gia cho rằng tại sao đúng lúc này kẻ đứng sau màn lại bất chấp tất cả, tìm đủ cách san bằng mọi thứ mình không thể thao túng?”

Lý Thư Bạch cúi xuống, hờ hững đáp: “Có lẽ vì trong trận động đất ở Giang Nam khi trước, có người đã nói rằng triều đình sắp xảy ra biến cố. Ra tay lúc này, vừa khéo ứng với thiên thời địa lợi nhân hòa.”

“Vậy tiếp theo Gia định thế nào? Có bao giờ Gia nghĩ Hoàng Từ Hà ở bên cạnh mình sẽ gặp phải chuyện gì chẳng? Gia cho rằng trong tình cảnh này vẫn có thể bảo vệ nàng bình yên vô sự hay sao?” Vương Uẩn nhìn chòng chọc Lý Thư Bạch, nói rất khẽ, nhưng hết sức rành rọt, “Đương nhiên Vương gia tài ba xuất chúng, tính toán như thần, nhưng trước mệnh nhà vận nước, sinh mạng con người như cỏ rác, huống hồ là một thiếu nữ không nơi nương tựa. Có lúc chỉ sơ sẩy một ly, lại làm gãy cả bụi lan đấy.”

“Đây chính là... nguyên nhân ta không dám hứa hẹn với cô ấy.” Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn bình lưu ly trên bàn. Con cá đỏ đang trầm mình dưới đáy nước bất động, chẳng biết là đang ngủ hay đang nhìn bọn họ, hết như một giọt máu chìm xuống đáy bình.

“Có những việc ta nhất định phải kết thúc, tận mắt chứng kiến chân tướng. Nhưng có lẽ lần này một đi sẽ không còn cách nào trở lại, ta... không thể để cô ấy cùng mạo hiểm được.”

Dường như đây là lần đầu tiên trong đời, giọng y lộ vẻ hoang mang.

Vương Uẩn ngáp ngừng, cuối cùng vẫn không đành được nói thẳng: “Nhưng Gia đã quyết, hơn nữa còn cho rằng mình sẽ không thua, nên ngay từ đầu đã đề nghị tôi từ bỏ hôn sự, bởi Gia nắm chắc phần thắng!”

“Ngươi làm rồi.” Lý Thư Bạch khẽ nhúng ngón tay vào làn nước trong bình lưu ly, “Ta chỉ muốn để cô ấy được tự do.”

Con cá nhỏ giật mình, cuống quýt quẫy đuôi, toan trốn khỏi làn nước dập dờn mùi nguy hiểm. Nhưng sóng nước đập vào thành bình rồi dội lại, cá ở trong nước làm sao tránh nổi, chỉ còn cách cam chịu.

Vương Uẩn đứng phát dậy, giọng cũng trở nên sắc lạnh: “Ý Gia là Từ Hà ở bên cạnh tôi sẽ không được hạnh phúc sao?”

Lý Thư Bạch lặng lẽ ngược lên nhìn kẻ xưa nay luôn ôn hòa như gió xuân, lần này lại vì Hoàng Từ Hà mà mất bình tĩnh, bất giác mỉm cười: “Uẩn Chi, đừng nóng.”

Thấy y nở nụ cười hiếm hoi, Vương Uẩn thoáng sững ra, đành nén giận ngồi xuống gượng gạo tạ lỗi: “Ty chúc thất lễ... Xin Gia thứ tội.”

“Ngươi hiểu nhầm ý ta rồi, thực ra ta chỉ muốn cho Từ Hà một cơ hội tự do lựa chọn. Bất luận cô ấy chọn ngươi hay ta, ta cũng không muốn cô ấy bị ràng buộc. Đây cũng là công bằng cho cả hai chúng ta...” Ánh mắt tươi tắn của Lý Thư Bạch từ từ hướng ra ngoài song. Bóng cây trùng trùng đứng lặng trong đêm tối, như quái thú rập rình, như mộng mô (3) chỉ chờ chờ nuốt chửng những con mộng đẹp. “Mấy ngày nữa ta về kinh, vụ ám sát sẽ được vén màn, dù ta không rõ là ai giật dây ai cầm đầu, nhà họ Vương cũng có thể dẹp tan cơn sóng gió này.”

(3) Mộng mô: Một loài quái thú trong truyền thuyết, chuyên ăn những giấc mơ của con người.

Vương Uẩn lặng thinh cúi nhìn xuống, nhưng cảm lại hơi héch lên.

Lý Thư Bạch rót thêm cho Vương Uẩn một ly trà, nước trà màu lục sóng sánh trong chén sứ xanh lam, ánh đèn rơi lên ngón tay thon dài trắng trẻo của y, như sóng xuân soi bóng hoa lê, ung dung tao nhã.

Chỉ nghe y cười nói: “Uẩn Chi, lẽ nào ngươi không dám tin vào bản thân, cảm thấy nếu không có hôn ước ràng buộc, Từ Hà sẽ không chọn mình sao?”

Thấy y thư nhàn tự đắc, Vương Uẩn chợt thấy lòng sôi lên, không thể kiềm chế, gờ tay đón lấy ly trà Lý Thư Bạch đưa: “Chúc Vương gia chuyến này thuận lợi, tôi sẽ xử lý thật nhanh những chuyện ở đây, để gia khỏi phải bận tâm về sau.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2.1: Muôn sông ngàn núi

Vương Uẩn không hề đến nhà họ Hoàng.

Sáng hôm sau, y cho người hầu đến nhà họ Hoàng báo tin, vì bận bịu việc công nên không thể giữ lời hẹn, mong được lượng thứ.

“Xem ý tứ thì đáng lẽ hôm nay y sẽ đến bàn bạc chuyện hôn nhân, nghe nói còn có mấy bậc bề trên trong nhà họ Vương cũng tới...” Hoàng Dĩnh, bác họ Hoàng Từ Hà vốn triệu tập các bậc cao niên trong tộc lại, khắp khỏi đợi Vương Uẩn đến, nào ngờ y lại cáo bận, khiến họ pháp phòng không thôi.

“Liệu có phải... nhà họ Vương cần cá gì về hôn sự này không?”

“Có nhẽ đâu thế, hôm qua Vương công tử còn sai người đến bàn bạc trình tự, xem phải đón Từ Hà vào kinh thành hôn thế nào cho thỏa đáng mà...”

“Huống hồ dù nghe tin Từ Hà giết chết cả nhà rồi bỏ trốn, nhà họ Vương cũng chưa bao giờ tỏ ý hỏi hôn, theo tôi thấy, không thể có chuyện gì được.”

Mấy bậc bề trên trong họ xôn xao bàn tán, coi việc cô gả vào nhà họ Vương đã chắc mười mươi, không suy suyển vào đâu được. Đúng lúc họ cho rằng Vương Uẩn không đến, toan lục tục cáo từ thì lại có người từ bên ngoài hốt hải chạy vào, tay cầm một phong thư: “Lão gia, Lục tiểu thư có thư.”

Trong số các chị em họ, Hoàng Từ Hà đứng vai thứ sáu. Hoàng Dĩnh mừng rỡ hỏi: “Là Vương công tử gửi ư?”

“Thưa không.” Người hầu lắc đầu đáp, “là Quý vương gửi đến.”

Mọi người nhìn nhau, bấy giờ mới nhớ ra, Hoàng Từ Hà trước đây làm hoạn quan bên cạnh Quý vương.

“Nhưng... giờ Từ Hà đã khôi phục danh phận, là con gái nhà chúng ta, sao Quý vương còn viết thư gửi nó nữa?” Họ nghi hoặc cầm phong thư lên xem, chỉ thấy bì thư viết:

Thủ tục cho hoạn quan Dương Sùng Cổ phủ Quý vương về Thục. Hoàng Tử Hà nhận và cất giữ.

“Vẫn là người phủ Quý làm việc chu đáo, dù Tử Hà đã khôi phục thân phận nữ nhi, nhưng suy cho cùng muốn rời vương phủ vẫn phải tuân theo thủ tục.” Mọi người lại tấm tắc cảm thán, song không ai dám bóc thư ra, vội sai người đưa sang cho Hoàng Tử Hà.

“Cho hoạn quan phủ Quý vương về Thục ư?”

Hoàng Tử Hà đọc qua rồi bóc phong bì, rút bức thư bên trong ra. Vừa mở thư, cô đã trông thấy ba chữ viết ngay ngắn trên đầu: Giấy từ hôn.

Hoàng Tử Hà im lặng gấp thư lại, cho người đưa thư lui ra, chốt cửa cẩn thận rồi mới mở tờ giấy ra đọc kỹ.

Vương Uẩn Lang Gia, từ nhỏ đính hôn với Hoàng Tử Hà quận Thục. Về sau đôi bên trưởng thành, trời Nam đất Bắc, tình hình trái ngược nên viết thư này giải trừ hôn ước, từ nay về sau tùy ý cưới gả, không được tranh chấp.

Hoàng Tử Hà sững sờ ngồi xuống bên song, nhìn bốn chữ Vương Uẩn Lang Gia, rồi lại cầm phong bì lên, nhìn nét chữ của Lý Thư Bạch bên ngoài.

Tối qua y vừa hứa, vậy mà giờ đã thực sự giúp cô xóa bỏ cuộc hôn nhân này.

Duyên phận giữa cô và Vương Uẩn, từ nay kết thúc.

Cô gấp tờ giấy lại, nhét vào phong bì. Chợt chạm phải thứ gì bên trong, cô bèn dốc ra lòng bàn tay.

Là hai hạt đậu đỏ thắm, óng ả long lanh, xâu lại bằng một sợi dây vàng. Cô lật đi lật lại, nhìn hai hạt đậu đỏ trôi dọc theo sợi dây, lúc thì sát lại, lúc thì tách ra, chẳng khác hai hạt sương trên nhụy hoa.

Cô nắm chặt hai hạt đậu đỏ, dựa vào chiếc bàn nhỏ bên song, khẽ tỉ má lên cánh tay. Bên tai như nghe tiếng Lý Thư Bạch thăm thì, cô yên tâm, đã có ta đây.

Khu vườn nhỏ ngoài song đã vào thu, lá vàng rơi rụng là tả.

Hoàng Tử Hà tựa người bên cửa sổ, nghe tiếng gió rì rào khi gần khi xa, hòa cùng tiếng lá rơi xào xạc, tiếng chim non riu rít nhảy nhót trên cành, siết chặt hai hạt đậu đỏ trong tay.

Chu Tử Tần ngày ngày đều bùng bùng hứng khởi.

Có án thi đi điều tra, không thì đi loanh quanh trên phố, xem có kẻ nào trộm cắp hay cản trở đường đi lối lại không. Đối tượng bị sờ gáy nhiều nhất chính là Nhị cô nương ngang nhiên bày sạp hàng giữa đường.

Tuy hôm qua vừa bị cho uống mấy ngụm nước, song Chu Tử Tần vẫn khỏe như vâm, hôm nay lại lăng xăng chạy khắp nơi. Theo lệ, gả tới chỗ Nhị cô nương dòm dò, đầu khẩu vài câu, đang phấn khởi quay đi thì bất gặp Hoàng Tử Hà đứng ngay bên đường, ôm một túi quýt, tùm tùm cười nhìn hai người.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cô dưới nắng, Chu Tử Tần bất giác thấy mặt nóng bừng, bèn chạy đến bên cạnh, nhón một quả quýt vừa bóc vừa hỏi: “Sao hôm nay lại tới đây?”

“Vào thu rồi, da dẻ hơi khô, tôi đi mua ít son môi và thuốc bôi tay.”

Gã hồ hởi: “Đừng mua nữa! Để ta làm cho! Son môi bên ngoài toàn làm bằng tùy bông, ta sẽ dùng tùy hươu, không có mùi hôi. Ta còn nghiên cứu được một phương pháp, chất lọc tinh chất bạch chỉ, ngọc trúc, đỉnh hương, hoa đào, thơm ngát mà mịn màng, ngày kia sẽ đưa đến cho!”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Tốt quá, cảm ơn công tử.”

Chu Tử Tần bấy giờ mới quay sang Nhị cô nương, có vẻ tần ngần.

“Tiện thể làm thêm một ít, Nhị cô nương sáng nào cũng phải dậy từ tinh mơ, nhất định cũng sợ nê. Thuốc bôi tay cũng làm dôi ra một ít đi. Hôn nữa...” Hoàng Tử Hà nhìn Nhị cô nương cười nói, “Nếu công tử tặng cô ấy, về sau nhất định cô ấy sẽ thân thiết với công tử hơn, công tử nói gì cũng nghe theo, phải không nào?”

“Cũng phải, vậy ta làm thêm một ít. Chẳng biết cô ấy thích mùi gì, hay hợp với loại gì nữa...”

“Cô ấy thích hoa quế, người hơi nóng, công tử phải bỏ thêm chút hạt bí đao, bột bạch chỉ và hoa đào đi.” Ngắm Nhị cô nương thêm một lát, cô bổ sung, “Cô ấy không còn cha mẹ, bên dưới lại có mấy đứa em, công tử đừng cho vào lọ sứ, cho vào hộp gỗ sơn ấy. Trẻ con da dẻ còn non, bỏ thêm chút dầu chồn, cô ấy nhất định sẽ cho cả các em dùng.”

Chu Tử Tần ngạc nhiên ra mặt: “Sùng Cổ quen cô ấy à?”

“Đâu có, quan sát mà đoán bừa vậy thôi.”

“Liệu có đúng không đây...” Chu Tử Tần lẩm bẩm.

“Vậy ta cũng đoán thử xem.” Phía sau có người nói chen vào. Hoàng Tử Hà chẳng cần ngoái lại cũng biết là ai, khước môi bất giác lộ nụ cười.

Chu Tử Tần ngoảnh đầu mừng rỡ reo lên: “Gia cũng biết xem tướng ư?”

Lý Thư Bạch hôm nay vận một bộ đồ bằng linh trọng lẫm, thoát nhìn chỉ thấy thuần một màu xanh, nhưng mỗi khi cử động, hoa văn hình nghệ dẹt chìm trên vải lại thấp thoáng ẩn hiện, càng tôn lên phong thái tuần tú bất phàm, khiến những người xung quanh đều len lén liếc nhìn, song không ai dám nhìn thẳng.

Trương Hằng An thực thà theo sau y, mỉm cười chấp tay chào Chu Tử Tần.

Chu Tử Tần nín ngay lấy Lý Thư Bạch gặng hỏi: “Gia mau đoán đi, để tôi xem gia lợi hại hay Sùng Cổ lợi hại hơn?”

“Nhị cô nương chắc hẳn sinh vào mùa xuân, cha là đồ tể, mẹ nuôi tằm dệt lụa. Xem tướng mặt thì cô ta mỡ còi cha mẹ từ nhỏ, anh trai cũng chết yểu, trong nhà chỉ còn cô ấy và ba đứa em, hai trai một gái. Nhị cô nương từng bị từ hôn, vì nhà chồng chưa cưới cũng khó khăn, cưới về lại phải nuôi thêm ba đứa em nheo nhóc, làm sao sống nổi. cô ta đành kế nghiệp cha, bán thịt dê trên phố này hơn bốn năm rồi, cũng đủ nuôi hai em trai đi học trường tư, học hành không tệ.”

Chu Tử Tần há hốc miệng, nhìn Lý Thư Bạch đầy kính phục: “Rõ... rõ ràng thế cơ à? Tài xem tướng của gia đúng là phi phàm!”

Khước môi Lý Thư Bạch hơi cong lên, thấp thoáng ý cười, y chỉ đáp: “Quan trọng nhất là giữa hai chân mày cô ta rất sáng sủa, mày mắt rạng rỡ, ta dám chắc mấy hôm nữa cô ta sẽ một bước lên mây, bay lên cảnh cao.”

Chu Tử Tần nửa tin nửa ngờ nhìn đầu mày Nhị cô nương rồi lẩm bẩm: “Thật hay đùa đây...”

Lý Thư Bạch mỉm cười nhìn Hoàng Tử Hà, chưa kịp nói gì thì nghe thấy bên cạnh nhón nháo cả lên. Ba bốn tên hầu ăn vận chỉnh tề xúm xít vây quanh một gã đàn ông bụng phệ, cả người nần nẫn mỡ, vừa nhác thấy Nhị cô nương bán thịt dê bên đường, cơ thịt trên mặt ông ta bỗng rần rật rồi nhào tới nắm lấy tay áo cô, bắt chấp phản thịt nhảy nhụa mỡ: “Đây... đây chẳng phải là Nhị nha đầu ư?”

Nhị cô nương ngẩn ra rồi hỏi lại: “Vị này là ai vậy?”

“Tứ thúc của con đây! Ông nội con là chú họ của ta! Năm xưa cha con còn nhỏ, ông nội con đến nhà ta giúp việc tể lễ từng dắt cha con theo, nên ta cũng đã gặp một lần! Con giống cha con hồi nhỏ như đúc!”

“Ồ... ra là Tứ thúc.” Nét mặt Nhị cô nương rành rành mấy chữ: Tứ thúc thật tinh mắt, trí nhớ cũng tốt quá.

Song ông chú này chẳng buồn để tâm đến ánh mắt cô, nhanh nhẹn rút gia phả đem theo người, giở ra cho cô xem: “Đây, con nhìn xem, ông nội con là Lưu Lương Thượng, sau khi ra ở riêng thì chuyển đến phủ Thành Đô làm đồ tể kiếm sống, sinh được con trai là Lưu Gia Hổ, chính là cha con, đúng không nào? Con nhìn sang bên này này...” Ngón tay ông ta di theo đường nói dài, qua vô số cái tên lạ hoắc, cuối cùng dừng lại trở vào một cái, “Lưu Hi Anh, chính là ta, theo vai về chẳng phải là chú họ con ư?”

Nhị cô nương ngỡ ngàng, chẳng biết ông chú họ xa lơ xa lắc từ trên trời rơi xuống này muốn thế nào, đành quấy quá đáp: “Con ngu ngốc, không nhận ra Tứ thúc, mong Tứ thúc bỏ qua.”

“Ồi chao, họ hàng xa ít qua lại thì vậy thôi, không sao không sao.” Lưu Hi Anh gỡ con dao phay khỏi tay cô, đặt lên phản thịt, “Nhị nha đầu, Tứ thúc hiện giờ là ty thương Miên Châu, sao có thể để cháu gái phơi mặt ngoài đường bán thịt dê được? Mau theo ta về nhà, ta sẽ nuôi con, rồi làm lễ thật to ghi tên con vào gia phả, về sau con chính là con gái ta!”

Nhị cô nương chớp mắt, còn chưa nghĩ ra nên làm gì thì người đằng sau đã dắt một cỗ xe mùi xanh tới, giục cô lên.

“Khoan đã, đợi con bán xong thịt dê hôm nay...” Nhị cô nương nhìn Lưu Hi Anh, rồi lại cầm dao lên. Lưu Hi Anh vội sai người hầu: “Đem tất cả thịt về nhà bếp đun đi. Con thích ăn thịt dê à?”

“Không, bình thường thịt ế con đều phải ăn cả.” Nhị cô nương miệng nói, tay cầm một sợi thừng rom nhanh nhẹn buộc thịt lại, ném cho họ: “Coi như đây là quà ra mắt Tứ thúc vậy, con phải về nhà đây, còn nấu com cho mấy đứa em nữa.”

“Đừng mà Nhị nha đầu, đến nhà ta đi...”

“Thôi thôi, con chỉ là một người bán thịt, sao có thể đến nhà Tứ thúc được? Huống hồ dưới con còn mấy đứa em phải nuôi...”

“Thì gọi cả bọn chúng đến...”

Chu Tử Tần đứng xem hài kịch mà suýt đánh rơi cả hàm dưới. Ngoái lại thấy Lý Thư Bạch vẫn thản nhiên như không, gã thiếu điều muốn quỳ sụp xuống vái lạy: “Vương gia đúng là người trời! Đoán việc như thần vậy!”

Hoàng Tử Hà cười tinh quái: “Tra đến tông ty mấy đời thì ai mà chẳng có họ với một nhân vật vai vế, phải không nào?”

“Nhưng có mấy ai hăm hở tới tìm một người họ hàng xa lơ xa lắc như thế đâu, sao Nhị cô nương tự nhiên lại có cái phúc ấy?”

Hoàng Tử Hà cười cười nhìn Lý Thư Bạch, y cũng mỉm cười đáp trả, cúi đầu thì thầm vào tai cô: “Lư Hi Anh tình cờ nghe được tin đồn rằng Nhị cô nương bữa trước từng giúp đỡ Quý vương trong lúc gặp nguy ở ngoại ô. Sau khi lên lút đến gác Đôn Thuần nghe ngóng, lão ta bèn hối hả chạy đến đây.”

Thấy Chu Tử Tần lật đật chạy đi hóng hớt, Hoàng Tử Hà không nén được nụ cười: “Quý vương quả là nhiệt tình.”

Lý Thư Bạch cúi đầu chăm chú nhìn cô hồi lâu mới hồ hững đáp: “Chẳng qua không muốn thêm một đối thủ đầy thôi.”

Hoàng Tử Hà thoáng ngạc nhiên, không hiểu Chu Tử Tần đối địch với Quý vương lúc nào, song thấy y đã quay lưng đi thẳng, bèn vẫy tay với Chu Tử Tần rồi nhanh nhẩu đi theo y.

Đã qua trung thu, khí trời ngày một lạnh dần, bên con đường vắng, lá vàng lá tả rơi xuống thành một lớp dày dưới chân họ, mỗi bước đều nghe lạo xạo. Đất Thục xưa nay nắng ít mưa nhiều, sắc trời âm u, nay có lá vàng lại càng thêm phần quanh quẽ.

Giọng Lý Thư Bạch khê khàng mà chậm rãi bên tai cô: “Tôi qua ta đã nói chuyện với Vương Uẩn.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu không đáp. Hôn ước cũ với Vương Uẩn khiến cô và Lý Thư Bạch muốn ở bên nhau cũng khó mà qua được ải của y. Giờ đây quan hệ giữa ba người vô cùng phức tạp, tình cảnh khó xử khiến người ta chẳng biết phải xử trí ra sao nữa.

Thấy cô làm thinh, Lý Thư Bạch lại nói tiếp: “Phong thư ta nhờ người đưa tới, cô đã nhận được chưa?”

Hoàng Tử Hà khê gật đầu, lí nhí đáp: “Việc này quả là không phải với nhà họ Vương.”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Ta biết. Thế nên mấy ngày nữa ta sẽ về kinh, xử lý cho xong việc cần giải quyết. Có lẽ sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, hoặc phải mất rất nhiều thời gian, nhưng ta nhất định quay lại.”

“Tôi chờ.” Giọng Hoàng Tử Hà rất khê, mặt bắt giác cũng đỏ ửng lên, nhưng ánh mắt nhìn y không mấy may dao động.

Lý Thư Bạch cúi đầu đắm đuối nhìn cô, thấy làn da trắng tái dưới ánh sáng mờ mờ ngày thu hơi ửng hồng, kiều diễm không bút nào tả xiết. Y chỉ thấy lòng xao xuyến khôn cùng, máu nóng chảy rần rật dưới từng tác da, mọi mạch máu từ lồng ngực đến tận ngón tay đều như sôi lên, khiến y thoáng ngây người.

Rồi dường như bị dòng máu nóng trong tim dẫn dụ, y thỉnh thoảng đưa tay ôm cô vào lòng, siết chặt.

Hoàng Tử Hà đột ngột bị y ôm lấy, thân thể bất giác run lên. Hai tay cô chần ờ giữa, toan đẩy y ra, nhưng vừa chạm vào lồng ngực y, cả người cô đã mềm nhũn. Nhìn trên cánh tay mình, cô trông thấy hai hạt đậu đỏ xâu bằng dây vàng đã trượt xuống tận khủy tay, nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Hoàng Tử Hà bất giác ngẩn ngơ, rồi từ từ xuôi hai tay xuống, mặc cho y ôm lấy mình, tựa như hai người sẽ cứ thế dính chặt lấy nhau, từ nay không bao giờ chia lìa nữa.

Lý Thư Bạch cúi đầu vùi mặt vào tóc Hoàng Tử Hà, hít thật sâu mùi hương thoang thoảng thanh mát mà xa xăm của cô, ý thức cũng từ từ tan ra như tuyết ngày xuân.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Chẳng biết từ lúc nào, hai tay cô đã khê khàng giờ lên ôm lấy y. Vùi mặt vào ngực y, nghe tiếng hai trái tim đập dồn dập, mặt cô nóng bừng.

Lâu thật lâu, y mới buông cô ra, dịu dàng dặn dò: “Bất luận nghe được tin gì cũng đừng sợ hãi, càng không cần lo lắng. Cứ yên lòng đợi ta về.”

Hoàng Tử Hà đỏ bừng hai má, lặng lẽ gật đầu, nhưng vẫn nhanh nhạy nhận ra có điều không ổn. Tuy lòng chưa thôi xao xuyến, song cô vẫn buột miệng hỏi: “Có thể xảy ra chuyện gì?” Nét cười dịu dàng thoáng qua gương mặt Lý Thư Bạch, y đắm đuối nhìn cô đáp khê: “Không có gì đâu, chẳng qua sợ cô đợi mãi phát chán lại quên khuấy mất ta thôi.”

Hoàng Tử Hà giờ tay đánh khê vào vai y: “Nói bậy.”

Y mỉm cười nắm lấy tay cô, đắm đắm lặng ngắm. Bàn tay y từ cổ tay cô trượt xuống, thông thả tách bàn tay cô ra, mười ngón đan vào nhau.

Hai hạt đậu đỏ thắm nhẹ nhàng chạm vào đôi cổ tay sát lại.

Hai người lặng thinh nắm tay nhau đi giữa một trời lá vàng rơi lá tả. Trên con đường vắng vẻ ngày thu, hướng tới một tương lai xa xăm mờ mịt.

Chu Từ Tàn đã nói là làm.

Hôm sau gả đưa ngay son tới, ngoài một hộp to nhất cho Hoàng Từ Hà, còn chuẩn bị mười mấy hộp nhỏ để cô chia cho các chị em, riêng Mi Vu cũng có một hộp.

Hoàng Từ Hà khều một ít bôi lên lòng bàn tay thử màu.

Trông thấy hai hạt đậu đỏ xâu bằng dây vàng trên cổ tay trắng muốt của cô, tươi tắn đến chói mắt, Chu Từ Tàn bất giác choáng váng cả đầu óc, cứ ngây ra ngắm nhìn hồi lâu.

Hoàng Từ Hà kéo tay áo che đi rồi quay lưng lại, vừa thoa son vừa hỏi: “Nhị cô nương thích son hương hoa quế chứ?”

Chu Từ Tàn bấy giờ mới định thần, ừ ừ đáp: “Hôm nay cô ấy không dọn hàng. Ta vừa hỏi thăm được địa chỉ nhà, nhưng... ngại không dám đưa đến...”

Hoàng Từ Hà cúi đầu cười, chỉ muốn hỏi lại: Công tử mà cũng biết ngại kìa à?

“À phải rồi, Sùng Cổ này, vụ hôm Trung thu đã kết án rồi. Ta cũng bàn bạc với cha, tuy xưa nay chưa từng có nữ bỏ đầu, nhưng chúng ta vẫn muốn mời cô làm nữ bỏ khoai ngoài biên chế, cô giúp chúng ta phá án, hàng tháng nha môn sẽ trả lương, thế nào?”

“Chẳng thế nào cả!” Cô chưa kịp đáp đã thấy một người ùng ùng từ ngoài cửa đi vào, lớn tiếng cắt lời gã.

Người đến là thím của Hoàng Từ Hà. Cô đứng dậy hành lễ, thấy mặt bà hầm hầm, bèn lễ phép hỏi: “Có chuyện gì sai bảo cháu ư?”

Bà thím lườm Chu Từ Tàn, rồi giận dữ phẩy tay ngồi xuống: “Cháu à, ta nào dám sai bảo gì cháu. Mặt mũi mấy mươi đời nhà họ Hoàng đều vì cháu mà mất cả rồi, mấy bậc bề trên như ta cũng đâu dám chõ miệng vào.”

Hoàng Từ Hà vờ như không hiểu, đứng yên đợi bà thím nói hết.

“Con gái con đưa cả ngày đi theo đám bỏ khoai nha dịch, trước đây còn nói cha cháu, mọi người cũng nể cháu là thiên kim nhà quận thú nên mắt nhắm mắt mở cho xong. Nhưng bây giờ cha mẹ cháu đã qua đời, cháu chỉ là dân thường, lại là con dâu chưa gả của nhà họ Vương, ngoan ngoãn ở nhà chờ kịệu hoa đến rước chẳng phải hay hơn ư, việc gì phải vấy vào vũng nước đục? Chẳng phải... bên ngoài đã có lời tiếng ong tiếng ve, nói là Vương công tử về kinh bàn bạc việc hủy hôn với cha mẹ đấy!”

“Là ai loan tin này ra vậy?” Hoàng Từ Hà thăm đoán, hẳn là Lý Thư Bạch, người này thực quá quyết tuyệt, để Vương Uẩn khỏi nuốt lời, bèn nhanh tay chặt đứt đường lui của y.

Chu Từ Tàn không hiểu đầu đuôi nhảy dựng lên: “Cái gì cơ? Tên khốn Vương Uẩn kia dám hủy hôn à? Hắn định về kinh bàn việc hủy hôn ấy hả? Để ta tóm cổ hắn tẩn cho hắn một trận!”

“Nguồn con việc này chẳng phải vì Chu bỏ đầu ư?” Bà thím hầm hầm trừng mắt lườm gã, “Đạo Từ Hà bị truy nã toàn quốc, nhà họ Vương cũng không hề dă động chuyện hủy hôn, sao giờ đã rửa sạch oan khiên lại sinh sự? Chẳng phải nhờ Chu thiếu bỏ đầu cứ lôi kéo con bé đi phá án hay sao? Đường đường là khuê nữ, cả ngày theo bỏ đầu hết bụi từ thì lại phá án mạng, nhà chồng nào chịu nổi?”

Chu Từ Tàn đương nhiên không chịu lép, đập lại ngay: “Đại nương không biết rồi! Lúc ở trong kinh, Vương công tử vô cùng thần phục Sùng... Hoàng tiểu thư tâm tư tinh tế, đoán án như thần. Huynh ấy cũng từng giúp chúng tôi đến hiện trường điều tra, so có thể vì việc này mà hủy hôn! Rõ ràng là tin đồn bậy bạ, không thể tin tưởng được!”

“Hừ!!! Nhưng rõ ràng Vương công tử đã rời Thành Đô, chuyện này không thể chối cãi được! Lúc trước Vương công tử từng đến nhà họ Hoàng mấy lần, dốc lòng thu xếp cho con bé, giờ thì sao, mấy hôm trước đã nói sẽ đến bàn bạc việc hôn nhân, kết quả sát giờ hẹn lại cáo bận, cả việc lớn như về kinh cũng không báo lấy một tiếng, bỏ đầu bảo là vì sao?”

Chu Từ Tàn vẫn nói cứng: “Đương nhiên là vì Vương Uẩn sợ lúc chia tay lưu luyến, lại lo mình không nỡ xa Hoàng tiểu thư, nên phải nén nỗi khổ chia ly, chẳng từ mà biệt, để khỏi sứt sùi thương cảm.”

Bà thím Hoàng Từ Hà chỉ là người thường, sao địch lại công phu nói đen thành trắng vô địch Trường An của Chu Từ Tàn, đành cười nhạt quay lưng đi thẳng, quăng lại một câu: “Từ Hà à, nếu chuyện hủy hôn là thực, thì từ nay về sau, mong cháu thận trọng chút đi.”

Chu Từ Tàn lẻ lười làm mặt quỷ sau lưng bà ta, rồi quay lại nhìn Hoàng Từ Hà: “Kệ bà ấy, ta thường tới Tả Kim Ngô Vệ ăn chức, hiểu rõ tính tình Vương Uẩn, người ôn hòa như thế mà hủy hôn mới là lạ! Huống hồ vợ chưa cưới của huynh ấy lại là cô, dù ta có tha, Quý vương cũng chẳng chịu dễ yên, nhất định sẽ ra mặt thay cô!”

Hoàng Từ Hà cười bất lực: “Đa tạ Từ Tàn tặng son và thuốc bôi tay, sau này có vụ án lớn cứ gọi tôi, tôi sẽ giúp công tử coi như cảm tạ.”

“Chủ yếu phải nhờ Sùng Cổ dạy ta phá án, tuy tay nghề nghiệm thi của ta là thiên hạ vô địch, nhưng về phương diện suy đoán thì còn kém lắm, quả là lực bất tòng tâm.” Gã gãi đầu, thờ dài não nột, “Đương nhiên, nếu có tài xem tướng như Quý vương thì càng tốt, đi ngang qua đường liếc mắt một cái đã biết kẻ kia khi nào phạm tội, đến lúc đó cứ theo dõi hắn là được...”

Hoàng Tử Hà bật cười khúc khích: “Được rồi, về sau công tử cứ nhờ gia chi báo thêm cho.”

“Chỉ báo gì chứ, Quý vương cũng đi rồi, sáng sớm nay lên đường.” Chu Tử Tần xì mặt, rồi như sực nhớ ra chuyện gì đó, thì thào bảo cô, “À phải, trước lúc lên đường Trương nhị ca có nhờ tôi giúp huynh ấy nghe ngóng tin tức Tích Thúy ở Thục. Sùng Cổ bảo Tích Thúy liệu có đến đây không?”

Hoàng Tử Hà trầm tư đáp: “Cũng không biết được, có khi một ngày nào đó cô ấy lại đến thì sao?”

“Đúng nhỉ, thiên hạ rộng lớn như thế, đâu cũng có thể đi, đâu cũng có thể không đi mà.” Nói rồi, Chu Tử Tần lại liếc ra ngoài song, thấy không có ai mới hạ giọng, “Lúc ta đến, Trương nhị ca đang thu dọn hành lý. Lần này Quý vương về kinh, có các tiết độ sứ Đông Xuyên và Tây Xuyên hộ tống, một số thân binh trước đây cũng đã quay về, chắc không hề gì. Vậy mà ta lại thấy Trương nhị ca đây về lo lắng, cứ nom nớp không yên.”

Hoàng Tử Hà “Ừm” một tiếng, nhớ lại lúc từ biệt hôm qua, Lý Thục Bạch đã dặn cô nghe được tin gì thì cũng không được kinh sợ, càng không cần lo lắng, cứ yên lòng đợi y về, bèn cúi đầu nhìn xuống, xoay xoay chiếc vòng mã não trên cổ tay, hồi lâu mới hỏi: “Trương nhị ca nói gì?”

“Huynh ấy không dám nói, nhưng ta cứ bám riết không buông...”

Tài đeo bám của Chu Tử Tần, cả cô cũng không phải là đối thủ, đương nhiên Trương Hằng Anh làm sao chống đỡ nổi, đành áp úng nói: “Khuyên đồ...”

Vừa nghe Chu Tử Tần nhắc đến hai chữ “Khuyên đồ”, Hoàng Tử Hà đã thấy hơi lạnh từ cột sống xộc thẳng lên óc, vội gặng: “Chữ nào?”

Chu Tử Tần ngơ ngác: “Chữ nào là gì cơ?” Bấy giờ cô mới nhận ra mình hơi quá khích, có lẽ Chu Tử Tần không biết chuyện này, đành miễn cưỡng trấn tĩnh lại, gắng lấy giọng bình thản hỏi: “Ý tôi là, trừ hai chữ đó ra, Trương nhị ca còn nói gì không?”

Chu Tử Tần lắc đầu: “Không hề. Huynh ấy vừa lỡ mồm buột ra hai từ này đã hối hận khôn xiết, ngậm chặt miệng lại. Ta nắm ni hết cả hơi, nhưng huynh ấy lại quay ra cầu xin ta, nói rằng lúc trước vì phạm quy mà bị đuổi khỏi đội nghi trượng, nếu ta không muốn huynh ấy phải về Đoan Thụy Đường phơi thuốc thì đừng hỏi thêm nữa. Trương nhị ca đã nói thế, ta còn biết làm sao nữa.”

Hoàng Tử Hà lặng thinh, hồi lâu mới gật gật đầu, song chẳng nói thêm gì.

Chu Tử Tần bèn gặng: “Sùng Cổ cũng biết 'khuyên đồ' nghĩa là gì đúng không? Vừa rồi Sùng Cổ nói 'chữ nào' là có ý gì? Các vị lại giấu ta chuyện gì phải không?”

Hoàng Tử Hà thờ dãi: “Tử Tần à, có những chuyện thà không biết thì hơn đấy.”

“Một là biết cả, hai là mù tịt, chứ cứ biết nửa chừng thế này khó chịu lắm!” Chu Tử Tần nhăn mặt, tha thiết nhìn cô, “Sùng Cổ, tiết lộ cho ta một tí đi? Một tí thôi mà...”

“Biết một tí còn khó chịu hơn biết nửa chừng đấy!” Hoàng Tử Hà từ chối thẳng thừng, “Có những việc, một khi bị cuốn vào thì chẳng hay ho gì đâu.”

“Nhưng Sùng Cổ đã biết rồi, chẳng phải là cũng bị cuốn vào rồi ư? Ta bất chấp, bạn bè với nhau phải có nghĩa khí, chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!” Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu: “Phải, tôi đã bị cuốn vào, vậy mà giờ đây sóng gió ập đến, người ta lại đẩy tôi ra... Thực tình, tôi còn rút ra nổi ư?”

Chu Tử Tần ngơ ngác, chẳng hiểu cô đang nói gì.

Chỉ thấy Hoàng Tử Hà quay sang cười hỏi gã: “Tử Tần có vào được gác Đôn Thuần không?”

Chu Tử Tần quen tư duy nhảy cóc, song cũng chẳng ngờ cô lại thỉnh linh đổi chủ đề như vậy, há hốc mồm hồi lâu mới gật đầu: “Được.”

“Đẫn tôi vào được không, tôi muốn xem thử nơi ở của Quý vương.”

Khóe miệng Chu Tử Tần rần rật: “Sùng Cổ buồn cười nhỉ? Trước đây làm tiểu hoạn quan bên cạnh Quý vương, ngày nào chẳng ở phủ Quý, còn chưa thấy nơi ở của gia ư?”

Hoàng Tử Hà đành viện cớ khác: “Được rồi, vậy dẫn tôi đi thăm quan hành cung nhé.”

“Không vấn đề, để ta mượn cho một bộ đồ cửa công. Đi nào.”

Chu Tử Tần giao du rộng rãi, chỉ trong mấy tháng, khắp trên dưới quận Thục đều nhớ mặt. Đám hộ vệ canh giữ gác Đôn Thuần vừa thấy gã đã nhao nhao: “Sao Chu bỏ đầu lại đến? Sáng nay chẳng phải vừa tiễn Quý vương ư?”

“Ta để quên đồ, phải vào tìm.” Nói rồi, gã vẫy tay chào tất cả, thân nhiên dẫn Hoàng Tử Hà vào. Thấy Hoàng Tử Hà mặc đồ bỏ khoái, mọi người cũng chẳng để ý, chỉ cười hi hi trên: “Cậu chàng này cứ trắng nõn nà ấy nhỉ.”

Đến trước hiên Xuân Hóa, cô chỉ thấy tùng bách xanh ngắt một màu, che khuất cả sảnh đường phía sau. Đi lòng vòng trên nền gạch xanh trước hiên hồi lâu, cô chợt hỏi: “Lúc Quý vương đến đây, có những ai hầu hạ?”

Một kẻ đang dọn vườn cạnh đó liền đáp: “Sau khi các thị vệ bên cạnh Quý vương lần lượt quay về, đều do họ hầu hạ gia.”

Cô lại hỏi: “Có để lại người nào không?”

“Có một thị vệ bị thương phạm đến xương cốt, không thể đi theo gia nữa, tình cờ cũng là người Thục nên gia gửi gắm quận thú giữ người này lại phụ việc, giờ đã ghi tên vào danh sách ở gác rồi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, hỏi han thêm về người nọ rồi đến gặp, là nam tử khí khái, chừng hơn hai mươi tuổi, trước đây cô cũng đã từng gặp, hình như mọi người gọi hắn là Điền Ngũ, tiếc rằng giờ đã cụt tay phải, không thể làm lính được nữa.

Người này đương nhiên cũng nhận ra Hoàng Tử Hà, liền chào: “Dương công công.” Đôi bên vái chào nhau xong, Hoàng Tử Hà tiện miệng hỏi: “Thứ gia để lại cho ta đâu?”

Điền Ngũ ngần ra, ấp úng: “Thứ... gì cơ?”

“Chính là thứ trước khi đi gia đưa cho người, dặn người sau này chuyển lại cho ta đó.” Hoàng Tử Hà bình thản nhìn hắn.

Điền Ngũ há hốc miệng, lưỡng lự đáp: “Là... cái đó ư...”

Nghe hai người đối đáp, Chu Tử Tàn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết, mà cũng chẳng hỏi đầu đoán mò, điềm nhiên ngồi xuống bên cạnh cắn hạt dưa.

“Nhưng gia đã dặn, phong thư ấy phải đến ngày này năm sau mới được giao cho Dương công công.” Điền Ngũ bối rối gãi đầu, nghi hoặc hỏi: “Sao giờ công công đã đòi lấy rồi? Gia nói với công công rồi à?”

Hoàng Tử Hà thần nhiên giải thích: “Ừm, gia dặn ta nếu có việc gấp thì cứ xem phong thư gia để lại.”

Điền Ngũ lắc đầu: “Nhưng gia dặn tôi là ngày này năm sau.”

“Sáng nay lúc tới tiền gia xảy ra việc gấp. Giờ gia về kinh, nhất định sẽ gặp trùng trùng nguy hiểm, nên mới dặn có để lại một phong thư ở chỗ người, vốn định một thời gian nữa mới giao cho ta, nhưng giờ thế cục nguy cấp, nên bảo ta mau chóng lấy về.”

Nghe cô nói vậy, Chu Tử Tàn đang cầm nắm hạt dưa liền ngần ra: “Sùng Cổ cũng đi tiền gia ư?”

“Ừm, sớm hơn công tử.” Cô ngoái lại nhìn gã, ý bảo “ngậm miệng”.

Chu Tử Tàn lại cầm cúi cắn hạt dưa, không dám ho he gì nữa.

Thấy cô có vẻ quả quyết, ánh mắt cũng hết sức bình tĩnh, không giống như nói dối, Điền Ngũ đành đáp: “Thôi được, xin Dương công công đợi cho một lát.” Đoạn hắn quay về phòng, chẳng bao lâu thì quay lại, đưa một bức thư gấn xi kín cho cô: “Là bức này đây.”

Bì thư không đề tên người gửi người nhận. Hoàng Tử Hà đón lấy, bảo Điền Ngũ: “Đa tạ, làm phiền Điền Ngũ ca rồi.” Đoạn quay người, vừa đi vừa mở phong thư.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 2.3

Từ Hà, thấy chữ như thấy người.

Lúc cô mở thư này ra, hắn là ta đã chết.

Mưa gió trong triều, chẳng ai tránh được. Mấy năm nay dốc hết tâm huyết, như gấm băng mỏng, cuối cùng cũng có lúc vỡ khó cứu. Bóng ác non Tây, vương khí suy kiệt ta không thể cứu, nhưng có mối họa ta có thể trừ. Dựa vào mình ta, đâu có dốc cạn sức lực cũng không ngăn nổi dòng chảy của triều đình giữa trời dài đất rộng.

Lần này chịu chết, ta đã đợi suốt mười mấy năm. Tổ lật lấy đầu trứng lạnh, gác kê vàng đã tỉnh, thà thẳng thắn đối mặt còn hơn nín thở sống mòn. Cả đời ta vốn không ràng không buộc, chỉ muốn vạch trần bí mật thân này, rồi chết cũng không tiếc. Nào ngờ chiều xuân ấy lại tình cờ gặp cô, rồi bước bước dần sâu, đến nỗi quên cả bản thân mình. Từ Hà, cô là sai lầm lớn nhất, cũng là may mắn lớn nhất đời ta.

Họ Vương Lang Gia không phải mối tốt, sau ta, chắc sẽ đến lượt họ sụp đổ. Giờ cô đã không còn dính líu gì với Vương Uẩn nữa, bằng tuệ nhãn của cô, ắt sẽ tìm được duyên lành nơi khác, như ý viên mãn...

Hoàng Tử Hà chẳng kịp đọc hết đã thấy trước mắt tối sầm. Nét chữ sắc sảo của Lý Thư Bạch nhòa hẳn rồi tan đi như khói. Cô đứng lặng, hai chân

mềm nhũn, phải dựa vào gốc bách cao ngất đặng sau mới trụ vững nổi.

“... Sùng Cỗ?”

Là Chu Tử Tàn đang cuống quýt gọi cô.

Hoàng Tử Hà vội vã gấp phong thư lại, song trước mắt tối mò, chẳng thấy gì cả, đành nhét lá thư vào ngực áo, yếu ớt gọi: “Tử Tàn...”

“Hả? Ta đây.”

“Tôi... hơi chóng mặt.” Nói đến đây, cô cũng định thần lại, vịn tường chậm chậm đi đến cạnh lan can rồi tựa cột ngời xuống, giờ tay bóp trán, “Thiếu máu ấy mà, một lát là ổn thôi.”

Chu Tử Tàn vỗ đầu, hốt hải chạy vào căn phòng cạnh đó, lấy hai viên kẹo vừng đưa cho cô: “Gia không ở đây, cô cũng đừng quên mang kẹo theo chứ.”

“Đâu đến nỗi yếu ớt thế, gần đây cũng không phải bốn ba cả ngày mà.” Đoạn cô nhón một viên kẹo vừng chậm rãi nhai, thần thờ hồi lâu.

Phóng mắt nhìn ra từng bách xanh um phía trước, chỉ thấy cảnh cong uốn lượn tựa như rấn rờn vườn mình, tán lá rậm rì chẳng khác bóng đen thấp thoáng, vườn cảnh được cắt tỉa gọn gàng nay đã trở thành hành cung quanh quệ cả trăm năm.

Trong nháy mắt, dường như cô đã hiểu được sự đáng sợ của triều đình.

Chu Tử Tàn ngồi bên nhìn cô đầy lo lắng: “Sùng Cỗ không sao chứ?”

“Không... Tôi không sao...” Cô co chân lên, áp mặt vào cánh tay, gục đầu xuống gối giấy lát rồi hỏi: “Cùng tôi đến thăm mộ cha mẹ được không?”

Trên mộ Hoàng quận thú đã lún phún cỏ xanh. Chỉ cần có đất thì ngọn cỏ ngoan cường sẽ không ngừng mọc ra suốt bốn mùa, chờ đến một ngày con người sơ ý, chúng sẽ có cơ hội vươn cao.

Chu Tử Tàn xe nhẹ đường quen, chạy thẳng đến nơi, vãi một vãi thật dài trước mộ rồi thành khẩn khấn: “Kính thưa tất cả người nhà của Hoàng tiểu thư... Lần trước quá nhiều các vị thực là có lỗi, xin các vị bỏ quá cho, dù sao cuối cùng Hoàng tiểu thư đã giúp các vị bắt được hung thủ, coi như tôi cũng góp một tay...”

Hoàng Tử Hà chẳng buồn để ý đến gã mà quý phục xuống, thần thờ nhìn hàng chữ trên bia mộ khắc rành rành tên cô: Hiếu nữ, Hoàng Tử Hà.

Cả gia đình thuận hòa yên ấm làm vậy, giờ đây chỉ còn một mình cô.

Ánh mắt cô vượt qua phần mộ trước mặt, nhìn ra ngôi mộ nhỏ giản dị đằng sau. Trước mộ chỉ có một tấm bia đá khắc mấy chữ đơn sơ: Vũ Tuyên chi mộ.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Dưới nắm đất hoang vu ấy, là mối tình đầu đã vùi chôn của cô. Chẳng ai còn biết đến phong tư nho nhã của hắn, cũng chẳng ai hay câu chuyện của hắn. Càng không ai biết, hắn từng biến một thời thiếu nữ của cô thành giấc mộng đẹp nhất thế gian này.

Tiếc rằng giờ đây mộng đẹp đã tan, hắn cũng rời xa cô mãi mãi. Trước mặt cô, chỉ có một con đường đầy rẫy hiểm nguy. Lý Thư Bạch mong cô ở lại đây đợi ngày y đập bằng chông gai quay về, song cô tự biết, mình không thể ngồi một chỗ đợi định mệnh giáng xuống được.

Người sống trên đời luôn phải đối mặt với muôn ngàn sóng gió. Bão táp trên triều nghiêng ngả thiên hạ. Nếu vào lúc gian nan hung hiểm nhất lại không thể kê vai sát cánh cùng người ấy thì cô cần gì sống uống kiếp này, càng không thể nói là viên mãn như ý được.

Cô cần môi, khom người đập đầu ba cái trước mộ người nhà.

Từ đầu đến cuối, cô đều lặng thinh không nói. Chu Tử Tàn đi cũng chẳng hiểu nguyên do, chỉ biết nghi hoặc nhìn cô, cũng chẳng rõ tại sao mắt cô ầng ầng nước.

Núi non trùng điệp, đường xa tít tắp.

Con đường phía trước dường như không có điểm cuối, cứ trải dài ra lộp lộp. Lý Thư Bạch mãi miết đi, càng gần kinh thành, y càng thấy bất an.

Con cá nhỏ trong bình lưu ly dường như cũng mệt vì đường xa, lặn lẽ lặn xuống đáy bình, bất động thật lâu. Mặc cho y búng vào thành bình, nó cũng chỉ uể oải quẫy đuôi, chẳng buồn để ý.

Ánh nắng rọi qua rèm xe càng lúc càng thêm ấm áp. Suốt, lá đỏ lá vàng rơi là tả. Vén rèm trông ra, tinh cò một chiếc lá đỏ bay vào rơi xuống lòng mình. Y nhặt lên xem, lại nhớ đến lúc chia tay trên con đường vắng ở Thành Đô hôm ấy, một chiếc lá đỏ cũng rơi xuống tóc cô thế này.

Hắn cô không biết, khi ôm cô vào lòng, y đã âm thầm gỡ chiếc lá từ tóc cô, nắm chặt trong tay.

Y lật cuốn sách trên bàn ra, đặt chiếc lá vừa nhặt xuống cạnh chiếc kẹp sẵn trong sách. Hai chiếc lá đỏ nằm bên nhau, nhìn thân thiết vô cùng.

Giờ cô đang làm gì nhỉ? Chiều thu thế này, chắc là đang ngủ bên sông? Liệu có phải đang chìm trong mộng đẹp?

Nghĩ vậy, khước môi y bất giác cong lên thành một nụ cười, thâm nhủ, một thời gian nữa, không thấy mình quay về, cuộc hôn nhân của cô với Vương Uẩn cũng bị chính mình phá hỏng, liệu cô có hận mình không nhỉ?

Đi mãi miết hết ngày này sang ngày khác, phong cảnh ngoài sông cũng dần trở nên quen thuộc. Núi non ngoài ngoại ô kinh thành dường như cũng hùng vĩ nguy nga hơn nơi khác. Núi non trùng điệp, sông nước uốn quanh, non xanh nước biếc cùng bao bọc lấy tòa thành phồn hoa nhất dưới gầm trời này, trở thành nơi muôn vạn dân chúng hướng về.

Nghỉ lại biệt phủ ngoài thành một đêm, quân Đông Tây Xuyên cũng dừng lại đóng trại ở đây, tảng sáng hôm sau chỉ có một mình xa giá Quý vương vào thành.

Thấy cỗ xe ngựa quen thuộc, từ quan đến dân trong thành đều nháo nhào kháo nhau, Quý vương về kinh rồi. Quan viên các bộ xúc động rưng rưng, như nhìn thấy cảnh đông tầu chường chất cao như núi đang vội đi nhanh chóng.

Thế nên, xe ngựa còn chưa đến phường Vĩnh Gia, trước cửa phủ Quý đã có cả đám người xúm xít đứng đợi. Tới khi nghe tiếng chuông vàng quen thuộc, mọi người đều rộ lên hoan hô rồi nhao nhao chạy đến tham kiến. Thượng thư bộ Công Lý Dụng Hòa vung tay gạt tất cả ra, nước mắt nước mũi ròng ròng: “Vương gia cuối cùng cũng về kinh rồi! Hoàng thượng đang định xây một trăm hai mươi tòa tháp ở ngoài thành để rước cốt Phật từ chùa Pháp Môn, xin gia cho chỉ thị, chúng hạ quan phải xây thế nào đây?”

Thôi Thuần Trạc đầy phất Lý Dụng Hòa ra, hỏi hã thưa: “Bẩm vương gia, vụ kinh triệu doãn Ôn Chương nhận hối lộ giờ đã giao cho Đại Lý Tự điều tra, gia xem...”

“Đây là sổ thu thuế năm nay của bộ Hộ, mời gia xem qua...”

...

Giữa tiếng ồn ào nhốn nháo, Lý Thư Bạch cuối cùng cũng bước xuống xe. Y vốn cao, nên chỉ cần nhìn quanh một lượt, mọi người đã cảm thấy y nhìn thấy mình, tức thì đám đông yên tĩnh hẳn, ai nấy vội vã dâng sổ sách của mình lên.

Song Lý Thư Bạch không nhận lấy, chỉ ra hiệu cho đám tùy tùng rẽ đám đông ra, đi thẳng vào phủ, miệng nói: “Bản vương đi tắm gội thay áo đã, các vị có thể vào sảnh đợi...”

Vừa nói đến đây, y bỗng dừng lại trước cửa.

Đám người đằng sau không hiểu Quý vương trông thấy gì, nhưng thấy y đứng sững ở đó, đang nói nửa chừng thì im bật, bèn lùi lượt vron đầu ra ngó xem rốt cuộc là cái gì đã khiến Quý vương nổi danh lạnh lùng điềm tĩnh, dù núi lở trước mặt cũng không hề biến sắc lại phải thần thờ.

Lý Thư Bạch nhanh chóng định thần, bước qua cửa rồi quay lại bảo tất cả mọi người: “Hôm nay ta mệt rồi, mời các vị về cho, mọi chuyện để mai hẵng bàn.”

“Bẩm vương gia, mạng người quan trọng mà! Việc của Ôn Chương rốt cuộc...”

“Vương gia, một trăm hai mươi tòa tháp phải làm sao đây! Trên dưới bộ Công sắp bị lôi đi xử giao hết rồi...”

“Xin gia xem qua đi...”

Lý Thư Bạch như không nghe thấy, chỉ đứng trên thềm, nhìn chằm chằm bóng dáng mảnh mai trước bức chiếu bích (1).

(1) Một dạng bình phong, thường xây bằng gạch hoặc đá rất kiên cố, đặt ở giữa sân, sau cổng chính, chắn giữa cổng chính và cửa nhà để cản không cho tà khí vào nhà.

Hoàng Tử Hà vận bộ váy vàng nhạt, mái tóc búi đơn giản, chỉ cài cây trâm y tặc, đứng trước chiếu bích quét vôi trắng, lúm đồng tiền ẩn hiện trên gương mặt tái xanh. Trong đôi mắt đắm đuối kia lấp lánh hai vì sao sáng nhất thế gian, phản chiếu bóng hình y, khiến mọi thứ trước mặt y bỗng sáng rực lên như có hào quang vạn trượng.

Từng bước, từng bước, y thông thả bước xuống thềm, đi về phía cô.

Hoàng Tử Hà đứng giữa gió lộng, tà áo bay bay, tóc tơ phấp phới, nhovn miệng cười thật tươi, ánh sao trong mắt cũng long lanh dao động.

Ngực y như có cái gì trào lên rồi nghẹn lại, hơi thở cũng ngừng mất một nhịp. Máu trong tim y sôi lên, cả người lúc lạnh lúc nóng, chẳng biết là mừng rỡ hay là xót xa.

Bước đến cách cô hai bước, y mới dừng chân, khẽ hỏi: “Sao lại đến đây?”

Cô ngược nhìn y: “Gia thanh thế lớn quá, dọc đường đi có bao nhiêu người tiếp đón bày tiệc tẩy trần nên chậm hơn tôi nhiều. Tôi đến đây từ hôm trước,

đã nghỉ ngơi được hai ngày rồi.”

Không để cô đánh trống lảng, y lại hỏi: “Chẳng phải bảo cô cứ yên tâm ở Thục đợi ta ư?”

“Đợi thế nào đây? Đợi đến mùa thu năm sau đọc thư tuyệt mệnh của gia ư?” Cô hít một hơi thật sâu, mặt vẫn tươi cười song bờ môi đã run lên, hơi thở lẫn giọng nói đều nghẹn nghẹn: “Tuy biết gia đã sắp xếp như thế thì nhất định sẽ bình yên quay về, nhưng... tôi làm sao chờ nổi, huống hồ, nếu cứ ngồi đợi chờ vô vọng, chỉ bằng tôi chính tay nắm giữ thứ mình có thể nắm giữ còn yên tâm hơn.”

Nụ cười của cô kiên cường mà rạn vỡ. Tia nắng cuối ngày rơi lên gương mặt tươi tắn, khiến cả thế giới thoát mờ mịt hẳn đi. Gương mặt cô lấp lánh ánh hoàng hôn vàng rực, khiến Lý Thư Bạch lóa cả mắt, không dám nhìn thẳng.

Dường như y có thể trông thấy cô một thân một mình cười Na Phát Sa băng qua muôn sông ngàn núi, giữa một trời hoa vàng lá úa mùa thu, bắt chấp mọi thứ chạy thẳng đến kinh thành.

Cổ họng bỗng nghẹn lại, không thốt nổi lời nào, y chỉ biết giờ tay chạm nhẹ mặt cô, như chạm vào mộng ảo, cảm thấy tất cả đều mong lung, không dám tin là thật.

Giọng nói vốn lạnh nhạt bình thản, lúc này cũng run lên: “Cô có biết... tình thế hiện giờ đối với ta nguy hiểm nhường nào không?”

Đoạn y rút lá bùa trong tay áo, chìa ra trước mặt cô.

Giữa tờ giấy óng vàng, trên nền hoa văn xà trừng quý dị, ba chữ “côi, tàn, góa” đều bị khuyên đỏ thắm. Vết mực đỏ như máu còn loang ra, thấm vào những hoa văn chìm bên dưới, lờ mờ tạo thành một chữ sau cùng: vong.

Nhìn con chữ ẩn hiện giữa lớp, như có như không hoa văn chìm đầy quái gở song lại xoáy vào mắt, cô chỉ mỉm cười, vươn tay nắm lấy tay y. Rồi giống như lần trước, mười ngón tay đan vào nhau.

Dưới ánh chiều vàng rực, cô nắm chặt tay y, cười dịu dàng: “Tôi đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên gia mà.”

Dòng máu sôi sục trong tim cuối cùng cũng trào dâng như vỡ òa. Y chẳng còn sức xua đuổi cô nữa, đành bắt chấp tất cả ôm chặt lấy cô, chặt đến gần như thô bạo. Cô cảm giác được cả người y run lên, hơi thở rối loạn dồn dập, luồng cuống chẳng khác một gã thiếu niên chưa hiểu sự đời. Đang định cười trừ kẻ xưa nay quen thói làm mặt lạnh, nhưng vừa mở miệng ra, môi chưa kịp cong lên, nước mắt đã lăn dài.

Cô lặng lẽ vùi mặt vào ngực Lý Thư Bạch, để nước mắt mình thấm vào vạt áo gấm trên người y.

Trương An cuối thu, tà dương vàng rực. Trong phủ Quý hoa cúc nở rộ, mùi thuốc thoang thoang bao phủ tất cả lầu gác.

Khung cảnh êm đềm lúc này, có lẽ là ngày cuối cùng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 3.1: Nghiêng ngả thiên hạ

Trong cung Đại Minh, lầu gác nguy nga tráng lệ cũng đã trút sạch sắc thu theo những chiều lá hòe rụng xuống.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch, một lần nữa bước vào điện Tử Thần.

Lý Thư Bạch tái hiện lại tình hình ở Thục, rồi dâng cống phẩm các nơi lên. Hoàng đế vẫn tươi cười ôn hòa như trước, chỉ là chiếc cằm vốn đầy đặn giờ đã tóp đi đôi chút. Sau khi Đồng Xương công chúa qua đời, ngài ngự và Quách thực phi đau lòng khôn xiết, gầy rộc hẳn đi.

“Tết Trùng dương hôm trước, mấy anh em tề tựu trong cung dự tiệc, chỉ thiếu mỗi Tử đệ, Thất đệ còn ngâm câu: 'Nay cảm thù du thiếu một người (1)'.’” Hoàng thượng lần chuỗi mười tám hạt (2), cười nói, “Cung khuyết trăm mối tu sửa, đệ còn chưa thấy nhỉ?”

(1) Trích từ bài “Mồng chín tháng Chín nhớ anh em ở Sơn Đông” của Vương Duy. Mùng chín tháng Chín là tết Trùng dương, hay Trùng cửu, người xưa thường hay ăn của ngâm cúc, lên đài cao ngắm cảnh, cắm một cành thù du – loài cây có hoa rất đẹp – vào bình, tượng trưng cho tình anh em gắn bó.

(2) Chuỗi mười tám hạt, được xâu thành từ mười tám loại hạt bồ đề khác nhau, chọn ra từ hơn trăm loại hạt bồ đề. Mười tám hạt ý chỉ mười tám giới, bao gồm: lục căn: mắt, mũi, tai, lưỡi, thân, ý; lục trần: sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp; lục thức: nhãn thức, nhĩ thức, nhĩ thức, tị thức, thiệt thức, thân thức, ý thức.

“Cung khuyết ư?” Lý Thư Bạch đã nghe nói, song vẫn thản nhiên hỏi lại.

“Đúng vậy, cửa phượng để thành mờ mây phủ (3), qua cửa cung Đại Minh là thấy ngay hai tòa gác Tường Loan, Tê Phượng nằm trước điện Hàm Nguyên, giờ cả hai đều đã cũ nên trăm sai người tu sửa lại, đẹp đẽ như mới, Tử đệ mà trông thấy nhất định sẽ phải tán thưởng.”

(3) Trích từ “Vãng mệnh họa bài ‘Từ điện Bồng Lai đến gác Hưng Khánh, giữa đường dừng lại ngắm xuân trong mưa xuân’ của vua”, tác giả Vương Duy.

Lý Thư Bạch chỉ nín lặng gật đầu. Lúc ở Thục y đã được tin lần này hoàng thượng cho sửa sang lại điện Hàm Nguyên cùng hai gác Tường Loan, Tê Phượng nguy nga hơn xa thuở trước, lấy gỗ trăm lâm xà, lim vàng làm cột, khắp nơi sơn son thiếp vàng, tổng cộng hết mấy ngàn lượng vàng, vài trăm học trăn châu, chưa kể sừng tê, đá quý, vân vân. Hậu cục và bộ Công phải giật gấu vá vai đến giờ vẫn chưa đủ bù.

Song ngài ngự nào hay những nông nổi ấy, chỉ hào hứng kể: “Sau đại tế Đông chí năm nay, chúng ta sẽ uống rượu trên hai tòa gác mới sửa, xem ca múa từ xa, nhất định trở thành câu chuyện phong nhã nổi tiếng trong cung Đại Minh, lưu danh sử sách.”

Lý Thư Bạch lại tâu trình: “Lời bệ hạ rất có lý, có điều công trình này đã tiêu tốn rất nhiều, hôm qua bộ Công tới tìm thần đệ, nói rằng nếu bây giờ lại cho xây một trăm hai mươi tòa tháp để rước cốt Phật thì quả là nan giải.” Hoàng đế nhíu mày, vuốt chòm râu lơ thơ nghĩ ngợi rồi phán, “Ly Dục Hòa đúng là vô dụng, bộ Công nắm trong tay quyền điều động bao nhiêu tiền bạc như vậy mà có mỗi một trăm hai mươi tòa tháp cũng không xây nổi ư?”

“Bẩm, năm nay xây dựng khá nhiều, đầu năm xây cung Kiến Bật, giữa năm xây mộ công chúa, giờ lại mới trùng tu cung khuyết, nếu xây thêm tháp, e rằng sẽ cạn kiệt quốc khố.”

Hoàng đế thờ dãi: “Tử đệ, gần đây ta thấy rất bất an, nhớ năm xưa Linh Huy gặp phúc ắt thông, câu đầu tiên mở miệng ra nói là: ‘Sống được’, ai ngờ giờ đây lại đột ngột qua đời, để trăm... người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh, như nền tàn trước gió, ai mà biết được ngày mai lại ở đâu?”

Lý Thư Bạch an ủi: “Bệ hạ đương độ tráng niên, sao lại nói lời chán nản ấy rồi? Triều đình xã tắc còn phải trông vào bệ hạ, xin bệ hạ đừng nản lòng như thế. Theo thần đệ thấy, cốt Phật không rước cũng chẳng hề gì.”

“Cốt Phật nhất định phải rước về. Kiếp này ta được trông thấy thì có chết cũng không hối tiếc.” Hoàng đế lắc đầu đầy cương quyết, rồi hỏi: “Vậy... Tử đệ tinh thông sách sử, cảm thấy chín chín tám mươi mốt tòa tháp có được không?”

“Cửu cửu quy nhất, con số này cũng rất tốt lành.” Nói rồi, Lý Thư Bạch nhíu mày, “Nếu bệ hạ vẫn quyết rước cốt Phật về, thì thần đệ cho rằng, quan trọng nhất là tâm ý. Nhà Phật có thuyết thập nhị nhân duyên, bệ hạ xây mười hai tòa cũng đủ. Cũng có thể chỉ xây ba tòa thôi, tượng trưng cho Phật, pháp, tăng, vừa thanh tịnh lại phù hợp.”

“Tử đệ không hiểu lòng thành của trăm rồi, xây có mấy tòa như thế làm sao tỏ lòng được?” Hoàng đế không vui, xua tay cho y lui ra.

Lý Thư Bạch đứng dậy cáo lui, ra đến cửa điện còn nghe hoàng đế nói: “Bảy mươi hai vậy, bên trong thờ phụng thất thập nhị hương nhà Phật cũng được.”

“Lần trước rước cốt Phật là năm Nguyên Hòa thứ mười bốn, cách đây năm mươi năm rồi.” Tại phủ Ngạc, Lý Nhuận phấn khởi rót trà cho Lý Thư Bạch, “Nghe nói lần đó náo nhiệt chưa từng thấy, dân chúng trong thành tranh nhau mua đèn nhang để cúng nghênh cốt Phật, lần này chắc cũng thế.”

Lý Thư Bạch đón lấy chung trà Lý Nhuận vừa pha, chậm rãi hỏi: “Đệ có biết hôm cốt Phật được rước từ chùa Pháp Môn ra, có một bà lão dẫn theo cháu gái đứng đợi bên ngoài, cốt Phật vừa ra, bà ta liền dốc vào miệng đứa bé một lọ thủy ngân, dùng nhục thân của nó để cúng dường không?”

Lý Nhuận hít vào một hơi khí lạnh, mở to mắt: “Nhưng... Phật pháp cao thâm, thiện nam tín nữ đông đảo, khó tránh có kẻ cuồng tín, chẳng qua cũng chỉ cầu được phù hộ đấy thôi.”

“Nếu chỉ dân chúng tin Phật thì đâu đến nông nổi ấy, nhưng hoàng gia đi rước, triều đình làm gương, sẽ trở thành mầm họa. Dốc hết sức lực toàn quốc, khiến dân ngu cuồng loạn thì ích gì?” Lý Thư Bạch lắc đầu, “Năm ấy Hàn Dũ chỉ vì can gián việc rước cốt Phật mà bị biếm, giờ đây xem chừng cũng cần một người đứng ra khuyến ngăn.”

“Từ ca đừng làm chuyện đại đột!” Lý Nhuận vội can, “Từ sau khi Đồng Xương công chúa qua đời, bệ hạ luôn gặp ác mộng, giờ chỉ một lòng muốn rước cốt Phật vào cung thờ phụng để tiêu tai giải nạn. Ý bệ hạ đã quyết, không ai khuyên nổi đâu!”

Lý Thư Bạch gật đầu không đáp.

Uống hết nửa ly trà, thấy Lý Thư Bạch không nói gì thêm, Lý Nhuận mới hơi yên lòng, ngẩng lên trông thấy Hoàng Tử Hà vận đồ nữ thì ồ lên hỏi: “Bên cạnh Từ ca cuối cùng cũng có một thị nữ rồi ư?”

Hoàng Tử Hà nâng vạt áo lên hành lễ, gật đầu với y.

“Hình như ta đã thấy cô ở đâu rồi thì phải...” Vừa nói đến đó, y bỗng “à” lên rồi vỗ trán, “Đương Sùng Cổ! Gần đây trong kinh đồn ầm lên rằng, Hoàng Tử Hà cải trang thành tiểu hoạn quan, Quý vương xuôi Nam phá án, đám tiên sinh kể chuyện ngoài phố đã dựng thành chuyện kể khắp nơi rồi đấy!”

Hoàng Tử Hà cúi đầu: “Khi trước tiểu nữ không dám tiết lộ thân phận, chứ không phải cố ý lừa gạt Ngạc vương gia, mong vương gia thứ tội.”

“Ba bốn năm trước ta và Vương Uẩn từng trông thấy cô trong cung một lần, vậy mà về sau gặp mấy lần vẫn không nhận ra, là ta không biết người tiên đấy thôi.” Nói đoạn, y ra hiệu cho cô ngồi xuống, còn đích thân rót trà mời, xong xuôi mới thắc mắc, “Vương Uẩn chẳng phải cũng về kinh rồi ư? Sao

Hoàng tử thư còn hầu hạ bên cạnh Tứ ca?”

Hoàng tử Hà nín lặng uống trà. Người lên tiếng là Lý Thư Bạch: “Đương Sùng Cổ là hoạn quan hạng bét ở phủ ta, đã điểm chỉ ký tên rõ ràng, bất luận thân phận thay đổi thế nào, hễ ta chưa có lời, thì cũng đừng hòng đi đâu được.”

Hoàng tử Hà nhìn y như muốn mắng: “Vô sỉ”, còn Lý Nhuận lần đầu tiên thấy một Lý Thư Bạch thế này thì cũng cả người ra, quên bẵng rót thêm nước vào bình trà.

Hoàng tử Hà rút một túi gấm trong tay áo ra, đặt nhẹ lên bàn, đẩy về phía Lý Nhuận: “Thứ này xin trả lại cho Ngạc vương gia.”

“Gi vậy?” Lý Nhuận ngạc nhiên cầm lên, mở túi lấy vật bên trong ra.

Vòng ngọc long lanh, phát ra ánh sáng mờ mờ, như có làn khói mỏng bao quanh. Y lặng lẽ nắm chặt nó trong tay, màu ngọc cũng long lanh biến đổi theo động tác của y, tạo ra vô văn vầng sáng.

Lý Nhuận thần thờ ngất ngưởng chiếc vòng hồi lâu, đoạn hỏi: “A Nguyên... nhờ hai người trả lại ta ư?”

Lý Thư Bạch chậm rãi gật đầu: “Trước khi qua đời, cô ấy nhờ Công Tôn đại nương trả lại cho đệ.”

“Qua đời à...?” Lý Nhuận ngẩng phắt lên, đôi mắt mờ mịt mở to.

“Đệ đã biết chuyện Hoàng tử Hà phá án giải oan, hẳn cũng nghe được manh mối vụ này bắt nguồn từ cái chết của một ca kỹ chứ?”

Lý Nhuận ngờ ngợ nhìn Lý Thư Bạch, như vừa vỡ lẽ. Mặt y tái ngắt, nốt ruồi son đỏ thắm giữa mi tâm cũng nhạt hẳn đi, ly trà tuột tay rơi xuống nền gạch vỡ tan tành, vụn trà xanh lục loang đầy đất.

Lý Thư Bạch thờ dãi: “Thất đệ cắt đi. Dù sao cũng là di vật của thái phi, vẫn nên trả cho chủ cũ.”

“Vâng...” Y ngơ ngẩn đáp, tay vẫn nắm chặt chiếc vòng.

Thấy y dờ dẫm, Lý Thư Bạch bèn đứng dậy từ biệt: “Ta vừa về kinh, còn rất nhiều việc, vòng đã trả lại đệ, ta cũng phải về đây.”

“Tứ ca...” Lý Nhuận vô thức giữ lấy tay y.

Lý Thư Bạch ngoái lại. Lý Nhuận cắn môi nói khẽ: “Đệ muốn nhờ huynh giúp một việc.” Lý Thư Bạch đành ngồi xuống hỏi: “Sao thế?”

“Đệ nghỉ ngơi...” Lý Nhuận ngập ngừng, mấy ngón tay siết chặt chiếc vòng đến tái nhợt cả ra. Rồi đột nhiên y đứng phắt dậy, nhìn qua khung cửa sổ mở toang, thấy không có ai lảng vảng mới hít một hơi thật sâu, gắng trấn tĩnh nói tiếp, “Đệ nghỉ ngơi mẫu phi đệ bị người ta hãm hại.”

Lý Thư Bạch nhú mày, quay sang nhìn Hoàng tử Hà.

Hoàng tử Hà ngẫm nghĩ một lát, rồi bình thản hỏi: “Có phải vương gia phát hiện ra chuyện gì không, sao đột nhiên lại nói vậy?”

Lý Nhuận cắn môi gật đầu: “Mời Tứ ca và Hoàng tử thư theo đệ.”

Trần thái phi là phi tần của tiên hoàng, theo lệ phải ở trong cung Thái Cực dưỡng già. Nhưng ngay trong đêm tiên hoàng băng hà, thái phi đau đớn quá độ đã hóa điên, cung nữ hầu hạ trong cung Thái Cực lại bỏ mặc không săn sóc, năm ấy Lý Nhuận mới hơn mười tuổi, đến thăm mẫu phi thì thấy bà đầu bù tóc rối, cơm không đủ no áo không đủ mặc, bèn quỳ trước điện Từ Thần thật lâu, cầu xin hoàng đế cho đón mẫu phi về vương phủ phụng dưỡng.

Sau khi được đón về vương phủ, Trần thái phi tuy vẫn phát bệnh luôn, nhưng người ở vương phủ săn sóc chu đáo nên cũng coi như được tỉnh dưỡng. Lý Nhuận chăm nom mẹ rất cẩn thận, cho mở một gian điện nhỏ sau chính điện, để bà ở ngay gần mình. Giờ đây tuy mẫu phi đã qua đời, song y vẫn giữ gian điện nọ, bày biện bài trí hệt như lúc bà còn sống, không hề động đến.

Lý Nhuận dẫn Lý Thư Bạch và Hoàng tử Hà vào, chỉ thấy bên trong thờ linh vị của Trần thái phi, trước án thờ bày hoa thơm và nhang đèn, khiến không khí hơi ngột ngạt.

Sau khi thắp cho Trần thái phi nén nhang, Lý Thư Bạch và Hoàng tử Hà nhìn sang Lý Nhuận. Y đặt chiếc vòng lên trước linh vị mẫu phi, rồi chấp tay vái dài, đứng lặng hồi lâu mới quay lại báo họ: “Mẫu phi đệ trước khi lâm chung đã có lúc tỉnh táo lại. Bà dặn đệ rằng, thiên hạ Đại Đường sắp mất rồi.” Nghe vậy, cả Lý Thư Bạch và Hoàng tử Hà đều biết chuyện này không phải tầm thường, bèn chăm chú lắng nghe y nói tiếp.

“Bấy giờ mẫu phi đã rất lâu không tỉnh, đệ cũng biết tình trạng của bà. Nhưng lần đó mẫu phi thực sự rất tỉnh táo, khác hẳn mọi khi.” Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Lý Nhuận không khỏi thở dài, “Bởi vậy, những lời bà nói nhất định không phải lời của kẻ điên, đệ nghĩ, lúc phụ hoàng lâm chung, chắc mẫu phi đã biết được chuyện gì đó, nên mới hóa điên, ắt hẳn là một bí mật vô cùng quan trọng, bằng không sao mẫu phi lại nghĩ nó có liên quan đến giang sơn xã tắc, thiên hạ Đại Đường?”

Hoàng tử Hà hỏi: “Bấy giờ thái phi nói thế nào, vương gia có thể thuật lại cho chúng tôi nghe chăng?”

Lý Nhuận mở ngăn tủ, lấy ra một hộp trang điểm sơn đen, khảm xà cừ hình hoa, trông khá cũ kỹ, thoạt nhìn đã biết là vật dùng lâu ngày. Lý Nhuận thận

trọng mở hộp, gỡ tấm gương đồng mờ đục ra, để lộ khe hở đằng sau.

Y lại mở một chiếc hộp nhỏ cạnh đó, lấy ra mẫu giấy bông vẽ ba mảng mực đen sì, gấp lại úm vào khe hở sau tấm kính: “Bấy giờ mẫu phi rút mảnh giấy này ra từ đây, chẳng biết bà đã giấu ở đó từ khi nào nữa. Bà đưa cho đệ nói rằng, đây là bà vất vả lắm mới vẽ được mà giấu đi, dặn đệ phải cất thật kỹ... liên quan đến chuyện tồn vong của cả thiên hạ.”

“Có thể thấy thái phi lúc đó rất tinh táo, quả thật không phải lú lẫn.” Cô vừa ngẫm nghĩ về mấy chữ “tồn vong của cả thiên hạ”, vừa nghiêng đầu nhìn sang Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch khẽ gật đầu với cô, rồi hỏi Lý Nhuận: “Còn gì nữa không?”

“Mẫu phi còn nói một câu...” Lý Nhuận ngăn ngữ, nhưng cuối cùng cũng thành thực kể, “Bà dặn đệ không được thân thiết với Tứ ca.”

Lý Thư Bạch cúi đầu im lặng nhìn ba mảng mực đen sì trên tờ giấy trong tay y.

Hoàng Tử Hà lúng túng lên tiếng: “Vậy mà Ngạc vương gia vẫn kể chuyện này cho chúng tôi.”

“Ta và Tứ ca cùng lớn lên trong cung Đại Minh, lại cùng bị đưa ra khỏi cung, từ nhỏ đến giờ vẫn khăng khít. Ta... biết Tứ ca có ý nghĩa thế nào với thiên hạ Đại Đường mà.” Lý Nhuận đặt tờ giấy bông lên bàn, cả người như bị rút cạn sức lực, khó khăn lắm mới đứng vững được trước án thờ, “Thế nên ta nghĩ, mẫu phi nhất định đã biết được gì đó, nên mới bị hãm hại đến hóa điên còn thốt ra lời này, mà kẻ hại mẫu phi nhất định có liên quan mật thiết đến việc phụ hoàng băng hà, cũng là kẻ thù của Tứ ca.”

Lý Thư Bạch chậm rãi gật đầu, song không nói gì thêm.

Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Thái phi sinh thời sống ở đây ư? Mọi thứ vẫn giữ nguyên như trước ă?”

Lý Nhuận gật đầu, ngồi xuống ghé chống tay vào trán nói khẽ: “Hoàng tử thư cứ việc tra soát thật kỹ, biết đâu lại thấy manh mối gì đó.”

Hoàng Tử Hà bèn đứng dậy đi qua vách ngăn, sang phòng ngủ của Trần thái phi cạnh đó. Phòng không rộng, mé trái là cửa sổ, đặt một chiếc sập nhỏ, bàn trang điểm và bàn ghế; mé phải là một chiếc giường gỗ trắc chạm trổ, buông màn gấm, treo mấy đồ trang trí bằng ngọc thạch và gỗ đào. Hoàng Tử Hà đi quanh bàn trang điểm một vòng, thấy mọi thứ đều đã được thu dọn, chẳng còn gì cả, vì thường xuyên quét tước nên trong phòng rất sạch, cô miết tay lên mép bàn, chợt khựng lại, cúi xuống nhìn kỹ. Lý Thư Bạch đứng trước cửa thấy vậy thì hỏi vào: “Gì thế?”

Cô quay lại đáp: “Hình như có vết móng tay khứa.”

Lý Thư Bạch nhặt trong hộp nữ trang Lý Nhuận vừa đem ra một mảnh chì kẻ mây hình xoắn ốc, đặt vào tay cô.

Hoàng Tử Hà miết nhẹ mảnh chì đen vào mép bàn, tức thì những vết móng tay khứa hiện ra rõ mồn một, sắp thành hai chữ xiên xẹo: Quý vương.

Lý Thư Bạch thân nhiên ra hiệu cho cô tiếp tục miết.

Một hàng chữ xiêu vẹo dần dần hiện ra: họa tử Quý vương.

Lý Nhuận cũng bước đến bức vách, trông thấy mấy chữ nọ thì ngơ ngàng hỏi: “Đây... là mẫu phi ta viết ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu đáp: “Hình như vẫn còn nữa.”

Đoạn cô lại miết tay sang trái, mẫu than chì xanh đen mài lên nền gỗ trắc đen thẫm, dưới ánh mặt trời tạo thành một vết dài với đủ sắc độ đen khác nhau. Trên đó là những vết khắc vừa nông vừa xiên xẹo, tổng cộng có mười hai chữ: Đại Đường sắp mất triều đình rối loạn họa tử Quý vương. Ngoài ra, không còn gì nữa.

Hoàng Tử Hà lục tìm khắp giường tủ nhưng không phát hiện thêm gì.

Cô tra mảnh than chì vào hộp trang điểm, nhìn lại hàng chữ kia một lượt rồi chậm chậm rút khăn tay của mình ra lau sạch đi.

Lý Nhuận đứng trước cửa, lúng túng nhìn Lý Thư Bạch: “Tứ ca...”

Trái lại, Lý Thư Bạch chỉ bình thản vỗ nhẹ vai y: “Ta biết. Ta sẽ bắt tay vào điều tra mọi chuyện năm xưa, để xem rốt cuộc là kẻ nào đứng sau thao túng tất cả.”

Đọc đường về, Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ngồi trong xe nhìn quang cảnh phố phường trôi qua bên ngoài, đều trùng trùng tâm sự.

“Ta không thân thiết với Trần thái phi.” Lý Thư Bạch nhìn cô, cuối cùng cũng mở lời.

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Lúc tiên hoàng băng hà, thái phi phát điên, gia mới mười ba tuổi nhĩ?”

“Ừm, tuy ta ở trong cung Đại Minh, nhưng đa phần là phụ hoàng tranh thủ ghé qua thăm, chứ ta ít khi tới chỗ phụ hoàng. Những ngày cuối cùng, bên cạnh phụ hoàng luôn có Trần thái phi hầu hạ, song ta cũng ít khi chạm mặt. Từ sau khi phụ hoàng qua đời, ta không hề gặp lại bà ấy nữa.”

Hoàng Tử Hà nhẹ nhàng vuốt ve mấy món trang trí bên cửa sổ, trầm ngâm đáp: “Tại sao Trần thái phi cứ đinh ninh ghi nhớ một hoàng tử mới mười ba tuổi, lại hiếm khi gặp mặt, hơn nữa lúc đã phát điên, còn cho rằng gia sẽ làm điên đảo thiên hạ nhỉ?”

Lý Thư Bạch nhú mày, gõ nhẹ lên bàn hỏi: “Cô nghĩ sao?”

“Ngạc vương có nói một câu mà tôi hết sức tán đồng. Chính là nếu có kẻ làm Trần thái phi phát điên thì nhất định hẳn rất muốn hại gia, nên mới dẫn dụ Trần thái phi sinh lòng căm ghét gia như vậy.”

Y đặt bàn tay trắng trẻo thon dài trên bàn, trầm ngâm thật lâu mới hỏi khẽ: “Từ Hà... có tin ta không?”

Cô ngỡ ngàng nhìn Lý Thư Bạch, chẳng hiểu sao y lại đột nhiên hỏi vậy.

“Trang Chu mộng bướm, tình duyên chẳng biết mình là người hay bướm. Khi phát hiện ra hàng chữ Trần thái phi để lại, ta chợt nhớ đến Vũ Tuyên.” Y không nhìn cô mà ngẩn ngơ nhìn quang cảnh đường phố quen thuộc trôi qua ngoài cửa sổ, “Sau khi giết hại cha mẹ cô, hẳn cũng đã quên hết mọi chuyện, hơn nữa còn tin vào đủ thứ âm thị mà khẳng khái cho rằng cô mới là hung thủ.”

Hoàng Tử Hà tròn mắt nghi hoặc hỏi: “Ý gia là?”

“Có lẽ hồi mười ba tuổi ta đã làm chuyện gì đó khiến Trần thái phi nhớ mãi không quên?” Đôi mày y nhú lại, ánh mắt hướng ra ngoài cũng dao động theo nhịp rung lắc của xe, “Con cá đỏ thành linh xuất hiện trong đời ta và con cá đã biến mất cùng đoạn ký ức quan trọng kia của Vũ Tuyên, có quan hệ gì đây?”

Mọi thứ thứ trước mắt bỗng chốc chìm vào sương mù, không sao trông rõ được.

Hoàng Tử Hà bất giác sinh lòng nghi hoặc, liệu có phải cỗ xe đang lốc cộc lăn đi này, quang cảnh đường phố trôi qua ngoài cửa kia, cùng Lý Thư Bạch ngay trước mặt chỉ với tay ra là chạm đến, cũng là hư ảo không?

Ký ức của họ rốt cuộc là giả hay thật? Cuộc đời của họ cho đến bây giờ liệu có từng bị bóp méo, thêm nếm thứ gì đó mà họ tin chắc, rồi lại xóa bỏ thứ gì đó mà họ khắc cốt ghi tâm chăng?

Bên trong xe nhất thời rơi vào im lặng. Cả hai đều làm thinh, tựa hồ có một áp lực nặng nề khủng khiếp đang đè lên họ, đến hít thở cũng chậm chạp khó khăn.

Một hồi lâu sau, Hoàng Tử Hà mới nhẹ nhàng gỡ tay ra, áp lên tay y: “Bất luận chân tướng cuối cùng ra sao, tôi chỉ biết, tất cả những gì chúng ta từng trải qua đều là chân thực... Ít nhất thì tình cảm giữa đôi bên hiện giờ là thực.”

Lý Thư Bạch lặng lẽ nâng hai bàn tay cô lên, vui mặt vào. Hoàng Tử Hà cảm giác được hơi thở nặng nề mà rối loạn của y phả vào lòng bàn tay mình.

Y từng dựa vào chi tay, những đường chỉ tượng trưng cho số mệnh cả đời mà nhận ra thân phận của cô, song giờ đây, hơi thở của y đã vương vào cuộc đời cô, để lại dấu ấn vĩnh cửu trong huyết mạch, đời đời kiếp kiếp, cô cũng không thể lãng quên.

Chẳng biết bao lâu sau, xe ngựa dần chậm lại, bên ngoài có người bẩm: “Thưa gia, đã đến bộ Công.”

Lý Thư Bạch ngẩng lên, áp tay cô trong hai bàn tay mình, im lặng một thoáng rồi nói: “Vào thôi.” Giọng đã lại lạnh lùng trầm thấp. Ra khỏi xe ngựa, rời khỏi không gian chỉ có hai người, y vẫn chỉ có thể là Quý vương gia lạnh lùng cứng cỏi, không bao giờ biết sợ.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ theo sau y, bước qua cổng lớn.

Trong lúc Lý Thư Bạch bàn luận với Lý Dụng Hòa, Hoàng Tử Hà ngồi trong đại sảnh. Giờ cô là nữ tử, ngồi được một lúc đã bị vô số quan viên xì xầm bàn tán, bèn đứng dậy ra mảnh vườn đằng trước ngắm hoa cúc.

Đã sắp đến tháng Mười, hoa cúc nhuộm sương, bắt đầu tàn úa. Cô lơ đãng ngắm, thầm nghĩ đến hàm nghĩa bốn chữ “họa từ Quý vương” thì có người xầm xầm chạy đến gọi to: “Sùng Cố! Quả nhiên là ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 3.2

Hoàng Tử Hà ngoái lại. Đến giờ vẫn còn gọi cô bằng cái tên ấy, chỉ có Chu Tử Tần.

Hôm nay gã mặc áo xanh lục, nom nhả nhận hiêm thấy, tiếc rằng lại đeo thắt lưng vàng nghệ, thực chẳng khác gì bó mạ buộc cọng rom. Nhưng Hoàng Từ Hà chẳng hơi đâu soi mói, trái lại còn mừng rỡ ra mặt: “Sao Từ Tàn cũng vào kinh?”

“Hằng giải thích tại sao Sùng Cổ chẳng nói chẳng rằng bỏ lại ta chạy về kinh đã?” Gã chất vấn.

Hoàng Từ Hà cười rầu rĩ, thuận miệng vin có: “Công tử biết đấy, cứ ở đó cả ngày bị các bề trên răn dạy, ai mà chịu nổi.”

“Nói cũng phải, ôi chao, chúng ta đều bị người trên bức ép cả, ta thì hơn gì, còn ở đó thì toi đời!” Chu Từ Tàn vừa nói vừa giơ tay dụi mắt, nước mắt rưng rưng, “Kê ra đúng là gay go to! Cha ta ép ta lấy vợ!”

Hoàng Từ Hà phì cười hỏi: “Là cô nương nhà nào vậy?”

“Cháu gái dòng thứ của ty thương quận Thục, nghe nói là một con cộp cái, nghe danh ta ham mê thi thể cũng không sợ. Ta đã lần la dò hỏi đám người hầu nhà đó, kẻ nào cũng nói cô ta hung hãn vô cùng, chữ nghĩa chỉ biết lơ mơ nhưng hay tay cứ lăm lăm hai con dao bầu, thoăn thoắt chặt thịt, còn có thể vác cả nửa con heo lên vai nhẹ như không! Sùng Cổ bảo cưới hạng người đó về có còn sống được nữa không!”

Hoàng Từ Hà ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Cô ta tên gì?”

Chu Từ Tàn đã buồn còn thêm bức: “Tên quê một cục! Gọi là cái gì Lư Nhị Nha! Nghe đã thấy khiếp rồi đúng không? Rõ ràng là cha ta thấy con gái nhà nào cũng sợ ta, nên vợ bừa lấy một con hồ cái, định chèn ép ta cả đời đây mà!”

“Ồ...” Hoàng Từ Hà gật đầu, “Đúng thế, xem ra việc lớn không thành rồi. Tuy cô ta rất xinh đẹp, tính tình cũng dễ thương, nhưng cái tên Lư Nhị Nha thực khó nghe quá...”

“Sùng Cổ quen cô à ư?” Chu Từ Tàn sững người, rồi vỗ trán tự giải thích ngay, “À phải, đương nhiên là quen rồi. Trước đây Sùng Cổ là thiên kim nhà quận thú mà, nhất định đã gặp các tiểu thư nhà khác.”

Hoàng Từ Hà cười đáp: “Gặp thì gặp rồi, nhưng mới gần đây thôi.”

“Thôi thôi, không nói chuyện đó nữa, mau kể xem à Lư Nhị Nha kia có hung hãn đáng sợ như lời đồn không?”

“Có chứ, hệt như lời đồn, giết heo mổ dê cái gì cũng dám làm, người bình thường đừng hòng bắt nạt được.”

Chu Từ Tàn đau đớn đâm ngực: “Chết ta rồi...”

“Không chỉ hung hãn, mà còn rất đánh đá, thích gọi người ta là bồ đầu đụt.”

“Hà? Máy người đó sao giống nhau vậy, cứ thích bảo người ta đụt...” Nói đến đây, Chu Từ Tàn mới định thần lại, ngây ra hồi lâu rồi lắp bắp: “Đụt... Bồ đầu đụt ư?”

“Đúng thế, cô nương đó rất giỏi dùng dao bầu, vác nửa con heo lên vai phẩm phẩm, thích gọi người ta là bồ đầu đụt, là con thứ hai trong nhà.” Hoàng Từ Hà cười cười nhìn gã.

Chu Từ Tàn tròn tròn mắt, há hốc miệng ra, đủ nhét lọt cả quả trứng gà: “Nhị... Nhị cô nương à?”

“Công tử thử nói xem?”

“Nhưng, nhưng chẳng phải cha mẹ cô ta mất cả rồi sao?”

“Hôm đó chẳng phải công tử cũng thấy tay Lư Hi Anh béo đó tới tìm cô ấy, nói là họ hàng xa muốn nhận nuôi cô ấy ư? Theo tôi biết thì Tào ty thương quận Thục vừa xin nghỉ, thay chân ông ta hình như chính là Lư ty thương ở Miên Châu đó.”

“Ta nào biết! Có nghe nói ty thương đổi người mới, nhưng xưa nay ta không quan tâm chuyện đó!” Mặt Chu Từ Tàn bỗng đỏ bừng lên, “Lẽ lẽ lẽ lẽ nào là...”

“Công tử nói xem?” Hoàng Từ Hà vỗ vào lan can cạnh mình, “Công tử lặn lội ngàn dặm chạy trốn đến tận kinh thành, có phải định nhờ Quý vương nói giúp với lệnh tôn, hủy bỏ cuộc hôn nhân này không?”

Chu Từ Tàn chống trán nín lặng.

Hoàng Từ Hà lại hỏi: “Vậy bây giờ có muốn nhờ Quý vương nữa không?”

“Ờ... ờ ta nghĩ đã...” Lắp bắp một lúc, gã mới nặn ra được mấy chữ, “Dù sao... Tốt xấu gì... Nói thế nào cũng là người quen, nếu từ chối e là không ổn... Huống hồ Sùng Cổ cũng biết đấy, ít có cô nào không sợ thi thể lắm...”

“Công tử cứ cân nhắc thêm đi.” Hoàng Từ Hà cười đầy ẩn ý.

Thấy cô cười, Chu Tử Tàn chỉ muốn đào lỗ chui xuống đất: “Làm... Làm gì cơ?”

“Chẳng làm gì cả.” Cô thản nhiên ngẩng đầu ngắm trời.

“Thực ra... Sùng Cổ thì cũng rất được...” Chu Tử Tàn thờ dài nói khể, “Chỉ là, chỉ là chúng ta gặp nhau không phải lúc, nên ta luôn coi Sùng Cổ là một tiểu hoạn quan, chúng ta cứ xưng huynh gọi đệ cùng quật mộ nghiệm thì là hay nhất.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu cười, chấp tay vái gã một vái rồi đứng thẳng dậy hỏi: “Bây giờ công tử sẽ về ngay Thành Đô, chấp thuận hôn sự chứ gì?”

“Không vội... Dù sao, dù sao cũng đính hôn rồi.” Gã bên lên nói, rồi lại sực nhớ ra một chuyện, “À phải, lá bùa của Quý vương là thực hả?”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: “Công tử cũng biết chuyện lá bùa ư?”

“Chứ sao, ta thấy có lẽ bây giờ cả kinh thành đều đồn ầm lên rồi ấy chứ?” Chu Tử Tàn nhìn quanh ngó quắt, thấy không có ai, bèn kéo cô vào một góc thì thào, “Tối qua ta mới về kinh, liền chạy ngay đến chợ Tây ăn bánh nang của Mã A Đại, món ta thích nhất.... Sùng Cổ đoán xem kết quả thế nào? Ta nghe thấy hai người ngồi ngay bên cạnh thảo thảo nói chuyện phù Quỷ!”

Hoàng Tử Hà nhú mày hỏi: “Họ nói sao?”

“Nghe đồn... Lúc Quý vương ở Từ Châu, đã giết chết Bàng Huân!”

“...” Hoàng Tử Hà ngán ngẩm, “Còn phải nghe đồn à? Chuyện này ai mà chẳng biết?”

“Sai rồi!” Chu Tử Tàn úp úp mở mở ghé tai cô thì thầm, “Nghe đồn sau khi giết Bàng Huân, oan hồn của hắn liền nhập vào người Quý vương, hiện giờ trên người Quý vương không phải hồn phách của gia nữa, mà là Bàng Huân!”

Hoàng Tử Hà chẳng biết nói gì về tin đồn ma quái nhố nhăng này nữa.

“Họ nói rằng, Quý vương anh minh thần võ tài năng xuất chúng như vậy, sao có thể là người phạm được? Nghe nói gia được quỷ thần giúp sức, nên mới mưu trí hơn người, đọc qua là nhớ như vậy đấy!”

“Bằng chứng đâu?” Hoàng Tử Hà bức bối hỏi, “Lẽ nào gia thông minh hơn người là do quỷ thần giúp sức hay sao?”

“Ồ thì...”

“Huống hồ, lúc Quý vương còn niên thiếu, đã được tiên hoàng khen hết lời về trí tuệ thông minh. Tất cả các hoàng tử tròn mười tuổi đều được phong vương, ban phủ đệ rồi dọn ra khỏi cung, chỉ riêng Quý vương sau khi sắc phong vẫn được tiên hoàng giữ lại cung Đại Minh, đích thân dạy dỗ, bấy giờ Bàng Huân chẳng biết đang ở tận đâu kia!”

Chu Tử Tàn gãi đầu nhăn mặt: “Nói cũng phải...”

Hoàng Tử Hà mím môi nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: “Còn gì nữa? Có ai nói gì nữa không?”

“À, nghe nói khi Bàng Huân nhập xác Quý vương, còn để lại cho gia một lá bùa định mệnh! Trên đó dự báo trước vận mệnh của Quý vương, cuối cùng Quý vương sẽ đâm ra lú lẫn, bị Bàng Huân khống chế, rút cuộc...” Gã lại làm bộ thần bí nhìn quanh một vòng, rồi ghé tai cô nói nhỏ: “Khi trên lá bùa xuất hiện chữ 'vong', gia sẽ bị Bàng Huân đoạt mất ý thức, khiến cả thiên hạ nghiêng ngả theo!”

Hoàng Tử Hà đứng bật dậy, run rẩy hỏi: “Lời đồn ngoài phố... đã đến mức ấy rồi ư?”

Thấy sắc mặt cô rất khó coi, Chu Tử Tàn vội xua tay rồi ra dấu bảo cô im lặng:

“Chẳng qua là đám người ngơ lơ đôi mách nói bừa, việc gì phải cuống lên. Đừng... đừng nghiêm túc thế chứ...”

“Công tử không biết đấy...” Cô ráng sức hít thở, trán lấm tấm mồ hôi.

Kẻ loan tin về lá bùa, nhất định là người năm xưa đặt bẫy. Hiện giờ cả ba chữ đều bị khuyên tròn, hoa văn làm nền lờ mờ chữ “vong”, tin đồn cũng đã lan truyền khắp thiên hạ, chứng tỏ hắn đã bức ép Quý vương đến đường cùng.

Lời nhắn “họa từ Quý vương” ở phủ Ngạc, không hện mà lại phù hợp với giả thuyết giang sơn nghiêng ngả đang lan khắp phố lớn ngõ nhỏ một cách thần bí. Tấm lưới giăng sẵn từ ba năm trước, giờ đang từ từ thu hẹp lại, song kẻ thu lưới là ai thì họ vẫn chưa dám khẳng định.

Không có cả cơ hội liều một phen cá chết lưới rách.

Thấy mặt Hoàng Tử Hà tái nhợt đến đáng sợ, Chu Tử Tàn cuống quýt kéo ao cô gọi khể: “Sùng Cổ.... làm sao thế? Ta chỉ nói bừa thôi... thật mà...”

Hoàng Tử Hà tựa vào bức tường phía sau, cố gắng hít thở. Chỉ thấy ngực lạnh buốt như có vô số sợi dây rối tặc nghẽn bên trong, không sao gỡ nổi. Dù muốn tìm cho được một đầu mối, nhưng tai cứ ù đi, những âm thanh nhồn nháo như vô vàn lưới giăng bám vào tim, khiến cô chẳng biết bắt tay từ đâu, đành sợ sệt đứng yên, mặc cho đầu ong lên.

Chu Tử Tàn đang sợ đến luống cuống tay chân thì nghe đằng sau có tiếng người, vội ngoái lại trông, thì ra mấy viên quan bộ Công đã bước ra, kẻ nào kẻ nấy mặt mày tươi tỉnh. Có mấy người quen trông thấy Chu Tử Tàn thì mừng rỡ bước đến chào: “Tử Tàn lại về kinh đây à? Ở Thục không vui sao?”

“Ôi, Tiền huynh, Lương huynh, Ngũ huynh...” Gã vừa tươi cười chào họ vừa lo lắng giật giật tay áo Hoàng Tử Hà, dường như vẫn hồi hận vì trót kể những lời đồn bậy bạ cho cô.

“Đây chẳng phải là... Hoàng tiểu thư ư?” Mấy người kia đang vui vẻ nên cũng chào hỏi cả cô, “Vương gia ra ngay giờ đây, tiểu thư đợi cho một lát.”

Hoàng Tử Hà gật đầu với họ.

Thấy ai nấy đều mừng rỡ ra mặt, Chu Tử Tàn liền hỏi: “Trong kinh đồn rằng bộ Công phải xây một trăm hai mươi tòa tháp, tưng tiền đến mức chỉ muốn đâm đầu xuống sông đào ngoài thành, sao hôm nay ai cũng tươi hơn hớn thế?”

“Vớ vẩn, mấy hôm nữa bộ Công chúng ta lại chẳng thừa tiền dựng thêm ba vòng lan can quanh sông đào ấy chứ!”

Chu Tử Tàn chớp mắt: “Các vị không định đi cướp bộ Hộ đấy chứ?”

“Hừm, giờ bộ Hộ lấy đâu ra tiền? Còn chẳng phải nhờ Quý vương giải quyết giúp ư? Sáng mai sẽ ra cáo thị, triều đình rước cốt Phật vào kinh, dọc đường sẽ lập bảy mươi hai tòa tháp làm chỗ dừng chân cho cốt Phật. Thương nhân và kẻ sĩ trong thiên hạ nếu muốn rước cốt Phật tích công đức, có thể đầu giá nhận xây. Thử nghĩ mà xem, người làm tiền đồng như thế mà chỉ có bảy mươi hai suất, họ chẳng tranh nhau vỡ đầu ra ấy à?”

Kẻ bên cạnh tiếp lời: “Thế nên lần này xây bảy mươi hai tòa tháp rước cốt Phật, chẳng những bộ Công không phải bỏ một đồng, mà còn thu được một món bẫm ấy chứ...”

Chu Tử Tàn bấy giờ mới vỡ lẽ, xoa cằm hỏi: “Đệ còn nghe nói, ngày cốt Phật vào kinh, người trong kinh phải chăng đèn kết hoa, dựng cổng chào dọc đường đón rước đi kia đấy...”

“Đương nhiên cũng có thể áp dụng quyền tiền như xây tháp, gì chứ người giàu có muốn làm công đức đông như kiến ấy mà!”

Nhìn người bộ Công hớn hờ đi nghĩ công văn viết tấu chương, Chu Tử Tàn đành ngoái lại bảo Hoàng Tử Hà: “Hay thật... Quý vương vừa về, bao nhiêu vấn đề bèn được giải quyết hết!”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng dưới bầu trời không, ngắm cảnh thu đầu hiu trước mắt, chậm rãi đáp: “Ích gì đâu...”

“Hà?” Chu Tử Tàn ngạc nhiên nhìn sang, song cô chẳng nói gì thêm, chỉ ngẩng đầu ngắm hoàng hôn cuối trời. Ánh vàng bao trùm cả Trường An, bóng chiều sắp phủ mờ Cửu Châu.

Đại điện lung lay sắp đổ, triều đình đã mục nát từ tận gốc rễ. Quý vương Lý Thục Bạch dù có tài ba nghiêng trời lệch đất, cũng có ích gì đâu.

Chẳng qua chỉ là bóng hoàng hôn phản chiếu cuối cùng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trăm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Chương 4.1: Đài Hoa cùng sáng

Lúc lời đồn rộ lên trong kinh, khí trời cũng dần chuyển lạnh, đã đến ngày Đông chí.

Đại đường tế trời vào Đông chí, điển lễ rất rườm rà phức tạp. Hôm nay là lễ Đại Xạ (1) tế trời, vẫn là hoàng đế bắn trước, hoàng hậu bắn sau, rồi đến Quý vương, nên từ sáng Lý Thục Bạch đã thay đồ đến cung Đại Minh.

(1) Phàm khi tế tổ, tế thần, sẽ lần lượt bắn tên theo thứ bậc, đầu tiên là hoàng đế tới cao, sau đó đến các vương hầu và công khanh, mỗi người bắn bốn mũi tên. Có đặt cả người ghi chép số mũi tên bắn trúng. Đây là một nghi thức tế lễ.

Hoàng Tử Hà vừa tiễn y đi khỏi, đang nghĩ xem ở trong phủ một mình thì nên làm gì, Chu Tử Tàn đã đến cửa gọi: “Sùng Cổ, hôm nay các đạo quán lớn trong kinh đều mở pháp hội, náo nhiệt lắm, nào nào, chúng ta cùng đi xem!”

Hoàng Tử Hà thoáng lưỡng lự rồi thay đồ nam cùng gã ra ngoài. Chu Tử Tàn cười Tiểu Hà, Na Phát Sa và Tiểu Hà đã quen sẵn, tính tình đều ôn hòa, hai con cọ mồi vào nhau, hết sức thân mật.

Khí trời rất lạnh, có dấu hiệu đổ tuyết. Các đạo quán lớn trong thành phố đều phô trương thanh thế, pháp sự làm cũng khác nhau. Có nơi huy động các tiểu đạo sĩ tuần tú đọc kinh, nơi thì cầm kiếm phun lửa, suýt nữa làm cháy cả thanh kiếm gỗ đào, có nơi trong lúc đánh chiêng, hai người chém chùy chọc

cho nhau, cứ ném qua ném lại vô cùng náo nhiệt...

Hai người dạo quanh kinh thành một vòng, ăn bốn năm thứ quà vặt bên đường, thì cũng đến chiều.

“Sùng Cổ muốn đi đâu chơi nữa nào? Để ta đưa đi... À phải, giờ Sùng Cổ vẫn là hoạn quan hạng bét đúng không? Nhận lương tháng này chưa?”

Hoàng Tử Hà chán nản đáp: “Làm gì có, giờ đường quan chức của tôi gian nan lắm, mọi người đều biết tôi là con gái, xem ra không thể thăng cấp được, lương cũng không phát cho tôi, tôi chỉ ăn chức phủ Quý đầy thôi.”

“Đã nói rồi mà, đi theo ta có phải tốt không. Làm nữ bồi đầu quân Thực chúng ta, vừa oai phong vừa vui vẻ, còn có cơ hội bộc lộ giá trị bản thân, hằng tháng lại có tiền tiêu, lương cao gấp đôi người khác nhé, thế nào?”

“Thôi khỏi, sản nghiệp cha mẹ tôi để lại cũng đủ sống cả đời rồi.” Cô hà hơi vào hai bàn tay đã bắt đầu lạnh lạnh, nói khẽ, “Có Quý vương chống lưng, người trong tộc cũng không dám chiếm đoạt.”

Chu Tử Tàn nghĩ ngợi, sức nhớ đến một chuyện hết sức quan trọng, vội hỏi: “À phải, ta hỏi chuyện này nhé, có thực là Vương Uẩn hủy hôn rồi không?”

“Cứ coi là thế đi.” Cô không muốn nhắc tới chuyện đó, bèn quay người đi thẳng.

Chu Tử Tàn lẳng nhẳng theo sau, hậm hực: “Tên khốn Vương Uẩn chẳng ra gì, tìm đâu được người tốt như Sùng Cổ cơ chứ? Vừa xinh đẹp, thông minh lại lương thiện, còn biết theo ta đi quật mồ nghiệm thi nữa! Để mất Sùng Cổ, lấy đâu ra người thứ hai như thế nữa?”

Hoàng Tử Hà chẳng hiểu có phải gã đang khen mình hay không nữa, đành cười gượng. Đến lúc ngẩng lên, nhận ra mình đang đứng trước phượng Hung Đức, cô mới tỉnh ra.

Đây là nơi cô nhờ phá một vụ án mà nổi danh từ năm mười hai tuổi, cũng là, nhà của Vũ Tuyên.

Hoàng Tử Hà chậm chậm đi đến cửa nhà Vũ Tuyên năm ấy, đứng bên ngoài bức tường thấp nhìn vào trong.

Nơi này đã khác hẳn năm xưa, hàng kim ngân bỏ đầy bên trong tường chẳng thấy đâu nữa, trên bức tường đã tróc lở chỉ toàn rêu xanh. Cây thạch lựu trong sân cũng bị chặt, nền đá xanh phủ đầy bụi, con rạch nhỏ ngập ngụa rác rến. Trên sân ngổn ngang sọt tre giỏ trúc, nhìn qua cô còn tưởng mình lâm chỗ.

Chu Tử Tàn phía sau chẳng hiểu tại sao cô lại đứng ngây ra trước gian nhà này như thế, bèn hỏi: “Sùng Cổ đến đây tìm người ư?”

Cô chậm rãi lắc đầu: “Không, tôi đến xem thử thôi.”

“Ở đây có gì mà xem?” Chu Tử Tàn quay người ngồi xuống thành giếng gần đó, phui sạch chỗ bên cạnh cho cô ngồi, rồi bóc quả quýt vừa mua chia cho cô một nửa: “Này, ngọt lắm.” Hoàng Tử Hà ngồi xuống cạnh gã, nhận lấy quả quýt bỏ một miếng vào miệng, nói khẽ: “Đây là nhà cũ của Vũ Tuyên.”

Chu Tử Tàn á lên, há hốc miệng ra: “Sùng Cổ vẫn nhớ à?”

Cô gật đầu: “Ừm, đó là lần đầu tôi giúp cha phá án.”

“Nếu...” Chu Tử Tàn nhìn gian nhà nhỏ, rồi quay sang nhìn cô, ngập ngừng, “Ta chỉ nói là nếu thôi nhé, nếu Sùng Cổ quay lại năm mười hai tuổi, trở lại nơi này, vụ án kia lại bày ra trước mặt... Liệu Sùng Cổ có nhắc nhở Hoàng quận thú để ông ấy bắt anh trai của Vũ Tuyên, thay đổi cả cuộc đời Vũ Tuyên không?”

“Có.” Cô đáp ngay, không cần nghĩ ngợi.

Chu Tử Tàn hơi lúng túng, không ngờ cô lại đáp nhanh như vậy.

“Dù tôi muốn thay đổi cuộc đời Vũ Tuyên, đồng thời cũng thay đổi số phận của gia đình mình, nhưng tội ác đã xảy ra, tôi lại biết rõ chân tướng, sao có thể vì chuyện tương lai mà cố tình bỏ qua, không vạch trần được?” Hoàng Tử Hà siết chặt nửa trái quýt trong tay, ngẩng lên nhìn bầu trời âm u như sắp đổ tuyết, chậm rãi nói, “Nhưng tôi nhất định sẽ sai người quan tâm tới gia đình họ, không để thảm kịch xảy ra thêm nữa. Ít ra cũng chăm sóc thật tốt cho mẹ Vũ Tuyên, để bà ấy khỏi phát điên vì cái chết của con trai cuối cùng dẫn đến tự sát.”

Chu Tử Tàn gật đầu tán đồng: “Ừm, quan trọng hơn nữa là giúp đỡ Vũ Tuyên.”

Hoàng Tử Hà ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu mới khe khẽ thở dài. Thời tiết quá lạnh, hơi thở của cô phả ra tạo thành một làn sương mờ, tan vào bầu không khí u ám.

Cuối cùng cô nói thật chậm mà rành rọt: “Không, nếu được làm lại, tôi sẽ không bao giờ quen Vũ Tuyên nữa.”

Hết thấy quá khứ tươi đẹp, thời thiếu nữ như ảo mộng cùng thiếu niên nhoèn cười rạng rỡ giữa bóng tà dương...

Từ bỏ cả đi.

“Nhưng... cuộc đời không thể làm lại được, phải không nào?” Như lẩm bẩm, lại như thì thầm, cô hít căng ngực thứ không khí lạnh buốt, rồi thông thả ép cục nghẹn trong lồng ngực ra, phả vào bầu không

“Đi thôi, chẳng có gì đáng lưu luyến hay cảm thương nữa.” Nói rồi, cô chậm rãi đứng dậy.

Chu Tử Tần nhìn cô đầy lo âu: “Sau này Sùng Cổ làm sao đây?”

Hoàng Tử Hà ngoái lại.

“Vương Uẩn đã hủy hôn, Vũ Tuyên lại chết rồi...” Gã râu rì ăn quýt, vừa ăn vừa cau mày, chẳng biết vì quýt chua hay vì lo lắng, “Chi bằng đến chỗ ta đi, Sùng Cổ không nghĩ tới việc làm nữ bồ đầu ư?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Có lẽ để sau đi, giờ tôi còn việc phải làm.”

“Hà, việc gì cơ?” Gã chớp mắt.

“Lần này lật lại bản án đều nhờ Quý vương cả. Giờ bên cạnh gia xuất hiện lá bùa quái dị kia, tôi phải giúp gia tra rõ ngọn ngành mới được.”

Chu Tử Tần cũng vỗ ngực hiên ngang nói: “Phải phải, Quý vương giúp ta rất nhiều, bộ đồ nghề nghiệm thi ấy cũng là gia nhờ bộ Binh rèn cho ta. Vụ này ta nhất định phải giúp một tay, không cần bản cải gì nữa!”

“Tốt quá, nếu có công tử giúp sức, nhất định sẽ làm rõ được trắng đen!” Hoàng Tử Hà gật đầu tán thưởng, “Tôi nghĩ có người đã dùng loại mực có thể bay màu với lá bùa kia, hòng gây bất lợi cho gia!”

“Mực bay màu ta cũng biết, chẳng phải trước đây từng giúp Sùng Cổ phục hồi chữ viết từ mảnh tro tàn ư? Nguyên lý cũng gần giống nhau thôi, ta làm lại một ít là được.”

“Không giống, lần này là mực son.” Hoàng Tử Hà nhiu mày, “Cách chế mực son khác mực đen, nước cải bó xôi của công tử không ích gì đâu. Huống hồ, kẻ nọ không để lại dấu vết gì trên giấy cả.”

“Đúng là cao thủ... Nhất định còn có cách nào đó mà ta chưa biết!” Đoạn Chu Tử Tần sáng mắt lên, đầy hào hứng, “Ta quyết phải học bằng được!”

“Công tử định học ở đâu?”

“Cứ theo ta!” Nói rồi, gã ném nửa quả quýt trong lòng vào chiếc rương nhỏ trên lưng Tiểu Hà, kéo cô đi thẳng đến chợ Tây.

Đến một hiệu bồi tranh, Chu Tử Tần trở ông lão râu dê ngồi bên trong bảo cô: “Thấy ông già kia không?” Hoàng Tử Hà nhìn ông lão đang gà gât, hay tay đút vào túi áo bông, gật đầu.

“Ông ấy là thợ bồi tranh nổi tiếng nhất kinh thành đấy, lần trước đọc được cách dùng nước cải bó xôi trong sách cổ, ta cũng đem đến cùng bàn bạc nghiên cứu với ông ấy, mới hoàn thiện được.”

Hoàng Tử Hà bỗng sinh lòng kính trọng: “Vì chuyện này mà công tử định theo ông ta học bồi tranh ư?”

“Đúng thế, kẻ làm nghề nghệ tác phải liên tục trau dồi kiến thức đến già. Sùng Cổ quên rồi hả, lần trước trong vụ Quý vương phi, để phân biệt sự khác nhau giữa bàn tay của Vương Nhược và Cẩm Nô, ta đã phải nghiên cứu về xương cốt, còn đến tận lò mổ quan sát bao nhiêu móng lợn nữa đấy.”

Nói đoạn, gã xăm xăm kéo cô bước vào. Ông lão he hé mắt liếc hai người rồi ưỡn oai hỏi: “Chu thiếu gia có việc gì thế?”

Chu Tử Tần liền cười nịnh nọt: “Dịch bá, ngày đông buồn chán nên tôi lại đến học nghề với bác đây.”

Nghe vậy, ông lão tím mặt: “Cút đi! Lão không hơi đâu hầu cậu, vụ nước cải bó xôi lần trước cậu lèo nhèo mất hơn nửa năm, suýt nữa lấy mạng già của lão rồi!”

“Đừng thế mà... Lẽ nào Dịch bá không muốn biết cách xóa dấu mực son ư?”

“Cái đó việc gì phải nghiên cứu cùng cậu? Rất đơn giản, dấm có thể hòa tan màu son!” Ông lão lườm Chu Tử Tần.

“Nhưng dấm có mùi mà?” Chu Tử Tần bày ra vẻ tha thiết cầu hiền.

Ông lão ngạo nghễ ngẩng đầu cười ha ha: “Ha ha... bí quyết tổ truyền nhà lão, lẽ nào cũng phải mách cho cậu ư?”

“Được rồi...” Chu Tử Tần buồn bã đi đến trước quầy hỏi: “Dịch bá, bí quyết gia truyền nhà bác thực sự tẩy sạch được mực son, không để lại dấu tích ư?”

“Còn phải hỏi, sạch bong như mới ấy! Nhà họ Dịch mở tiệm bồi tranh ở kinh thành bấy nhiêu năm, nếu không có mấy món nghề này thì làm sao đứng vững?”

“Thật chứ?”

“Thật mà!” Ông lão rướn cao cổ, như một con gà chọi.

“Vây...” Kê thì chậm nhưng Chu Tử Tàn hành động rất nhanh, chụp lấy một bức tranh đã bồi bên cạnh, giũ ra đánh soạt, rồi vơ đĩa mực son đã voi một nửa, hất ngay vào.

Dịch lão đang ngồi tựa ghế nhảy dựng lên, giằng lấy bức họa bị vẩy mực son choe choét, giận đến run lên bần bật, suýt thì òa khóc: “Triển Tử Kiên... bức ngựa nằm của Triển Tử Kiên...”

Hoàng Tử Hà bước đến xem, quả nhiên là bút tích của Triển Tử Kiên, con ngựa trong tranh tuy nằm giữa núi đá nhưng lại toát ra thần thái như muốn vọt dậy, cấu tứ sinh động, quả nhiên là thủ bút đại gia. Tiếc rằng đã bị Chu Tử Tàn vẩy cả đĩa mực son vào, trông như bị thương, máu me rùng rùng, thực là thâm không nở nhìn.

“Sao... sao công tử chọn khéo thế? Hà?” Dịch lão giận điên người, phùng mang trợn mắt như muốn ăn sống nuốt tươi Chu Tử Tàn, “Mấy bức của Vương đại học sĩ, Lưu đại thượng thư cạnh đó, cậu có vẩy cả trăm bức cũng chẳng sao! Vây mà cậu lại vẩy vào Triển Tử Kiên, cậu vẩy... tôi để cậu vẩy...”

Nói đoạn, lão vớ ngay một cuộn tranh bên cạnh, đập xuống đầu Chu Tử Tàn, gã hốt hoảng vừa lách vòng qua cột nhà né tránh, vừa ôm đầu hỏi: “Bác chẳng bảo có thể tẩy sạch bong không để lại dấu vết là gì?”

“Lão... Cách đó của lão ít nhất phải mất ba ngày! Nhưng hôm nay người ta đã đến lấy tranh rồi!” Dịch lão vừa thở hồng hộc vừa gào lên cuồng loạn, “Huống hồ đây là Triển Tử Kiên! Nếu lúc làm bị hỏng một chỗ bằng móng tay thôi, thì có đánh chết một trăm tên khốn như cậu cũng không đền nổi đâu!”

“Được rồi... Bức tranh này của ai vậy? Cùng lắm là ta ý thế hiếp người, bắt hán lấy chậm lại mấy hôm chứ gì?”

“Phi! Loại thiếu gia lêu lổng như cậu mà cũng đòi ý thế hiếp người à? Người ta là vương gia kia đấy!”

“... Cùng lắm ta quỳ trước cửa nhà người ta tạ lỗi là được chứ gì.” Chu Tử Tàn mặt dày nhon nhon tiếp, “À phải, vương gia nào thế?”

“Chiêu vương!”

“Chẳng nói sớm, Chiêu vương và ta cũng là chỗ quen biết, giờ để ta đi thuyết phục gia lấy tranh chậm lại hai hôm vậy.” Chu Tử Tàn đang dậm bước định đi, chợt ngoái lại hỏi: “Ba hôm nữa liệu có xong không? Đến lúc ấy ta lại tới tham quan nhé.”

“Cút!” Dịch lão sẵn con tức, vung ngay cuộn tranh đập xuống.

Bưng cục u trên đầu, Chu Tử Tàn tiu ngiu chuẩn khỏi tiệm bồi tranh.

Hoàng Tử Hà theo sau, ngán ngẩm khuyên: “Tử Tàn, về sau đừng lỗ măng như thế.”

“Hừ, chẳng qua ta muốn giúp gia thôi.” Chu Tử Tàn hăng hái, “Sùng Cổ xem, giờ đã tìm hiểu được cách xóa dấu mực son, có phải giúp Sùng Cổ giải quyết được một vấn đề lớn rồi không?”

“Không thể nào.” Hoàng Tử Hà lắc đầu, “Nếu dùng cách của Dịch lão phải mất ba ngày, kẻ kia không thể mạo hiểm được, ngộ nhờ mới được một hai ngày gia đã lấy ra xem, chẳng phải lộ tẩy rồi ư?”

“... Lẽ nào ta ăn đòn vô ích ư?” Chu Tử Tàn âm ức cầu nhàu.

Hoàng Tử Hà vừa đi vừa miên man suy nghĩ, ngẩng lên đã đến tiệm nhang đèn nhà họ Lữ.

Hôm nay Đông chí, khách khứa kéo đến mua nhang đèn nườm nượp. Họ đứng ngoài cửa, thấy anh trai chị dâu Trương Hàng Anh bận rộn luôn tay nên cũng không vào chào hỏi, chỉ nhìn một lúc rồi đi.

“Nói ra thì... Tích Thúy số khổ, nhưng cuộc đời vẫn chưa đến nỗi tối tăm.” Chu Tử Tàn thở dài, “Cha cô ấy và người nhà họ Trương, đều thật lòng thương cô.”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ ngoái lại nhìn tiệm nhang đèn phía sau.

Giữa đám đông tấp nập như thoi đưa trước cửa tiệm, nhác thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đứng bất động dưới gốc cây gần đó, cô tròn mắt ngạc nhiên, quay người toan chạy đến.

Nhưng dòng người trên phố thoát chốc đã chắn ngang đường, chen vai thích cánh đẩy cô lùi lại hai bước. Đến khi đứng vững, nhìn lại chỗ cũ thì người nọ đã bật tăm.

Cô nhón nhác tìm kiếm bóng dáng người ấy, nhưng chẳng thấy gì nữa.

Chương 8: Chương 4.2

Chu Tử Tần hỏi: “Sùng Cổ nhìn gì thế?”

“Tích Thúy... Tôi thoáng thấy bóng một cô gái trước cửa tiệm nhang đèn, trông rất giống Tích Thúy!” Cô đáp khẽ.

“Hả? Không phải chứ?” Chu Tử Tần kiểm soát nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cũng phải tiu nghỉu bỏ cuộc: “Không thấy, chắc Sùng Cổ nhìn lầm rồi.”

“Chắc thế...” Cô buồn rầu đáp.

Dù sao Tích Thúy vẫn là phạm nhân bị truy nã, sao dám về kinh?

Thấy trời đã chập choạng, Chu Tử Tần đưa cô về phường Vĩnh Gia. Còn chưa đến phủ Quý, tuyết đã rơi lác rác. Thấy đường vắng, hai người càng giục ngựa phi nhanh, chạy đến trước công phủ.

Cô chưa kịp xuống ngựa thì người hầu trước cổng đã hỏi hỏi chạy xuống thêm, giọng chân thành: “Ôi chào, Hoàng tiểu thư, cuối cùng cô cũng về rồi!” Kê chạy đến là Lư Văn Trung, tiểu hoạn quan trong phủ, xưa nay quen thói ôn ào, liến thoắng luôn miệng, “Vương gia trong cung nhấn ra rằng, hôm nay phải dự yến ở cung Đại Minh. Năm ngoái trong cung bận bịu nhiều việc, đến nỗi Chiêu vương uống say ngủ thiếp đi ở cửa cung, sáng ra mới có người phát hiện, trở về bên đồ bệnh liệt giường! Năm nay trời còn đổ tuyết nên trong cung ban chiếu, các phủ đều phải cử người vào cung hầu hạ, kéo lúc các vương uống say, lại xảy ra chuyện như năm ngoái!”

Hoàng Tử Hà xuống ngựa, chạy vào dưới hiên phủ tuyết: “Gia bảo tôi vào cung hầu hạ ư?”

“Đứng thế, cô mau thay sang y phục hoạn quan trước đây đi... À phải, có áo lông mới may xong hôm trước, gia bảo để cô mặc đấy.” Nói rồi, Lư Văn Trung cúi ngay bộ quần áo vào tay cô.

Hoàng Tử Hà cười khổ não, tiễn Chu Tử Tần về rồi thay quần áo khoác áo lông, xong xuôi đã thấy xe ngựa đậu trước cửa. Lư Văn Trung vừa giục vừa đẩy cô lên xe.

Hoàng Tử Hà nhìn trời lần nữa: “Hằng còn sớm mà, chắc tiệc tối vừa bắt đầu thôi, tôi thấy chưa đến nửa đêm thì chưa xong đâu.”

“Vậy cũng vẫn phải mau mau vào cung, lỡ gia cần người hầu hạ thì sao?”

Đã vậy, cô đành dầm sương đội tuyết đến cung Đại Minh. May sao phường Vĩnh Gia cách cung Đại Minh không xa, xe ngựa chạy chưa bao lâu đã trông thấy tường cung cao ngất.

Như hoàng đế đã nói, tiệc tối nay được bày tại gác Tê Phượng, còn nhà nhạc biểu diễn trên gác Tường Loan cạnh đó. Hoàng Tử Hà xuống xe trước cửa Vọng Tiên, thấy tuyết đã ngừng rơi. Cô mừng thầm, vội theo hoạn quan cầm đèn lồng đỏ, băng qua kênh Long Thủ, vào cửa Chiêu Huân, qua sảnh Đông Triều, đi dọc theo hành lang Long Vĩ dài dằng dặc, từng bước lên gác Tê Phượng cao đến năm trượng.

Điện Hàm Nguyên nguy nga tráng lệ nằm chính giữa. Hai bên Đông Tây đặt gác Tê Phượng, Tường Loan như loan phượng khép cánh bao bọc lấy triều đường. Qua tu sửa, cả cung điện lẫn hai tòa gác đều vô cùng xa hoa lộng lẫy, sáng rực ánh đèn, tưởng như tiền cảnh.

Hoàng Tử Hà cởi áo lông ra, vào bằng cửa ngách, thấy Quý vương ngồi ngay bên dưới hoàng đế, bên nép tường lạng lẽ đi đến. Mọi người trong điện đang mãi xem ca múa bên gác Tường Loan, không ai để ý, cô khẽ khàng ngồi xuống sau lưng Lý Thụ Bạch, y ngoái lại nhìn rồi nhủ mầy hỏi khẽ: “Chẳng phải đã dặn mặc thêm áo rồi ư?”

Cô đón lấy bình rượu từ tay cung nữ, quỳ bên cạnh rót rượu cho y, đáp nhỏ: “Mặc rồi mà, vừa nãy vào đây nóng bức nên cởi ra thôi.”

Y cầm ly rượu, thân nhiên chạm tay vào mu bàn tay cô, thấy không quá lạnh mới hài lòng gật đầu.

Hoàng Tử Hà đứng dậy lùi ra sau lưng y, cùng xem ca vũ.

Từ gác Tê Phượng nhìn sang, gác Tường Loan, cách chừng trăm bước đèn đuốc sáng choang, mái ngói cong vút, tiếng ca văng vẳng vọng lại, uyển chuyển du dương, êm ái vừa độ. Bên trong phải thấp đến cả ngàn ngọn đèn nến, soi sáng những đồ trang trí và châu báu khảm trên tường. Tất cả chấn song trên gác đều được dỡ bỏ, giữa cung vàng điện ngọc, tiên nhạc du dương, cả trăm vũ cơ cùng múa giữa căn gác thông thoáng, như gió xuân Trường An giục mầu đơn nở rộ, lộng lẫy chói mắt, rõ vẻ thịnh thế phồn hoa.

Hoàng Tử Hà thông thả thưởng thức, cảm thấy tuy bày ra đủ vánh đủ vẻ, song lại không đẹp mắt bằng điệu Nghê Thường Vũ Y do Lan Đại định. Cô đưa mắt nhìn quanh một vòng, dưới hoàng đế là Quý vương, đối diện bên kia là Ngạc vương Lý Nhuận và Chiêu vương Lý Nhuế, cũng đang ngoảnh

nhìn ra ngoài.

Ánh mắt cô dừng lại ở Lý Nhuận, thoáng ngạc nhiên. Quý vương, Ngạc vương và Chiêu vương cùng mặc áo gấm tím, song dưới ánh đèn, màu áo Ngạc vương lại có vẻ tối hơn những người khác.

Cô lại đưa mắt nhìn sang Chiêu vương Lý Nhuế, mới phát hiện ra Lý Nhuế mặc áo đơn bằng sa trắng, còn Lý Nhuận mặc áo đơn đen, chỉ lộ ra cổ và tay áo, khiến màu tím càng tối hơn, ngay nốt ruồi son ở mi tâm cũng nhạt hẳn đi.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng ở Lý Thư Bạch, thấy y cũng mặc áo đơn sa trắng. Cùng một cách ăn mặc, khoác lên mình y lại như tuyết đầu mùa soi rắng chiều, khắp đại sảnh người đông như mây, song chẳng ai bì được. Bất giác, khóe môi cô lộ nụ cười, rồi mắt nhìn sang các ca kỹ đang trước. Tuyết đã tanh hẳn, màn múa cũng đến đoạn cuối cùng, tiêu dòn đàn gập, vạt váy đồng loạt tung bay, đến nỗi ánh nến trong gác dường như cũng chập chờn lay động theo, tìm nên lệch hẳn sang một phía.

Trong tiếng phách dồn dập, ca múa cũng dừng lại. Vũ cơ giáo phường yêu kiều vái chào, rồi đèn nền trong gác Tường Loan lần lượt tắt phụt từng ngọn, trong ánh sáng lơ mơ còn lại, các vũ cơ, ca nữ, ban nhạc nối nhau lui ra, cuối cùng, chỉ còn hai ba ngọn đèn lồng treo dưới mái hiên.

Cửa sổ trên gác Tê Phượng cũng lần lượt khép lại, chẳng bao lâu sau, trong gác đã ấm áp như mùa xuân nhờ hơi nóng từ đèn và lò xông. Hơi ấm và men rượu khiến các hoàng thân quốc thích và quan lại trong triều hòa hứng hẳn, đua nhau nâng ly chúc thọ hoàng đế, trên dưới thuận hòa, quân thần vui vẻ.

Hoàng Tử Hà đứng sau Lý Thư Bạch, bàng quan nhìn tất cả. Tuy chưa ăn tối, song chiều nay đi với Chu Tử Tần đã uống trà dùng điểm tâm đến ba lần nên cô không hề thấy đói, chỉ mong tiệc mau tan để về cho chóng. Nhìn lướt qua mọi người trong sảnh, sau ba tuần rượu, hầu như đều đã ngà ngà, chỉ riêng Ngạc vương Lý Nhuận thần thờ ngơ ngắc, đang chuốc chén thù tạc lại ngậy ra, có vẻ không bình thường.

Lý Thư Bạch cũng nhận thấy, bèn giờ chén hướng về phía y. Lý Nhuận giờ chén lên đáp lễ, ánh mắt đờ đẫn, uống hớp rượu cũng có vẻ khó nhọc.

Giữa sảnh đường huyền ảo, Hoàng Tử Hà loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ báo giờ từ bên ngoài vọng vào. Lý Nhuận cạn ly rượu trên tay, rồi đứng dậy thông thả bước ra ngoài.

Người hầu phủ Ngạc đứng phía sau Lý Nhuận, hối hả bước lên định đi theo, song y giờ tay ngăn lại, một mình bước ra cửa. Hoàng Tử Hà đoán y đi thay áo, nên cùn bỏ qua, dồn chú ý vào Lý Thư Bạch.

Từ lượng Quý vương rất khá, trừ hoàng đế ra, y là người uống nhiều nhất, vậy mà vẫn bình thân như thường. Ngai ngự ngồi trên đã ngà ngà, mí mắt nặng trĩu, song vẫn hồ hồ vẫy Lý Thư Bạch lại hỏi chuyện: “Tử đệ, nghe nói đệ lo liệu xong việc bảy mươi hai tòa tháp rồi ư?”

“Thưa vâng, hôm qua đã bàn bạc đầu vào đấy cả rồi, phú thương các châu huyện tranh nhau giành suất xây tháp rước cốt Phật, đầu giá ở bộ Công rất náo nhiệt.”

“Tốt lắm, triều đình đúng là không thể thiếu nhân tài như Tử đệ!” Hoàng đế vỗ vỗ cánh tay y tán thưởng, rồi lại sầm mặt tiếp: “Nhưng đệ có nghĩ bảy mươi hai tòa tháp này cũng là bảy mươi hai phần công đức vô lượng, giờ đệ làm vậy chẳng phải là trảm mất phần công đức, mà dám thương nhân xây tháp kia lại được công đức sao? Là trẫm muốn rước cốt Phật vào kinh, sao công đức lại chia cho chúng được?”

“Bệ hạ say rồi.” Lý Thư Bạch bình thân đáp, “Thiên hạ là thiên hạ của bệ hạ, cốt Phật rước về cùng đặt tại Phật đường trong cung để bệ hạ lễ bái ngày ngày. Bệ hạ ban ơn mưa móc đến muôn dân, công đức của người thiên hạ cũng là công đức của bệ hạ, dù khó tránh vài ba hạt cát lọt qua kẽ tay nhưng tháp Phật của triều đình cũng là do muôn dân góp cát đắp thành, có gì còn phân biệt công đức của ai nữa?”

Hoàng đế nghe vậy mới gạt đầu, ngẫm nghĩ lời y tâu, nét mặt dần tươi lên: “Tử đệ nói phải lắm, thiên hạ này là của trẫm, muôn dân chẳng qua như con sâu cái kiến đục sức cho trẫm mà thôi, cần gì nhắc đến...”

Chưa nói dứt câu, chợt nghe tiếng thét từ bên ngoài vọng vào.

Người trong gác Tê Phượng sững ra, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì đã thấy bên ngoài náo loạn cả lên, có người hét lớn: “Ngạc vương gia!”

Người khác lại gọi ầm ỹ: “Mau, mau đến cứu với!”

Một người cuống quýt chạy vào điện, quỳ sụp trước mặt ngai ngự hốt hoảng tâu: “Bẩm bệ hạ, Ngạc vương gia... ở gác Tường Loan...”

Lý Thư Bạch thấy hoàng đế vẫn đang nửa mơ nửa tỉnh, ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, bèn nói: “Đề thần đệ ra xem.”

Nói rồi, y đứng dậy rào bước đi ra.

Hoàng Tử Hà vội vã đi theo, lúc cô ra đến cửa đã thấy Lý Thư Bạch đứng trước lan can nhìn sang gác Tường Loan đối diện.

Bất chấp gió rét, các hoạn quan và thị vệ đã cho mở toang cửa sổ gác Tê Phượng. Mọi người đều thấy rõ, Ngạc vương Lý Nhuận đang đứng trước lan can phía bên kia gác Tường Loan. Gió bắc lồng lộng thổi tung hoa tuyết, lốm đốm thấm vào tà áo tím, đầu cả lên tóc y.

Cách hơn trăm bước, chỉ thấy gương mặt y tái nhợt, khó mà trông rõ nốt ruồi son giữa đôi lông mày, nhưng nhìn mặt mũi đáng đáp rõ ràng là Ngạc vương Lý Nhuận. Chẳng biết y lên gác Tường Loan từ lúc nào, đứng lặng giữa gió tuyết.

Mọi người lên gác Tê Phượng nhón nháo cả lên, có người gọi lớn: “Ngạc vương điện hạ, không được đâu!” “Điện hạ say rồi, phải hết sức cẩn trọng!” Song Lý Nhuận dường như không hề lọt tai những lời này, thản nhiên nhìn sang đám đông hỗn loạn bên này.

Lý Thư Bạch quay lại, thấy Vương Uẩn đứng ngay bên cạnh bèn hỏi: “Bên gác Tường Loan còn ai không?”

Wương Uẩn nhú mồm: “Không có, sau khi đoàn ca múa lui xuống, tất cả đều dồn sang bên này, chẳng ai ở bên ấy cả.”

Lý Thư Bạch cau mày: “Cả tòa lầu gác rộng như thế, sao lại không có ai canh giữ?”

“Đa phần hộ vệ đều ở dưới, chỉ có mấy chục người lên, mà thánh thượng và các trọng thần đều ở bên này, nên mọi người tập trung cả sang đây, không ai để ý đến căn gác không bên kia.” Nói rồi, y liếc Hoàng Tử Hà, vẻ phức tạp, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hoàng Tử Hà hơi ngượng ngịu, đương chẳng biết làm sao mới phải thì Lý Nhuận bên kia đã thét lên: “Không ai được qua đây! Các người tiến thêm một bước nữa, bản vương sẽ nhảy xuống đây!” Các hộ vệ đang hối hả chạy sang đành dừng lại.

Lý Nhuận đứng trên lan can phía bên kia gác Tường Loan, giọng tay chỉ thẳng vào Lý Thư Bạch, giọng hơi run, song hết sức rành rọt: “Tứ ca... Không! Quý vương Lý Tư, người trăm phương nghìn cách náo loạn triều cương, hôm nay Lý Nhuận ta chết đi là vì bị người bức ép, dồn vào đường cùng!”

Nghe Lý Nhuận cao giọng mắng nhiếc, Lý Thư Bạch đứng lặng giữa gió đêm, nhìn không chớp.

Gió thổi tung hoa tuyết bám vào tóc vào da y lạnh buốt như kim châm rồi tan ra, theo hơi lạnh thấu xương ngấm vào cơ thể, khiến y không cách nào động đậy.

Những lời Lý Nhuận thốt ra khiến mọi người nhớ ngay đến tin đồn trong kinh thành. Tất cả đổ dồn mắt vào Lý Thư Bạch.

Hoàng Tử Hà nhìn rõ sắc mặt thoát tái đi cùng nỗi căm hờn tuyệt vọng bùng lên trong mắt y. Lòng cô bất giác thất lại, hơi lạnh lan khắp lồng ngực.

Thực không ngờ, đòn trí mạng lại đến từ Ngạc vương Lý Nhuận.

Ngạc vương Lý Nhuận, vị vương gia trẻ tuổi ôn hòa tươi tắn hay lơ đãng, Thất đệ thân thiết với Lý Thư Bạch nhất, mấy ngày trước còn nhờ bọn họ điều tra sự thật về việc mẹ mình bị hại.

Lý Thư Bạch đứng ngoài gác Tê Phượng, nhìn Lý Nhuận ở bên kia gác Tường Loan, giọng vẫn bình thản, song hơi thờ hơi gấp: “Thất đệ, Tứ ca không rõ ngày thường có chỗ nào mạo phạm, để đệ nghi ngờ như vậy. Đệ cứ xuống đây đã, ta sẽ từ từ giải thích với đệ.”

“Giải thích ư? Ha ha ha ha...” Lý Nhuận ngẩng đầu cười ha hả như điên cuồng, “Người tưởng ta không biết người là hạng người gì sao? Từ sau khi chinh phạt Bàng Huân, người đã hoàn toàn biến thành một con người khác rồi! Người không còn là Quý vương Lý Tư nữa, mà là ác quỷ Bàng Huân nhập xác Quý vương! Hôm nay nếu ta không chon cái chết, để rơi vào tay người, ắt còn khổ hơn là chết!”

Bàn tay đặt trên lan can của Lý Thư Bạch bất giác siết chặt, gân xanh lờ mờ nổi lên. Y gào lên với Lý Nhuận: “Bất luận ra sao, Thất đệ phải bình tĩnh lại... xuống đi đã!”

“Quý vương Lý Tư! Không, ác quỷ Bàng Huân! Hôm nay ta sẽ hiến tế năm xương tàn này cho Đại Đường! Nếu trời cao có linh, thi thể ta sẽ thăng thiên, có ta, hoàng tộc Lý thị sẽ trường tồn mãi mãi!” Nói đoạn, y rút một xấp giấy trắng trong ngực áo ra, nhìn từ xa chỉ thấy bên trên đầy những dòng chữ đen giống nhau, song không đọc được nội dung.

Lý Nhuận vung tay ném cả xấp giấy lên không trung, gió đêm thốc tới, thổi tung những mảnh giấy bay tan tác, như một cơn bão tuyết.

“Những thứ năm xưa người tặng cho ta, hôm nay ta sẽ đốt hết trước mặt người, để tế ân tình giữa đôi bên!”

Mồi lửa trong tay bùng lên, Lý Nhuận nhìn Lý Thư Bạch lần cuối. Ánh lửa chiếu sáng nụ cười méo mó quái dị của y. Cuối cùng, Lý Nhuận thét lên: “Đại Đường sắp mất, giang sơn nghiêng ngả, triều đình rối loạn, họa từ Quý vương!”

Hai chữ “Quý vương” vừa ra khỏi miệng, cả người y đã ngã ra sau, gieo mình từ lan can gác Tường Loan xuống, biến mất giữa trời đêm.

Chỉ còn mồi lửa nọ chênh chao rơi xuống sàn rồi cháy bùng lên thành ngọn lửa.

Trên gác Tường Loan, đã chẳng thấy bóng dáng Ngạc vương Lý Nhuận đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 4.3

Lý Thư Bạch điên cuồng chạy sang.

Vương Uẩn lập tức lệnh cho Ngự Lâm quân xung quanh: “Mau xuống dưới gác Tường Loan!” Chẳng cần y nói tiếp, mọi người cũng hiểu ý, hai gác Tề Phụng, Tường Loan đều đặt trên đài cao đến năm trượng. Ngạc vương nhảy xuống ắt không giữ được mạng, Ngự Lâm quân kéo xuống chỉ có thể nhặt thi thể mà thôi.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch, giẫm lên tuyết mỏng mà chạy. Lý Thư Bạch chạy rất nhanh, vượt qua các binh sĩ phía trước, xông thẳng sang gác Tường Loan.

Ánh lửa bập bùng soi sáng rực cả gác, dưới sàn đồ sẫm dầu hỏa nên thế lửa rất mạnh, ngọn lửa lớn khác thường. Những thứ Lý Thư Bạch tặng Lý Nhuận năm xưa đều đã bị lửa thiêu thành tro bụi, chỉ còn một chuỗi tràng hạt bằng gỗ hoàng đàn Lý Thư Bạch lấy từ chỗ Hải Thanh vương của Hồi Hột tặng lại cho Lý Nhuận, chất gỗ cứng rắn nên chưa cháy hết, sáng rực lên giữa đám lửa.

Hoàng Tử Hà chạy đến gác Tường Loan, thấy Lý Thư Bạch đứng lặng bên đồng lửa, bèn bước tới bên lan can ngó xuống, thấy mọi người phía dưới đang hối hả tìm kiếm, bắt giặc nhử mồi. Ngoài lại thấy Lý Thư Bạch ngơ ngàng đau đớn, nhìn chăm chăm vào chuỗi tràng hạt bằng gỗ hoàng đàn nọ, cô bước tới bên y, dịu dàng khuyên nhủ: “Xin vương gia bớt đau thương, chuyện này có điều giả trá.”

Lý Thư Bạch rất thân với Lý Nhuận, lúc này đột ngột gặp biến cố lớn, dù hằng ngày bình tĩnh quyết đoán cũng không dễ dàng chấp nhận được ngay, nhất thời y ngây ra chẳng biết phải làm gì. Nghe Hoàng Tử Hà nói, y mới rùng mình trong gió lạnh, định thần lại, chậm rãi quay sang nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thì thầm: “Bên dưới không có thi thể Ngạc vương.”

Hàng mi Lý Thư Bạch rung động, y quay ngoắt đi, rào bước đến bên lan can trông xuống dưới.

Bên dưới chỉ thấy một khoảng đất trống, Ngự Lâm quân đang lật từng phiến đá lên sục sạo, nhưng đừng nói là thi thể, đến một giọt máu cũng chẳng thấy.

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, cả hai đều nhớ đến câu nói của Lý Nhuận trước khi nhảy xuống: Nếu trời cao có linh, thi thể ta sẽ thăng thiên, có ta, hoàng tộc Lý thị sẽ trường tồn mãi mãi!

Theo hành lang Long Vĩ dài dằng dặc đi xuống, trước sau trái phải điện Hàm Nguyên đều là đất bằng rộng rãi, lát đá xanh nguyên khối mài nhẵn. Để làm nổi bật sự nguy nga tráng lệ của cung Đại Minh chỉ có hai hàng đèn đá dọc đường đi, ngoài ra không trang hoàng thêm gì khác.

Nhưng, ngay chính giữa khoảnh đất bằng thênh thang không gì che chắn này, hơn trăm con mắt đã chứng kiến Ngạc vương Lý Nhuận rơi từ trên gác Tường Loan xuống mà không hề đáp đất.

Dường như, y đã tan biến vào không trung, không tăm không tích, như một hạt bụi tiêu tán.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch đi xuống, thấy đám đông đang xôn xao hoảng loạn.

Trắng xóa mặt đất là những mảnh giấy Lý Nhuận vung ra, một số đã bị giẫm đạp lấm lem, nhưng cũng có một số được nhặt lên đọc. Có người nhìn được nội dung, nhưng lại hốt hoảng ném đi, không ai dám đọc ra miệng.

Hoàng Tử Hà cúi xuống nhặt một tờ giấy lên, cầm trong tay, soi về phía ngọn đuốc canhthoang đang bập bùng cạnh đó.

Trên mảnh giấy dài là một hàng mười hai chữ san sát, xiêu vẹo: Đại Đường sắp mất, triều đình rối loạn, họa từ Quỷ vương!

Chính là những chữ Trần thái phi khắc lên mép bàn gỗ đàn mà họ từng thấy trong gian điện nhỏ ở phủ Ngạc.

Ngạc vương Lý Nhuận đã sao lại thành vô số bản, rải vung ra trong cung. Tim Hoàng Tử Hà đập thình thịch, bàn tay bắt giặc run bắn, ngoài lại nhìn Lý Thư Bạch phía sau, thấy y cũng đang nhìn chăm chăm tờ giấy nọ, vẻ mặt sa sầm, cô vội vã nhét bừa vào tay áo, bắt lực nhìn những mảnh giấy khác bị gió thổi bay tứ tung khắp cung Đại Minh.

Bên cạnh, có kẻ thì thầm: “Lẽ nào, Ngạc vương xả thân vì xã tắc nên Thái Tổ Tông hiển linh phù hộ, vừa rơi xuống đã được phi thăng thành tiên đứng không?”

Người bên cạnh vội huých nhẹ, kẻ kia lập tức nín bật, không dám nói bừa.

Vương Uẩn bước đến tham kiến Lý Thư Bạch, khi liếc qua Hoàng Tử Hà đứng sau lưng y, vẻ mặt hơi đánh lại, bầm báo: “Ty chức không hề thấy tung tích Ngạc vương.”

Lý Thư Bạch nhìn quanh hỏi: “Ngự Lâm quân canh gác tại đây lúc ấy đâu?”

“Lúc ấy tại đây... không có Ngự Lâm quân canh gác.” Vương Uẩn nhíu mày, “Tuy theo luật vẫn phải gác, nhưng gác Tường Loan cách mặt đất đến năm trượng, lại không có đường lên xuống, không ai lên xuống được, thì còn gác bên dưới làm gì? Thế nên luật chỉ làm vì, mấy chục năm nay theo lệ không có ai gác ở đây cả. Tối nay Ngự Lâm quân cũng chỉ canh giữ dọc hành lang Long Vĩ cùng lối ra vào gác, không hề cất người canh giữ dưới này.”

Lý Thư Bạch nhìn quanh rồi hỏi: “Người là người đầu tiên chạy đến đây ư?”

“Thưa vâng, lúc ty chức dẫn mọi người chạy đến, tuyết phủ trên đất vẫn phẳng phiu, đừng nói thi thể Ngạc vương, mà cả dấu chân cũng chẳng thấy.”

Đám Ngự Lâm quân theo sau Vương Uẩn cũng nhao nhao phụ họa, đảm bảo bấy giờ trên mặt tuyết không có dấu vết gì.

Hoàng Tử Hà đứng dưới đài cao ngược nhìn lên, thấy trên gác Tường Loan đã thấp đèn sáng trưng, căn gác cao đến năm trượng, tường vây lại tròn, phủ một lớp tuyết mỏng, không hề có vết cọ xát.

Hoàng đế đích thân đi đến, đứng ngay tại chỗ Ngạc vương Lý Nhuận nhảy, nhìn xuống bên dưới.

Ánh mắt Lý Thư Bạch và ngài ngự giao nhau, ánh đèn xa tít trên cao soi sáng về u ám trên mặt hoàng đế, ngọn lửa bập bùng làm méo mó gương mặt, khiến hoàng đế bỗng giống hệt một bóng ma âm trầm đáng sợ, đang cúi nhìn xuống cả cung đình.

Tiếng trống điểm canh ba vang khắp thành Trường An.

Đêm Đông chí đã qua, tang tảng sáng, tất cả xe ngựa lục tục rời cung Đại Minh.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ngồi trong xe, ngọn đèn lưu ly lắc lư chấp chòn theo nhịp bánh lăn.

Hoàng Tử Hà dựa vào thùng xe, nhìn Lý Thư Bạch. Đêm Trường An lặng phắc như tờ, chỉ nghe tiếng chuông vàng trên xe leng keng đều đều khe khẽ. Cô nghĩ mình nên nói gì đó phá vỡ không khí im lặng này, nhưng lại chẳng biết phải nói gì, đành lặng thinh nhìn Lý Thư Bạch, mặc cho ánh đèn đỏ bóng đen đặc xuống cả hai.

“Cái gì phải đến ắt sẽ đến, tránh cũng không được. Phải không nào?” Cuối cùng Lý Thư Bạch cũng khề khàng lên tiếng, vẫn giọng nói lạnh lùng đến gần như thờ ơ, trầm thấp mà bình thản, “Chỉ là, không sao ngờ được, đòn trí mạng lại là Thất đệ giáng xuống.”

“Tôi trộm nghĩ, có lẽ đây không phải ý của Ngạc vương.” Hoàng Tử Hà lấy mảnh giấy nhặt được trong cung từ tay áo ra xem kỹ rồi chậm rãi nhận xét: “Mấy hôm trước Ngạc vương còn nhờ gia điều tra giùm vụ việc Trần thái phi, nếu ngay từ đầu đã định ra tay với gia, sao còn nhắc đến chuyện đó để đánh răn động cỏ, làm chúng ta cảnh giác?”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Đúng vậy, có lẽ cô cũng nghĩ giống ta, cho rằng Thất đệ đã trúng phải thuật nhiếp hồn như Vũ Tuyên. Nhưng... ai dám mượn tay Ngạc vương công kích ta?”

Hoàng Tử Hà nhìn y, không nói.

Y cũng im lặng. Thực ra trong lòng cả hai đều đã có đáp án, chỉ là không muốn, cũng không thể nói ra lời.

Ngọn đèn lưu ly chấp chòn thoát sáng thoát tối.

Ánh đèn dọc đường lờ mờ hắt vào qua song cửa, mộng lung mờ ảo. Lý Thư Bạch chợt đổi chủ đề: “Thất đệ rốt cuộc ở đâu? Rõ ràng Thất đệ nhảy từ gác Tường Loan xuống ngay trước mắt chúng ta, sao giữa chừng lại biến mất?”

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: “Tôi nghĩ bên trong ắt có mảnh khóa, chỉ là chúng ta chưa biết đẩy thôi.”

“Lúc ấy chúng ta chính mắt thấy Thất đệ đứng ngoài lan can, đúng không?”

“Phải, quả thật Ngạc vương đứng ngoài lan can.” Hoàng Tử Hà giờ tay ấn vào hoa văn cỏ lá cuộn trên cây trâm cài tóc, rút trâm ngọc ra, vạch lên vạt áo một hình chữ “ao”. Hai tòa gác cao chạy dài đối diện nhau trước điện Hàm Nguyên, như phượng hoàng đang cánh, cùng điện Hàm Nguyên hợp thành hình chữ “ao” 凹.

Cô dùng mũi trâm trở vào điểm ngoài cùng, hồi tưởng lại tình cảnh bấy giờ, nhíu mày nói: “Gác Tê Phụng cũng giống gác Tường Loan, đều đặt trên đài cao năm trượng, có hàng lan can bao quanh. Ngạc vương lại đứng ở lan can phía bên kia gác, cách chúng ta khá xa. Đây là điểm đáng ngờ đầu tiên tôi nhìn ra khi Ngạc vương tự vẫn.”

“Nếu Thất đệ thực sự nhảy xuống sau khi mắng mỏ ta, thì đáng lẽ nên đứng ở lan can bên này, nơi gần gác Tê Phụng hơn mới phải. Vì ở đó đối diện ngay với gác Tê Phụng, khi Thất đệ nhảy xuống, tất cả sẽ tận mắt nhìn thấy đệ ấy rơi từ trên cao, từ đó dấy lên lòng căm hận và khiếp hãi ta, chứ sao lại chọn lan can bên kia, nhảy xuống là biến mất?”

“Đúng thế, trừ phi Ngạc vương có lý do buộc phải diễn vở kịch này tại lan can phía ngoài. Hoặc là, ở lan can phía ngoài sẽ dễ giờ trò hơn.”

“Không hề giờ trò.” Lý Thư Bạch lắc đầu, “Ngạc vương vừa nhảy xuống, chúng ta lập tức chạy sang, chỉ thấy mỗi dấu vết của Ngạc vương in trên lớp tuyết mỏng ở thành lan can, ngoài ra không còn gì khác.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, cây trâm trong tay lại vạch ra nghi vấn thứ hai: “Thứ hai là đồng lửa Ngạc vương đốt lên trên gác Tường Loan.”

Lý Thư Bạch ngửa đầu thờ hất ra, ngả người vào thùng xe nói khẽ: “Trước khi tự vẫn còn đốt sạch những thứ ta tặng, dàn cảnh cắt đứt ân tình khéo lắm.”

“Tôi không tin Ngạc vương phản uất tự vẫn mà còn nghĩ đến chuyện bày ra màn kịch bi tình như thế đâu. Trừ phi nó giúp ích cho việc Ngạc vương biến mất.”

Trước mắt Lý Thư Bạch chấp chòn hình ảnh chuỗi tràng bằng gỗ hoàng đàn sáng lên trong lửa. Lý Nhuận tính tình điềm tĩnh, một lòng tin Phật, thế nên khi có được chuỗi tràng hạt, y đã nghĩ ngay đến Thất đệ, bèn đem tặng lại, ngờ đâu giờ đây cả nó Thất đệ cũng không muốn giữ lại, quyết thiêu hủy bằng hết.

Thần thờ lặng đi, hồi lâu y mới nói: “Huống hồ, những thứ đó nhất định phải cháy thật nhanh, nên Thất đệ đã đổ đầy dầu đen dưới sàn, chỉ trong nháy mắt chúng sẽ cháy thành tro bụi.”

“Thứ ba, còn một khả năng nữa, chính là Ngạc vương đã chết khi gieo mình xuống gác rồi. Chẳng qua thi thể được giấu đi, để tạo thành màn kịch 'thăng thiên'. Kẻ có thể làm việc này, chắc hẳn phải ở sẵn dưới gác Tường Loan, hay nói cách khác, bây giờ tất cả mọi người bên dưới đều đã được điều đến trước điện Hàm Nguyên, không còn ai ở lại canh gác.”

Vương Uẩn. Kẻ phụ trách điều động và bố trí Ngự Lâm quân đêm nay.

Cả hai không hẹn mà cùng nghĩ đến y.

Tất cả Ngự Lâm quân canh gác trong cung Đại Minh đêm nay đều do Vương Uẩn chỉ huy, khi Ngạc vương Lý Nhuận gieo mình xuống, kẻ đầu tiên dẫn người chạy đến phía sau gác Tường Loan tìm kiếm thi thể cũng là y. Cũng chính y cho rằng lầu gác xây trên đài cao năm trượng không thể xảy ra chuyện gì, nên chỉ cắt người canh giữ dọc hành lang Long Vĩ và cửa ra vào gác. Hôn nữa sau khi ca múa dừng, lại điều toàn bộ thị vệ đi, để Ngạc vương Lý Nhuận thừa cơ một mình lên sang, dẫn đến thảm kịch.

Sau khi vạch ra ba điểm nghi vấn, Hoàng Tử Hà cầm cây trầm ngọc lại chỗ cũ, bình thần nhìn y, im lặng.

Lý Thư Bạch trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Thế nên vấn đề trước mắt ta hiện giờ không phải cái chết của Thất đệ, cũng không phải Thất đệ biến mất thế nào, sau khi biến mất đã đi đâu, mà là phải ứng phó ra sao với kẻ đứng sau Thất đệ.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, cặp mắt lấp lánh phản chiếu ánh đèn lưu ly nhìn thẳng vào y không chớp.

Song y chỉ hé cửa sổ xe, nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa đằng sau rồi chốt lại, chậm rãi quay sang bảo cô: “Giờ cô đi vẫn còn kịp đấy.”

“Không, muộn mất rồi.” Cô khẽ lắc đầu, “Dù tôi đi, thì lòng vẫn ở lại bên gia, có đi đến đâu cũng vậy.”

Gương mặt y soi vào đáy mắt cô, rõ mồn một.

Lý Thư Bạch nhìn cô, cũng nhìn vào chính mình trong đôi mắt trong veo của cô.

Đến đây, có nói gì cũng là thừa thãi.

Ánh đèn khúc xạ qua lớp lưu ly, loang ra như sóng, dập dềnh quanh họ. Mọi thứ bên ngoài giờ đây đều thành hư không, ít nhất họ vẫn đang ở bên nhau, sự êm đềm trong khoảnh khắc này đã ngăn cách họ khỏi tất cả gió mưa sắp ập xuống.

Phủ Quy đã ở ngay trước mặt.

Hai người xuống ngựa, đứng trước cửa phủ, đợi xe ngựa trong cung từ đằng sau đến.

Người đến là Từ Phùng Hàn, hoạn quan được tin dùng nhất bên cạnh hoàng đế. Hắn tới truyền khẩu dụ hoàng thượng, hôm nay Quy vương vất vả, đêm khuya lại bị kinh hãi, cho ở nhà nghỉ ngơi mười ngày, mọi việc trong triều giao lại cho người khác, ngày sau sẽ sắp xếp lại.

Chỉ một câu, đã tước hết chức vị của Lý Thư Bạch.

Song y vẫn hết sức bình thản, sai Cảnh Hằng tiếp đãi Từ Phùng Hàn ở hoa sảnh, rồi cho người đến thư phòng lấy công văn các bộ gửi lên, niêm phong lại xếp vào phòng canh cửa, chuẩn bị sớm mai sẽ trả lại cho các bộ. Từ Phùng Hàn cảm phong bao được thưởng, nhìn đồng công văn chồng chất như núi, thầm tắc lưỡi, nhưng cũng không dám nhiều lời, hối hả lên xe đi khỏi.

Hoàng Tử Hà theo y băng qua lớp lớp cửa rả thâm nghiêm, về hiên Tịnh Dữ.

Trước hiên trông đầy từng bách, tuyết mỏng giữa mắt đôi phản sắc xanh, dưới đèn trông càng đẹp đẽ.

Hoàng Tử Hà xiết nhẹ tay y: “Chưa hẳn là chuyện xấu, dù sao cũng được nghỉ ngơi ít lâu.”

Y nắm tay cô, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Đúng thế, chẳng qua là quay lại bốn năm trước mà thôi.”

Hoàng Tử Hà quan sát kỹ nét mặt của y rồi mỉm cười: “Tôi không tin đâu.”

Y cũng cười theo, tâm trạng căng thẳng đè nặng suốt đêm giờ mới vơi bớt đôi phần: “Vẫn là lưới trời vây bủa, vẫn là cá nằm trong lưới thôi. Tiếc rằng con cá này giờ đã béo lên, vẫy vẫy cũng cứng hơn rồi.” Thế nên, rốt cuộc là ngư phủ bắt cá, hay là cá quẫy lật thuyền, còn chưa biết được.

Thân phận Hoàng Tử Hà hiện giờ, vẫn là tiểu hoạn quan trong vương phủ.

Có điều mọi người đều biết Dương Sùng Cổ đã trở thành Hoàng tiểu thư, nên không tiện ở chỗ hoạn quan nữa, mà dọn đến một gian nhà gần hiên Tịnh Dữ.

Về đến phòng thì đã canh năm. Thị nữ Trường Nghi canh đêm, trông thấy Hoàng Tử Hà vội múc nước giúp cô tắm rửa rồi nói: “Hôm qua Đông chí, trong phủ phát thưởng, có điều Hoàng tiểu thư theo lệ vẫn là hoạn quan hạng bét, nên phần được phát còn ít hơn cả tôi. Mai tiểu thư đến chỗ Cảnh Dực công công hỏi xem sao, kéo sắp phát đồ Tết rồi, tôi chừng đó phải lấy phần ít nhất!”

Hoàng Tử Hà lắc đầu cười: “Thôi khỏi, ta chỉ có một thân một mình, lấy đồ Tết làm gì.”

Hướng hồ, ai mà biết có qua được năm nay không.

Thấy Hoàng Tử Hà mệt mỏi, Trường Nghi cũng không nói thêm nữa, chỉ đưa cô vào phòng nghỉ.

Hoàng Tử Hà cả người mệt lử, nhưng nằm xuống lại không sao nhắm nổi mắt, cứ thao láo nhìn ra bầu trời sáng dần bên ngoài song cửa, vô vàn ảo ảnh thoáng qua trước mắt.

Nốt ruồi son đỏ thắm trên gương mặt phiêu hốt như tiên của Ngạc vương Lý Nhuận.

Dòng chữ xiên xẹo khắc trên mép bàn gỗ đàn, rồi được sao thành vô số bản, vung ra giữa không trung, bay tan tác khắp cung Đại Minh như tuyết.

Bóng dáng Lý Nhuận đứng trước lan can rồi ngã ra sau gieo mình xuống, biến mất giữa bầu trời đêm.

Không biết bắt đầu tìm manh mối từ đâu, không sao tra rõ được chân tướng, những thứ tan biến trong đồng lửa, không biết rốt cuộc là gì...

Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương rần rật, nằm thẳng đơ trên giường nhìn trời sáng dần lên ngoài song cửa, thở hắt ra.

Dù những gì phải đến cũng sẽ đến, nhưng cô không thể ngồi yên chờ đợi, để những bí ẩn dày đặc kia nuốt chửng mình.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 5.1: Thần sách ngự lâm

Nha cấm quân Bắc Trường An sau mấy phen thay đổi, giờ đã coi Thần Sách quân làm đầu, Ngự Lâm quân chỉ xếp thứ hai.

Hoàng Tử Hà vận đồ hoạn quan, băng qua doanh trại Thần Sách quân, đến chỗ Ngự Lâm quân cầu kiến Vương Uẩn. Sau khi được điều đến Ngự Lâm quân, chẳng bao lâu Vương Uẩn đã được đề bạt làm hữu thống lĩnh, đường mây rộng mở, gió xuân đặc ý.

Sau khi dâng danh thiếp cầu kiến, cách một lớp lều bạt, Hoàng Tử Hà quan sát các binh sĩ đang thao luyện, cứ ngỡ phải một lúc nữa Vương Uẩn mới ra, nào ngờ y nhanh chóng xuất hiện, trả lại danh thiếp cho cô: “Đừng dùng danh thiếp của Dương Sùng Cổ nữa, lần sau cứ nói cô là Hoàng Tử Hà rồi đi thẳng vào là được.” Hoàng Tử Hà thoáng ngạc nhiên, không hiểu sao y lại nhanh đến vậy.

“Vừa từ chỗ Thần Sách quân về, quay qua quay lại đã thấy cô.” Nói đoạn y ra hiệu cho cô cùng vào. Tên tùy tùng rất nhanh nhẹn, đã pha sẵn trà đưa đến.

Vương Uẩn khoi to lò lửa trong phòng rồi nhìn chăm chăm vào hai quầng đen dưới mắt cô: “Biến cố hôm qua thực kinh khủng, ta cũng mất ngủ cả đêm.”

“Hôm nay tôi đến đây, cũng chính vì việc đó.” Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn ly trà trong tay, nói khẽ, “Có chuyện cầu xin.”

Y nheo mắt, dò xét kỹ càng thái độ của cô, hồi lâu mới cười nói: “Quân tử không đứng vào chỗ nguy hiểm, cô thông minh như thế, hẳn phải biết làm thế nào là có lợi nhất cho mình.”

Hoàng Tử Hà mỉm cười đáp: “Phải, song có những việc trên đời, dù biết là châu chấu đá xe, dù có ngàn vạn người ngáng trở phía trước, tôi cũng không thể không dần bước.”

Trà hơi chất, như nghẹn lại trong họng. Nhìn gương mặt u buồn mà cương quyết của cô, Vương Uẩn bỗng thấy nghèn nghẹn, lòng có vô vàn điều muốn tỏ mà không sao mở lời.

“Tại vì sao?” Y đặt nhẹ ly trà xuống, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời vẩn vũ mây đen sau trận tuyết: “Y là gì của cô? Cô là gì của y?”

Là gì đây? Y là gì của mình? Còn mình là gì của y?

Chuyện cũ lướt qua trước mắt cô, vô số lát cắt gần đến nỗi tưởng chừng với tay ra là chạm được. Không hề hứa hẹn, song từ lâu đã chẳng thể nghỉ ngơi.

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, đáp bằng giọng trầm trầm mà bình thản: “Gia từng cùng tôi xuôi Nam về Thục, thay tôi rửa sạch oan khuất, còn giúp tôi tìm ra hung thủ giết hại cả nhà, kết thúc án oan. Đời này kiếp này cũng không đền hết ân nghĩa ấy.”

“Đời này kiếp này...” Vương Uẩn cười, nhưng không giấu được vẻ buồn thảm, “Suy cho cùng, ta chỉ thiếu một cơ hội như thế mà thôi.” Hoàng Tử Hà cúi đầu lặng thinh.

Vương Uẩn vẫn không cam tâm, lại hỏi: “Lúc lên kinh tìm cách giả oan, ngay từ đầu cô đã nhắm tới y ư? Nhà họ Hoàng cũng có người ở đây, còn ta... bây giờ là chồng chưa cưới của cô, sao cô lại tìm đến y?”

“Chỉ là trùng hợp thôi, Trương Hằng Anh giúp tôi trà trộn vào đội nghi trượng, bị gia phát hiện.” Cô bưng ly trà lên vùi mặt vào đó. Có điều, trong lòng cô hiểu rõ, dù lúc ấy không nương nhờ Lý Thụ Bạch, cô cũng không thể tới tìm Vương Uẩn. Bởi tội danh của cô là giết hại cả nhà vì tình lang.

Vương Uẩn đương nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, hai người đều lặng thinh. Cuối cùng vẫn là y với tay rót trà cho cô, mỉm cười xua tan không khí ngưng ngập: “Vậy thì ta không đoán được lý do hôm nay cô đến rồi.”

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn về phía doanh trại Thần Sách quân đối diện: “Trước đây, tôi từng có duyên gặp Vương công công một lần trong cung Thái Cực. May được công công chỉ cách nuôi A Già Thập Niết, tôi mới bắt lại được con cá nhỏ mình để sống.”

Nghe cô nói, Vương Uẩn hiểu ra ngay: “Vương công công là trung úy hộ quân của Thần Sách quân nhiều năm nay, rất được hoàng thượng tin dùng, người cầu kiến nườm nượp không dứt nên công công thường ngày ít ra ngoài, cũng không mấy khi đến quân doanh, càng không dễ gặp mặt người khác.”

“Chính vì biết vậy nên tôi mới tìm Vương thống lĩnh, xin thống lĩnh viết cho tôi mấy chữ, biết đâu có thể gặp mặt được công công.”

Vương Uẩn nhú mày: “Vương công công tuy cũng mang họ Vương, song không cùng một chi họ với ta. Trong triều ai cũng biết Vương công không mấy khi qua lại với nhà họ Vương Lang Gia, nếu cô muốn cầu kiến, sao lại tìm đến ta?”

“Thế ư?” Đôi mắt trong veo của Hoàng Tử Hà nhìn thẳng vào y, giọng tuy khê khàng, nhưng đầy quả quyết: “Vậy mà Vương công công lại luôn ủng hộ Vương hoàng hậu, tôi cứ nghĩ ắt là có quan hệ với nhà họ Vương chứ. Ít ra, Vương thống lĩnh là nhân vật xuất chúng của nhà họ Vương, Vương công công nhất định rất thích thống lĩnh.”

Vương Uẩn phì cười, dáng vẻ y vô cùng tuấn tú, lúc cười lên càng đẹp hơn, như ban mai ló dạng, như gió ấm tan băng. Y chống cằm nhìn cô cười nói: “Không đâu, người Vương công công thích nhất là cô đấy.”

Vương Uẩn đột nhiên cười nói vui vẻ như thế khiến Hoàng Tử Hà không khỏi ngạc nhiên, cô mở to mắt, đợi xem y sẽ nói gì.

Song Vương Uẩn chẳng nói gì thêm, chỉ đứng dậy bảo: “Cô đợi một lát, ta quay lại ngay.” Quả nhiên, chỉ lát sau, Vương Uẩn đã thay quân phục, đổi sang áo lông màu đen, cùng cô bước ra ngoài.

“Đi nào, chỗ ở của Vương công công ngay gần đây thôi.”

Mây đen mỗi lúc một thêm vùn vụt trên nền trời xám xịt. Vương Uẩn và cô ai lên ngựa nẩy, nhằm hướng cung Kiến Bát phía Bắc cung Đại Minh.

Lớp tuyết mỏng hôm qua đã tan ra, rồi lại đông cứng thành băng vụn, Hoàng Tử Hà ngồi trên ngựa khom người nhìn xuống móng Na Phát Sa, rồi khẽ vuốt bõm dõ dành nó.

Vương Uẩn ngoái lại, thấy trong lúc cô cúi đầu, có mấy mảnh băng vụn vương lên tóc mai, nhưng chỉ có một thoảng đã tan ra, khiến đôi má cô thỉnh thoảng lại ánh lên lấp lánh, làm y phải quay sang nhìn, lòng cương cho ngựa chạy ngang hàng với cô. Biết rõ chỉ cần giờ tay là lau đi được cho cô, song y không sao cất tay lên nổi.

Lòng buồn bực khôn xiết mà chẳng hiểu vì sao, y ra roi thúc ngựa chạy vụt lên.

Cây cối bên cung Kiến Bát đìu hiu, ven hồ là một dải tường thấp quanh co, trước cổng trồng hai cây hồng, không có cả tượng thú trấn trạch. Vương Uẩn giờ tay trở đàng xa nói: “Đến rồi.” Hoàng Tử Hà cứ ngỡ Vương Tông Thục sẽ sống trong nhà cao cửa rộng canh gác nghiêm ngặt, nào ngờ nơi ở của y lại đơn sơ như vậy, khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Vương Uẩn khê gõ cửa, thật lâu mới thấy một thiếu niên ra mở, trông thấy y bèn miễn cưỡng nói: “Sớm thế này, công công còn chưa dậy... Ồ, đây là ai vậy?”

Vương Uẩn đáp: “Cô ấy là Hoàng Tử Hà.”

“À.” Thiếu niên thuận miệng đáp rồi quay lưng đi vào. Không lâu sau lại chạy ra, đưa một nắm hạt thông cho Vương Uẩn: “Chúng ta ngồi đây nói chuyện đi, để một mình Hoàng tiểu thư vào được rồi.”

“Cô vào đi.” Vương Uẩn gật đầu với cô, rồi ngồi dựa vào lan can, thản nhiên cắn hạt thông với thiếu niên nọ.

Hoàng Tử Hà đành đẩy cửa chậm chậm bước vào.

Sau cánh cổng là một dãy hành lang, cuối hành lang là hồ nước, trời tuyết vùn vùn mà bèo tấm trên mặt hồ vẫn xanh biếc, thậm chí còn lơ lửng mấy chiếc lá sen, lác đác một hai đóa sen nhỏ nhô lên khỏi mặt nước.

Cô băng qua cây cầu bắc ngang, đến trước căn gác bên kia hồ sen, trông thấy Vương Tông Thực đang ngồi đó, vận một bộ thường phục bằng gấm trắng, dáng dong dỏng cao. Chỉ khi đôi mắt sắc lạnh mà âm trầm ấy nhìn xoáy vào mình, cô mới giật nảy người, bất giác thấy sờ sợ.

Vương Tông Thực không nói gì, chỉ quay người dẫn cô vào.

Vừa bước vào, đập vào mắt cô là một bể lưu ly cực lớn, bên trong cá đỏ cá đen thông dong bơi lội. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu lên thành bể, mặt nước và vảy cá, khúc xạ bốn bề, lung linh mờ ảo, khiến cả gian gác như chìm trong vàng sáng nẩy nẩy mà quý dị.

Nhờ có suối nước nóng nên bên trong ấm áp như mùa xuân, Vương Tông Thực chỉ mặc áo gấm mỏng. Hoàng Tử Hà từ bên ngoài gió rét đi vào thấy nóng bừng lên. Vương Tông Thực bèn ra hiệu cho cô ra sau bình phong cởi bớt áo lông, lúc bước ra, cô thấy y đã rót sẵn hai ly trà,

nước trà xanh biếc trong chén sứ xanh, hơi nóng lững lờ bốc lên từ chiếc lò nhỏ.

Cô ngồi xuống đối diện Vương Tông Thực, cúi đầu với y.

Làn da y trắng đến gần như trong suốt vì cóm nắng, sáng lên một cách quái dị dưới ánh phản chiếu từ những gợn sóng lăn tăn. Khí chất âm lãnh của y khiến Hoàng Tử Hà không dám nhìn thẳng, đành cúi đầu nhăm nháp ly trà.

Chợt y cất tiếng, giọng lạnh lạnh như băng mỏng va nhau: “Quý vương vẫn khỏe chứ?”

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: “Thưa vâng.”

“Ha.” Y cười nhạt, đặt ly trà xuống bàn nhìn cô hỏi: “Vậy Hoàng tiểu thư hạ cố đến thăm, là vì việc gì?”

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: “Con A Già Thập Niết Quỷ vương nuôi gần đây có vẻ bồn chồn không yên, nên tôi tới đây xin Vương công công chỉ giáo cách vỗ yên nó.”

“Thời tiết thay đổi đột ngột, mưa tuyết mặt trời, cá không chịu nổi không khí lúc nóng lúc lạnh, có bồn chồn cũng chẳng lạ.” Y nói chậm rãi, song giọng lại lạnh băng, như ẩn giấu một luồng hơi giá buốt không thể xua tan, “Chỉ cần nó còn ngoan ngoãn ở yên trong bể, không bùng mình nhảy ra ngoài, thì sẽ bình yên vô sự thôi.”

Trước mắt bỗng thoáng hiện bóng Ngạc vương Lý Nhuận gieo mình từ gác Tường Loan xuống.

Hoàng Tử Hà biết Vương Tông Thực có rất nhiều tai mắt trong triều, hươu hồ thăm kích tới qua đã lan truyền khắp kinh thành, đương nhiên y phải biết. Cô quay sang, nhìn bầy cá nhón nhor trong bể lưu ly trước mặt, sẽ thở dài: “Công công minh giám, tiểu nữ chỉ muốn biết vì sao đang yên đang lành con cá ấy lại nhất định muốn bùng mình nhảy ra? Nó không tiếc tính mệnh, hay còn duyên do nào khác?”

“Ta chưa từng trông thấy con cá của Quỷ vương, cũng chưa từng nuôi nấng nó, làm sao mà biết được?” Vương Tông Thực đứng dậy đi đến trước bể lưu ly, gõ nhẹ vào thành. Bầy cá bên trong lũ lượt tụ lại trước ngón tay y, thoát nhìn chẳng khác một dòng tro tàn và một dòng máu đỏ đồng thời chảy ra từ đầu ngón tay. Qua lớp lưu ly, hình dạng mấy con cá cũng trở nên méo mó, toát ra vẻ quái dị.

“Huống hồ cá của Quỷ vương thì liên quan gì đến ta?”

Hoàng Tử Hà mỉm cười: “Cá của Quỷ vương cũng giống cá của công công thôi. Cá của gia đã nhảy ra, tôi nghĩ chưa chắc cá của công công đã chịu ngoan ngoãn ở yên trong bể. Công công biết đấy, gần đây thời tiết không được tốt, e rằng sẽ có nhiều thay đổi.”

Cặp mắt âm u của Vương Tông Thực nheo lại thành một đường chỉ mảnh. Quan sát cô hồi lâu, y chậm rãi hỏi: “Vậy người làm sao biết ta không phải là thứ thời tiết quái dị khiến bầy cá bồn chồn ấy?”

“Công công nuôi bấy nhiêu cá, lại bảo hộ một gia tộc lớn như thế, tiểu nữ tin rằng công công sẽ nghiêng về duy trì thời tiết vốn có, chứ không muốn làm tổn hại đến bầy cá mình nâng niu...có phải không?” Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy bước đến cạnh y, nhìn bầy cá lúc tụ lại lúc tản ra trong bể, khoe môi cong lên.

Vương Tông Thực gõ nhẹ vào bể cá, trầm ngâm hồi lâu. Rồi y ngẩng lên nhìn Hoàng Tử Hà trước mặt, thấy cô đang đứng giữa vàng sáng lung linh do mặt nước khúc xạ, trầm tĩnh mà trong vắt, như châu ngọc sáng lóa.

Vương Tông Thực chăm chú nhìn cô, ánh mắt vốn lạnh lẽo dường như cũng dịu đi đôi chút. Đoạn y lại ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, vươn tay rót cho cô một ly trà.

Hoàng Tử Hà quỳ xuống trước mặt y, cúi đầu cung kính nhận lấy, áp ly trà trong lòng bàn tay.

Vương Tông Thực lại rót trà cho mình, rồi thản nhiên nói: “Nhưng ta quả thực không biết tại sao gần đây tiết trời lạ lùng như vậy, càng không rõ sau lần thay đổi này, sẽ có con cá nào bôn chồn không yên, và bôn chồn thế nào nữa?”

“Ngay công công cũng không đoán trước được ư?” Hoàng Tử Hà nhìn y hỏi.

Vương Uân truy kích hành thích Quý vương, tuy là việc cơ mật, song Vương Tông Thực sao có thể không biết?

Y chỉ mỉm cười, dưới ánh nước lăn tăn gợn sóng, nụ cười càng thêm vẻ bí hiểm: “Dù có biết thì tại sao ta phải nói cho người? Người đã không còn là người nhà họ Vương nữa rồi.”

Hoàng Tử Hà trầm tư hồi lâu mới đáp: “Tôi cứ ngỡ, trước tình cảnh này, công công cũng phải lo bầy cá của mình bị vạ lây chứ.”

“Lo thì có lo, nhưng ta không muốn nhờ cậy người ngoài.” Tay trái y bưng ly trà, tay phải chống má, chậm rãi tiếp: “So ra thì con dâu nhà họ Vương đáng tin hơn hoạn quan phủ Quý nhiều.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn y.

Y cũng chăm chú quan sát nét mặt cô, lần đầu tiên gương mặt lạnh lùng thoáng nụ cười, tiếc rằng dưới ánh nước lăn tăn lại có phần méo mó, khiến cô càng cảm thấy sờn tóc gáy.

“Cần nhắc lại về hôn ước với nhà họ Vương, ta sẽ cho cô nhúng tay vào điều tra vụ này.”

Lúc Hoàng Tử Hà về đến phủ Quý, đã gần giờ ngo.

Cô dắt Na Phát Sa vào chuồng ngựa, thêm cỏ khô và đậu cho nó, quay ra đã thấy Dịch Ác hớn hờ cộ lấy cọ để vào cỏ Na Phát Sa.

Cô xoa đầu Dịch Ác, nhưng bị nó hung hăng hất ra, đành cầm nín võ nhẹ lên đầu nó: “Đúng là, chúng ta cũng coi như cùng vào sinh ra tử, thế mà chẳng nể mặt người ta tí nào cả.”

“Nó với cô còn có thâm thù đại hận, đòi nào lại nể mặt cô?” Có người nói sau lưng, “Sáng sớm ngày ra cô đã dong Na Phát Sa đi mất, làm nó buồn bực suốt đấy.”

Hoàng Tử Hà chẳng cần quay lại cũng biết là Lý Thư Bạch. Cô hơi căng thẳng, song vẫn ngoái lại nhìn y cười: “Nói vậy là tôi không phải với nó ư?”

Lý Thư Bạch liếc nhìn vệt bùn trên mình Na Phát Sa, sai người lau sạch cho nó rồi bảo Hoàng Tử Hà: “Thay quần áo đi, đến giờ ăn trưa rồi.”

Hoàng Tử Hà ngoan ngoãn gật đầu, cun cút đi theo y được mấy bước, cuối cùng vẫn rụt rè giải thích: “Sáng nay...tôi đi bái kiến Vương Tông Thực Vương công công.”

“Ừm.” Y bình thản, “Giờ ta đang rảnh rang, cũng nên ra ngoài như cô mới phải.”

Thấy y không để tâm, cô mới thở phào, lại tiếp: “Tôi đến nghe ngóng thử, nhưng dường như Vương công công không liên quan đến việc này. Có lẽ, vẫn có thể hỗ trợ gia.”

Lý Thư Bạch ngập ngừng giây lát rồi ngoái nhìn cô nói khẽ: “Ta và ông ta xưa nay không hề qua lại.” Hoàng Tử Hà nhìn y ra ý hỏi.

Nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, y lại thở dài: “Ta không muốn cô lo buồn vì ta.” Trời lạnh buốt, hơi thở từ miệng y phả thành khói trắng, tán ra giữa không trung, hóa thành hư vô.

“Cần gì phải lo buồn chứ?” Hoàng Tử Hà lặng lẽ nắm lấy tay y, dịu giọng, “Gia ở trong triều bấy nhiêu năm, bất kể là tu dưỡng hay xử lý công việc, đều không có gì để chỉ trích. Họ không cách nào nắm được thóp gia, đành bày ra mấy chuyện ma quỷ để mê hoặc người đời, hòng hãm hại gia đây thôi. Những việc trí trá xằng bậy như thế ắt có duyên do, chúng ta có thể nhân cơ hội này lần ra kẻ đứng sau màn.”

Lý Thư Bạch cúi nhìn cô rồi lắc đầu: “Không chỉ thế này thôi đâu. Trước đây ở Thục, chúng ta từng bị hành thích, huống hồ giờ ta rơi vào cảnh này, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay, cô nghĩ đối phương lại chịu bỏ qua hay sao?”

Hoàng Tử Hà nhũm mày hỏi: “Ý gia là chúng sẽ còn...”

Chưa nói dứt câu đã nghe bên cạnh có tiếng chân, rồi Cảnh Dục bước đến bẩm báo: “Vừa rồi Vương công công trung úy hộ quân của Thần Sách quân sai người đến báo, giờ Mùi sẽ đến bái phỏng gia, mong gia bớt chút thời giờ tiếp kiến.”

Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà, song cô chỉ chớp mắt: “Chẳng phải hai vị xưa nay không hề qua lại hay sao?”

Lần đầu tiên, cô thấy Lý Thư Bạch bối rối: “Ta làm sao biết được? Cô có biết y đến làm gì không?”

Hoàng Tử Hà trung ra vẻ mặt vô tội, tỏ ý mình cũng không biết Vương công công đến làm gì. Song cùng lúc, cô nhớ ngay đến câu nói cuối cùng của Vương Tông Thực với mình, bèn lặng lẽ cúi đầu.

Lý Thư Bạch thấy cô tự dưng im bất thì cũng chẳng hỏi thêm, chỉ chậm rãi siết chặt tay cô: “Bấy nhiêu trọng thần trong triều mà thánh thượng lại chọn đúng Vương Tông Thực xưa nay không qua lại gì với ta để làm thuyết khách, đương nhiên chỉ có một lý do.” Hoàng Tử Hà nhìn y dò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 5.1: Thần sách ngự lâm (tiếp)

Nha cấm quân Bắc Trường An sau mấy phen thay đổi, giờ đã coi Thần Sách quân làm đầu, Ngự Lâm quân chỉ xếp thứ hai.

Hoàng Tử Hà vận đồ hoạn quan, băng qua doanh trại Thần Sách quân, đến chỗ Ngự Lâm quân cầu kiến Vương Uẩn. Sau khi được điều đến Ngự Lâm quân, chẳng bao lâu Vương Uẩn đã được đề bạt làm hữu thống lĩnh, đường mây rộng mở, gió xuân đặc ý.

Sau khi dâng danh thiếp cầu kiến, cách một lớp lều bạt, Hoàng Tử Hà quan sát các binh sĩ đang thao luyện, cứ ngỡ phải một lúc nữa Vương Uẩn mới ra, nào ngờ y nhanh chóng xuất hiện, trả lại danh thiếp cho cô: “Đừng dùng danh thiếp của Dương Sùng Cổ nữa, lần sau cứ nói cô là Hoàng Tử Hà rồi đi thẳng vào là được.” Hoàng Tử Hà thoáng ngạc nhiên, không hiểu sao y lại nhanh đến vậy.

“Vừa từ chỗ Thần Sách quân về, quay qua quay lại đã thấy cô.” Nói đoạn y ra hiệu cho cô cùng vào. Tên tùy tùng rất nhanh nhẹn, đã pha sẵn trà đưa đến.

Vương Uẩn khoi to lò lửa trong phòng rồi nhìn chăm chăm vào hai quàng đen dưới mắt cô: “Biến cố hôm qua thực kinh khủng, ta cũng mất ngủ cả đêm.”

“Hôm nay tôi đến đây, cũng chính vì việc đó.” Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn ly trà trong tay, nói khẽ, “Có chuyện cầu xin.”

Y nheo mắt, dò xét kỹ càng thái độ của cô, hồi lâu mới cười nói: “Quân tử không đứng vào chỗ nguy hiểm, cô thông minh như thế, hẳn phải biết làm thế nào là có lợi nhất cho mình.”

Hoàng Tử Hà mím môi đáp: “Phải, song có những việc trên đời, dù biết là châu chấu đá xe, dù có ngàn vạn người ngáng trở phía trước, tôi cũng không thể không dần bước.”

Trà hơi chất, như nghẹn lại trong họng. Nhìn gương mặt u buồn mà cương quyết của cô, Vương Uẩn bỗng thấy nghèn nghẹn, lòng có vô vàn điều muốn tỏ mà không sao mở lời.

“Tại vì sao?” Y đặt nhẹ ly trà xuống, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời vẩn vù mây đen sau trận tuyết: “Y là gì của cô? Cô là gì của y?”

Là gì đây? Y là gì của mình? Còn mình là gì của y?

Chuyện cũ lướt qua trước mắt cô, vô số lát cắt gần đến nỗi tưởng chừng với tay ra là chạm được. Không hề hứa hẹn, song từ lâu đã chẳng thể nghi ngờ.

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, đáp bằng giọng trầm trầm mà bình thản: “Gia từng cùng tôi xuôi Nam về Thực, thay tôi rửa sạch oan khuất, còn giúp tôi tìm ra hung thủ giết hại cả nhà, kết thúc án oan. Đời này kiếp này cũng không đền hết ân nghĩa ấy.”

“Đời này kiếp này...” Vương Uẩn cười, nhưng không giấu được vẻ buồn thảm, “Suy cho cùng, ta chỉ thiếu một cơ hội như thế mà thôi.” Hoàng Tử Hà cúi đầu lặng thinh.

Vương Uẩn vẫn không cam tâm, lại hỏi: “Lúc lên kinh tìm cách giả oan, ngay từ đầu cô đã nhắm tới y ư? Nhà họ Hoàng cũng có người ở đây, còn ta... bây giờ là chồng chưa cưới của cô, sao cô lại tìm đến y?”

“Chỉ là trùng hợp thôi, Trương Hàng Anh giúp tôi trà trộn vào đội nghi trượng, bị gia phát hiện.” Cô bưng ly trà lên vùi mặt vào đó. Có điều, trong lòng cô hiểu rõ, dù lúc ấy không nương nhờ Lý Thư Bạch, cô cũng không thể tới tìm Vương Uẩn. Bởi tội danh của cô là giết hại cả nhà vì tình lang.

Vương Uẩn đương nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, hai người đều lặng thinh. Cuối cùng vẫn là y với tay rót trà cho cô, mỉm cười xua tan không khí ngưng ngáp: “Vậy thì ta không đoán được lý do hôm nay cô đến rồi.”

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn về phía doanh trại Thần Sách quân đối diện: “Trước đây, tôi từng có duyên gặp Vương công công một lần trong cung Thái Cực. May được công công chỉ cách nuôi A Giả Thập Niết, tôi mới bắt lại được con cá nhỏ mình để sống.”

Nghe cô nói, Vương Uẩn hiểu ra ngay: “Vương công công là trung úy hộ quân của Thần Sách quân nhiều năm nay, rất được hoàng thượng tin dùng, người cầu kiến nườm nượp không dứt nên công công thường ngày ít ra ngoài, cũng không mấy khi đến quân doanh, càng không dễ gặp mặt người khác.”

“Chính vì biết vậy nên tôi mới tìm Vương thống lĩnh, xin thống lĩnh viết cho tôi mấy chữ, biết đâu có thể gặp mặt được công công.”

Vương Uẩn nhíu mày: “Vương công công tuy cũng mang họ Vương, song không cùng một chi họ với ta. Trong triều ai cũng biết Vương công không mấy khi qua lại với nhà họ Vương Lang Gia, nếu cô muốn cầu kiến, sao lại tìm đến ta?”

“Thế ư?” Đôi mắt trong veo của Hoàng Tử Hà nhìn thẳng vào y, giọng tuy khê khàng, nhưng đầy quả quyết: “Vay mà Vương công công lại luôn ủng hộ Vương hoàng hậu, tôi cứ nghĩ ắt là có quan hệ với nhà họ Vương chứ. Ít ra, Vương thống lĩnh là nhân vật xuất chúng của nhà họ Vương, Vương công công nhất định rất thích thống lĩnh.”

Vương Uẩn phì cười, dáng vẻ y vô cùng tuấn tú, lúc cười lên càng đẹp hơn, như ban mai ló dạng, như gió ấm tan băng. Y chống cằm nhìn cô cười nói: “Không đâu, người Vương công công thích nhất là cô đấy.”

Vương Uẩn đột nhiên cười nói vui vẻ như thế khiến Hoàng Tử Hà không khỏi ngạc nhiên, cô mở to mắt, đợi xem y sẽ nói gì.

Song Vương Uẩn chẳng nói gì thêm, chỉ đứng dậy bảo: “Cô đợi một lát, ta quay lại ngay.” Quả nhiên, chỉ lát sau, Vương Uẩn đã thay quân phục, đổi sang áo lông màu đen, cùng cô bước ra ngoài.

“Đi nào, chỗ ở của Vương công công ngay gần đây thôi.”

Mây đen mỗi lúc một thêm vùn vù trên nền trời xám xịt. Vương Uẩn và cô ai lên ngựa nấy, nhằm hướng cung Kiến Bật phía Bắc cung Đại Minh.

Lớp tuyết mỏng hôm qua đã tan ra, rồi lại đông cứng thành băng vụn, Hoàng Tử Hà ngồi trên ngựa khom người nhìn xuống móng Na Phát Sa, rồi khẽ vuốt bõm dỏ dành nó.

Vương Uẩn ngoái lại, thấy trong lúc cô cúi đầu, có mấy mảnh băng vụn vương lên tóc mai, nhưng chỉ có một thoáng đã tan ra, khiến đôi má cô thình thoảng lại ánh lên lấp lánh, làm y phải quay sang nhìn, lòng cương cho ngựa chạy ngang hàng với cô. Biết rõ chỉ cần giờ tay là lau đi được cho cô, song y không sao cất tay lên nổi.

Lòng buồn bực khôn xiết mà chẳng hiểu vì sao, y ra roi thúc ngựa chạy vụt lên.

Cây cối bên cung Kiến Bật đều hiu, ven hồ là một dải tường thấp quanh co, trước cổng trồng hai cây hồng, không có cả tượng thú trấn trạch. Vương Uẩn giờ tay trở đằng xa nói: “Đến rồi.” Hoàng Tử Hà cứ ngỡ Vương Tông Thực sẽ sống trong nhà cao cửa rộng canh gác nghiêm ngặt, nào ngờ nơi ở của y lại đơn sơ như vậy, khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Vương Uẩn khẽ gõ cửa, thật lâu mới thấy một thiếu niên ra mở, trông thấy y bèn miễn cưỡng nói: “Sớm thế này, công công còn chưa dậy... Ô, đây là ai vậy?”

Vương Uẩn đáp: “Cô ấy là Hoàng Tử Hà.”

“À.” Thiếu niên thuận miệng đáp rồi quay lưng đi vào. Không lâu sau lại chạy ra, đưa một nắm hạt thông cho Vương Uẩn: “Chúng ta ngồi đây nói chuyện đi, để một mình Hoàng tiểu thư vào được rồi.”

“Cô vào đi.” Vương Uẩn gật đầu với cô, rồi ngồi dựa vào lan can, thản nhiên cắn hạt thông với thiếu niên nọ.

Hoàng Tử Hà đành đẩy cửa chậm chậm bước vào.

Sau cánh cổng là một dãy hành lang, cuối hành lang là hồ nước, trời tuyết vùn vù mà bèo tấm trên mặt hồ vẫn xanh biếc, thậm chí còn lơ thơ mấy chiếc lá sen, lác đác một hai đóa sen nhỏ nhô lên khỏi mặt nước.

Cô băng qua cây cầu bắc ngang, đến trước căn gác bên kia hồ sen, trông thấy Vương Tông Thực đang ngồi đó, vận một bộ thường phục bằng gấm trắng, dáng dong dong cao. Chỉ khi đôi mắt sắc lạnh mà âm trầm ấy nhìn xoáy vào mình, cô mới giật nảy người, bất giác thấy sợ.

Vương Tông Thực không nói gì, chỉ quay người dẫn cô vào.

Vừa bước vào, đập vào mắt cô là một bể lưu ly cực lớn, bên trong cá đỏ cá đen thông dong bơi lội. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu lên thành bể, mặt nước và vảy cá, khúc xạ bốn bề, lung linh mờ ảo, khiến cả gian gác như chìm trong vàng sáng nẩy nẩy mà quý dị.

Nhờ có suối nước nóng nên bên trong ấm áp như mùa xuân, Vương Tông Thực chỉ mặc áo gấm mỏng. Hoàng Tử Hà từ bên ngoài gió rét đi vào thấy nóng bừng lên. Vương Tông Thực bèn ra hiệu cho cô ra sau bình phong cởi bớt áo lông, lúc bước ra, cô thấy y đã rót sẵn hai ly trà,

nước trà xanh biếc trong chén sứ xanh, hơi nóng lững lờ bốc lên từ chiếc lò nhỏ.

Cô ngồi xuống đối diện Vương Tông Thực, cúi đầu với y.

Làn da y trắng đến gần như trong suốt vì cóm nắng, sáng lên một cách quái dị dưới ánh phản chiếu từ những gợn sóng lăn tăn. Khí chất âm lãnh của y khiến Hoàng Tử Hà không dám nhìn thẳng, đành cúi đầu nhăm nháp ly trà.

Chợt y cất tiếng, giọng lạnh lạnh như băng mỏng va nhau: “Quý vương vẫn khỏe chứ?”

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: “Thưa vâng.”

“Ha.” Y cười nhạt, đặt ly trà xuống bàn nhìn cô hỏi: “Vậy Hoàng tiểu thư hạ cố đến thăm, là vì việc gì?”

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: “Con A Già Thập Niết Quỷ vương nuôi gần đây có vẻ bồn chồn không yên, nên tôi tới đây xin Vương công công chỉ giáo cách vỗ yên nó.”

“Thời tiết thay đổi đột ngột, mưa tuyết mặt trời, cá không chịu nổi không khí lúc nóng lúc lạnh, có bồn chồn cũng chẳng lạ.” Y nói chậm rãi, song giọng lại lạnh băng, như ẩn giấu một luồng hơi giá buốt không thể xua tan, “Chỉ cần nó còn ngoan ngoãn ở yên trong bể, không bùng mình nhảy ra ngoài, thì sẽ bình yên vô sự thôi.”

Trước mắt bỗng thoáng hiện bóng Ngạc vương Lý Nhuận gieo mình từ gác Tường Loan xuống.

Hoàng Tử Hà biết Vương Tông Thực có rất nhiều tai mắt trong triều, huống hồ thăm kịch tới qua đã lan truyền khắp kinh thành, đương nhiên y phải biết. Cô quay sang, nhìn bảy cá nhón nhor trong bể lưu ly trước mặt, sẽ thờ dãi: “Công công mình giám, tiểu nữ chỉ muốn biết vì sao đang yên đang lành con cá ấy lại nhất định muốn bùng mình nhảy ra? Nó không tiếc tính mệnh, hay còn duyên do nào khác?”

“Ta chưa từng trông thấy con cá của Quỷ vương, cũng chưa từng nuôi nấng nó, làm sao mà biết được?” Vương Tông Thực đứng dậy đi đến trước bể lưu ly, gõ nhẹ vào thành. Bảy cá bên trong lũ lượt tụ lại trước ngón tay y, thoạt nhìn chẳng khác một dòng tro tàn và một dòng máu đỏ đồng thời chảy ra từ đầu ngón tay. Qua lớp lưu ly, hình dạng mấy con cá cũng trở nên méo mó, toát ra vẻ quái dị.

“Huống hồ cá của Quỷ vương thì liên quan gì đến ta?”.

Hoàng Tử Hà mỉm cười: “Cá của Quỷ vương cũng giống cá của công công thôi. Cá của gia đã nhảy ra, tôi nghĩ chưa chắc cá của công công đã chịu ngoan ngoãn ở yên trong bể. Công công biết đấy, gần đây thời tiết không được tốt, e rằng sẽ có nhiều thay đổi.”

Cặp mắt âm u của Vương Tông Thực neho lại thành một đường chỉ mảnh. Quan sát cô hồi lâu, y chậm rãi hỏi: “Vậy người làm sao biết ta không phải là thứ thời tiết quái dị khiến bảy cá bồn chồn ấy?”

“Công công nuôi bảy nhiều cá, lại bảo hộ một gia tộc lớn như thế, tiểu nữ tin rằng công công sẽ nghiêng về duy trì thời tiết vốn có, chứ không muốn làm tổn hại đến bảy cá mình nâng niu...có phải không?” Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy bước đến cạnh y, nhìn bảy cá lúc tụ lại lúc tản ra trong bể, khoe môi cong lên.

Vương Tông Thực gõ nhẹ vào bể cá, trầm ngâm hồi lâu. Rồi y ngẩng lên nhìn Hoàng Tử Hà trước mặt, thấy cô đang đứng giữa vầng sáng lung linh do mặt nước khúc xạ, trầm tĩnh mà trong vắt, như châu ngọc sáng lóa.

Vương Tông Thực chăm chú nhìn cô, ánh mắt vốn lạnh lẽo dường như cũng dịu đi đôi chút. Đoạn y lại ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, vươn tay rót cho cô một ly trà.

Hoàng Tử Hà quý xuống trước mặt y, cúi đầu cung kính nhận lấy, áp ly trà trong lòng bàn tay.

Vương Tông Thực lại rót trà cho mình, rồi thản nhiên nói: “Nhưng ta quả thực không biết tại sao gần đây tiết trời lạ lùng như vậy, càng không rõ sau lần thay đổi này, sẽ có con cá nào bồn chồn không yên, và bồn chồn thế nào nữa?”

“Ngay công công cũng không đoán trước được ư?” Hoàng Tử Hà nhìn y hỏi.

Vương Uẩn truy kích hành thích Quỷ vương, tuy là việc cơ mật, song Vương Tông Thực sao có thể không biết?

Y chỉ mỉm cười, dưới ánh nước lẫn tẩn ngọn sóng, nụ cười càng thêm vẻ bí hiểm: “Dù có biết thì tại sao ta phải nói cho người? Người đã không còn là người nhà họ Vương nữa rồi.”

Hoàng Tử Hà trầm tư hồi lâu mới đáp: “Tôi cứ ngỡ, trước tình cảnh này, công công cũng phải lo bảy cá của mình bị vạ lây chứ.”

“Lo thì có lo, nhưng ta không muốn nhờ cậy người ngoài.” Tay trái y bưng ly trà, tay phải chống má, chậm rãi tiếp: “So ra thì con cháu nhà họ Vương đáng tin hơn hoạn quan phủ Quỷ nhiều.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn y

Y cũng chăm chú quan sát nét mặt cô, lần đầu tiên gương mặt lạnh lùng thoáng nụ cười, tiếc rằng dưới ánh nước lẫn tẩn lại có phần méo mó, khiến cô càng cảm thấy sồn tóc gáy.

“Cần nhắc lại về hôn ước với nhà họ Vương, ta sẽ cho cô những tay vào điều tra vụ này.”

Lúc Hoàng Tử Hà về đến phủ Quỷ, đã gần giờ Ngọ.

Cô dắt Na Phát Sa vào chuồng ngựa, thêm cỏ khô và đậu cho nó, quay ra đã thấy Dịch Ác hơn hờ cộ lấy cộ để vào cỏ Na Phát Sa.

Cô xoa đầu Dịch Ác, nhưng bị nó hung hăng hất ra, đành cầm nín vỗ nhẹ lên đầu nó: “Đúng là, chúng ta cũng coi như cùng vào sinh ra tử, thế mà chẳng nề mặt người ta tí nào cả.”

“Nó với cô còn có thâm thù đại hận, đòi nào lại nể mặt cô?” Có người nói sau lưng, “Sáng sớm ngày ra cô đã dong Na Phát Sa đi mất, làm nó buồn bực suốt đấy.”

Hoàng Tử Hà chẳng cần quay lại cũng biết là Lý Thư Bạch. Cô hơi căng thẳng, song vẫn ngoái lại nhìn y cười: “Nói vậy là tôi không phải với nó ư?”

Lý Thư Bạch liếc nhìn vệt bùn trên mình Na Phát Sa, sai người lau sạch cho nó rồi bảo Hoàng Tử Hà: “Thay quần áo đi, đến giờ ăn trưa rồi.”

Hoàng Tử Hà ngoan ngoãn gật đầu, cun cút đi theo y được mấy bước, cuối cùng vẫn rụt rè giải thích: “Sáng nay...tôi đi bái kiến Vương Tông Thực Vương công công.”

“Ừm.” Y bình thản, “Giờ ta đang rảnh rang, cũng nên ra ngoài như cô mới phải.”

Thấy y không để tâm, cô mới thở phào, lại tiếp: “Tôi đến nghe ngóng thử, nhưng dường như Vương công công không liên quan đến việc này. Có lẽ, vẫn có thể hỗ trợ gia.”

Lý Thư Bạch ngập ngừng giây lát rồi ngoái nhìn cô nói khẽ: “Ta và ông ta xưa nay không hề qua lại.” Hoàng Tử Hà nhìn y ra ý hỏi.

Nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, y lại thở dài: “Ta không muốn cô lo buồn vì ta.” Trời lạnh buốt, hơi thở từ miệng y phả thành khói trắng, tản ra giữa không trung, hóa thành hư vô.

“Cần gì phải lo buồn chứ?” Hoàng Tử Hà lặng lẽ nắm lấy tay y, dịu giọng, “Gia ở trong triều bấy nhiêu năm, bất kể là tu dưỡng hay xử lý công việc, đều không có gì để chỉ trích. Họ không cách nào nắm được thóp gia, đành bày ra mấy chuyện ma quỷ để mê hoặc người đời, hồng hãm hại gia đấy thôi. Những việc trí trá xằng bậy như thế ắt có duyên do, chúng ta có thể nhân cơ hội này lần ra kẻ đứng sau màn.”

Lý Thư Bạch cúi nhìn cô rồi lắc đầu: “Không chỉ thế này thôi đâu. Trước đây ở Thực, chúng ta từng bị hành thích, huống hồ giờ ta rơi vào cảnh này, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay, cô nghĩ đối phương lại chịu bỏ qua hay sao?”

Hoàng Tử Hà nhú mày hỏi: “Ý gia là chúng sẽ còn...”

Chưa nói dứt câu đã nghe bên cạnh có tiếng chân, rồi Cảnh Dục bước đến bẩm báo: “Vừa rồi Vương công công trung úy hộ quân của Thần Sách quân sai người đến báo, giờ Mùi sẽ đến bái phỏng gia, mong gia bớt chút thời giờ tiếp kiến.”

Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà, song cô chỉ chớp mắt: “Chẳng phải hai vị xưa nay không hề qua lại hay sao?”

Lần đầu tiên, cô thấy Lý Thư Bạch bối rối: “Ta làm sao biết được? Cô có biết y đến làm gì không?”

Hoàng Tử Hà trung ra vẻ mặt vô tội, tỏ ý mình cũng không biết Vương công công đến làm gì. Song cùng lúc, cô nhớ ngay đến câu nói cuối cùng của Vương Tông Thực với mình, bèn lặng lẽ cúi đầu.

Lý Thư Bạch thấy cô tự dưng im bất thi cũng chẳng hỏi thêm, chỉ chậm rãi siết chặt tay cô: “Bấy nhiêu trọng thần trong triều mà thánh thượng lại chọn đúng Vương Tông Thực xưa nay không qua lại gì với ta để làm thuyết khách, đương nhiên chỉ có một lý do.” Hoàng Tử Hà nhìn y dò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 5.2

“Vi Vương Tông Thực là trung úy Tả hộ quân của Thần Sách quân, trong kinh nghiệm hiện giờ, binh lực của bộ Binh chẳng bằng một nửa y. Chắc hẳn cả kinh thành này cũng chỉ mình y có gan gây áp lực với ta thôi.”

Hoàng Tử Hà hiểu ngay: “Thánh thượng muốn đoạt binh quyền của gia ư?”

“Ừm, giờ trong nha cấm quân phía Bắc, trừ Thần Sách quân và Ngự Lâm quân ra, chính là quân Thần Vũ, Thần Uy do ta lập ra từ những binh lính ở Lũng Hữu chuyển đến. Ngay cả mười sáu vệ quân Nha Nam vẫn kiểm chế tiết độ sứ các nơi, vốn dĩ sau loạn An Sử chỉ còn danh hào, cũng là ta đánh Từ Châu xong cùng các tiết độ sứ xây dựng lại, chỉ mình ta không chế được thôi.” Y nhú mày nói khẽ, “Thế nên, tuy ta không có quân đội riêng, nhưng quả thật là cái gai trong mắt cái dằm trong tim triều đình.”

Hoàng Tử Hà không nhận được phản bác: “Năm xưa khi gia gây dựng hai lực lượng này, tăng cường sức mạnh cho hoàng thất kiểm chế Vương Tông Thực, chắc hẳn hoàng thượng cũng phải ủng hộ chứ.”

“Đúng thế, nhưng giờ người hoàng thượng chọn không phải là ta.” Y lặng lẽ cúi đầu nhìn bàn tay hai người đan chặt vào nhau, nét mặt thoáng buồn, “Giấu tài mới là đạo lập thân, nào phải ta không biết? Tiếc rằng hoàng tộc suy vi, nên mấy năm nay ta đành đứng ra chèo chống, việc gì cũng đến tay. Vậy mà

giờ xem ra, vẫn là đi làm đường.”

“Gia không làm. Nếu không có gia chèo chống vẫn hồi uy thế hoàng gia, thì dưới gầm trời này còn ai kiềm chế nổi Vương Tông Thực nữa? Thuận Tông, Hiến Tông, Kinh Tông, có ai không mất mạng vào tay hoạn quan, thiên hạ chỉ biết có hoạn quan, chẳng biết đến hoàng thất, làm sao biết được bị kịch năm xưa có tái diễn hay không?”

Thấy cô ra sức biện bác, y rút cuộc cũng mỉm cười, khẽ vuốt tóc cô thì thầm: “Nếu thánh thượng cũng nghĩ như cô có phải tốt không.”

Vương Tông Thực đến, chỉ đem theo thiếu niên hầu cận nọ. Nhìn có vẻ rất ung dung thoải mái, như đi thăm nom bình thường. Song vừa ngồi xuống, câu đầu tiên y thốt ra đã khiến Hoàng Tử Hà đứng sau Lý Thư Bạch phải nhũn mảy.

Y nói: “Hạ quan lần này đến đây, là ý của thánh thượng.”

Lý Thư Bạch liền hỏi: “Chẳng hay thánh thượng có gì sai bảo?”

Vương Tông Thực ngả người vào lưng ghế, khoé môi cong lên nửa cười nửa không: “Việc này vốn chẳng liên quan gì tới hạ quan, nhưng trong kinh ai dám tùy tiện mạo phạm vương gia? Cuối cùng việc khổ sai này lại rơi xuống đầu hạ quan.”

“Nói vậy hẳn là việc rất quan trọng rồi.”

“Vương gia biết đấy, chuyện hôm qua đã lan truyền khắp trong triều ngoài nội. Những lời ong tiếng ve này chẳng hay ho gì với gia, mà muốn bịt miệng đám dân đen cũng không phải dễ dàng. Dù sao, Ngạc vương đã chỉ mặt mắng gia náo loạn triều đình, làm nghiêng ngả thiên hạ trước bấy nhiêu người.”

Lý Thư Bạch chỉ im lặng lắng nghe, không nói nửa lời.

Thấy y không đáp, Vương Tông Thực thân nhiên đứng dậy hành lễ: “Giờ đã đến kỳ ba năm đưa quân đi trấn thủ, mười sáu vệ nha Nam đang lần lượt thay tước, nếu vương gia bằng lòng để triều đình điều phối các tướng, đồng thời giao trả binh quyền hai quân Thần Uy Thần Vũ, trong triều ngoài nội sẽ biết vương gia không có ý mưu phản, tin đồn nhảm ắt lắng xuống ngay, đám dân đem ngu muội kia cũng hiểu được tấm lòng trung quân ái quốc của gia...”

“Vương công công cứ luôn miệng nói đến đám dân đen ngu muội, đã là ngu muội thì họ nghĩ thế nào có liên quan gì đến bản vương?” Lý Thư Bạch nở nụ cười hiểm hoi, thong dong cất lời Vương Tông Thực.

Khoé môi Vương Tông Thực cũng nhếch lên nửa cười nửa không: “Hạ quan biết vương gia sẽ không dễ dàng chấp thuận. Nhưng thánh ý khó trái, hiện giờ vương gia lại bị vô số người chỉ trích, nếu cứ án binh bất động, e rằng khó ăn nói với người thiên hạ.”

“Người thiên hạ có đến ngàn vạn, già trẻ trai gái hiền ngu đủ cả, bản vương làm sao quản nổi?” Lý Thư Bạch thân nhiên cười nói, “Huống hồ Vương công công hẳn cũng biết, gần đây bản vương liên tục bị hành thích, nếu ngay mấy người trong tay còn không nắm giữ được, e rằng sớm muộn cũng gặp nguy. Sống trên đời ai không tiếc thân chứ? Bản vương cũng chẳng còn cách nào, đành phụ lòng người trong thiên hạ vậy.”

“Nếu vương gia không gật đầu, hạ quan cũng đành bẩm báo tất cả với thánh thượng.” Nói rồi Vương Tông Thực chấp tay hành lễ với y, “Còn chuyện này nữa, vì Đại Lý Tự không tiện can thiệp, nên thánh thượng đã phái hạ quan và bộ Hình cùng điều tra, xin vương gia vui lòng chỉ giáo để chúng hạ quan dễ bề làm việc.”

Lý Thư Bạch đương nhiên biết là chuyện gì, song cũng chẳng nói toạc ra, chỉ gật đầu: “Chuyện đó dĩ nhiên.”

“Cái chết của Ngạc vương điện hạ, có liên quan gì đến vương gia chẳng?”

“Bản vương cũng rất muốn biết việc đó. Dù sao bản vương cùng Ngạc vương lớn lên bên nhau, tình cảm cũng không thể nói là không thân thiết.” Y vẫn bình thản, chỉ thoáng vẻ thương tiếc, “Bản vương tự thấy mình chưa từng làm việc gì không phải với Ngạc vương, ai ngờ trước lúc lia trần Ngạc vương lại loan ra tin đồn như vậy, khiến người thiên hạ hiểu lầm bản vương, thực là khó hiểu.”

Nghe y bình thản thuật chuyện, lại nhớ đến nỗi đau đớn của y trong đêm Ngạc vương gieo mình từ gác Tường Loan xuống, Hoàng Tử Hà không khỏi chạnh lòng.

Thực ra, y có lẽ là người quan tâm Ngạc vương nhất trên đời, vậy mà giờ đây chỉ có thể nói về Thất đệ của mình bằng thái độ thân nhiên như thế.

Cặp mắt nheo nheo của Vương Tông Thực liếc qua gương mặt Lý Thư Bạch rồi lại cụp xuống, y hỏi: “Chẳng hay lần cuối cùng vương gia gặp Ngạc vương là khi nào?”

“Đầu tháng này.”

“Bấy giờ thái độ Ngạc vương đối với vương gia có gì lạ không?”

“Không hề.”

“Vương gia có thể thuật lại tình hình khi ấy cho hạ quan nghe không?”

“Ta tìm được chiếc vòng tay của Trần thái phi thất lạc bên ngoài bèn đưa trả lại cho Thất đệ, Thất đệ cảm về cúng trước linh vị mẫu phi.”

Lý Thư Bạch không nói thừa một chữ, quả thật hết sức hợp lý, khiến Vương Tông Thực đành đứng dậy thi lễ: “Đa tạ vương gia, hạ quan sẽ đến phủ Ngạc ngay, xem có vật chứng nào hữu ích không, mong rằng sớm ngày trả lại được sự trong sạch cho vương gia.” Lý Thư Bạch giờ tay lên, tỏ ý tiễn khách.

Vương Tông Thực đứng thẳng dậy, nhìn lướt qua Hoàng Tử Hà, gương mặt xưa nay vốn lạnh băng bỗng lại thoáng nụ cười nhàn nhạt: “Chẳng biết Hoàng tiểu thư đã cân nhắc kỹ việc đó chưa?”

Hoàng Tử Hà không ngờ y lại hỏi câu này ngay trước mặt Lý Thư Bạch, nhất thời giật nảy mình, không biết đáp thế nào.

Vương Tông Thực tuy đã ngoài ba mươi, nhưng thường ngày dưỡng thân rất tốt, da dẻ trắng như ngọc, lúc này mỉm cười lại thấp thoáng phong thái liễu xuân phơ phất như Vương Uẩn, chỉ khác là đôi mắt vẫn sắc lạnh, khiến người ta sờn tóc gáy: “Nếu cô đã cân nhắc kỹ, thì cùng ta tới phủ Ngạc vương triều tra đi.”

Hoàng Tử Hà chần chừ nhìn sang Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch đương nhiên không biết Vương Tông Thực lúc trước đã nói gì với cô, y chỉ lặng lẽ nhìn cô, không hỏi han thêm, song đã đủ làm Hoàng Tử Hà chột dạ, sợ sệt cúi gằm mặt nhìn đầu ngón chân.

Nét mặt Vương Tông Thực lại lộ ra nụ cười như có như không: “Mong vương gia bỏ qua cho, nếu Hoàng tiểu thư vẫn là tiểu hoạn quan phủ Quý, thì để tránh tai tiếng, không thể tiếp cận với vụ án này. Vì thế cô ấy tìm tới hạ quan, nhận lời sẽ cân nhắc về hôn sự với Vương Uẩn, nếu vậy cô ấy sẽ thành người nhà họ Vương, phu nhân hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân, con cháu thượng thư bộ Hình, thân phận không có gì đáng ngờ, đương nhiên có thể cùng chúng ta điều tra phá án.”

“Khỏi cần.” Lý Thư Bạch rời mắt khỏi Hoàng Tử Hà, hờ hững đáp, “Việc này đã có Vương công công và Vương thượng thư xử lý, phủ Quý lo lắng làm gì? Càng không cần một tiểu hoạn quan chen vào làm vướng tay vướng chân.”

“Đã vậy, mọi chuyện đều theo vương gia định đoạt.” Vương Tông Thực hành lễ thêm lần nữa, rồi quay người thông dong đi khỏi.

Trong phòng chỉ còn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà, y chìa tay về phía chiếc ghế trước mặt, ý bảo cô ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà nom nớp ngồi xuống ghế, lặng lẽ cúi đầu nhìn mấy ngón tay xoắn vào nhau. Lòng cô rối như tơ vò, lại chẳng biết phải giải thích ra sao, đang hoang mang lưỡng lự thì nghe Lý Thư Bạch hỏi: “Tại sao?”

“Tôi... chưa hề nhận lời.” Cô vội thanh minh, “Vương công công bảo tôi cân nhắc lại hôn sự với Vương Uẩn, thì sẽ cho tôi tham gia vụ này. Tôi đến cầu kiến là muốn thăm dò xem ông ta là địch hay là bạn, sao có thể thẳng thừng cự tuyệt được, đành tìm cách hoãn binh, nói rằng sẽ cân nhắc. Ai ngờ ông ta lại bốp méo lời tôi ngay trước mặt vương gia.”

“Vậy tại sao cô lại tự ý chạy đến tìm Vương Tông Thực?” Lý Thư Bạch nhíu mày, chợt nghĩ đến một chuyện, giọng y cũng lạnh hẳn đi, “Cô không thể gặp được y, trừ phi nhờ Vương Uẩn dẫn tới.”

Môi Hoàng Tử Hà mấp máy, ngập ngừng hồi lâu vẫn không thốt nổi nên lời.

“Cô không tin ta, hay là nghi ngờ năng lực của ta? Lý Thư Bạch ta còn cần một cô gái giúp đỡ hay sao?” Y lạnh lùng hỏi, giọng đầy vẻ giận dữ.

Hoàng Tử Hà mím môi lắc đầu, rồi ngẩng lên nhìn y đăm đăm, giọng tuy khê khàng, nhưng cuối cùng vẫn phân bua rành rọt: “Tuy gia luôn dốc sức bảo vệ, không muốn tôi phải chịu gió táp mưa sa, nhưng tôi không thể giương mắt nhìn gia một mình gánh vác tất cả được. Tôi không muốn làm đóa hoa trên gấm trong đời gia, mà chỉ nguyện làm một gốc cây sánh vai bên gia, nếu gió mưa ập tới, cũng có thể che mưa gió cho nhau.”

Y chậm rãi lắc đầu: “Nhà bọt cứu nhau, sao bằng lưu lãng sông hồ mà quên nhau(1).”

(1) Trích từ Nam Hoa kinh của Trang Tử, kể về hai con cá sống trong đầm nước, khi đầm cạn, hai con không ngừng phun nước làm ướt để giúp nhau sinh tồn, nhưng cuộc sống ấy chỉ kéo dài chút hơi tàn thôi thóp, sao bằng cả hai con cùng bơi ra sông lớn, thỏa chí vẫy vùng, con nào có đường con nấy, đôi bên không cần nhớ đến nhau. Ý nói không nên cố kéo dài một mối quan hệ ràng buộc nhau một cách khổ sở như thế, thà rằng buông tay mỗi người tìm một con đường riêng cho mình, không liên can đến nhau nữa, ai vui phận nấy.

“Nhưng chỉ còn một mình tôi, đối diện với cả thế gian phồn hoa vô hạn mà không sao quên nỗi gia, thì có nghĩa gì đâu.” Cô ngược nhìn y, dịu giọng hỏi: “Lẽ nào gia không cho rằng, trước cục diện này, nhà họ Vương là đồng minh tốt nhất của chúng ta ư?”

Dưới đôi mi dài của cô, cặp mắt sáng rực như sương sớm mùa xuân đăm đăm nhìn y không chớp. Nơi đáy mắt ấy là mệnh mang bóng hình y. Lúc này đây, y chẳng cần hỏi cũng biết, trong mắt cô, y quan trọng hơn cả thế gian.

Dường như, một sợi dây nào đó trong tim bỗng rung lên bần bật, y gần như không khống chế nổi đôi tay, chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, đôi tay kiếp này không bao giờ chia lìa nữa.

Nhưng cô chỉ là một sợi khói trong gió, một bông tuyết giữa suối nước nóng, một đóa lan mong manh dễ tàn.

Mong manh đến nỗi khẽ chạm vào là tan mất.

Những lời Vương Uẩn nói hôm đó lại văng vẳng bên tai y.

“Vậy tiếp theo gia định thế nào? Có bao giờ gia nghĩ Hoàng Tử Hà ở bên cạnh mình sẽ gặp phải chuyện gì chẳng? Gia cho rằng trong tình cảnh này vẫn có thể bảo vệ nàng bình yên vô sự hay sao? Đương nhiên vương gia tài ba xuất chúng, tính toán như thần, nhưng trước mệnh nhà vận nước, sinh mạng con người chỉ như cỏ rác, huống hồ là một thiếu nữ không nơi nương tựa. Có lúc chỉ sơ sẩy một ly, lại làm gãy cả bụi lan đấy.” Đòi này, y chưa từng bảo vệ một ai. Mấy năm nay phong ba bão táp, người bên cạnh tử thương vô số, y đã xem thường mọi thứ, nhưng giờ đây, những chuyện ám sát, hành thích, độc dược, cạm bẫy, nhiếp hồn....kia, đều có thể lần lượt ập xuống cô.

Dù có vang danh thiên hạ, thông tuệ vô song, nhưng cũng chỉ là một thiếu nữ yếu ớt mười bảy tuổi đầu. Dù có muốn làm một gốc cây cành lá sum sê, thì cũng làm sao chống nổi sấm sét giáng xuống, lửa trời thiêu đốt?

Cuối cùng, y đành ngoảnh mặt đi, tránh né đôi mắt trong veo như sương xuân của cô, đứng dậy ra cửa ngắm hàng tùng bách trước sân.

Cả hai đều không nhận thấy tuyết bên ngoài đã lát phát bay. Sắc trời ám u, tuyết lông ngỗng là tả roi, rải đầy đất như ngọc vỡ.

Nhìn mưa tuyết bay đầy trời, y bỗng trầm giọng nói: “Cô đi đi.”

Hoàng Tử Hà từ từ đứng dậy, hoảng hốt hỏi: “Gi cơ?”

“Nếu cô vì ta mà cầu viện nhà họ Vương, thì dù giúp được ta, cũng có ý nghĩa gì đây? Cô tưởng là giúp ta, thực ra lại khiến ta trở thành trò cười cho người đời.” Ánh mắt y dán chặt vào trận tuyết, nhìn cả khoảng sân phủ đầy tuyết trắng, “Ta phải gây áp lực với nhà họ Vương mới đòi được tự do cho cô, sao giờ cô lại định chọc gậy bánh xe, phá hủy kế hoạch của ta?”

“Nhưng theo tôi thấy thế lực chúng ta đang phải đối đầu quá mạnh, rất có thể còn mạnh hơn cả tưởng tượng của hai ta. Bởi thế, để cả hai có thể yên ổn rút lui, dù phải dùng đến những thủ đoạn gia khinh bỉ, dù phải đắc tội với nhà họ Vương, tôi cũng chấp nhận, hơn nữa, còn sẽ làm thật tốt!” Cô áp tay lên lồng ngực phập phồng vì kích động, ép mình điều hòa hơi thở, “Vì tôi tin rằng, đây là lựa chọn tốt nhất, không chỉ với gia và tôi, mà còn với cả nhà họ Vương. Dù dùng chút thủ đoạn, song chỉ cần đạt được mục đích, thì chẳng phải lựa chọn tốt nhất ư?”

“Quân tử có việc làm được, có việc không làm được.” Giọng Lý Thư Bạch trầm trầm mà xa cách, nghe còn có vẻ lạnh lùng, “Điều duy nhất ra muốn cô làm, là rời khỏi đây. Cô ở đây lại trở thành điểm yếu của ta.”

“Sao lại cho rằng tôi sẽ thành điểm yếu của gia? Chỉ cần gia bằng lòng, tôi cũng có thể theo gia rong ruổi, quyết không rút lại sau nữa bước.” Đoạn cô cắn môi, “Gia khỏi cần khích tôi, tôi sẽ không thành gánh nặng của gia đâu.”

Y thở hắt ra, thần thờ nhìn gió tuyết bên ngoài. Hiện nhà đã ngăn sương chắn tuyết, song không ngăn nổi hơi lạnh ủa vào.

“Ta nói rồi đấy, cô đi đi.” Y quay người bước đến trước bàn, trải một tờ giấy trắng ra, chặn thước ngọc lên, “Mùa đông ở Trường An khí hậu rất khắc nghiệt. Nhưng hiện giờ ở Nam Chiêu hoa vẫn nở khắp nơi, thời tiết ấm áp như mùa xuân. Quân đồn trú ở đó đều là người tin tưởng được, cô có thể cầm thư của ta và lệnh bài phủ Quý xuân Nam thưởng hoa, đợi ta quay về.”

Hoàng Tử Hà không nói một lời, chỉ đẩy thước ngọc ra. Tờ giấy tức thì cuộn lại, khiến y không cách nào hạ bút.

Lý Thư Bạch liếc cô rồi lẳng lặng dùng thước ngọc cán phẳng tờ giấy lần nữa, hờ hững khuyên: “Đất Thục cũng được, Giang Nam cũng được, thậm chí Lũng Hữu cũng được, cô thích chỗ nào?”

“Đừng đuổi tôi đi.” Cô chặn tay lên bàn, giọng run rẩy, “Tôi chỉ muốn ở cạnh gia thôi, như thế cả hai đều bình an.”

Y gác bút, nhìn thẳng vào cô: “Tử Hà, cô tưởng họ không biết cô là cách tốt nhất để tấn công ta ư? Giờ ta đuổi cô đi, là muốn tốt cho cô, cũng là tốt cho ta. Thế nên, cô nhất định phải đi, càng sớm càng tốt.”

“Không phá được vụ án Ngạc vương, tôi sẽ không đi.” Cô lắc đầu nhìn y đầy kiên quyết, “Chỉ cần Vương Tông Thực cho phép tham gia vào vụ này, nhất định tôi sẽ phá được bí ẩn việc Ngạc vương biến mất, đồng thời giúp gia rửa sạch tiếng xấu, tiện thể tra xét nguồn con lá bùa và con cá nhỏ !”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 5.3

“Không được. Ta sẽ không để cô mạo hiểm đâu.” Y thẳng thừng cắt đứt mọi khả năng của cô.

“Tại sao? Đây là vì tôi hay vì lòng tự tôn nực cười của gia?” Thấy y khẳng khái không chịu, Hoàng Tử Hà cũng nổi nóng, vớ ngay thước ngọc trên bàn

đập mạnh xuống cạnh tay y. Nào ngờ thước ngọc vừa mỏng vừa giòn, cô đập một cái đã gãy làm đôi. Nửa trên bắn ra, vỡ tan tành trên nền gạch, tiếng vỡ lanh canh vang vọng khắp phòng.

Âm thanh chói tại này dường như cũng rạch một đường sắc lẹm vào cõi lòng cả hai. Lý Thư Bạch quăng bút lạnh lùng hỏi: “Lòng tự tôn nực cười ư?”

“Không sai, chính cái gọi là tôn nghiêm của nam nhân ấy, khiến gia cảm thấy nếu được tôi giúp đỡ thì mất mặt. Gia trách móc tôi như thế, thì ích gì cho cục diện hiện giờ?” Hoàng Tử Hà thờ ơ gấp, gắng nén giận, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn nổi: “Lẽ nào gia không hiểu tôi chỉ muốn giúp gia một tay thôi ư?”

Y cười nhạt: “Không cần cô làm gì cho ta cả. Nếu cô chịu ngoan ngoãn nghe lời ta, ngoan ngoãn ở lại Thục, ngoan ngoãn ở yên trong phủ, mới là giảm bớt gánh nặng cho ta đấy.”

Hoàng Tử Hà không tin, cũng không dám tin rằng y lại trút giận lên mình như vậy. Cô lắc đầu, từ từ lùi một bước, run run hỏi: “Ý gia là... tất cả đều là lỗi của tôi ư?”

Mặt Hoàng Tử Hà tái nhợt, môi xám ngắt, chẳng biết là vì quá lạnh hay vì quá đau lòng. Tuy Lý Thư Bạch thông minh tuyệt thế, nhưng dù sao cũng không hiểu được tâm tình nhi nữ, càng chẳng biết phải trả lời như thế nào cho phải. Thấy cô như vậy, lòng y đau thắt, song vẫn cố nói cứng: “Tử Hà, người ta quý ở chỗ tự biết mình, đừng để ta phải hối tiếc vì đã quen biết cô.”

Gương mặt Hoàng Tử Hà thoáng nụ cười thâm trầm, cô lầm bầm: “Ngay cả việc chúng ta quen biết, cũng thành lầm lỗi ư?”

Lý Thư Bạch lắc đầu: “Cô thu xếp hành lý, đợi tuyết tạnh thì đến Nam Chiếu đi.”

“Được... Tôi sẽ rời khỏi gia.” Cuối cùng cô ném lại một câu rồi đi thẳng ra cửa, xầm xầm băng qua con mưa tuyết tầm tã bên ngoài.

Không hề ngoảnh lại, rào bước xuyên qua đình viện, như đang bỏ chạy.

Lý Thư Bạch ngẩng đầu nhìn theo bóng cô đập tuyết bỏ đi, chỉ thấy lòng ngổn ngang trăm mối, cầm bút lên viết được hai chữ rồi không sao viết tiếp.

Y thờ dãi, nhìn theo hướng cô đi. Dấu chân cô chẳng mấy chốc đã bị gió tuyết vùi lấp, ngay cả hàng tùng bách cũng chỉ thấy lò mờ hình dạng, không sao thấy được sắc lá xanh bên dưới nữa. Cả khoảng sân chỉ còn một màu trắng mênh mang, trống trải mà lạnh lẽo, hết như cõi lòng y vậy.

Hoàng Tử Hà đi thẳng về phía cổng lớn.

Mắt nóng bùng lên, nước mắt bên trong không sao kìm giữ, tuôn rơi lã chã.

Gió lạnh thấu xương, song cô dường như không hề cảm nhận được, đi như chạy qua ba lớp cửa lớn, chín khúc hành lang.

Cảnh vật trước mắt cô mờ đi trong gió tuyết. Trong đầu chỉ còn câu nói cuối cùng mình vừa ném lại, cô xầm xầm đi thẳng.

Tuyết rất lớn, tiểu hoạn quan Lư Vân Trung ngồi trong phòng canh cổng, vừa sưởi ấm vừa bóc lạc, thấy cô đội tuyết từ hành lang đi ra thì giật bắn mình, lật đật đứng dậy kéo cô đến bên lò lửa, nhìn mặt cô tím tái vì lạnh, hần giậm chân trách: “Chao ôi, không mặc áo lông thì cũng phải đội lấy cái nón chứ. Nếu cô nhiễm lạnh, chúng tôi phải ăn nói thế nào với gia!”

Cô đỏ đần cúi đầu đáp: “Không cần lo chuyện đó nữa đâu.”

“Hả?” Lư Vân Trung ngờ ngác nhìn cô.

“Tôi có việc gấp, phải đi bây giờ.” Cô nắm lấy sợi dây vàng xâu hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay, định tháo ra. Nhưng rồi lại ngại người nhìn hai hạt đậu đỏ như mấu dưới ánh lửa bập bùng, cuối cùng buông xuống, mặc cho chúng trượt dài trên cổ tay.

Lư Vân Trung vội gặng: “Tuyết lớn thế này cô định đi đâu? Gọi xe ngựa đưa cô đi nhé?”

Cô lắc đầu, thần thờ nhìn con đường phía trước: “Vương công công đi rồi ư?”

“Vừa đi rồi, ngay trước cô một bước thôi. Lư Vân Trung nhìn vết bánh xe còn in trên tuyết đáp.

Hoàng Tử Hà không hỏi thêm nữa mà đứng dậy chạy thẳng xuống thềm. Lư Vân Trung giật mình, ới ới gọi với theo nhưng cô đã rào chân chạy nhanh hơn, biến mất trong gió tuyết.

Lư Vân Trung há hốc miệng, chờ người nhìn theo, rồi một cơn gió lạnh ập tới làm hần run rẩy hất xì hai cái, lật đật chạy lại bên lò lửa sưởi ấm.

Trường An trắng xóa mênh mang.

Hoàng Tử Hà đi giữa gió tuyết mịt mù, lần theo dấu xe ngựa của Vương Tông Thực, khó nhọc lê bước khỏi phường Vĩnh Gia.

Tuyết tuy lớn, nhưng dù sao Vương Tông Thực vẫn chưa đi xa, cỗ xe nhằm thẳng hướng Bắc, rồi mất dấu trước cửa chùa An Quốc phường Hưng Ninh.

Chùa An Quốc vốn tên là Thanh Thiện, từ năm Hội Xương thứ sáu mới đổi tên, hồi nhỏ cô ở Trường An, những người già vẫn gọi theo tên cũ. Giờ tuyết lớn đường trơn, dễ làm ngã trượt chân hoặc trượt bánh xe, chắc họ phải vào chùa tránh tuyết.

Cô đến trước cổng chùa, chẳng buồn giữ tuyết đọng trên quần áo, ra sức đập cửa thật mạnh. Bên trong vang lên tiếng chân chạy rất nhanh, cô biết đó nhất định không phải sư sãi mà là Thần Sách quân hoặc Ngự Lâm quân- Vương Tông Thực và Vương Uẩn cùng đến, mỗi người dẫn theo một toán nhân mã.

Tuyết bay mù mịt, lạnh lẽo thấu xương, Hoàng Tử Hà vốn mắc chứng thiếu máu, vừa rồi lại điên cuồng chạy trong tuyết, phải dựa vào cánh cửa mới đứng nổi. Chợt cô thấy trước mắt tối sầm, cả người mềm nhũn, hai chân không chống nổi thân mình nữa, từ từ trượt xuống theo cánh cửa, cuối cùng ngồi phệt trên mặt tuyết, ôm chặt lấy đầu gối. Tay phải cô nắm chặt cổ tay trái, lần tìm đến hai hạt đậu đỏ đang dính sát vào nhau trên sợi dây vàng.

Nhấn nhui, ấm áp, kề cận bên nhau.

Dù cô có lấy ngón tay tẽ ra, chúng vẫn ngoan cố trượt đến dính vào nhau, bắt lượn hạt kia ở đâu, chỉ cần kéo nhẹ, chúng sẽ trượt theo vòng dây, sát lại bên nhau, không sao chia lìa được.

Vậy mà vừa rồi, cô lại nói với chính người đã tặng mình hai hạt đậu này rằng: tôi sẽ rời khỏi gia.

Hoàng Tử Hà giờ tay bung mặt, nước mắt tràn ra, đắng chát mà lạnh ngắt, tí tách nhỏ xuống đất. Cả người cô run lên, lạnh đến tím tái, chỉ biết yếu ớt co rúm lại, vòng đôi tay lạnh ngắt ôm lấy thân mình.

Cổng lớn mở toang, trong tiếng bước chân, có một người đi đến, rồi một chiếc áo lông đen còn ấm sực bao bọc lấy thân hình run bần bật của cô. Một đôi tay ấm áp dày dặn nắm lấy bàn tay lạnh băng cứng đờ.

Thình lình rơi vào vòng tay ấm áp, cô ngơ ngác ngẩng lên thì thấy Vương Uẩn đang cúi xuống, chia ra một chiếc khăn lụa trắng muốt mềm mại.

Y cời áo ngoài choàng cho cô, chỉ mặc áo kếp đen cổ tròn thêu hoa văn kỳ lân bằng chỉ bạc, mấy bông tuyết bám vào, càng tôn lên phong thái hào hoa như con cháu thế gia đời Tấn. Khóe môi cô mấp máy, cổ họng nghẹn ngào, gắng gượng mãi vẫn không thốt nổi một chữ. Bóng tối từ từ giăng mờ mắt khiến cô xây xẩm cả mặt mày, tóm lấy chiếc khăn trong tay y, lẩm bẩm: “Gia... Gia không tin tôi...” Vương Uẩn ôm chặt lấy cô hỏi khẽ: “Chuyện gì thế?” Trên gương mặt tái ngắt của cô là đôi mắt trống rỗng thần thờ, chẳng kịp nói thêm câu nào cô đã ngất lịm.

Chút hơi tàn dòn góp trong ngực vừa tan đi, bóng tối tức thì nuốt chửng lấy cô.

Đến khi tỉnh lại, cô đã nằm trong lòng Vương Uẩn.

Y bế cô sải bước băng qua hành lang, vào phòng.

Đây là thiền phòng được các nhà sư đón khách chuẩn bị sẵn, bài trí đơn giản, chỉ có một bàn thấp và một sập. Trong phòng đốt một lò lửa lớn, ấm trà đặt bên trên đang sôi sùng sục.

Cả người cô rũ ra bãi hoải, mặc cho Vương Uẩn đặt lên sập, kéo lò lửa lại gần rồi khơi lửa lớn lên. Thấy cô không nói không rằng, chỉ thần thờ nhìn mình, y bèn rót cho cô một ly trà nóng.

Cô ghé lại gần lò lửa ấm áp, ụ ly trà nóng giữa hai tay, hơi ấm từ từ lan ra khắp người, bấy giờ mới thấy máu huyết trong mình tuôn chảy trở lại.

Gió tuyết dữ dội tưởng chừng muốn chôn sống cô rõ ràng vẫn vùn vùn vũ bên ngoài, song lại như đã cách một đời.

Bấy giờ cô mới nhận ra mình vẫn nắm chặt mảnh khăn lụa Vương Uẩn đưa. Cô từ từ giờ khăn lên bụng lấy mát, mảnh khăn lụa còn vương hơi ấm của y ấm áp mà bao dung, tựa hồ y đã đem cả trời nắng xuân đến giữa cơn bão tuyết, dịu dàng bao phủ lấy cô. Cái lạnh cắt da đã đẩy lùi ra xa tít, còn y chính là vầng dương ấm áp xua tan băng giá, từ từ nhô lên trước mặt cô chói lòa.

Y đỡ cô nằm xuống, kéo áo lông đắp cho cô rồi nói bằng giọng trầm ấm hiền hòa: “Ta theo Vương công công đến song bị chậm chân, phải nghỉ lại tránh gió tuyết, không ngờ cô cũng tìm đến đúng lúc này.”

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn gương mặt tươi tắn của y, mấp máy môi định nói gì đó nhưng cổ họng nghẹn ứ, không sao thốt nên lời.

Wương Uẩn dịu dàng nhìn cô: “Thời tiết thế này sao cô lại đi một mình bên ngoài? Cũng chẳng thềm mặc thêm áo nữa, suýt thì đông cứng cả người ra.”

Hoàng Tử Hà nín lặng cúi đầu. Sự ôn hòa của y đã chạm đến vết thương sâu nhất trong đáy lòng, khiến khóe mắt cô ươn ướt, nước mắt dâng lên làm nhật nhòa tất cả.

Cuối cùng cô khó nhọc nặn ra mấy tiếng rất khẽ, gần như thì thào: “Chúng tôi cãi vã vì hôn sự với Vương huynh... Giờ đây tôi... không về được nữa rồi.”

Y lẳng lặng rót thêm nửa ly trà đặt vào tay Hoàng Tử Hà, dịu dàng nhìn cô nói khẽ: “Lúc viết giấy từ hôn, ta từng nghĩ, trên đời có hai kiểu vợ chồng. Một là tình sâu duyên mỏng, dù quần quýt yêu thương, nặng tình nặng nghĩa, rốt cuộc vẫn không thể bên nhau đến già. Giống như ta vậy, ta nguyện giữ hôn ước năm xưa, sống bên cô trọn đời, song cô đã đem lòng yêu thương người khác, không có duyên chấp cánh liền cành cùng ta... ta cũng chẳng biết làm sao hơn được.”

Nghe y nói đến câu “đem lòng yêu thương người khác”, Hoàng Từ Hà lại thấy chua xót khôn nguôi, chẳng biết người mà y nói là ai nữa.

Vận mệnh cũng như chuyện đời, đều không thể dự liệu. Cô từng xiêu lòng vì Vũ Tuyên, cũng từng xiêu lòng vì Lý Thư Bạch, chỉ riêng Vương Uẩn, người từng là chồng chưa cưới của cô, vốn dĩ là người duy nhất cô được phép yêu thương, lại vô duyên vô phận.

Thấy cô cúi đầu lặng thinh, Vương Uẩn chậm rãi nói tiếp: “Còn một loại nữa, là tình mỏng duyên sâu. Ta đã chứng kiến rất nhiều bạn bè và người thân như vậy. Hai vợ chồng đồng sàng dị mộng, mỗi người ôm một nỗi niềm riêng, chẳng ai có tình cảm với ai, cuối cùng trở thành một đôi oan gia sống chung đến già, dù sống cùng giường chết cùng huyết, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu cô gả cho ta, liệu có phải cũng vậy không?”

Hoàng Từ Hà chỉ thấy lòng đau như cắt. Cô nghĩ miên man về câu hỏi của Vương Tông Thực về hôn ước với nhà họ Vương, rồi lại nghĩ đến câu nói cuối cùng của Lý Thư Bạch, cô sẽ trở thành gánh nặng của y.

Thực ra, trong lòng cô hiểu rõ y đuổi cô đi là để khỏi bị liên lụy, để cục thế hung hiểm bên cạnh y khỏi ảnh hưởng đến cô.

Thế nên cô càng phải rời khỏi y, dù y không tán thành, cô cũng phải làm theo ý mình, không được chùn bước.

“Bởi vậy khi viết giấy từ hôn, ta đã ép mình từ bỏ cô, thà ta tình sâu duyên mỏng còn hơn để cô rơi vào cảnh tình mỏng duyên sâu. Song giờ đây, ta lại thấy hình như mình sai rồi...”

Giọng Vương Uẩn vốn trầm thấp hiền hòa giờ lại run lên vì xúc động: “Từ Hà, ta trân trọng cô như vậy, thực không cam tâm nhìn cô bị người ta làm tổn thương hết lần này đến lần khác.” Lời y run rẩy thì thảo văng vẳng bên tai khiến nước mắt cô lại lăn dài.

Cô thẫn thờ ngẩng lên, nhìn nam tử tuấn tú hào hoa nọ qua làn nước mắt. Y – con người luôn ôn hòa êm dịu như gió xuân – vốn đã định sẽ cùng cô nắm tay suốt kiếp. Song rốt cuộc sóng gió cuộc đời lại đẩy hai người bọn họ trôi về hai hướng, càng trôi càng xa. Nếu bỏ lỡ y, liệu cô có ân hận cả đời chăng?

Giọng y vẫn êm đềm cất lên bên tai: “Giờ ta hối hận rồi. Ta nghĩ, thà cứ khăng khăng làm theo ý mình, giữ cô lại bên cạnh, ít ra cô cũng không phải đau đớn khổ sở, một thân một mình bôn ba ngoài trời mưa tuyết thế này.”

Nghe y nói vậy, Hoàng Từ Hà luống cuống lấy tay phải nắm chặt cổ tay trái, lần tìm sợi dây vàng cùng hai hạt đậu đỏ, siết chặt đôi hạt tương tự tròn mượt như châu, đỏ thắm như máu ấy, nước mắt lăn dài trên má.

Y giờ tay lau đi nước mắt cho cô, hỏi khẽ: “Cho ta một cơ hội làm lại, trả lại tờ giấy từ hôn ấy cho ta, được không?”

Cô ôm mặt, không dám ngẩng lên, không dám đối diện với ánh mắt chan chứa ân tình, cũng không dám lọt tai những lời êm đềm dịu ngọt, lòng thầm nguyện rửa chính mình: Hoàng Từ Hà, người may mắn biết chừng nào mới được một người như thế yêu thương; vậy mà người lại dễ tiện tàn nhẫn đến mức toan nắm lấy thời cơ này hồng giành sự giúp đỡ của nhà họ Vương.

Thấy cô mãi vùi mặt vào bàn tay, thân hình run lên, không nói không rằng, Vương Uẩn cũng chẳng tiện nói thêm, chỉ dịu dàng ôm lấy vai cô, để cô tựa vào vai mình.

Lâu thật lâu, y mới nghe thấy một tiếng “ừm” rất khẽ, như chấp thuận, lại như ghen ngào.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 6: Mưa tuyết phát phơ

Hoàng Từ Hà vốn có thể lực tốt, nhưng lần này cũng không chống chọi nổi, đổ bệnh nặng.

Dù cô và Vương Uẩn là vợ chồng chưa cưới thì đến ở nhà họ Vương cũng khó coi, huống hồ giờ hôn ước đã vô hiệu – giấy từ hôn cô vẫn để ở Thực, không thể trả lại cho y, song Vương Uẩn cũng không để tâm.

Y sắp xếp cho cô ở một căn nhà tại phường Vĩnh Xương, người hầu kẻ hạ có vẻ rất dễ gần, hề

trông thấy cô là gật đầu cười, song chẳng nói năng gì.

Thấy cô tỏ vẻ nghi hoặc, Vương Uẩn liền giải thích: “Đều là người cầm điếu cày, cô không cần hỏi han họ làm gì.”

Cô gật đầu trầm nghĩ, liệu đây có thể là chỗ nào của nhà họ Vương?

Ngự Lâm quân thường ngày đã bận bịu, sau khi Ngạc vương xảy ra chuyện, kinh thành giới nghiêm, họ càng phải canh giữ trong cung, thi thoảng Vương Uẩn ghé qua, cũng chỉ được một lát rồi vội vàng vàng đi ngay. Cô tính đường ở đó mãi tới khi trận tuyết nọ tan hết, trời âm sục lên mới khỏi sợ gió e

sương, có thể khoác áo dày ra ngoài đi dạo.

Ra khỏi sân, đi về phía vườn hoa, cô thấy trên bức tường dọc hành lang dẫn ra khu vườn nhỏ có trở rất nhiều chỗ lõm, trong đặt từng bình pha lê lớn, đổ đầy nước, nuôi đủ loại cá cảnh. Cô thong dong băng qua hành lang, bên trái là một gốc quế xanh biếc, bên phải là vô vàn con cá nhỏ đang bơi lượn trên tường, đàn bà là đẹp, song cũng quái dị vô cùng.

Cô bỗng hiểu ra đây là đâu – nhất định là căn nhà Vương Tông Thực đặt mua ban đầu.

Còn đang ngẩng ra nhìn một con cá lê loi trong bình pha lê thì cô nghe thấy tiếng cười đằng sau: “Đẹp không?” Ngoái lại, Vương Uẩn đang đứng dưới ánh nắng nhạt, nhìn cô cười dịu dàng.

Cô khẽ gật đầu với y, cũng mỉm cười.

Thấy mặt cô vẫn tái, khí sắc còn kém, y bèn bước đến khép vạt áo choàng lại cho cô, cúi đầu dặn: “Ở đây gió lớn, tìm chỗ nào khuất gió sưởi nắng đi.” Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, theo y đi dọc hành lang. Rồi cô thuận miệng hỏi: “Đây là nhà của Vương công công ư?”

Vương Uẩn gật đầu: “Giờ công công ở cung Kiến Bật, gần doanh trại Thần Sách quân, nơi này bỏ không, chính công công đã bảo ta đưa cô đến ở tạm đây.”

Giọng cô vẫn nhẹ nhàng tự nhiên: “Chẳng hay Vương công công và Vương công tử quan hệ thế nào?”

Vương Uẩn im lặng giây lát mới đáp: “Vương công công thuộc một chi nhà họ Vương, chi đó sau khi tách riêng ra, đã gần như chết hết trong chiến loạn. Ông ấy bị bắt làm tù binh, tinh thần rồi được đưa vào cung làm hoạn quan, về sau được tiến đề tín nhiệm, cho cai quản Thần Sách quân.”

Họ Vương Lang Gia xưa nay thanh cao giữ lễ, mà Vương Tông Thực lại là hoạn quan, đương nhiên không tiện nhận tổ quy tông. Những năm gần đây, tuy nhân tài mai một, nhưng họ Vương vẫn giữ được một chiếu trong triều, ngoài Vương hoàng hậu ra, đương nhiên cũng có công của Vương Tông Thực. Chi là họ không nói, trong triều cũng chẳng ai biết hoạn quan quyền lực nhất hiện giờ lại là người họ Vương Lang Gia.

“Đây là chuyện bí mật của nhà họ Vương, Vương công tử đâu nhất thiết phải tiết lộ với tôi.”

“Cô đã hỏi, hẳn phải biết chắc chắn ta sẽ nói.” Vương Uẩn mỉm cười nhìn cô, ánh mắt đầy chiều chuộng và bao dung, “Huống hồ cô cũng là người nhà họ Vương, nên biết mới phải.”

Hoàng Tử Hà chột dạ, cắn môi khẽ quay đầu đi.

Người hầu nhà họ Vương rất nhanh ý, đã bày sẵn ghế, đặt cả lò áp tay bên tán kim ngân lượng cuối hành lang. Kim ngân lượng đã đem quả, dải tuyết đảm sương càng thêm điểm lệ, lá xanh quả đỏ điểm tuyết vài bông tuyết trắng, khiến mùa đông cũng xinh đẹp hẳn lên.

Vương Uẩn dùng vài gấm bọc lò áp tay bằng vàng lại, đặt vào lòng cô, dịu giọng dặn: “Cho tay vào ủ cho ấm, đừng để bị lạnh nữa.” Cô gật đầu, ủ tay trong bọc gấm.

Ánh dương ấm áp chiếu xuống người, phơi nắng lâu cô cũng thiu thiu buồn ngủ.

Vương Uẩn ngồi bên cô nói chuyện vu vơ về hoa cỏ trong vườn. Lát sau, cô hỏi: “Hôm nay Vương công tử không phải đến điểm danh ư?”

“Vương công công nói lát nữa sẽ đến thăm cô, ta lo cô một mình gặp ông ấy lại căng thẳng.”

Hoàng Tử Hà nhắm mắt ngả người ra ghế: “Đâu có, Vương công công rất ôn hòa.”

Vương Uẩn cười, thấy cô có vẻ mệt mỏi, bèn đứng dậy rủ: “Đi thôi, xem ông ấy đến chưa.”

Hai người vào nhà đợi một lúc thì thấy Vương Tông Thực được người hầu dẫn vào.

Ánh mặt trời bên ngoài hắt lên thân mình y, sáng lên chói mắt, càng làm nổi bật vẻ nhợt nhạt lạnh lẽo, không vương bụi trần đến gần như bệnh hoạn.

Y bước vào, gió tay ra ý bảo họ cứ ngồi tự nhiên rồi quay lại ra hiệu cho tiểu hoạn quan thanh tú đằng sau dâng đồ lên.

“Nghe Uẩn Chi nói cô thích ăn bánh anh đào, ta bèn sai người làm một ít, ném thử xem có vừa miệng không?” Vương Tông Thực thong dong nói, rồi tự tay lấy bánh ra đĩa, đưa tới trước mặt cô. Cử chỉ hết sức thân mật, song lại khiến người ta thấy lạnh cả người. Hoàng Tử Hà không dám nhìn vào mắt y, cúi đầu đáp: “Giờ đang là mùa đông mà công công cũng tìm được anh đào, đúng là không thể tưởng tượng nổi.”

Vương Uẩn cười nói: “Trông bên suối nước nóng ở Ly Sơn đấy, dùng trứng sa đen và đèn nến để điều chỉnh đêm ngày, ấm áp như mùa xuân, nên anh đào ra hoa kết quả sớm. Bảo quản lại khó, phải dùng ngựa hỏa tốc đưa về đây, trừ số giáp nát dọc đường, còn lại số ăn được cũng chẳng là bao.”

Hoàng Tử Hà kinh ngạc: “Thực quý hơn cả lệ chi của Dương quý phi năm xưa nữa.”

Vương Uẩn gật đầu: “Lệ chi ở Lư Châu đất Thực là ngon nhất, tháng Năm sang năm chúng ta tới đó một chuyến. Nghe nói khi lệ chi đem quả cũng rất đẹp.”

"Phải, lá xanh quả đỏ, như chuỗi ngọc rủ buông, khiến người ta không nỡ hái."

"Cô đến Lư Châu rồi ư?"

Hoàng Tử Hà gật đầu đáp khê: "Năm xưa có một vụ án xảy ra trong vườn lệ chi."

Vương Tông Thực nghe hai người trò chuyện, cũng góp lời: "Cho đến giờ Hoàng tiểu thư đã phá được bao nhiêu vụ rồi?" Cô nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng lắc đầu đáp: "Tôi không đếm nổi." Vương Tông Thực nheo mắt nhìn cô: "Nhưng ta nghĩ, trong số các vụ án đó, trừ án nhà họ Hoàng khiến cô khắc cốt ghi tâm, e rằng còn một vụ nữa cũng có thể coi là nguy hiểm nhất."

Hoàng Tử Hà trầm tư một thoáng rồi gật đầu: "Vâng. Là vụ Quý vương phi mất tích."

Nếu không phải vì đủ loại thế lực đan xen rối rắm, ràng buộc lẫn nhau, e rằng giờ cô đã chẳng còn trên đời này nữa.

"Không phải cô may mắn, mà là nhạy bén. Tuy không dấn sâu vào chính trường, song lại đánh hơi rất giỏi. Quan trọng nhất là, cô có một bản lĩnh mà cả Quý vương cũng không bì được, dù Quý vương chỉ liếc qua là nhớ đủ manh mối rồi rầm phức tạp, song cô lại có thể lần ngay ra điểm quan trọng nhất, truy cứu đến cùng, một đòn chắc thắng." Vương Tông Thực nói rất chậm, giọng vẫn lạnh băng, hờ hững mà lơ đãng, "Khi nghe cha Uẩn Chi kể, cô đã vạch trần thế cục chúng ta sắp xếp mười mấy năm rồi lại bình yên rút lui, ta đã cảm thấy cô là nhân tài có thể dùng được. Không phải vì cô có tài phá án, mà vì khả năng cân đối, mượn sức các thế lực để làm việc. Cô dựa vào tình cảm vi diệu hoàng thượng dành cho Vương hoàng hậu để giữ thế cân bằng, còn mình đứng ở giữa cán cân, không tổn thương một sợi tóc. Về mặt này có lẽ là do Quý vương giúp đỡ, nhưng quan trọng nhất vẫn là sự tinh nhanh và nhạy bén bẩm sinh của cô, dù ta chùng này tuổi, cũng chẳng được như thế."

Hoàng Tử Hà mím môi im lặng hồi lâu mới ngẩng lên cười gượng: "Vương công công quá khen rồi. Thực ra bấy giờ người nhà tôi đã mất cả, lòng như tro tàn, nên không hề sợ chết, thả sức làm theo ý mình, nhắm mắt húc bừa cho xong, giữ được cái mạng hoàn toàn nhờ vào may mắn thôi."

"Trên quan trường, may mắn cũng là một dạng tài năng. Dù cô mạo phạm nhà họ Vương chúng ta, nhưng khi biết cô chính là Hoàng Tử Hà, vợ chưa cưới của Uẩn Chi, ta lại thấy họ Vương gặp được cô cũng là may mắn." Khoe môi thoáng nụ cười, Vương Tông Thực chậm rãi nói, "Trước khi Uẩn Chi đến Thực, ta đã dặn kỹ, nếu không thể có được cô, thì phải trừ diệt đi..."

Ánh mắt Vương Tông Thực hướng sang Vương Uẩn, y gật đầu ngập ngừng: "Nhưng cuối cùng ta cũng chẳng thể đối địch với cô, càng không sao xuống tay hại cô được."

Vô số hình ảnh trong quá khứ lướt qua ký ức Hoàng Tử Hà, nghĩ đến mọi việc khi trước, biết lời này của y là thực lòng, cô bất giác vừa xúc động vừa bi ai. Hồi lâu mới gượng gạo đáp: "Tôi biết... từ xưa nay vẫn nhờ Vương công tử quan tâm nhiều."

Vương Uẩn lắc đầu cười: "Sao lại khách sáo thế?" Nghìnng một lát, y hỏi, "Cô còn muốn tham gia vụ Ngạc vương không?"

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu: "Trước đây Quý vương từng giúp tôi rửa oan cho người nhà, giờ tuy tôi thôi hầu hạ bên cạnh, nhưng vẫn mang ơn vương gia, nếu có cơ hội, tôi cũng nên dốc sức báo đáp."

Vương Tông Thực cười nhạt.

Vương Uẩn lại tiếp: "Việc này hoàng thượng giao cho Vương công công phụ trách, giờ cô phải tĩnh dưỡng cho tốt, đợi chừng nào khỏe lên thì giúp Vương công công một tay."

Cô khẽ gật đầu, cúi xuống nhìn miếng bánh anh đào đỏ hồng trong suốt trên đĩa, tỏa ánh lung linh cùng hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay mình, làm cô bất giác phải rút tay lại, giấu chúng vào tay áo.

Vô vàn khói mây mờ tối bảng lảng lan ngập lòng cô, niềm chua xót khiến cổ họng cô nghẹn lại, gần như không thể thở được.

Vương Tông Thực lạnh lùng quan sát vẻ mặt cô rồi nhận xét: "Hoàng tiểu thư ở đây một mình, không khỏi quạnh quẽ, ta nghĩ các tiểu thư thường thích những thứ xinh xinh nên đã chuẩn bị riêng một món quà cho cô."

Vương Tông Thực không hổ danh mê cá, tặng cho cô hai con cá nhỏ màu đỏ thả trong bình pha lê lẫn tảo sóng gợn, đuôi dài như sa mỏng, ra là một đôi A Già Thập Niết.

"Giống này khó sinh nở, người ta lại không biết thế nào để ấp trứng, nên được coi là của hiếm trên đời. May sao ta học được cách bí truyền từ một cao tăng Thiên Trúc, gây được một đàn." Nói rồi y đưa bình pha lê cho cô, còn dặn thêm, "A Già Thập Niết có ưu điểm là tuổi thọ rất dài, chỉ cần không rời khỏi nước, cho ăn đầy đủ thì có thể sống cả trăm năm. Cô cứ nuôi thoải mái, có điều trứng cá rất hiếm, cô lại không biết ấp nở, khi nào nó đẻ trứng thì báo cho ta, ta sẽ đến lấy về."

Hoàng Tử Hà nhận lấy bình pha lê, đứng dậy tạ ơn rồi nói: "Công công quả là người mê cá."

Vương Tông Thực nhìn đôi cá nhón nhor bơi trong bình, thông thả nói: "Ta chỉ mong kiếp sau mình được như lũ cá này, vô tri vô giác, không có ký ức, cứ thế sống trong vũng nước cạn suốt đời."

Hoàng Tử Hà dù sao cũng còn trẻ, sức khỏe cũng tốt, dù nhiễm lạnh đổ bệnh, song chẳng bao lâu đã đỡ.

Tuy được Vương Tông Thực tặng cho đôi cá, nhưng cô không mấy thích cá, càng không thể nghĩ tới việc cả ngày ngồi ru rú trong nhà ngắm cá. Vương Uẩn bận bịu luôn, đến thăm còn vội vội vàng vàng, không thể dất cô ra ngoài đi dạo.

Cũng may nhờ Vương Tông Thực có lời, cô có thể tra xét giấy tờ ở Tam Pháp Ty, nhưng lời khai của tất cả những người có mặt tại hiện trường đều khớp với những điều cô tận mắt chứng kiến đêm đó, chẳng tìm ra bất kỳ đột phá nào.

Điềm an ủi duy nhất là, Tam Pháp Ty vẫn không dám làm khó đến Quý vương. Hiện tại y đã giao lại mọi công việc, đóng cửa không ra ngoài, cũng chẳng màng mấy chuyện ong ve, mà triều đình thì vẫn đang bàn tính, không biết phải xử lý thế nào, cục diện ở thế giằng co.

Trên đường trở về, Hoàng Tử Hà cải trang nam men theo các con phố Trường An thân quen.

Sắp đến cuối năm, chợ Đông chợ Tây chật ních người, lời đồn đại đã lan khắp kinh thành từ lâu, ngay cả không khí các phường cũng nặng nề theo, mọi người đều xôn xao bàn tán.

Cô vào ngồi một quán trà, nghe thấy vô số người kể lại thảm kịch Quý vương ép chết Ngạc vương, có bản thêm mắm dặm muối, có bản vu vơ vô căn cứ, nhưng tất cả đều tán đồng một điểm: Quý vương đã bị Bàng Huân nhập xác, làm chao đảo xã tắc Lý Đường.

Có người bí hiểm nói: “Theo tôi thấy, e rằng Quý vương bị ma xui quỷ khiến thực rồi, bằng không sao Ngạc vương phải liều đem cái chết để vạch trần Quý vương?”

Cũng có kẻ giận dữ vạch lại: “Nhất định là Quý vương bị oan! Bấy nhiêu năm nay vương gia bốn ba từ Từ Châu đến Nam Chiếu, Lũng Hữu, chẳng phải đều là chinh chiến để bảo vệ thiên hạ Lý Đường đấy ư?”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 6.2

Lại có kẻ ra vẻ am hiểu: “Chuyện này còn có ẩn tình, song tôi không dám lảm lòi, ngay trong triều đình cũng có ai dám hở ra đâu. Các vị có biết tâm điểm của trận phong ba lần này ở đâu không? Đương nhiên chính là ở chỗ Ngạc vương nhảy lầu rồi biến mất giữa không trung!”

Đến đây cả đám xúm lại bàn cãi về bí ẩn cái chết của Ngạc vương, rốt cuộc là tiên đế hay là Thái Tổ hiển linh, thi thể tan rã hay là bay lên, Ngạc vương đã ghi danh sổ tiên hay thành Phật sống...

Thấy đám đông cãi vã inh ỏi, bắt đầu xấn quần xấn áo chuẩn bị lao vào đánh nhau, Hoàng Tử Hà bèn gọi tính tiền rồi rời khỏi quán trà.

Trời lạnh buốt, song người bán hàng Tết rất đông, chợ Tây cứ nườm nượp người đi kẻ đến. Cô hết đi lại dừng, lúc ngang qua tiệm bồi tranh nhà họ Dịch còn ngó vào trong, thấy ông lão bị Chu Tử Tần vẩy mực vào tranh đang gả gặt, chẳng có gì lạ thường.

Chắc hẳn ông lão đã sửa xong bức tranh nọ, cô nghĩ ngợi rồi đứng ngáy ra ở cửa hồi lâu, lát sau lại chạnh lòng, chuyện đó thì liên quan gì đến mình? Lá bùa nọ cùng những khuyên tròn đỏ như máu lúc ẩn lúc hiện đều thuộc về Quý vương Lý Thư Bạch, chẳng còn can hệ gì đến cô cả.

Nghĩ vậy, cô liền xoay xoay hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay, lặng lẽ quay đầu toan đi.

Nhưng vừa dọm bước, đã có người nhảy ra vỗ bộp vào vai: “Tìm được Sùng Cổ rồi!”

Trời lạnh căm căm thế này còn hơn hờ được như thế, dĩ nhiên chỉ có Chu Tử Tần.

Hoàng Tử Hà cũng không tin nổi vào mắt mình: “Sao Tử Tần lại ở đây?” Trường An rộng lớn làm vậy, sao cô vừa ra ngoài một chuyến đã đụng ngay phải gã.

Chu Tử Tần đắc ý cười đáp: “Đương nhiên là ta liệu sự như thần rồi! Mấy hôm trước ta đến vương phủ tìm thì nghe nói cô đã bỏ đi, nhất thời ta chẳng biết phải đi đâu để tìm. Về sau nghĩ lại, không chừng cô sẽ tới xem bức họa Triển Tử Kiến có khôi phục được hay không, nên ta cứ ở đây đợi suốt mấy ngày, chán chết đi được, may mà cuối cùng cũng tóm được cô!”

Hoàng Tử Hà nhăn nhó cười: “Trùng hợp thật đấy.” Thực ra cô chỉ tình cờ đi đến đây thôi.

Chu Tử Tần còn đang ngáy ngất tự phục mình liệu sự như thần, Hoàng Tử Hà bèn hỏi: “Bức tranh ấy sửa xong rồi chứ?”

“Xong rồi, mấy hôm trước người phủ Chiêu vương đến lấy, ta đứng bên xem, đúng là không còn mấy may dẫu vết, sạch tinh như mới.”

“Mất bao lâu?”

“Khoảng ba bốn ngày...Chiều hôm thứ tư ta trông thấy lão Dịch lấy nó ra.”

“Ừm...” Cô ậm ừ rồi quay người đi tiếp.

Mất ba bốn ngày thì không thể có kẻ nào dám lấy đi lá bùa trước mũi Quỷ vương, mạo hiểm chừng ấy thời gian thay đổi khuyển tròn trên lá bùa.

Không xa phía trước là tiệm nhang đèn nhà họ Lữ.

Cô ngẩng đầu nhìn, chợt trông thấy một bóng người quen thuộc đứng dưới gốc cây đối diện cửa tiệm.

Tích Thúy.

Nàng đội một chiếc mạng che mặt, len lén nhìn vào trong rồi quay người nép tường, chậm rãi bỏ đi.

Hoàng Tử Hà sức nhớ ra lần trước mình cũng từng trông thấy Tích Thúy ở đây. Bấy giờ cứ ngỡ hoa mắt nhìn lầm người. Song giờ đây, cô có thể khẳng định, dù người nọ đã đeo mạng che mặt, nhưng dáng dấp ấy rõ ràng là Tích Thúy.

Chu Tử Tần tròn mắt, ghé tai cô hỏi nhỏ: “Sùng Cổ thấy...bóng lưng cô gái kia có phải hơi giống...” Chưa nói dứt câu, Hoàng Tử Hà đã rảo bước đuổi theo.

Tích Thúy cũng biết che giấu hành tung nên đi thoăn thoắt, lại chỉ nhằm vào ngõ nhỏ. Lúc đến một con ngõ vắng, Hoàng Tử Hà từ đầu ngõ thấy Tích Thúy đang ở giữa ngõ, bèn cất tiếng gọi nhỏ: “Lữ cô nương.”

Tích Thúy nghe gọi thì run bắn lên, guồng chân chạy như bay về phía cuối ngõ.

Hoàng Tử Hà hót hời đuổi theo, gọi với: “Cô đừng sợ, tôi là...là Dương Sùng Cổ, tiểu hoạn quan phủ Quý đây mà, cô còn nhớ tôi không?”

Chu Tử Tần cũng gọi toáng lên: “Đúng đấy, ta là Chu Tử Tần! Bạn thân của Trương nhị ca, cô đừng sợ!”

Rõ ràng Tích Thúy đã nghe thấy, song chỉ hơi khựng lại, rồi vẫn cuống cuống chạy.

Hoàng Tử Hà vừa khỏi bệnh, đuổi được một quãng đã thờ hồn hển, ngực đau thắt, đành chống tường dừng lại.

Chu Tử Tần định đuổi tiếp, song thấy cô ôm ngực thờ dốc, mặt tái ngắt, đành lo lắng dừng lại hỏi han.

Tích Thúy đã chạy đến cuối ngõ, thấy họ dừng lại cũng chạy chậm hẳn, ngoái đầu nhìn. Xem chừng hai người không đuổi theo nữa, nàng thoáng lưỡng lự, ngồi xuống nhặt một cành cây dưới đất, vạch gì đó lên tường, rồi chạy tiếp.

Hoàng Tử Hà gọi “Lữ cô nương” đến hết hơi, nhưng Tích Thúy không ngoái lại lần nào nữa.

Hoàng Tử Hà dựa vào tường, thờ dốc hồi lâu, đoạn vịn tường lần từng bước đi đến.

Chu Tử Tần đã chạy đến khoảng tường có hình vẽ của Tích Thúy quan sát từ nãy. Cô từ từ đi đến cuối ngõ, nhìn lên tường.

Trên bức tường trát bùn vàng, có một ký hiệu màu trắng do cành cây vạch nên.

Là một chữ “bắc” 北. Góc dưới bên trái còn một hình 丿, bao lấy bên trái và dưới chữ bắc, để trống phần trên và bên phải.

“Chữ bắc bị bao một nửa là ý gì?” Chu Tử Tần gãi đầu thắc mắc.

Hoàng Tử Hà quan sát, rồi nhặt một cành cây lên gạch xóa đi, gần như cạo tróc cả mảng bùn vàng, không còn nhìn ra ký hiệu ban đầu nữa.

Chu Tử Tần ngoái lại hỏi: “Sùng Cổ biết rồi ư?”

Cô thân nhiên đáp: “Tích Thúy xuất thân trong gia đình bình dân, đáng lẽ không biết nhiều chữ.”

Chu Tử Tần ngờ ngác: “Không biết ư? Nhưng... nhưng chẳng phải vừa rồi cô ấy viết chữ 'bắc' ư?”

Hoàng Tử Hà xăm xăm đi thẳng, như không nghe thấy gã hỏi.

Chu Tử Tần cuống quýt đuổi theo, tóm lấy tay áo cô: “Bất kể cô ấy có ý gì, chúng ta cũng phải mau mau đi báo với nhà họ Trương! Đi thôi, đi thôi!”

Hoàng Tử Hà liếc gã: “Có cần báo không?”

“Sao có thể không báo chứ! Trương nhị ca đi tìm cô ấy đến sắp phát điên, nếu chúng ta không báo thì còn xứng làm bạn bè ư? Không được! Dù không phải bạn bè, chỉ là người qua đường cũng nên báo cho huynh ấy mới phải!”

Thấy gã nồn nóng đến độ suốt nhảy dựng lên, Hoàng Tử Hà đành đáp: “Thôi được, đi nào.”

Trương Hằng Anh hôm nay ở nhà.

Vừa mở cổng, trông thấy bọn họ, gã đã mừng rỡ vừa kinh ngạc, hỏi ngay: “Sao Hoàng tiểu thư lại đến tìm tôi? Cô...sao cô không về vương phủ?”

“À...gần đây tôi bận chút việc.” Cô đáp quấy quá cho xong, “Còn huynh, sao hôm nay không ở cạnh vương gia?”

“Vương gia gần đây ở suốt trong phủ, đã ban lệnh xuống cho phép những kẻ hầu kẻ hạ nếu ai có nhà trong kinh có thể thỉnh thoảng về thăm.”

“Ừm.” Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn theo gã vào sân, thấy mảnh sân được quét tước đầu ra đấy, ao nước vẫn gọn sóng lẫn tăn, bèn nói lảng đi, “Người nhà huynh thu dọn gọn gàng thật đấy.”

Trương Hằng Anh thuận miệng đáp: “Nhà cửa quét dọn gọn gàng vẫn hơn.”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Cha huynh không được khỏe, vợ chồng Trương đại ca lại bận việc ở tiệm nhang đèn, một mình huynh quét dọn ư?”

Trương Hằng Anh há hốc miệng, lúng búng đáp: “Phải, phải...” Hoàng Tử Hà nhìn vào trong hỏi nhỏ: “Cha huynh vẫn ổn chứ?”

“Ồn, nhưng không sao khỏi hẳn được, tính dưỡng lâu như thế, chắc sắp khỏe lên rồi. Mặt Trương Hằng Anh cuối cùng cũng tươi lên.

“Vậy thì tốt, người già phải chăm sóc cẩn thận mới được.” Hoàng Tử Hà ngồi xuống dưới giàn nho rụng hết lá, chỉ còn vài sợi dây leo vẫn vít quấn lấy nhau trên giàn trúc.

Chu Tử Tàn kéo tay Trương Hằng Anh nói nhỏ: “Huynh biết không? Vừa rồi ở chợ Tây, ta đã thấy A Dịch đấy.”

Trương Hằng Anh kinh ngạc ngẩn ra hồi lâu mới hốt hải chạy ra khép cổng lại, lắp bắp hỏi: “Hoàng tiểu thư và công tử...trông thấy A Dịch ư?”

Chu Tử Tàn gật đầu thật mạnh: “Có lẽ cô ấy sợ bị chúng tôi tiết lộ hành tung nên vừa nhác thấy là chạy.”

Trương Hằng Anh liú cả lưỡi, hồi lâu mới từ từ ngồi xuống hỏi khẽ: “Thế nên các vị...các vị cũng không biết cô ấy ở đâu ư?”

“Chắc cô ấy ở Trường An thôi, tôi đã bắt gặp ở chợ Tây hai lần rồi.” Hoàng Tử Hà nói.

Trương Hằng Anh hấp tấp: “Vậy đề tôi, đề tôi đi tìm”

Chu Tử Tàn vội ngăn: “Hoàng thượng vẫn muốn trị tội cô ấy, huynh phải cẩn thận đấy. Giờ Quý vương muốn che chở huynh cũng không che nổi đâu.”

Mặt Trương Hằng Anh dờ ra, chỉ gật đầu lia lịa: “Tôi biết, đề tôi đi tìm cô ấy...”

Đi từ nhà họ Trương ra, Hoàng Tử Hà từ biệt Chu Tử Tàn ở ngã tư.

Chu Tử Tàn vội hỏi: “Giờ Sùng Cổ ở đâu? Ta phải đến đâu mới tìm được Sùng Cổ?”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi một thoáng, cuối cùng vẫn thành thật đáp: “Tôi ở một gian nhà Vương Uẩn tìm cho, tại phường Vĩnh Xương.”

“Vương Uẩn ư?” Chu Tử Tàn chớp chớp mắt rồi thở phào, vẻ mừng rỡ, “Sùng Cổ xem, ta đã biết Vương Uẩn sẽ không hối hôn mà. Nói cho cùng hai người vẫn là vợ chồng chưa cưới.”

Hoàng Tử Hà cười gượng, đành gạt đầu cho qua: “Có việc cứ đến tìm tôi, nhà họ Vương bên cạnh giếng nước thứ tư trong phường.”

Sau khi cáo biệt Chu Tử Tàn, cô một mình về phường Vĩnh Xương, nhưng đến cổng phường lại do dự rồi đi vòng qua, nhằm thẳng hướng cung Đại Minh.

Vương Uẩn hôm nay đang ở cổng cung Đại Minh, sau khi đi tuần một vòng, chuẩn bị quay về doanh trại thì thấy Hoàng Tử Hà đến, bèn xuống ngựa bước tới tươi cười đón cô: “Hôm nay cô tươi tỉnh ra nhiều đấy, đi dạo Trường An vui chứ? Lần sau nhớ phải đem người hầu theo.”

“Có các vị trông coi, đương nhiên Trường An sẽ bình an, cần gì phải đem theo người?”

Thấy sau lưng có người ló đầu ra dòm ngó, Vương Uẩn bèn ra hiệu cho cô cùng mình tránh sang một bên rồi hỏi: “Sao thế?”

Cô ngạc nhiên: “Sao Vương công tử biết tôi có việc cần tìm?”

“Nếu không vì việc gì, cô đâu có chủ động đến tìm ta.” Ánh mắt y thoáng vẻ buồn bã, nhưng ngay sau đó lại cười lên, “Nào, nói ta nghe thử.”

Trước nụ cười của y, Hoàng Tử Hà bất giác sinh lòng áy náy. Nhưng ngay sau đó, cô cắn môi hỏi: “Hoàng thượng gần đây...có chỉ dụ gì về vụ án Đồng Xương công chúa nữa không?”

Vương Uẩn ngẫm nghĩ: “Từ sau khi thi hài Đồng Xương công chúa được đưa vào lăng mộ, trong triều không ai dám nhắc đến chuyện này, e làm thánh thượng buồn lòng. Có lẽ thánh thượng đã nguôi ngoai đôi phần rồi.”

“Ừm...” Hoàng Từ Hà trầm tư hỏi: “Vậy thánh thượng có nhắc nhỡm gì tới con gái của hung thủ không?”

“Cái đó thì không. Nhưng đã có chỉ, quan lại vẫn phải đề tâm tới việc truy bắt.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 6.3

Hoàng Từ Hà lặng lẽ gật đầu. Nhìn thái độ của cô, Vương Uẩn hạ giọng hỏi: “Cô gặp Lữ Tích Thúy rồi ư?”

“Còn chưa dám khẳng định. Nhưng nếu Vương công tử tuần tra trên đường, có thể đề ý giúp tôi không?”

“Được.” Y đáp ngắn gọn, không chút lưỡng lự.

Hoàng Từ Hà cảm kích nhìn y, nói khẽ: “Đa tạ công tử.”

“Sao cô khách sáo thế?” Y cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy ý cười.

Hoàng Từ Hà chợt thấy lòng xao xuyến, đành cúi đầu từ biệt rồi lặng lẽ quay đi.

Có lúc sự đòi cứ trên người như thế. Hoàng Từ Hà bắt gặp Tích Thúy hai lần trước tiệm nhang đèn, nhưng Chu Từ Tần, Trương Hằng Anh và Vương Uẩn, ba người ở trong kinh, lại không sao tìm thấy tung tích nàng.

“Vậy đừng tìm nữa nhé, tìm được cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, có khi còn thêm phiền phức.” Mấy hôm sau Vương Uẩn tới thăm, bảo cô như vậy.

Hoàng Từ Hà gật đầu, lại thấy nước đọng trên tóc mai y, bèn hỏi: “Bên ngoài đổ mưa ư?”

“Mấy bông tuyết tan bám vào tóc ấy mà.” Y lơ đãng phui đi.

Hoàng Từ Hà nhìn những bông tuyết vụn như có như không bên ngoài, khơi cho lò lửa to hơn rồi hỏi: “Thời tiết thế này, việc gì phải đến tận đây tìm tôi để nói chuyện đó?”

“Vì muốn gặp cô đây thôi.” Y cười, chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi dịu giọng nói thêm, “E cô cả ngày buồn chán.”

Trước cái nhìn đăm đăm của y, Hoàng Từ Hà hơi lúng túng, đành đưa mắt nhìn sang đôi A Già Thập Niết trong bình pha lê cạnh đó: “Không sao, thỉnh thoảng tôi lại ngồi ngắm đôi cá Vương công công tặng.”

“Không phải cô nhàn rồi cả ngày chỉ cho cá ăn đấy chứ? Để ta xem lớn lên được tí nào chưa?” Y cười nói, giờ bình pha lê lên ngang mắt ngắm nhìn rồi lại quay sang cô, “Gay thật, cả cá lẫn người đều gây nhom thế này, có phải vì trời suốt ngày đổ tuyết không?”

Hoàng Từ Hà phì cười: “Tuyệt phải kêu oan, oan quá oan quá, từ bao giờ mà cá béo cá gầy cũng đổ cho tôi?”

Vương Uẩn tươi cười nhìn đôi cá nhỏ, rồi nhìn sang cô, ngắm gương mặt chưa tắt nụ cười, đôi mắt lấp lánh như sao, hàng mi cong vút, khóe môi tươi tắn, lòng bất giác lại thấy ngọt ngào.

Cuối cùng y nhẹ tay đặt bình cá xuống bàn, khẽ gọi: “Từ Hà...”

Hoàng Từ Hà nhướng mày nhìn y.

Phút giây ấy, bỗng quên khuấy chẳng biết mình định nói gì với cô, dường như chỉ muốn gọi tên cô một lần, dường như chỉ muốn nhìn ánh mắt cô hướng sang mình mà thôi.

Thật lâu, y mới ngượng ngịu đáp: “Thực ra, ta không phải đến vì việc Lữ Tích Thúy.”

“Ồ?” Hoàng Từ Hà ngạc nhiên.

“Hoàng hậu muốn gặp cô.”

Hoàng Từ Hà kinh ngạc hỏi lại: “Hoàng hậu nương nương muốn gặp tôi ư? Có việc gì cản dận sao?”

“Chuyện đó thì ta không biết. Trường Linh nữ quan chỉ đến báo rằng hoàng hậu bảo ta dẫn cô vào bái kiến.”

Trong cơn mưa tuyết lay phay, Hoàng Tử Hà theo cung nữ bước lên thềm gác Bồng Lai cung Đại Minh.

Vương hoàng hậu ngồi trước tấm bình phong chạm lầu ngọc núi tiên, vận bộ váy tía pha chỉ vàng, như ráng chiều lộng lẫy chói mắt. Khắp thiên hạ này, cũng chỉ có hoàng hậu mới kết hợp được hai màu đỏ tía và vàng kim huy hoàng như vậy thôi.

Sau khi cho tất cả lui ra, gian điện thênh thang chỉ còn hai người họ, khó tránh khỏi trống trải quanh quẽ. Hoàng Tử Hà nhìn làn khói lững lờ bay lên từ lò hương son son thép vàng, khiến cả gian điện mờ mịt mơ hồ, ngay dung mạo Vương hoàng hậu cũng như khuất dưới làn mây, không sao trông rõ được nét mặt.

Chỉ nghe thấy giọng hoàng hậu bình thản mà vô tình: “Chúc mừng ngươì rửa sạch oan khiên, báo thù cho người nhà.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu: “Đa tạ nương nương hạ cố.”

Hoàng hậu vẫn bình thản, chậm rãi hỏi tiếp: “Nghe nói lần này ngươì về Thục, còn phá được vụ án một nghệ nhân ở Dương Châu?”

Hoàng Tử Hà thân nhiên đáp: “Bẩm vâng. Có một nghệ nhân dựng vở ở Vân Thiều Uyển Dương Châu, tên Phó Tân Nguyễn, sau khi đến Thục thì bỏ mạng dưới tay tình nhân là Tề Đăng. Chị em của cô ta là Công Tôn Diên và Ân Lộ Y đã lập mưu giết chết Tề Đăng báo thù. May sao có Lan Đại thu xếp từ bên trong, cuối cùng họ cũng giữ được tính mạng, chỉ bị đày đến Tây Cương mà thôi.”

“Thục đáng tiếc...người ta chị em nghĩa nặng, vốn dĩ sau khi báo thù sẽ lại sống yên vui như thường, sao ngươì tự dung đi khuấy vùng nước đục ấy lên?” Giọng Vương hoàng hậu thoáng vẻ thê lương.

Hoàng Tử Hà cúi đầu, song eo lưng thon thả vẫn thẳng như quân bút, bình thản đáp: “Pháp lý nhân tình, pháp trước, sau mới đến tình. Nếu có oan uổng, nha môn sẽ xử lý, sao lại tự ý ra tay được?”

Vương hoàng hậu nhìn cô chăm chăm, hồi lâu mới thông dong đứng dậy, bước xuống sập trầm hương, đến trước mặt Hoàng Tử Hà rồi dừng lại nhìn xoáy vào cô. Hoàng Tử Hà cứ ngỡ sẽ bị khiển trách, ngờ đâu hoàng hậu chỉ cười khê: “Vậy cũng phải gặp người như ngươì, mới có thể trả lại sự trong sạch cho người ta được. Nếu lần này ngươì không đến Thục, ngươì tưởng sẽ có người rửa oan cho Phó Tân Nguyễn hay sao? Cả vụ án của Công Tôn Diên và Ân Lộ Y nữa, ai mà phá được?”

“Lưới trời lồng lộng, ắt có công đạo.”

“Có lúc ta cảm thấy, nếu ngươì không xuất hiện, rất nhiều chuyện có lẽ sẽ tốt hơn.” Vương hoàng hậu dạo quanh cô một vòng, rồi lại chậm rãi nói, “Nhưng cũng có lúc, nếu không có ngươì, có những việc sẽ không bao giờ bộc lộ chân tướng. Ngay cả ta- cũng có lúc cần chân tướng.”

Hoàng Tử Hà dập đầu vái lạy hoàng hậu, lặng thinh đợi bà ta nói tiếp.

Vương hoàng hậu nhìn chăm chăm vào cô nói thật chậm: “Ít nhất ngươì cũng đã giúp ta thu nhật đầu lâu, để con bé đáng thương ấy được toàn thây.”

Giọng Vương hoàng hậu hơi run rẩy. Cô ngước lên, thoáng trông thấy đôi mắt u buồn của hoàng hậu loang loáng nước, nhưng đặt trên gương mặt bình thản, lại khiến cô cứ ngỡ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Chẳng đợi cô kịp trông rõ, Vương hoàng hậu đã quay mặt đi: “Lại nói, ngươì giỏi nhất là phá giải những chuyện ly kỳ không có manh mối, mà sự việc kỳ quái chấn động nhất kinh thành hiện giờ, là Ngạc vương tự vẫn.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Vâng...Điểm quái dị trong chuyện này khiến người ta khó mà suy đoán được.”

“Tuy người trong kinh bàn tán xôn xao, nhưng ta nghĩ, trừ Ngạc Vương ra, có lẽ chỉ mình ngươì mới lần ra được chân tướng bên trong thôi. Dù sao Vương công công cũng đã nhận lấy củ khoai phòng tay này, ắt sẽ phải có câu trả lời cho hoàng thượng.” Nói rồi, Vương hoàng hậu lại thông dong đi sang bên cạnh. Hoàng Tử Hà còn đương phân vân chưa hiểu hoàng hậu có ý gì, thấy bà ta lẳng lặng đi thẳng, thì cũng lật đật đi theo.

Ra khỏi cửa sau gác Bồng Lai, trước mặt là một con đường quanh co hẹp mà dài. Trường Linh đã đứng đợi sẵn, trao cho cô một chiếc ô, đồng thời xòe một chiếc nĩa ra che cho Vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu chẳng buồn nhìn Hoàng Tử Hà, thân nhiên nhắc gấu váy đi tiếp. Thấy chân hoàng hậu xỏ đôi ủng ánh bạc, Hoàng Tử Hà biết hoàng hậu đã chuẩn bị từ trước. May mà hôm nay vào cung, cô cũng đi một đôi ủng thấp, không sợ lấm mưa.

Dọc con đường lát đá xanh, thi thoảng lại thấy vài chiếc lá vàng. Vườn ngự mưa tuyết toi bời, giá rét cùng hơi nước khiến tất cả chỉ muốn trốn trong nhà, trên đường vắng hoe không một bóng người. Hoàng Tử Hà cầm cúi theo sau Vương hoàng hậu, cho tới khi thấy hoàng hậu bước lên thềm, cô ngẩng lên mới thấy cung điện nguy nga sừng sững ngay trước mặt, ra là điện Từ Thần. Trong triều thường nói muốn ra vào điện Từ Thần phải băng qua cửa gác Đông hoặc gác Tây ở hai bên điện Tuyên Chính, nên mới gọi là “vào gác”, ai ngờ phía sau điện Bồng Lai còn một lối đi bí mật thông thẳng sang thế này.

Vương hoàng hậu dẫn Hoàng Tử Hà bước vào trong, Trường Linh khép ô, dừng chân ngoài cửa. Từ đầu đến cuối Vương hoàng hậu không hề nhìn Hoàng Tử Hà, xăm xăm đi thẳng vào một khung cửa nhỏ. Hoàng Tử Hà theo vào mới thấy đây là một phòng ngăn bốn bề chạm hoa, bài trí rất đơn sơ, chỉ có một chiếc sập nhỏ, trước sập bày một bàn thấp, bên trên đặt bút nghiên giấy mực.

Vương hoàng hậu ngồi xuống, ngã người tựa vào thành sập.

Thấy trong phòng không còn gì khác, Hoàng Tử Hà đành lặng lẽ đứng một bên, Vương hoàng hậu không nói gì, cô cũng lặng thinh.

Chợt nghe tiếng chân khe khẽ, rồi giọng Từ Phùng Hàn cất lên: “Tâu bệ hạ, Quý vương đến rồi.”

Tiếng y rất gần, như ở ngay bên tai vậy. Hoàng Tử Hà giật thót mình, quay đầu nhìn quanh, nhận ra tiếng động vọng từ phòng bên cạnh sang.

Giọng hoàng đế cũng từ bên cạnh đưa sang: “Cho vào.”

Cô rón rén đi đến trước bức tường chạm hoa, phát hiện giữa hai lớp hoa văn chạm trổ có lót một lớp gấm dày không lọt sáng. Gian phòng ngăn này cách chính điện của hoàng đế hai lớp hoa văn và một lớp gấm, chẳng trách nghe rõ mồn một động tĩnh bên kia.

Hoàng Tử Hà thăm nhủ, mọi người đều nói hoàng đế nhu nhược, lại đau ốm luôn, nhiều việc trong triều đều do Vương hoàng hậu quyết định, xem ra ngài ngự đã gọi ý cho hoàng hậu đến đây nghe việc chính sự. Chỉ là sau khi bị biếm đến cung Thái Cực rồi quay trở lại, chắc hoàng đế cũng sinh lòng nghi ngờ hoàng hậu, căn phòng này hẳn ít là dùng tới.

Đang miên man nghĩ ngợi, cô chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một giọng không thể quen hơn, sang sảng mà rành rọt: “Thần đệ tham kiến bệ hạ.” Đã lâu không gặp, đột nhiên nghe thấy tiếng y, cô sững cả người ra, tưởng như đã cách một đời.

Vương hoàng hậu liếc cô, nửa cười nửa không rồi nhắm nghiền mắt lại dưỡng thần.

Chỉ nghe giọng hoàng đế và Quý vương rõ mồn một, dù sao hai người cũng là anh em, sau một hồi chuyện gẫu việc nhà, hoàng đế mới vào đề: “Chuyện Thất đệ...giờ đã có manh mối gì chưa?”

Lý Thư Bạch ngập ngừng một thoáng mới đáp: “Bệ hạ sai Vương Tông Thực điều tra vụ này, y cũng đã tới hỏi han đệ. Nhưng thần đệ thực không biết gì cả, nên chẳng cung cấp được manh mối nào hữu dụng.”

“Ừm...” Hoàng đế trầm ngâm giây lát, đoạn hỏi: “Giờ tin đồn đã lan khắp trong kinh, cực kỳ bất lợi cho đệ, chẳng biết Vương Tông Thực có cách nào giải quyết không?”

“Vương công công khuyên đệ giao binh mã hai quân Thần Vũ, Thần Uy ra để bịt miệng thiên hạ.”

Y vừa buông ra câu này, hoàng đế liền im lặng, bầu không khí cũng gượng gạo hẳn.

Lòng bàn tay Hoàng Tử Hà dầm dấp mồ hôi, cô tựa đầu lên vách tường chạm hoa thăm nghĩ, việc này đương nhiên là ý của hoàng đế, song giờ Lý Thư Bạch lại đổ cho Vương Tông Thực tự tiện bày ra, chẳng biết ngài ngự có nhân cơ này tỏ rõ ý mình không, cũng không rõ hôm nay Quý vương đã có cách nào rút lui an toàn hay chưa nữa?

Nhưng ngay sau đó, cô lại nghĩ Lý Thư Bạch là người suy nghĩ kín kẽ, tính toán cẩn thận, việc gì phải lo thay cho y.

Quả nhiên, cuối cùng hoàng đế ngập dài: “Mấy chuyện vụn vặt ấy đệ cứ bàn bạc với Vương Tông Thực là được, ta không lo thay cho đệ đâu.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Lý Thư Bạch lặng thinh giây lát, rồi nói tiếp, “Giờ thần đệ đã thoái thác rất nhiều việc trong triều, tuy thông dong nhân tài, song vẫn canh cánh vụ án của Thất đệ. Dầu Vương Tông Thực là trọng thần hầu cận hoàng thượng, rất đáng tin cậy, nhưng trước đây chưa từng gánh vác việc pháp ty, hoàng thượng đệ y chủ quản án này, hình như không ổn lắm?”

“Ta biết, về việc này thì không ai bằng được tiểu hoạn quan Dương Sùng Cổ bên cạnh đệ lúc trước.” Hoàng đế thở dài, “Nhưng dầu sao hấn cũng là người bên cạnh đệ, phải tránh điều tiếng. Ngoài ra, cả Đại Lý Tự lẫn kinh triệu đoàn đều có quan hệ mật thiết với đệ, trong triều cũng không ai dám đứng ra; Vương Lân thượng thư bộ Hình tuy không bị xử lý công khai việc câu kết với hoàng hậu, nhưng sắp cáo lão về quê; mấy ông già ở Ngự Sử Đài lại chỉ giỏi đầu võ mồm hễ gặp việc là cuống lên. Nghĩ đi nghĩ lại trong triều chẳng còn ai dùng được, đành tìm một người xưa nay ít qua lại với đệ là Vương Tông Thực, dù sao hấn là hoạn quan nội thị, trầm cũng đã tỏ ý rằng đây là việc nhà của trầm.”

“Vậy thì tốt quá, đa tạ hoàng thượng lao tâm.” Thấy hoàng đế giải thích vòng vo, Lý Thư Bạch hiểu ngài ngự sẽ không đổi người, cũng không nài thêm nữa mà chuyển ngay chủ đề: “Chẳng hay Vương công công đã phái người đến phủ Thất đệ điều tra chưa?”

“Chắc là rồi, gần đây vì chuyện này mà chứng đau đầu của trầm lại tái phát, nên cũng chưa hỏi lại.” Nói đoạn, hoàng đế thở dài, “Anh em của trầm chỉ còn đệ, Thất đệ và Cửu đệ, giờ Thất đệ lại... Ôi chao, sao đệ ấy lại nghĩ quẩn, trước lúc lâm chung còn thốt ra mấy lời rúng động lòng người, hại lây sang cả Tứ đệ như thế...”

Lý Thư Bạch thần nhiên đáp: “Thần đệ nghĩ việc này nhất định có ẩn tình, chẳng qua hiện giờ chưa vạch trần được đó thôi.”

“Tin rằng nếu có thời gian, việc này ắt sẽ rõ trắng đen. Trầm không lý nào lại nhìn lầm đệ, chỉ mong tới lúc đó muôn dân cũng hiểu cho tấm lòng Tứ đệ.”

Lý Thư Bạch cúi đầu nhìn nền gạch vàng, khẽ đáp: “Thần đệ đa tạ bệ hạ tin tưởng.”

“Chỉ là trầm vẫn hơi lo lắng. Hiện hai quân Thần Vũ, Thần Uy đã đóng giữ trong kinh ba năm, theo lệ phải đổi, năm xưa binh lính Từ Châu vì đóng lâu

một chỗ nhớ nhà mà làm phân, giờ đệ không tiện ra mặt, chẳng hay có nên tìm một người khác xử lý chuyện này không?”

Quanh co từ nãy tới giờ mới đến màn chính. Hoàng Từ Hà ngồi bên này cũng biết, hôm nay hoàng đế triệu Lý Thư Bạch đến, thực ra là vì chuyện này. Giờ ngài ngự đã nói toẹt, Lý Thư Bạch dù có muốn chống đối, cũng làm sao cự tuyệt được?

Bắt gác, cô siết chặt lấy vách ngăn chạm hoa, mồ hôi trong lòng bàn tay cũng thành ra lạnh buốt.

Giọng Lý Thư Bạch vẫn điềm nhiên: “Bệ hạ đã nghĩ cho sự bình an của muôn dân thiên hạ, thần đệ sao dám không tuân?”

Giọng hoàng đế nãy giờ vẫn hạ thấp, bỗng cao hẳn lên, không giấu được vẻ mừng rỡ: “Tứ đệ chấp thuận thực ư?”

“Vâng, lời của bệ hạ, thần đệ đương nhiên không dám cãi.” Lý Thư Bạch đứng dậy hành lễ, “Nhưng thần đệ có một yêu cầu hơi quá đáng.”

“Tứ đệ cứ nói xem.” Thấy y khom lưng vái lạy, hoàng đế bèn đứng dậy giơ tay ra ý miễn lễ.

Lý Thư Bạch ngẩng lên thưa: “Hai quân Thần Vũ, Thần Uy do thần đệ phụng lệnh hoàng thượng xây dựng, giờ muốn đổi tướng, hoàng thượng chỉ cần nói một tiếng là xong. Nhưng khi ở Thục thần đệ từng bị hành thích hai lần, tuy đã về kinh song vẫn có cảm giác nguy hiểm rình rập, không dám lơ là cảnh giác. Xin bệ hạ tha thứ cho mấy tháng, thần đệ sẽ vỗ yên sĩ tốt, đợi mọi chuyện sóng yên gió lặng rồi điều phối lại, bệ hạ thấy sao?”

Hoàng đế thoáng biến sắc, toan nói gì đó thì ngực chợt đau thắt, đương đứng phải ngồi phệt xuống.

Lý Thư Bạch phản ứng rất nhanh, thấy thân hình ngài ngự loạng choạng suýt ngã khỏi ghế bèn bước đến đỡ lấy. Hoàng đế thở gấp, cả người run lên, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Từ Phùng Hàn đứng hầu cạnh đó vội chạy đến, lấy trong ngăn tủ bên cạnh một viên thuốc, hòa vào ly trà dâng lên.

Đội ngài ngự uống xong, chống trán ngả người ra ghế, hơi thở bình ổn lại, Lý Thư Bạch mới nhú mồm hỏi nhỏ Từ Phùng Hàn: “Chứng đau đầu của bệ hạ sao lại nặng hơn rồi?”

Từ Phùng Hàn cúi đầu thờ dãi: “Các ngự y vẫn trông nom luôn, danh y dân gian cũng mời không biết bao nhiêu người, song mãi chẳng thấy ai trị dứt được cả.”

“Giờ hay phát tác lắm ư? Bao lâu lại bị một lần?”

Từ Phùng Hàn chưa kịp đáp, hoàng đế đã lên tiếng: “Bệnh cũ ấy mà, trăm cũng hết cách. Chứng đau đầu này.... năm xưa Ngụy Vũ Đế (1) cũng mắc phải, ông ta hùng tài đại lược, văn võ song toàn nhường ấy, vậy mà thiên hạ rộng lớn... có ai trị khỏi được cho ông ta đâu?”

(1) Túc Tào Tháo

Thấy hoàng đế đau đến nỗi giọng nói run bần lên nhưng vẫn cố kìm nén, Lý Thư Bạch đành khuyên nhủ: “Xin bệ hạ giữ gìn sức khỏe, thần đệ nghĩ thiên hạ rộng lớn, ắt sẽ có người như Hoa Đà Biển Thước trị khỏi được bệnh này. Chỉ cần hoàng thượng hạ lệnh cho các châu phủ tìm thầy thuốc chuyên trị chứng đau đầu đưa về kinh hội chẩn, nhất định sẽ tìm được phương thuốc trúng bệnh thôi.”

Hoàng đế ôm đầu rên rĩ. Hồi lâu mới nói, giọng đứt quãng: “Được rồi, đệ lui trước đi.”

Hoàng Từ Hà ngoái lại nhìn Vương hoàng hậu, chỉ thấy hoàng hậu vẫn ngả người trên sập, nhắm mắt nhìn ra ngoài, vẻ mặt hết sức bình thản, chẳng hiểu đang nghĩ gì. Đợi Lý Thư Bạch lui xuống, hoàng hậu mới đứng dậy, mở cửa vách ngăn, lập tức đổi sang bộ dạng liêu xiêu nhào đến ôm chăm lấy hoàng đế, rung rung hỏi: “Bệ hạ thấy đỡ chút nào chưa?”

Hoàng đế nắm chặt tay hoàng hậu, nghiêng rặng chịu đựng nhưng những giọt mồ hôi to như hạt đậu vẫn lăn dài trên trán. Vương hoàng hậu một tay choàng qua người ngài ngự, tay kia nâng mặt rồng lên: “Bệ hạ có chịu một chút... Đám thái y toàn đồ bỏ cả, nuôi bọn chúng chẳng được tích sự gì hết!” Vừa nói, Vương hoàng hậu vừa đặt tay lên miệng hoàng đế, khóc lóc nài nỉ: “Bệ hạ, đừng để căn phải đầu lưỡi, chỉ bằng cứ cắn tay thần thiếp đây!”

Từ Phùng Hàn đứng cạnh đó vội chạy đến gỡ tay hoàng hậu ra: “Nương nương là thân ngàn vàng, sao có thể bị thương được. Xin bệ hạ cứ cắn nô tài đây...”

Hoàng Từ Hà lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn nước mắt Vương hoàng hậu lăn dài, cảm thấy thật khó xử.

Dường như thuốc đã có tác dụng, tuy hoàng đế vẫn siết chặt tay Vương hoàng hậu, song hơi thở đã dần bình ổn lại, Vương hoàng hậu và Từ Phùng Hàn vội đỡ ngài ngự ngồi thẳng dậy, đắp thêm cho ngài một tấm chăn gấm.

Bấy giờ hoàng đế mới nhận ra vừa rồi phát bệnh đã siết chặt tay Vương hoàng hậu, song hoàng hậu chỉ nhin đau không kêu. Ngài ngự thở dài, dùng hai tay nắm lấy tay hoàng hậu, nhìn sang Hoàng Từ Hà hồi lâu mới ngớ ngàng hỏi: “Kẻ đứng sau lưng hoàng hậu... hình như không giống bọn Trường Linh?”

Hoàng Từ Hà vội quỳ xuống hành lễ. Vương hoàng hậu thân nhiên đáp: “Là tiểu cung nữ ở bên ngoài mới đưa đến, thần thiếp giữ bên mình để chỉ bảo cho quen việc.”

“Ừm.” Hoàng đế chẳng hỏi thêm nữa, chỉ một mồi nhắm mắt lại.

Từ Phùng Hàn lo lắng hỏi: “Hoàng thượng có muốn vào nội điện nghỉ ngơi không?”

Ngài ngự gật đầu, vỗ nhẹ lên chân mình. Từ Phùng Hàn hiểu ý, vội bước đến đỡ hoàng đế vào trong. Tuy thân hình y cao lớn, nhưng hoàng đế lại đầy đặn, một mình Từ Phùng Hàn đỡ cũng chật vật. Vương hoàng hậu vội giúp một tay, đỡ ngài ngự vào.

Hoàng Từ Hà chỉ thấy lưng vãi mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của Vương hoàng hậu khi triệu kiến mình hôm nay.

Chứng đau đầu của hoàng đế đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Không chỉ ảnh hưởng thị lực, đến nỗi không nhận ra những người không mấy quen mặt như cô, mà cả việc đi lại cũng hết sức khó khăn. Chẳng qua vẫn giấu giếm người trong ngoài cung, e rằng chỉ Từ Phùng Hàn và Vương hoàng hậu mới hay chuyện.

Nguyên nhân hoàng hậu giấu kín không nói, đương nhiên là vì bà ta vẫn còn việc phải hoàn thành. Giờ thái tử còn nhỏ tuổi, một khi hoàng thượng đổ bệnh nặng, việc trao nhận quyền lực sẽ vô cùng nguy cấp. Chẳng biết trong mắt hoàng đế, kẻ nào mới là mối uy hiếp lớn nhất đến ngai vị này đây?

Vương hoàng hậu từ nội điện bước ra, bảo cô: “Gọi đám người hầu hạ vào đi, hoàng thượng ngủ rồi.”

Hoàng Từ Hà vâng dạ, vội bước đi ra cửa điện báo cho các cung nữ và hoạn quan đứng bên ngoài vào. Tuyết vẫn chưa tan, gió rét len lỏi luồn vào áo, khiến mồ hôi lạnh thấm hết vào da thịt, làm cô run bắn lên.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 7: Hẹn Thề sống chết

Hoàng Từ Hà theo Vương hoàng hậu về gác Bồng Lai rồi hành lễ cáo từ.

Vương hoàng hậu thân nhiên ra hiệu cho cô lui xuống, tựa như vừa rồi chỉ dẫn cô dạo một vòng quanh vườn ngự vậy.

Hoàng Từ Hà che ô một mình đi ra cổng cung Đại Minh. Bầu trời âm u, tuyết bay lất phất, cô ngoái đầu nhìn điện Hàm Nguyên, chỉ thấy cửa phượng đề thánh mờ mây phủ, hai gác Tường Loan, Tê Phượng như xoe cánh bọc lấy Điện Hàm Nguyên, cung điện đệ nhất Đại Đường nguy nga tráng lệ, thoát ẩn thoát hiện giữa màn mưa tuyết, nào giống phẩm trần, rõ ràng là tiên cảnh.

Cô nhìn sang gác Tường Loan, hình dung đường cong mà Lý Nhuận gieo mình xuống. Dù đêm ấy có gió, cũng không thể thổi bạt một người từ trên lầu nhảy xuống, bay đi mất tăm mất tích được. Bình đài bên dưới gác Tường Loan rộng thênh thang, lát đá xanh, phủ một lớp tuyết mỏng, một người nhảy xuống làm cách nào biến mất được nhỉ?

Cô nhắm nghiền mắt lại, hồi tưởng cảnh tượng lúc ấy, đêm khuya, tuyết đổ, ánh lửa, giấy bay tan tác...

Bên má lạnh lạnh, một bông tuyết đậu lên má cô.

Hoàng Từ Hà ngỡ ngàng mở mắt ra, đã không đoán được bí ẩn việc Lý Nhuận biến mất, cô đành lái suy nghĩ theo hướng khác: rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà Ngạc vương đành từ bỏ cả tính mệnh đứng ra chỉ trích Quý vương - người thân thiết với mình nhất?

Trước mắt cô hiện lên cảnh tượng hoàng đế phát bệnh vừa rồi.

Hoàng đế bệnh nặng, thái tử non nớt, Quý vương thế lớn...

Bàn tay nắm cán ô của cô run lên. Tuy đã đoán ra nội tình từ lâu, song khi vạch bức màn che, trông rõ rành rành chân tướng bên trong, cô vẫn không nén nổi kinh sợ.

Cung Đại Minh mờ mờ sau màn mưa tuyết dưới mắt cô đã thành ra ảo ảnh. Lầu quỳnh điện ngọc đều hoá thành phong ba bão táp. Thế lực lớn nhất dưới gầm trời này, dù bề ngoài huy hoàng lộng lẫy mê đắm lòng người tới đâu, thì sóng ngầm bên trong cũng sẵn sàng nuốt chửng bất cứ ai, không nhả ra lấy một tấm bọt.

“Từ Hà, trời lạnh thế này, sao cô đứng đây lâu thế?” Sau lưng vang lên một giọng ôn hòa, chính là Vương Uẩn, này giờ vẫn đứng đợi ngoài này. Cô ngoái lại gật đầu với y rồi lặng lẽ giương ô bước ra khỏi cổng cung Đại Minh cao ngất.

Vương Uẩn chìa ra một ống da áp tay, đón lấy chiếc ô, che cho cô: “Mau ủ cho tay ấm lên đi.” Hoàng Từ Hà ủ tay vào bọc da, sờ lớp lông cừu non mềm mại bên trong, rồi liếc sang y. Mưa tuyết mau dần, từ bông tuyết đã thành ra hạt tuyết, rơi xuống tán ô thành tiếng lộp độp. Y cúi đầu nhìn cô, không hề nhận ra rìa vai phải đã bị tuyết phủ một lớp mỏng.

Hoàng Từ Hà đi bên trái y lặng lẽ cúi đầu, hai người đội mưa tuyết rời khỏi cung Đại Minh, leo lên xe ngựa.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, họ băng qua đường phố Trường An, nhằm hướng phường Vĩnh Xương. Hoàng Tử Hà hạ giọng hỏi: “Vương công tử biết thuật nhiếp hồn không?” Vương Uẩn nhủ này: “Y cô muốn nói đến yêu thuật thao túng tâm trí người ta đó ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu.

Vương Uẩn hiểu ra ngay, bèn hỏi: “Cô nghi ngờ Ngạc vương bị người ta điều khiển nên mới nói ra những lời đó trước mặt mọi người rồi gieo mình nhảy xuống gác Tường Loan?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi: “Vương công tử ở trong kinh lâu ngày, có biết ai am hiểu thuật này chăng?”

Vương Uẩn nhủ này: “Tà thuật này truyền từ Tây Vực vào, giờ Tây Vực hình như cũng chiến loạn liên miên, coi như đã đứt hẳn nguồn gốc rồi. Trung Nguyên rất ít người tu tập phép này, ta cũng chỉ biết hòa thượng Mộc Thiện mà lần trước cô vạch mặt ở Thục thối, những người khác ta thực không rõ.”

Hoàng Tử Hà gật đầu. Đương kim hoàng đế lớn lên trong cung cấm, sau khi phong vương cũng ở trong phủ Vạn vương, ít khi ra ngoài, chắc hẳn không thể tiếp xúc với tà thuật này. Nếu bên cạnh hoàng đế có một người như vậy, nhất định đã được sử dụng từ lâu, bằng không năm xưa giữa bấy nhiêu tầng nhân cũng chẳng xem trọng một mình Mộc Thiện đại sư chi hơn người mỗi thuật nhiếp hồn.

Nhưng dù thực sự tìm được kẻ biết thuật nhiếp hồn, liệu hoàng đế có hy sinh một trong các em trai để xử lý Lý Thư Bạch hay không? Ngạc vương Lý Nhuận là người ôn hòa nhất trong các anh em, không hề tranh giành với đời, lẽ nào lại bị chọn làm vật hy sinh? Nguyên do chỉ là vì Lý Nhuận thân với Lý Thư Bạch nhất thôi sao?

Hoàng Tử Hà trầm lắng đầu, cảm thấy những giả thiết này đều không hợp lý. Cô nhìn sang Vương Uẩn, song lại nhận ra y cũng đang nhìn mình, đôi bên chăm chú nhìn nhau trong thùng xe chật hẹp, dần dần nảy sinh cảm giác ngượng ngùng.

Cuối cùng cô cúi gầm mặt, cố tìm một chủ đề để hỏi: “Khi Ngạc vương gieo mình từ gác Tường Loan, Vương công tử hẳn là người đầu tiên chạy đến dưới gác?”

Vương Uẩn gật đầu: “Sao vẫn xưng hô khách sáo thế? Gọi ta là Uẩn Chi được rồi, người nhà và bạn bè đều gọi thế cả.”

Cô lặng lẽ cụp mắt xuống, chậm rãi gật đầu.

“Vây... Gọi thử ta nghe đi?” Y đùa.

Hoàng Tử Hà ngập ngừng một thoáng, cuối cùng vẫn gật nhẹ đầu, hé môi gọi: “Uẩn Chi...”

Vương Uẩn thấy cô cúi gầm mặt, gò má vừa khỏi bệnh trắng xanh như một đoá mai trắng nở chúc xuống, lòng bất giác xao xuyến. Những cơn sóng lăn tăn ấy cứ dội đi dội lại trong lòng, khiến tâm trí y trống rỗng, tới lúc định thần lại đã thấy mình nắm chặt tay Hoàng Tử Hà.

Bàn tay thon thả của cô khẽ run rẩy trong tay y, như muốn rút lại. Song y càng nắm chặt hơn, dịu giọng gọi “Tử Hà”.

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, trên gương mặt nhỏ như đài sen là đôi mắt long lanh như hai giọt sương. Gò má cô hơi ửng hồng, song ánh mắt vẫn tỉnh khiết trong veo, không mấy may xao động.

Lòng cô không ở đây, không đặt vào y.

Vương Uẩn chợt thấy những cơn sóng lăn tăn trong lòng lắng lại. Y âm thầm buông tay cô ra, im lặng ngồi đó.

Hoàng Tử Hà cũng giấu tay vào tay áo, nắm ngón bất giác nắm chặt lấy vạt váy.

“Cô muốn hỏi gì ư?” Vương Uẩn chậm rãi lên tiếng, “Muốn hỏi những gì ta thấy đêm ấy, muốn cùng Vương công công điều tra vụ án Ngạc vương, muốn giúp Quý vương rửa sạch tai tiếng, đúng không nào?”

“Phải.” Hoàng Tử Hà thừa nhận hết sức thẳng thắn, khiến y kinh ngạc không kịp phản ứng.

Cô ngẩng lên nhìn y, gương mặt hé nụ cười: “Lúc trước Vương công công chẳng nói đấy ư? Tiểu hoạn quan phủ Quý phải tránh điều tiếng, nhưng Hoàng Tử Hà con gái quận thủ tiền nhiệm quận Thục, vợ chưa cưới của đích tôn nhà họ Vương Lang Gia thì không cần.”

Nỗi thâm lương trong lòng Vương Uẩn bị ba tiếng “vợ chưa cưới” xóa tan. Y chăm chú nhìn cô: “Nhưng suy cho cùng, cô cũng chỉ một lòng muốn giúp Quý vương.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Nhận một giọt nước, phải khơi cả dòng suối trả ân, Quý vương có ơn lớn với tôi, giờ gia gặp khó khăn, dẫu tôi phải kết cỏ ngâm vò, cũng quyết đáp đền ơn đức.”

Vương Uẩn không nói thêm, chỉ gật đầu.

Trong lúc không khí giữa đôi bên lắng xuống, xe ngựa cũng từ từ dừng lại.

“Sao thế?” Vương Uẩn từ trong xe hỏi vọng ra.

“Đằng trước đường trơn vì mưa tuyết, có một cỗ xe ngựa bị đổ, người dân quanh đó đang kéo ngựa và thùng xe ra, công tử đợi cho một lát.”

Vương Uẩn “ùm” một tiếng, ngo đầu nhìn ra thấy xe đang đổ ngay trước cung Thái Thanh, lại trông đám đông một chốc không thể tản đi ngay được, bèn rủ Hoàng Từ Hà: “Hình như ta nghe thấy tiếng chuông trống vắng vắng trong kia, chúng ta vào cung Thái Thanh xem có phải họ đang lập đàn tụng kinh không?”

Hoàng Từ Hà xuống xe, theo y bước vào cung Thái Thanh. Các đạo sĩ đều quen mặt Vương Uẩn, lũ lượt bước ra đón y, hồ hồ cười nói: “Vương công tử đến đây ư, để bọn chúng tôi dâng trà thơm”

Vương Uẩn và Hoàng Từ Hà theo họ vào phòng ẩm, vừa đưa mắt nhìn, cả hai đã ngẩn ra.

Quý vương Lý Thư Bạch đang ngồi trong phòng uống trà. Nghĩ cũng đúng, xe ngựa phủ Quý chỉ rời cung Đại Minh trước họ chốc lát, lúc tắc đường, hẳn y cũng được mời vào cung Thái Thanh nghỉ chân.

Nhưng đã chạm mặt ở đây, nếu quay ra thì e khó coi.

Vương Uẩn cúi đầu mỉm cười liếc Hoàng Từ Hà, rồi bất ngờ nắm lấy tay, dẫn cô đến chỗ Lý Thư Bạch chào hỏi: “Vương gia hôm nay cũng ở đây, đúng là hạnh ngộ.”

Lý Thư Bạch không đáp, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt Hoàng Từ Hà, thậm chí còn chẳng buồn liếc bàn tay Vương Uẩn đang nắm tay cô. Gương mặt Quý vương vẫn thản nhiên, song ánh mắt thoáng thần thờ. Kẻ nổi danh lạnh lùng bình tĩnh như y lúc này cổ tay lại run run làm ly trà hơi nghiêng đi, sánh mấy giọt ra mu bàn tay.

Cuối cùng, y cụp mắt xuống, nhẹ nhàng đặt ly trà lên bàn rồi ngược nhìn hai người vừa nắm tay bước vào, nét mặt bình thản đến gần như đánh lại: “Uẩn Chi, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ phúc gia cả.” Vương Uẩn kéo Hoàng Từ Hà ngồi xuống cạnh mình rồi hỏi: “Đây là Hoàng Từ Hà, vị hôn thê của ty chức, hẳn gia cũng biết rồi, không cần giới thiệu nữa nhỉ?”

Lý Thư Bạch cười nhạt, nhìn xoáy vào Hoàng Từ Hà, chậm rãi đáp: “Dĩ nhiên là biết, ta từng cùng cô ấy phá vụ án em họ người mất tích, Đồng Xương công chúa qua đời, thậm chí còn dẫn cô ấy về Thục, giúp cô ấy giải oan, báo thù cho gia đình.”

Giọng y rất thản nhiên, song không hiểu sao Hoàng Từ Hà lại thấy tê tái cả cõi lòng, chỉ biết cúi đầu, chờ nhìn ly trà trong tay.

Vương Uẩn thản nhiên cười: “Đúng vậy, nhờ ơn gia nâng đỡ, giúp Từ Hà, vị hôn thê của ty chức rửa sạch oan cừ. Ít hôm nữa chúng tôi sẽ về Thục thành hôn, đến lúc đó chẳng biết có tới từ biệt gia được hay không, chỉ bằng nhân lúc này tạ ơn gia trước.” Rõ ràng Vương Uẩn cố ý nói thêm ba chữ “vị hôn thê” sau tên “Từ Hà”, Lý Thư Bạch thừa hiểu, song chỉ cười nhạt liếc sang Hoàng Từ Hà, thấy cô chỉ cúi đầu im lặng, y bỗng nghe máu nóng sôi lên trong lồng ngực đến nghẹt thở, tim cũng ngừng mất một nhịp.

“Cần gì phải khách sáo thế?” Lý Thư Bạch ngã người ra sau, dựa vào lưng ghế, thong dong đáp, “Bản vương cũng nợ Hoàng Từ Hà rất nhiều. Ít nhất khi bị kẻ xấu rắp tâm hành thích dọc đường, bản vương trọng thương gần chết, cô ấy đã cứu ta thoát khỏi Quỷ Môn quan. Nếu không có cô ấy, chắc giờ bản vương cũng chẳng còn sống trên đời.”

Nghe y nói vậy, kẻ “rắp tâm hành thích” là Vương Uẩn sầm mặt, song vẫn cười lấy lệ. Có điều không khí gượng gạo chẳng thể xua tan.

“Hơn nữa...” Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng ở Hoàng Từ Hà, y khoan thai tiếp, “Vị hôn thê của người lúc xưa, vì muốn rửa oan đã tự nguyện bước vào phủ ta làm hoạn quan, có giấy tờ làm chứng, giờ tên tuổi vẫn ghi rành rành trong hồ sơ ở phủ Quý. Bản vương chỉ muốn hỏi Vương thống lĩnh, người định cưới một tên hoạn quan phủ ta, thì phải ăn nói với ta thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 7.2

Vương Uẩn lại không ngờ Lý Thư Bạch lại lôi chuyện này ra, lập tức hỏi vặn: “Ý gia là hiện giờ Hoàng Từ Hà vẫn là hoạn quan phủ Quý ư?”

“Vẫn còn danh sách, điểm chỉ đằng hoàng, chưa hề gạch tên.” Lý Thư Bạch lạnh nhạt đáp.

“Nhưng người trong thiên hạ đều biết cô ấy vì oan khuất mới phải cải trang làm tiểu hoạn quan bước vào phủ Quý, tìm cơ hội báo thù cho người nhà. Giờ đã làm rõ trắng đen, sao gia phải truy cứu cái cơ cô ấy viện ra năm xưa nữa?”

“Nước có phép nước, nhà có lệ nhà. Ta tin mỗi kẻ phạm pháp đều có nỗi khổ riêng, nhưng nếu vì thế mà không truy cứu thì sao giữ nghiêm được lệ luật trong phủ, triều đình làm sao dựng luật lập uy, giữ nghiêm pháp kỷ?”

Hai người đều thản nhiên như không, trò chuyện hết sức thản mật, song miệng giảo lười guom, không ai chịu ai một câu nửa chữ. Hoàng Tử Hà thản thờ dài, hiểu rõ việc này từ mình mà ra, song lại chẳng biết làm sao cho phải, đành nín lặng ngồi im.

Vương Uẩn bất lực hỏi: “Ý gia là muốn ngăn cản hôn sự của ty chức và Từ Hà ư?”

“Nào có? Bản vương chỉ muốn hỏi, Uẩn Chi rốt cuộc định làm thế nào để cưới hoạn quan đã ghi tên trong danh sách phủ ta thôi?”

Thấy Lý Thư Bạch càng lúc càng lẩn lút, không thừa đường lui, Vương Uẩn tuy tính khí ôn hòa song cũng không nhịn nổi vắn lại: “Vậy vương gia định làm thế nào để ép vị hôn thê của ty chức ở lại vương phủ làm hoạn quan?”

Lý Thư Bạch liếc Hoàng Tử Hà, thản nhiên hỏi: “Theo ta biết, giữa hai vị từng có một tờ giấy từ hôn?”

Vương Uẩn cùng nhìn sang Hoàng Tử Hà mỉm cười: “Hai người yêu nhau, tan tan hợp hợp là chuyện bình thường, hôn ước đã có, giấy từ hôn cũng có, nhưng cuối cùng có cũng thành không rồi. Chuyện này mấy ai hiểu được chứ? Chỉ cần chúng tôi tâm linh tương thông, thì mọi chuyện đều tháo gỡ được thôi.”

Dưới ánh mắt của hai người đàn ông, Hoàng Tử Hà không biết làm sao cho phải. Một lúc lâu sau, cô nghiêng răng đứng dậy bảo Vương Uẩn: “Chẳng biết đường đã thông chưa, ta ra xem thử đi.”

Vương Uẩn cười với cô rồi quay ra chấp tay nói: “Gia thứ tội cho, hình như Từ Hà không muốn ngồi lâu, chúng tôi cáo từ trước vậy.”

Nghe Vương Uẩn thân thiết gọi cô là Từ Hà, lại thấy cô cúi đầu đứng sau Vương Uẩn, quả là một đôi người ngọc, khí chất dung mạo đều xuất chúng phi phàm, máu nóng lại sôi lên trong ngực Lý Thư Bạch, không sao kìm nén nổi, y từ từ đứng dậy nói: “Bên ngoài đang đổ tuyết lớn, thời tiết khắc nghiệt thế này, cần gì phải đến hai người ra xem? Dương công công không thể nán lại chốc lát, trả lời vài câu hỏi của bản vương ư?”

Nghe y nói vậy, Vương Uẩn thoáng chần chừ rồi gạt đầu bảo Hoàng Tử Hà: “Đề ta ra xem, cô ngồi đây thêm một lát đi.”

Trong phòng chỉ còn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà, tuyết bên ngoài vẫn rơi tầm tã, không có dấu hiệu tạnh. Cửa mở toang, gió thốc vào phòng lạnh buốt.

Cánh Hăng đứng hầu bên ngoài nghĩ ngợi một thoáng, cuối cùng vẫn để ngõ cửa.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà im lặng ngồi đối diện nhau, chỉ cách một bếp trà.

Cuối cùng cô cũng nghe thấy y lên tiếng, giọng trầm thấp nhẹ nhàng: “Chẳng phải đã nói với cô rồi ư? Nhà họ Vương giờ trùng trùng nguy cơ, tổ roi trúng vỡ chi trong sớm tối, sao cô không nghe lời ta?”

Hoàng Tử Hà phải gắng kìm nén bản thân để trả lời bằng giọng lạnh nhạt nhất: “Chẳng phải gia đã lệnh cho tôi đi ư? Giờ tôi đã theo lệnh mà đi rồi, còn tôi đi đâu, việc gì gia phải nhọc lòng?”

“Đường lớn thênh thang trên đời đâu có thiếu, ta cũng đã chỉ cho cô con đường dễ dàng nhất, sao cô cứ đâm đầu vào cây cầu độc mộc kia? “Lý Thư Bạch gõ nhẹ xuống bàn, vẻ bức bối.

“Phải xem nhìn nhận từ góc độ nào thôi.” Hoàng Tử Hà khề đáp, “Nhà họ Vương có gì không tốt chứ, họ là gia tộc lớn, mấy trăm năm mưa gió còn không đánh đổ được, dù có nguy hiểm, song con rết trăm chân, chết cũng không ngã, đâu đến nỗi nghiêm trọng như gia nói.”

“Cô thông minh như thế, lẽ nào không biết trận phong ba sắp đến dữ dội nhường nào? Vậy mà còn khăng khăng đâm đầu vào giữa xoáy nước, rốt cuộc là vì sao?” Y nheo mắt nhìn cô.

Trước ánh mắt dồn ép của y, Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ vò, không dám nhìn thẳng vào mắt y, đành háp tấp đứng dậy viện cớ: “Tôi... phải đi xem Vương Uẩn thế nào...”

Song giọng y vẫn vang lên từ phía sau. Chẳng cần ngoái lại, cô cũng biết y đang từng bước tiến đến gần: “Cô vẫn cố chấp muốn giúp ta nên định bắt tay từ nhà họ Vương, tháo dỡ cục diện bế tắc hiện thời, làm rõ chân tướng, thay ta rửa sạch tiếng xấu, phải không?”

Y đứng ngay sau lưng, rất gần cô. Chỉ hơi cúi đầu, hơi thở y đã phả vào gáy, cô bắt giác sờn cả gai ốc, phần vì kinh hoàng trước mối nguy sắp ập đến, phần vì cảm thấy một nỗi căng thẳng sợ hãi đầy mê hoặc.

Giọng cô run lên, song vẫn cố chống chế: “Không hề... Chẳng liên quan gì đến gia cả... Tôi chỉ thấy... Vương Uẩn rất tốt...”

Y hơi khựng lại, hơi thở cũng dồn dập hẳn lên: “Y rất tốt, nên cô mới rời khỏi ta để nhào vào lòng y. Y rất tốt, nên cô mới ở lại căn nhà y chuẩn bị, ngồi xe cùng đi cùng về, nắm tay nhau xuất hiện trước mặt ta ư?”

Từng đợt sóng cuộn lên dữ dội trong lòng, cô muốn phản bác, nhưng lại thấy mình không có cách nào phủ nhận. Những gì Lý Thư Bạch nói, suy cho cùng đều là thực, y đã nói trúng tim đen, không chút nể tình.

Vì đui lý, vì cạn lời, vì những điều chôn sâu trong lòng không có cách nào thổ lộ, cả người Hoàng Tử Hà run bắn lên. Mắt cô đỏ hoe, hơi thở gấp gấp khiến cổ họng cô nghẹn lại.

“Phải, tôi... sẽ ở bên Vương Uẩn, chẳng nào có nói gì đi nữa vương gia cũng không hiểu được đâu!” Cô vận hết sức mình quay lại, ngẩng lên nhìn thẳng vào y, nghiêng răng nói mà chẳng biết nói gì: “Tôi sẽ thành thân với Vương Uẩn, sống vui vẻ hạnh phúc suốt đời. Tôi là tôi, vương gia là vương gia, Hoàng Tử Hà xưa nay chẳng có quan hệ gì với Lý Thư Bạch cả!”

Y siết chặt vai Hoàng Tử Hà, nhìn trừng trừng vào mắt cô, vẻ âm trầm trong ánh mắt cơ hồ muốn hút cả hồn phách cô.

Rồi chẳng để cô định thần, thân thể cô đã đổ về phía trước, bị y ôm chặt vào lòng. Chưa kịp kinh ngạc hay hoảng loạn, mùi trầm thủy hương(1) trên người đã xộc vào mũi cô, khiến tâm trí cô thoát chốc trống rỗng, cả người bải hoải như rơi từ trên cao xuống.

(1) Một dạng trầm hương cao cấp.

Y ấn cô vào cây cột phía sau rồi cúi xuống hôn lên bờ môi, chặn đứng tất cả những lời phủ phàng làm đau người đau cả mình mà cô chưa kịp thốt ra.

Bàn tay cô yếu ớt cật lên chống vào ngực y, toan đẩy ra, nhưng cả người như bị rút cạn sức lực, đành mặc cho đôi môi ấm áp mềm mại của y mon man quần quýt môi mình, động tác mạnh bạo nhưng đem lại cảm giác dịu dàng khôn xiết.

Cả người nóng đến choáng váng, mắt bắt gặp cũng nhắm lại. Nghe thấy hơi thở dồn dập của y phả vào tai, cô hoang mang nhủ thầm, thật kỳ lạ, tại sao một kẻ lạnh lùng tột độ như thế, lúc này cả người cũng nóng rực lên, hơi thở rối loạn, tâm tình hoảng hốt, chẳng khác gì mình.

Dường như chỉ gói gọn trong một khắc ngắn ngủi, lại dường như dài bằng cả cuộc đời. Cuối cùng Lý Thư Bạch nhẹ nhàng buông ra, nhìn cô đắm đuối, hơi thở vẫn còn dồn dập. Y mấp máy môi định nói gì đó, song trước sau vẫn không thốt nổi nửa lời.

Hoàng Tử Hà giờ tay phải lên, dùng mu bàn tay che trước miệng, lẳng lặng cúi đầu tránh ánh mắt y.

Lý Thư Bạch hít một hơi thật sâu, gắng kìm nén dòng máu nóng đang sôi lên trong ngực cùng khao khát mãnh liệt cơ hồ sắp nhấn chìm bản thân. Hồi lâu, y mới miễn cưỡng bình ổn được hơi thở, cất giọng khàn khàn: “Đến Nam Chiếu đợi ta đi, ta đã chuẩn bị sẵn giấy tờ cho cô rồi.”

Cô bải hoải dựa vào cây cột sau lưng, lắc đầu đáp khê: “Không.”

Y nhú mày, nhìn cô ra ý hỏi.

Mu bàn tay chạm vào bờ môi hơi sưng, khiến mặt cô bất giác đỏ bừng, vội che mặt nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng bệnh nặng, nguy cấp lắm rồi.”

Y nhú mày: “Sao cô biết?” Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, giọng khê khàng: “Chỉ cần gia bằng lòng, hết thầy bí mật trong cung đều không qua được mắt họ.”

“Vậy nên?”

“Vậy nên tôi sẽ mượn sức nhà họ Vương, tiếp tục tra xét bí ẩn việc Ngạc vương mất tích. Còn gia, khi tôi đã quyết làm việc gì đó, thì xin đừng cản trở.”

Vẻ kiên nghị ánh lên trong mắt khiến cô như một viên minh châu sáng rõ, làm Lý Thư Bạch nhất thời hoa cả mắt, không dám nhìn thẳng.

Cuối cùng y thờ hất ra, lùi lại mấy bước, dựa vào song cửa cạnh đó, nhưng ánh mắt vẫn dán vào cô: “Nếu ta không bằng lòng thì sao?”

“Bất luận gia nói gì làm gì, tôi cũng sẽ kiên trì với quyết định của mình, không dao động đâu.” Hoàng Tử Hà quả quyết nói, “Nhưng tôi nghĩ, Quý vương Lý Thư Bạch mà mình biết, nhất định sẽ là hậu phương vững vàng phía sau, giúp tôi phá giải tất cả bí ẩn.”

Lý Thư Bạch đưa mắt nhìn ra ngoài, gió rét căm căm, những hạt mưa có kèm cả tuyết tằm tã đổ xuống. Bầu trời xám xịt càng thêm xa vời không thể với tới, tuyết còn chưa chạm đất đã tan, hơi lạnh thấu xương ủa qua song cửa vào phòng.

Hàng mi hơi run rẩy vì gió lạnh, Lý Thư Bạch mím môi lặng lẽ ngắm nhìn mưa tuyết bên ngoài.

“Từ Hà.” Có người gõ nhẹ vào cánh cửa mở toang, giọng ôn hòa như tiết xuân tháng ba, tưởng chừng có thể hơ tan băng tuyết.

Hoàng Tử Hà ngoái lại, thấy Vương Uẩn chẳng biết nội tình mỉm cười đứng trước cửa gọi cô: “Ta vừa đi xem, đường đã thông thoáng rồi, chúng ta về thôi.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn sang Lý Thư Bạch, thấy ánh mắt y vẫn hướng ra ngoài song, nhìn những bông tuyết là tả rơi không ngớt, chẳng hề có vẻ gì là sẽ liếc đến cô thì thờ dài, âm thầm hành lễ với y rồi quay người theo Vương Uẩn bước ra.

Vừa rời phòng ấm, gió lạnh bên ngoài đã thổi thốc vào mặt, khiến cô bất giác phải quay mặt đi, nhắm nghiền mắt lại.

Vương Uẩn ngoái nhìn, thấy khoe mắt cô bỗng đỏ hoe, bên trong giăng mờ sương mỏng thì sững sờ hỏi nhỏ: “Từ Hà, sao thế?”

Nhìn con mưa tuyết tầm tã giữa nền trời xám xịt, cô chậm rãi giơ tay lên che mắt, khẽ đáp: “Không sao... Gió tuyết lớn quá, làm mờ cả mắt.”

Vương Uẩn bận việc nên chỉ đưa cô đến cổng rồi về.

Một mình cô đi dọc theo hành lang đặt vô vàn bể cá, quanh quanh quẩn quẩn, chẳng biết đã đi mất bao lâu.

Để tránh cho bầy cá bị đông cứng trong nước, người ta đã đặt xen lẫn rất nhiều vòi nước, dẫn hơi ấm vào để các bể cá bày dọc theo tường không đóng băng.

Lý Thư Bạch từng nói với cô rằng, cá là loài vật vô tri ngu muội, ký ức dù sâu sắc đến đâu cũng

chỉ ghi nhớ được trong vồn vện bảy cái búng tay, sau đó sẽ quên hết.

Sạch sành sanh, tàn nhẫn mà phóng khoáng.

Vương Tông Thực lại nói, chỉ nguyện kiếp sau được làm một con cá vô tri vô giác.

Hoàng Tử Hà loanh quang đi giữa những bể cá, ánh nước đủ màu lẫn lẫn gợn sóng dọc hành lang, lúc hợp lúc tan, thoát sáng thoát tối. Cô đi đến cuối đường rồi vòng trở lại chỗ bắt đầu, trông thấy đôi A Già Thập Niết trong bình pha lê đặt ở cuối hành lang thỉnh thoảng đụng nhẹ vào nhau, rồi tản ra, đến khi gặp lại lần nữa, chẳng biết có phải lại như mới hay không.

Cô tựa đầu vào phiến gạch hoa ốp tường, nhìn những hoa cỏ quần quýt lấy nhau chạm trên đó, chạnh nhớ đến Lý Thư Bạch, nhớ đến đôi tay y siết chặt cô vào lòng, nhớ mùi trầm thủy hương trên người, nhớ đôi lần môi dán chặt vào nhau khi ấy, như thực lại như ảo.

Hoàng Tử Hà hé môi, lẩm bẩm gọi cái tên đó, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã tan biến giữa không trung. Cô dựa lưng vào tường, nghiêng tai nghe ngóng xung quanh. Giữa không gian im phắc, chỉ có tim cô đập dồn cùng tiếng cá quẫy lao xao, tiếng tuyết rơi xào xạc.

Có lẽ vì cả đêm trần trọc khó ngủ, có lẽ vì trận ốm mấy hôm trước còn chưa khỏi hẳn, cô cứ thao láo hai mắt đến tận sáng hôm sau, chứng sợ gió sợ lạnh dường như lại nặng thêm.

Người hầu kẻ hạ trong nhà tuy đều câm điếc nhưng chăm sóc cô rất chu đáo, sáng ra đã sắc thuốc đưa đến, còn nấu cháo trắng và đưa cái đũa cô ăn cho thanh đạm. Cô húp được hai ngụm cháo bán hạ tía tô, ngẩng lên thấy bên ngoài sáng rực, thì ra tuyết rơi suốt đêm đến giờ đã tạnh, đọng thành lớp dày trong vườn.

Đương bụng bát cháo ngọt ngào ngấm tuyết, chợt cô nghe bên ngoài có tiếng oang oang, vì người hầu không ai nói gì, nên chỉ có giọng kẻ nọ gọi toáng lên: “Ra đây đi, ta biết Sùng Cô ở trong đó mà. Lần trước chẳng đã dẫn ta đến đây tìm ư!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 7.3

Hoàng Tử Hà dở khóc dở cười, cách cả hai khoảng sân mà giọng Chu Tử Tàn vẫn oang oang như thế. Cô quay sang ra hiệu bảo người hầu bên cạnh, để người gác cổng cho gã vào.

Chu Tử Tàn sòng sọc xông vào như sét đánh không kịp bưng tai, gọi ầm ỹ: “Chuyện gì thế này, sao bên cạnh Sùng Cô toàn người câm điếc vậy?”

Hoàng Tử Hà bình thần cầm bát mức một bát cháo đẩy sang bên kia bàn, ra ý bảo gã ngồi xuống. Chu Tử Tàn vừa ngồi thấy mùi thơm nức mũi đã ngồi ngay xuống đánh liền tù tì hai bát cháo, thêm cả bốn cái nem cuốn, một đĩa chân gà tàu xì mới xoa bụng nói: “Ta vừa ăn sáng rồi, giờ ăn ít thôi.”

Thấy gã đã quên bằng lý do đến tìm mình, cô cũng thân nhiên cúi đầu ăn cháo, thuận miệng hỏi: “Thế nào, tìm thấy Tích Thúy chưa?”

“Chưa thấy, chẳng thấy tăm tích gì cả. Lại thật đấy, thành Trường An rộng thế này, chỉ vèn vèn mấy ngày mà chúng ta chạm mặt cô ấy đến hai lần, nhưng lúc docks lòng đi tìm thì cả ta, Vương Uẩn lẫn Trương Hằng Anh, cộng thêm đám Ngự Lâm quân tuần tra suốt ngày, vẫn không thấy đâu cả, Sùng Cô bảo có lạ không?”

“Có gì lạ đâu, trước đây hoàng thượng đã chính miệng ra lệnh truy bắt Tích Thúy, cô ấy trốn được, ắt phải có cách của cô ấy.” Chu Tử Tàn gật đầu tán đồng, lại sức nhớ ra một chuyện: “À phải, hôm nay ta tìm Sùng Cô là có việc quan trọng đấy!”

“Nói đi.”

Gã chỉnh lại vạt áo, ngồi ngay ngắn rồi nhìn cô chằm chằm: “Ta hỏi nhé, sao Sùng Cô lại ở đây? Chẳng phải Sùng Cô vẫn theo Quý vương ư?”

“À...Tôi và Vương Uẩn đính ước rồi.” Cô bình thản đáp.

“Cũng phải nhì, ta quên khuấy đi mất.” Chu Tử Tàn vỗ trán, chấp nhận ngay lời giải thích của cô.

Hoàng Tử Hà đặt bát xuống: “Còn gì nữa không?”

“Dĩ nhiên là còn.” Chu Tử Tàn nghiêm mặt, cặp mắt sáng rực nhìn thẳng vào cô, “Còn nữa, Sùng Cổ thử giải thích xem, chẳng phải Sùng Cổ vẫn coi phá án là nhiệm vụ của mình ư? Sao giờ ta lại thấy Sùng Cổ hình như muốn rửa tay chậu vàng, làm vợ người ta rồi?”

Bốn chữ “làm vợ người ta” lọt vào tai khiến lòng Hoàng Tử Hà thất lại, đau âm ỉ.

Cô nắm chặt đôi đũa ngà, móng tay găm sâu vào lòng bàn tay, song vẫn gắng giữ vẻ thản nhiên, nhẹ nhàng đáp: “Đâu có chuyện đó? Dù về sau có chồng có con, tôi cũng vẫn là Hoàng Tử Hà, hề gặp phải án oan, vẫn sẽ dốc hết sức tìm ra chân tướng.”

“Thật ư? Thế thì vụ án Ngạc vương gia náo động cả kinh thành, ta cũng sắp phát điên vì chân tướng phía sau, vậy mà Sùng Cổ vẫn trốn ở đây ăn ngon mặc đẹp, bụng tai bị mất à?”

Hoàng Tử Hà chống trán đáp khê: “Gần đây tôi bị ốm.”

“Hà... Ồ, thảo nào, sắc mặt kém lắm” Chu Tử Tàn lộ vẻ áy náy, “Xin lỗi, ta là bạn Sùng Cổ mà chẳng để ý gì cả, đừng trách ta nhé.”

Hoàng Tử Hà gật đầu cười gượng.

“Thực ra hôm nay ta định đến phủ Quý tìm Sùng Cổ cơ, rồi mới sực nhớ ra lần trước Sùng Cổ bảo mình ở phường Vĩnh Xương, bèn chạy thẳng đến đây.”

“Công tử tìm tôi có việc gì thế?”

“Đương nhiên là vì việc của Ngạc vương rồi. Sùng Cổ không thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ bí hiểm, nhất định có ẩn tình ư? Hề cứ nghĩ chẳng biết chân tướng là gì, ta lại ăn không ngon ngủ không yên. Ta cảm thấy chuyện này ắt là trời cao gọi ta về Trường An đây! Hình như ta còn nghe thấy thần tiên thì thầm với mình rằng, Chu Tử Tàn, trời đã giao nhiệm vụ cho ngươi, ngươi nhất định phải phá giải được bí ẩn Ngạc vương tự vẫn và thi thể biến mất.” Nói rồi, gã siết chặt nắm tay đặt lên ngực, “Ta là người được trời cao chọn lựa để phá vụ án này! Đương nhiên...là cùng với Sùng Cổ.”

Trái với vẻ cuồng nhiệt thành tín của gã, Hoàng Tử Hà khá dửng dưng: “Công tử đã có manh mối gì chưa?”

“Dĩ nhiên...là chưa. Hôm Ngạc Vương tự vẫn ta đâu có ở cung Đại Minh.” Chu Tử Tàn hơi tiu ngui, song ngay lập tức đã hăng hái trở lại, “Nhưng cũng chẳng sao, ta đã tới hỏi Thôi Thuần Trạm, chẳng phải Thôi thiếu khanh đang tạm thay Quý vương nắm Đại Lý Tự ư?”

“Thôi thiếu khanh nói thế nào?”

“Thôi thiếu khanh ấy hà, hề nhắc tới vụ Ngạc vương là tỏ vẻ không thiết sống nữa. Sùng Cổ cũng biết đấy, chuyện này ly kỳ quái lạ, chẳng có manh mối, Thôi thiếu khanh biết bắt tay từ đâu được? Đúng là hết cách. Ta đề nghị giúp Đại Lý Tự điều tra vụ này, Thôi thiếu khanh bèn hỏi chẳng phải thường ngày ta sở trường nghiệm thi hay sao? Giờ Ngạc vương đã bay lên thành tiên, làm sao điều tra được. Ta bèn trình bày tám khả năng lớn, mười cách điều tra...Cuối cùng Thôi thiếu khanh viết cho ta một mảnh giấy, bảo đến tìm Vương công công hỏi xem có thể vào phủ

Ngạc vương xem xét hay không.”

Hoàng Tử Hà thừa biết năng lực đeo bám của Chu Tử Tàn thiên hạ vô song, chắc hẳn Thôi Thuần Trạm bấy giờ đã bị nì nèo đến hoa mắt chóng mặt, còn sức đâu mà nghe cái gì tám khả năng lớn với mười cách điều tra, đành viết quách một mảnh giấy xua con ruồi vo ve này đi cho nhanh.

“À phải, giấy thi đã cầm rồi, nhưng người chủ quản việc này là Vương công công, giờ vấn đề duy nhất của chúng ta là phải đi tìm Vương công công...Nghe nói ông ta không mấy khi ở chỗ Thần Sách quân, biết đi đâu tìm được đây?”

“Để tôi tìm cho.” Hoàng Tử Hà khê đề nghị.

Chu Tử Tàn ngạc nhiên nhìn cô: “Có được không đấy? Nghe nói Vương công công rất ghê gớm, trong triều đến họ Vương Lang Gia ông ấy còn không nể mặt, Sùng Cổ định lấy thân phận gì để tiếp cận chứ?”

Hoàng Tử Hà biết rõ mọi người trong triều đều không hay quan hệ giữa Vương Tông Thực và nhà họ Vương, nên cũng không tiết lộ, chỉ đáp: “Công tử cứ đến phủ Ngạc vương trước đợi tôi, nhớ mượn hai bộ công phục vừa với chúng ta, đồ của Đại Lý Tự hay bộ Hình cũng được, lát nữa tôi đến ngay.”

Một canh giờ sau, họ gặp nhau ở cổng phủ Ngạc, Chu Tử Tàn cầm giấy viết tay của Thôi Thuần Trạm, Hoàng Tử Hà cầm danh thiếp của Vương Tông Thực.

Người phủ Ngạc đang rối như tơ vò, từ gã canh cổng đến ả thị nữ, thấy họ bước vào thì nom nớp lo sợ, tuy tất cả đều tươi cười niềm nở ra đón, song cảm giác xé đàn tan ghé vẫn bao trùm cả phủ.

Trước tiên, Hoàng Tử Hà đến bái tế linh vị Trần thái phi. Trên ban thờ vẫn đầy đủ nhang đèn đồ cúng, mọi thứ trong gian điện đều vẫn nguyên đấy,

chẳng khác lần trước cô đến.

Hoàng Tử Hà quỳ xuống trước linh vị, hai tay cầm nén hương, rì rầm khấn khứa.

Cuối cùng cô mở mắt ra, cầm nén hương vào lớp tàn tro trong lư hương chân cao đường kính thước rưỡi.

“Kịch” một tiếng rất khẽ, nén hương gãy đôi. Cảm giác dưới lớp tro vốn mềm xốp có gì đó cứng cứng cắn vào chân hương, Hoàng Tử Hà mặt không đổi sắc, dùng chân nén hương bới lớp tro ra, chợt thấy ánh sáng lóe lên.

Cô vội giấu vật bên dưới đi, vùi tàn tro lại, rồi cầm nén hương xuống chỗ khác, quay ra hỏi các thị nữ đứng cạnh đó: “Ngạc vương gia hằng ngày đều đến đây thắp hương cho thái phi ư?”

Các thị nữ gật đầu: “Thưa vâng, vương gia rất hiếu thảo với mẹ, mỗi sáng thức dậy việc đầu tiên là đến đây thắp hương, chưa bao giờ chảnh mắng.”

“Hôm vương gia xảy ra chuyện...cũng vậy ư?”

“Vâng, vì hôm ấy là Đông chí nên trời chưa sáng gia đã đến, đóng cửa nhốt mình trong phòng. Bấy giờ chúng nô tỳ đều đứng hầu bên ngoài, tôi nhớ...phải đến một canh giờ gia mới ra.”

“Đúng thế, lúc ấy chúng tôi còn nói vương gia đúng là chí hiếu, Đông chí theo lệ phải bái tế tổ tiên, gia rất thành tâm.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, hỏi thêm: “Gần đây Ngạc vương gia gặp gỡ những khách khứa nào?”

“Vương gia nhà chúng tôi xưa nay ưa yên tĩnh, hiếm khi có khách đến thăm. Từ sau lần Quý vương tới chơi tháng trước, gia lại càng khép mình, trừ người trong phủ ra, không tiếp xúc với ai cả.”

Hoàng Tử Hà sững người hỏi: “Cũng không hề ra khỏi cửa ư?”

“Thưa không.” Tất cả đều lắc đầu, khẳng định, “Chúng nô tỳ cũng khuyên nhủ gia nên ra ngoài đi dạo cho thư thái, song gia ngày ngày chỉ ủ ê buồn bã, thoát đầu còn loanh quanh trong vườn, về sau trừ nơi này ra, gần như chẳng rời khỏi điện nửa bước.”

“Phải phải, trước đây tuy gia không hay ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng cũng đến các chùa chiền xung quanh uống trà đàm đạo cũng các vị đại sư, không như dạo gần đây... có thể thấy dường như gia đã quyết...”

Mấy thị nữ kẻ lẻ rồi khóc nức lên, tâm trạng buồn bã lan ra, ngay đám hoạn quan cạnh đó cũng sụt sịt.

Thấy nữ nhân khóc lóc, Chu Tử Tần luống cuống nhìn sang Hoàng Tử Hà. Cô đưa mắt ra hiệu cho gã rồi nói: “Chúng ta phụng lệnh tới điều tra việc này, nhất định sẽ trả lại cho Ngạc vương gia một đáp án thỏa đáng. Xin các vị lui ra trước để chúng ta tìm trong điện xem có vật chứng nào liên quan tới vụ này không.” Đội đám người hầu kẻ hạ nhất loạt lui ra, Chu Tử Tần đóng cửa lại, thấy Hoàng Tử Hà đã chạy đến trước lư hương, dùng khăn tay bịt mũi miệng, cầm que cời cạnh đó bới tro lên.

Dưới lớp tro xốp, cô rút ra được một vật lấp lánh, là một lưỡi đoản kiếm, bèn cầm lên đập đập vào thành lư hương cho tro than bay hết. Đoản kiếm sáng loáng lộ ra, hàn quang chói mắt.

Chu Tử Tần vừa thấy đã buột miệng: “Là thanh đoản kiếm đó à!” Dài bốn tấc, rộng một tấc, lưỡi mỏng như giấy. Có điều hình như đã bị kẻ nào đó đập mạnh nên lưỡi cong queo cả lại, mũi cũng quần đi, song hàn quang vẫn khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hoàng Tử Hà chậm rãi đặt nó lên bàn thờ: “Phải, giống hệt thanh đoản kiếm của Công Tôn đại nương ở Thục.”

“Nghe nói vật này rên từ hàn thiết, Thái Tông hoàng đế tổng cộng rên ra hai mươi tư thanh, trừ thanh tốt nhất ra, còn thì đều phân chia tẩn mác cả. Thanh duy nhất còn lại ấy, hình như đã ban cho Tắc Thiên hoàng hậu...”

“Giờ thanh đoản kiếm này đã bị đập cong queo cả rồi, không nhận ra có phải thanh Công Tôn đại nương dùng giết Tề Đằng hay không nữa.” Nói rồi, Hoàng Tử Hà lại dùng que cời bới tiếp, móc ra một nhúm sợi tơ tướp.

Là một sợi tơ đỏ đã cháy đen chỉ còn một mẩu bằng ngón út, màu đỏ tươi, dù bám bụi tro, nhưng vừa giũ đi đã lộ ra sắc đỏ chói mắt.

Thấy Hoàng Tử Hà vẫn bới đồng tro; Chu Tử Tần sốt ruột: “Nhiều tro như thế nhất định bới đến bao giờ? Để ta.”

Đoạn gã nhanh nhẩu nhấc ngay một chân lư hương lên, đổ ụp xuống đất, tro than tức thì bay mù mịt.

Hoàng Tử Hà không còn gì để nói: “Thế này là bất kính với Trần thái phi đấy.”

“Hà? Thế à? Dù sao Trần thái phi cũng mất cả năm rồi, không để bụng đâu.” Chu Tử Tần vơ một que hương tẩm trúc cạnh đó bươi đồng tro lên.

Hoàng Tử Hà đành cầm nín cũng gã bươi vậy.

Chẳng bao lâu, tất cả dị vật trong đồng tro đều bị móc ra. Một thanh đoản kiếm bị đập cong queo; mấy mẩu tơ đỏ bị đốt cháy còn sót lại; mấy miếng

ngọc vỡ trong suốt, ghép lại thành một chiếc vòng ngọc.

“Công tử không thấy quen ư?” Hoàng Tử Hà cầm một mảnh ngọc vỡ lên, đưa cho Chu Tử Tàn. Nhìn chất ngọc trong veo lóng lánh, gã không khỏi trầm trồ: “Đúng là ngọc tốt, chưa từng thấy ngọc nào đẹp thế này... À, không phải, trước đây ta chẳng giúp các vị cuỗm hai cái vòng từ phòng vật chứng ở nha môn quận Thục ư? Một chiếc là vòng song ngư bị Sùng Cổ đập vỡ, chiếc còn lại của Phó Tân Nguyễn, chất ngọc có thể nói là tuyệt đỉnh thiên hạ...”

Nói đến đây, gã nhìn lại mảnh ngọc trong tay mình, rồi nhìn sang các mảnh khác đã được Hoàng Tử Hà ghép lại thành hình chiếc vòng, há hốc miệng: “Lẽ nào... chính là cái đó?”

“Ừm.” Hoàng Tử Hà nhớ rõ, lúc cô cùng Lý Thư Bạch đưa chiếc vòng này về trả Ngạc vương, y còn cung kính đặt nó trước bài vị mẫu phi. Thực không ngờ mới mấy ngày mà đã biến thành một nắm ngọc nát.

“Bất luận ra sao, chỉ cần có liên quan tới bản án, thì cứ giữ lại.” Chu Tử Tàn giỏi nhất việc này, lập tức nhét mọi thứ bói được vào ngực và tay áo, nhìn bên ngoài khó mà nhận ra được.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 8: Kết giải đồng tâm

Lục soát trong điện một lượt nữa. Hoàng Tử Hà rất chú trọng mười hai chữ Trần thái phi khắc trên mép bàn trang điểm, song chỗ đó đã bị đẽo đi, chỉ còn vết gỗ mới, không lưu lại nét chữ nào.

Ra khỏi điện, họ giải thích với đám cung nhân đứng ngoài: “Xin lỗi, vừa nãy trong lúc tìm kiếm, vô ý làm đổ lư hương rồi.”

“Các người vào dọn dẹp ngay.” Một cung nữ đứng tuổi quay ra bảo các thị nữ.

Hoàng Tử Hà bèn chấp tay hành lễ với bà ta: “Cô cô là nữ quan ở đây ư?”

Cung nữ nọ cũng chấp tay trả lễ: “Nô tỳ Nguyệt Linh, hơn mười năm trước đã theo hầu thái phi, về sau thái phi bị bệnh dọn về phủ Ngạc vương, nô tỳ cũng đi theo.”

Hoàng Tử Hà vội tiếp lời: “Ra là Nguyệt Linh cô cô. Trước đây tôi từng gặp hai vị cô cô Trường Linh, Diên Linh, họ cũng nhắc tới Nguyệt Linh cô cô.”

“À phải, mấy người chúng tôi vào cung cùng đợt, cũng rất thân thiết.”

“Cô cô vừa vào cung đã đi theo Trần thái phi ư?”

“Nô tỳ vốn là người trong cung Triệu thái phi, dạo đó bên Trần thái phi thiếu người nên được điều sang. Trần thái phi rất tốt tính, chủ tớ hợp nhau, về sau nô tỳ trở thành người của Trần thái phi luôn.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại hỏi thêm: “Tôi muốn hỏi cô cô vài điều về thái phi, cô cô có rảnh không?”

Nguyệt Linh gật đầu, dẫn họ đến một gian phòng nhỏ gần đó, còn chính tay pha trà bung lên, an vị xong xuôi mới hỏi: “Chẳng hay hai vị muốn hỏi chuyện gì? Nếu nô tỳ biết nhất định sẽ kể hết.”

“Hơn mười năm trước Trần thái phi đột nhiên phát bệnh, bấy giờ cô cô có hầu hạ bên cạnh không?”

Nguyệt Linh gật đầu thờ dãi: “Nhớ năm xưa Từ phi của Thái Tông hoàng đế, sau khi Thái Tông băng hà cũng ngã bệnh, lại không chịu dùng thuốc, cuối cùng qua đời theo Thái Tông hoàng đế, nô tỳ vẫn thường coi là kẻ si. Nào ngờ Trần thái phi chủ nhân của nô tỳ còn cố chấp si mê hơn cả Từ phi, tiên hoàng vừa qua đời đã đau đớn quá độ mà... phát bệnh, thực khiến người ta cảm thán, cũng khiến người ta kính phục.”

“Nói vậy là sau khi tiên hoàng qua đời Trần thái phi mới bắt đầu phát bệnh ư?”

“Đúng thế, nô tỳ tận mắt chứng kiến, rất nhiều người già trong cung cũng biết. Sáng hôm ấy thái phi vẫn khỏe mạnh, theo lệ còn đích thân sắc thuốc đưa đến cho tiên đế. Nô tỳ nhớ lúc theo thái phi vào điện, bên trong có rất nhiều người lạ mặt, thái phi thoảng thấy Vương công công đứng đó bên hỏi ông ấy có phải hôm nay có chuyện gì quan trọng không.”

Vừa nghe thấy ba chữ Vương công công, Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Là Vương Tông Thực công công trung úy hộ quân Thần Sách quân ư?”

“Thưa phải. Bấy giờ Vương công công còn trẻ, mới hơn hai mươi thôi. Sau khi tiên đế diệt trừ Mã Nguyên Chí, trong cung cũng đổi một loạt người hầu, trong đó Vương công công được lòng tiên hoàng nhất, nên còn trẻ như vậy đã được giao trọng trách. Tiên hoàng luôn đề phòng hoạn quan lại tin dùng Vương công công như vậy, cũng thực hiếm có.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Vương công công trả lời thế nào?”

“Vương công công đáp thánh thượng bệnh nặng kéo dài, nội cực bèn triệu tăng nhân các nơi vào kinh cầu phúc. Trong đó có một vị là Mộc Thiện đại sư, thuộc hàng đại đức, giờ đang cầu phúc cho thánh thượng. Thái phi bưng bát thuốc, phân vân mãi không biết có nên vào hay không, lại e làm gián đoạn nghi thức...” Tình cảnh hôm ấy vẫn như sờ sờ trước mắt, Nguyệt Linh cứ thế lần lượt kể ra, không cần nghỉ ngơi: “Vương công công nói mình đang định vào trong, lại e thái phi không biết việc cầu phúc, đi vào làm kinh động thì không hay. Đoạn công công nhìn bát thuốc trên tay thái phi nói, đã có danh y khác chuẩn trị cho thánh thượng, không cần uống thuốc này nữa.”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm hỏi: “Thế nên...tiên hoàng không uống bát thuốc ấy ư?”

“Không, thái phi lúc đầu nói, bệnh của bệ hạ xưa nay đều do mình săn sóc, cũng luôn uống loại thuốc này, dù đổi thầy thuốc khác cũng phải uống nốt bát này đã. Vương công công liền nói, đã vậy thì nô tài không nhiều lời nữa.”

Hoàng Tử Hà cau mày: “Cuối cùng thái phi vẫn vào cho tiên hoàng uống bát thuốc ấy ư?”

“Vâng, nô tỳ đi theo vào đại sảnh, nhưng không được vào hậu điện. Tiếc rằng bệnh tình tiên hoàng đã quá nặng, thuốc thang cũng không trị nổi... Thái phi cũng quá cố chấp, đến nỗi mất cả tinh táo...” Nguyệt Linh nghẹn ngào lau nước mắt, không sao kể tiếp được nữa.

Hoàng Tử Hà vội rót một ly trà nóng, dịu giọng an ủi mong bà bớt đau thương.

Nguyệt Linh uống trà, ngồi lặng đi thật lâu, tới khi bình tĩnh lại mới hỏi: “Chẳng hay hai vị đi chuyến này có phát hiện gì chăng? Vụ án của vương gia nhà chúng tôi rốt cuộc đã có manh mối chưa?”

Chu Tử Tần tay bưng ly trà tay gãi đầu sờn sột, úp mở đáp: “Dĩ nhiên là có rồi, chúng ta vừa phát hiện ra một việc tày trời!”

Nguyệt Linh hỏi dồn: “Có liên quan gì đến Quý vương không?”

“Ừm... Chuyện này rất bí mật, chúng ta phải về Đại Lý Tự bẩm báo đã.” Thấy Hoàng Tử Hà đưa mắt ra hiệu, Chu Tử Tần nhanh nhẩu chữa lại ngay.

Nguyệt Linh còn đang nghi ngờ, Hoàng Tử Hà đã hỏi luôn: “Cô cô, vừa nãy nghe các thị nữ và hoạn quan kể, từ sau khi Quý vương đến thăm đưa trả vòng ngọc của thái phi cho tới tận hôm Đông chí, Ngạc vương không hề ra khỏi cửa ư?”

“Đúng vậy, quả thật không rời khỏi cửa, nô tỳ có khuyên giải nhưng gia ôm nhiều tâm sự, tinh thần sa sút, ai nói cũng không nghe...” Nói đoạn Nguyệt Linh lại thờ dài, nâng ống tay áo lên lau nước mắt.

“Vương gia không ra cửa, vậy có khách khứa gì tới thăm không?”

“Không có. Trước đây còn có vài vị khách nhân tân xin gặp, nhưng vương gia không tiếp kiến ai cả.”

Hoàng Tử Hà trầm tư gật đầu, ngẫm nghĩ một thoáng rồi hỏi: “Có ai đưa đồ vật gì đến không?”

Nguyệt Linh nhú mày, chưa kịp đáp thì một quan đứng sau đã cướp lời: “Cái này thì có. Trước Đông chí mấy ngày, có người đưa đến cửa.”

“Đây là Già Nam, hầu hạ trong điện của vương gia.” Nguyệt Linh giới thiệu, “Nô tỳ xưa nay chủ yếu ở hậu điện, những chuyện về vương gia, các vị hỏi cậu ta thì hơn.”

Già Nam rất hoạt bát nhanh nhẹn, thuật chuyện trôi chảy lưu loát, ăn nói lại rành mạch rõ ràng: “Trước Đông chí chừng ba bốn ngày, tôi đang cùng mọi người sưởi ấm tán gẫu trong phòng canh công thì thấy bên ngoài có một hoạn quan lạ mặt đi đến, đưa một cái hộp kèm theo cả danh thiếp, nói là người phủ Quý, nhờ chúng tôi đưa cho vương gia xem qua. Vì thấy lạ mặt nên chúng tôi không dám đưa đi ngay, mà mở ra xem thử, bên trong là một dải đồng tâm tết bằng tơ đỏ tươi, phía trên còn đính tua, trông rất đẹp.”

Chu Tử Tần lên sờ sờ mấy sợi tơ đỏ đã cháy đen trong ngực áo, trầm tư hỏi: “Quý vương tặng Ngạc vương dải đồng tâm là có ý gì?”

Già Nam gãi đầu bối rối: “Việc giữa các vương gia với nhau, chúng nô tài làm sao biết được, lúc ấy chúng tôi kiểm tra cái hộp, thấy không có gì khác bèn đặt dải đồng tâm vào chỗ cũ. Nô tài đưa hộp vào trình gia, gia thấy dải đồng tâm lạ cũng chẳng hiểu gì, nghe nói là phủ Quý đưa đến thì sai người cất đi, không báo gì thêm.”

Hoàng Tử Hà gật đầu hỏi: “Chỉ có lần đó thôi ư?”

“Còn một lần nữa, trước Đông chí một ngày. Tâm trạng gia không tốt, cả ngày ủ ê giam mình trong điện, đuổi hết chúng tôi ra ngoài, nô tài vốn phải trực hầu trong điện mà hôm ấy cũng phải ra ngồi ngoài hành lang hứng gió rét, lạnh đến cóng người. Đúng lúc ấy hoạn quan canh cửa lại đưa một cái hộp đến, nói là của kẻ hôm trước. Nô tài hỏi có phải lại là dải đồng tâm không, thì y lắc đầu đáp, là một thanh đoản kiếm.”

Kể đến đây, Già Nam hắt cằm đầu môi về phía một tiểu hoạn quan khác gần đó: “Thẩm Đan thích nhất vung đao múa kiếm, vừa nghe bảo là thanh đoản kiếm, bèn nhanh nhẩu mở ra xem. Vương gia nhà chúng tôi ôn hòa, không trách mắng người dưới bao giờ, huống hồ lại là một thanh đoản kiếm, hung khí đấy nhé, chúng tôi phải mở ra xem trước...”

Thảm Đàn tái mặt vì sợ, trừng mắt lườm Già Nam mấy lượt song Già Nam vẫn thao thao kể tiếp, chẳng buồn để tâm đến sắc mặt hắn: “Thế là chúng tôi mở hộp ra ngay ngoài hành lang, thấy một thanh đoản kiếm đặt trên lớp nhung tím, lưỡi kiếm loang loáng sắc lạnh, khiến người ta lóa cả mắt! Tôi sợ đến mức phải giật lùi mấy bước, chân nhũn cả ra...”

Thảm Đàn hết cách, đành chen vào: “Phải phải, thanh đoản kiếm nọ đúng là báu vật hiếm thấy, bây giờ tôi còn nghĩ Quý vương và vương gia nhà chúng tôi quả là anh em thân thiết, một thần binh tuyệt thế như vậy mà cũng tặng cho gia.”

Chu Từ Tàn gãi đầu: “Tặng thanh đoản kiếm quý giá thì còn nghe được, nhưng tặng dải đồng tâm là ý gì?”

“Đúng thế, chúng tôi cũng nghĩ mãi không ra.”

Nghe đến đây, Hoàng Tử Hà đứng dậy hành lễ cáo từ rồi nói: “Từ Tàn, chúng ta về thôi.”

Chu Từ Tàn vội vã theo cô cáo từ mọi người rồi lên ngựa đi dọc theo đường phố Trường An quay về.

Đến một chỗ vắng vẻ, Hoàng Tử Hà mới bảo gã: “Thế này đi, tôi về phòng Vĩnh Xương trước đã.”

Chu Từ Tàn ngạc nhiên hỏi: “Gi cơ? Một mình Sùng Cổ về thôi à? Chúng ta vừa tìm ra manh mối lớn, nên đi tìm Quý vương ngay mới phải!”

Tìm giật thót lên, Hoàng Tử Hà vội vã ngoảnh mặt đi: “Tôi... tôi không đi đâu.”

“Ồi...” Thấy thái độ của cô, Chu Từ Tàn sinh nghi, vội gặng: “Sùng Cổ sao thế? Đồ mặt cái gì?”

“...Không, không có gì.” Cô luống cuống gờ tay che mặt, song lại thấy hai má nóng bừng như lửa đốt. Trước ánh mắt sấm soi của Chu Từ Tàn, cô bối rối đáp bừa: “Chắc là nê thôi, gió lớn quá...”

“Bôi thêm ít kem vào. À phải, kem bôi mặt lần trước ta đưa dùng được không?”

Cô thờ phào, vội lái câu chuyện sang hướng khác: “Tốt lắm, tốt hơn hàng mua bên ngoài nhiều.”

“Đề lần sau ta làm cho Sùng Cổ mùi hoa lan, Vương Uẩn thích hoa lan mà. Ồi... không biết Nhị cô nương có thích loại mùi hoa quế kia không nữa, ta chưa kịp hỏi đã đi mất rồi...” Chu Từ Tàn than thở, rồi thấy má cô vẫn đỏ hồng, dưới ánh mặt trời tươi đẹp không khác gì đào mạn, bất giác buột miệng: “Sùng Cổ nếu là nữ... À à, Sùng Cổ vốn là nữ mà...” Hình như sức nhớ ra cô là nữ khiến gã vô cùng hụt hẫng, bấu môi rồi nói: “Được được, đi thôi.”

Hoàng Tử Hà chưa kịp phản ứng lại, ngờ ngạc hỏi: “Đi đâu?”

Chu Từ Tàn chồm sang, nắm lấy dây cương của cô: “Phủ Quý!” Hoàng Tử Hà cắn môi, giật cương lại: “Tôi không đi đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 8.2

“Sao lại không đi? Chẳng phải Sùng Cổ vẫn coi việc phá giải án oan trong thiên hạ là trách nhiệm của mình ư? Hôm nay vừa tra ra hàng loạt chứng cứ, sao không chịu đến tìm Quý vương thảo luận? Chẳng phải chúng ta có phát hiện quan trọng à?”

Hoàng Tử Hà bất lực nhìn gã bằng ánh mắt vật nài: “Từ Tàn đừng hỏi nữa, tôi... tôi không thể đi gặp Quý vương được...” Đã cãi cò, đã chia tay, rồi thỉnh linh xảy ra nọ hôn bất ngờ nọ, giờ cô thực không dám chạm mặt Lý Thư Bạch. Cô từng phá vô số kỳ án, nức tiếng thông minh, song giờ đây lại hoàn toàn không biết mình phải đối diện Lý Thư Bạch thế nào, nên nói câu nào đầu tiên, nên hành động thế nào...

Lòng cô rối như tơ vò, hai tay giữ chặt lấy dây cương.

“Ồi dào, toàn người quen cả, sao lại không thể gặp, mau đi thôi.” Chẳng để cô kịp phân bua, Chu Từ Tàn kéo giật lấy cương con ngựa cô cưỡi, còn tiện tay vục một roi vào mông nó: “Đi nào!”

Con ngựa bị đau, tức thì lồng lên mà chạy. Hoàng Tử Hà cúi rạp người trên ngựa, tức tối thét lên: “Chu Từ Tàn, làm cái gì vậy?”

“Yên tâm, không ngã được đâu.” Gã vừa đáp vừa cười ha hả, “Xem kia, chẳng phải đến rồi ư?”

Hoàng Tử Hà ngược lên nhìn, quả nhiên đã đến phủ Quý. Cô tung người nhảy xuống ngựa rồi quay lưng định chạy, nào ngờ bỗng nghe có người gọi: “Hoàng Tử Hà.”

Vừa nghe thấy giọng nói thanh thanh lạnh lùng ấy, Hoàng Tử Hà run bắn, hai chân không sao nhấc nổi nữa.

Cô chậm chậm quay đầu, vừa khéo thấy xe ngựa của Lý Thư Bạch đỗ ngay trước cổng, y đang đẩy cửa bước ra, đứng trên xe nhìn về phía cô, vì đứng trên cao lại ngược sáng nên nhất thời khó mà trông rõ về mặt y.

Hoàng Tử Hà ngây ra hồi lâu mới gọi khẽ: “Vương gia...”

Đám lính gác cổng đã bắc sẵn bậc, y từ trên xe bước xuống, vận chiếc áo tím nhạt, tươi tắn hơn hẳn ngày thường khiến cô bất giác ngược lên nhìn, tưởng chừng y là vàng dương rạng rỡ mọc lên ngay trước mặt, khiến cô không nổi rời mắt.

Lý Thư Bạch bước đến gần cô, tay hơi giơ lên như muốn vuốt má cô. Nhưng chân chừ một thoáng, y từ từ bỏ tay xuống, lặng lẽ nhìn cô hồi lâu mới nói: “Đến đây.” Hoàng Tử Hà cúi đầu, lẩm lủi theo y đi vào vương phủ.

Chu Tử Tần theo sau cả hai, liến thoắng: “Xem đây, vừa rồi còn hét ầm lên định đánh bài chuồn, sao giờ đã ngoan ngoãn thế.” Hoàng Tử Hà ầm ục trừng mắt lườm gã, rồi lại cắn cùi đi.

Vừa đến hiên Tĩnh Dữu, đợi người hầu bưng trà lên xong, Chu Tử Tần nhìn quanh quất, rồi khép cửa lại, moi những thứ trong lồng ngực ra đặt lên bàn: “Đoàn kiếm, tơ đỏ, ngọc vỡ...”

Lý Thư Bạch uống trà, im lặng quan sát.

Chu Tử Tần giải thích: “Đây là những thứ chúng tôi tìm được trong phủ Ngạc vương, gia đoán xem tìm thấy ở đâu?”

Lý Thư Bạch nhìn vết tro than lấm lem bên ngoài, hỏi ngay: “Chúng bị đốt trong lư hương trước

linh vị Trần thái phi ư?”

Hoàng Tử Hà bưng ly trà, cúi đầu nhìn mấy đồ vật trên bàn: “Đúng thế, hơn nữa nếu đốt vào ngày thường, ắt sẽ bị phát hiện ra ngay. Nghe nói hôm Đông chí, trước lúc vào cung, Ngạc vương đóng cửa ngòi trước linh vị rất lâu, tôi nghĩ... có lẽ bấy giờ Ngạc vương đã phi tang ba thứ này.”

“Đoàn kiếm là thanh của Công tôn đại nương ư?” Lý Thư Bạch lại hỏi.

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Không biết, vì chúng ta không rõ hai mươi ba thanh đoàn kiếm bằng hàn thiết kia có cùng một kiểu với thanh của Công Tôn đại nương không. Nếu giống, thì đây cũng có khả năng là một trong hai mươi ba thanh đó.”

“Đợi tôi về Thục xem thanh đoàn kiếm đó có còn trong phòng vật chứng không, chưa chừng lại biết đấy.” Nói đoạn, Chu Tử Tần rầu rĩ thở dài, “Có điều từ đây về Thục cả đi cả về cũng mất khỏi ngày.”

“Ta sẽ lập tức phái người đi điều tra.” Lý Thư Bạch cuối cùng cũng đặt ly trà xuống, chăm chú quan sát một vật trên bàn, “Chiếc vòng này chắc hẳn là chiếc chúng ta lấy từ chỗ Phó Tân Nguyễn, đưa đến phủ Ngạc hôm nọ hả?”

Chu Tử Tần đáp: “Đúng thế, tôi cũng lấy làm lạ, sao Ngạc vương lại đập vỡ chiếc vòng của Phó Tân Nguyễn trước linh vị Trần Thái phi rồi vùi vào lư hương? À không phải không phải, đúng ra là, tại sao hai vị lại đưa chiếc vòng ấy cho Ngạc vương?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đưa mắt sang Lý Thư Bạch, không đáp. Y thuận miệng trả lời: “Đó là vật mẫu phi của Ngạc vương rất yêu quý, sau khi bà ấy qua đời, Ngạc vương mới đem tặng cho Phó Tân Nguyễn.”

Chu Tử Tần lú cả lưỡi, mấy chữ “vừa phát hiện được bí mật trọng đại” hiện rành rành lên mặt.

Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua đoàn kiếm, vòng ngọc và dải đồng tâm rồi nói: “Còn một dải đồng tâm, cũng là trước Đông chí mấy hôm có người mượn danh phủ Quý đưa đến phủ Ngạc. Kẻ đưa đồ dường như không hề sợ người khác kiểm tra nên không niêm phong hộp, đám hoạn quan gác cổng kiểm tra thấy không có gì nguy hiểm, mới đưa đến tay Ngạc vương.”

“Không phải ta.” Lý Thư Bạch lạnh nhạt buông một câu.

Chu Tử Tần gật đầu lia lia: “Đương nhiên không phải gia rồi, nhưng rốt cuộc là kẻ nào mạo xưng nhi, hẳn đưa mấy thứ này đến có ý gì?”

“Nhất là dải đồng tâm...rốt cuộc có ý gì nhỉ?” Hoàng Tử Hà trầm tư.

Lý Thư Bạch ngẫm nghĩ giây lát rồi quay sang hỏi cô: “Ngoài những thứ này, các ngươi còn phát hiện gì trong phủ Ngạc không?”

Hoàng Tử Hà không dám nhìn y, chỉ giơ tay ấn lên cây trầm trên đầu, rút trầm ngọc ra vẽ một vòng tròn lên mặt bàn: “Người trong phủ Ngạc đều nói từ sau lần Quý vương đưa vòng ngọc đến, Ngạc vương đóng cửa không ra ngoài, cũng không tiếp kiến một ai. Nhưng bấy giờ gia dẫn tôi theo, nên tôi rất rõ, Ngạc vương không hề có khúc mắc gì với chúng ta, hơn nữa còn nhờ chúng ta điều tra nguyên nhân phát bệnh của Trần thái phi. Tôi tin rằng bấy giờ Ngạc vương nhất định chưa bị người ta dùng thuật nhiếp hồn. Nhưng trong giai đoạn đóng cửa giam mình tại nhà, Ngạc vương lại sinh ra ác cảm với Quý vương, còn không tiếc hy sinh mạng mình hồng đồ tiếng xấu lên người gia, khiến gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

Lý Thư Bạch gật đầu, không nói. Song Chu Tử Tần lại lấp bắp hỏi: “Ý Sùng Cổ là, Ngạc vương đóng cửa không ra nên không bị người ta nhiếp hồn ư? Tất cả những điều Ngạc vương làm, đều là chủ động à?”

Hoàng Tử Hà lại vạch một đường lên bàn, gần chạm vào vòng tròn ban đầu: “Trừ phi có người lợi dụng khoảng thời gian từ lúc Ngạc vương ra khỏi phủ đến khi cử hành đại lễ tế trời Đông chí để nhiếp hồn Ngạc vương. Nếu vậy thì chúng ta cần phải điều tra xem trong nửa ngày đó, Ngạc vương đã tiếp xúc với những người nào.” Đoạn cô lại vạch một đường thẳng thứ hai, dính vào vòng tròn: “Còn nữa, có lẽ trong phủ Ngạc vương có một kẻ nào đó giỏi thuật nhiếp hồn đã mai phục bên cạnh Ngạc vương rất lâu.”

Lý Thư Bạch lắc đầu, giơ tay xoa đường thẳng này đi: “Không thể nào. Nếu có kẻ như vậy, nơi hắn được phái nằm vùng sẽ không phải trong phủ Ngạc đầu. Dù sao, ảnh hưởng của Thất đế đối với chính cục không thể coi là lớn, cài vào bên cạnh người khác còn có ích hơn nhiều.”

“Vậy thì còn một khả năng nữa.” Hoàng Tử Hà lại vạch một đường từ vòng tròn ra: “Ngạc vương đã bị nhiếp hồn từ lâu, nhưng chưa phát tác. Thanh đoàn kiếm và dải đồng tâm kia có thể là một loại ám hiệu, khi nhận được hai vật này, thuật nhiếp hồn sẽ phát tác, thao túng Ngạc vương đối đầu với gia.”

Lý Thư Bạch nhíu mày, hồi lâu mới nói: “Có thủ pháp kỳ diệu như thế thực ư? Nếu quả có bậc cao nhân như ông ấy, còn cần phải tìm Mộc Thiện đại sư vào kinh sao?”

“Ừm... Tuy nhỏ nhưng cũng tính là một khả năng.” Nói đoạn, Hoàng Tử Hà chau mày: “Bi ẩn lớn nhất của vụ này là thân thể của Ngạc vương làm cách nào biến mất giữa không trung.”

Chu Tử Tần hỏi: “Có khả năng là kẻ đầu tiên chạy đến dưới gác Tường Loan đã giấu thi thể đi không?”

“Kẻ đầu tiên chạy đến là Vương Uẩn. Nhưng Vương Uẩn không chạy đến một mình, mà phía sau còn một toán Ngự Lâm quân. Lúc họ chạy đến bên dưới, thấy trên mặt tuyết không có dấu vết vật gì rơi xuống cả, cũng không có dấu chân người qua lại.”

Chu Tử Tần nhíu mày ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đập bàn reo lên: “Ta biết rồi! Ta biết tại sao Ngạc vương lại gieo mình xuống từ phía bên kia gác Tường Loan, chứ không nhảy ngay xuống trước mặt các vị rồi.”

Hoàng Tử Hà nhìn gã dò hỏi.

“Bởi vì Ngạc vương đã bắc sẵn một cái giá dưới gác, hoặc giăng một cái võng bằng vải mềm trên tường, nên các vị trông thì tưởng Ngạc vương nhảy xuống đất, thực ra chỉ là nhảy xuống giá hoặc võng, không rụng một sợi tóc.” Chu Tử Tần dương dương tự đắc, ra vẻ tỏ tường hết mọi chuyện trong thiên hạ, “Sau khi Ngạc vương nhảy xuống, bên gác Tê Phụng nháo nhác cả lên, nhân lúc các vị phải vòng qua điện Hàm Nguyên chạy sang, Ngạc vương đã gỡ cái giá hay võng ra chuồn đi.”

Hoàng Tử Hà phân bác: “Nghe cũng có lý, nhưng hôm ấy trời có tuyết nhẹ. Bấy giờ tôi và Quỷ vương là hai người chạy sang gác Tường Loan đầu tiên, tôi đã kiểm tra lan can, thấy lớp tuyết phủ trên đó vẫn phẳng lì, không hề có dấu vết của quai võng.”

“Thế...nếu bắc giá bên ngoài thì sao?”

“Về sau chúng tôi cũng xuống dưới xem xét chỗ Ngạc vương nhảy xuống, thấy trên tường trống trơn, không có dấu vết va quệt in trên tuyết.”

“Được rồi, để ta lại nghĩ thêm...” Chu Tử Tần tiu nghỉu, rồi lại nhìn sang Hoàng Tử Hà, “Sùng Cổ còn phát hiện gì khác không?” Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Có thể điều tra về kẻ đưa dải đồng tâm và đoàn kiếm, nhưng đã là mạo xưng thì cũng rất có khả năng cải trang, e rằng khó mà tra được.”

“Hay là điều tra từ chiếc hộp?” Chu Tử Tần đề nghị, “Ta nhớ trong góc hộp hình như có một chữ ‘Luong’, có khi lại làm ở tiệm đồ gỗ Lương Ký.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Ừ để đi hỏi thử.”

Thấy cô tán đồng ý kiến của mình, Chu Tử Tần hăng hái đứng phắt dậy: “Còn chờ gì nữa? Mau đi thôi.”

Hoàng Tử Hà ậm ừ đứng dậy toan đi theo gã, song cuối cùng vẫn không kìm được, ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch nhìn cô, rồi đặt ly trà xuống bàn: “Đợi một lát.”

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần bèn ngồi xuống. Còn chưa uống hết ly trà đã thấy Lý Thư Bạch trở lại, y đã thay sang áo gấm cổ tròn màu xám bạc thêu hoa văn từ kính chìm, để khỏi quá bắt mắt.

Ba người đi thẳng tới tiệm đồ gỗ Lương Ký. Sắp đến Tết, chợ Đông toàn người là người, trước tiệm đồ gỗ Lương Ký cũng nghìn nghịt. Tuy giá cả ở đây đắt hơn nơi khác, nhưng gần nơi ở của các nhà quyền quý, lại thêm chế tác tinh xảo, nên rất nhiều dân thường cũng nhân lúc năm hết Tết đến tới mua bàn trang điểm hay hộp son phấn, chen nhau kín cửa, đúng là khách khứa như mây.

Họ bước vào tiệm, thấy trên mặt quầy bày loại hộp kích thước hình dạng giống hệt cái trong phủ Ngạc. Chu Tử Tần liền hỏi: “Gần đây có những ai mua loại hộp này?”

Chàng quầy nhìn gã như nhìn kẻ ngớ ngẩn: “Từ sáng đến giờ bán ra hơn năm mươi cái, cậu hỏi lúc nào?”

Chu Tử Tần nhìn người nằm bò ra quầy, lẩm bẩm: “Hơn năm mươi cái...”

Lý Thư Bạch vỗ nhẹ vào lưng, ra ý bảo gã đứng lên rồi hỏi: “Trước đây ta từng mua một chiếc hộp gỗ cừu cung do Hoắc sư phụ làm ở đây. Giờ muốn

đặt làm thêm cái nữa, chẳng rõ ông ấy có ở đây không?”

Chường quỳ lắc đầu: “Hoắc sư phụ qua đời gần bốn năm rồi. Nhưng đồ đệ của ông ấy vẫn ở đây, nhờ kế thừa được tay nghề nên cũng khá lắm, làm một cái tương tự chắc không hề gì, cậu muốn làm ư?”

“Tốt quá, làm phiền dẫn chúng tôi tới chỗ vị sư phụ đó, để bàn bạc về chữ khắc trên hộp.”

“Đây đây, xin mời.” Chường quỳ vội gọi một gã sai vặt đến, vẻ mừng rỡ ra mặt. Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần đoán ra ngay, chắc hẳn chiếc hộp đó giá rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Trăm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 8.3

Tiệm đồ gỗ Lương Ký đặt ở chợ Đông nhưng xưởng chế tác lại nằm mãi phía Nam thành. Lý Thư Bạch đã đến đây một lần, cũng coi như thông thuộc đường sá, xầm xầm đi thẳng vào gian phòng nhỏ phía Đông.

Gọi là đồ đệ, thực ra vị này cũng đã hơn bốn mươi tuổi, đang uể oải cúi đầu bào gỗ.

Tên sai vặt gõ gõ vào cánh cửa mở toang gọi: “Tôn sư phụ, có người tìm ông làm hộp cữu cung này.” Tôn sư phụ vừa nghe thì tươi tỉnh hẳn, ngẩng lên niềm nở cười hỏi: “Lâu lắm không ai đặt làm loại hộp ấy rồi, ba vị muốn làm ư?”

Lý Thư Bạch đáp: “Đúng vậy, muốn làm một hộp cữu cung chín chín tám mươi mốt ô.”

Tôn sư phụ mừng đến híp cả mắt lại: “Chín chín tám mươi mốt ô ư? Thế thì đắt lắm đấy, một ô một trăm đồng, lại thêm chốt lẫy bên trong, tổng cộng là... mười quan.”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Không vấn đề gì, khi nào thì đến cài đặt ạ?”

Thấy y hỏi thẳng, Tôn sư phụ lảng xăng đứng ngay dậy lấy trong hộc tủ phía sau ra một chiếc hộp cữu cung nói: “Tôi có sẵn một cái đây, sau khi sư phụ qua đời, nhân lúc rảnh rỗi tôi cũng học theo thầy làm một cái, hơn nửa năm mới xong đấy. Có điều vật này rất đắt, lại chỉ phòng được quân tử không phòng được tiểu nhân, nếu kẻ nào dùng cưa hay riệu bỏ ra thì cũng toi, nên làm xong đã lâu mà chẳng khách nào hỏi đến... Ha ha, cũng chỉ có người tao nhã như quý khách đây mới biết thưởng thức nó thôi.”

Khoe môi Lý Thư Bạch hơi cong lên: “Nào dám, ta cũng chỉ muốn xem liệu có ai thích thứ này không thôi.”

Chiếc hộp nọ đã đầy đủ khung sườn, chỉ có các ô vuông để khắc chữ vẫn bỏ trống, đợi tám mươi chữ đặt sẵn.

Chu Tử Tần chưa bao giờ thấy hộp cữu cung, thì thầm hỏi Hoàng Tử Hà: “Đây là gì vậy? Dùng thế nào?”

Tôn sư phụ nghe thấy, liền cao giọng giảng giải: “Đây là tuyệt kỹ năm xưa của sư phụ tôi đó! Sư phụ tôi có hai tuyệt kỹ, một là hộp liên hoa, hai là hộp cữu cung này! Quý khách xem, trên mặt hộp cữu cung có chín chín tám mươi mốt ô trống bằng móng tay, dưới mỗi ô trống này là một mắt động. Tám mươi mốt ô trống phối hợp với tám mươi ô vuông gỗ, dưới ô gỗ có các thanh đồng nhỏ dài ngắn khác nhau. Chỉ khi độ dài của tám mươi thanh đồng này trở về y như lúc ban đầu, mới mở được hộp, hay nói cách khác, đây là chiếc hộp khóa kín bằng tám mươi con chữ!”

Chu Tử Tần há hốc miệng: “Tám mươi chữ á... Thế thì đặt chữ cũng mất công lắm nhỉ!”

“Không sao, tám mươi mốt ô trống thì có tám mươi ô gỗ, nên những ô gỗ này vẫn có thể di động theo quỹ đạo mà, chỉ cần xáo loạn mấy lần là làm loạn hết thứ tự lên, khóa vào rất dễ, đương nhiên mở ra thì hơi khó.”

“Nhưng muốn ghi nhớ thứ tự tám mươi chữ này cũng khó lắm nhỉ?” Chu Tử Tần hỏi.

“Thế nên thông thường mọi người chỉ đặt loại chín ô, mười hai ô, quá lắm là ba mươi sáu ô thôi. Nếu là loại tám mươi mốt ô, trừ phi là một đoạn văn trong sách cổ mà mình thuộc lâu lâu, hoặc một bức tranh rồi sau đó mày mò ghép lại, bằng không thì quá phức tạp.” Đoạn ông ta cười hỏi Lý Thư Bạch: “Quý khách muốn đặt thứ gì?”

Lý Thư Bạch thần nhiên đáp: “Không hề gì, ở đây ông có khắc sẵn chữ gì, ta dùng luôn là xong.”

“Vậy quý khách nhất định phải làm một bài thơ, hoặc lấy giấy ghi lại, chứ lỡ quên mất thì chỉ có cách phá luôn cái hộp thôi.” Nói rồi ông ta bung ra một chồng con chữ to bằng móng tay đặt trước mặt Lý Thư Bạch: “May mà tôi vẫn giữ đồng chữ từ lúc học khắc gỗ, bằng không quý khách còn phải đợi hơn nửa tháng nữa để tôi khắc.”

Lý Thư Bạch thần nhiên nhặt bừa các chữ lên sắp vào nắp hộp, Tôn sư phụ thấy y sắp một loạt các chữ vô nghĩa “gia ngộ hộ lý song khí nhược chi vi duẩn...” bèn ngăn lại: “Quý khách sắp cẩn thận một chút, lỡ quên mất có phải phí mười quan tiền không!”

Chu Tử Tàn bèn kéo tay ông ta ra: “Đừng lo, huynh ấy chỉ liếc qua là nhớ thôi.”

“Thật không đấy...” Tôn sư phụ nghi hoặc hỏi: “Nghe nói chỉ có Quỳ vương triều ta mới có khả năng ấy...”

Chu Tử Tàn đắc ý cười, vỗ lưng ông ta: “Cứ yên tâm.”

Chẳng bao lâu, tám mươi chữ đã được sắp xong, chỉ chừa lại một ô trống ở góc dưới bên trái.

Tôn sư phụ hỏi: “Quý khách chắc chắn chưa?”

Lý Thư Bạch liếc qua đám chữ bên trên một lượt rồi nói: “Chắc rồi.” Tôn sư phụ liền lấy một mảnh vải dầu, bọc kỹ mặt trên rồi lật cả chiếc hộp, úp tất cả đồng mã chữ xuống, gắn cố định vào thanh trượt, sau đó cầm một nắm thanh đồng lần lượt đóng vào mặt sau từng chữ.

Đóng hết tám mươi thanh đồng, có cao có thấp, có nghiêng có lệch, cái dính vào góc trên bên trái, cái dính vào góc dưới bên phải, cái lại dính vào chính giữa, nhìn lộn xộn như một nắm cỏ dài ngắn không đều, ông ta lại nhìn sang Lý Thư Bạch: “Quý khách, tôi đã đóng ngẫu nhiên các thanh đồng, giờ sẽ căn cứ theo độ cao thấp mà lắp khóa, đảm bảo là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, không bao giờ có tám mươi cái khóa dài ngắn giống hệt thế này nữa. Nếu quý khách không tin, có thể tự mình đập thêm mấy cái để cân chỉnh lại độ dài ngắn.”

“Đề tôi đề tôi.” Chu Tử Tàn tóm lấy cây búa, đập bừa vào mấy thanh đồng rồi hỏi Lý Thư Bạch: “Được chưa?”

Lý Thư Bạch gật đầu. Tôn sư phụ tức thì vung tay ộp ngay một miếng sắt lên hộp, bắt đầu lắp khóa theo độ dài ngắn mau thưa của các thanh đồng, từng thanh đồng đan xen nhau được nối lại, ở mỗi mối nối được gài một chốt đồng mặt sau mã chữ, tám mươi điểm nối chụm lại một chỗ, mười sáu thanh thép tác động đến cả bốn mặt, cách một cái đã khóa cứng hộp lại.

Cuối cùng ông ta lật hộp lại, gỡ tấm vải dầu bọc phía trên ra, hai tay đưa cho Lý Thư Bạch: “Mời quý khách xáo các mã chữ lên cho, từ giờ trong cả thiên hạ, chỉ mình quý khách mở được chiếc hộp này thôi.”

Chu Tử Tàn tỏ vẻ không phục: “Chẳng phải chỉ cần sắp tám mươi mã chữ thôi sao, nếu tôi cứ thử lần lượt, thử mãi chắc chắn sẽ có lúc được.”

“Quý khách thật khỏe đùa, tám mươi chữ này có đến sáu ngàn tám trăm cách sắp, mỗi cách lại phải xoay tất cả tám mươi ô, nói cách khác, quý khách phải xoay tất cả năm mươi mốt vạn lần mới chắc mở được, nếu không biết mật mã thì phải rất rảnh mới thử nổi.”

Chu Tử Tàn tặc lưỡi: “Năm mươi mốt vạn lần cơ à... Được rồi, đúng là làm khó người ta quá. Cứ lấy riu bỏ quách cho xong.”

Hoàng Tử Hà cầm lấy chiếc hộp từ tay Lý Thư Bạch, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi: “Chiếc hộp lần trước cũng được làm thế này à?”

“Đúng thế, ta đích thân tôi đặt mã chữ, cũng là tám mươi chữ ngẫu nhiên không có quy luật, sau khi làm lại tự tay xáo lên, không hề có ai chạm đến.”

“Thế nên...” Cô trầm tư nhìn chiếc hộp trong tay, tám mươi chữ ngẫu nhiên, cùng tám mươi thanh đồng được đóng ngẫu nhiên, kết hợp với ổ khóa độc nhất vô nhị. Đây chắc hẳn là chiếc hộp không thể giải mã, vậy mà thứ cất bên trong lại liên tục biến đổi, rốt cuộc sơ hở nằm ở đâu?

Hoàng Tử Hà gõ nhẹ lên hộp, thấy âm thanh phát ra trầm mà đục. Tôn sư phụ giải thích: “Thực ra nó làm bằng đồng, chỉ ốp một lớp gỗ bên ngoài thôi. Chất liệu và công phu thế này, hoàn toàn xứng đáng mười quan tiền.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, chẳng trách cảm nặng tay thế. Đoạn cô nhìn lướt qua bệ ngồi của Tôn sư phụ, thấy một đồng dụng cụ chất cao, mảnh gỗ vụn vương vãi khắp nơi, miếng vải dầu vừa bọc trên hộp bị vứt chông chơ phủ lên nắm mảnh gỗ, còn có rất nhiều mã chữ thừa nằm rải rác.

Chẳng phát hiện được gì cả. Cầm mãi cũng nặng tay, cô bèn đưa cho Chu Tử Tàn, gả ngoạn ngoạn nhận lấy.

Lý Thư Bạch đương nhiên không đem theo chum ầy tiền đồng, nhưng lại có một đỉnh bạc, Tôn sư phụ đã định cầm đi đổi, song tính lại thì thấy được đổi thêm một ít, cười híp cả mắt lại, rồi rít cảm ơn rồi tiễn họ ra cửa.

Chu Tử Tàn ôm hộp cừu cung nhận xét: “Trông tôn sư phụ nhếch nhác luộm thuộm mà khéo tay thật đấy, cái hộp đẹp ghê.”

“Cho người đấy.” Lý Thư Bạch thần nhiên.

“...Đổi mã chữ khác được không? Tám mươi chữ này chẳng có quy luật gì cả, tôi làm sao nhớ được.” Chu Tử Tàn nhăn mặt, “Hình như cái hộp này không đổi mã chữ được đúng không?”

“Đĩ nhiên rồi, ổ khóa đã đặt, không thể sửa đổi được.”

“Bởi vậy trên đời chỉ có một cái này, mã chữ cũng không thể thay đổi, vĩnh viễn là độc nhất vô nhị ư?”

“Đúng vậy.” Nói rồi Lý Thư Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng đang nhìn y, bốn mắt giao nhau, cô bắt giác đỏ mặt, vội ngoảnh đi.

Lý Thư Bạch bỗng thấy mặt hồ trong lòng lẫn tẩn sóng gợn, bước chậm hẳn, hai người tụt lại sau lưng Chu Tử Tàn một quãng.

Cả hai đều làm thinh không nói, chỉ lẳng lặng nhìn cây cối dọc đường, Tuyết tạnh trời hừng, tuyết đọng trên cành lộp bộp rơi xuống, bầu không xanh biếc soi bóng cành khô và tuyết trắng, hương mai thoang thoang mà dai dẳng. Sóng vai mà đi, thỉnh thoảng tay trái cô lại chạm vào tay phải y, cách một lớp áo, song dường như đã chạm đến hơi ấm trên da thịt người kia.

Cuối cùng y khe khẽ gọi: “Tử Hà...”

Nghe tiếng y, cô càng cúi gằm mặt xuống, vàng hồng trên má kiều diễm như hoa hồng.

Ngắm gương mặt đỏ bừng cúi thấp, máu trong người Lý Thư Bạch như sôi lên. Y không kìm nổi, vươn tay nắm chặt lấy tay cô.

Hoàng Tử Hà giật thót tim, toan giật tay lại. Nhưng lòng bàn tay ấm áp của y đã áp lên cổ tay lạnh lạnh của cô, đôi hạt đậu đỏ đung đưa trên dây vàng bỗng chạm nhẹ vào mạch máu rần rạt nơi cổ tay, khiến cô như bị rút cạn sức lực, đành buông xuôi mặc cho y nắm.

Nhưng chỉ được chốc lát, vì Chu Tử Tàn lập tức phát hiện ra họ đã rút lại phía sau, liền quay đầu lại hỏi: “Sao đi chậm thế?”

Cô cuống quýt giằng tay Lý Thư Bạch, tay áo hai người tách ra, tựa hồ vừa rồi chỉ chạm tay áo vào nhau.

Hoàng Tử Hà xoắn hai tay vào nhau hỏi nhỏ: “Có định kể chuyện lá bùa cho Tử Tàn không?”

Lý Thư Bạch nhìn theo bóng Chu Tử Tàn nhảy chân sáo như một thiếu niên, lắc đầu: “Thôi, thêm một người biết là thêm một người bị cuốn vào, hay ho gì.”

Cô gật đầu, lại hỏi: “Hộp cửu cung này xem ra không có cách nào gỡ trò được, hướng hồ bên trong còn một chiếc hộp liên hoa. Muốn mở được cả hai thứ này để lấy lá bùa bên trong ra, quả là rất khó.”

Lý Thư Bạch gật đầu đáp khẽ: “Lần trước cô cũng kiểm chứng rồi đấy, muốn tẩy vết mực son đỏ như máu phải mất khá nhiều thời gian. Còn ta có lúc một ngày lấy ra xem mấy lần, làm sao kẻ kia dám dùng cách phải ba bốn ngày mới xong được? Hướng hồ sau khi mẫu phi từ trần rồi tay trái ta lại bị thương suýt thành tàn phế, hai lần lấy lá bùa ra xem chỉ cách nhau chưa đến mười canh giờ, vậy mà lá bùa đã có thay đổi. Khoanh đồ quanh chữ 'tàn' cũng mờ dần đi cùng lúc thương thế của ta dần thuyên giảm, ta nghĩ, kẻ nọ không to gan đến mức dám liên tục lấy lá bùa ra lau cho nhạt bớt vết mực chứ?”

Hoàng Tử Hà thở dài, phả ra một làn sương trắng, che mờ cả gương mặt: “Xem ra còn cả chặng đường dài mới kết thúc được vụ này.”

Nhìn cô chau mày, Lý Thư Bạch bắt giác gio tay vuốt giãn ra, an ủi: “Không sao, bất luận thế nào, ta tin rồi sẽ có ngày chúng ta vén hết mây mờ.”

Thấy y đầy vẻ kiên định, ánh mắt không mấy may ngần ngại, trái tim đang nom nớp của cô cũng rơi trở về chỗ cũ. Cô chăm chú nhìn y, cong môi lên rồi từ từ lùi lại: “Hôm nay cũng coi như có thu hoạch, lát nữa quay về tôi sẽ sắp xếp lại... Nếu gia nhớ ra chuyện gì khác, xin cứ nói với tôi.”

Lý Thư Bạch nhú mày: “Cô vẫn muốn quay về bên đó ư?”

“Vâng, tôi không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được, dù sao nhà họ Vương đã hứa sẽ cho tôi tham gia điều tra vụ này, đây đâu phải cơ hội dễ có.” Nói rồi, cô lại lùi một bước, song ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn y, “Nếu phát hiện thấy gì... cứ sai người đưa thư cho tôi. Người hầu ở đó đều cầm điếu, gia phải viết rõ ngoài bì thư là gửi Hoàng Tử Hà mới được.”

Lý Thư Bạch gật đầu.

Cô lùi thêm một bước, cuối cùng mới quay đi, vẫy tay chào Chu Tử Tàn: “Tôi đi đây.”

Chu Tử Tàn lưu luyến vẫy tay tạm biệt cô, lẩm bẩm: “Đúng là, bất luận ở cạnh chúng ta ăn ý chừng nào, cuối cùng Sùng Cổ vẫn phải quay về nhà họ Vương. Bỏ tay, ai bảo Vương Uẩn là chồng chưa cưới của người ta chứ.”

Lý Thư Bạch mím môi không nói, rảo bước đi vượt qua gã.

“Này, sao tự nhiên lại trở mặt không nhận người thế?” Chu Tử Tàn lật đật ôm cái hộp đuổi theo, “Vương gia chờ tôi với...”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 9: Pháo hoa xán lạn

Hoàng Tử Hà về đến căn nhà ở phường Vĩnh Xương thì thấy Vương Uẩn đang ngồi đợi.

Cô bỗng cảm thấy bàn tay vừa bị Lý Thư Bạch nắm nóng rực lên, bất giác chột dạ.

Song Vương Uẩn chỉ mỉm cười, vẫn ôn hòa như trăng sáng giữa trời quang, khiến cô cũng hơi vững dạ, đồng thời lại thêm phần áy náy ăn năn.

Hoàng Tử Hà ngồi xuống trước mặt y, dè dặt hỏi: “Hôm nay Ngự Lâm quân rảnh rồi hay sao mà sớm thế này đã đến?”

Y gật đầu: “Ừm, trời lạnh thế này, long thể bệ hạ lại bất an, gần đây không lên triều, trong cung cũng chẳng cần cảnh giác cao độ từng giờ từng khắc làm gì.”

Hoàng Tử Hà thấy nước đã sôi mất cua, liền rửa tay pha trà, rót cho y một chén.

Y ngồi cạnh cô xem nước trà, đột nhiên hỏi: “Lạnh thế này sao còn ra ngoài. Ở nhà chẳng ấm hơn ư?”

Cô cúi đầu khuấy trà, bình thản đáp: “Từ Tần rủ tôi đến phủ Ngạc tìm manh mối.”

“Chẳng trách cô cải nam trang.” Y cười, đón lấy ly trà cô đưa, nhắm nháp mùi hương dịu dịu cùng vị chan chát trong đó, nhất thời lặng đi.

Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Trà không ngon ư?”

“Ngon lắm.” Y quay sang nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Trà xét ở phủ Ngạc tới tận bây giờ ư, lâu thế?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu uống trà, ậm ừ đáp.

Vương Uẩn nhìn cô, vẻ như muốn nói lại thôi, song cuối cùng vẫn hỏi: “Thế cô đến thành Nam làm gì?”

Thì ra y đã biết mình đến thành Nam. Hoàng Tử Hà chột thấy cứng cả người, nhưng nghĩ lại thì thấy dọc đường cùng Lý Thư Bạch quay về, rõ ràng không bị ai bám theo, bấy giờ cô mới vững dạ, thản nhiên vuốt tóc đáp: “Là chuyện lá bùa của Quý vương, nhất định có kẻ giả trò. Chu Từ Tần cứ khẳng khẳng kéo tôi đến phủ Quý, tôi cũng chẳng biết làm sao, đành theo họ đến thành Nam, hỏi thăm xương mộc làm ra cái hộp đựng cái bùa, xem có sơ hở nào không.”

Thấy cô bình tĩnh như thế, Vương Uẩn cũng cười nói: “Từ Tần thực vô lý, chẳng thèm đếm xỉa đến suy nghĩ của người khác gì cả.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu nín lặng.

Vương Uẩn ngắm gương mặt nghiêng của cô, do dự hồi lâu mới nói: “Ta phải về Lang Gia một thời gian.”

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn y, ra ý hỏi.

“Tết nhất đến nơi rồi, ta là cháu đích tôn, đương nhiên phải về tế tổ, năm nào cũng vậy...” Y nhìn cô vẻ chờ đợi.

Cô hiểu ý Vương Uẩn. Nhưng tần ngần hồi lâu, cuối cùng né tránh ánh mắt y: “Đi đường bình an, sớm ngày trở lại.”

Vương Uẩn liền ghé đầu lại thì thầm vào tay cô: “...Không định đi cùng ta sao?”

Hơi thở y phả vào tai, vừa tê vừa ngứa, khiến cô thấy căng thẳng lạ thường, luống cuống ngoảnh mặt đi: “Tôi... lấy thân phận gì mà đi? Đâu có... con gái nhà ai chưa vào cửa đã theo chồng chưa cưới đi tế tổ?”

Vương Uẩn phì cười, nhẹ nhàng vén nhẹ lại tóc mai cho cô rồi dịu giọng: “Là ta hảo huyển thôi... Đúng vậy, làm thế không ổn.”

Hoàng Tử Hà nín lặng cúi đầu, cảm thấy đầu ngón tay y lướt nhẹ qua má mình, lòng vẫn xôn xao đến lạ.

Cảm giác bất an dấy lên trong lòng, cô bất giác co mình, rụt người ra sau, né tránh bàn tay y.

Cùng lúc ấy, Vương Uẩn cũng buông tay xuống, cúi đầu siết chặt vai cô, đôi mắt bằng lăng khói sương: “Ta phải đi rồi, cô... có muốn đi tiễn không?”

Đã gần hoàng hôn, tuyết trắng bên ngoài in bóng chiều tà, ráng chiều đỏ ửng bao trùm lên họ, khiến gương mặt Vương Uẩn nhuộm màu thương cảm pha quyền uyển. Y cúi xuống nhìn cô, đôi môi hơi tái mấp máy gọi khẽ: “Từ Hà...”

Giọng y mơ màng, lại đượm phần xa xăm, khiến thân hình cô không khỏi run lên, bất giác ngửa ra sau, gắng tránh hơi thở gần trong gang tấc của y.

Y giữ lấy bờ vai run bần của cô, cúi người xuống, nào ngờ lại thấy mắt cô phút chốc giăng mờ sương.

Hoàng Tử Hà tự biết không thể tránh né, đành nhắm nghiền mắt lại, giấu nỗi kinh hoàng sau bờ mi run rẩy, song không sao ngăn được cơ thể run bần lên.

Hơi thở y bỗng nặng nề hẳn, bầu máu nóng đang tuôn tràn khắp cơ thể thoát ngội ngất, tà dương thu lại ánh tia mê ly, bóng tối bao phủ căn phòng, cô rõ ràng ở ngay trước mắt, chỉ hơi tay là chạm đến, vậy mà y cảm thấy xa xăm đến nỗi không sao trông rõ được.

Cuối cùng, đôi môi y rơi xuống trán cô, như cánh bướm phớt qua đóa đậu khấu vừa chớm hé, chỉ chạm nhẹ rồi lập tức rời đi.

Hoàng Tử Hà ngó ra một thoáng, thấy không có gì khác, mới từ từ mở mắt ra.

Vương Uẩn nhẹ nhàng buông cô ra, quay đầu đứng dậy, giọng hơi khàn: “Không còn sớm nữa, ta về đây. Cô... một mình ở lại kinh thành, nhớ phải cẩn thận.”

“Vâng... tôi nhớ rồi...” Cô cắn môi, ấp úng đáp.

“Muộn rồi, ta về trước đây.” Nói rồi Vương Uẩn quay người đi ra cửa.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ theo sau, tiễn y ra khỏi hoa sảnh.

Tuyết đọng trắng xóa ngoài đình, gió lạnh buốt sương, Vương Uẩn ra đến cửa thì dừng lại, ngoái đầu nhìn cô, chỉ thấy cô cúi đầu nín lặng, gương mặt tái trắng như đóa phù dung giữa gió đêm, cảm thon thon tựa đài sen, gầy gò đến tội.

Con giận ám ách trong lòng lúc này chợt tan dần, y bất giác giơ tay khép lại vạt áo cho cô, dịu giọng dặn: “Mùa đông Trường An rất lạnh, cô nhất định phải chăm sóc tốt cho mình.”

Cô ngẩng lên, mỉm cười nhìn y: “Ừm, công tử cũng vậy, dọc đường vất vả, nhớ phải cẩn thận đấy.”

Y gật đầu, siết chặt tay cô: “Mau quay vào đi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhưng vẫn đứng ở cửa nhìn theo bóng y đi khuất.

Sau khi Vương Uẩn rời Trường An về Lang Gia, trời càng lạnh hơn. Đến hôm giao thừa, trời quang mây tạnh, nhưng vẫn rét buốt.

Người hầu nhà họ Vương săn sóc cô vô cùng chu đáo, đèn lồng gấm đoạn đã treo đầy nhà từ sớm, câu đối Tết trước cửa cũng thay mới, trên giấy dán cửa mới thay dán từng đôi diềm hoa đỏ chói, khăn trải bàn và vải phủ cũng đổi sang dùng toàn màu tươi rói, khiến căn nhà trước quạnh quẽ cũng bừng bừng không khí Tết.

Hoàng Tử Hà được họ chăm sóc bao ngày nay, nên cũng tặng cho mỗi người một phong bao đỏ.

Một mình cô ở Trường An, lặng lẽ ngồi bên bàn nghe tiếng pháo đi đùng ngoài cửa.

Xa xa bên ngoài tường, hình như có tiếng trẻ con cười đùa, hôm nay mọi nhà đều đang ồn ã sum vầy. Nhưng trong ngôi nhà này, tất cả người hầu đều lặng câm, chỉ mình cô thấp một nén hương, bái vọng linh hồn người thân trên trời.

Đã gần đến nửa đêm, mình cô lẻ bóng với ngọn đèn ngồi trước đôi A Già Thập Niết, thấy lòng quạnh quẽ khôn xiết. Đứng dậy ra ngoài, băng qua hành lang, tựa hồ loáng thoáng nghe tiếng nói cười như có như không. Cô dùng chân giữa hành lang đập dòn ánh nước, chỉ nghe thấy tiếng thở của mình rõ mồn một giữa đêm lạnh lẽo.

Sông Ngân sà thấp, sao lấp lánh ợp bầu không.

Cô lại chạnh lòng nhớ sau khi phá vụ án Vương Nhược, từ cung Thái Cực đi ra, vừa ngẩng đầu đã thấy người nọ đứng dưới trời sao, như cây ngọc đón gió.

Sao cũ, cô xưa, chỉ có người ấy, chẳng biết đêm nay đang ở đâu.

Cô đặt tay lên bức tường ấm áp, lướt qua thành bình pha lê. Con cá nhỏ hiếu kỳ bơi lại gần ngón tay, cách một lớp kính mỏng, một lớp màu sắc mờ ảo như mộng, nhìn rõ mồn một, nhưng vĩnh viễn không thể chạm tới.

Cô bất giác tựa đầu lên thành bình, chăm chú ngắm con cá. Ngọn đèn trên đầu phủ bóng ấm áp trùm lên cô, sóng nước lăn tăn, ánh lên lớp lớp trên mặt.

Cuối hành lang, một người hầu mỉm cười đi đến, đưa phong thư trong tay cho cô.

Hoàng Tử Hà đón lấy, thấy trên thư không đề lạc khoản, chỉ viết bốn chữ: Gửi Hoàng Tử Hà, nét chữ lạ hoắc.

Lòng cô thoáng rung động, vội mở ra xem. Tờ giấy tuyết tiên bên trong chỉ có đúng một chữ: Đến.

Song con chữ rõ ràng phóng khoáng ấy lại hết sức quen thuộc, khiến tim cô đập rộn lên. Siết chặt bức thư trong tay, cô rào bước băng qua hành lang, đi thẳng ra cổng.

Đêm giao thừa, nhà nhà thấp đèn, ánh lửa bập bùng soi sáng con đường vắng ngắt. Cô trông thấy người nọ đứng dưới trời sao, ánh đèn mờ tỏ phản chiếu dung mạo y, gương mặt đỏ bóng đẹp như tạc, ngay cả cái bóng cũng rạng rỡ đẹp đẽ như thế.

Hoàng Tử Hà ngoái lại, thấy người hầu đã ôm áo choàng đi ra, vội bước đến nhận lấy, tiện thể chắn ngang tầm nhìn của bà ta. Cô cảm ơn rồi giục bà ta

trở vào, xong xuôi mới khoác áo choàng lông đi về phía y.

Lông chồn mượt như nhung ôm lấy hai má, khiến gương mặt cô càng thon nhỏ xinh xắn. Cô ngược lên nhìn y, đôi má hồng lên dưới ánh đèn kiêu điểm vô song, không thể nhìn gần.

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn cô: “Ta vừa từ trong cung về, đến muộn quá, xin lỗi nhé.”

Hoàng Tử Hà vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì ư?”

“Đầu có. Đêm giao thừa theo lệ truyền hoàng thân quốc thích vào cung xem nhảy múa trừ tà và ban rượu cay thôi.” Nói rồi, y vén giúp cô mấy sợi lông che trước mắt, “Nào, ta đưa cô đi xem cái này.”

Cô theo y rời khỏi phường Vinh Xương, đi về phía Đông.

Dọc đường pháo nổ đi đùng, sênh ca réo rắt, không khí náo nức ngày Tết bao trùm cả thành Trường An. Các phường đêm nay đều treo đèn lồng suốt đêm. Giao thừa miễn giới nghiêm ba đêm liền, nên dù đã khuya, vẫn thấy trẻ con chạy đuổi đùa nhau ngoài đường hay ngồi trước cửa ăn táo cắn hạt dưa, ríu rít khoe đồ mới được bố mẹ mua cho.

Thấy vậy, Hoàng Tử Hà lại tiện tay lần tìm trong tay áo, phát hiện vẫn còn một phong bao chưa tặng, bèn rút ra đưa cho Lý Thư Bạch: “Tặng gia, năm mới tốt lành.” Lý Thư Bạch nhận lấy bóc ra xem, là một lá vàng mỏng loại rất phổ biến. Hắn cô đã chuẩn bị để tặng mọi người bên cạnh lấy hên. Y cất lá vàng vào tay áo, mỉm cười: “Đa tạ, không ngờ nhà cô khâm khá thế, xem ra có làm hoạn quan hạng bét cả đời cũng chẳng hề gì.”

“Đều nhờ phúc gia nên người trong tộc không ai dám tởn hào may đến cửa cái cha mẹ tôi để lại.” Nói rồi, cô bắt giắc thờ dài, nhìn lên muôn vàn vì sao lấp lánh trên cao, khẽ than thở: “Chẳng biết họ ở bên đó thế nào, có phải cũng đang quây quần đón năm mới không..”

“Chắc vậy, họ luôn dõi theo cô từ bên kia, hướng hồ cô là niềm tự hào của họ mà.” Lý Thư Bạch khẽ đặt tay lên chiếc mũ lông trên đầu cô, “Đừng buồn nữa.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, thấy vành mắt nóng bừng lên, nước mắt chỉ trực trào ra. Nhưng cô gắng nén lại, hít một hơi thật sâu để chúng lặn trở vào trong mắt.

Theo chân Lý Thư Bạch, cô đi về hướng phủ Quý.

Lúc băng qua cây cầu cong cong trước đài Châm Lư, dường như cô thấy có gì đó giống như tấm lưới giăng ngang mấy phiến lá sen tàn, có điều dưới cầu tối om khó mà trông rõ, bèn hỏi Lý Thư Bạch: “Cái gì kia?” Lý Thư Bạch mỉm cười: “Lát nữa cô sẽ biết.”

Hai người bước vào đài Châm Lư, y đưa cho cô một lọ áp bằng đồng thếp vàng, để cô hơi ảm tay, rồi châm lửa hỏi: “Cô làm hay ta làm?”

Hoàng Tử Hà ôm lọ áp tay đáp: “Dĩ nhiên là gia, tôi đâu biết đó là cái gì. Để xem có gì bất ngờ đáng để tôi nửa đêm nửa hôm phải chạy đến đây.”

“Cô cứ ngồi đó chờ xem.” Nói rồi y đi đến bên hồ sen, châm lửa vào đầu một cây nhang buông rũ ở đó, đoạn trở lại bên cạnh Hoàng Tử Hà, cùng cô ngồi trong phòng, dựa lưng đệm mềm, tựa vào lan can.

Từng ngòi nổ được cây nhang lần lượt thấp sáng, ánh lửa lan ra đến hồ, rồi đột nhiên nở bung thành vô vàn vầng sáng. Ánh lửa màu lục lan ra, thấp lên vô số hình lá xanh, rồi giữa những đốm sáng xanh lục, ánh đỏ, ánh tím, ánh vàng, ánh trắng bùng lên, ngọn lửa sáng rực bốc cao, trên nền xanh lục nở ra vô số đóa mẫu đơn.

Hoàng Tử Hà bắt giắc ngẩng ra, mở to mắt nhìn những hình hoa văn cháy rực từ dưới lên trên, ngỡ ngàng hỏi: “Đây là... pháo hoa tạo hình ư? Hình như không giống loại thường?”

“Ừm, bình thường sau khi làm xong, mọi người sẽ buộc pháo hoa lại thành các hình dạng khác nhau rồi châm lửa, như vậy có phần hơi cứng nhắc. Ta nghĩ, dùng tơ kết thành hình trước, rồi bôi các loại hóa dược đủ màu lên, châm ngòi cho lửa cháy lan theo sợi tơ, chẳng giống muôn hoa nở rộ ư?”

Y chưa nói dứt câu đóa mẫu đơn rực lửa kia đã tắt lịm, hoa lửa cùng tơ giăng đều tàn lụi, nhưng ngòi nổ đã kịp lan sang lưới tơ giăng sẵn đằng sau, chỉ thấy mây lành cuộn cuộn, lần tiên rộng mở, từng đôi tiên nữ tha thướt bước ra phấp phới múa lượn. Ánh lửa chỉ nháy mắt đã tàn, các tiên nữ xiêm y lộng lẫy lúc lụi tàn lúc sáng rực, mỗi lần pháo hoa cháy bùng lên, tiên nữ lại lần lượt thay đổi động tác, vạt áo và dải lụa cũng bay tung, biến ảo đủ màu, như thật như ảo.

Hoàng Tử Hà tròn xoe mắt: “Làm sao làm được thế này?”

“Đương nhiên là giăng bảy tầng lưới tơ, rồi lần lượt đốt từ trước đến sau, mỗi lần cháy bùng lên lại là một tấm lưới khác nhau. Chẳng qua chúng ta nhìn từ chính diện nên không thấy được trước sau, cứ ngỡ là một tiên nữ thay đổi động tác đấy thôi.”

“Đèn cây ngàn ngọn sáng, hoa lửa bảy nhánh đơm(1)... đẹp quá...” Vừa nghe y giải thích, Hoàng Tử Hà vừa mê mải nhìn pháo hoa muôn sắc lập lòe, không rời mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 9.2

Tiên nữ bay xa, pháo hoa cũng tắt lịm, nhưng màn kể tiếp sau đó còn rực rỡ hơn, như sao sáng đầy trời, hào quang xoay chuyển khiến cô hoa mắt, song chỉ nháy mắt tất cả đã thu lại, hóa thành một vầng trăng sáng. Trăng khuyết trăng tròn, rồi lại tan ra, biến thành từng đốm trắng lung linh như tuyết rơi lả tả. Mỗi bông tuyết thoát chốc lại biến thành cánh bướm, vô vàn cánh bướm lấp lánh chói mắt dập dờn trên mặt hồ, rồi biến thành sao sáng đầy trời, tản đi tan tác.

Giữa màn pháo hoa lạ lùng mà hoa lệ, Lý Thư Bạch ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà, thấy cô đang mở to mắt háo hức ngắm cảnh tượng huyền ảo trước mặt. Pháo hoa biến ảo, khiến sắc màu hắt lên gương mặt cô cũng biến đổi theo, như có rắng hồng bao phủ, tím lợt, hồng phai, lục nhạt, vàng phớt...

Đôi mắt sáng long lanh của cô in bóng cả thế giới biến ảo, màn pháo hoa lộng lẫy phản chiếu trong mắt cô còn khiến người ta phải sững sờ hơn.

Có lẽ chính y cũng không nhận ra khỏe mỗi mình đã cong lên tươi tắn đến vậy, chỉ biết mê mải ngắm cô, ngắm ánh sáng chảy qua hàng mi cô như nước, thỉnh thoảng cô lại chớp chớp đôi mi, khiến y thấy như có đôi cánh chuồn đập trong lồng ngực, đùa giỡn trái tim mình.

Cô ngắm pháo hoa, còn y ngắm cô.

Hoa mỹ trong nháy mắt, rồi màn pháo hoa rực rỡ mà kỳ diệu cũng lụi tàn, băng mỏng sen tàn trên hồ đã lấy lại vẻ tĩnh lặng ban đầu.

Hoàng Tử Hà ôm lồng ấp dựa vào lan can, dường như vẫn đang chìm đắm trong màn pháo hoa, mãi chưa định thần lại được.

Lý Thư Bạch khẽ kéo tay cô: “Đi thôi, mùi thuốc pháo khét lăm.”

Cô đành theo y lên cầu quay về, không quên lưu luyến ngoái nhìn những mảng lưới tơ còn sót lại, thăm đếm xem rốt cuộc phải giăng bao nhiêu lớp lưới mới tạo ra được khoảnh khắc mỹ lệ đến kinh tâm động phách như thế.

Đi đến đầu cầu, đột nhiên cô “ồ” lên một tiếng rồi dừng bước.

Thấy cô đứng sững trước gió, nhìn chằm chằm vào hư vô, Lý Thư Bạch cuống lên hỏi: “Sao vậy?” Hoàng Tử Hà giờ tay ngăn y lại, khẽ đáp: “Để tôi nghĩ một lát...”

Y bèn đứng bên cạnh đợi.

Gió đêm gào rít, sao sáng đầy trời, vô cùng xán lạn. Phường Vĩnh Gia là nơi tập trung nhiều nhà vương công quý tộc, đêm nay giao thừa, nhà nhà đều mở tiệc ca múa, tiếng ca diu dặt lúc gần lúc xa.

Hơi nóng của pháo hoa khiến lớp băng mỏng trên mặt hồ nứt ra, thỉnh thoảng lại nghe tiếng lách tách.

Hoàng Tử Hà đứng ngây ra, cảm giác như cả bầu trời sao bỗng đổ ập xuống mình như vô vàn bông tuyết trắng xóa, chân tướng quá mức khủng khiếp đè xuống cô như trời long đất lở, khiến cô gần như không chịu được nổi, cả người run bắn lên.

Thấy gió rét thấu xương, Lý Thư Bạch bèn nắm tay Hoàng Tử Hà, dắt cô đang run lên vì hoảng loạn đi thẳng đến gác Ngự Bàng cách đó không xa, khép cửa lại, khoi lò lửa to lên, để cô ngồi xuống bên cạnh.

“Vừa rồi... hình như tôi vừa nghĩ ra chuyện gì đó.” Hoàng Tử Hà cuối cùng cũng định thần lại, vỗ trán tiếp, “Về việc Ngạc vương gieo mình từ gác Tường Loan, hình như trong một thoáng, tôi vừa nắm bắt được cái gì đó.”

“Đừng nôn nóng, chúng ta cùng xem xét lại xem.” Lý Thư Bạch bê một chiếc ghế đến ngồi xuống cạnh cô, “Nhân cái gì mà cô nghĩ đến việc đó? Hồ sen ư?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu, nhú mày.

Lý Thư Bạch nghĩ ngợi rồi hỏi tiếp: “Hay là pháo hoa?”

“Đúng rồi... chính là pháo hoa!” Cô khần thiết tóm lấy tay áo y: “Vừa rồi gia nói, vì chúng ta nhìn từ chính diện, không thấy được trước sau, nên không biết pháo hoa hình tiên nữ kia là do bảy tấm lưới lần lượt cháy từ trước ra sau, cứ ngỡ là một tấm lưới cháy đến bảy lần, còn tưởng là tiên nữ thay đổi tư thế...”

Giọng cô đầy kích động, gương mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc pha bối rối: “Dường như tôi đã biết, song lại không biết là cái gì... Nhưng, nhưng không thấy được trước sau, nhất định là mấu chốt của vụ này!”

Lý Thư Bạch cũng sững sờ, rồi như sức hiểu ra, cuống quýt nắm chặt tay cô hỏi: “Ý cô là bảy giờ những gì chúng ta chứng kiến cũng là ảo ảnh được

nguy tạo ra, giống như trận pháo hoa hôm nay ư? Thất đệ... chưa chết à?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Tôi không dám khẳng định, nhưng có lẽ Ngạc vương chỉ lợi dụng địa thế của hai gác Tường Loan, Tê Phụng, hoặc lợi dụng ảo giác của mắt chúng ta để diễn vở kịch giả chết thành tiên thôi?”

Lý Thư Bạch mím môi trầm tư hồi lâu mới nói: “Vậy thì đệ ấy đốt bỏ tất cả những thứ ta tặng ngay trước mặt mọi người, nhất định cũng có lý do riêng. Bằng không đệ ấy cứ đốt trước linh vị Trần thái phi cũng được mà.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Đúng vậy! Nhất định đây cũng là một điểm mấu chốt liên quan tới việc Ngạc vương biến mất ngay trước mặt chúng ta.”

Lý Thư Bạch thở hắt ra, ngã người dựa vào lưng ghế. Y vẫn nắm tay cô, chẳng biết là quên buông ra, hay cần cô diu dặt để biết mình không nằm mộng: “Thất đệ vẫn còn sống... Thất đệ không chết, mà vẫn còn sống ư?”

Cảm giác được bàn tay đang nắm tay mình run lên, Hoàng Tử Hà bắt giác lại xót xa. Cô biết Lý Thư Bạch và Lý Nhuận rất thân thiết, giờ biết Lý Nhuận vẫn còn sống, đương nhiên y vô cùng kích động. Nhưng Lý Nhuận bày mưu tính kế như thế, còn đổ lên đầu Lý Thư Bạch tội danh kinh thế hãi tục kia, rốt cuộc là vì sao?

Bất luận thế nào, chỉ cần Ngạc vương Lý Nhuận còn sống, họ sẽ có cách tìm được y, vạch trần chân tướng, tìm ra căn nguyên mọi chuyện.

“Trời lạnh lẽo lại mưa tuyết thế này, chẳng biết Thất đệ có đang dầm sương dãi tuyết bên ba hay không. Nhưng ta nghĩ, nhiều khả năng đệ ấy vẫn còn ở Trường An, hoặc quanh quần vùng ngoại ô.” Lý Thư Bạch giờ tay bóp trán, cảm giác được huyết thái dương đang rần rật vì xúc động, khiến tâm trí xua nay vốn bình thản của y dường như cũng bị ảnh hưởng, không thể tĩnh tâm suy nghĩ được.

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Giờ đã khẳng định được Ngạc vương còn tại thế, có lẽ chúng ta có thể điều tra một chút. Nếu tìm thấy tung tích, Ngạc vương, tin rằng gia sẽ rửa sạch tiếng oan, tháo gỡ cục diện hiện giờ.”

“Ừm, chúng ta phải chú trọng những chùa chiền ngoài ngoại ô. Tuy giờ ta đã thành kẻ nhàn tản, nhưng vẫn nắm dăm ba toán nhân mã, không thiếu người sai sử.” Nói rồi, dường như cảm thấy mình đã nắm tay cô quá chặt, y nhẹ nhàng buông ra, vẻ xúc động và ồ dột cũng tan biến. Dịu dàng xoa bàn tay bị siết đến trắng bệch của cô, y chậm rãi tiếp: “Ta phải chính miệng hỏi Thất đệ nguyên do.”

Sáng mùng một Tết, trăm họ trong thành Trường An lũ lượt trở dậy kéo đến chùa miếu dâng hương. Ai cũng muốn giành được nén hương đầu tiên của năm mới trước bệ Phật, cũng tức là “hương đầu” đại cát. Có điều hương đầu tại các chùa miếu lớn thường đã có đại quan quý nhân đặt trước, dân thường có đội cả đêm cũng chẳng đến lượt, nên họ chỉ lũ lượt kéo đến dâng hương buổi sáng mà thôi.

Tối qua Hoàng Tử Hà đến phủ Quý xem pháo hoa, lại cùng Lý Thư Bạch trò chuyện hồi lâu, tới khi về nhà ở phường Vĩnh Xương thì đã quá nửa đêm. Chưa ngủ được bao lâu, đã nghe bên ngoài có tiếng đập cửa rầm rầm: “Sùng Cổ, Sùng Cổ, Sùng Cổ! Dậy đi, dậy đi, dậy đi!”

Dưới gầm trời này chỉ có duy nhất một kẻ như vậy, cô cũng hết cách, đành mơ màng đáp lời, bảo gã vào phòng ngoài đợi, rồi ép mình trở dậy mặc quần áo.

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, cô bước ra đại sảnh thì thấy Chu Tử Tàn đang ngồi đó ăn vận rực rỡ huy hoàng, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Áo đỏ chói, đeo hoa tím biếc, thắt lưng vàng chói, bất kể món nào cũng chói lọi hoa cả mắt.

Cô đành che mắt ngồi xuống chiếc ghế đối diện: “Hôm nay mùng một Tết... công tử mặc gì, tôi cũng sẽ chịu đựng.”

“Không đẹp à? Rất tươi tắn mà, mẹ ta nói tháng Giêng phải mặc những màu tươi sáng mới tốt.” Nói rồi, gã lấy một phong bao ra đưa cho cô: “Chúc mừng năm mới, chúc Sùng Cổ đại cát đại lợi.”

“Đa tạ đa tạ, đại cát đại lợi, tặng công tử này.” Cô cũng đưa phong bao đã chuẩn bị sẵn đưa cho gã.

“Ô, lá vàng cơ à, không ngờ Sùng Cổ rộng rãi thế đấy.” Chu Tử Tàn bóc phong bao, hí hửng.

Hoàng Tử Hà nhòm vào phong bao gã đưa, thấy bên trong là hai đồng vàng cát tường, thì cảm nín đứt vào tay áo: “Rõ ràng so với công tử tôi chỉ là khó rách áo ôm.”

“Hê hê, khó rách áo ôm đi nào, hôm nay ta sẽ bao tiền nhang đèn.” Chu Tử Tàn hào sảng vỗ ngực.

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên hỏi: “Tiền nhang đèn là cái gì thế?”

“Hả, mùng một Tết dĩ nhiên phải đi chùa thắp hương. Sùng Cổ đi thắp hương nhẽ nào không mua hương mua nến?”

“...Ai bảo tôi định đi chùa?”

“Không ra ngoài đi chơi thì làm gì? Ngày Tết ngày nhất cứ ru rú trong nhà buồn lắm, theo ta ra ngoài đi.” Đoạn Chu Tử Tàn luôn miệng giục gã cô ăn cho xong bữa sáng rồi phẩm phẩm kéo cô đi thẳng đến các chùa miếu lân cận.

Chùa miếu hôm nay đều đông nghẹt người, khiến Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn lại nhớ đến vụ chen lấn ở chùa Tiên Phúc ngày trước. May sao lần này người trong kinh phân tán đến nhiều chùa chứ không tập trung một nơi, nên không tới nỗi giẫm đạp lên nhau.

Cầm hương đứng ngoài cửa đại điện, không chen nổi vào trong, cả hai đành nhìn nhau bất lực. Chu Từ Tàn hỏi: “Hay là sang chùa An Quốc bên cạnh dâng hương vậy?”

“Tin tôi đi, hôm nay tất cả chùa miếu ở Trường An đều như thế này thôi.” Hoàng Từ Hà chẳng buồn để lại cho gã một cơ hội may mắn nào.

Chu Từ Tàn thờ dài, quăng ngay nén hương trong tay vào lò hương đặt giữa giếng trời, rồi quay ngoắt người chen ra cửa: “Đi thôi đi thôi.” Dọc đường họ chen ra, gần như tất cả mọi người đều say sưa bàn tán về cốt Phật sắp được rước vào chùa Pháp Môn.

“Khi nào cốt Phật vào kinh, cả nhà già trẻ chúng tôi nhất định phải tới tháp Phật cuối cùng để đón mới được! Chỗ đó cũng gần ngoại ô nhỉ?”

“Đúng vậy, vốn dĩ nghe nói định xây một trăm hai mươi tòa tháp, người đi nghênh đón còn nhiều hơn, nhưng Quý vương đã âm thầm gây áp lực từ bên trong, giảm xuống còn bảy mươi hai tòa, nên tòa cuối cùng cách kinh thành đến ba chục dặm.”

“Đừng nói ba chục, dù ba trăm dặm tôi cũng phải đi!”

“Quý vương thực sự đã bị Bàng Huân nhập xác nên sợ cốt Phật vào kinh ư? Bằng không sao tự dung đòi giảm số tháp đi? Liên quan gì đến Quý vương chứ?”

Hoàng Từ Hà nghe thấy, chỉ nhú mày, song Chu Từ Tàn đã trở kè đó la lên: “Này, người nói gì hả...”

Hoàng Từ Hà vội kéo gã lại nói nhỏ: “Kệ bọn họ!” Chu Từ Tàn tức tối giữ tay áo, gườm gườm nhìn mấy người nọ.

Xung quanh ồn ào như chợ vỡ, đám người kia rõ ràng không hề để ý đến Chu Từ Tàn, vẫn tiếp tục bàn tán: “Ai mà biết được... Nghe nói Quý vương một mực ngăn trở việc xây tháp, may mà thánh thượng kiên quyết nên mới xây được bấy nhiêu.”

“Nghe nói Quý vương quả thật đã bị ma quỷ hớp hồn, rắp tâm làm điên đảo thiên hạ! Hôm Đông chí, rõ ràng Ngạc vương bị Quý vương uy hiếp nên mới nhảy lầu tự vẫn!”

“Phải phải, tôi cũng nghe loáng thoáng! Ngạc vương xả thân vì giang sơn xã tắc, cảm động trời đất nên thể xác đã bay lên không, tất cả những người trong cung Đại Minh bấy giờ đều tận mắt chứng kiến! Họ còn quỳ sụp xuống tiễn Ngạc vương lên tiên!”

“Đúng đúng, tôi cũng nghe nói thế! Chuyện này nhất định là thật, không chệch đi đâu được! Cháu bà bác ruột ông dưỡng thứ ba của tôi là Ngự Lâm quân trong cung, bấy giờ ở ngay dưới gác Tường Loan, chính mắt trông thấy!”

“Tôi cũng nghe nói! Nhưng có hề đâu thế, Quý vương quét sạch Từ Châu, dẹp yên Nam Chiếu, đánh đuổi Sa Đà, xã tắc Đại Đường có ngày hôm nay, Quý vương có công rất lớn, lẽ nào lại... ừ mưu làm loạn suốt bấy nhiêu năm ư?”

“Nghe nói năm xưa Quý vương ở Từ Châu đã bị oan hồn Bàng Huân nguyên rủa. Giờ lời nguyên dần dần ứng nghiệm, Quý vương đã đánh mất lý trí, bị oan hồn nhập xác, tuy bề ngoài là Quý vương, song bên trong là hồn ma Bàng Huân, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường.”

Người bên cạnh vội hạ giọng ngắt lời: “Muốn chết à, những lời này mà cũng dám nói ra?”

“Có gì không dám? Lẽ nào các người không nghe nói ư? Chuyện này cả kinh thành đang xôn xao bàn tán, ai mà chẳng biết! Quý vương hiện giờ đã bị cách tất cả chức vụ, chứng tỏ hoàng thượng cũng nhận ra tâm địa lang sói của hắn, đúng chưa nào?” Kè nọ tuy vẫn cứng miệng cãi cớ, song cũng không dám nói tiếp nữa.

Chu Từ Tàn trừng trừng nhìn đám người nọ, thì thào: “Làm sao đây...Sao tin đồn nhảm nhí này càng ngày càng lan rộng thế?”

Hoàng Từ Hà vội túm tay áo kéo gã đi. Đám người đằng sau đã chuyển chủ đề, tiếp tục bàn tán về chuyện rước cốt Phật: “Nghe nói dọc đường cốt Phật vào kinh, đã có vô số người bái lạy. Đúng là phép Phật nhiệm màu, có kẻ còn cảm được đi hộ tống suốt nửa ngày, sau khi bỏ đuốc cảnh thông cháy hết, trên tay cũng dính đầy nhựa thông, cả cánh tay cháy phừng phừng, song y không hề thấy đau rát, vẫn giữ cánh tay phải cháy rừng rực dẫn đường cho cốt Phật đi một đoạn dài!”

“Đúng là thành tâm! Nhất định người đó sẽ đắc đạo, được Đức Phật đón lên Tây phương cực lạc!”

Chu Từ Tàn vừa lườm họ vừa hỏi Hoàng Từ Hà: “Trên đời có kẻ không sợ đau thực ư?”

“Người đời có ngàn vạn thứ khát vọng, có kẻ vì danh mà dứt bỏ tình cảm, kẻ vì lợi mà không sợ núi đao biển lửa, sao lại không thể có người vì tín ngưỡng mà xông vào dầu sôi lửa bỏng chứ?” Hoàng Từ Hà vẫn xăm xăm đi thẳng, nhú mày giải thích: “Ai cũng có thứ mà mình nguyện vì nó đánh đổi tất cả. Đến lúc đó, có lẽ chúng ta cũng cam lòng để lửa nóng thiêu đốt thôi.”

Chu Từ Tàn nghĩ ngợi, rồi lại nhìn đám người đang thao thao kể những chuyện thần kỳ dọc đường rước cốt Phật, lắc đầu: “Ta không làm được đâu, sợ đau lắm.”

“Có lúc tín ngưỡng và khát vọng sẽ khiến người ta không sợ gì nữa cả.” Hoàng Từ Hà ngẩng lên nhìn đám đông chen lấn, nói như lầm bầm một mình: “Giống như trứng phải thuật nhiếp hồn vậy, không sợ chết, cũng chẳng ngại hủy diệt, chỉ biết nhắm thẳng mục tiêu cuối cùng mà dần bước.”

Chu Từ Tàn lè lười: “Thuật nhiếp hồn đầu lợi hại đến thế, Mộc Thiện đại sư chẳng phải cũng chỉ lợi dụng tâm ma sẵn có trong lòng Vũ Tuyên để khơi gợi thôi ư. Ông ta cũng coi như là pháp sư nhiếp hồn lợi hại nhất rồi nhỉ? Nhưng ta không tin ông ta tự dung có thể khơi dậy từ ta ý muốn hãm hại Sùng Cồ!”

Hoàng Từ Hà gật đầu: “Đúng, thực ra chỉ là con người không thắng được tâm ma nên mới rơi vào vòng xoáy thù hận mà thôi. Nếu không có lòng dạ khác thì lấy đầu ra sơ hở để thuật nhiếp hồn lợi dụng.”

Vừa nói hai người vừa chặt vật chen ra, cuối cùng cũng ra được ngoài cổng chùa.

Nhưng rất đông người vẫn ùn ùn đổ vào trong. Một ông lão đi ngang qua họ, chột ngoái lại nhìn rồi mừng rỡ hỏi: “Các vị là... bạn của Hằng Anh phải không?”

Hoàng Từ Hà ngoái lại, ra là Trương Vĩ Ích, người cha bệnh tật nằm nhà của Trương Hằng Anh. Cô và Chu Từ Tàn mới chỉ gặp ông lão đôi ba lần, vậy mà ông vẫn nhớ mặt, thoáng nhìn qua đã nhận ra.

Hai người vội vái chào rồi hỏi thăm: “Thưa, lão bá có khỏe không?”

Trương Vĩ Ích có vẻ đang vui, cười khà đáp: “Tình dưỡng hơn nửa năm nay, trước đây lão lại là đại phu, tự bốc thuốc cho mình lâu như thế... Ôi, đúng là y thuật chưa tinh, nên đến giờ mới nhúc nhích ra ngoài được.”

“Đầu có, lão bá là danh y trong kinh, đương nhiên thuốc đến bệnh lui.” Anh trai Trương Hằng Anh đứng bên cười nói: “Ai ngờ lại gặp các vị ở đây, nếu biết trước nhất định Hằng Anh cũng đòi đi theo rồi.”

Chu Từ Tàn liền hỏi: “À phải, Trương nhị ca hôm nay chắc cũng được nghỉ, huynh ấy đi đâu chơi rồi?”

“Nghỉ ở nhà thôi, nó theo Quý vương, hiếm lắm mới được ngày nghỉ, để nó ở nhà ngủ cho khỏe.” Trương Vĩ Ích cười đáp, rồi lại nhìn vào trong, “Đông quá nhỉ... Hai vị dâng hương xong rồi ư?”

“Nào có, chúng cháu không chen vào nôi, đành chen ra.” Nói rồi, Chu Từ Tàn lo lắng khuyên: “Cháu thấy lão bá cũng đừng nên chen vào thì hơn, lỡ như bị xô đẩy vào góc nào đấy thì không hay.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 9.3

“Đứng đây ạ, cha cứ ngồi đây, để con vào dâng hương thay cho, Phật Tổ không trách tội đầu mà.” Nghe con trai nói vậy, Trương Vĩ Ích liền cầm nén nhang hướng vào chùa bái vọng ba vái, rồi theo hai người Hoàng Từ Hà và Chu Từ Tàn ngồi xuống một tảng đá nghỉ chân.

Anh trai Trương Hằng Anh tuy tuổi trẻ khỏe mạnh, nhưng chen vào cũng mất không ít công sức, hồi lâu vẫn chưa thấy trở ra. Ba người ngồi đợi mãi cũng chán, Trương Vĩ Ích bèn quay sang hỏi Hoàng Từ Hà: “Hoàng tiểu thư còn nhớ vụ án năm đó của nhà tôi không?”

Hoàng Từ Hà che miệng cười đáp: “Nhớ chứ, bấy giờ cháu còn nhỏ xíu, theo cha đến tìm manh mối còn bị lão bá mắng nữa là.”

“Phải phải, bấy giờ cả nhà chúng tôi bị oan, kêu trời trời không thấu gọi đất đất không thừa, may sao cuối cùng người của bộ Hình đến nói có người đã phát hiện ra vụ này có nghi vấn, muốn lật án điều tra lại. Lúc lão thấy người phát hiện nghi vấn là một cô nương bé xíu, lúc lắc hai bím tóc chạy đến, cảm giác như bị trời cao đùa giỡn, giận đến nổi sứt thì quay phắt lưng đi...” Trương Vĩ Ích cười khà khà thuật lại chuyện năm xưa.

Chu Từ Tàn nổi tính tò mò, vội gặng: “Án ấy thế nào? Kể cho ta nghe với?”

Hoàng Từ Hà tiện miệng đáp: “Có gì đâu, một bệnh nhân của Trương lão bá qua đời, nhà họ có quyền có thế, đương lúc đau buồn bèn trút giận lên Trương lão bá, vu cáo đẩy bác ấy vào ngục, ngay cả Trương đại nương phụ việc ở hiệu thuốc cũng bị liên lụy.”

Chu Từ Tàn giận dữ ra mặt: “Nhà nào mà khốn kiếp thế? Làm gì có chuyện trị không khỏi đổ tội cho thầy thuốc? Còn liên lụy cả đến người nhà người ta nữa?”

Hoàng Từ Hà nhướn mày nhìn gã, đáp gọn lòn: “Chuyện này đầu phải chỉ có một hai vụ.”

Chu Từ Tàn nghĩ ngay đến việc hoàng đế giết các ngự y, còn muốn giết sạch cả người nhà họ. Thực ra ngài ngự hiểu rõ Đồng Xương công chúa bị đâm trúng tim, không thể cứu được, song vẫn trút giận lên các ngự y, thậm chí làm liên lụy đến mấy trăm người thân thuộc với họ. Gã thở dài than: “Làm thầy thuốc cũng chẳng dễ dàng gì.”

Ba người thôi không nhắc tới chuyện này nữa. Trương Vĩ Ích sực nhớ ra một việc, vội hỏi: “À phải, Hoàng tiểu thư, có chuyện này, không biết tôi có thể

xin lại bức tranh tiên đế ban cho không?”

Chu Tử Tàn hỏi: “Bức họa có ba vết mực đen ấy ư? Giờ họ vẫn chưa trả cho lão bá à?”

“Nào có thấy, vốn đã nói nó không liên quan đến vụ án Đồng Xương công chúa, sẽ trả lại cho chúng tôi, nhưng về sau chẳng hiểu vì sao chẳng ai nhắc đến nữa.” Trương Vĩ Ích thờ dài, “Lão làm nghề y mấy chục năm, về vang nhất là lúc được triệu vào cung chẩn trị cho tiên đế, vốn định khi nào chết sẽ chôn cùng bức họa tiên đế ban thưởng...”

Nghĩ đến ba mảng mực trên bức họa, Hoàng Tử Hà lại sực nhớ những lời Lý Thư Bạch nói, tiên hoàng khi vẽ tranh thường dùng giấy gai trắng, còn giấy gai vàng, chỉ dùng để thảo chỉ dụ mà thôi.

Nếu bên dưới những mảng mực ấy ẩn giấu bí mật, thì đó là gì?

Đang miên man nghĩ ngợi, cô đã thấy Chu Tử Tàn vỗ ngực đảm bảo: “Đó là ngự bút tiên hoàng ban thưởng, về tình về lý đều nên trả cho lão bá! Việc này cứ giao cho cháu đi, cháu sẽ tới Đại Lý Tự và bộ Hình, xem rốt cuộc họ đưa bức tranh ấy đi đâu. Thực ra bức tranh này không liên quan gì tới vụ án, chỉ cần khéo mồm một chút là lấy về được thôi.”

“Ồi chao, vậy lão phải đa tạ tiểu huynh đệ rồi!” Trương Vĩ Ích mừng rỡ nắm chặt lấy tay Chu Tử Tàn luôn miệng cảm tạ.

“Đâu dám đâu dám, cháu đây chẳng có nét gì tốt, chỉ được cái nhiệt tình giúp người thôi!”

Hoàng Tử Hà chỉ biết cầm nín lặc đầu, thấy Trương Hàng Vĩ chen từ trong ra, bèn đứng dậy nói: “Trời lạnh quá, lão bá vẫn đang phải tỉnh dưỡng, nên về nhà nghỉ ngơi thôi.”

“Sùng Cổ nói xem, ai lại lấy bức tranh nguyệt ngọc không ra hình thù gì kia chứ? Đến giờ ta vẫn không tin đó là thủ bút tiên hoàng đâu.”

Đọc đường về Chu Tử Tàn vẫn luôn miệng lải nhải suy tính xem phải đi đâu để đòi bức tranh về.

Hoàng Tử Hà nhú mày: “Có phải tranh đâu.”

“Há? Không phải tranh à? Ta đã nói mà, lần trước ba mảng mực đó nhìn chẳng ra hình thù gì cả, phải cố gắng tưởng tượng lắm mới thấy được mối liên hệ.”

“Không phải, ý tôi là...” Hoàng Tử Hà thấy xung quanh vắng vẻ, không ai chú ý đến góc phố này, mới hạ giọng thì thầm, “Giấy gai vàng trong cung thường dùng để viết chữ, còn khi vẽ tranh thì dùng giấy gai trắng.”

Chu Tử Tàn hít một hơi khí lạnh, hỏi lại: “Ý Sùng Cổ là...”

Hoàng Tử Hà nhìn gãi, gật đầu.

“... Tiên hoàng bệnh nặng, trước lúc lâm chung không phân biệt được giấy vàng hay giấy trắng nữa nên lấy lầm ư?”

Hoàng Tử Hà lão đảo, suýt thì ngã nhào: “Trời ạ, không phải!!!”

“Thế thì là gì?” Chu Tử Tàn há hức nhìn cô, đợi câu trả lời.

Hoàng Tử Hà ngần ngẫm đáp: “Tiên hoàng bệnh liệt giường đã lâu, đương nhiên là người bên cạnh phải lấy giấy bút hộ. Dù tiên hoàng đã lú lẫn thần trí, không phân biệt được vàng với trắng nữa, lẽ nào bấy nhiêu người hầu hạ bên cạnh cũng lâm nốt ư?”

Chu Tử Tàn gật đầu ngẫm nghĩ: “Thế nên... thực ra đó là... tiên hoàng viết chữ ư?”

“Đúng vậy, hơn nữa rất có khả năng là một đạo chiếu chỉ vô cùng quan trọng.”

Chu Tử Tàn tròn xoe mắt: “Lẽ nào nội dung chiếu chỉ là... ba mảng mực kia ư?”

“Tôi dám cam đoan, nội dung chiếu chỉ ẩn giấu trong ba mảng mực bị bôi xóa lem nhem nọ.” Hoàng Tử Hà nghiêm mặt nói, “Nhưng tại sao nó lại bị người ta bôi xóa đi, rồi vì sao lại coi là bức họa ban cho Trương lão bá vào cung chẩn bệnh, thì tôi không rõ.”

Chu Tử Tàn hào hứng vỗ lưng cô thật mạnh: “Đừng nghĩ nữa! Khi nào tìm thấy bức họa ấy, ta sẽ dùng nước cái bó xối quét lên, đợi cho lớp mực bôi đè lên trên tan đi, chúng ta sẽ thấy nét chữ chân thực hiện ra...”

“Sau đó tất cả vết mực trên giấy đều tan biến hả?” Hoàng Tử Hà vặn lại.

Chu Tử Tàn ngần ngừ ra mặt: “Ừm... cái đó... dù sao chúng ta cũng đọc được chiếu chỉ bị che giấu của tiên hoàng mà?”

“Nhưng vật chứng quan trọng như thế sẽ bị tiêu hủy vĩnh viễn, không thể khôi phục được. Công tử đọc được thì có ích gì chứ? Nếu đạo chiếu chỉ đó thực sự rất quan trọng, có khi công tử nói ra cũng chẳng ai tin đâu? Kẻ xấu có thể sẽ vì thế mà ra tay, dồn người nắm giữ bí mật là công tử vào chỗ chết ấy chứ?”

Chu Từ Tàn rên lên như bị đau răng: “Không... nghiêm trọng đến thế chứ?”

“Công tử nói xem?” Hoàng Từ Hà ngược mắt nhìn về phía cuối trời. Mây đen ùn ùn đè nặng trên bầu trời Trường An, sương mù mờ mịt giăng mắc khắp nơi, không thể xua tan, hết tản ra rồi tụ lại. “Trần thái phi, mẹ đẻ Ngạc vương đã lên sao lại bức hạo nọ, sau khi phát bệnh điên vẫn giấu kín không tiết lộ với một ai. Bởi thế, tôi cho rằng bức họa này có quan hệ mật thiết với mọi hành động của Ngạc vương trên gác Tường Loan hôm ấy.”

Chu Từ Tàn tái mặt: “Có... Có thể lắm! Bức họa này quả thật... rất quan trọng!”

“Thế nên, thứ nhất là chúng ta phải tìm cho được nó; thứ hai là phải cất giữ cẩn thận, không để nó bị tổn hại; thứ ba là nghĩ cách làm sao bóc tách được lớp mực bôi xóa phía trên, để lộ nội dung bên dưới mà không làm tổn hại đến nó.”

Nghe Hoàng Từ Hà vạch ra ba điểm, gương mặt Chu Từ Tàn lộ vẻ vừa sầu não vừa mừng rỡ: “Ta thích thử thách khó khăn thế này đây!”

“Công tử định làm thế nào?”

“Đương nhiên là đến tiệm bồi tranh nhà họ Dịch, ôm chân lão Dịch xem có moi được thứ gì giống như tuyệt chiêu tách mực không!”

Thấy gã vỗ ngực bồm bộp, đầy vẻ đắc ý, Hoàng Từ Hà đành nói: “Vây chúc công tử mã đáo thành công.”

“Yên tâm đi, cứ giao cho ta.” Nói rồi Chu Từ Tàn quay lưng định đi, nhưng mới đi được một bước gã đã lật đật quay lại, như sực nhớ ra chuyện gì đó: “Sùng Cổ, có một chuyện này có vẻ rất nghiêm trọng, ta có thể hỏi không?”

Hoàng Từ Hà gật đầu: “Chuyện gì cơ?”

“Thì là... lẽ như sau khi tách lớp mực bôi xóa phía trên, phát hiện bên dưới không có gì cả, chỉ là tiền đề trước lúc lâm chung thần trí lú lẫn vẽ bừa...”

“Ngự bút của tiên hoàng nhiều như thế, trong cung cũng cất giữ đến mấy chục một trăm bức, nếu chỉ là vẽ bừa thì hủy đi là xong, để khỏi lưu truyền ra ngoài, công tử bảo có phải không?”

Chu Từ Tàn gật đầu, song vẫn phân vân: “Sùng Cổ này, nhưng đó là ngự bút tiên hoàng đó...”

Hoàng Từ Hà nghiêm trang nhìn gã: “Có người còn dám vấy cả chu sa vào tranh Triển Từ Kiển kia mà, công tử bảo cái gì tệ hơn?”

“Nói cũng phải... Dù có hủy nó đi, cũng là ta giữ gìn thanh danh cho tiên hoàng mà thôi.” Nói rồi

gã ngoặt vào một con ngõ, vẫy tay với cô, “Sùng Cổ cứ đợi tin tốt lành của ta!”

“Phía đó đâu phải chợ Tây!”

“Vớ vẩn! Mông một Tết nhà nào mở cửa hàng? Ta đến đập cửa nhà lão Dịch đấy chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 10: Vạn kiếp bất phục

Mông một Tết, đường phố Trường An vắng ngắt. Trừ các chùa miếu và đạo quán, dân chúng chủ yếu ở nhà, không đi đâu cả. Phải đến mông ba trở đi, các nhà mới mở cửa đón khách, tới thăm hỏi nhau.

Hoàng Từ Hà một mình đi về phường Vĩnh Xương, đang đi giữa con phố vắng tanh, cô chợt thấy một thiếu niên thanh tú chơi đá cầu với hai đứa nhỏ ngay đầu ngõ, vừa tăng vừa đắc ý đến: “Trăm hai một, trăm hai hai...”

Đứa bé bên cạnh ý chừng đã sốt ruột lắm, luôn miệng giục: “Huynh nhanh lên, chúng tôi đang đợi đây này!”

“Hai đứa không biết luật à? Đã chơi đá cầu, một khi người ta chưa dừng thì hai đứa không thể chen ngang được...”

Hoàng Từ Hà phì cười gọi: “Cánh Hằng, lớn chừng ấy rồi mà còn tranh cầu của trẻ con à?”

“A, Hoàng tiểu thư về rồi đấy ư.” Cánh Hằng bấy giờ mới dừng chân, dùng mũi chân hất quả cầu trả lại hai đứa nhỏ, rồi đi về phía cô, “Người hầu nhà họ Vương toàn người câm, nhìn cứ quái đản thế nào ấy.”

“Người ta cũng đâu muốn bị câm điếc.” Vừa dứt câu, Hoàng Từ Hà đã thấy Cánh Hằng đi đến dưới gốc hòe cạnh đó, còi dây buộc hai thót ngựa. Một

là thót ngựa nâu hạt dẻ, còn con kia chính là Na Phát Sa, vừa được tháo dây buộc, nó đã mừng rỡ chạy về phía Hoàng Tử Hà, cọ cọ chiếc mũi ướt vào tay cô.

Hoàng Tử Hà vuốt ve cổ nó, khẽ hỏi: “Đi đâu đây?”

“Sông Hạo ở thành Nam” Sông Hạo và sông Quyết đều ở phía Nam Trường An, giao nhau tại chùa Hương Tích.

Sông Hạo mùa đông êm ả, cạn và trong veo, hàng liễu đôi bờ đã trút hết lá, chỉ còn những cành trơ trụi phơ phất trên bờ sông phủ một lớp băng mỏng. Hoàng Tử Hà trông thấy bóng người dong dong ung dung đứng đó, gió lạnh thổi tung vạt áo trắng của y, như cây ngọc trước gió, chính là Lý Thư Bạch.

Cô thúc ngựa chạy đến trước mặt y, nhảy xuống, ngẩng nhìn y hỏi: “Vương gia tìm tôi có việc ư?”

Lý Thư Bạch bước đến gần cô, nhưng mới đi được hai bước thì dừng lại, nhú mảy hồi lâu không nói.

Nhìn thái độ của y, Hoàng Tử Hà sức hiểu ra nguyên nhân. Cô liếc chùa Hương Tích phía sau hỏi nhỏ: “Tìm thấy Ngạc vương rồi ư?”

Lý Thư Bạch gật đầu.

“Đi thôi” Hoàng Tử Hà kéo cương, không hề do dự nhảy lại lên ngựa.

Địch Ác đương nhiên không chịu tụt sau, chỉ mấy bước đã vượt qua Na Phát Sa, còn đặc ý khịt mũi liếc sang.

Hoàng Tử Hà vỗ đầu Địch Ác rồi ngẩng lên nhìn Lý Thư Bạch: “Gia nhanh thật đấy, tối qua chúng ta vừa thảo luận, hôm nay đã phát hiện tung tích Ngạc vương rồi.”

“Dưới trướng ta tốt xấu gì cũng có nhiều người.” Lý Thư Bạch ngẩng đầu nhìn về phía chùa Hương Tích, trầm giọng: “Huống hồ, Trường An tuy rộng, nhưng những nơi Thất đệ có thể đến chỉ bấy nhiêu thôi.”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm nhìn y, thoáng nghi hoặc nhưng không nói.

Dường như nhìn thấy sự băn khoăn của cô, y lại tiếp: “Ta... không muốn đi gặp Thất đệ một mình.”

Cô ngoái lại, thấy rõ vẻ ngại ngùng do dự trên mặt y. Hoàng Tử Hà hiểu, khi mọi chuyện chưa được làm rõ, Quỷ vương và Ngạc vương, quả thật không biết phải đối mặt riêng với nhau như thế nào.

“Ta không biết khi gặp Thất đệ, rốt cuộc phải nói gì làm gì nữa...” Lý Thư Bạch thờ dài, phóng mắt nhìn ra rặng núi xanh xa xa. Gương mặt y nhìn nghiêng đẹp như non xa nước gần, có điều lại đượm phần do dự, như bị khói lam che phủ, mưa bụi giăng mờ. “Ta... thực lòng hơi sợ, sợ nghe được chân tướng, sợ Thất đệ thực sự hận ta, nhưng cũng sợ đệ ấy bị người ta khống chế, sợ sự thật về kẻ đứng sau màn...”

“Chẳng phải gia từng nói với tôi ư?” Hoàng Tử Hà ghim cương cho Na Phát Sa đi chậm lại, dăm dăm nhìn y, “Điều gì phải đến ắt sẽ đến, không thể trốn tránh được. Chỉ bằng nhìn thẳng vào nó, ít nhất...”

Cô vươn tay ra, áp lên mu bàn tay y, giọng chậm rãi mà rành mạch: “Tôi sẽ luôn luôn ở bên gia.”

Lời này y từng nói với cô vô số lần, giờ đến lượt cô nói ra, khiến y bất giác lật tay nắm chặt lấy tay cô.

Hai người nhắm thẳng hướng chùa Hương Tích, dọc đường nườm nượp khách dâng hương. Họ xuống ngựa trước cổng chùa rồi hòa vào dòng người theo bậc thềm đi lên núi.

Chùa Hương Tích là danh thắng Trường An, chùa tháp nguy nga, điện gác trang nghiêm, hôm nay là mùng một Tết, khách dâng hương kéo đến đông nghịt, khói hương bảng lảng trong điện, tiếng người cười nói ồn ào, vô cùng huyền ảo.

Lý Thư Bạch dắt Hoàng Tử Hà băng qua điện gác huyền ảo, ra phía sau chùa. Đường mòn vắng vẻ, dọc lối đi chỉ có lá úa cành khô. Cuối đường, một người đang cầm cây chổi, thông thả quét lá.

Lý Thư Bạch dừng chân dưới cội thông, nhìn nam tử áo vải mãi miết quét.

Hoàng Tử Hà cũng nhìn theo ánh mắt y. Chỉ thấy người nọ cuối đầu, vận tảng y bằng vải thô, nhưng vẫn chưa cạo tóc, tuổi chừng hai mươi, da dẻ trắng trẻo, đường nét tuấn tú. Chính giữa trán có một nốt ruồi son, càng làm nổi bật làn da trắng và mái tóc đen như mực, toát lên khí chất thoát tục lạ thường.

Thường ngày quen thấy y gắm lụa lượt lả, ngọc ngà châu báu, vậy mà giờ đây chỉ mặc áo vải trắng, không đeo trang sức, không ngờ càng làm nổi bật khí chất phi phàm.

Lý Nhuận quét từng bậc từng bậc, chuyên chú đến gần như thành kính.

Hai người họ cũng không làm ồn, chỉ lặng lẽ đứng bên kia đường nhìn sang.

Lá đã ngừng rơi, gió buốt cuốn theo mấy cành khô rụng xuống bậc thềm Lý Nhuận đã quét qua. Y ngoái lại nhìn, rồi xách chổi quay lại. Song vừa đi

được hai bước, dường như sức nhận ra gì đó, y từ từ ngoái đầu nhìn về phía Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà.

Ánh mắt y gắn chặt vào Lý Thư Bạch, cơ mặt co rúm lại vì kinh hoàng. Y đứng đờ ra, cây chổi trong tay, rồi “cốp” một tiếng xuống thềm đá xanh.

Tiếng chuông vắng vắng từ xa đưa lại, vang vọng giữa núi rừng u tịch, tiếng vọng cứ vắng đi vắng lại bên tai họ, mãi không tan đi.

Lý Thư Bạch đi về phía Lý Nhuận, bước chân hơi nặng nề, nhưng không mấy may do dự. Thấy y đi đến, Lý Nhuận cuối cùng cũng định thần lại, vô thức quay người toan chạy.

Song Lý Thư Bạch đã đến bên cạnh, thân nhiên ngâm:

“Cây um, đường tắt vắng teo,

Núi sâu chuông vắng nơi nào tiếng đưa.

Suối kêu nghẽn đá rìa bờ,

Lạnh lùng bóng nắng chui lùa thông xanh(1).”

(1) Bài “Qua chùa Hương Tích” của Vương Duy, tự Ma Cật, bản dịch Tân Đà.

Cả người Lý Nhuận nhũn ra, loạng choạng dựa vào gốc tùng đằng sau, nhắm nghiền mắt lại.

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn y, chậm rãi hỏi: “Thất đệ thích nhất là thơ Vương Ma Cật. Giờ đệ đã thỏa nguyện, được sống trong ý thơ của ông ấy, Tứ ca có nên chúc mừng đệ không đây?”

Lý Nhuận cắn chặt môi, ra sức kiềm chế bản thân, nhưng dù cố gắng thế nào thì cơ mặt rần rật cùng cặp mắt càng lúc càng tròn to vẫn vạch trần nỗi kinh hoàng và căm hận trong lòng y.

Nhìn thất đệ hoàn toàn xa lạ trước mặt, lòng Lý Thư Bạch đau thắt, cổ họng nghẹn lại, không sao nói tiếp được nữa.

Đúng lúc này, Hoàng Tử Hà bước đến sau lưng y, hành lễ với Lý Nhuận: “Tham kiến Ngạc vương gia.”

Bấy giờ, Lý Thư Bạch mới lấy lại bình tĩnh hỏi: “Sao Thất đệ phải ẩn cư một mình ở đây? Hôm ấy đệ biến mất trên gác Tường Loan, làm chấn động khắp trong triều ngoài nội, khiến Tứ ca bị ngờ oan. Mãi đến hôm qua Tứ ca mới nghe ngóng được sau chùa Hương Tích, từ sau Đông chí một ngày có một cư sĩ đến ngụ, bên mình còn có mấy võ sĩ thân thủ lợi hại bảo vệ. Ta đoán là Thất đệ, nên mới tới đây thăm.”

Hoàng Tử Hà nhìn quanh, song không hề thấy đám võ sĩ hộ vệ của Lý Nhuận, hẳn đã bị Lý Thư Bạch cho người giải quyết rồi.

Lý Nhuận nghiêng răng. Không hé môi nửa lời, chỉ nhìn trừng trừng Lý Thư Bạch vẻ căm phẫn pha lẫn bi thương.

Thấy y như vậy, Lý Thư Bạch thờ dãi: “Thất đệ, hôm nay Tứ ca đến đây chỉ muốn hỏi đệ một câu, bấy nhiêu năm nay, ta đã làm việc gì có lỗi với đệ chưa?”

Ánh mắt Lý Nhuận sắc như dao lạnh như băng, ẩn chứa vô vàn oán độc, khiến Hoàng Tử Hà nghĩ đến ánh mắt của Vương Tông Thực, đúng như đúc một khuôn.

“Ai là... Thất đệ của ngươi?”

Lý Nhuận cuối cùng cũng lên tiếng, giọng khàn khàn thê lương, từng chữ như rặn ra từ cổ họng, tràn đầy oán hận.

Lý Thư Bạch đứng bất động, nhìn chằm chằm Lý Nhuận, không đáp.

Lý Nhuận hít một hơi thật sâu, toan nén nỗi bi phẫn trong lòng xuống, nhưng nửa chừng lại run lên, một làn hơi mỏng thoát ra từ mũi che mờ gương mặt, không phân rõ được là kinh hãi hay oán hận nhiều hơn.

Chỉ nghe y lúng búng nói: “Lý Nhuận đời này kiếp này chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, nghiên cứu kinh Phật... thực không ngờ... thực không ngờ chỉ vì nán lại chiêm ngưỡng cốt Phật, mà đánh mất cơ hội trốn thoát...”

Thấy y nói không nên câu, lời lẽ rối rắm, Lý Thư Bạch ngắt lời: “Thất đệ, bất kể đệ có thành kiến gì với Tứ ca, bất luận đệ đang lo sợ chuyện gì, xin đệ theo ta về, trả lại sự trong sạch cho ta, hoặc giải thích cho rõ ràng rốt cuộc Tứ ca mắc lỗi làm gì, khiến đệ thành kiến với ta như thế.”

“Theo ngươi về ư?” Lý Nhuận cười bi thảm, chậm chậm lùi lại một bước, lẩm bẩm hỏi: “Ta còn về được nữa sao?”

Hoàng Tử Hà bình thân đứng ra sau lưng Lý Nhuận, để tránh y bỏ chạy làm kinh động những người khác.

Song Lý Nhuận không hề quay đầu, cũng chẳng mấy may có vẻ muốn chạy. Y chỉ trừng trừng nhìn Lý Thư Bạch, lùi dần từng bước, giọng khàn đặc đầy khó nhọc, như không còn là chính mình nữa: “Tứ... không, Lý Thư Bạch, ngươi dùng đủ mọi thủ đoạn lừa gạt khắp trong triều ngoài nội, tiếc rằng lại để

lời đuổi cáo, không qua được mắt ta!”

Thấy y có chấp như vậy, lại không buồn giải thích, Lý Thư Bạch đành bước đến thuyết phục: “Thất đệ việc gì phải luôn miệng vu vạ cho ta như vậy, cứ giải thích rõ ràng mọi việc có phải hơn không?”

“Đừng đến đây!” Lý Nhuận lật tay phải, tức thì một thanh đoản kiếm lấp lánh đã kề ngay lên cổ.

Hoàng Từ Hà đứng phía sau Lý Nhuận, thấy rõ mặt Lý Thư Bạch tái ngắt đi. Y dừng chân, không dám tiến thêm bước nào nữa, song ánh mắt đã lộ vẻ kinh hoàng cực độ, phải nghiêng răng nén nỗi kinh sợ đang dâng trào trong ngực, gằn từng tiếng: “Thất đệ, bỏ xuống đi!”

Nhưng Lý Nhuận đã chìa ngay mũi kiếm vào tim mình, tay kia chỉ mặt Lý Thư Bạch, gằn lên cuồng loạn: “Lý Thư Bạch, đời này kiếp này, người nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Chưa dứt lời, thanh đoản kiếm đã đâm ngập vào tim.

Lý Thư Bạch xông đến, giữ chặt lấy tay Lý Nhuận, song thanh đoản kiếm nọ sắc bén vô cùng, Lý Nhuận lại xuống tay rất mạnh, mũi kiếm đã cắm sâu vào ngực.

Lý Thư Bạch ôm lấy thân thể đổ xuống của Lý Nhuận, điên cuồng vặn hỏi: “Tại sao? Tại sao thế? Rốt cuộc là chuyện gì đáng để đệ đánh đổi cả mạng sống như vậy?”

Hoàng Từ Hà chợt nghe tiếng chân rầm rập, một toán người đang từ bên kia con đường mòn chạy đến. Tuy cô chưa hết kinh hoàng, song vẫn cuồng quýt chạy lại bên cạnh Lý Thư Bạch giục giã: “Gia đi mau thôi! Có người đến rồi!”

Bấy giờ Lý Thư Bạch mới hốt hoảng nhận ra mình đã bị một toán người bao vây, hơn nữa còn là một đội vệ sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt. Y vốn hết sức cảnh giác, tiếc rằng lúc này tâm trạng kích động, chỉ nghiêng răng bé Lý Nhuận đứng lên.

Hoàng Từ Hà lại thúc giục: “Ngạc vương tự đâm trúng tim, không sống nổi đâu!”

Lý Thư Bạch biết rõ mình nên bỏ Lý Nhuận lại mà đi ngay, nhưng hằng ngày y rất thân với Lý Nhuận, huynh đệ khăng khít bấy nhiêu năm, giờ đây Lý Nhuận lại chết ngay trước mắt mình, khiến y hoảng loạn, thân thể Lý Nhuận trong lòng rõ ràng vẫn còn ấm nóng, máu vẫn lưu thông trong huyết mạch, nỡ lòng nào đặt Thất đệ xuống đất bỏ đi?

Hoàng Từ Hà cưỡng lên, vội kéo tay Lý Thư Bạch để y đặt Lý Nhuận xuống. Ai ngờ Lý Nhuận lại dùng sức tóm chặt cánh tay Lý Thư Bạch, nhất quyết không buông.

Lý Thư Bạch nắm cổ tay Lý Nhuận, thấy ánh mắt y nhìn mình đầy oán độc và cừ hận, đến chết không thôi, chỉ thấy lòng lạnh như tro tàn, máu nóng bốc lên đầu, huyết thái dương rần rật dữ dội, ý thức cũng trở nên mơ màng, sự nghi chằng lẽ mình đã thực sự làm chuyện có lỗi với Thất đệ? Lẽ nào mình tội không thể tha, đã phạm phải tội điều mà chính bản thân cũng không biết?

Chỉ giây ra một thoáng, y đã đánh mất cơ hội cuối cùng.

Một bóng áo tím chạy đến, đem theo giá lạnh cắt da chặn trước mặt họ, chính là Vương Tông Thực. Sau lưng y là hơn trăm binh lính Thần Sách quân tinh nhuệ, vây kín hai người hết vòng trong đến vòng ngoài.

Lý Nhuận chỉ còn thoi thóp yếu ớt ngược lên nhìn Vương Tông Thực, cổ họng phát ra tiếng ồ ọc, cuối cùng cũng thu được chút hơi tàn, thều thào nói bằng giọng của người hấp hối: “Quỷ vương Lý Thư Bạch... giết ta!”

Lời cuối vừa thốt ra, y cũng tắt thở, cánh tay trở thẳng vào Lý Thư Bạch rũ xuống trong lòng Quỷ vương. Lý Thư Bạch bất động, cúi đầu nhìn y nhắm mắt, không còn sức giơ tay lên nắm lấy tay y nữa.

Ánh mắt lạnh băng của Vương Tông Thực dừng ở Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà. Tà áo trắng của Lý Thư Bạch đã vấy đầy máu Lý Nhuận, như vô vàn đoá mai đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng.

Vương Tông Thực chậm rãi bước đến, giọng lạnh như băng: “Dám hỏi Quỷ vương, tại sao lại xuống tay giết chết Ngạc vương gia?”

Hoàng Từ Hà đứng cạnh Lý Thư Bạch, run lên vì hoảng sợ, không biết kẻ nào đã giăng ra tấm lưới đáng sợ này, dù họ vận dụng đủ mọi cách, nhưng cứ từng bước từng bước dần sâu, cuối cùng rơi vào tình cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 10.2

Lý Thư Bạch chẳng buồn đếm xỉa đến Vương Tông Thực, chỉ chăm chú nhìn thi thể Lý Nhuận trong lòng. Thật lâu sau, mới nhẹ nhàng đặt y xuống vạt cỏ úa tàn cạnh đó, đứng dậy sửa lại vạt áo, hỏi: “Nếu bản vương nói mình không giết Ngạc vương, người có tin không?”

Vương Tông Thực lắc đầu, giờ tay trở quân sĩ Thần Sách quân xung quanh: “Vương gia giết hại Ngạc vương, Ngạc vương đích thân chỉ mặt hung thủ, hơn trăm binh lính Thần Sách quân của hạ quan đã tận mắt chứng kiến!”

“Vậy thì đi thôi.” Lý Thư Bạch bình thản nói.

Hoàng Tử Hà cuống lên, chạy đến bên cạnh Vương Tông Thực ngăn lại: “Vương công công, việc này còn có ẩn tình, xin để tôi lục soát hiện trường đã!”

Vương Tông Thực nhìn cô, khoé môi hơi nhếch lên thành một nụ cười như có như không: “Sao Hoàng tiểu thư lại ở đây?”

“Cô ấy không liên quan đến việc này, nhiều ngày trước cô ấy đã cắt đứt quan hệ với bản vương, dọn ra ở căn nhà tại phường Vinh Xương rồi.” Lý Thư Bạch bước đến gần Vương Tông Thực, dừng lại hạ giọng: “Còn căn nhà đó là của ai, bản vương không hề biết.”

Vương Tông Thực hiểu ý y, nếu cứ khăng khăng truy cứu Hoàng Tử Hà thì bản thân mình cũng không thoát khỏi liên can, bèn quay lại bảo mấy kẻ đằng sau: “Tài phá án của Hoàng tiểu thư lừng danh thiên hạ, để cô ấy kiểm tra hiện trường thực không gì bằng nữa. Các người để lại hai người hỗ trợ Hoàng tiểu thư, những kẻ khác hộ tống Quý vương về kinh.”

Hoàng Tử Hà nhìn theo hút bóng Lý Thư Bạch, thấy y vẫn hiên ngang đường hoàng, bước đi thong thả, mới hơi yên lòng.

Cô đến bên cạnh thi thể Lý Nhuận, xắn tay áo chen lên, quỳ xuống kiểm tra một lượt.

Làn da Lý Nhuận giờ đây càng trắng bệch, cơ thể vẫn còn ấm, nốt ruồi chu sa giữa hai đầu mày đỏ đến chói mắt. Gương mặt đẹp đẽ là thế, tiếc rằng đã co rúm lại, chết thảm.

Tuy y mặc áo vải, nhưng vải bông có nguồn gốc từ Tây Vực, chiếc áo này được dệt rất tinh xảo, lót bông bên trong, thực tình còn đắt hơn hàng tơ lụa. Dù y một lòng hướng Phật, ẩn cư sau chùa Hương Tích, nhưng rốt cuộc vẫn không giống các tăng lữ bình thường.

Cô rút thanh đoản kiếm khỏi lồng ngực y. Tim Lý Nhuận đã ngừng đập, trên ngực chỉ còn một lỗ sâu hoắm rỉ máu. Cầm thanh đoản kiếm lên, vừa nhìn rõ hình dáng, lòng cô đã nặng trĩu, tới khi lau sạch vết máu, trông thấy hai chữ triện cổ “Ngư Trường” khắc bên trên, tim cô càng đập rộn lên.

Kiểm Ngư Trường vốn là vật tùy thân của Lý Thư Bạch, về sau khi bị ám sát ở Thực, y đã trao lại cho cô. Cô luôn đem theo bên mình, cho tới ngày cái vãi với y rời khỏi phủ Quý, vì đi quá vội nên đã bỏ lại tất cả đồ đạc, sau đó cũng chỉ nhờ người qua lấy ít vật dụng của mình, thanh đoản kiếm đương nhiên vẫn để lại phủ Quý.

Vậy mà giờ đây, chẳng biết Lý Nhuận lấy đâu được thanh kiếm này, lại dùng nó tự sát.

Trong triều có rất nhiều người biết kiếm Ngư Trường là của Lý Thư Bạch, vụ án sát hại Ngạc vương này vật chứng đã rành rành.

Quả nhiên, vừa nhắc thấy thanh đoản kiếm trong tay cô, hai tên lính ở lại phụ giúp đã nhận ra ngay: “Kiếm Ngư Trường kia! Đây chẳng phải đoản kiếm tùy thân của Quý vương gia ư?”

Kẻ kia gật đầu: “Đúng đấy, chắc là nó rồi!” Hoàng Tử Hà đưa thanh kiếm cho họ, gắng nén hồi hộp hỏi: “Các vị cũng biết kiếm Ngư Trường ư?”

“Ai mà không biết? Năm xưa Quý vương dẹp loạn Từ Châu quay về, được thánh thượng ban thanh kiếm này. Đám người Thần Uy, Thần Vũ đạo ấy vẫn luôn miệng khoe khoang, tự cho là mình có vũ khí ngự ban, đè đầu cưỡi cổ chúng tôi.”

Binh sĩ kia thận trọng cầm kiếm lên, mân mê không rời tay, tấm tắc: “Sắc thật đấy.”

“Xem ra lời đồn trong kinh thành không phải nhầm nhứ. Quý vương thực sự... đã bị Bàng Huân nhập xác rồi. Ngạc vương vạch trần âm mưu của hắn, nên bị hắn giết người diệt khẩu.”

Hoàng Tử Hà đang lục lọi túi áo Lý Nhuận, nghe vậy lạnh lùng buông một câu: “Giờ mọi chuyện còn chưa được xác định, đừng đồn bậy đồn bạ.”

Kẻ nọ sợ hãi ngậm tăm, cất kiếm Ngư Trường đi.

Lý Nhuận chỉ ra ngoài quét tước nên không mang gì theo người cả. Hoàng Tử Hà bèn đi đến gian nhà y cư ngụ. Cây chổi quét lá vẫn nằm chổng chơ bên đường, cô cầm lên xem, thấy chỉ là cây chổi bình thường, bèn gác tạm trước cửa rồi bước vào.

Trong nhà bày biện đơn giản đến gần như sơ sài, chỉ có một bàn một tủ một giường, một cái giá xếp mấy cuốn sách, trên giường chăn gối được gấp gọn ghẽ, trong tủ chỉ có vài bộ quần áo. Chăn gối và quần áo đều còn mới, nhưng tuyền những màu nhạt, rất hợp với cửa Phật.

Hoàng Tử Hà lục tìm khắp trong nhà song chẳng thấy thứ gì, đành đứng nhìn vài tia sáng len qua ô cửa nhỏ rọi vào, nhắm mắt lại, cố hình dung cuộc sống của Lý Nhuận tại đây.

Một vị vương gia đã quen áo gấm com vàng từ khi sinh ra, ngang nhiên đổ tội phản nghịch lên đầu người anh xưa nay vẫn từ tế với mình ngay trước mặt mọi người, rồi giả chết trốn đi, ẩn cư sau chùa, chôn vùi cả đời trong đèn xanh sách cũ.

Nếu y một lòng hướng Phật, muốn xa rời tục thế, thì tại sao lại nhờ họ tra xét chuyện xưa của mẫu phi? Giữa y và Quý vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để đến nỗi y không tiếc dùng cả tính mạng vu hãm chính anh ruột mình?

Hoàng Tử Hà đứng giữa căn nhà âm u, lắng nghe từng trận gió thông vi vút bên ngoài, như sóng dữ cuộn trào. Nghĩ đến cái chết quyết liệt của Ngạc vương, vết máu trên người Lý Thư Bạch, chữ 'vong' trên lá bùa, cô như rơi vào màn sương mù mịt, đứng ngẩn ra hồi lâu không cách nào động đậy được.

Hai binh sĩ bên ngoài liên tục giục giã, Hoàng Tử Hà mới bước ra. Tiếng gió gào rít thổi qua cánh rừng lấp đầy tai, khiến cô run lên bần bật, gần như không thể kim lại được, bất giác giơ tay lên bụng chặc lấy tai.

Con gió lồng lộng nghiêng qua nhân thế, mọi thứ trên đời đều bị sức mạnh khủng khiếp ấy nghiền nát, không ai ngăn nổi.

Mồng một tháng Giêng là khởi đầu cho cả năm mới.

Cô về đến Trường An thì trời đã tối. Trăm họ trong thành đang ăn mừng, đâu đâu cũng nghe tiếng pháo trúc, khắp nơi chăng đèn kết hoa.

Chẳng biết vì sao giữa ngày Tết vui vẻ thế này, một mình cô lại dật dờ ngơ ngẩn, tái ngắt như ma.

Hoàng Tử Hà về đến phường Vĩnh Xương, đứng trước cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn nghiêng răng bước vào nhà.

Vương Tông Thực đang đợi, thấy cô từ ngoài cửa đi vào, y thân nhiên bùng ly trà lên nhấp giọng rồi hỏi: “Khi trước ta đã nói sẽ giúp cô tra rõ việc này, sao cô phải nôn nóng tự mạo hiểm?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu đáp khẽ: “Xin công công bỏ quá cho tội hấp tấp, cũng đa tạ công công hôm nay đã cứu tôi. Chẳng hay tiếp theo đây Quý vương sẽ ra sao?”

Vương Tông Thực đặt ly trà trong tay xuống bàn: “Việc của Quý vương, chúng ta đã bẩm lên thánh thượng. Giờ sẽ do Tông Chính Tự xử lý, tạm thời Quý vương cứ ở lại Tông Chính Tự, không về phủ Quý nữa.”

Ở lại Tông Chính Tự, cũng đồng nghĩa với giam cầm.

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Hôm nay công công xuất hiện ở chùa Hương Tích quả là trùng hợp, chẳng rõ tại sao lại trùng hợp đến thế?”

“Nói ra cũng thật khéo, vốn dĩ hôm nay toàn quân Thần Sách được nghỉ, nhưng đến trưa ta đột nhiên nhận được thánh mệnh, nói có triều thần sáng nay tới chùa Hương Tích giành hương đầu, nghe ngóng được tung tích một người, hình như là Ngạc vương. Hoàng thượng đã hóa tốc sai người đi bảo vệ, nhưng xét lại tình hình khi Ngạc vương mất tích, lại lệnh cho Thần Sách quân lập tức xuất phát đón Ngạc vương về cung, nhất định không được làm vương gia bị thương!” Nói đến đây, Vương Tông Thực mỉm cười lạnh lùng, “Hoàng thượng thánh minh, tiếc rằng cuối cùng ta vẫn phụ thánh mệnh, không cứu được Ngạc vương khỏi tay Quý vương.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ vái y một vái: “Đa tạ công công thu nhận lâu nay, Quý vương là ân nhân của tôi, giờ ân nhân gặp nạn, có lẽ tôi phải quay về giúp đỡ.”

“Giờ Quý vương đã ở Tông Chính Tự, người định giúp thế nào? Người trông phủ Quý như rắn mất đầu hiện giờ còn có kẻ giúp được người điều tra việc này ư?” “Đoạn Vương Tông Thực chậm rãi đứng dậy đi đến, nhìn cô bằng cặp mắt lạnh băng, không nói thêm nữa lời.

Hoàng Tử Hà mím môi nín lặng, tự hiểu những lời y nói đều là thực, giờ đây cô chẳng có cách nào để cứu Lý Thư Bạch cả. Hồi lâu, cô mới rụt rè lên tiếng: “Xin công công chỉ bảo tôi phải làm thế nào để báo ân.”

“Ta đã nói rồi, ta rất thích người. Trong mắt ta, đám thanh niên tài tuấn đồng lứa với người, kể cả Vương Uẩn, đều không bằng một nửa người.” Vương Tông Thực cúi đầu, quan sát gương mặt nghiêng của cô rồi lắc đầu: “Nếu người có thể trở thành người nhà họ Vương, thì quả là cái phúc của nhà họ Vương.”

Hoàng Tử Hà đứng bất động, lặng lẽ cắn môi.

“Đương nhiên, việc người lật lọng, đã nói sẽ cân nhắc về làm dâu họ Vương, rồi lại chạy đến chỗ Quý vương, khiến ta rất không vui.”

Hoàng Tử Hà cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi chỉ nói sẽ cân nhắc, chứ chưa hề nhận lời.”

“Ha ha, định giờ những trò vật đó ra với ta, chẳng ăn thua gì đâu.” Vương Tông Thực cười nhạt, chấp tay sau lưng bước đến bên song, nhìn ngọn đèn treo ngoài cửa, giọng khoan thai xoay vào tai cô, tránh cũng không tránh nổi: “Cho ta một câu trả lời rõ ràng đi, rốt cuộc người muốn trở mặt nhìn Quý vương đi vào chỗ chết, hay muốn dốc sức cho nhà họ Vương, đổi lại nhà họ Vương sẽ hỗ trợ người cứu lấy Quý vương?”

Hoàng Tử Hà trầm tư, hồi lâu mới hỏi: “Thế lực đằng sau mạnh như vậy, nhà họ Vương thực sự giúp được Quý vương ư?”

“Chuyện này phải trông vào người, chứ đừng trông vào chúng ta.” Vương Tông Thực vẫn nhìn ra ngoài song, không hề ngoái lại, nói như lẩm bẩm một mình: “Ta chỉ có thể nhận lời để người tham gia vào vụ này, cho người cơ hội điều tra thôi.”

Hoàng Tử Hà đứng giữa đại sảnh, giữa đêm đông, ánh đèn lạnh lẽo rọi xuống, kéo bóng cô đồ dài dưới đất.

Cũng chỉ có chiếc bóng lẻ loi ấy làm bạn với cô mà thôi. Giờ nhìn khắp thiên hạ, cô một thân một mình, không ai bên cạnh, lấy gì chống lại cơn bão khủng khiếp đang ập đến?

Cô chỉ là một người con gái, đối đầu với thứ sức mạnh khủng khiếp nhất trên đời, ắt sẽ tan xương nát thịt, hóa thành bùn đất.

Nước mắt yếu đuối bỗng giăng mờ, trong đêm lạnh, cô không sao ngăn mình khỏi run lên. Cô biết trước mặt là vực thẳm, bên trên chỉ có một lớp băng mỏng, hễ cô cử động ắt sẽ rơi xuống, không còn cơ hội ngoi lên nữa. Nhưng, Lý Thư Bạch, đang ở dưới đáy vực.

Dù ngàn vạn người ngăn trở, dù phía trước là gió tanh mưa máu, dù biết mình sẽ bị cuốn vào vòng xoáy không lối ra rồi nghiền nát thành tro bụi, cô vẫn phải đặt chân lên con đường này.

Cuối cùng, cô khom người hành lễ với bóng lưng Vương Tông Thực, chậm rãi vãi một vãi thật dài, nói khẽ: “Đa tạ Vương công công.”

Vương Tông Thực ngoái lại hỏi: “Thế nào?”

“Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ về việc này, xin công công thư thư cho mấy ngày.” Cô khẽ lắc đầu, giọng nghèn nghẹn, mắt rung rung đỏ hoe, song vẫn cố kìm không rơi nước mắt, “Đợi Vương Uẩn quay về, tôi sẽ cho vương công từ một câu trả lời.” Rốt cuộc vẫn hy vọng đi đến cuối cuộc đời, có thể nắm được bàn tay mà mình muốn nắm.

Nói rồi, cô lại lặng lẽ hành lễ với y. Vương Tông Thực dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngoảnh đi: “Tùy ngươi. Ngươi cứ ở lại đây, có gì cần thì đến tìm ta.”

Sau khi Vương Tông Thực đi khỏi, Hoàng Tử Hà một mình ngồi lặng giữa phòng. Xung quanh lạnh phắc như tờ, chỉ còn mỗi đôi A Già Thập Niết vẫn nhón nhơ bơi lượn trong bình, quấy cho nước gọn lần tần, đôi ba lần sóng soi vào mắt cô, phản chiếu cõi lòng xao động dữ dội, không sao vỗ yên được.

Rồi như không chịu nổi nỗi xao động lạ lùng này, cô bước ra khỏi nhà, thấy trời sao sáng lạnh mà lạnh lẽo. Những vì sao ấy cao xa không thể với tới, ngân hà lạnh lẽo phôi bày từ chín tầng trời, trên trời dưới đất đều rộng mênh mông, một mình cô tồn tại giữa thế gian, chỉ biết dựa vào một chút hơi ấm trong lồng ngực.

Hoàng Tử Hà siết chặt tay lại, mặc cho móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay đau nhói, đi thẳng về phía Đông, không hề do dự.

Băng qua vô vàn phen hoa huyền ảo dọc đường, cuối cùng cô cũng đến trước đôi cánh cổng khép chặt ở phủ Quý, giờ tay gõ cửa.

Bên trong vang lên tiếng người gác cổng: “Vị nào đến vậy?”

“Lưu thúc, là tôi, Dương Sùng Cổ đây.” Hoàng Tử Hà cao giọng đáp.

“Ồi, cô về đấy ư!” Người bên trong mừng rỡ reo lên, rồi vội vàng mở cửa. Bọn Lưu thúc đang quây quần bên lò lửa trong phòng canh cổng chuyện trò, ai nấy đều lộ vẻ thấp thòm lo lắng.

Đóng cửa lại xong xuôi, Lưu thúc mới cuống quýt hỏi: “Hoàng tiểu thư chắc cũng nghe tin, gia giờ đã ở Tông Chính Tự rồi!”

“Tôi biết, gia bị liên lụy vì vụ Ngạc vương.” Trong phòng đóng kín, hơi nóng từ lò lửa khiến cô thấy mệt lử, cả ngày cô chưa ăn uống gì, hôm nay lại gặp nhiều biến cố, giờ được sưởi ấm, cô mới phát hiện ra mình vừa đói vừa mệt, gần như không đứng nổi nữa, bèn nhận lấy cốc nước Lưu thúc đưa uống mấy ngụm rồi hỏi: “Tôi tới tìm Cảnh Dực, Cảnh Dực công công có ở đây không?”

Từ sau khi bị ám sát ở Thục, người có thể tin cậy bên cạnh Lý Thư Bạch đã thất tán không ít, lại thêm trận hỏa hoạn ở Thành Đô khiến Cảnh Dực bỏ mạng. Quan thừa trong vương phủ đã già, lui về ở bên ngoài, giờ chỉ còn Cảnh Dực và Cảnh Hằng hai người đắc lực nhất.

Ba người quây quần ngồi lại, Hoàng Tử Hà bèn thuật lại mọi chuyện hôm nay cho hai người kia nghe.

Cảnh Dực phát biểu: “Giờ Quý vương đã bị đưa vào Tông Chính Tự, chúng ta lại không thể điều động hai quân Thần Uy, Thần Vũ, coi như không cầu được viện trợ bên ngoài, tuy đội nghi trượng trong phủ có mấy trăm người, nhưng làm sao đủ được. Đúng là thế cô lực mỏng.”

Cảnh Hằng gật đầu nói thêm: “Người qua lại với gia trong triều không hề ít, nhất là những kẻ chính tay gia đề bạt, nhất định sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, dù sao sự thăng trầm của phủ Quý cũng liên quan trực tiếp đến tính mạng người nhà họ, nếu chúng ta tới nhờ vả, ắt họ sẽ giúp.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Tội trạng của gia rất kinh khủng, nào là sát hại em ruột, nào là rắp tâm mưu phản, dù các triều thần cùng dâng tấu cũng đâu thể che chở được?”

Cảnh Hằng trông chán thờ dài: “Đúng thế, chuyện khác còn dễ biện bác, nhưng giờ Ngạc vương chính miệng tố cáo gia, xưa nay Ngạc vương rất thân thiết với gia, lời nói ra rất có sức thuyết phục. Trùng hợp nhất là lúc Ngạc vương lâm chung gia lại có mặt, đúng là... trăm miệng cũng không cãi lại được!”

Cảnh Dực hạ giọng hỏi Hoàng Tử Hà: “Lúc hấp hối, Ngạc vương đã chính miệng nói rằng gia sát hại mình ư?”

Hoàng Tử Hà im lặng gật đầu.

“Chuyện này... rốt cuộc là sao?” Cảnh Dục nhíu mày.

Hoàng Tử Hà lắc đầu, chẳng biết nói gì thêm nữa. Giờ họ không thể phản bác những lời đồn trong kinh được nữa, kẻ biết việc Ngạc vương tự vẫn chỉ có cô và Lý Thư Bạch, nhưng ai chịu tin họ? Ai chịu tin Ngạc vương dám dùng cái chết để vu cáo Quý vương? Ai dám tin một chuyện khó tưởng tượng như vậy?

E rằng ngay cả Cảnh Dục và Cảnh Hằng, cũng không hoàn toàn tin tưởng nữa là.

Hoàng Tử Hà đành đổi chủ đề: “Căn nguyên bên trong chuyện này chúng ta không thể biết được, giờ Ngạc vương đã từ trần, cũng chẳng còn manh mối nào nữa. Theo tôi thấy, chỉ bằng chúng ta bắt đầu từ chỗ khác.”

Cảnh Hằng liếc cô, uể oải hỏi: “Bắt tay từ đâu?”

“Ngạc vương tự vẫn bằng chính thanh kiếm Ngự Trường của gia. Thanh đoản kiếm này lúc trước gia cho tôi, về sau tôi vẫn để lại phủ Quý, không biết vương gia sắp xếp thế nào?”

“Thanh kiếm này là vật thánh thượng ban tặng mà gia cũng cho cô ư?” Cảnh Hằng tròn mắt hỏi.

Hoàng Tử Hà đành thuận miệng giải thích: “Bấy giờ đương lúc nguy cấp, gia cũng không bảo là cho tôi, chỉ đưa tôi dùng tạm thôi. Trước khi tôi đi, vẫn để lại trong vương phủ.”

“Ồ... Nhưng về sau gia cũng không nhắc đến.” Cảnh Hằng quay sang hỏi Cảnh Dục: “Có phải công công cất đi không?”

Cảnh Dục nhìn Hoàng Tử Hà nói: “Sau khi cô đi, gia không hề nhắc đến một lời, cho tới khi biết được nơi ở mới của cô mới sai người thu dọn đồ đạc đưa sang. Bấy giờ chính ta phái người đi thu dọn đồ đạc của cô, trộm nghĩ chắc cô giận đối gia ít bữa rồi sẽ quay về, nên chỉ lấy ít quần áo và tiền bạc đưa đi, những thứ khác vẫn ở nguyên chỗ cũ trong phòng. Nếu bây giờ thấy có kiếm Ngự Trường, đám người kia ắt sẽ báo với ta.”

“Thế nên thanh kiếm ấy có lẽ ngay sau khi tôi đi, đã bị người ta lấy mất rồi?” Hoàng Tử Hà mím môi trầm tư hồi lâu, mới rì rầm: “Thử tra xem sau khi tôi đi đã có ai đến phòng tôi, đương nhiên, cũng có khả năng người đó là thị vệ trong phủ, nhân lúc đi tuần lên vào, âm thầm lấy kiếm đi.”

“Thị vệ ư?” Cảnh Hằng nhướn mày, lăm lăm.

Hoàng Tử Hà gật đầu, ánh mắt lộ vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn hít thật sâu rồi thốt ra một cái tên: “Trương Hằng Anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 11: Bóng đen thấp thoáng

Cảnh Dục và Cảnh Hằng gật mình, quay sang nhìn nhau nín lặng.

Hoàng Tử Hà cúi đầu trầm ngâm giây lát rồi nói: “Thực ra tôi cũng chỉ suy đoán được đôi điều thôi, vẫn phải nhờ hai vị giúp tôi xác minh lại.”

“Được, tôi sẽ đi tìm cho cô hồ sơ tháng này.” Nói rồi Cảnh Hằng đứng dậy đi ngay, để lại Hoàng Tử Hà chống cằm ngẩn người ngồi đợi.

Cảnh Dục liếc cô: “Nghĩ gì thế?”

Cô ghé lại gần thì thào hỏi: “Dục công công có cách nào đưa tôi vào Tông Chính Tự gặp gia không?”

“Ha... nhớ vương gia rồi à?” Cảnh Dục nhướn mày.

Hoàng Tử Hà đỏ bừng mặt lên, vừa giận vừa cuống, lờm Cảnh Dục một cái thật dài: “Làm gì có chuyện đó! Tôi... tôi chỉ lo gia ở Tông Chính Tự không quen thôi.”

“Không sao đâu, cô khỏi lo. Người có thân phận như gia, đương nhiên sẽ không phải ở nhà môn Tông Chính Tự. Bên bờ Khúc Giang Tông Chính Tự có một ngôi đình, vẫn thường bày tiệc tụ họp tại đó, tôi cũng đã đến mấy lần, nằm giữa rừng mai, khá thanh nhã, tuy không bằng vương phủ nhưng cũng yên tĩnh, vương gia ở đó chắc cũng tạm ổn.”

Thấy Cảnh Dục nói nhẹ nhàng như vậy, Hoàng Tử Hà cũng yên tâm, lại hỏi thêm: “Nhưng có cách nào dẫn xếp để tôi gặp gia một lần không?”

“Làm sao được? Sau khi đến Tông Chính Tự, vương gia đã chuyển lời dặn tất cả mọi người không được vào gặp riêng, gia cũng sẽ không gặp ai cả.” Cảnh Dục vừa mở sổ đối chiếu các khoản, vừa nói: “Bằng không vương gia ở trong triều bấy nhiêu năm, uy danh hiển hách, nắm giữ bao nhiêu bộ phận

như vậy, chúng ta cả trong tối lẫn ngoài sáng đều có rất nhiều cách để dàn xếp, sao có thể không gặp được gia?”

Hoàng Tử Hà ngồi xuống trước mặt Cảnh Dục, nhủ mày: “Cả tôi gia cũng không chịu gặp ư?”

“Không, có lẽ gia nghĩ gặp cũng vô ích. Hơn nữa cô cũng nên biết, vương gia không hề muốn cô bị cuốn vào vòng xoáy này.”

Hoàng Tử Hà cuống lên: “Đã đến nước này, gia tưởng tôi còn tự giữ lấy thân được sao?”

Cảnh Dục ngược lên nhìn cô, nhướn mày: “Nói thực lòng, tôi thấy Vương Uẩn cũng không tệ.”

Nghe vậy, Hoàng Tử Hà bức bối đứng phắt dậy đá vào bàn, khiến nghiêng trên bàn văng cả mực ra.

Cảnh Dục nhìn cô cười: “Được rồi, tôi biết mấy hôm nay cô buồn bã nên nói đùa thôi.”

Hoàng Tử Hà trừng mắt lườm: “Công công có nghe ngóng được động tĩnh gì không?”

“Chẳng có gì cả, ngày Tết quan viên trong triều đều nghỉ ngơi, phải mồng bốn mới tới nha môn. Có điều ở nhà họ cũng chẳng được nhàn nhã đâu, giờ sáng ngậm đã dậy lên khắp kinh thành, ai ai cũng biết Ngạc vương đã qua đời, mồng bốn tới nha môn, ắt lại gặp một phen sóng gió.” Cảnh Dục lộ vẻ tiếc nuối, “Đáng tiếc, mồng một Tết bệ hạ lại phát bệnh đau đầu, miễn tất cả triều bái và quân trượng, bằng không vụ này đã âm ỉ lên rồi.”

Nhìn thái độ chỉ sợ thiên hạ không loạn của hần, Hoàng Tử Hà ngán ngẩm: “Đừng háo hức như thế chứ?” Dù sao đây cũng là mối họa lớn bằng trời, trên dưới phủ Quý mấy trăm người rất có thể không ai trốn thoát.

“Đau dai dẳng chỉ bằng đau một chốc, đến muộn không bằng đến sớm. Cứ nghĩ ngày kia mới bắt đầu, tôi lại thấy sốt cả ruột.” Thấy Hoàng Tử Hà đã đỡ trán đứng dậy chuẩn bị đi, Cảnh Dục vội túm tay áo cô: “Đừng rầu rĩ thế được không? Cô như vậy cũng chẳng ích gì đâu! Tôi biết, nhất định cô rất hợp với Cảnh Dục, lúc nào hần cũng xụ mặt ra ấy...” Nói đến đây, Cảnh Dục dừng ra giây lát rồi tiếp, “Thôi thôi, dù sao hần cũng bỏ mình vì gia, tôi không nên nói xấu.”

“Công công và Dục công công từ nhỏ đã lớn lên trong cung ư?”

“Cảnh Dục thôi, tôi thì không. Hình như hần được đưa vào cung từ khi bốn năm tuổi, thuở bé đã ở trong cung, chẳng phải lo cơm ăn áo mặc, sung sướng hơn tôi nhiều.” Cảnh Dục vừa nói vừa liếc cuốn sổ trong tay, ngọn bút thoăn thoắt hết chấm lại móc, nháy mắt đã thấy lật sang trang khác. “Tôi vừa ra đời đã bị bỏ ở cô nhi viện, lớn lên đói khổ quá, phải giật đồ ăn của đứa trẻ khác, còn đánh nó bị thương, cuối cùng bị đuổi đi. Lê lét ngoài đường xin ăn mấy năm, một hôm trời mưa to, nước mưa xối vào mặt tôi cũng trắng trẻo sáng sủa ra, vô tình lọt vào mắt một người...”

Hoàng Tử Hà chớp chớp mắt, bắt đầu ngẫm nghĩ “lọt vào mắt” là ý gì. Thấy vậy, Cảnh Dục trừng mắt nhìn cô: “Đừng nghĩ lung tung, kẻ nọ thấy tôi đầy đủ chân tay, mặt mũi cũng sáng sủa, bèn dắt về cho tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới rồi bán vào cung. Sau đó thì... xoẹt!” Kể đến đây, hần ngừng lên cười với Hoàng Tử Hà, để lộ chiếc răng khểnh lém lỉnh: “Đấy, thế là tôi thành hoạn quan. Về sau quét tước ở trong cung ít lâu thì nghe tin phủ Quý mở rộng, hòa thượng định ban tặng vài hoạn quan, ôi chao, cô không biết đâu, hồi ấy tôi phải nghĩ nát óc mới giành được một chân ấy!”

Hoàng Tử Hà thề thốt: “Ấy là Dục công công tài cán hơn người nên mới được vương gia xem trọng.”

“Hiển nhiên rồi, tôi phải cố gắng lắm đó, trước đây tôi còn không biết chữ, sau này vào cung Cảnh Dục mới tìm cho một quyển Thiên tự văn, tôi cứ đối chiếu vào đấy mà học dần, còn đem bao nhiêu khoai nướng đến đốt lút lấy lòng hoạn quan trông coi Tàng thư các, trong mấy năm đã đọc hết sách vở ở đó!”

Nghe Cảnh Dục kể chuyện hồi nhỏ, Hoàng Tử Hà bỗng chạnh lòng, nơi nào đó trong tim chợt âm ỉ đau. Cô nhìn Cảnh Dục, nói nhỏ: “Trải nghiệm của công công... hơi giống một người tôi quen.”

“Tôi biết, là Vũ Tuyên phải không?” Cảnh Dục hỏi thẳng.

Hoàng Tử Hà sững ra, từ tốn hỏi: “Công công cũng biết ư?”

“Còn phải nói, cô có biết kẻ chuyên săn tin trong cung là ai không? Cô thấy Lư Vân Trung có hay ngồi lê đôi mách không hả? Đó đều là những tin tức vụn vặt từ chỗ tôi lọt ra thôi.” Cảnh Dục không biết xấu hổ còn dương dương tự đắc khoe, “Cô chưa về kinh, tôi đã nắm rõ chuyện Vũ Tuyên rồi.”

Hoàng Tử Hà ngoảnh mặt đi, đôi chủ đề: “Thế nên... Dục công công không chỉ thân thiết, mà còn có ơn với công công ư?”

“Ơn nghĩa gì, tên khốn đó chỉ muốn tôi gánh thêm nhiều việc thôi.” Nói đến đây, hần bỗng sững ra, cuối cùng mới tiếp: “Ừ phải... Nếu không có hần, có lẽ... đến giờ tôi vẫn là một tiểu hoạn quan vô học...”

Hoàng Tử Hà nhận ra khi nhắc đến Cảnh Dục, mắt Cảnh Dục thoáng nhòa đi, cô ngáp ngừng, đang chưa biết phải lựa lời sao cho phải thì Cảnh Dục đã nhận ra ngay: “Có gì cứ nói đi, có phải liên quan đến Cảnh Dục không?”

“Vâng...” Hoàng Tử Hà chậm rãi gật đầu, “Dục công công có thấy Dục công công hằng ngày có điểm nào... không bình thường không?”

Cảnh Dục ngăn ra, từ từ đặt sổ sách trong tay xuống, ngược nhìn cô: “Hỏi vậy là ý gì?” Hoàng Tử Hà cũng không giấu giếm: “Tôi nghi ngờ Dục công công.”

“Vi hấn cầu xin vương gia giữ Trương Hàng Anh lại làm hộ vệ ư?”

“Không chi thế. Ví như bây giờ tôi và gia đã cải trang nấu mình tại một quán trọ ở Thục, song Trương Hàng Anh và Dục công công trùng hợp thế nào lại chọn đúng quán trọ đó; sau khi họ đến không lâu thì quán trọ bị cháy, bên ngoài còn có người mai phục sẵn; lúc gia đeo lá bùa trong mình thì không xảy ra chuyện gì, nhưng vừa bỏ vào hộp đã có thay đổi, mà bây giờ bên cạnh chỉ có một mình Trương Hàng Anh, Cảnh Dục đã chết...”

“Đề tôi nghĩ đã.” Cảnh Dục giơ tay ngăn cô nói tiếp.

Hoàng Tử Hà im lặng ngồi bên cạnh nhìn Cảnh Dục.

Hắn nghiêm trang nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: “Ba năm trước, Bàng Huân nổi loạn, vì lá bùa nọ mà tay trái gia suýt thành tàn phế. Sau đó gia đã đổi tất cả người hầu cận một lần, cùng lúc ấy, tôi và Cảnh Dục được chọn.”

“Trước đó biết đâu Dục công công lại tiếp xúc với ai thì sao?”

“Không thể, vì lần tuyển người đó là vương gia lấy hồ sơ người hầu của cả một hành cung, sau đó đích thân đến, gọi tên ngẫu nhiên vài người trong đó, không hề phân biệt lớn bé xấu đẹp. Lúc trước cũng không ai biết gia tới tìm hoạn quan cho vương phủ, càng không biết gia sẽ chọn ai, ngay bản thân vương gia cũng chỉ đọc bùa vài cái tên thôi.” Kể đến đây, Cảnh Dục vỗ ngực thở hắt ra: “May mà bây giờ tên của tôi hay, nên mới được gia chú ý.”

“Nói vậy thì tất cả đều là trùng hợp, có gì liên quan đến tài năng của công công đâu?” Đoạn Hoàng Tử Hà thuận miệng hỏi thêm: “Trước đây công công tên gì?” “Nhị Cầu Tử”.

“...” Hoàng Tử Hà còn đang cầm nín, Cảnh Dục đã đứng dậy bùng ngọn đèn trên bàn lên: “Nào, kể gì cũng vô ích thôi, chúng ta đi xem di vật của Cảnh Dục.”

Phòng Cảnh Dục ở ngay bên cạnh, sát vách, dưới ánh đèn, có thể thấy căn phòng rất rộng. Ngay cạnh cửa vào bày một bộ bàn ghế, bên trái là phòng xép, bên phải là phòng ngủ. Cảnh Dục thích những đồ chạm trổ bằng đá nên trên bàn lần bậu cửa sổ bày đủ loại, to có nhỏ có, được lau chùi sạch bóng.

“Cảnh Dục rất thận trọng lời nói cử chỉ, nên nhiều người quý mến muốn kết thân, cô xem, ống bút đá chạm hoa đào này là Thôi Thuần Trạm tặng hắn đây.”

Hoàng Tử Hà cầm ống bút lên ngắm nghía, thấy nó chỉ được đặt trong góc khuất, bên ngoài lại nhìn xem những món đồ bằng đá khác, thậm chí, đến Đại Lý Tự thiếu khanh còn bị đối xử tùy tiện như vậy, chẳng biết những thứ khác do ai tặng đây.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Cảnh Dục liền giải thích: “Cảnh Dục làm việc cẩn thận, còn ghi lại đầy đủ danh sách những ai tặng quà, viết rõ tên tuổi, tặng quà gì, giá trị ra sao, thời gian khi nào đưa xuống phòng thu chi, không bỏ sót mấy may. Dù sao vương gia cũng không lấy đi mà sẽ sai hấn giữ lấy, nên đồ vật cứ để ở chỗ hấn.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lại nhìn quanh phòng một lượt, cầm một quả cầu đá chạm trổ tinh xảo lên xem, cảm thấy hơi nhẹ, dường như rỗng bên trong, bèn bửa ra, quả nhiên là hai nửa hình cầu lắp chặt vào nhau, quả cầu to bằng ngón cái đã khoét rỗng chỉ còn một lớp vỏ ngoài mỏng dính, ở giữa có thể giấu đồ.

“Cảnh Dục thích nhất quả cầu này đấy, có thể khâu dây tơ đeo ở thắt lưng. Người ta đeo vàng bạc châu báu, hấn lại đeo một hòn đá, cô bảo có tức cười không. Bị tôi cười mấy lần, hấn bèn nhét vào trong ngực áo, lúc nào cũng giữ bên người.”

Hoàng Tử Hà nhìn kỹ trái cầu, nhận xét: “Hình như có vết nước?”

“Thế à? Cũng phải, quả cầu này gắn khít như thế, có đồ nước bên trong cũng không chảy ra được. Có điều một tý nước thế thì làm gì? Còn chẳng bỏ nháp môi.”

Hoàng Tử Hà xoay xoay quả cầu, im lặng nhìn vết nước đã khô trong đó. Hồi lâu mới trầm tư hỏi: “Chẳng phải Dục công công vẫn luôn đem theo mình ư? Sao không đem đến Thục mà lại bỏ ở đây?”

“Đúng nhĩ... Bây giờ tôi thấy hấn có đem mà, sao giờ lại xuất hiện ở đây?” Cảnh Dục nhú mày, “Lẽ nào có hai quả cầu giống hệt nhau?” “Hai quả ư?” Hoàng Tử Hà bóp chặt trái cầu, ngoài lại nhìn Cảnh Dục.

“Phải, có khi nào Cảnh Dục đem đi một quả, còn để lại một quả không?”

“Hai quả cầu giống hệt nhau à...” Hoàng Tử Hà lẩm bẩm, rồi đột nhiên mở to mắt, vô thức lặp lại: “Hai cái giống hệt nhau... Đem đi một, để lại một...”

“Cô nói gì thế?”

“Không có gì, hình như tôi vừa mới hiểu ra một việc rất quan trọng. “ Mặt cô tái nhợt, song vẫn không giấu được vẻ rạng rỡ vì mừng, tựa như mây tan trời tạnh, thái dương hé lộ.

Cảnh Dục liếc cô, cuối cùng cũng nói ra được một câu để nghe: “Nhờ tôi chỉ dẫn nên thấy sáng ra rồi hả?”

Hoàng Tử Hà cạn lời: “Vâng, đa tạ công công chỉ dẫn.”

Cảnh Hằng rất tinh nhanh, chẳng bao lâu đã thấy hồ sơ về Trương Hàng Anh, đưa cho Hoàng Tử Hà.

Lý lịch Trương Hàng Anh rất rõ ràng rành mạch, không có mảy may tí vết.

Cha làm nghề thuốc, năm xưa là danh y ở Đoan Thụy Đường, từng vào cung chẩn trị cho tiên hoàng. Mẹ đã qua đời, trên còn anh trai chị dâu, hiện đang điều hành tiệm nhang đèn nhà họ Lữ. Thân tộc ba đời không có ai mắc tội.

Trương Hàng Anh lớn lên tại phường Phô Ninh trong kinh thành, mười tám tuổi ghi danh dự tuyển vào đội nghi trượng phủ Quý vương, qua mấy vòng tuyển chọn, cuối cùng thuận lợi vào được vương phủ. Nhưng chẳng bao lâu sau bị trục xuất vì làm việc sơ suất. Về sau học nghề và chạy vật ở Đoan Thụy Đường, sau nữa lại nghỉ, vốn định vào Tả Kim Ngô Vệ, nhưng chưa có kết quả đã rồi kinh đi du lịch khắp nơi. Ở Thục từng hộ tống Quý vương có công, được quay lại Quý vương phủ, trở thành một trong những thị vệ hầu cận vương gia.

Chỉ vèn vèn mấy dòng mà Hoàng Tử Hà đọc đi đọc lại, từng câu từng chữ đều tái hiện vô số chuyện xưa giữa cô và Trương Hàng Anh.

Nếu không có Trương Hàng Anh, cô đã không thể đến Trường An, càng không thể gặp được Lý Thụ Bạch, được y giúp đỡ, thuận lợi về Nam lật lại bản án, rửa oan cho cả gia đình.

Gã vốn nhiệt tình hào sảng, trọng tình trọng nghĩa, hiếu thảo với cha già bệnh nặng, nghĩa khí với những người bạn như cô, lại một lòng một dạ với người gã yêu là Tích Thúy. Gã cao lớn nhưng rất hay xấu hổ, hề căng thẳng là nói lắp, đặt nặng ơn nghĩa, biết rõ mình sẽ mang tội, song vẫn giúp cô trà trộn vào đội nghi trượng để đến Trường An; gã rất đơn giản, thâm yêu Tích Thúy bao lâu mà chỉ dám đi qua cửa len lén nhìn vào...

Hoàng Tử Hà thấy đầu ong ong, thực không dám nghĩ, song lại không thể không nghĩ. Thế gian này thực vô cùng đáng sợ, đâu đâu cũng thấy lang sói rình rập, chẳng phân được đâu là địch đâu là bạn. Ai mà biết được kẻ luôn kề cận bên mình thực ra lại là ai.

Cô gấp hồ sơ của Trương Hàng Anh trả cho Cảnh Hằng, trước khi rời vương phủ, tiện đường ghé qua hiên Tịnh Dữ, cho con cá nhỏ trong bình lưu ly ăn.

Cá nhỏ quá, viên thức ăn bé bằng hạt vừng, cô dùng móng tay nghiền nát rồi thả xuống nước cho cá đớp. Nhìn túi thức ăn, cô lại nhớ lúc điều tra vụ án Vương Nhược, cô cùng Lý Thụ Bạch đến chợ Tây tìm người làm ảo thuật, tiện thể đã mua nó.

Cô còn nhớ đó là lần đầu tiên Lý Thụ Bạch lộ vẻ ngượng ngịu nói, hình như con cá đồ rất thích ăn loại này.

Bấy giờ cô chỉ cười thâm trong bụng, nhưng giờ nhớ lại, có lẽ về sau, cô chẳng còn cơ hội trông thấy một Lý Bạch như thế nữa.

Chút thơ trẻ còn sót lại nơi y đã tan biến trong cục diện tàn khốc này rồi.

Nắm chặt bình lưu ly trong tay, cô im lặng cúi xuống áp mặt vào mặt bàn. Giữa bình lưu ly xanh biếc trong veo, con cá đồ bị màu xanh trên thành bình nhuộm thành sắc tím đầy diễm lệ, dưới ánh đèn vàng như tỏa ra một vàng hào quang long lánh, khiến cô nhìn mà hoa cả mắt.

Cô rút cây trâm trên đầu ra, vạch một vòng tròn lớn, rồi vạch thêm một vòng tròn nhỏ bên cạnh.

Vòng tròn lớn chẳng khác nào một bánh xe khổng lồ, rầm rập lăn đến đè nghiêng lên vòng tròn nhỏ. Mà cô và Lý Thụ Bạch chính là vòng tròn nhỏ đang đối mặt với sứ mệnh bị nghiền nát.

Thế lực khủng khiếp kia là bàn tay của tạo hóa, là huynh đệ bất hòa, là muôn vạn người trong triều ngoài nội, là quỷ quái yêu ma. Giang sơn nghiêng ngả, bầu trời vỡ vụn, dù họ có tan xương nát thịt, cũng chẳng có nơi nào để đi.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 11.2

Thực lực chênh lệch quá xa, trong trời đất này, còn ai cứu vớt được y, còn ai xốc lại được son hà, vá vúi lại nhật nguyệt?

Áp lực nặng nề không chừa cho mảy may hy vọng, khiến ngực cô đau như cắt, hơi thở dồn dập. Bàn tay cầm bình lưu ly của cô run rẩy, con cá bên trong hốt hoảng, tung mình nhảy lên khỏi mặt nước.

Sợ làm đổ cá ra sàn, Hoàng Tử Hà gắng nén run, đặt chiếc bình xuống bàn. Cô hít một hơi thật sâu, cố gạt những đau đớn khó kìm ra khỏi tâm trí, đứng dậy rời khỏi hiên Tịnh Dữ, đi đến đài Châm Lưu.

Đêm tối mịt mùng, cô chỉ dựa vào ánh sao mà đi, thấy những cọng sen tàn nhô lên trên mặt hồ đóng băng, chẳng khác quỷ khoác áo toi. Trên mặt băng

vẫn còn dấu vết pháo hoa hôm trước, tàn tro đóng băng thành những vệt xám dài.

Hoàng Tử Hà bước xuống thềm, giờ một chân giẫm lên mặt băng.

Chẳng rõ mặt băng này dày đến mức nào, cô giẫm lên liệu có bị rơi xuống, chìm trong nước, từ nay không phải đối mặt với tương lai đáng sợ ập đến như thủy triều chẳng?

Nhưng cô chỉ ngẩn ra giây lát, rồi từ từ thu chân lại, quay người đi vào đài Châm Lư, lấy chiếc hộp gỗ đựng lá bùa ra.

Chín chín tám mươi một khoảng trống, tám mươi ô chữ, giống hệt chiếc hộp nhìn thấy ở chỗ Tôn sư phụ. Các chữ trên đó sắp xếp lộn xộn, không thành thứ tự gì, mặt mã hoàn toàn ngẫu nhiên, dù là người thợ làm ra nó cũng không nhớ nổi tám mươi chữ không hề có liên quan trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Hoàng Tử Hà lướt tay trên mặt hộp, những con chữ lộn xộn bị cô di chuyển như tranh ghép hình, nhưng cuối cùng vẫn không sao mở được hộp, thực là kiên cố vô cùng.

Cô thở dài, trả chiếc hộp về chỗ cũ, chợt trông thấy một cái bóng đồ dài cạnh giá sách, bèn ngoái đầu nhìn lại.

Trương Hàng Anh đứng trước cửa, rầu rĩ nhìn cô. Ngọn đèn treo ngoài hành lang hắt sáng ngược, khiến gương mặt gã chỉ còn là một mảng đen mờ hồ, duy có đôi mắt sáng rực chăm chú nhìn cô.

Hoàng Tử Hà bỗng thấy lạnh toát từ gót chân lên tận đầu. Cố gắng kìm hơi thở, chậm chậm thu tay về, thản nhiên quay người lại chào gã: “Trương nhị ca.”

Trương Hàng Anh lại gần hỏi: “Hoàng tiểu thư đang tìm gì thế?”

Hoàng Tử Hà bình tĩnh đáp: “Tôi muốn xem lá bùa, nhưng cái hộp khó mở quá.”

“Ừm, đây là vật quan trọng của vương gia, giờ gia không có nhà, tốt nhất cô đừng động vào thì hơn.” Nói rồi, Trương Hàng Anh giờ tay đẩy nó vào trong.

Hoàng Tử Hà gật đầu, quay người đi thẳng ra cửa, một mồm hỏi: “Trương nhị ca đến đây làm gì?”

“Hôm nay tôi phụ trách tuần tra trong phủ.” Trương Hàng Anh nhú mày nói thêm, “Cô đã về thì nghỉ ngơi sớm đi. Dù dốc sức cho gia, cũng phải để ý chăm sóc bản thân mới được.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn Trương nhị ca.” Hoàng Tử Hà gật đầu đáp khẽ: “Nhưng tôi vẫn phải đi, không nản ná ở đây được.”

Trương Hàng Anh lo âu nhìn cô: “Hình như bên ngoài đã giới nghiêm rồi, để tôi đưa cô về nhé.”

“Không sao, tôi có lệnh bài vương phủ đây mà.” Nói rồi, cô cùng Trương Hàng Anh giẫm lên cỏ khô đi thẳng đến nhà bếp, “Trương nhị ca có hay phải trực đêm không?”

“Không nhiều, luân phiên nhau năm ngày một lần thôi.” Gã ngẩng lên nhìn sao sáng đầy trời, thở hắt ra, “Tuy gia không ở vương phủ, nhưng chúng tôi vẫn phải làm tròn chức trách, kéo khi gia về lại nhọc lòng vì trong phủ lộn xộn.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Đúng thế, dù vắng gia, vương phủ cũng không thể loạn lên được.”

Trương Hàng Anh thỉnh thoảng dừng bước, hỏi nhỏ: “Hoàng tiểu thư có biết... cách nào gặp được gia không?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ lắc đầu: “Tôi đâu có quen người ở Tông Chính Tự.”

“Đằng Từ Tàn có cách gì không?”

Hoàng Tử Hà lại lắc đầu: “Tôi cũng không rõ.”

Trương Hàng Anh thở dài: “Chẳng biết bây giờ gia sao rồi, không rõ ở đó có cần gì không, chúng ta có nên đi lo liệu không?”

“Chúng ta sao biết được? Đành trông cả vào đám Dục công công lo liệu thôi.” Đoạn Hoàng Tử Hà trầm ngâm nhìn gã, “Trương nhị ca có cách gì không?”

Trương Hàng Anh lắc đầu, cả hai đều im lặng.

Sau khi tiễn cô, Trương Hàng Anh còn đứng ở cửa phủ nhìn theo mãi.

Hoàng Tử Hà đi một lúc thật lâu, ngoái lại vẫn thấy Trương Hàng Anh đứng nhìn theo. Thấy cô ngoái đầu, gã vẫy tay dặn: “Hoàng tiểu thư đi cẩn thận nhé.”

Cô gật đầu, khép chặt vạt áo đi tiếp.

Gió lạnh thốc vào mặt, ánh đèn giăng khắp phố phường Trường An cũng mờ dần đi. Những ngọn đèn đỏ khiến cô nhớ đến trận hòa loạn ở Thành Đô hôm ấy.

Cảnh Dục dùng thân mình mở một đường máu cho họ thoát ra, trước lúc lâm chung còn nắm chặt tay Trương Hàng Anh, tha thiết nhìn Lý Thư Bạch, cảnh tượng ấy dường như vẫn sò sò trước mắt cô.

Nhớ lại ánh mắt nọ, cô bỗng run bắn lên, mồ hôi lạnh túa ra.

Tay phải cô bắt giắc đầm mạnh vào ngực, toan át hẳn ý nghĩ đáng sợ vừa lóe lên.

Nhưng rốt cuộc cô vẫn không gạt bỏ nỗi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng dọc sống lưng, cả người lạnh toát, song tâm trí càng lúc càng sáng tỏ.

Lúc Lý Thư Bạch đeo trong mình, lá bùa nọ không hề biến đổi, nhưng sau khi cất vào hộp lại xuất hiện khoanh đỏ quý dị.

Nhất định phải có một kẻ bên cạnh, hơn nữa, trước khi kẻ đó chết, nhất định đã tìm một tên kế nhiệm.

Khi Cảnh Dục hấp hối, chỉ còn một hơi thở, đã tuyệt vọng nhìn Lý Thư Bạch lần cuối, gửi gắm Trương Hàng Anh cho y. Nụ cười mừng rỡ trên môi Cảnh Dục khi ấy từng làm cô rom róm nước mắt, giờ nghĩ lại, chỉ thấy lạnh toát cả người.

Lẽ nào...

Người đã hy sinh vì họ, cuối cùng chỉ là một con cờ liều mạng bỏ mình trên bàn cờ âm mưu thôi sao?

Trầm tĩnh ngưng đọng, cao lớn vững chãi, kẻ thuần phác nhất trong số bạn bè của cô, lại làm ra những chuyện cô không thể tưởng tượng ư?

Hoàng Tử Hà quay về nhà họ Vương, chẳng biết có phải vì lạnh hay không, mà đầu óc hơi mơ màng. Đám người hầu tất bật rót nước nóng, đốt lò sưởi cho cô, còn nhét cả bình nước nóng vào chân, rồi hầu hạ cô đi ngủ.

Nhưng mọi chuyện xảy ra hôm nay cứ trở đi trở lại trước mắt, khiến cô không sao ngủ nổi.

Ảo ảnh bủa vây làm cô trần trọc cả đêm, hết thấy thanh Ngự Trường của Lý Thư Bạch đầm ngập ngực mình; lại trông thấy nụ cười nhợt nhạt của Cảnh Dục; thấy Trương Hàng Anh giờ cao tay xóc rá thuốc phoi ở Đoan Thụy Đường; thấy cả ký hiệu Tích Thúy để lại ở cuối ngõ...

“Bắc”, một chữ “bắc” có viên bao ở góc dưới bên trái.

Tích Thúy không biết nhiều chữ, chẳng rõ học được chữ này ở đâu, trông hết sức kỳ dị, nhưng cô chỉ liếc qua đã hiểu ý.

Nàng đã biết chuyện gì đó, nên mới giục họ mau trốn đi, đừng để bị cuốn vào vòng xoáy đáng sợ ấy. Tiếc rằng cô không tin Tích Thúy, cũng hoàn toàn không biết thứ đang chờ đợi họ là âm mưu khùng khiếp nhường này. Giờ trời đất đảo điên, nhớ lại chữ “bắc” của Tích Thúy, cô mới hiểu, nàng đã biết trước trận phong ba này.

Hoàng Tử Hà nằm thẳng đơ trên giường, day day huyết thái dương, ép mình nghĩ sâu thêm nữa.

Trương Hàng Anh... Trương nhị ca thực sự là kẻ được gài cắm bên cạnh họ, tới lúc mấu chốt, gã sẽ đứng ra giáng cho họ một đòn trí mạng ư? Không, chỉ riêng hành động đánh cắp kiếm Ngự Trường để Ngạc vương tự vẫn rồi vu va cho Quỷ vương, đã là một đòn trí mạng với Lý Thư Bạch rồi. Có điều rốt cuộc do Trương Hàng Anh làm, hay do kẻ khác, đến giờ vẫn chưa có chứng cứ.

Đạo trước ở Thục, cô và Lý Thư Bạch cũng lờ mờ cảm thấy điểm khả nghi của Trương Hàng Anh, nhưng chỉ là cảm giác mà thôi. Hiện giờ bằng chứng duy nhất nghi ngờ Trương Hàng Anh vẫn là Cảnh Dục và Tích Thúy. Bản thân gã không có điểm nào đáng ngờ cả.

Hoàng Tử Hà che mắt, thấy đầu đau buốt. Cô biết mình không thể nghĩ ngợi thêm nữa, bằng không nhất định sẽ suy sụp phát điên.

Giờ điều duy nhất cô có thể làm là tạm thời gạt bỏ tất cả mà nghỉ ngơi. Bất luận ra sao, ngày mai sẽ lại có mười hai canh giờ, để cô đi tìm hy vọng mong manh trong tuyệt vọng.

Chu Tử Tàn làm việc nghỉ ngơi điều độ, hằng ngày ngủ sớm dậy sớm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Có điều vừa trở dậy soi gương, thấy sắc mặt nhợt nhạt khó coi, gã vẫn thờ dãi: “Đều tại Sùng Cổ cả, hôm qua vương gia xảy ra chuyện lớn như thế, ta vừa nghe tin đã chạy ngay đến phường Vinh Xương tìm mà Sùng Cổ không có nhà! Rốt cuộc là chuyện gì thế nhỉ, nghĩ suốt đêm nát cả óc mà vẫn không ra!” Vì ngủ không ngon nên lúc mở cửa bước ra, gã còn lờ đã lờ đờ, mắt nhắm mắt mở. Nghe người đứng cuối hành lang gọi một tiếng “Tử Tàn”, gã giật bản mình: “Sùng... Sùng Cổ đấy à?”

Hoàng Tử Hà khoác áo choàng lông chồn đen, đứng đợi bên ngoài, thấy gã sợ đến nỗi bám chặt vào cửa, bèn hỏi: “Sao thế?”

“Sùng Sùng Sùng Cổ... mọi khi hễ có việc đều là ta tới tìm, sao hôm nay Sùng Cổ lại đến đây?” Nhìn sắc mặt cô, Chu Tử Tàn càng thêm kinh ngạc, “Chuyện gì thế? Ta cứ tưởng sắc mặt ta đã xấu lắm rồi, ai ngờ Sùng Cổ còn tệ hơn?”

Hoàng Tử Hà không đáp, mà nói ngay vào đề: “Tôi tìm công tử có việc, liên quan đến Quỷ vương.”

“Hôm qua ta cũng đến tìm Sùng Cổ định hỏi về việc này, kết quả đợi mãi đến cuối giờ Dậu vẫn chưa thấy về!”

“Hôm qua tôi phải đi điều tra vài việc nên về muộn, suýt nữa còn bị lính tuần đêm giữ lại tra xét đấy.”

Chu Tử Tần vội mời cô đến đại sảnh, rồi tức tốc chạy xuống bếp bưng đồ ăn lên, mức ngay cho cô một bát cháo ý dĩ.

“Tôi ăn rồi.” Hoàng Tử Hà lắc đầu.

“Ăn thêm đi, Sùng Cổ tự nhìn lại mình mà xem. Nói thực lòng, không ăn no thì không làm được gì đâu, đừng nói là làm việc lớn.” Nghe gã nói vậy, Hoàng Tử Hà đành nhận lấy bát cháo, khẽ khàng mức vài thìa.

“Mau kể ta nghe, chuyện hôm qua là thế nào vậy? Cả kinh thành đang đồn rầm lên rằng Quỷ vương giết hại Ngạc vương đúng mùng một Tết. Ta nghe cũng chẳng hiểu gì cả, sao có thể xảy ra chuyện này chứ!” Chu Tử Tần sốt ruột, hết vò đầu bứt tai lại cào bàn, suýt nữa cào tróc cả lớp sơn đen, “Sùng Cổ mau kể đi!”

Hoàng Tử Hà bưng bát cháo, nhử mảy: “Cả kinh thành biết rồi à?”

“Đúng thế, nghe nói Quỷ vương đã bị đưa vào Tông Chính Tự, thi thể Ngạc vương cũng đưa về Ngạc vương phủ rồi!” Chu Tử Tần nôn nóng đến quên cả ăn, liền thoáng kẻ: “Nghe nói hơn trăm quân Thần Sách tận mắt chứng kiến! Quỷ vương một kiếm đâm ngập ngực Ngạc vương, Ngạc vương bấy giờ chưa tắt thở ngay, còn tóm vạt áo Quỷ vương gào lên với những người chạy đến, rằng Quỷ vương giết ta!”

Hoàng Tử Hà gạt đầu: “Phải, đúng là Ngạc vương đã nói vậy!”

Chu Tử Tần liền nhảy dựng lên, mặc cho đĩa rơi xuống chân, rồi rít hỏi: “Quỷ vương giết người à? Ngạc vương vu vạ làm Quỷ vương nổi giận giết Ngạc vương à? Không thể nào, Quỷ vương xưa nay rất bình tĩnh, sao có thể...”

Hoàng Tử Hà đặt bát cháo xuống, ngẩng lên nhìn gã: “Công tử ngồi xuống nghe tôi nói đi.”

“Được... được rồi.” Chu Tử Tần nôn nóng đến xịt khói lỗ tai, song cũng đành ngoan ngoãn ngồi xuống, vươn cổ ngong đầu ngắm cô, chỉ hận không thể moi hết những lời sắp nói từ trong bụng cô ra.

“Quỷ vương bị oan.” Hoàng Tử Hà nghĩ Chu Tử Tần nhất định khó mà tiếp nhận chuyện Lý Nhuận tự sát để hãm hại Lý Thư Bạch, nên để tránh cho gã kinh ngạc quá mức, chỉ đơn giản thuật lại điểm quan trọng nhất: “Tuy nhiên hung khí đúng là kiếm Ngự Trường của Quỷ vương.”

Chu Tử Tần bấy giờ mới định thần lại hỏi: “Ý Sùng Cổ là trong phủ Quỷ có nội ứng, đánh cắp kiếm Ngự Trường để hãm hại Quỷ vương?”

“Đúng thế, hơn nữa còn là người hết sức thân cận bên cạnh gia.”

“Cảnh Dục à? Hay là Cảnh Hằng? Cảnh Hữu hình như đã mất tích ở Thục, giờ lại về rồi à?”

Chu Tử Tần còn đương ngẫm nghĩ, đã nghe Hoàng Tử Hà hỏi: “Công tử còn nhớ lúc trước chúng ta gặp Tích Thúy, cô ấy đã để lại một ký hiệu trên bức tường cuối ngõ không?”

Chu Tử Tần gạt đầu lia lia: “Nhớ chứ! Nhưng đến giờ ta vẫn chưa nghĩ ra ký hiệu đó có ý gì...”

Hoàng Tử Hà cầm thìa nhúng vào bát cháo rồi vạch một chữ “bắc” lên bàn, vẽ thêm cả hai đường bao ở góc dưới bên trái.

“Đúng, chính là như vậy, nhưng nó có ý gì? Có phải muốn nói cô ấy đang ở phía Bắc thành, bảo chúng ta đến tìm không?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu, dùng thìa chấm một chấm lên đầu đường gấp khúc.

Chu Tử Tần bấy giờ mới há hốc miệng, buột mồm đọc ra: “Trốn(1)!”

(1) Chữ “đào” (trốn) trong tiếng Trung viết là 逃, phần bên phải trông gần giống chữ “bắc” 北.

Hoàng Tử Hà gạt đầu: “Phải, đây chính là ý Tích Thúy muốn bảo chúng ta: trốn đi. Tiếc rằng cô ấy không biết nhiều chữ, chữ viết không đúng lắm, dấu chấm này có thể vì quá nhỏ nên chúng ta không chú ý, coi là một ký hiệu quái dị.”

“Thế tại sao cô ấy không nói thẳng ra?”

“Tôi nghĩ nhất định có nguyên nhân, nhưng rốt cuộc là tại sao thì phải tìm được Tích Thúy mới rõ.”

Chu Tử Tần ngẫm nghĩ: “Không phải đâu, Tích Thúy chỉ là một cô gái thường dân, lại còn mang tội. Cô ấy làm sao biết được sẽ xảy ra chuyện kinh khủng như vậy để cảnh báo chúng ta chứ?”

“Đúng thế, thánh thượng trút giận lên cả các thái ý và người nhà họ, đòi nào chịu bỏ qua cho con gái hung thủ?” Hoàng Tử Hà thở dài, “Người như cô ấy mà lại biết trước mọi chuyện sắp xảy ra, biết chúng ta sẽ gặp phải việc gì, hơn nữa còn để lại cảnh báo... Công tử đoán xem, cô ấy biết được từ đâu?”

Chu Tử Tàn lại nghĩ ngợi, càng nghĩ về mặt càng khó coi. Gã nhìn Hoàng Tử Hà, ngập ngừng hồi lâu, mãi không nhìn nổi nữa mới run run hỏi: “Trương... Trương Nhị ca ư?”

“Ừm, khả năng duy nhất đấy, phải không?” Giọng Hoàng Tử Hà bình thản, nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi.

Chu Tử Tàn sững sờ, khoanh chân ngồi xuống trước mặt, nhìn thẳng vào mắt cô, môi mấp máy mấy lần, song không thốt nổi nên lời.

“Tôi biết, cả hai ta đều không dám nghĩ... kẻ đó là Trương nhị ca” Giọng Hoàng Tử Hà khản đi, lòng như tơ vò, hơi thở cũng rối loạn, “Nếu không phải huynh ấy thì tốt, nhưng nếu phải...”

“Sao có thể là Trương nhị ca được?” Chu Tử Tàn phẫn nộ ngắt lời cô, “Sùng Cổ, đó là Trương nhị ca cơ mà! Huynh ấy, huynh ấy cùng chúng ta vào sinh ra tử, còn cứu chúng ta không chỉ một lần, lại một lòng một dạ yêu thương Tích Thúy... Sao Sùng Cổ có thể nghi ngờ huynh ấy được? Sao có thể nghi ngờ Trương nhị ca của chúng ta!”

Hoàng Tử Hà cắn môi, song không ngăn nổi cơn thổn thức, đành ngoảnh mặt đi, không nỡ nhìn Chu Tử Tàn sắp òa khóc, nghẹn ngào đáp: “Tử Tàn, Trương Hằng Anh cũng là Trương nhị ca của tôi, tôi... cũng đau lòng như công tử vậy.”

Thấy cô đau buồn như vậy, Chu Tử Tàn cũng chẳng biết làm sao, cuối cùng đành quy sang thế thọt an ủi: “Ít ra, ít ra bây giờ vẫn chưa thể khẳng định, phải không nào? Có lẽ không phải Trương nhị ca đâu...”

Hoàng Tử Hà gật đầu, hai người lặng đi hồi lâu, chẳng biết phải nói gì nữa.

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, gắng ép mình bình tĩnh lại: “Tử Tàn xem, giờ tôi và Quỷ vương đã đi đến bước này rồi. Bên cạnh hầu như chẳng còn ai tin được, cũng chẳng trông cậy vào ai được...”

Chu Tử Tàn đáp khẽ, nhưng vô cùng quả quyết: “Yên tâm đi, ít nhất ta vẫn sẽ đứng về phía hai người.”

“Phải, giờ chúng tôi đang cần công tử giúp đỡ đây.” Hoàng Tử Hà gật nhẹ đầu rồi ngẩng lên nhìn thẳng vào gã: “Thân phận công tử đặc biệt, có lẽ sẽ có cơ hội khám nghiệm thi thể Ngạc vương. Tôi hy vọng đến lúc đó, công tử có thể tra ra manh mối giúp chúng tôi một tay.”

Lời này của Hoàng Tử Hà như đánh thức gã. Chu Tử Tàn ngỡ ngàng gật đầu, rõ ràng vẫn chưa hết ngạc nhiên: “Được, nếu họ gọi tới ta, ta nhất định sẽ tra xét cẩn thận...” Chưa nói dứt câu, bên ngoài đã có người chạy vào gọi: “Thiếu gia, thiếu gia!”

Chu Tử Tàn quay lại, mặt vẫn đờ ra: “Gì hả?”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 11.3

“Lưu tri sự bộ Hình hay đến đây hôm nay lại vừa đến, còn dẫn theo Ngô công công ở Tông Chính Tự, nghe nói là mời thiếu gia đến phủ Ngạc vương”

Chu Tử Tàn nhìn Hoàng Tử Hà, vừa hoảng hốt vừa kinh ngạc, đáp: “Được rồi, ta đi ngay.”

Đoạn đứng dậy bước ra. Hoàng Tử Hà còn gọi với theo sau: “Tử Tàn, nhờ cả vào công tử đấy.”

Gã gật đầu, rồi rảo bước đi thẳng.

“Nghiệm thi ấy à...”

Phản ứng của Chu Tử Tàn khiến cả bộ Hình lẫn Tông Chính Tự bất ngờ. Chu Tử Tàn cả đời chỉ thích khám nghiệm thi thể, hôm nay lại tự dưng đổi tính. Gã khoanh chân dựa vào lưng ghế, râu rì hỏi: “Ngô tác bộ Hình nhiều như thế, sao phải tìm tôi?”

“Ồ...” Lưu tri sự bộ Hình chỉ muốn quay đầu nhìn ra cửa sổ xem mặt trời hôm nay màu đỏ hay xanh, “Tài nghiệm thi của Chu thiếu gia thiên hạ vô song, ít ra trong kinh thành này cậu mà xếp thứ hai thì chẳng còn ai dám xếp thứ nhất nữa...”

“Nói thực với huynh, tôi đã đính hôn, vợ chưa cưới không thích tôi nghiệm thi, nên để khỏi ở vậy cả đời, tôi đành gác hết công việc tổng bộ đầu ở đất Thục, chạy về đây tìm một việc tử tế để làm đây.” Chu Tử Tàn nghiêm trang nói như thật.

Lưu tri sự nhăn mặt nài nỉ: “Chu thiếu gia, việc này không có cậu sao được... Thi thể lần này không phải người thường đâu...”

Chu Tử Tàn lộ vẻ kiêu ngạo: “Xưa nay thi thể đại quan quý nhân tôi cũng khám nghiệm nhiều rồi. Nào là Đồng Xương công chúa, cháu gái họ Vương, hoạn quan phủ công chúa...”

“Là di thể Ngạc vương.” Lưu tri sự đành nói thẳng, “Cậu cũng biết đấy, các ngõ tác ở Hình bộ vụng chân vụng tay, nghiệm thi cứ như mò lợn vậy. Di thể Ngạc vương đâu có thể làm thể được. Huống hồ đừng nói là chuyện này liên quan đến hoàng thất, thì những kẻ đó cũng không được phép nhìn thấy di thể Ngạc vương.”

Chu Tử Tàn thầm khen Hoàng Tử Hà liệu sự như thần, quả nhiên người của bộ Hình đã tìm đến, củ khoai nóng bỏng tay này rốt cuộc cũng ném tới rồi.

Gã bèn làm bộ kinh ngạc, tròn tròn mắt há hốc miệng, tỏ vẻ vô cùng thương tiếc lẫn hân hạnh: “Gi cơ? Ngạc vương gia ư...?”

“Đúng thể chẳng hay Chu thiếu gia...”

“Ngạc vương gia và tôi khá thân thiết, lần này vương gia đột ngột qua đời, thực khiến tôi đau lòng khôn xiết...” Chu Tử Tàn thờ dài, toan lấy đi hòm đựng cụ. “Dù sao tôi cũng không thể để di thể Ngạc vương gia bị giày vò, việc này tôi chẳng quyết từ nan!”

Gã chạy về phòng thu xếp rương hòm. Nhác thấy một thiếu niên gầy gò đứng bên, liền hỏi: “Hòm đồ nghề của ta đâu rồi?”

Thiếu niên nọ xách chiếc rương bên cạnh đưa cho gã: “Đi thôi.”

Vừa nghe tiếng nói, Chu Tử Tàn đã ngậy ra. Giọng nói trầm thấp hơi khàn này vốn thuộc về một người rất quen thuộc, nhưng khi ngoái đầu trông lại, gã chỉ thấy một thiếu niên xa lạ mặt vàng như nghệ, khỏe mắt xệ xuống, không khỏi ngây người, “Người... người là ai?”

“Đương Sùng Cổ.” Hoàng Tử Hà bình thân sửa lại vạt áo, “Mượn của A Bút đấy, cũng vừa nhí?”

Khỏe miệng Chu Tử Tàn rần rật: “Ai hóa trang cho Sùng Cổ vậy?”

“Tôi tự làm mà. Phòng công tử có bao nhiêu thứ linh tinh, tôi mượn tạm dùng thôi.” Nói rồi cô xăm xăm bước ra ngoài.

Chu Tử Tàn hót hải đeo hòm chạy theo sau: “Sùng Cổ đi đâu thế?”

“Công tử quay lại thu xếp đồ đạc, nhất định là tới phủ Ngạc khám nghiệm thi thể, đúng không?”

Chu Tử Tàn vội gật đầu: “Vậy Sùng Cổ vẫn là trợ thủ của ta chứ?”

“Ừm, tôi quen rồi mà.”

“Chu thiếu gia có thêm trợ thủ từ bao giờ thế?”

Ngồi trên xe, Lưu tri sự quan sát thiếu niên mặt mày ủ ê, khỏe mắt cùm cụp nọ thật kỹ, phân vân không biết có nên để hấn tiếp xúc vụ này hay không.

Chu Tử Tàn vỗ ngực đáp: “Còn phải nói à, giờ tôi là tổng bộ đầu quận Thục, bên cạnh không có trợ thủ sao được? Huống hồ Sùng... Tiểu Trùng rất lợi hại, tuy tuổi nhỏ nhưng đã học hết chân truyền của tôi rồi đấy.”

Người của Tổng Chính Tự hỏi ngay: “Chu thiếu gia đã có trợ thủ, sao còn phải đeo hòm đồ nghề?”

Chu Tử Tàn giật nảy mình, nhìn lại chiếc hòm trong lòng, lắp bắp: “Cái này...”

“Tôi vốn định đeo phụ công tử.” Hoàng Tử Hà đáp bằng giọng khàn khàn, “Nhưng trong hòm của công tử có vô số thứ tuyệt mật độc môn, sợ tôi lên học hết thì đệ nhất ngõ tác Trường An phải đối người...”

Hai người bên cạnh nghe rất có lý, đều trầm tư gật đầu, song khó tránh nhìn Chu Tử Tàn bằng ánh mắt coi thường.

“Làm gì có chuyện! Ngón nghề của công tử ta, người phải hai ba chục năm nữa mới học hết được kia! Cái hòm con con này nhằm nhò gì!” Chu Tử Tàn cự lại, đồng thời lên giọng cái khen Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cup mắt xuống, vẻ mặt vẫn rầu rầu như cũ.

Đường không xa, chẳng bao lâu đã đến phủ Ngạc.

Hoàng Tử Hà từng đến đây mấy lần, nhưng lần này thấy khác hẳn. Trong phủ đang bày biện bàn thờ, người hầu kẻ hạ vốn đã lo lắng không yên, giờ đây biết tin Ngạc vương, kẻ nào kẻ nấy đều bơ vơ tuyệt vọng, khốc lốc thảm thiết.

Chỉ trong một ngày, hai vương phủ đã gặp biến cố lớn, mọi người đều phải đối mặt với mối nguy mất mạng.

Hoàng Tử Hà cup mắt, cầm cúi theo Chu Tử Tàn vào nội điện.

Thi thể Ngạc vương lặng lẽ nằm đó. Lúc trước cô đã kiểm tra qua, hiện giờ cần phải khẳng định chỉ có một vết thương ở ngực mà thôi. Về điểm này, cô là nữ, thực không tiện bằng Chu Từ Tàn.

Chu Từ Tàn lấy đôi găng mỏng đeo vào, vừa kiểm tra thi thể Lý Nhuận, vừa thuận miệng dặn: “Nghiệm...” Hoàng Từ Hà đã chuẩn bị sẵn bút mực, thoăn thoắt ghi chép.

Ngạc vương gương mặt bình thản, cơ thịt có tình trạng co rút, mắt miệng đều khép chặt. Di thể dài sáu thước, thể hình hơi gầy, da trắng, ngực có một lỗ máu. Vân áo bông xám, xò giầy lụa trắng, nằm thẳng thớm. Sau lưng và các đốt xương bắt đầu xuất hiện đốm xác xanh xám, móng tay nhạt màu, mắt bắt đầu đục, niêm mạc miệng hơi tróc.

Phán đoán thời điểm tử vong: Khoảng giờ Thân hôm qua.

Phán đoán nguyên nhân tử vong: Lưỡi sắc đâm trúng tim, tổn thương tâm mạch mà chết.

Hình dạng vết thương...

Nói đến đây, Chu Từ Tàn tần ngần dừng lại, trầm ngâm nhìn vết thương.

Hoàng Từ Hà cầm tập giấy nhìn sang hỏi: “Thế nào?” Chu Từ Tàn liếc Lưu tri sự và Ngô công công bên cạnh, thấy họ cũng đang chăm chăm nhìn mình, bèn quay lại nhìn Hoàng Từ Hà, nhấp mấy môi, vẻ do dự.

Hoàng Từ Hà nhúng bút vào nghiền mực, bình thản nhìn gã, gật đầu.

Thấy cô không tỏ thái độ gì, Chu Từ Tàn mới nghiêm trang đáp: “Vết thương hẹp, hẳn là do đoản kiếm hoặc dao găm gây ra, hướng... chệch về phía bên trái.”

Hoàng Từ Hà thân nhiên ghi lại tất cả, không bỏ sót một chữ, rồi gác bút, thôi cho khô mực.

Lưu tri sự đứng dậy đi đến, nhìn nét chữ trên sổ, hỏi: “Có gì khác thường không?”

“Lưu tri sự xem này, vết thương...” Chu Từ Tàn vừa nói đến đó thì thấy tay áo bị giật khê, gã hơi nghiêng đầu sang, thấy Hoàng Từ Hà vờ thu dọn đồ đạc trên bàn, chỉ ngẩng lên liếc mình một cái, nhưng vẻ lo lắng và căng thẳng hiện rõ trong mắt cô, đủ khiến gã ngậm ngay miệng lại.

Gã thấy môi cô hơi mấp máy, nói rất khẽ, đến gần như không thể nghe được: “Giữ mình trên hết, đừng nên nhiều lời.” Chu Từ Tàn ngẫm nghĩ, sự hiểu ra ý cô.

Thế lực mà đến Quý vương còn không đối chọi nổi, gã sao có thể vạch trần ngay lúc này? Nếu nói ra chân tướng, e rằng cả gã và Hoàng Từ Hà chỉ còn đường chết.

Thế nên, Chu Từ Tàn chỉ ngần ngừ một thoáng, rồi nói: “Vết thương này xem ra là dùng một thanh gươm cực sắc đâm vào, Lưu tri sự xem, đã bao giờ thấy miệng vết thương phẳng thế này chưa?”

Thấy gã vuốt nhẹ lên lỗ máu trên ngực Ngạc vương, dịu dàng như vuốt ve một đóa hoa nở rộ, Lưu tri sự sờn cả gai ốc, lùi hẳn lại: “Tôi đã bao giờ thấy đâu? Công tử biết đấy, tôi là quan văn ở bộ Hình, sao tiếp xúc được với những thứ này chứ?”

“Cũng phải, Lưu tri sự là văn nhân nhĩ, nghe nói thơ ông làm cũng xếp hạng nhất nhĩ ở bộ Hình phải không?”

Lưu tri sự đắc ý lắc đầu: “Đâu dám đâu dám, năm xưa lệnh tôn còn ở bộ Hình, tôi chỉ dám mặt dày giữ ghế thứ hai thôi.”

Tay Chu Từ Tàn run lên, gã vội làm bộ hào hứng, ra hiệu cho Hoàng Từ Hà trình hồ sơ nghiệm thi lên, cẩn thận hỏi: “Lưu tri sự còn gì nghi ngờ không?”

Lưu tri sự đọc qua một lượt, thấy ghi chép rõ ràng, không bỏ sót một chữ Chu Từ Tàn nói liền khen ngợi mấy câu rồi bảo Chu Từ Tàn ký tên, sau đó cũng tự ký tên mình vào bên phải, Ngô công công ở Tổng Chính Tự cũng phải ký tên.

Giao hồ sơ nghiệm thi đã sao lại cho Lưu tri sự, Hoàng Từ Hà cất bản gốc vào hòm. Chu Từ Tàn vẫn đeo hòm, hai người rời phủ Ngạc vương.

Người ở bộ Hình rất thân với Chu Từ Tàn, xà ích đưa họ về nhà còn cho gã một nắm hạt dẻ, hỏi thăm: “Chu thiếu gia, lệnh tôn ở Thục có khỏe không? Khi nào ông ấy về kinh đến thăm lại bộ Hình? Mọi người đều rất nhớ ông ấy.”

“À, ờ, cha ta... vừa đến Thục, bận tới cả mắt, chắc phải một thời gian nữa.” Chu Từ Tàn ậm ừ đáp, rồi hời hả chui vào trong xe, như sợ gió lạnh.

Hoàng Từ Hà trèo lên xe, thấy gã đang ngồi ngây ra trên ghế, bèn gọi: “Từ Tàn.”

Chu Từ Tàn “hả” một tiếng, tay run bắn lên, nắm hạt dẻ rơi tung tóe xuống sàn.

Hoàng Từ Hà nhìn gã, rồi ngồi xuống tần mẩn nhặt từng hạt dẻ một. Thùng xe khá hẹp, cô ngồi dưới sàn, trông thấy tay gã vẫn run lẩy bẩy.

Cô mở lòng bàn tay gã ra, nhét nắm hạt dẻ vào.

Chu Từ Tàn đông tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, rồi hạ giọng hỏi thật khẽ: “Có chuyện gì thế? Sao... sao Ngạc vương lại tự vẫn?”

Cô gật đầu: “Thế nên tôi không dám nói rõ với công tử từ đầu. Chuyện này rất khó nói rõ, nhưng tôi biết công tử nhìn qua là nhận ra ngay.”

“Còn phải nói à! Vết thương của Ngạc vương chéch từ bên trái xuống, chỉ có hai khả năng, một là hung thủ thuận tay trái, hai là Ngạc vương tự đâm mình!”

Hoàng Từ Hà bình thản đáp: “Còn một khả năng nữa, là có người ôm chầm lấy Ngạc vương từ phía sau, vòng tay phải ra đâm vào ngực Ngạc vương.”

“Phải, như vậy cũng có thể tạo thành vết thương chéch xuống từ bên trái, nhưng vấn đề là sau khi Ngạc vương bị đâm, còn gào lên với mọi người là Quý vương giết mình, chứng tỏ bấy giờ Ngạc vương vẫn còn sức vùng vẫy! Bởi thế nếu có người ôm lấy Ngạc vương từ đằng sau, thì khi Ngạc vương gãy giữa, nhất định sẽ có dấu vết xây xước, hơn nữa hai tay sẽ vô thức phản kháng, nhưng toàn thân Ngạc vương hoàn toàn không hề có dấu hiệu thương tổn, nên loại trừ khả năng này!” Thấy gã kích động, giọng nói cũng càng lúc càng to, Hoàng Từ Hà vội đặt tay lên môi, ra dấu im lặng.

Chu Từ Tàn cắn mạnh vào lưỡi, nuốt lại những lời định nói. Gã tròn trĩnh mắt, không dám nói tiếp, chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Từ Hà, đợi cô giải thích.

Song Hoàng Từ Hà nhắm nghiền mắt lại dựa vào thùng xe, không nói gì thêm.

Chu Từ Tàn nôn nóng nhấp nhòm suốt cả quãng đường, vừa đến nhà đã hối hả nhảy xuống chạy thẳng vào trong.

Hoàng Từ Hà theo gã đến nhà sau, Từ Tàn đóng cửa lại, cài thật chặt, sau đó mới tóm tay áo cô, gặng hỏi: “Sùng Cổ nói mau! Ngạc vương tại sao lại tự sát? Sao Quý vương lại thành hung thủ? Sao Ngạc vương trước lúc lâm chung còn nói Quý vương giết mình?”

Hoàng Từ Hà gỡ tay gã ra, ngồi xuống trước gương, vừa vốc nước sạch rửa lớp hóa trang đi, vừa lần lượt thuật lại mọi chuyện hôm qua, rồi hỏi: “Công tử nghĩ trên đời có cách gì khiến Ngạc vương bất chấp cả tính mạng, cũng phải đẩy Quý vương vào đường cùng, thân bại danh liệt hay không?”

Chu Từ Tàn ngây ra, mặt tái xanh, thần thờ hồi lâu mới lắp bắp hỏi: “Thuật nhiếp hồn ư?”

Hoàng Từ Hà gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

“Nhưng thuật nhiếp hồn không thể bỗng dưng thi triển được? Vô duyên vô cớ, sao Ngạc vương lại hận Quý vương đến mức lấy mạng đổi mạng như thế? Huống hồ, lần trước chẳng đã nói Ngạc vương cả tháng không rời vương phủ một bước ư? Ai có thể dùng thuật nhiếp hồn với Ngạc vương được?”

“Còn nữa, rốt cuộc Ngạc vương làm cách nào nhảy từ trên gác Tường Loan xuống rồi biến mất giữa không trung...” Hoàng Từ Hà nhắm mắt lắc đầu nói khẽ: “Vụ này hết sức kỳ dị đáng sợ, đến giờ... tôi vẫn không biết có thể đi bước tiếp theo không nữa...”

Chu Từ Tàn cũng bó tay, cứ nghĩ đến vụ án kinh khủng này, gã lại ngây ra nhìn Hoàng Từ Hà, như thấy một vòng xoáy khổng lồ đang từ từ cuộn lên sau lưng cô. Chẳng khác cái miệng đỏ lôm của con mãnh thú, máu tanh cùng bóng đêm từ đó lan ra, như ngàn vạn sợi dây mây vượn dài, nhằm lúc cô chưa kịp đề phòng, trói chặt rồi từ từ lôi cô vào trong, không sao gỡ thoát.

Mồ hôi lạnh từ trán Chu Từ Tàn lăn dài, gã bất giác đứng dậy, run run gọi: “Sùng Cổ...”

Cô đã rửa sạch tay, nghiêng đầu nhìn sang.

Chu Từ Tàn run rẩy: “Trốn... Chúng ta trốn đi.”

Hoàng Từ Hà nhìn xuống, trông thấy mấy giọt nước còn đọng trên tay, lại nhớ đến chữ “trốn” Tích Thúy để lại. Đến lúc này, ngay kẻ tùy tiện phóng khoáng như Chu Từ Tàn cũng biết, đối mặt với thế lực khủng khiếp ấy, chỉ có duy nhất con đường bỏ trốn.

Nhưng cô chỉ nhắm nghiền mắt, chậm rãi mà khó nhọc lắc đầu.

“Đa tạ Từ Tàn. Nhưng nếu tôi bỏ chạy, thì Quý vương phải làm sao? Trốn trong xó tối sống tạm bợ qua ngày, đó không phải cuộc đời tôi muốn.” Khi người nhà bị hại, bản thân bị vu là hung thủ, cô thà một mình bôn ba đến Trường An, liều mạng tìm kiếm một tia hy vọng mong manh, chứ không chịu lần lút sống mòn.

Giờ đây, lựa chọn của cô vẫn vậy.

“Tôi muốn cùng người mình yêu thương sống dưới ánh mặt trời, nắm tay nhau mà đi, muốn tới đâu thì tới đó. Nếu không được như vậy... dù tôi có chết, cũng chẳng có gì đáng tiếc.”

Nhìn gương mặt tái nhợt mà kiên quyết của cô, Chu Từ Tàn chợt thấy lòng xao xuyến. Gã chẳng biết nói gì, đành gật đầu.

Cô cũng xúc động mạnh, hồi lâu không nói nên lời, chỉ lặng lẽ nhìn gã, rồi vào trong thay lại quần áo, khoác áo choàng lông chồn đen, chuẩn bị ra về.

Chu Từ Tàn tiễn cô đến trước đình, nhìn cô băng qua lớp lớp cửa. Bên ngoài gió lạnh rít gào, khiến cô phải khép chặt vạt áo choàng. Dù khoác áo lông dày cộm, thân hình cô vẫn mảnh mai gầy yếu, chẳng khác nhành cúc yếu ớt nở rộ giữa gió tuyết, không may mắn sợ hãi.

Ngày người dõi theo bóng cô, gã sực nhận ra, cô là Hoàng Tử Hà, không phải Dương Sùng Cổ.

Cô là Hoàng Tử Hà, một thiếu nữ xương thịt nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp, từ chân tóc đến ngón tay đều dịu dàng khả ái.

Gã đã vĩnh viễn mất đi tiểu hoạn quan Dương Sùng Cổ có thể cùng mình xưng huynh gọi đệ rồi.

Chẳng biết là tiếc nuối, hay là mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 12: Biến đổi khôn lường

Hoàng Tử Hà quay về căn nhà ở phường Vĩnh Xương. Trời lạnh cắt da, người hầu kẻ hạ đều trốn trong phòng, khiến căn nhà càng thêm quạnh quẽ.

Một mình cô băng qua hành lang, ánh chiều tà từ bên kia cây cột hắt qua, bước qua bóng cây cột này, qua một khoảng nắng ấm, rồi lại bị bóng của cây cột tiếp theo nuốt chửng. Cứ thế, cô thần thờ rảo bước, giữa hành lang lúc sáng lúc tối, chẳng biết mình nên đi đâu, cũng không biết mình có thể làm gì.

Không có manh mối, không có cách nào. Chính bản thân cô cũng chẳng rõ mình làm sao chịu đựng nổi từng ngày từng ngày trôi qua như thế.

Cho đến một hôm, vừa chập choạng tối đã nghe thấy tiếng tiêu sáo vang lừng, cô mới sực nhớ ra đã đến tết Thượng nguyên. Theo tục lệ thời Đường, tết Thượng nguyên không tắm gội ba ngày, hôm nay chính là mười bốn.

Hoàng Tử Hà quanh quẩn mãi trong nhà cũng chán, bèn ra ngoài đi dạo về phía phường Vĩnh Gia.

Khắp phố giăng đầy hoa đăng rực rỡ, như một chuỗi minh châu nối dài trong đêm. Đám đông cầm đèn lồng dạo chơi vô cùng náo nhiệt, nói cười ồn ã, đua nhau đoán câu đố đèn treo trước cửa các nhà, lại cũng tự viết câu đố lên đèn của mình, để người khác đoán.

Có câu đồ dễ, có câu cực khó, rất nhiều người xúm xít ở đó vắt óc nghĩ mãi không ra. Hoàng Tử Hà thông thả dạo qua, ánh mắt lướt qua dãy đèn, không hề dừng lại.

Chợt có người hỏi khẽ đằng sau: “Thơ Đỗ Phủ có câu, người sống bảy mươi xưa nay hiếm. Đố một câu thành ngữ, ba chữ trở lên.”

Nghe giọng nói quen thuộc này, tim Hoàng Tử Hà như ngừng đập. Những ồn ào huyền ảo dường như cũng trôi ra xa tít.

Cô chậm chậm quay lại, trông thấy Vương Uẩn đang đứng phía sau, giữa ánh đèn sáng như ban ngày, mỉm cười nhìn mình.

Y vẫn dịu dàng ôn hòa, tươi cười khẽ hỏi: “Sao nào?”

Hoàng Tử Hà nhìn y, chậm rãi đáp: “Thiếu nên lão thành.”

“Đúng rồi, chính là nó.” Vương Uẩn như vỡ lẽ, “Vừa rồi đọc thấy câu đố đèn này, ta cứ nghĩ mãi không ra, chẳng ngờ cô vừa nghe đã đoán được rồi.”

Thấy y tươi cười, Hoàng Tử Hà lại đâm lúng túng, chẳng biết y đã gặp Vương Tông Thực, nghe nói chuyện kia chưa.

Chỉ thấy y cười bảo cô: “Cô xem, vừa rồi ta đang định tìm cô thì thấy cô từ đằng kia đi lại, có phải tâm linh tương thông không?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu né tránh ánh mắt y, cũng né tránh cả câu hỏi, lảng đi: “Vương công tử về kinh sớm vậy?”

“Ừm, sợ cô một mình đón Tết trong kinh buồn tẻ nên tể tử xong là về ngay.” Y đứng dưới ánh đèn vàng cam ấm áp nhìn cô, dịu giọng: “Hình như cô hơi gầy đi, gần đây nhieu việc phải lo ư?” Hoàng Tử Hà gật đầu: “Phải... chuyện Ngạc vương, chắc công tử cũng nghe rồi?”

“Đọc đường về kinh người ta bàn tán ầm lên, muốn không nghe cũng không được.” Y cùng cô trở gót về nhà, nhíu mày hỏi: “Sao có thể có chuyện đó? Quý vương, nhất định không bao giờ gây ra việc này.”

“Đúng vậy, điểm quái dị trong vụ này thực khó mà nói hết.” Nghĩ đến đủ chuyện lạ lùng không sao giải thích được, Hoàng Tử Hà nhíu mày than.

Vương Uẩn nghiêng đầu nhìn cô: “Nghe Vương công công nói bấy giờ cô cũng ở đó. Theo cô thấy, có phải Quý vương giết Ngạc vương không?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu quả quyết: “Quý vương sao có thể làm chuyện đó được.”

“Đúng thế, chuyện này quả là lạ lùng. Quý vương và Ngạc vương xưa nay thân thiết, tại sao Ngạc vương lại tuyên cáo thiên hạ, nói Quý vương sẽ làm nghiêng ngả thiên hạ, náo loạn triều cương; còn Quý vương tại sao lại muốn giết Ngạc vương, thực là khiến người ta khó hiểu.”

Thấy cô nói chắc như đinh đóng cột, Vương Uẩn liền hỏi: “Cô có biết nguyên nhân không?”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm giây lát mới đáp: “Tôi tin bên trong ắt có ẩn tình.”

“Ta cũng vậy, ta không tin Quý vương giết hại Ngạc vương. Dù có giết... vương gia cũng có ngàn vạn phương pháp kín đáo, không để ai biết.” Nói rồi y cúi đầu nhìn cô, “Có điều vụ này giờ đây càng mờ mịt khó hiểu, nếu cô muốn điều tra, e là càng vất vả hơn.”

Nghe y dịu dàng nói vậy, Hoàng Tử Hà không chịu nổi, vội quay lưng lại, không dám đối diện với y: “Tôi đã nắm rõ với Vương công công... Tôi thực... không phải với công tử.”

“Ta biết, Vương công công cũng có nhắc đến việc này. Thì ra cô vẫn còn nghi ngại việc chúng ta kết hợp.” Vương Uẩn hạ giọng, làm như thân nhiên nói: “Không sao, dù gì cũng là việc lớn cả đời, nên quyết định thận trọng mới phải, đừng không nào? Huống hồ ta cũng có lúc không phải với cô, lúc trước ở Thục từng truy sát cô nữa.”

Bấy giờ, y quyết dồn họ vào chỗ chết. Giờ lại hóa can qua thành ngọc bạch với Quý vương, nhưng cô rốt cuộc cũng không rõ tấm lòng y là thực hay giả. Lần này y che chở cho cô, nào ai biết là vì lợi ích chung, hay là xui hỏ lộ da.

Nhưng khi ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt chân thành của y, cô lại chẳng cách nào nghi ngờ được, đành âm thầm hỏ thẹn trong lòng.

“Thực ra, khi cô đến bên ta, nhận lời sẽ suy xét lại việc hôn nhân, ta rất mừng...” Y mỉm cười, quay sang nhìn ngọn đèn chao đảo trong gió, “Tử Hà, ta biết đời này kiếp này, muốn giành được trái tim cô là việc vô cùng khó khăn. Nhưng vẫn nghe nói duyên do trời định, lia tại người gây, ta muốn dốc sức thử một lần.”

Hoàng Tử Hà thấy mắt nóng ran, nước mắt bên trong chỉ chực trào ra. Cô cố gắng kìm nén, im lặng nhìn những ngọn đèn gần xa.

“Ta sẽ dốc hết sức giúp cô, song hiện giờ Vương công công vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng cô, có lẽ nhà họ Vương sẽ không giúp được cô nhiều đâu.”

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi: “Lúc Ngạc vương qua đời, Vương công công cũng vừa khéo đến, quả là trùng hợp.”

Vương Uẩn dịu giọng: “Chuyện này không liên quan gì tới nhà họ Vương cả, cô tin ta đi.” Hoàng Tử Hà ngoảnh đi, gạt nhẹ đầu không đáp.

“Hôm nay ta vào cung bái kiến hoàng hậu nương nương, nương nương cũng bảo ta chuyển lời với cô như vậy. Nhà họ Vương là vọng tộc mấy trăm năm, hiểu rõ lẽ sống còn, có gì dính vào vụ tranh đấu cung đình quý dị thế này? Tin rằng người thông tuệ như cô hẳn đã hiểu rõ, kẻ đứng sau màn rốt cuộc là ai.”

Hoàng Tử Hà chậm rãi gạt đầu, trầm ngâm giây lát rồi lại từ từ lắc đầu: “Không, tôi vẫn chưa hề biết rốt cuộc mọi chuyện ẩn sau màn đã liên kết lại với nhau ra sao.”

“Bằng vào năng lực của cô, chỉ cần có thể phóng tay điều tra, ắt sẽ giải quyết được dễ dàng.” Vương Uẩn thờ dãi, “Hiện giờ cô chỉ chưa chạm được đến những manh mối quan trọng nhất mà thôi.”

“Thường dân như tôi không vào được Tông Chính Tự, đến Quý vương còn không gặp được, nói gì tới manh mối?” Hoàng Tử Hà buồn rầu đứng giữa biển đèn, ánh đèn sáng rực phỏ không soi sáng nổi gương mặt cúi gằm của cô, chỉ đồ bóng xuống trùm lên nửa mặt nghiêng.

Ngọn đèn lắc lư trong gió tỏa ánh lẩn tẩn như sóng gợn, chảy dài trên mặt cô. Vương Uẩn chăm chú ngắm gương mặt nhìn nghiêng của cô, ánh đèn dường như soi thấu tận đáy lòng y, khiến lòng y cũng lẩn tẩn gợn sóng, bất giác buột miệng: “Mai ta dẫn cô đi gặp Quý vương.” Hoàng Tử Hà ngạc nhiên ngoái lại nhìn Vương Uẩn, kinh sợ còn nhiều hơn mừng rỡ. Cô thực không ngờ y lại giúp mình đi gặp Quý vương, ngập ngừng hồi lâu mới áp ứng: “Giờ có bao nhiêu con mắt đang nhìn chăm chăm vào Quý vương, công tử đưa tôi đi gặp vương gia, liệu có phiền không...”

“Có sao đâu, mai là rằm tháng Giêng, Tông Chính Tự lại không phải nhà ngục, theo luật dù là hoàng thân quốc thích phạm tội thì trong ngày này cũng được đi thăm kìa mà. Huống hồ Quý vương là dòng dõi hoàng thất, ngày Tết đưa đến cho gia chút đồ, có gì nghiêm trọng đâu.” Thái độ Vương Uẩn rất thoải mái, giọng cũng nhẹ tênh, “Ta cũng quen biết vài người có tiếng nói trong Tông Chính Tự, tới lúc đó cứ chào hỏi họ một tiếng, đảm bảo không vấn đề gì.”

Hoàng Tử Hà ngẩng lên, bắt gặp nụ cười phóng khoáng của y thì cảm môi chậm rãi gạt đầu: “Vâng... Chỉ cần không phiền phức cho công tử là được.”

Vương Uẩn thoáng nghĩ ngợi: “Đầu giờ Thìn ngày mai ta tới đón cô.”

Giờ Thìn hôm sau, nắng nhạt. Vương Uẩn dẫn Hoàng Tử Hà đi về phía hồ Khúc Giang.

Quý Vương Lý Thục Bạch thân phận tôn quý, huống hồ án Ngạc vương còn chưa rõ đầu đuôi, đương nhiên không thể giam y vào nha môn Tông Chính Tự. Dưới thời Đường, rất nhiều nha môn cho xây lầu gác bên bờ hồ Khúc Giang, để người trong nha môn tụ họp du ngoạn, ngôi đình của Tông Chính Tự nằm ở phường Tu Chính, hiện giờ Quý vương đang ở đó.

Họ đi từ mạn Bắc sang mạn Nam, xuyên qua cả thành Trường An, đến phường Tu Chính.

Ngoài cổng Tông Chính Tự chỉ có khoảng chục hộ vệ, thấy họ đi đến, đang định chặn lại hỏi thì nghe phía sau có người đằng hắng, tất cả vội vã tản ra.

Một nam tử trung niên bước ra đón, chấp tay chào Vương Uẩn. Hai người vui vẻ vừa tán chuyện vừa bước vào, Hoàng Tử Hà cũng nhanh nhẩu theo sau.

Băng qua đại sảnh, trước mặt là hồ Khúc Giang, bên bờ chỗ khúc quanh, trồng đầy hoa mai. Giờ đương độ hoa mai nở rộ, hương thơm ngan ngát, thấp thoáng đằng xa có một dãy nhà ngang, vô cùng thanh nhã.

Thấy nơi này đẹp hơn mình tưởng tượng nhiều, Hoàng Tử Hà cũng yên lòng. Người trung niên nọ dẫn họ vào, đợi các thị vệ dâng trà xong xuôi mới cười hỏi: “Uẩn Chi đến có việc gì thế?”

Vương Uẩn lễ phép đáp: “Hôm nay là tết Thượng nguyên, cháu đem ít thư họa từ Lang Gia đến, xin dâng lên bá phụ thưởng thức.”

Người nọ nhận lấy, nói vài câu khách sáo, ánh mắt lại dừng ở Hoàng Tử Hà.

Vương Uẩn tiếp lời: “Cháu và Quý vương vốn là chỗ quen biết cũ, mọi năm theo lệ đều có quà cho gia, giờ nghe nói vương gia ở đây, tiện thể đem qua luôn. Cháu trẻ người non dạ, nhờ Tiết bá phụ xem hộ, hai món này, thứ gì biểu Chiêu vương, thứ gì biểu Quý vương thì tốt?”

Nói rồi y mở 2 hộp gấm dài chừng một thước ra, vị họ Tiết kia hiểu ý, cúi đầu nhìn vào hộp, thấy trong hộp đặt một hồ lô nhỏ bằng ngón cái, nhẵn bóng xinh xắn, làm đồ chơi thì không gì bằng; còn hộp kia thì là một nghiên đất lọc to bằng lòng bàn tay, bóng mờ, rất nhã nhặn.

Cả hai món đều vô cùng tinh xảo, bên trong cũng không giấu được thứ gì. Nhưng vị họ Tiết kia vẫn cầm lên ngắm nghía một lát rồi mới tươi cười đặt vào chỗ cũ: “Chiêu vương tính trẻ con, đương nhiên sẽ thích hồ lô, biểu Quý vương nghiên mực cũng rất hợp.”

“Đa tạ bá phụ chỉ giáo.” Y vờ cảm tạ vừa đưa nghiên mực cho Hoàng Tử Hà: “Ta ngồi chơi với bá phụ một lát, cô đưa đến cho Quý vương đi.”

“Vâng.” Cô bung chiếc hộp đựng nghiên mực lên, đi ra phía sau.

Thị vệ dẫn Hoàng Tử Hà băng qua rừng mai nở rộ, đến hành lang bên cạnh khúc quanh. Tới đây các thị vệ đứng lại, ra hiệu cho cô một mình đi qua.

Hành lang này bắc ngang qua khúc quanh, phía dưới là một mặt hồ, đặt chân lên liền nghe thấy tiếng bước chân vang vọng trên mặt nước. Hương mai ngan ngát quanh mình, vạt váy cô quét qua lớp cánh hoa trên hành lang, thành tiếng xào xạt khe khẽ.

Ngang qua vài ba gian nhà, cô đến trước một gian phòng ở chính giữa, còn chưa bước vào đã thấy Lý Thư Bạch đứng trong cửa chăm chú nhìn mình.

Y vận một bộ áo trắng đơn giản, thanh tú như mai trắng nở rộ ngoài kia, chỉ có đôi mắt sâu hút là lạnh buốt như sao đêm.

Cô mỉm cười rồi yêu kiều vái chào y: “Vương gia.”

Lý Thư Bạch rảo bước đến cầm tay cô kéo tuột vào phòng, hỏi ngay: “Cô đến đây làm gì?”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ cười nói: “Gia nghe tiếng chân là biết tôi đến ư?”

Lý Thư Bạch nhủ mảy buống tay ra, ngoảnh đi né tránh nụ cười của cô: “Chẳng đã bảo bọn Cảnh Dực dặn cô không được manh động hay sao?”

Hoàng Tử Hà đặt hộp gấm lên bàn rồi đến bên y, nhẹ giọng: “Nhưng tôi nhớ gia.”

Bàn tay y hơi siết, mười ngón nắm lại thành quyền, song rất khó nhận ra. Hơi ấm dịu dàng mà ngọt ngào tràn lên trong ngực, cơ hồ không thể kìm nén, khiến máu toàn thân y sôi lên. Y hạ giọng: “Giờ gấp rồi đây, ta ôn cả, cô mau về đi.”

Hoàng Tử Hà đứng lạng phía sau, chỉ hỏi: “Hôm nay là Thượng nguyên, gia... có cần gì không? Tôi sẽ về bảo người chuẩn bị đưa đến.”

“Không cần.” Y cứng rắn đáp.

Cô lặng lẽ cắn môi, nói tiếp: “Tôi và Tử Tàn đến phủ Ngạc khám nghiệm thi thể Ngạc vương rồi, vết thương trước ngực từ bên trái chệch xuống, đã ghi vào hồ sơ nghiệm thi.”

“Ừm.” Y lạnh lùng đáp, như không hề nghe thấy.

Thấy y chẳng ngó ngang gì đến mình, Hoàng Tử Hà lặng lẽ vái một cái, nói khẽ: “Vây, Tử Hà xin cáo lui.” Đợi thêm một lát, thấy y không đáp, cô đành đứng dậy quay người bước ra ngoài.

Nghe tiếng tà váy cô sột soạt, Lý Thư Bạch không kìm chế nổi, quay phắt lại nhìn. Ngoài cửa mai rưng rả tả như tuyết, những cánh hoa tan tác bị gió cuốn vào phòng, lướt qua bên tai cô rồi chạm vào má y. Xúc cảm mềm mại ấy, cùng hương thơm nhàn nhạt trên người cô, khiến lòng y xao động dữ dội, như cuồng phong cuốn theo sóng dữ đổ ập xuống làm nghiêng trời lệch đất, nhấn chìm toàn bộ ý thức y.

Lý Thư Bạch sai bước đuổi theo bóng lưng cô. Hoàng Tử Hà còn chưa kịp ngoái lại, y đã dang tay ôm chặt lấy cô.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy tim đập như muốn vỡ tung ra trong ngực. Cô đứng ngây tại chỗ, thấy hơi thở của y phả vào tai, làm lay động mấy sợi tóc mai, rồi phớt nhẹ qua má cô như có như không.

Thân hình cô run bắn lên, khó khăn lắm mới ngoảnh lại gọi khẽ: “Vương gia...”

Y thì thầm: “Đừng cử động... ta chỉ muốn ôm cô một lát thôi.”

Hoàng Tử Hà nhắm nghiền mắt, khẽ khàng giơ tay áp lên bàn tay đang ghi chặt vai mình. Lý Thư Bạch siết chặt vòng tay, vùi mặt vào tóc, tham lam hít lấy mùi hương trên người cô, chỉ sợ bỏ sót.

Hoàng Tử Hà cắn môi, thật lâu mới giơ tay vuốt ve đôi tay y, cảm thấy tay trái y hơi run lên, sức cũng yếu hơn tay phải. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay trái y, áp mặt vào mu bàn tay.

Còn nhớ y từng nói trước đây vốn thuận tay trái, nhưng sau khi nhặt được lá bùa không lâu thì bị thương, suýt nữa tàn phế. Giờ tuy tay trái đã khỏi, nhưng gần đây trời rét buốt, nơi này lại gần sông, ẩm thấp, e rằng tay trái y đã lại ngâm ngấm đau.

Nhưng cô không hỏi han gì, chỉ nhẹ nhàng áp mặt vào tay y, nhắm nghiền mắt lại.

Giọng y khẽ đến gần như không nghe ra, hơi thở phả vào tai cô: “Vương Uẩn dẫn cô đến đây à?”

Cô khẽ ậm ừ.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 12.2

Hơi thở y ngừng lại một nhịp, đôi tay ôm cô dường như cũng siết chặt hơn: “Y chịu dẫn cô đi gặp ta ư?” “Vương Uẩn đối với tôi rất tốt. Hơn nữa dù y có mưu mô gì, tôi cũng mặc kệ.” Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn y, “Giờ vụ án này đang bế tắc, nếu y muốn thừa cơ gỡ rối, không chừng đối với chúng ta cũng là cơ hội xoay chuyển.”

Lý Thư Bạch nhủ thầm, nhìn ánh mắt dịu dàng của cô: “Lỡ như xoay chuyển không xong, lại cuốn cả cô vào thì sao?”

Hoàng Tử Hà nhếch môi cười: “Tôi sẽ cẩn thận mà.”

Y thở dài, buông tay ra: “Thực không hiểu nổi, cô cố chấp cứng đầu như thế, mà sao ta chỉ thích mỗi mình cô.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu, hai gò má đỏ bừng lên: “Gia thích cũng thế, không thích cũng vậy, dù sao... tôi chỉ có thể thôi.”

Lý Thư Bạch lặng lẽ giơ tay vuốt nhẹ bờ má hồng mịn màng của cô. Cảm nhận được ngón tay y trượt qua má khiến cô hồi hộp vô cùng, thậm chí chỉ muốn nhắm mắt lại tránh né cơn hoảng loạn này.

Song y đã buông tay xuống, nhìn cô hỏi: “Cô vẫn ở cạnh Vương Uẩn đấy ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, lấy hai tay bưng má, hồng hồng đôi má nóng bừng mau nguội lại.

Lý Thư Bạch nín lặng nhìn xuống, lo lắng và bất lực thoáng qua trong mắt. Nhưng chỉ giây lát, y đã ngoảnh đi, thản nhiên nói: “Cũng tốt, nếu giờ cô ở phủ Quý, không chừng lại bị liên lụy.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Tôi không sợ liên lụy, cũng sẽ hết sức cẩn thận, không để bị liên lụy đâu.”

Lý Thư Bạch gật đầu, rồi lại lắc đầu. Cuối cùng y cũng lên tiếng: “Cô về đi, yên tâm đợi ta.”

Hoàng Tử Hà rời khỏi gian nhà y ở, đi dọc theo hành lang trở về.

Tiếng chân vang vọng trên mặt nước phía dưới, những cánh hoa lá tả rơi xuống, làm loang ra từng đợt sóng, rồi chẳng mấy chốc lại tan biến. Cô nhìn xuống mặt nước, cứ thế đi thẳng đến chỗ ngoặt hành lang, chợt bất gặp Vương Uẩn đang đứng ngay dưới một cội mai nở rộ.

Trên vạt áo xanh biếc của y rụng đầy hoa mai trắng, như tuyết phủ núi xa, mây giăng trời rộng. Có điều, giữa khung cảnh tao nhã thư nhàn ấy, y lại có vẻ lạc lõng cô đơn, ngẩn ra nhìn những cành mai rù rập, hoa rộ đầy cành, chẳng biết đang nghĩ gì.

Hoàng Tử Hà thoáng hồi hộp nghĩ thầm, chẳng biết có phải vừa rồi y đã trông thấy gì không?

Nhưng ngay lập tức cô lại nghĩ ra, hành lang bên ngoài có thể khuếch đại âm thanh, nếu y đến, nhất định họ sẽ nhận ra ngay.

Chẳng hiểu sao, cô vẫn hơi chột dạ, đành đứng dưới hành lang gọi khẽ: “Vương công tử.”

Vương Uẩn định thần lại, chậm rãi ngoái đầu nhìn cô, tức thì mỉm cười dịu dàng: “Về nhanh thế ư?”

Hoàng Tử Hà gạt đầu, theo y đi dọc con đường mòn xuyên qua rừng mai ra ngoài.

Mai rụng như tuyết, cánh hoa rơi đầy đầu hai người. Vương Uẩn ngẩng lên nhìn hoa nở đầy cành, buột miệng: “Mấy hôm trước còn là trời băng đất tuyết, mới ấm lên vài ngày mà hoa đã nở rộ rồi.”

“Đúng thế, thời tiết ấm lạnh, vạn vật đều hay.” Hoàng Tử Hà trầm ngâm đáp. Cô giơ tay vén một cành hoa, từng đóa hoa nở rộ lần lượt lướt qua đầu ngón tay, cành lá vừa lay động, lớp lớp cánh hoa lại rơi xuống.

Vương Uẩn ngoái lại, thấy ánh nắng rực rỡ rơi qua lớp lớp cánh hoa, phủ lên cô một vầng sáng chói mắt. Ánh mắt y nhìn theo hướng cánh tay cô giơ lên, một cánh mai trắng mỏng manh trượt vào tay áo cô.

Dường như cô chẳng hề nhận ra, vẫn thong thả đi tiếp.

Song trái tim y không nén nổi đập rộn lên. Nhìn đôi tay hơi giơ lên, nhìn tay áo cô, y bất giác ngần ngại, chột nghĩ, đời này kiếp này, liệu có khi nào y có thể nắm lấy bàn tay ấy, thuận theo cô tay trắng ngần, gỡ cánh mai trắng ra khỏi ống tay áo giữ cô chẳng? Nếu thực có ngày ấy, liệu đó có phải khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời y rồi?

Rời Tông Chính Tự, Vương Uẩn phải quay về Ngự Lâm quân, tiện đường cũng đưa Hoàng Tử Hà về.

Nhưng đúng lúc cô theo Vương Uẩn lên xe ngựa, phía sau chợt có người chạy tới gọi: “Hoàng tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Hoàng Tử Hà ngoái lại, trông thấy Trương Hàng Anh từ bên đường chạy đến. Gã tới gần cô, cảnh giác nhìn chằm chằm Vương Uẩn, hạ giọng hỏi: “Sao tiểu thư lại đi với Vương đô úy?...Tới thăm vương gia ư?”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên: “Sao huynh lại ở đây?”

Trương Hàng Anh vội đáp: “Hôm nay tôi được nghỉ nên đi dạo loanh quanh, thấy đông người tụ tập ngắm hoa mai bên bờ Khúc Giang, bèn lại xem có tìm được tung tích Tích Thúy không.”

“Tôi nghĩ giờ cô ấy vẫn phải mai danh ẩn tích, không tới những chỗ đông đúc đâu. Huống hồ cô ấy làm gì có bụng dạ nào ngắm hoa mai nữa.”

Trương Hàng Anh gạt đầu, song không hề nhụt chí: “Cũng phải, vậy để tôi đưa tiểu thư về.”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi giây lát rồi ngoái lại bảo Vương Uẩn: “Hôm nay phải cảm ơn Vương công tử rất nhiều. Tôi còn chút việc phải làm, không dám phiền công tử nữa.”

Vương Uẩn cũng thoải mái đáp: “Ta phải tới Ngự Lâm quân xử lý vài việc, thứ cho không thể đi cùng cô nữa.”

Đội xe ngựa Vương Uẩn đi xa, Trương Hàng Anh mới sột ruột kéo tay áo Hoàng Tử Hà, lôi cô vào một con hẻm vắng người, hỏi dồn: “Y dẫn cô đến đây làm gì? Lẽ nào cô không thấy... có vấn đề gì ư?”

Hoàng Tử Hà thấy gã lo lắng, lòng cũng hơi rung động, song ngoài mặt vẫn thản nhiên lắc đầu: “Có vấn đề gì đâu? Vương công tử giúp tôi vào gặp gia, mọi việc rất thuận lợi.”

“Thuận lợi thì tốt rồi... tôi chỉ lo cô xảy ra chuyện.” Trương Hàng Anh nhìn quanh, thấy không có ai mới nhẹ giọng tiếp: “Cảnh Dục từng nói với tôi rằng, vụ hành thích ở Thục, rất có thể liên quan tới nhà họ Vương.”

Hoàng Tử Hà không ngờ lúc này gã lại nói ra chuyện đó, ngược mắt nhìn lên, thấy ánh mắt gã nhìn mình đầy lo âu, bèn chậm rãi hỏi: “Việc này... huynh đã thưa với vương gia chưa?”

“Rồi, tôi đã nói với gia từ lâu, nhưng gia không tỏ vẻ gì. Dù sao Dục công công cũng chỉ phỏng đoán, không có chứng cứ xác thực.” Nói đoạn, gã lại len lén nhìn về phía xe ngựa Vương Uẩn đi khỏi, hạ giọng: “Giờ gia xảy ra chuyện, Vương đô úy lại chịu giúp cô mạo hiểm, tôi... tôi cũng rất muốn tin y, nhưng chỉ sợ có chuyện gì đó...”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gạt đầu, suy đoán của Trương Hàng Anh rất có lý, dù sao Vương Uẩn len dẫn cô đến gặp Quý vương, nếu bị phát hiện, ắt cô không thể yên ổn.

Nhưng rốt cuộc cô chỉ cười đáp: “Tội danh của gia giờ đã rất nặng, có phạm thêm tội len lút thăm nom cũng chẳng sao. Tôi là người phủ Quý khi xưa, len đến thăm chủ, xét theo luật hay án cũ, nếu bị phát hiện chẳng qua phạt hai mươi trượng thôi, có gì mà to tát.”

“Tóm lại... lần này không sao thì tốt rồi, lần sau cô phải cẩn thận đấy.” Trương Hàng Anh thở phào dặn.

Tuy Hoàng Tử Hà vẫn chưa thôi nghi ngờ, nhưng thấy gã chân thành như vậy, lại nhớ đến những giúp đỡ và săn sóc của Trương Hàng Anh khi xưa, không khỏi thăm thò dài: “Trương nhị ca lo cho tôi quá, xin đa tạ.”

Trương Hàng Anh lắc đầu: “Có gì đâu, tôi chẳng giúp được gì cho gia và cô, chỉ biết hằng ngày ngồi lo lắng suốt thôi.”

Hoàng Tử Hà sực nhớ ra một chuyện: “À phải, huynh có quen thầy thuốc nào ở Đoan Thụy Đường không? Giời chữa xương khớp càng tốt.”

Trương Hàng Anh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Có, Hà đại phu là bạn thân với cha tôi, lừng danh kinh thành về tài nối xương đấy.”

“Hôm nay ông ấy có ở Đoan Thụy Đường không? Tôi muốn bốc ít thuốc.”

“Cô bị thương à?” Trương Hàng Anh vội hỏi.

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Tôi đi bốc ít thuốc đau nhức xương khớp cho người khác thôi.”

Đoan Thụy Đường dù sao cũng là tiệm thuốc cả trăm năm tuổi, thầy thuốc ngồi quầy phải đến mấy chục vị. Hôm nay tình cờ Hà đại phu cũng có mặt, nghe cô nói là vết thương cũ nhiều năm, vì ẩm thấp mà phát bệnh, ông ta bèn kê một đơn thuốc, bảo cô đến quầy thuốc bốc.

Tủ thuốc ở Đoan Thụy Đường xếp thành một dãy dài, mười mấy người làm chuyên bốc thuốc tay cầm cân, bận tít tít.

Nói gì cũng là hiệu thuốc lớn nhất nhì kinh thành, riêng nơi bốc thuốc đã là năm gian phòng thông nhau, bảy tám chục tủ thuốc kê thành dãy dài hun hút, cao hơn một trượng. Ngăn thấp phải ngồi thụp xuống bốc, ngăn cao thậm chí phải bắc thang leo lên mới với tới được.

Trương Hàng Anh quen biết người ở đây, nên đẩy đơn thuốc của mình lên đầu tiên. Người làm nhìn đơn, nhủ mảy: “Hôm nay hết ma hoàng rồi, đang sai người ra phía sau lấy, hay là hai vị vào gian phòng đằng sau đợi chút đi. Một lát là có ngay.”

Trương Hàng Anh gật đầu, dẫn Hoàng Tử Hà vòng qua dãy tủ thuốc, vào gian phòng nhỏ phía sau. Trong này chất đống những vị thuốc đã qua sơ chế, thoang thoang mùi thảo dược. Gã giới thiệu: “Đây là nơi sao thuốc của Đoan Thụy Đường, có điều chỉ dùng khi cần kíp, nên thường ngày chẳng có ai lai vãng, chúng ta ngồi nghỉ chân một lát.” Hoàng Tử Hà gật đầu, rồi ngồi xuống một chiếc ghế con trong góc.

Trương Hàng Anh ngồi thêm chốc lát, rồi dường như cảm thấy hai người ở chung một phòng có phần hơi ngột ngạt, bèn đứng dậy: “Để tôi đi xem ma hoàng đã đưa đến chưa.”

Hoàng Tử Hà ừm một tiếng, tựa đầu vào cột, cảm giác hương thuốc nồng nàn thấm vào cơ thể. Bên ngoài vang lên tiếng mở khóa tủ thuốc, còn loáng thoáng nghe thấy tiếng người xướng danh. Đó là những người làm bốc thuốc gọi tên người bệnh.

Trong phòng âm ập, mùi thuốc xức nức, những tiếng lao xao xung quanh như một khúc hát ru.

Suốt nửa tháng nay, vật lộn giữa những cuộc đấu tranh nội tâm không ngừng nghỉ, lúc này Hoàng Tử Hà mới từ từ nhắm mắt lại. Giữa màn đen trước mắt, cô trông thấy hoa mai trắng tã tơi rơi rụng, rồi lại thấy Lý Thư Bạch vận áo trắng đứng đó. Y thì thầm bên tai, dừng cử động, ta chỉ muốn ôm cô một lát thôi.

Vòng tay mạnh mẽ, giọng nói dịu dàng.

Chỉ chớp mắt chốc lát, mà còn ngọt ngào hơn một giấc xuân thu. Đầu cô càng lúc càng cúi thấp, đến khi sắp đập vào cột, thì giật mình sực tỉnh.

Hoàng Tử Hà mở bừng mắt, thấy ngay một cái xác lù lù trước mặt.

Chính là người làm ở quầy thuốc đã bảo cô vào đây đợi. Hắn nằm sấp dưới đất, máu ông ộc tuôn ra từ cổ. Chỗ cô ngồi hơi trũng, nên máu chảy về phía ấy, như một con rắn đỏ tươi ngoằn ngoèo trườn đến dưới chân cô.

Nhất thời cô không biết đây là mộng hay thực, cho tới khi máu sắp chạm vào gấu váy, mới thấy đầu lạnh buốt, cuống quýt xách váy nhảy lên, tránh dòng máu đang chảy đến.

Đúng lúc đứng dậy, cô chợt nghe “keng” một tiếng, cúi đầu nhìn thì thấy thanh đoản kiếm đặt trên đùi đã rơi xuống đất, thân kiếm và vạt váy mình dính đầy máu.

Cánh cửa khép hờ tức thì bị đẩy bật ra, có người gọi: “A Thất, bên ngoài bận gần chết rồi, cậu ở trong này lâu thế làm gì...”

Chưa nói hết câu, người nọ đã trông thấy thi thể nằm dưới đất, máu chảy thành sông, còn Hoàng Tử Hà đang đứng ngây ra đó, mơ mơ màng màng. Xấp giấy gói thuốc người nọ bung trên tay đổ tung tóe ra đất, hân hoan người, rồi hét âm lên: “Người đâu! A Thất... A Thất bị giết rồi!”

Nghe tiếng kêu, người bệnh đang xúm xít đứng chờ xung quanh bèn đổ xô đến, vây kín vòng trong vòng ngoài. Mấy tên người làm đang bốc thuốc cũng lũ lượt bỏ đồ trong tay xuống, vạch đám đông chen vào.

Hoàng Tử Hà giật bản mình, tâm trí đang mơ màng cũng tỉnh táo lại đôi phần. Cô đang định ngồi xuống kiểm tra cái xác thì kẻ đầu tiên xông vào đã tóm lấy cô quát lên: “Người chính là hung thủ! Người giết A Thất!”

Người xung quanh lập tức xúm lại, hai người bẻ quặt tay cô ra sau lưng, rồi một kẻ khác rút dây thừng ra toan trói nghiêng cô lại.

Hoàng Tử Hà vùng vẫy, hét lên: “Buông ra, tôi không giết người!” Kẻ phát hiện thi thể trở vào cô, thét lớn: “Không phải người thì còn ai? A Thất chết trong phòng, mà ngoài người ra trong này còn ai đâu?”

“Đúng thế, chúng ta đều ở ngoài bóc thuốc, không rời quầy một bước. Ngoài người ra còn ai vào đây nữa chứ?”

“Không sai, chỉ có mình người!”

Giữa đám đông nhốn nháo, Hoàng Tử Hà mở miệng toan cãi, nhưng sức nhớ chuyện gì đó, mồ hôi lạnh bỗng túa ra đầm đìa.

Cô chờ cả người, mặc cho họ đẩy vào tường, trời nghiêng lại cũng không hề phản kháng, chỉ mở to mắt, trừng trừng nhìn kẻ đang khoanh tay đứng sau đám đông - Trương Hằng Anh.

Gã vốn cao lớn, khi đám đông ùn ùn phía trước chuyển động, cô thoáng thấy gương mặt gã lộ ra, bình thân đến mức chẳng buồn tỏ vẻ kinh hoàng hay lo lắng.

Mãi tới khi cô bị trời gô lại, mọi người xô xao bàn tán định đưa lên quan, Trương Hằng Anh mới vạch đám đông hồi hải chạy đến chắn trước mặt cô: “Các vị thúc bá đại ca, đừng đổ oan cho người tốt! Hoàng tiểu thư là bạn tôi, cùng nhau đến đây bóc thuốc, sao lại giết người được chứ?”

Một ông lão ăn mặc như quản lý cười lạnh lùng hỏi: “Hằng Anh, chẳng phải cậu không ở trong đó sao? Sao cậu biết không phải là cô ta? Trong phòng sao thuốc, trừ thi thể của A Thất ra, chỉ có mình cô ta, cậu bảo không phải cô ta, vậy thì là ai?”

“Nhưng... nhưng mà...” Trương Hằng Anh há hốc miệng, nhất thời cũng không biết phản bác thế nào, vội quay sang Hoàng Tử Hà, lắp bắp: “Hoàng tiểu thư không phải người như thế...”

Hoàng Tử Hà quay đi, không muốn nhìn mặt gã, chỉ hỏi viên quản lý: “Vừa rồi tôi ngồi trong phòng đợi ma hoàng, có thiệp đi một lát. Nếu lúc ấy có người khác lên vào, cũng có khó gì?”

“Hừ, người nói nghe dễ thế!” Ông lão gơ tay trở cửa phòng nói: “Gian phòng này nằm sau dãy tủ thuốc, nếu có người lạ vào, những người bóc thuốc phía ngoài sẽ phát hiện ra ngay, đòi nào cho vào? Ngay cả người, cũng là vì Hằng Anh dẫn đến, mới cho vào đây ngồi đó.”

“Ngoài tôi ra, lẽ nào không có ai khác ra vào ư? Hoàng Tử Hà cần môi, ánh mắt từ từ dừng lại ở Trương Hằng Anh, “Ít nhất, Trương Hằng Anh nhất định cũng có thể vào?”

Trương Hằng Anh há miệng, gượng gạo nói: “Nhưng... tôi, tôi không thể làm chứng cho cô được, vì tôi nghĩ nam nữ thụ thụ bất thân, ở mãi trong một phòng với cô e rằng không ổn, nên sau khi đi ra không hề trở vào. Vừa rồi tôi ngồi ở băng ghế tí đâu kia đây từ, nghe A Thực bóc thuốc...”

Một kẻ, chắc là A Thực, gật đầu xác nhận: “Tôi cũng thấy Cuồng nị ca.” Đó là một cậu học việc thấp bé, nói còn hơi ngọng, “trương” lại nói thành “cuồng”. “Cuồng nị ca ngồi tán gẫu với tôi một lúc lâu, giữa chừng tôi chỉ đi lấy thêm ít thuốc thôi.”

Hoàng Tử Hà run run hỏi Trương Hằng Anh: “Vậy lúc cậu ấy đi lấy thuốc, huynh ở đâu?”

“Tôi vẫn ngồi cạnh cậu ấy... Bấy giờ A Thực vừa bóc thuốc vừa lăm bằm đọc các vị kê trong đơn, vì mấy vị đó mỗi vị ở một nơi, cách nhau rất xa, nên cậu ấy vừa bóc vừa phải nhẩm đọc mấy lần, tôi còn nhớ có bạch liễm, tể tân, bạch truật, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, đàn hương, đinh hương...”

A Thực gật đầu: “Đúng đúng, chính là các vị ấy, không sai.”

Quản lý vội vẫy tay gọi người giải cô lên quan phủ: “Người còn định cãi cớ nổi gì! Mau giải đi thôi!”

Tức thì tất cả náo loạn lên, kẻ thì khóc lóc gọi tên A Thất, người thì nguyên rủa Hoàng Tử Hà, rất nhiều người xô cô thật mạnh.

Cô bị loạn choạng suýt thì ngã nhào. Trương Hằng Anh vội chắn trước mặt cô, nói với mọi người: “Các vị xin bớt kích động, đợi quan phủ đến rồi tính, tôi tin Hoàng tiểu thư không phải người như vậy đâu.”

Hoàng Tử Hà được gã che cho, dựa vào góc tường, nhìn tấm lưng rộng trước mặt, bỗng thấy bài hoại cả người. Cô gơ tay che mắt, gắng kìm dòng lệ, gọi khẽ: “Trương nhị ca...”

Trương Hằng Anh vừa gơ tay ngăn đám người, vừa ngoái lại nhìn.

Gã vẫn là Trương Hằng Anh cao lớn uy vũ, vẫn chắn trước mặt bảo vệ cô. Nhưng Hoàng Tử Hà biết, gã đã không còn là Trương nhị ca của mình nữa.

Cô hạ giọng nói nhỏ: “Chẳng trách, Tích Thúy bảo tôi... trốn đi.”

Trương Hằng Anh sững sờ, cơ mặt đánh lại. Cầm gã bạnh ra, từ từ quay đi.

Hoàng Tử Hà tựa đầu vào tường, má chạm phải mặt tường lạnh buốt. Hai tay bị trời đau rát, nhưng cô chẳng hề cảm thấy, chỉ đứng đờ ra đó bất động. Những tiếng chửi rủa cùng ánh mắt căm hận, trong mắt cô chỉ là hạt bụi, lòng cô còn mãi hồi tưởng lại mọi chuyện từ khi quen biết Trương Hằng Anh đến giờ, tất cả vẫn sò sò ngay trước mắt, khiến lòng cô đau như dao cắt.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 13: Đào mộ Lạc thành

Chu Tử Tàn tha thân rời khỏi chợ Tây, tay trái xách con thỏ hoang dùng để giải phẫu, tay phải ôm vò nước biển để rửa vết máu, đi thẳng đến Đoan Thụy Đường.

Thấy đám đông xúm xít trước cửa Đoan Thụy Đường xôn xao bàn tán, kẻ nói văng nước miếng, kẻ ghé tai thì thầm, lại có kẻ sục sôi căm phẫn, Chu Tử Tàn vốn hay hóng hớt, lập tức chạy đến hỏi: “Các vị các vị, xảy ra chuyện gì thế?”

Mọi người đang hăng say bàn tán, vừa thấy có người mới tham gia, bèn mừng rỡ tranh nhau nói: “Không xong rồi, Đoan Thụy Đường có án mạng! Thi thể vừa được khiêng đi đấy!”

“Đúng thế, cậu không thấy à, máu me lênh láng cả đất, nhìn phát khiếp!”

“Hồi nhất là, nghe đồn hung thủ là nữ!”

“À đó trông cũng xinh đẹp, tuổi chừng mười bảy mười tám, nhìn dịu dàng nhu mì là thế, không ngờ ra tay thật tàn độc, xoẹt một cái đã cắt đứt cổ người ta...”

“A Thất thực đáng thương, trong nhà còn người già trẻ nhỏ, cả nhà chỉ dựa vào một mình y, đúng là nghiệp chướng.”

Bộ não thần kỳ của Chu Tử Tàn bắt đầu vận động, hào hứng hỏi: “Có phải A Thất kia trên hoa ghẹo bướm rồi lại phui tay không chịu trách nhiệm nên bị cô nương nọ giết không?”

“Xem ra không phải, ả nọ hình như là Trương Hằng Anh dẫn đến, chắc không có thù oán gì với A Thất.”

Chu Tử Tàn vừa nghe nhắc đến ba chữ Trương Hằng Anh, bèn à lên, hỏi dồn: “Trương nhị ca dẫn đến à? Lẽ nào... lẽ nào là Tích Thúy?”

Người bên cạnh lộ vẻ nghi hoặc: “Tích Thúy gì chứ? Nghe nói là họ Hoàng.”

“Cô nương mười bảy mười tám, xinh đẹp nhu mì, họ Hoàng... ư?” Chu Tử Tàn lẩm bẩm, chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu, tức thì gã kinh hoàng thất sắc, con thỏ đang xách tai tuột tay rơi bịch xuống đất, mừng rỡ chạy vụt đi.

“Hoàng Tử Hà hả?” Gã tiện tay quăng luôn chiếc vò trong tay, túm cổ áo kẻ nọ hỏi gặng: “Là Hoàng Tử Hà à?”

Kẻ kia giật bắn mình, vội gỡ tay gã ra, cuống quýt: “Tôi làm sao biết được? Chỉ nghe nói là họ Hoàng thôi...” “Giờ cô ấy ở đâu rồi? Bị ai đưa đi?”

“Quan... quan phủ...”

“Phủ Kinh Triệu hay Đại Lý Tự?”

“Hình như... Hình như là Đại Lý Tự, vì bây giờ vừa khéo có mấy vị quan Đại Lý Tự ở gần đây, nên đã giải đi...”

Kẻ nọ mới nói được nửa câu, Chu Tử Tàn đã buông hẳn ra, quay phắt đi, chạy thẳng về phía Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự thiếu khanh Thôi Thuần Trạm nhăn mặt nhìn Chu Tử Tàn xô cửa xông vào: “Tử Tàn hôm nay đại giá quang lâm, có gì chi giá vậy?”

“Thôi thiếu khanh, vẫn là huynh hiểu tôi, thôi khỏi khách sáo nữa, chúng ta vào đề luôn đi.” Chu Tử Tàn sấn đến túm lấy vai Thôi Thuần Trạm: “Chỗ các vị có phải vừa đưa đến một nữ phạm tên Hoàng Tử Hà không?”

“Đúng.” Thôi Thuần Trạm trở vào mặt mình, “Bằng không Tử Tàn nghĩ tại sao ta phải râu rĩ thế này?”

“Tại sao?”

“Còn phải nói à, mấy tên đó thật là quá đáng, đi dạo phố một vòng cũng chuốc vạ vào thân. Công tử bảo chuyện này có đáng để Đại Lý Tự quản không chứ? Đẩy cho phủ Kinh Triệu chẳng phải xong ư. Hung thủ giết người chúng giải về là ai hả? Là Hoàng Tử Hà cơ đấy!” Thôi Thuần Trạm nhìn quanh, mặt nhăn như bị, “Tử Tàn biết Hoàng Tử Hà không? Chính là Dương Sùng Cổ bên cạnh Quý vương khi trước, nữ thám tử lừng danh thiên hạ ấy!”

“Tôi ngưỡng mộ cô ấy mấy năm nay, sao lại không biết?” Chu Tử Tàn càng túm vai Thôi Thuần

Trạm chặt hơn, khiến hán đau đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhẹ tay thôi chứ...”

Tôi muốn bàn với huynh việc này, huynh cũng biết đấy, Hoàng Tử Hà là thần thám, đòi nào lại gây ra chuyện này? Thế nên tôi nghĩ nhất định là bị người ta hãm hại! Thôi thiếu khanh thấy thế nào?”

Thôi Thuần Trạm trầm tư gật đầu: “Cũng có thể... Giờ Quý vương đang bị giam lỏng ở Tông Chính Tự, có lẽ có kẻ thừa cơ ra tay với cô ta.”

“Thế thì huynh thả cô ấy ra đi, để tôi và cô ấy bàn luận xem rốt cuộc là kẻ nào hãm hại...”

Thôi Thuần Trạm lườm gã: “Cô ta là phạm nhân của Đại Lý Tự, dù Quý vương gia đích thân đến đây, cũng không phải muốn dẫn đi là dẫn được đâu!”

Chu Tử Tàn tiu nghiu buông Thôi Thuần Trạm ra, e dè hỏi: “Thôi được... vậy để tôi đi thăm cô ấy một lát, được không?”

“Giờ đi ngay à...” Thôi Thuần Trạm đang chần chừ thì Chu Tử Tàn đã túm lấy vai, lại bắt đầu nài nỉ, khiến hán phải hoảng hốt lùi tránh, gật đầu lia lịa: “Được được, để ta dẫn Tử Tàn đi.”

Hai người vừa chuẩn bị đến phòng nhốt phạm nhân, Thôi Thuần Trạm chợt thấy một người từ đại sảnh đi vào, chấp tay vái dài, sang sảng nói: “Thôi thiếu khanh, lâu lắm không gặp.”

Vừa thấy kẻ này, Thôi Thuần Trạm đã bỏ ngay Chu Tử Tàn lại, niềm nở bước lên đón: “Uẩn Chi, con gió nào đưa đô úy đến đây thế này?”

Vương Uẩn sai bước băng qua khoảnh sân rộng lát đá xanh, cười đáp: “Thực không dám giấu, hôm nay tới gõ cửa thiếu khanh, là có việc muốn nhờ.”

“Ồ, Uẩn Chi có gì xin cứ căn dặn.” Thôi Thuần Trạm vừa nói vừa nhìn Chu Tử Tàn, đẩy gã về phía phòng nhốt phạm nhân: “Tử Tàn đi thăm phạm nhân trước đi, ta và Uẩn Chi lâu ngày không gặp, phải nói vài câu đã.”

Nghe Thôi Thuần Trạm nói vậy, Vương Uẩn càng cười tươi hơn: “Tử Tàn đến thăm Tử Hà ư?”

Chu Tử Tàn gật đầu: “Vương huynh đúng là liệu sự như thần.”

Vương Uẩn quay sang nói với Thôi Thuần Trạm: “Hay là cùng đi đi, tôi cũng đến vì nữ phạm này đây.”

Thôi Thuần Trạm há hốc miệng, giờ mới lảng máng nhớ ra, Hoàng Tử Hà hình như chính là vợ chưa cưới của Vương Uẩn. Hán hiểu ngay nguyên nhân Vương Uẩn đến thăm, đồng thời cũng thăm rửa xả đám thuộc hạ nhiều chuyện đang yên lành lại bắt giải Hoàng Tử Hà về hận chúng không biết bao nhiêu mà kẻ, rồi ngượng nghịu nói: “Đi thôi, chúng ta cùng đi xem thử.”

Trong gian phòng nhỏ ở Đại Lý Tự, nữ phạm Hoàng Tử Hà vừa bị bắt đang nằm trên giường, nhìn chăm chăm khung cửa sổ vừa cao vừa hẹp, lặng im như tượng. Trời không đẹp lắm, ánh sáng hắt vào qua khe cửa khá nhạt, bên trong phòng hơi tối. Lúc cửa mở ra, họ chỉ thấy cô trầm tĩnh nằm trên giường, gương mặt nhìn nghiêng đẹp dịu dàng, dưới ánh sáng mờ mờ, toát lên vẻ mỏng lung như sương khói.

Chu Tử Tàn nôn nóng nhất, gọi ầm lên: “Hoàng tiểu thư ơi là Hoàng tiểu thư, cô tôi đòi rồi! Sao cô lại phạm vào việc tày trời thế này hả?”

Nghe giọng gã, Hoàng Tử Hà mới nhìn ra cửa, thấy Chu Tử Tàn xồng xộc chạy vào, còn Vương Uẩn bình thản đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn cô, không rời một khắc.

Hoàng Tử Hà thờ hất ra, đứng dậy đón họ: “Sao các vị lại đến đây?”

Chu Tử Tàn đáp ngay: “Ta đi ngang qua Đoan Thụy Đường, nghe nói có một cô nương đi cùng Trương Hằng Anh vừa giết người! Thoạt đầu cứ ngỡ Tích Thúy, không ngờ lại là cô!”

Vương Uẩn im lặng, mặc cho Chu Tử Tàn huyền thuyên nói một tràng. Nhưng Hoàng Tử Hà biết rõ, lúc hai người chia đường, e rằng y đã sai người để ý đến hành tung của cô rồi.

Thấy ba người trò chuyện, Thôi Thuần Trạm bèn nói còn bận việc công, phải đi trước.

Chu Tử Tàn túm tay áo Hoàng Tử Hà hỏi dồn: “Chuyện thế nào? Sao cô lại giết tên học việc bốc thuốc ở Đoan Thụy Đường?”

Hoàng Tử Hà vịn lại: “Công tử nghĩ sao?”

“Ta không biết! Lẽ nào hán thấy cô thân gái một mình định hà hiếp ư? Không đúng... Sao Trương Hằng Anh không giúp cô?”

Vương Uẩn bấy giờ mới can thiệp: “Tử Tàn đừng nói tranh nữa, để Tử Hà kể nghe xem nào.” Chu Tử Tàn gật đầu lia lịa, rồi phui giường ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà kể lại một lượt đầu đuôi câu chuyện thật chi tiết, tới khi ngừng lời thì cũng sắp hoàng hôn. Tiểu lại đưa đèn đến cho họ, trong phòng có thêm một ngọn đèn leo lét, coi như cũng tạm xua được bóng tối.

Gian phòng nhỏ ẩm thấp, lạnh lẽo, bóng của ba người đổ dài dưới ánh đèn, méo mó mà quái dị.

Chu Từ Tàn nằm bò ra chiếc bàn nhỏ, vừa buồn rầu vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc hỏi: “Ý cô là... rất có khả năng, Trương nhị ca giết người hãm hại cô ư?”

Hoàng Từ Hà chậm rãi gật đầu: “Phải, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc hắn ta làm sao vừa ngồi tán gẫu với A Thực ở đầu kia dãy tủ thuốc, vừa lên vào giết người được.”

Chu Từ Tàn đập bàn làm ngọn đèn nảy cả lên, ánh đèn tối hẳn: “Ta biết rồi, nhất định gã A Thực kia bị mua chuộc.”

“Xem ra không phải.” Hoàng Từ Hà lắc đầu.

“Tóm lại bên trong ắt có nguyên do, Trương Hằng Anh cũng không tránh khỏi liên can.” Vương Uẩn này giờ lắng lặng ngồi nghe, lúc này mới lên tiếng, “Hơn nữa, ta tin rằng chỉ cần Từ Hà có thể điều tra thêm, nhất định sẽ phát hiện chân tướng, tẩy sạch oan khiên.”

Hoàng Từ Hà gật đầu: “Nhưng trước mắt tôi đang bị giam cầm, không thể thoát thân, dù ngồi đây vắt óc suy nghĩ cũng chẳng có cách nào.”

“Tốt nhất là đến hiện trường một chuyến, tìm xem có manh mối gì không, phải không nào?” Nói rồi Vương Uẩn quay sang Chu Từ Tàn: “À phải, Từ Tàn không đi kiểm tra thi thể và hung khí ư?”

“Thi thể và hung khí...” Chu Từ Tàn sáng mắt lên, đứng phắt dậy, “Nói phải lắm! Tôi đi bây giờ đây!”

“Thi thể đã được đưa đến nghĩa trang rồi, giờ Từ Tàn ra ngoài thành có ích gì đâu?” Bên ngoài vang lên giọng Thôi Thuần Trạm, hắn tươi cười đứng trước cửa gọi họ: “Không còn sớm nữa, hai vị ở lại Đại Lý Tự dùng bữa đi, nhà bếp đã dọn sẵn cơm rượu rồi.”

Chu Từ Tàn đứng dậy bảo Hoàng Từ Hà: “Đi thôi.”

Hoàng Từ Hà gượng cười, song không nhúc nhích. Vương Uẩn biết giờ cô đang mang tội, lại là phận nữ, khó mà cùng họ ăn uống được, bèn vỗ vai Chu Từ Tàn giải vây: “Từ Hà vừa gặp biến cố lớn, chắc chẳng còn bụng dạ nào nữa, chúng ta đi trước đi.”

Ba người đi khỏi, cửa cũng khép lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Hoàng Từ Hà.

Cô ngồi lặng trên giường thấp, chẳng biết qua bao lâu, thấy lưng hơi mỏi, bèn tựa vào tường. Chỉ nghe bên ngoài có tiếng chìa khóa leng keng, rồi ánh đèn chiếu vào, là Vương Uẩn xách đèn đi đến.

Ánh đèn vàng qua thấm qua lớp giấy mỏng, soi sáng gian phòng nhỏ, cũng soi sáng cả nụ cười y, còn bình thân ôn hòa hơn cả ánh đèn.

Y mang đến một hộp cơm, mở ra, lấy bốn đĩa thức ăn nhỏ, một chén canh gà xé, một bát cơm nắm bày đầy chiếc bàn trước mặt cô, lại đưa cho cô đôi đũa, ân cần: “Đôi lâu rồi hà, ăn trước đi đã.”

Hoàng Từ Hà nhích đến trước bàn, cúi đầu ngồi xuống, đón lấy đôi đũa từ tay y: “Từ Tàn đâu rồi?”

“Quả nhiên cậu ta không kiên nhẫn nổi, đi kiểm tra thi thể luôn rồi.”

“Ừm.” Hoàng Từ Hà gật đầu, bưng chén canh lên uống trước. Trời đang giá rét, trong phòng cũng lạnh buốt, uống được chén canh nóng, cơ thể dường như cũng nóng bừng lên. Cô bắt giác ngược lên nhìn Vương Uẩn, bắt gặp nụ cười ôn hòa như ngọc của y dưới ánh đèn, ấm áp chẳng khác gì chén canh trong tay.

Bỗng chốc, cô hoảng hốt nghĩ, nếu không có y, giờ mình sẽ ra sao? Thấy cô ngầy ra nhìn mình, Vương Uẩn bắt giác giơ tay lên hươ hươ trước mặt: “Sao thế?”

“À...không sao.” Cô hồi hã cúi xuống, cầm đũa lên cầm cúi ăn.

Vương Uẩn lặng lẽ ngồi đó, đợi cô ăn hết quá nửa mới hỏi: “Ta cho người chú ý đến hành tung của cô, thực chỉ vì cục thế nguy hiểm hiện giờ, chứ không có ý khác. Cô không giận ta chứ?”

Hoàng Từ Hà lắc đầu: “Không có gì... Tôi, tôi lên đi mua thuốc cho Quỳ vương, công tử có giận không?”

“Giận.” Y lặng lẽ đáp.

Hoàng Từ Hà sững người, bắt giác siết chặt đôi đũa trong tay, ngẩng lên nhìn y.

Y cũng chăm chú nhìn cô dưới ánh đèn leo lét, vài tia sáng long lanh nhảy nhót trong mắt, dập dềnh như sóng. Vương Uẩn dịu giọng: “Vi, đáng lẽ cô phải nói với ta, để ta đi thay. Sao giữa lúc bất thường này còn mạo hiểm chứ?” Lời lẽ dịu dàng của y khiến cô ngán ra, chẳng biết nên phản ứng thế nào. Hồi lâu, cô mới siết chặt đôi đũa, cúi đầu tần ngần đáp: “Tại tôi không biết... ngay cả Đoan Thụy Đường cũng trở thành nơi nguy hiểm đến vậy.” Vương Uẩn phì cười, đăm đăm ngắm Hoàng Từ Hà dưới ánh đèn mờ ảo, chẳng rõ có phải tại ánh đèn hay không, mà má cô ửng lên hai vầng hồng, khiến thiếu nữ xưa nay vốn xanh xao thoát trở nên kiều diễm khôn xiết.

Lòng Vương Uẩn xao xuyến, không kim nổi giờ tay lên, toan chạm vào đôi má như cánh đào hé nụ của cô.

Nhưng khi tay y sắp chạm vào má, cô chợt quay mặt đi, nhìn ra ngoài song: “Hình như muộn lắm rồi.”

Y lẽ nào không nghe ra ý cô. Bàn tay tức thì khựng lại giữa chừng, rồi ngượng ngịu buông xuống, vờ thu cái chén không trước mặt cô, tiện thể dọn luôn một chiếc đĩa.

Không khí trở nên vô cùng nhạy cảm, động tác ăn của Hoàng Tử Hà cũng gương gao hẳn.

Vương Uẩn lặng thinh, mãi tới khi cô ăn hết, thu dọn bát đĩa xong xuôi mới nói: “Tuy ta rất không muốn nói ra lời này, nhưng Tử Hà à, hôm nay cô nhất định phải đưa ra quyết định thôi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nín lặng.

“Vi ta chỉ bảo lãnh được Hoàng Tử Hà, vị hôn thê của mình ra, chứ không thể bảo lãnh Dương Sùng Cổ, hoạn quan phủ Quý được.” Y vừa chậm rãi nói vừa nhìn cô chăm chú, chẳng bỏ qua một cái chớp mí, “Thế nên, ta cần một lời thừa nhận của cô.”

Hoàng Tử Hà cụp mắt nhìn xuống, hàng mi dày rợp che đi thần thái trong mắt, đồng thời cũng đổ bóng mờ xuống gương mặt cô.

Ngon đèn lay động, ánh sáng vàng cam ấm áp rọi khắp phòng, song chẳng lan tỏa đến cô mấy may hơi ấm. Đêm lạnh quanh hiu nhường ấy, tình cảnh tuyệt vọng lâm vào. Trong lúc cô chưa kịp phản ứng, thế lực sau màn đã nhe nanh múa vuốt, khiến cô tránh không nổi, trốn không thoát.

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn quanh, chỉ thấy phòng nhốt phạm nhân kiên cố lạnh lẽo, song sắt cao ngất mà nhỏ hẹp, giờ cô rơi vào cảnh này, gần như đã đến đường cùng, chẳng còn bình minh nào lộ dạng cho cô nữa. Song đúng lúc ấy, Vương Uẩn lại bắc một cây cầu đến vách đá cheo leo nơi cô đứng, để cô nhìn thấy hy vọng sống.

Đúng vậy, hy vọng. Của cô, cũng là của Lý Thư Bạch.

Nếu cô buông cọng cỏ cứu mạng cuối cùng này, liệu có phải họ sẽ bị nhấn chìm trong màn đêm Trường An, lặng lẽ tan vỡ như bọt nước, giống như chưa từng tồn tại trên đời không?

Hoàng Tử Hà lặng lẽ siết chặt mười ngón tay lại, móng tay ghim mạnh vào lòng bàn tay cũng chẳng hề thấy đau.

Nhắm nghiền mắt lại, cô đáp khẽ: “Mọi chuyện... xin nghe Vương công tử sắp xếp.”

“Vương Uẩn đúng là lợi hại, bảo lãnh được cô ra khỏi Đại Lý Tự cơ à !”

Sáng hôm sau Chu Tử Tần đến căn nhà ở phường Vĩnh Xương, thấy cô nguyên lành ngồi đó, thì phục sát đất: “Mà đây là cô bị cuốn vào hẳn một vụ án mạng đấy!”

Hoàng Tử Hà đã mệt lử, hôm qua gặp phải biến cố bất ngờ, cả đêm không ngủ, sắc mặt xanh xao tiêu tụy. Nghe gã trầm trồ, cô cũng chẳng buồn đáp, chỉ lặng lẽ cầm quyển sách lên đọc.

Thấy cô đọc sách, Chu Tử Tần bèn ghé lại nhìn: “Sách gì thế?”

“Quy Nội kinh, sách y.”

Chu Tử Tần ngạc nhiên: “Sáng sớm ngày ra sao đã đọc loại sách này?”

“Đầu có, đọc cả đêm rồi.” Hoàng Tử Hà gấp một trang lại làm dấu rồi gấp sách đặt lên bàn: “Hôm qua từ Đại Lý Tự về, Vương Uẩn đã gói ghém hơn hai mươi cuốn sách y trên bàn Hồ đại phu đưa đến cho tôi, đây là một trong số đó.”

Chu Tử Tần ngơ ngác hỏi: “Hồ đại phu là ai?”

“Người kê đơn thuốc mà hôm qua gã A Thực bốc.”

“Cô thức suốt đêm đọc hai mươi mấy quyển sách y ư? Xem sách trên bàn đại phu đó làm gì?” Chu Tử Tần càng ngạc nhiên hơn.

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ chậm rãi đặt tay lên cuốn sách y: “Không có gì, tôi định chứng thực vài suy nghĩ thôi.”

Thấy cô có vẻ không định nói, Chu Tử Tần cũng không tiện gặng hỏi, đành chuyển chủ đề: “Giờ Quý vương lâm vào cảnh này, e rằng vẫn chưa biết cô xảy ra chuyện. May mà có Vương Uẩn, bằng không cô gay to!”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, bấy giờ mới lên tiếng, giọng trầm khàn, đầy vẻ mệt mỏi: “Đúng thế, rốt cuộc tôi cũng không thể một mình đối chọi với thế lực lớn nhất trên đời này được.” Huống hồ, giờ tổ đã rơi, cô còn phải giữ an toàn cho mình. Dù sao, Lý Thư Bạch đã lâm vào tình cảnh tồi tệ nhất, nếu cô không giữ mình, làm sao bảo vệ nổi người mình muốn bảo vệ?

Chu Tử Tần nhíu mày: “Phải phải, thực không ngờ Trương nhị ca lại... lại ra tay với cô! Dẫu lúc trước cô có nói, nhưng ta vẫn... nghi ngờ.”

Hoàng Tử Hà cũng không trách gã: “Đúng thế, nếu không phải Trương Hằng Anh thì tốt, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán tệ nhất thôi.”

Chu Tử Tàn nhao ngay đến trước mặt cô, khoanh chân ngồi xuống hỏi: “Cô cũng chưa xác định phải không? Nghĩ kỹ lại xem, trừ Trương nhị ca ra, còn ai có cơ hội giết A Thất nữa?”

Hoàng Tử Hà bưng ly trà trầm ngâm, hồi lâu, dường như trà đã nguội ngắt cô mới nhẹ nhàng đặt xuống, hỏi: “Hôm qua công tử đi kiểm tra thi thể A Thất chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương 13.2

“Kiểm tra rồi, hung thủ là tay lão luyện, một dao cắt đứt cổ họng luôn. Ta dám bảo đảm, bây giờ máu còn bắn ra xa ba thước. Ấy da, lúc ấy cô ở bên trong thật à? Sao không tỉnh giấc nhỉ?”

“Tôi nghĩ chắc đã bị người ta bỏ thuốc nên mới ngủ say thế. Có điều bây giờ đang ở trong phòng sao thuốc, nên tôi không nhận ra mùi thuốc mê.” Nói rồi Hoàng Tử Hà lại tự rót cho mình một ly trà, ủ trong tay, “Con dao hung khí kia có tra được gì không?”

Chu Tử Tàn lắc đầu: “Không hề, loại dao đó bán đầy ở chợ Tây, hai mươi đồng một con, hơn nữa còn hơi gỉ. Có lẽ mua cũng lâu lắm rồi, chẳng tìm thấy manh mối gì cả.”

“Vết thương có gì đáng ngờ không? Trên người nạn nhân có chỗ nào tiết lộ đặc điểm hung thủ không?”

“Không hề có, rất gọn gàng sạch sẽ, chỉ một dao là xong.” Hoàng Tử Hà im lặng nghĩ ngợi, rồi đột ngột nói: “Đi thôi, chúng ta đến Đoan Thụy Đường.”

Chu Tử Tàn giật nảy mình: “Cô còn dám đến đó à? Hôm qua chẳng vừa gây án mạng ở đây ư?”

Tôi phải quay lại xem có cách nào khiến người ta đi từ cuối dãy tù thuốc đến phòng sao thuốc giết người, mà vẫn có chứng cứ ngoại phạm không.” Đoan Hoàng Tử Hà đứng dậy đi vào trong, khêu ít phấn vàng, bôi cho mặt vàng ạch ra, lại dùng keo dán làm khôe mắt xệ xuống, không quên bôi cả keo lên khôe mắt và khôe môi, đợi cho khô nứt ra thành những đường rãnh nhỏ, khiến cả gương mặt bỗng già đi mười mấy tuổi.

Cuối cùng cô đội mũ, mặc đồ nam, xỏ giày cùng Chu Tử Tàn cưỡi ngựa ra ngoài. Chu Tử Tàn trông mà phục sát đất: “Cô cải trang thế này, khiến ta cảm thấy... như Sùng Cổ trở lại vậy.”

“Hoàng Tử Hà và Dương Sùng Cổ, vốn là cùng một người.” Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn gã, “Giống như Chu Tử Tàn phụng chỉ nghiệm thi và công tử nhà Chu sứ quán vậy, cũng là cùng một người mà.”

“Ừm, nói cũng phải, mỗi người đều có những thân phận khác nhau, có những người biết thân phận này của cô, nhưng những người khác lại chỉ biết thân phận kia thôi, nói không chừng có ngày họ ngồi lại tán chuyện, một người gọi Hoàng Tử Hà, một kẻ gọi Dương Sùng Cổ, mà không biết hai người đó là một ha ha...”

Nói đến đây, Chu Tử Tàn bất giác phì cười.

Hoàng Tử Hà cũng chẳng mấy để tâm, cùng gã dong ngựa đi.

Đột nhiên, cô ghì chặt cương lại. Chu Tử Tàn ngạc nhiên ngoái đầu, thấy cô đang nhìn sững vào một điểm hư vô giữa không trung, bèn hỏi: “Sao thế? Nghĩ ra chuyện gì rồi ư?”

“Thân phận... Thân phận khác nhau, nhưng có điểm giao nhau...” Hoàng Tử Hà lẩm bẩm. Thấy cô thần thò, Chu Tử Tàn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì: “Đúng thế, có lúc tuy thân phận khác, nhưng lại là cùng một người.”

“Cũng có lúc những thứ khác nhau lại tượng trưng cho cùng một sự việc, đúng không?” Hoàng Tử Hà hỏi.

Chu Tử Tàn gãi đầu: “Chuyện đó... là sao?”

“Ví dụ, nếu cho công tử ba thứ, câu đối, pháo và chậu lửa, công tử sẽ nghĩ tới cái gì?”

“Tét chứ gì nữa, dễ quá mà?” Chu Tử Tàn ngây thơ nhìn cô. “Đúng, vậy nếu là...” Hoàng Tử Hà siết chặt dây cương trong tay, gằn từng chữ, “dải đồng tâm, đoàn kiêu, vòng ngọc thì sao?”

“Há? Đây chẳng phải... chẳng phải là ba thứ Ngạc vương đã đốt trong lò hương Trần thái phi ư?”

“Đúng thế, ba thứ này, thực ra vốn tượng trưng cho một sự việc...” Mặt Hoàng Tử Hà vốn đã xoa phấn vàng ệch, song lúc này lại tái mét, đến đôi môi cũng tái ngắt, “Thế nên, Ngạc vương mới hiểu lầm, dẫn tới căm hận, liều cả mạng sống để đẩy Quý vương đến chỗ chết như vậy!”

Thấy thái độ của cô, Chu Tử Tàn cũng căng thẳng theo: “Đừng dọa ta chứ... Ba thứ này, tượng trưng cho cái gì?”

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, rồi lại thở hắt ra, tựa hồ muốn xua những suy nghĩ khủng khiếp kia đi, nhưng sự thật kinh hoàng vẫn quấn chặt lấy cô như con rắn độc, không cách nào vùng thoát.

Cô bóp trán, nhắm nghiền mắt, chịu đựng cơn đau buốt từ hai bên thái dương rần rật, gần như không kiềm chế nổi mình nữa. Chu Tử Tàn cẩn thận nắm lấy cương ngựa để cô khỏi ngã xuống, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ? Cẩn thận một chút, đừng để ngã ngựa.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, phục xuống ôm lấy cổ ngựa, dựa vào đó một lát mới ngồi thẳng lên, hít sâu một hơi: “Đi thôi, đến Đoan Thụy Đường.”

Chu Tử Tàn thúc ngựa đi bên phải, song thỉnh thoảng lại lo âu quay sang nhìn cô, về ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ, chẳng bụng dạ nào để tâm đến gã, cầm cưỡi đi thẳng.

Chu Tử Tàn lúc thì ngẩng đầu nhìn mây, lúc thì nhìn cây bên đường, lúc lại quay sang cô, cuối cùng vẫn không nén được tò mò, lên tiếng hỏi: “Hoàng tửều thư, ta... hỏi một chuyện được không?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, quay sang gã.

Chu Tử Tàn nhìn cô, ấp úng: “Ta vẫn... vẫn nghĩ đến một khả năng...”

Thấy gã thấp thóm sợ sệt, Hoàng Tử Hà hiểu ngay, bèn chậm rãi hỏi lại: “Thực ra vẫn còn một khả năng, là tôi trúng phải thuật nhiếp hồn, nên cứ ngỡ là mình ngủ, thực ra trong lúc vô thức đã giết người, đúng không?”

Thấy cô bình thản nói toạc ra giả thuyết mình là hung thủ, Chu Tử Tàn bất giác lú cả lưỡi, chỉ biết khó nhọc gật đầu.

Hoàng Tử Hà định nói gì đó, nhưng thoáng một cái đã quên bằng lời muốn nói, liền ghì cương đứng sững giữa đường, hơi giá như kim châm đâm vào xương sống đau nhói, khiến cô đờ người ra, không nhúc nhích nổi một ngón tay.

Cô chợt chạnh lòng nhớ đến gương mặt tuyệt vọng hơn cả chết của Vũ Tuyên khi nhận ra hung thủ mà hán một mực muốn truy tìm, lại chính là bản thân mình.

Vậy mà giờ đây, chính cô cũng không biết, rốt cuộc có phải mình đang điều tra chính tội trạng của mình không nữa.

Nỗi kinh hoàng tới thượng khiến cô run bắn lên, sắc mặt khó coi đến nỗi Chu Tử Tàn trông mà giật nảy mình, cuống quýt an ủi: “Cô đừng lo, chuyện... chuyện này chỉ là ta đoán bừa thôi...”

Hoàng Tử Hà gượng trấn tĩnh lại, yếu ớt đáp: “Không phải tôi đâu.”

Chu Tử Tàn vội gật đầu lia lịa phụ họa: “Đúng thế, sao có thể là cô chứ...”

“Xét từ vụ của Vũ Tuyên thì thấy, thuật nhiếp hồn không thể vô duyên vô cớ khiến người ta nảy ý giết người, mà chỉ xúi giục được những kẻ vốn đã sẵn hiềm khích với nạn nhân thôi. Nó làm tăng cừ hận và sát khí, nhưng không thể tạo ra cừ hận được. Tôi chẳng có thù oán gì với người làm ở tiệm thuốc đó để thuật nhiếp hồn lợi dụng cả.”

“Đúng thế, dĩ nhiên không phải cô rồi.” Rồi sực nhớ ra một chuyện, gã lúng túng hỏi thêm: “Vậy... nếu Trương nhị ca là hung thủ thật... thì Tích Thúy phải làm sao? Trương lão bá bệnh liệt giường, giờ lại xảy ra chuyện như vậy, ông ấy biết làm thế nào...”

Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ vò, một lúc lâu sau mới gượng gạo đáp: “Chắc Tích Thúy đã biết rồi. Chẳng phải cô ấy còn cảnh báo chúng ta ư?”

“Chỉ mong... chỉ mong chuyện này chúng ta có thể tìm ra sự thật, hung thủ không phải cô, cũng không phải Trương nhị ca, mà là một kẻ khác có cách nào đó len vào phòng sao thuốc...” Nói đến đây, Chu Tử Tàn rầu rĩ như sắp khóc òa lên, “Ta không muốn cô xảy ra chuyện, nhưng cũng không muốn Trương nhị ca xảy ra chuyện; ta không tin cô làm chuyện đó, nhưng cũng không tin Trương nhị ca lại gây ra chuyện như vậy...”

Hoàng Tử Hà cắn môi khế đáp: “Chẳng nhẽ tôi không mong thế ư? Nhưng... Từ Tàn này, sự thật chính là sự thật, bất luận kết quả cuối cùng là Trương nhị ca hay tôi, tôi cũng phải tìm cho ra sự thật duy nhất ấy.”

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tàn đến đúng lúc người của Đại Lý Tự cũng đang ở đó thu thập chứng cứ. Mấy tiểu lại của Đại Lý Tự vừa ghi khẩu cung miêu tả tình hình hiện trường, vừa oán trách: “Chẳng hiểu sao lại vỡ chuyện vặt vãnh này vào mình nữa? Để phủ Kinh Triệu điều tra không được ư?”

Có người thì thảo: “Ài, vụ này nạn nhân chỉ là một người làm, nhưng nghe nói có dính dáng đến phủ Quý đây, ngại bảo có phải chuyện vặt không?”

“Sao ta lại nghe nói là liên can đến họ Vương Lang Gia? Nghe đồn hung thủ là một cô gái, chính là Hoàng Tử Hà nổi tiếng, vợ chưa cưới của Vương thống lĩnh ấy mà...”

“Hoàng Tử Hà chẳng phải đã đổi tên thành Dương Sùng Cổ vào phủ Quý làm hoạn quan à? Trước đây lúc Hoàng sứ quân làm thị lang bộ Hình, cũng có qua lại với Đại Lý Tự, ta từng gặp ông ấy một lần...”

“Tóm lại vụ này không phải nhỏ đâu, đã nhận thì làm đi thôi.” Có người hạ một câu kết luận.

Xung quanh đã dọn sạch, chỉ còn mấy người bị gọi đến hỏi cung, Hoàng Tử Hà nhìn thoáng đã thấy Trương Hằng Anh. Gã là một trong những người chứng quan trọng hôm qua, đương nhiên cũng bị gọi đến hỏi.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần vừa bước vào đã bị người của Đại Lý Tự chú ý. Có người nhận ra Chu Tử Tần, vội đứng dậy chấp tay chào gã: “Tử Tần, Thôi thiếu khanh nhờ cậu tới giúp chúng tôi đây à?”

“Chuyện này Thôi thiếu khanh không hề nói với ta.” Chu Tử Tần lắc đầu, “Đây hoàn toàn là do ta ham mê phá án, một lòng muốn tìm ra chân tướng thôi!”

“Tử Tần đúng là nhiệt tình yêu nghề thật đấy!” Mấy người nọ xúm lại vỗ vai gã cười cười nói nói, rồi lại quay sang Hoàng Tử Hà hỏi: “Vị tiểu huynh đệ Tử Tần dẫn theo là?”

“À, là em họ tôi, cũng thích phá án, nghe nói ở đây có vụ án chưa thấy manh mối nên theo tôi đến xem.” Chu Tử Tần đáp bừa.

“Ồ, cũng không phải không có manh mối, vụ này rất đơn giản, tôi thấy về cơ bản đã định án rồi.” Người cầm đầu đám tiểu lại lắc đầu, “Nhân chứng vật chứng đủ cả, trừ Hoàng tiểu thư ra, không có ai có thời gian và cơ hội gây án nữa.”

Chu Tử Tần ngoái lại nhìn Trương Hằng Anh, thấy gã nhìn chằm chằm Hoàng Tử Hà, thì biết gã đã nhận ra, bèn đứng chắn trước mặt cô, phản bác: “Nhưng Hoàng tiểu thư không có động cơ gây án.”

Có kẻ cười nói: “Động cơ gây án cũng khó nói lắm, thông thường nếu chứng cứ rành rành, cứ lời ra thẩm vấn là sẽ có thôi.”

Kẻ khác cười còn quái đản hơn: “Dù không có chứng cứ, thẩm vấn một hồi cũng sẽ có.”

Hoàng Tử Hà biết đây là thủ đoạn họ quen dùng, nên chẳng nói gì. Song Chu Tử Tần lập tức phản bác: “Sao có thể làm thế được? Nếu bức cung buộc người vô tội thừa nhận, chẳng phải là để hung thủ tiêu dao ngoài vòng pháp luật ư?”

“Chúng tôi bị bề trên gây áp lực xuống, cũng chẳng biết làm thế nào nữa, có lúc bề trên buông một câu: trong ba ngày phải phá xong án, chúng tôi phải làm sao?”

“Đúng thế, ví như vụ Đồng Xương công chúa lần trước, nếu không quá chú trọng thì cứ để tên Tiền Quan Sách kia chết là xong, ai thèm quan tâm chứ?”

Chu Tử Tần rõ ràng không sao chấp nhận nổi phong cách làm việc này, đành bức bối quay đi nhìn quanh, rồi hỏi: “Các vị đại ca điều tra này giờ, đã có tiến triển gì chưa?”

“Làm gì có, vẫn là kết luận cũ thôi. À phải, Tử Tần chẳng đã tới nghĩa trang xem thi thể ư? Có phát hiện gì không?”

Chu Tử Tần lắc đầu: “Trừ một dao bén ngọt cắt đứt cổ họng, không thấy gì khác.”

“Ồ, cô ả này ra tay tàn độc thật.” Có kẻ tặc lưỡi cảm thán.

“Dù sao cũng là người phủ Quý rèn ra, Quý vương giết em thì cũng...” Nói tới đây, kẻ nọ hốt hoảng bưng miệng, cười khan mấy tiếng rồi túm lấy người bên cạnh cật vấn, hồng lập liếm việc mình lỡ lời: “Người tên A Thực đúng không?”

“Vẫn... vẫn.” A Thực gật đầu.

“Lúc A Thất chết, người đang bốc thuốc?”

“Phải, tiểu nhân luôn tay bốc thuốc, sau đó còn chuyện với Cương nhị ca.”

Quản lý bên cạnh vội giải thích hộ: “A Thực muốn nói là Trương nhị ca.”

“Tiểu nhân... Tiểu nhân bị ngán lời...” A Thực trở vào miệng, nhăn nhó cười.

Quản lý cũng nói thêm vào: “Đúng thế, A Thực trước đây vì ngạo mà nói nhảm phòng phong thành hoàng phong, kết quả nhập về cả đồng nhộng ong, đến giờ vẫn chất đồng trong kho chưa dùng hết.”

“Không sao, đâu phải tật gì nghiêm trọng.” Chu Tử Tần vỗ lưng A Thực an ủi, “Miễn không ảnh hưởng cuộc sống hằng ngày là được, cậu xem Trương nhị ca còn tán gẫu được với cậu lâu thế cơ mà.”

Hoàng Tử Hà đứng bên nghe vậy bèn nhìn sang Trương Hằng Anh, thân nhiên chen vào hỏi một câu: “Trương nhị ca và cậu bình thường quan hệ thế nào?”

“Cuong ca cước đây làm ở kho thuốc, nên thường đưa thuốc đến đây, chúng tôi quen mặt, nhưng không nói chuyện nhiều. Hôm qua... hôm qua những người khác đều bận luôn tay, nên chúng tôi mới nói với nhau vài câu.”

Hoàng Tử Hà nhủ mảy may nghĩ một lát rồi hỏi: “Từ đầu tới cuối Trương nhị ca đều ở bên cạnh cậu, không đi đâu cả?”

A Thục gật đầu: “Vâng.”

“Cậu có nhìn thấy huynh ấy luôn không? Hay nói cách khác, huynh ấy có luôn ở trong tầm mắt cậu không?” Hoàng Tử Hà hỏi lại.

A Thục nghĩ đi nghĩ lại, rồi nghĩ hoặc đáp: “Có chứ, vì bây giờ chỉ có mỗi tôi đánh đổi. Lúc ấy tôi đang bốc một thang thuốc, vừa đọc tên thuốc vừa bốc, có lúc đi từ bên này sang tới bên kia tủ thuốc, có lúc lại đi từ bên kia trở lại, Cuong nhị ca đọc lại vanh vách tên thuốc tôi bốc, nên lúc tôi bốc thuốc nhất định huynh ấy cũng ở cạnh dõi...”

Hoàng Tử Hà cũng chẳng lấy làm điều về giọng nói ngọt lịu ngọt lỏ của hắn, chỉ hỏi: “Thời gian cậu bốc thuốc, đủ để đi mấy lượt từ tủ thuốc đến phòng sao thuốc, đúng không?”

A Thục gật đầu lia lịa, còn nói thêm: “Lúc ấy tuy không thấy Cuong nhị ca, nhưng chẳng phải huynh ấy vẫn đi bên cạnh tôi lắng nghe ư, sau đó còn đọc thuốc vanh vách đơn thuốc là gì?”

Chu Tử Tần nhìn Trương Hằng Anh rồi dè dặt hỏi A Thục: “Lúc đó huynh ấy có xem lên đơn thuốc của cậu không?”

“Làm gì có! Đơn thuốc đều cất cong quảy, có chặn giấy đè lên. Trừ phi Cuong nhị ca đi đến quảy, nếu không không thể đọc được. Nhưng Cuong nhị ca lúc nào cũng quanh quẩn bên tủ thuốc, không thể nhìn thấy được!”

Người của Đại Lý Tự cũng gật đầu: “Không sai, đã không thấy đơn thuốc mà vẫn đọc ra được, nhất định là nghe được lúc đi theo A Thục rồi.”

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn Trương Hằng Anh, chậm rãi nói: “Chẳng rõ các vị có tin không, tuy tôi chưa hề thấy đơn thuốc nọ, nhưng vẫn đọc ra được đây.”

Người của Đại Lý Tự cũng như mọi người ở đó đều kinh ngạc, không rõ cô có ý gì.

Hoàng Tử Hà đi thẳng đến trước mặt Trương Hằng Anh hỏi: “Trương nhị ca có còn nhớ đơn thuốc hôm qua có những gì không?”

Trương Hằng Anh trần trần nhìn cô, miệng hơi há ra, khó nhọc đáp: “Có... bạch liên, tế tân, bạch truật, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, ý dĩ nhân...”

“Bạch liên, tế tân, bạch truật, cam tùng, bạch cương tàm, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, ý dĩ nhân, mỗi thứ một lượng: đàn hương, phòng phong mỗi loại ba tiền; bạch đình hương sáu tiền; bạch hà hai tiền. Nghiền nát tất cả thành bột, trộn với bột trần châu. Đúng không nào?” Hoàng Tử Hà thông thả hỏi A Thục.

Hắn tròn trừng mắt, gật đầu như bồ cùi: “Phải... phải... chính là đơn thuốc này!”

Chu Tử Tần cũng kinh ngạc hỏi: “Sao đệ biết đơn thuốc khi ấy?”

Hoàng Tử Hà bèn rút cuốn Quy Nội kinh trong tay áo ra, lật đến trang gấp mép đánh dấu, đưa cho mọi người chuyển tay nhau đọc, rồi thông thả giải thích: “Trên đời người chữa bệnh để sống nhiều không kể xiết, nhưng danh y chỉ đếm đầu ngón tay. Hồ đại phu làm nghề y nhiều năm, song chỉ chiếu theo đơn thuốc trong sách mà kê. Đơn thuốc này bắt nguồn từ Quy Nội kinh, lưu truyền rất rộng, về cơ bản, những người học y đều thuộc lâu rất nhiều phương thuốc trong này. Tin rằng người như Trương nhị ca, có cha là danh y trụ vững ở Đoan Thụy Đường mấy chục năm, bản thân cũng làm việc ở kho thuốc, chỉ cần nghe A Thục đọc mấy vị thuốc đầu tiên trong lúc bốc, là nhận ra phương thuốc nào rồi.”

Người Đại Lý Tự ngẩn ra nhìn nhau, có kẻ hỏi: “Chu Tử Tần, ý em họ cậu có phải là Trương Hằng Anh chỉ nghe tên mấy vị thuốc đầu tiên là đoán ra cả đơn thuốc, rồi len lén chuồn đến phòng sao thuốc giết người, sau đó lại vòng về vờ như chưa từng bỏ đi?”

Chu Tử Tần do dự, hết nhìn Hoàng Tử Hà đầy vẻ kiên quyết rồi lại nhìn sang Trương Hằng Anh đang ngó ra, cuối cùng đành gật đầu hỏi A Thục: “Cậu bốc thuốc có nhanh không, thời gian đại khái độ bao lâu?”

A Thục thất kinh, vắt óc nghĩ rồi đáp: “Tôi... Tôi không rõ lắm, đơn thuốc này dài như thế, tủ thuốc tổng cộng bảy tám chục dãy...”

Quản lý giờ tay trở hàng dãy tủ thuốc, phân trần: “Các vị xem, hiệu thuốc của tôi là lớn nhất trong kinh, năm gian thông nhau, phải đến mấy ngàn vị thuốc, có những vị ít dùng còn phải bắc thang treo lên cao lấy. Đơn thuốc này dù là người có kinh nghiệm, vừa bốc vừa nghiền cũng mất thời gian uống cạn ly trà, tên A Thục này thì...”

Bên cạnh lại có kẻ lẩm bẩm: “Nếu nói vậy tôi lại lảng máng nhớ khi A Thất đến phòng sao thuốc lấy đồ, A Thục hình như cũng chạy ngang qua tôi bốc thuốc, thẳng nhóc vụng về ấy, suýt nữa còn va vào tôi...”

“Đúng thế, lúc A Thục bốc thuốc thì A Thất cũng bước vào phòng sao thuốc.” Hoàng Tử Hà lạnh lùng nhìn Trương Hằng Anh, “Nói cách khác, huynh có thời gian uống hơn nửa ly trà, có thể ra tay.”

Trương Hằng Anh trăn trăn nhìn cô, lắc đầu: “Hoàng tiểu thư đã cứu mạng tôi, lẽ ra tôi nên gánh tội cho cô. Nhưng tôi quả thật không giết người, cũng chưa từng đọc qua phương thuốc nọ... Tôi thực không biết phải làm sao để thú nhận nữa.”

Người của Đại Lý Tự vừa nghe gã gọi Hoàng tiểu thư thì sững ra. Chu Tử Tàn đành ngượng ngịu giải thích: “Là... vì sợ không tiện, nên mới mặc đồ nam, nói thác là em họ tôi, thực ra, thực ra cô ấy là Hoàng tiểu thư, các vị cũng biết đấy...”

Có điều lúc này cũng chẳng ai buồn nghe gã phân bua, người của Đại Lý Tự chụm đầu bàn bạc giây lát rồi nói: “Tuy cô đã chứng minh Trương Hằng Anh cũng có khả năng và thời gian gây án, nhưng hắn đã nói trước đây mình không hề biết phương thuốc này, cô dựa vào cái gì mà cho rằng hắn đã học thuộc phương thuốc, chứ không phải là đi theo A Thực tình cờ nghe được?”

“Tôi đã dám nói thế, tất phải có chứng cứ.” Hoàng Tử Hà lạnh lùng đáp: “Chứng cứ rất đơn giản, chỉ là một câu nói của A Thực mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 14: Cửa cung năm ấy

A Thực ngậy ra, há hốc miệng, trở vào mình: “Tôi ư?” “Phải, chính là cậu, hay nói chính xác hơn là, giọng nói của cậu.” Hoàng Tử Hà lấy cuốn Quy Nội kinh từ tay Chu Tử Tàn, đặt trước mặt hắn, “Nhờ cậu đọc lại một lượt tên các vị trong đơn thuốc này.”

A Thực ngậy ra nhìn quanh, thấy người của Đại Lý Tự gật đầu, mới nom nớp đọc từng vị một: “Bạch liên, tể tân, bạch cập, cam tùng...”

Mọi người lắng nghe, còn chưa hiểu đầu đuôi gì thì Hoàng Tử Hà đã giơ tay ngăn hắn lại: “Đợi một chút, phiền cậu đọc lại vị này giùm.” Đoạn cô trở vào từ “bạch truyệt”.

A Thực há hốc miệng, rồi đọc lại: “Bạch cập.”

“Các vị có đề ý không? A Thực nói ngọng, vừa rồi tôi thấy cậu ấy gọi 'Trương nhị ca' thành 'Cương nhị ca', nên mới đề ý thấy trong này có một vị thuốc, là bạch truyệt.”

Hoàng Tử Hà trở vào hai chữ “bạch truyệt” trong đơn thuốc, giơ lên cho mọi người trông rõ: “Vừa rồi A Thực đọc hai lần, tin rằng các vị đều nghe rõ, quả như tôi đoán, cậu ta đều đọc thành bạch cập.”

Chu Tử Tàn cũng như người của Đại Lý Tự sức hiểu ra, ai nấy tròn mắt ngạc nhiên, quay sang nhìn chăm chăm Trương Hằng Anh.

Mặt Trương Hằng Anh bỗng chốc đỏ ra, cơ thịt hơi rần rật.

Hoàng Tử Hà thông thả gấp cuốn Quy Nội kinh lại, cầm trong tay, hỏi chậm rãi mà rành rọt: “Trương nhị ca, huynh nói mình không học thuộc phương thuốc này, cũng chưa hề xem qua đơn thuốc A Thực bốc, vậy đáng lẽ lúc đó huynh phải nghe ra thành bạch cập mới phải. Tại sao huynh lại nói mình nghe thấy cậu ấy đọc là bạch truyệt?” Trương Hằng Anh ngẩn ra, mặt từ trắng chuyển thành xanh, không thốt nổi lời nào.

Chu Tử Tàn đứng như trời trồng, tròn trừng mắt nhìn Trương Hằng Anh, vẻ không thể tin nổi: “Trương nhị ca... huynh... định giải thích thế nào đây?”

Người của Đại Lý Tự đã đưa mắt cho các sai dịch cạnh đó, tức thì sai dịch sấn đến bao vây, đề phòng Trương Hằng Anh giờ trở.

Song Trương Hằng Anh chỉ đứng đờ ra đó, như mất hết tri giác, nét mặt liên tục thay đổi, tựa hồ vất óc nghĩ ngợi gì đó, nhưng không hề nói ra.

Hoàng Tử Hà chậm rãi lên tiếng: “Trương nhị ca, để tôi kể lại một lượt mọi chuyện hôm qua vậy. Sau khi tôi rời khỏi ngôi đình của Tông Chính Tự của phòng Tu Chính, huynh đã đi theo, chờ thời cơ hạ thủ. Đúng lúc này, tôi muốn mua thuốc cho Quý vương, trùng ý huynh, nên huynh bèn dẫn tôi đến Đoan Thụy Đường mà huynh quen thuộc, còn đưa tôi vào phòng sao thuốc. Trong phòng thoang, thoang mùi thuốc, huynh tiện thể lạng lẽ dùng thuốc mê khiến tôi lịm đi, rồi lên ra ngoài tìm người tán gẫu, tự tạo bằng chứng ngoại phạm cho mình. Vì những người khác đều bận rộn, nên huynh đã chọn ngay A Thực, một người mình không mấy quen biết. Dùng dằng một lúc, huynh cũng đợi được đến đúng đơn thuốc mà huynh biết. Nghe mấy vị thuốc đầu, huynh nhận ra ngay đây là đơn thuốc nào, cùng lúc ấy, A Thất xui xẻo lại vào phòng sao thuốc lấy gì đó, huynh bèn thừa cơ lên vào giết chết cậu ta, rồi nhét hung khí vào lòng tôi, sau đó vội vã quay ra. Lúc này đơn thuốc của A Thực vẫn chưa bốc xong, cậu ấy hoàn toàn không nhận ra huynh đã lên vào sau đây tũ, đến phòng sao thuốc rồi lại quay về!”

Mặt Trương Hằng Anh tái ngắt, thân hình cao lớn dường như không đứng vững nổi, lao đảo chực ngã.

Mấy sai dịch cạnh đó lập tức rẽ đám đông, mọi người cũng hồi hải tăn ra né tránh.

Hoàng Tử Hà trừng trừng nhìn gã, giọng rành rọt mà quả quyết vô chừng: “Nhưng huynh không ngờ giết người cũng không dễ dàng gì. Kế hoạch vốn không có sơ hở, song vì huynh chọn phải A Thực, một người nói ngọng lú lờ, khiến âm mưu của huynh lộ ra sơ hở rành rành, thất bại trong gang tấc!”

“Ta không nên... làm một việc thừa thãi.”

Trương Hằng Anh cuối cùng cũng lên tiếng, giọng chậm rãi mà khó nhọc. Gã trừng trừng nhìn Hoàng Tử Hà như nhìn kẻ thù, hai mắt đỏ ngầu, khoe mắt như muốn nứt ra: “Đáng lẽ, ta nên giết quách ngươi đi, như dự định ban đầu mới phải.”

Nổi căm hận đáng sợ trong giọng nói của gã khiến Chu Tử Tần kinh hoàng thét lên: “Trương nhị ca... huynh... huynh nói cái gì?”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ hơi hít thở, quật cường nhìn thẳng vào mắt Trương Hằng Anh.

“Ta thật ngu ngốc, tại sao đến lúc quyết định lại mềm lòng.. Ta vốn định lên vào phòng sao thuốc giết ngươi, dù sao ta cũng có chứng cứ vắng mặt, dấu bị nghi ngờ bắt đi thẩm vấn, cũng chưa chắc không vượt qua được...” Gã nghiêng răng, hồi hận gầm lên, “Nhưng ta không xuống tay được! Ngươi rõ ràng đã ngắt lăm, ta chỉ cần một dao là cắt đứt cổ họng, nhưng ta... ta không cách nào xuống tay được!”

Hoàng Tử Hà nhắm nghiền mắt lại quay đi, tránh ánh nhìn căm hận của gã, lồng ngực phập phồng dữ dội, song chỉ thấy cổ họng khô rang, không thốt nổi nên lời.

“Ta tán gẫu cùng A Thực, đợi thời cơ, đợi mãi mới đến phương thuốc trước đây bị cha ta ép học thuộc lòng, ta biết thời cơ đã tới... Nhưng cùng lúc ấy, ta cũng thấy A Thất vòng qua dây tù, đi vào phòng sao thuốc. Bấy giờ ta đã định từ bỏ, ta nghĩ cơ hội của ta chỉ nháy mắt là trôi qua, mà A Thất chẳng biết bao giờ mới ra, ta sợ không giết nổi ngươi...” Về mặt Trương Hằng Anh cuồng loạn như sắp phát điên, khiến bốn tên sai dịch xung quanh vội nhào vào ghi chặt lấy gã. Song Trương Hằng Anh dường như không cảm thấy gì nữa, chỉ gầm lên với cô: “Đúng lúc này, trong đầu ta lóe lên một ý, ta nghĩ... ta không giết được ngươi, nhưng chung quy sẽ có người giúp ta giết ngươi! Chỉ cần ta giả họa cho ngươi, ngươi sẽ bị giam vào ngục, rồi có người sẽ trừng phạt ngươi! Xem ngươi còn vọng tưởng cứu tên tội nhân thiên cô Quý vương nữa hay thôi?” Nghe gã chửi rủa, mắt cô đau rất, cơn đau trong lòng dường như đã lan lên mắt, thứ gì đó trong mắt sắp tuôn ra như vỡ òa.

Cô nhắm nghiền mắt lại, hít thở thật sâu. Nhưng dù gắng ngăn dòng nước mắt, cô cũng không ngăn nổi thân mình lao đảo chực ngã, cánh tay run bần lên, khiến cô bất giác phải ngã người ra sau, dựa vào tường mới gắng gượng chống đỡ nổi cơ thể.

Tiếng gào thét của Trương Hằng Anh vẫn rõ một một bên tai: “Hoàng Tử Hà! Ngươi và Quý vương cùng một giuộc, ta là thị vệ trong phủ Quý, kẻ khác không biết, chứ ta rõ hơn ai hết! Quý vương sau khi bị Bàng Huân nhập xác, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường, ý đồ mưu phản! Ta nắm rõ hành vi của các người, chỉ tiếc rằng thấp cổ bé họng, không thể tố cáo tội ác của các người cho toàn thiên hạ mà thôi!”

Đám nha dịch lao đến bắt giữ Trương Hằng Anh, nhưng thân hình gã cao lớn, họ chẳng những không không chế nổi, mà suýt nữa còn bị hất văng ra. Bốn người đành ghi chặt lấy Trương Hằng Anh, dùng xích sắt trói lại.

Trương Hằng Anh bị đè nghiêng xuống đất, hai mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Hoàng Tử Hà, giọng gã đã khàn đặc, song vẫn rống lên: “Hoàng Tử Hà! Ngươi và Quý vương Lý Tư cùng bày mưu làm phản, toan đảo loạn thiên hạ, nhất định không được chết từ tế đâu! Ta chỉ là một thường dân, sợ gì cái chết? Dù liều cái mạng này, ta cũng phải để cả thiên hạ biết tội ác của các người!”

Người của Đại Lý Tự thất kinh hồn vía, không dám nghe tiếp, vội sai người bịt miệng Trương Hằng Anh lại.

Song Trương Hằng Anh cười nhạt mấy tiếng, rồi máu đen ộc ra từ vòm miệng. Cặp mắt gã vẫn trừng trừng nhìn Hoàng Tử Hà, tưởng chừng rách khoe, cơ hồ muốn biến ánh mắt thành đao kiếm đâm chết cô. Cuối cùng, ánh mắt từ từ mờ ra, rồi cả người không động cựa gì nữa.

Các nha dịch vừa rồi còn không ghim nổi gã, nay thấy gã lăn ra, thì lại hơi áy náy. Một gã thận trọng đá nhẹ vào mình gã, thấy bất động, mới ngồi xuống thăm hơi thở, vội kinh ngạc lật ngửa gã lại kiểm tra.

Chu Tử Tần hốt hải chen vào, ôm lấy gã gọi ầm lên: “Trương nhị ca, Trương nhị ca!” Mặt Trương Hằng Anh tím đen, đã tắt thở.

Chu Tử Tần đỡ đỡ ôm thi thể gã hồi lâu, mới ngẩng lên lí nhí bảo Hoàng Tử Hà: “Trương nhị ca... uống thuốc độc tự vẫn rồi.”

Hoàng Tử Hà dựa vào tường, trước mắt tối sầm, không nhìn không nghe thấy gì cả. Cô chỉ ậm ừ, chờ ra bất động.

Thấy cô không phản ứng, Chu Tử Tần lại nói thêm: “Cũng giống như Lữ lão bá, cần viên sáp chứa thuốc độc giấu trong miệng... Thực không ngờ, huynh ấy học được cách này.”

Hoàng Tử Hà bấy giờ dường như mới định thần lại, lẩm bầm: “Lữ lão bá? Lữ... Tích Thúy à?”

Chu Tử Tần há hốc miệng, song không hiểu cô đang nói gì, cũng chẳng biết phải nói gì, lúng búng mãi không thốt nên lời.

Thi thể Trương Hằng Anh lạnh dần đi trong lòng gã.

Lúc này, trong đầu Chu Tử Tần và Hoàng Tử Hà, chỉ có một ý nghĩ:

Tích Thúy, phải làm sao đây?

Phùng Phổ Ninh, chiều êm đềm.

Dưới cây hòe già vẫn xúm xít một đám các bà các chị, vừa thêu thùa vừa tán chuyện. Mấy con mèo con chó quần nhau dưới nắng. Vừa sang năm mới,

đám trẻ con trong túi vẫn còn ít kẹo, đang âm ỉ chơi đánh đáo, đá cầu, cược nhau mấy viên kẹo.

Chu Từ Tàn và Hoàng Từ Hà đến cửa nhà họ Trương, nhìn qua rào dâm bụt đã rụng trụi lá, có thể trông thấy khoảnh sân sạch tinh tươm, hồ nước dưới giàn nho trong leo lẻo, bên dưới còn mấy cọng xương bồ héo rũ nhưng chưa gãy.

Chu Từ Tàn dè dặt hỏi: “Hoàng tiểu thư, có phải chẳng bao lâu nữa Đại Lý Tự sẽ phái người đến đây thông báo không?”

Hoàng Từ Hà gật đầu, đáp khẽ: “Chắc là thế đấy. Sau khi loại trừ hiểm nghị với tôi, họ sẽ gửi bản án đến đây.”

“Trương lão bá... phải làm sao đây?” Chu Từ Tàn buồn bã tự hỏi.

Song Hoàng Từ Hà đang mãi nhìn rào dâm bụt cắt tia gọn ghẽ, không đáp.

“VẬY... chúng ta phải vào báo tin này cho họ thật à?” Rõ ràng Chu Từ Tàn không muốn là người báo tin dữ.

Hoàng Từ Hà chân chừ giầy lát rồi nói: “Ừm, bằng không, e rằng sau khi người Đại Lý Tự đến, Tích Thúy phản ứng không kịp, lại dễ xảy ra chuyện.”

Chu Từ Tàn giật nảy người, vội hỏi gặng: “Tích Thúy ư?”

Hoàng Từ Hà gật đầu, bước đến gõ cửa. Chu Từ Tàn nôn nóng kẹp tay áo cô hỏi dồn: “Cô nói rõ xem chuyện này là thế nào? Sao tự dưng lại nhắc đến Tích Thúy?”

“Sau khi chúng ta phát hiện ra hành tung của Tích Thúy, báo lại cho Trương nhị ca, thì không thấy cô ấy đâu nữa, đúng không?” Hoàng Từ Hà chăm chú nhìn cánh công khép chặt, chậm rãi giải thích, “Hơn nữa, nếu không ở cùng Trương nhị ca, sao Tích Thúy biết được chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm?”

“Ý cô là, thực ra Trương nhị ca vừa về kinh đã gặp lại Tích Thúy rồi ư? Chỉ là, chỉ là huynh ấy giấu không nói với chúng ta?”

“Ừm, thế nên khi chúng ta báo cho Trương nhị ca biết tung tích Tích Thúy, chỉ khiến họ đề phòng lẫn trốn hơn thôi. Đây chính là nguyên nhân từ đó về sau dù tìm thế nào chúng ta cũng không gặp được Tích Thúy nữa.”

Còn đang trò chuyện, trong nhà đã vang lên một giọng già nua khàn khàn: “Ai đấy?”

Chu Từ Tàn cao giọng đáp: “Bá phụ, là cháu, Chu Từ Tàn đây. Trương nhị ca dẫn bọn cháu tới thăm bá phụ mấy lần, bá phụ còn nhớ không?”

“Ồ, Chu công tử đấy à.” Trương Vĩ Ích mừng rỡ mở cổng, thấy Hoàng Từ Hà cũng không nhận ra cô là Dương Sùng Cổ trước đây. Chu Từ Tàn đành giới thiệu: “Đây cũng là một người bạn của Trương nhị ca, họ Hoàng.”

“Hai vị, mời vào.” Trương Vĩ Ích tươi cười mời họ vào nhà rồi nhìn quanh chuẩn bị pha trà. Hoàng Từ Hà mào đầu ngay: “Bá phụ đừng lo, Trương nhị ca đã kể chuyện Tích Thúy rồi, bọn cháu biết cô ấy đang ở đây.”

“Thằng bé này... tính cứ thẳng ruột ngựa thế đấy.” Trương Vĩ Ích xấu hổ cười nói, “Có điều chứng tỏ các vị là bạn thân nhất của nó, nó tin các vị nên mới nói.”

Đã vậy, Trương Vĩ Ích cũng chẳng giấu giếm nữa, sau khi mời họ ngồi, ông gọi với lên lầu: “Tích Thúy, có bạn của Trương nhị ca đến này, con xuống pha giúp ấm trà đi.”

“Vâng, con xuống ngay.” Tích Thúy tức thì chạy xuống, thấy họ ngồi trong nhà thì nghiêng người thi lễ rồi hơi ngượng ngập quay xuống bếp pha trà.

Trương Vĩ Ích tươi cười ngồi xuống trước mặt hai người: “Hàng Anh hôm nay có lẽ còn đang ở phủ Quý, chẳng biết hai vị tìm nó có việc gì?” Chu Từ Tàn nghe vậy chẳng biết trả lời ra sao, đành lúng túng nhìn sang Hoàng Từ Hà.

Hoàng Từ Hà chăm chú nhìn Trương Vĩ Ích, cũng chẳng biết phải nói thế nào, hỏi lâu đành hỏi lảng đi: “Bá phụ gần đây có khỏe không? Cháu xem chừng tinh thần bá phụ rất phấn khởi?”

“Bệnh này của lão rất phiền phức, một ngày ba cử thuốc, lần nào cũng phải sắc mất hai canh giờ, còn phải uống đúng giờ, vốn lão cũng chẳng mong trị dứt được đâu. Nhưng sau khi con bé Tích Thúy đến, ngày nào cũng cứ đến canh tư là trở dậy sắc thuốc cho lão, kiên trì một ngày sắc ba thang thuốc. Lão chỉ uống thuốc đã mệt, vậy mà nó kiên nhẫn phục vụ lão, khuyên lão uống thuốc, ròng rã mấy tháng trời, cuối cùng cũng khá lên.” Trương Vĩ Ích nhìn vào bếp, than thở, “Lần đó nó trốn khỏi kinh thành, chẳng bao lâu thì quay lại vì sợ không ai sắc thuốc cho lão, bệnh cũ lại tái phát! Các vị bảo lão lòng dạ nào đuổi được nó đi nữa? Dù phải liều mạng cả nhà già trẻ, lão cũng quyết giữ nó lại! Tiếc rằng bấy giờ Hàng Anh đã đi Thục tìm nó, chúng tôi cũng không báo tin được, mãi tới khi nó quay về, mới biết tin mừng này!”

Chu Từ Tàn và Hoàng Từ Hà nhìn nhau, đều không biết phải mở lời thế nào. Chu Từ Tàn đỏ hoe mắt, cắn chặt môi, chỉ sợ mở miệng ra là òa lên khóc.

Thấy thái độ hai người là lạ, Trương Vĩ Ích cũng ngạc nhiên, nhìn về mặt Chu Từ Tàn lại càng cảm thấy không ổn, đang định hỏi thì Tích Thúy đã bưng khay trà lên nên ông đành nén lại, rót trà cho mọi người trước.

Đợi tất cả nhấp được mấy ngụm, Trương Vĩ Ích mới mở lời: “À phải, Chu công tử, việc lần trước cậu đã hỏi hộ lão chưa?”

Chu Tử Tàn gật đầu: “Bá phụ nói đến bức họa kia ư?”

“Đúng thế, dù sao cũng là vật tiền đề ngự ban, nếu quan phủ thu giữ hình như cũng không phải lắm?” Ông lão tiếc nuối ra mặt, “Đó là vật ngự ban, cũng là vinh dự lớn nhất đời lão mà!”

Chu Tử Tàn nhủ mảy: “Chuyện này thực lạ, cháu đã nhờ người quen tìm khắp phòng vật chứng ở Đại Lý Tự, bộ Hình và phủ Kinh Triệu, nhưng họ đều nói không giữ bức tranh.”

Trương Vĩ Ích đành gật đầu cam chịu: “Chúng quy chắc vẫn ở đó, cứ từ từ tìm sẽ ra thôi.”

Hoàng Tử Hà thấy câu chuyện đã xa đề, liền hỏi: “Trương lão bá kể cho chúng cháu nghe chuyện người vào cung chân mạch năm xưa được không?”

“Ồ, nói đến chuyện này à, đây là chuyện về vang nhất đời lão đấy...” Gương mặt đầy nếp nhăn của ông lão rạng rỡ hẳn lên, “Lão nhớ bảy giờ là đầu tháng Ba năm Hội Xương thứ sáu, chiều hôm ấy, sắp hết giờ làm thì có người tới tìm. Vừa thấy là một hoạn quan già, mặt trắng bệch, không có râu, lão đã lấy làm lạ, hoạn quan đáng lẽ phải đến chỗ thái y trong cung khám bệnh, sao lại tìm lão? Nhưng khi hoạn quan đó lên tiếng, lão vừa mừng vừa sợ...”

Chu Tử Tàn biết nhất định kẻ đó đến đưa Trương Vĩ Ích vào cung, nhưng giờ lòng già rồi như tờ vò, chẳng bụng dạ đâu nói leo nữa, đành im lặng đợi ông lão kể tiếp.

Trương Vĩ Ích cũng không để ý thái độ của già, cười khà khẻ: “Bảy giờ hoạn quan đó nói, bạn thân của lão là Hứa Chi Vĩ làm ngự y trong cung nhiều năm, giờ bệ hạ uống lầm đan dược, lúc tỉnh lúc mê suốt mấy tháng nay. Lão Hứa không chuyên trị bệnh này, thấy lão giàu kinh nghiệm bèn tiến cử, mời lão vào cung xem thử.”

Chu Tử Tàn liền hỏi: “Nói vậy nhất định là lão bá ở trong cung đã trở hết tài nghệ, khiến tiền đề tỉnh lại, nên mới được ban bức ngự bút nọ phải không?”

Trương Vĩ Ích tần ngần giây lát rồi đáp: “Chuyện này kể ra thực hổ thẹn, lão chỉ cứu bệ hạ tỉnh lại được một chốc lát mà thôi. Ngay sau đó lão đã ra về.”

“Đáng lẽ ra thì?” Chu Tử Tàn hỏi ngược lại.

Trương Vĩ Ích thở dài, vỗ trán: “Già rồi, trí nhớ cũng mờ mịt cả đi. Nhất là tình hình hôm ấy, có lẽ vì lão quá kích động, nên giờ nghĩ lại cứ thấy mông lung mơ hồ, như thực như ảo, không mấy rõ ràng nữa.”

Hoàng Tử Hà thuyết phục: “Lão bá cứ kể những gì mình nhớ là được mà.”

“Ừm...Bảy giờ lão châm cứu cho bệ hạ, hết sức dè dặt. Rất nhiều hoạn quan thị nữ đứng bên quan sát, còn cả mấy vị phi tần, nên các huyết như lâm khắp, thiên trùng, phong tri lão đều không dám động đến, châm liên tục mười hai mũi, bệ hạ cuối cùng cũng tỉnh lại...”

Chu Tử Tàn chớp mắt: “Lão bá... nhớ kỹ đấy chứ.”

Ông lão vuốt râu tự đắc: “Đây là ngón nghề giữ nhà của lão, dĩ nhiên phải nhớ rồi. Bệ hạ mở mắt ra trông thấy lão, người bên cạnh vội giới thiệu là lão châm cứu cho bệ hạ tỉnh lại, bệ hạ bèn gật đầu. Sau đó các cung nhân ủa đến khóc khóc cười cười náo loạn cả lên. Hoạn quan cạnh đó dẫn lão đi lĩnh thưởng, rồi dẫn lão đứng đợi xem có cần đến lão nữa hay thôi. Lão bèn ở bên ngoài đợi cùng mọi người...”

Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Trong những người đợi bên ngoài, có phải có một vị là Mộc Thiện đại sư không?”

Ông lão vỗ đầu đáp: “Hình như có một vị đại sư, nhưng chỉ chào lão một câu rồi vào trong ngay. Lão cũng lấy làm lạ, các hoàng tử đều phải đợi bên ngoài, sao lại để hòa thượng vào trước.”

“Sau đó thì sao?” Chu Tử Tàn gặng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 14.2

“Đại sư nọ vào không lâu sau thì các hoàng tử cũng được triệu vào. Lão đang đợi thì các hoạn quan nói không cần nữa, nên lão đành ra về. Cung Đại Minh rộng thật đấy, lão được một hoạn quan già dẫn ra ngoài, vừa đi vừa ngắm các cung điện xung quanh, khi tới cửa cung thì thấy Chi Vĩ đã đứng đó đợi sẵn, trò chuyện mấy câu lại thấy có người đưa đồ đến, nói là bệ hạ ban thưởng.” Trương Vĩ Ích phấn khởi kể, “Không nhắc đến vàng lụa được thưởng, chỉ nói riêng bức tranh thôi. Thực không ngờ bệ hạ vừa tỉnh lại đã chính tay vẽ tặng lão một bức tranh, đúng là mừng không gì bằng, Chi Vĩ cũng nói, mình ở trong cung làm ngự y bấy nhiêu năm, chưa từng thấy ai được vinh hạnh đến vậy... Đáng tiếc, đáng tiếc lão vừa nhận lấy bức tranh thì nghe thấy đằng sau có người chạy đến cao giọng truyền báo với tất cả mọi người tin bệ hạ băng hà... Ôi!”

Chu Tử Tàn định hỏi kỹ trông tiền đề thế nào thì Hoàng Tử Hà đã đưa mắt ra hiệu, bảy giờ mới sức nhớ ra mục đích đến thăm, lòng lại nặng trĩu, lặng lẽ

nhìn cô. Hoàng Tử Hà hiểu ý gã, đành lên tiếng trước: “Trương lão bá, người sống hết đời cũng như cây cỏ qua mùa thu, rốt cuộc chỉ như vậy mà thôi... Xin đừng quá bi thương.”

“Tiên đế qua đời mười mấy năm rồi, lão còn buồn gì chứ?” Trương Vĩ Ích nghe cô nói cũng không mấy để tâm, sau đó chợt nhớ ra, hỏi lại: “Hai vị hôm nay đến tìm Hàng Anh ư? Nó đi về không có giờ giấc cố định, hay là các vị đến phủ Quý tìm xem?”

“Không... không phải, thực ra hôm nay chúng cháu đến muốn nói với lão bá...” Thấy Chu Tử Tàn lấp bắp, Hoàng Tử Hà đưa mắt ra hiệu cho gã theo mình ra bên cạnh, hỏi khẽ: “Hay là... Chúng ta cứ giấu đi, đợi Trương lão bá khỏe hơn rồi nói?”

Chu Tử Tàn do dự: “Nhưng chẳng bao lâu nữa người của Đại Lý Tự sẽ đến, cô nghĩ có giấu nổi không?”

Hoàng Tử Hà nhủ mảy, chưa kịp đáp chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng đập cửa rầm rầm rất mạnh tay: “Có ai không? Có ai ở nhà không?” Trương Vĩ Ích lên tiếng đáp, rồi xầm xẩn ra mở cổng.

Hoàng Tử Hà giờ tay vội ngăn ông ta lại, quay đầu gọi với vào trong: “Tích Thúy cô nương mau lên gác trước đi.”

Tích Thúy trong nhà vâng dạ, hối hả lên gác.

Trương Vĩ Ích ngạc nhiên hỏi: “Sao thế? Hàng xóm cạnh nhà cũng thường sang đây mà, họ không xộc vào nhà trong đâu.”

Hoàng Tử Hà cuống lên, run giọng đáp: “Trương lão bá... con người ta vốn không thể vấn hỏi việc sống chết, lão bá nhất định phải nghĩ thoáng ra...”

Trương Vĩ Ích nghi hoặc nhìn cô, chưa hiểu cô nói gì, giờ tay mở cổng.

Hai tiểu lại đứng trước cổng, vừa trông thấy ông lão liền hỏi ngay: “Lão là người nhà Trương Hàng Anh ư?”

Trương Vĩ Ích gạt đầu hỏi gặng: “Hàng Anh nhà tôi... làm sao vậy?” “Hắn chết rồi, giờ đang quản tại nghĩa địa phía Nam thành, lão đến điểm chi nhận xác đi?”

Giọng điệu của kẻ làm việc công, chỉ nói chông lòn mấy câu. Ông lão chưa định thần, cứ đứng sững ra trước cửa, chờ dẫn nhìn họ, quên cả nhận lấy tập hồ sơ họ đưa: “Gi cơ?”

Hai tiểu lại nhét hồ sơ vào tay ông lão, gắt gỏng đáp: “Nghĩa địa thành Nam, trong vòng hai ngày, lão hoặc người nào đó trong nhà mau đến nhận xác đi, chúng ta còn đang đợi để kết án.”

Mặt Trương Vĩ Ích xám ngoét, cắt không ra giọt máu. Hai người kia thấy vậy cũng lấy làm ái ngại, bèn nhòm vào trong hỏi: “Trong nhà lão trượng còn ai không? Hồ sơ đã đưa đến rồi, lão nhớ đến sớm đây, chúng ta đi trước đây.”

Ông lão vẫn đứng chôn chân tại chỗ bất động, lẩm bẩm hỏi: “Sao... sao lại chết được?” “Hắn giết người giá họa, rắp tâm hãm hại người khác. Sau khi sự việc bại lộ thì sợ tội tự vẫn. Tóm lại chẳng phải kết cục tử tế gì, lão mau đến nhận xác đi.”

Dứt lời, hai tiểu lại quay lưng đi thẳng. Bên ngoài cổng đã thấy một đám người xúm xít tùm tùm, nghe thấy tội danh của Trương Hàng Anh thì lũ lượt chỉ trỏ vào nhà họ Trương, nghi hoặc không thôi.

Hoàng Tử Hà thấy lắm người nhiều điều tiếng, bèn khép cổng lại, rồi đỡ lấy ông lão, cuống quýt gọi: “Trương lão bá... lão bá...”

Chưa dứt câu, thân hình ông lão đã đổ rạp xuống. Hoàng Tử Hà dù sao cũng là nữ, nhất thời không giữ nổi đành ôm lấy ông lão, cả người đập vào cánh cửa đằng sau, nghe “cộp” một tiếng.

Chu Tử Tàn hốt hải chạy đến đỡ họ, thì thấy Trương Vĩ Ích chỉ hít vào mà không có thở ra. Tích Thúy nhìn qua ô cửa sổ trên gác, chứng kiến hết tình hình, lúc này liêu xiêu chạy xuống, khóc đến nghẹt cả thở, cứ quỳ xuống đất ôm cánh tay ông lão nức lên.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ đứng dậy, thấy vai đau buốt, rõ ràng cú va đập vừa rồi quá mạnh, nhưng cũng đành ôm vai đứng yên đó.

Thấy Tích Thúy đã khóc đến sắp ngất lịm đi, Chu Tử Tàn phát hoảng, vội an ủi: “Lữ cô nương, đừng quá đau lòng, chuyện này... chuyện này cũng không còn cách nào...” Vừa nói, gã vừa thận trọng rút tờ giấy trong tay Trương Vĩ Ích ra, nào ngờ ông lão nắm chặt lấy nó, không sao rút ra được. Thấy Tích Thúy khóc đến đứt hơi, gã vội giờ tay che tờ giấy, rồi đưa mắt cho Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà nén đau quỳ xuống, toan lấy vạt áo che đi, nào ngờ Tích Thúy cũng phủ phục xuống, nắm chặt lấy tay ông lão, trông thấy tờ giấy bèn hỏi: “Đây là... Trương nhị ca mất rồi ư?”

Hoàng Tử Hà biết Tích Thúy đã nghe thấy lúc ở trên gác, đành gạt đầu nói khẽ: “Phải...”

“Tôi biết mà... Từ ngày huynh ấy chuẩn bị viên sấp độc, tôi đã biết huynh ấy sẽ giống như cha...” Tích Thúy lẩm bẩm, rồi từ từ buông tay lão Trương ra. Nàng muốn đỡ ông lão dậy, song người nhỏ sức yếu, làm sao đỡ nổi.

“Đề ta.” Chu Tử Tàn bế thốc Trương Vĩ Ích lên, đưa vào nhà. Hoàng Tử Hà bắt mạch, thấy mạch tượng tuy yếu, nhưng vẫn ổn định, mới hơi yên lòng: “Bá phụ đau buồn quá đây thôi, nghỉ ngơi một lát là được.”

Tích Thúy thần thờ nhìn ông lão, không nói không rằng.

Chu Từ Tàn ngập ngừng mãi, cuối cùng cũng hỏi: “Lúc trước ở trong ngõ, có phải cô viết chữ 'trốn' không?”

Tích Thúy gật đầu, mắt đỏ hoe, chờ đợi đáp: “Từ Thực trở về, tôi đã thấy Trương nhị ca hơi khang khác. Huynh ấy suốt ngày buồn bã, có khi cứ ngồi thần thờ trong sân một mình suốt đêm, tôi khuyên nhủ thế nào cũng vô dụng; huynh ấy tìm thấy mấy viên sáp độc từ chỗ cha tôi, lén lút giấu đi; huynh ấy... còn dẫn tôi ra ngoài lấy tôi làm yếm hộ, lén lút gặp mặt một thiếu niên.”

Chu Từ Tàn ngạc nhiên hỏi: “Thiếu niên á? Huynh ấy nói chuyện với một tiểu huynh đệ mấy câu, có gì mà cô lo lắng?”

“Vi... tôi nghe thiếu niên đó nói, công công muốn Hoàng Từ Hà đừng làm vương chân nữa.”

Kể đến đây, Tích Thúy lại bùng mặt khóc nức lên, “Tôi biết Hoàng Từ Hà là Dương công công... nhưng tôi không biết phải làm sao nữa, Hằng Anh muốn giết cô ấy, nhưng tôi vẫn nhớ Dương công công từng ghé tai bảo tôi trốn đi, nhờ thế tôi mới giữ được tính mạng... Bởi vậy tôi nghĩ, bởi vậy tôi nghĩ, nhất định tôi cũng phải trả lại cho cô ấy chữ 'trốn' này...”

Hoàng Từ Hà đã cải trang, dung mạo khác hẳn mọi khi, nghe nàng nói vậy cũng thấy chua xót, vội ngoảnh đi đáp khẽ: “Hoàng Từ Hà cô ấy... sẽ rất biết ơn tấm lòng của Lữ cô nương.” Chu Từ Tàn thờ dài, lại hỏi: “Vậy, cô có biết tên thiếu niên nọ không? Rốt cuộc là kẻ nào sai Trương nhị ca giết Hoàng Từ Hà?”

Tôi không biết, thiếu niên đó rất tuấn tú, nói ra những lời tàn nhẫn như vậy mà vẫn thần nhiên cắn hạt dưa, không buồn chớp mắt... Tôi rất sợ, bèn bảo Trương nhị ca không được làm thế, nhưng huynh ấy chỉ nhìn lăng đi nói, muội không hiểu đâu...”

Trong phòng lặng phắc, chỉ có tiếng thốn thức yếu ớt của Tích Thúy, nghe càng thêm phần thê lương: “Tôi không hiểu nổi... Mấy người hỏi ấy ngồi trong sân cười nói ăn bánh cỗ lâu tôi làm, chẳng lẽ không phải bạn bè ư? Sao chớp mắt đã rơi vào cảnh này...”

Chu Từ Tàn định an ủi mấy câu, nhưng môi đã run lên bần bật, mắt ầng ậng nước, không thốt nổi một chữ.

Hoàng Từ Hà cũng chỉ biết im lặng, vỗ nhẹ vào vai Tích Thúy.

Tích Thúy lẩm bẩm: “Giờ đây, cha chết, Trương nhị ca cũng chết rồi, tôi phải làm sao đây...” Hoàng Từ Hà phát hoảng, vội khuyên ngăn: “Lữ cô nương xin đừng nghĩ quẩn! Trương nhị ca vừa qua đời... Trương lão bá lại phát bệnh, cô... nhất định phải bảo trọng, tự chăm sóc mình cho tốt, để còn chăm sóc Trương lão bá!”

Tích Thúy mặt xám ngoét như tro tàn, thông tay nhìn Trương Vĩ Ích nằm ở đó, nước mắt như mưa, hồi lâu mới nhắm nghiền mắt lại, chậm rãi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Hoàng Từ Hà chẳng hiểu nàng có ý gì, nhưng giờ tâm trí cô cũng rối, bèn bảo Chu Từ Tàn đến chợ Tây tìm Trương Hàng Vĩ, rồi dặn đi dặn lại Tích Thúy phải bảo trọng bản thân, chăm sóc cho lão Trương, đợi anh trai chị dâu Trương Hàng Anh trở về, lại định ninh dặn họ phải để mắt đến Tích Thúy.

Vợ chồng Trương Hàng Vĩ hết sức đau lòng, nhưng Trương Hàng Vĩ vẫn vội vã đến nghĩa địa thành Nam nhận xác, còn vợ y kéo Tích Thúy xuống bếp cùng quạt lửa sắc thuốc, không rời nàng một khắc. Hoàng Từ Hà và Chu Từ Tàn thấy vậy mới yên lòng, bèn cáo từ ra về.

Dọc đường về, cả hai đều lặng thinh, ngay Chu Từ Tàn cũng chẳng nói nửa lời, cứ cắm đầu đi thẳng. Đến ngã ba đường, mỗi người một ngã, Hoàng Từ Hà ngừng đầu lên mới thấy mặt Chu Từ Tàn đầy vệt nước mắt.

Cô định an ủi gã mấy câu, nhưng lại thấy mặt mình lạnh lạnh, đành lặng lẽ quay người đi về phường Vĩnh Xương. Đến một góc tường sắp bóng vắng vẻ, thấy hai chân đã mềm nhũn ra, không chống chịu nổi nữa, cô mới dựa vào tường, gắng bình ổn lại hơi thở.

Hoàng Từ Hà gơ tay lên bụng mặt, lau đi dòng lệ đã gần khô. Trong góc tối sắp bóng, bức tường gạch sau lưng lạnh buốt, gió bắc như dao cứa vào cặp mắt ướt nhoeo của cô, đau đến nỗi tưởng chừng không trông rõ được cảnh tượng trước mặt nữa.

Chẳng biết bao lâu sau, cô mới bình ổn được hơi thở, lê bước nặng nhọc trở về nhà họ Vương.

Trên khoảnh sân bên ngoài bức chiếu bích, một thiếu niên đang ngồi cắn hạt dưa suối nắng. Gương mặt thanh tú ôn hòa giấu trong lớp áo lông xù lên, dưới ánh dương càng toát lên vẻ non nớt.

Chính là gã thiếu niên bại hoại cô từng gặp khi đến chỗ Vương Tông Thực.

Hoàng Từ Hà đứng trong bóng cửa nhìn gã, cảm thấy lạnh từ xương tủy lạnh ra, khiến cô sồn cả gai ốc.

Thiếu niên nọ cũng trông thấy cô, bèn thông thả phui vò hạt dưa trên người, đứng dậy nói: “Hoàng tiểu thư, Vương công công đợi đã lâu rồi.”

Dọc hành lang nuôi vô số cá, vòi nước ấm chảy ngầm bên trong giúp bày cá vẫn bơi lội được như thường, những chiếc vảy vàng vảy hồng lấp lánh dưới làn nước, phản chiếu thành đủ thứ ánh sáng kỳ lạ.

Những thứ ánh sáng ấy phủ lên mặt Vương Tông Thực, khiến gương mặt trắng tái của y càng khó dò đoán. Nghe tiếng chân cô, y chậm rãi ngoái lại

nhìn.

Mãi tới khi y bước ra khỏi hành lang, gương mặt hiện ra dưới ánh mặt trời, Hoàng Tử Hà mới thấy mình thở phào, hòn đá đè nặng trong tim đến nghẹt thở dường như cũng nhẹ bớt phần nào.

Vương Tông Thực đi thẳng về phía cô, nụ cười nhạt đến mức gần như không thể nhận ra, giọng khá lạnh nhạt: “Trời lạnh thế này mà Hoàng tiểu thư còn chạy đôn chạy đáo khắp nơi, đúng là tuổi trẻ, giàu sức sống thật đấy.”

Hoàng Tử Hà thi lễ với y: “Gần đây xảy ra nhiều rắc rối, chắc hẳn công công cũng nghe Uẩn Chi nói rồi?”

Nghe cô gọi hai tiếng “Uẩn Chi”, Vương Tông Thực mới hơi dịu nét mặt, ung dung đáp: “Đúng vậy, nghe nói người bị cuốn vào một vụ giết người, Uẩn Chi cũng có bàn bạc với ta. Ta đã bảo y không cần lo lắng, cứ mặc cho người tự xử lý. Quả nhiên Hoàng Tử Hà đúng là Hoàng Tử Hà, vừa ra tay đã giải quyết gọn ghẽ.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu, khẽ “vâng” một tiếng.

“Ta không hề nhìn lầm, dù là năm xưa, cũng không quyết đoán được như người.” Vương Tông Thực mỉm cười lạnh lùng, giọng khê khàng chậm rãi, toát lên vẻ âm trầm khác thường, hết như gương mặt trắng tái, “Gọn gàng sạch sẽ, dù là bạn cũ cũng chẳng mấy may do dự, một đồn trí mạng. Quyết không chừa cho kẻ làm hại mình một con đường sống.”

Hoàng Tử Hà thầm ghê tởm, nhưng ngực đã nghẹn ứ, không còn cách nào ọe ra được. Cô tự biết mọi chuyện không như lời Vương Tông Thực nói, nhưng cái chết của Trương Hằng Anh, sự im lặng của Chu Tử Tân, những giọt nước mắt của Tích Thúy... Đó đều là những người cô thực lòng quý mến, song giờ đây, vì chuyện này, đã chẳng thể nào trở lại như xưa nữa.

Cô chẳng rõ trong lòng họ có phải đã vĩnh viễn coi mình là hung thủ giết hại Trương Hằng Anh hay không. Bởi trong khoảnh khắc quyết định sống định sống chết, chính cô đã chọn bảo vệ bản thân, bức chết Trương Hằng Anh.

Nhưng những ý nghĩ này chỉ thoáng qua như lưỡi dao lướt qua trái tim cô, nhanh đến nỗi máu còn chẳng kịp rỉ ra, cô đã ngẩng lên nhìn Vương Tông Thực, trả lời rành rẽ: “Huynh ấy có phải Trương Hằng Anh, có phải bạn của tôi hay không thì cũng chẳng can hệ gì; người bị vu hãm có phải tôi hay không, cũng chẳng có gì quan trọng. Hoàng Tử Hà chỉ muốn vạch rõ chân tướng, xưa nay chưa từng ngại liên lụy đến bất cứ ai.”

“Ha.” Vương Tông Thực cười nhạt, nhưng thấy cô trầm tĩnh thì chẳng nói gì thêm, ra ý bảo cô vào đại sảnh ngồi. Đợi người hầu bưng trà lên rồi lui ra, trong sảnh chỉ còn lại hai người, y mới cất tiếng: “Cái chết của Trương Hằng Anh cũng chẳng có gì quan trọng gì. Giờ đến Quý vương còn bị giam lỏng ở Tông Chính Tự, ai buồn để ý đến một cận vệ phủ Quý?”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu: “Có điều huynh ấy và tôi xưa nay thân thiết, giờ chẳng hiểu sao lại bị người ta xúi giục mà ra tay với tôi, đây cũng là một việc cần phải tra xét.”

“Nguyên nhân đằng sau có gì khó hiểu? Người điều tra nguyên nhân cái chết của Ngạc vương, đương nhiên sẽ có kẻ không muốn sự thật bị vạch trần, Quý vương được cứu ra. Bởi vậy, ắt phải giết người cắt đứt hậu họa.”

Hoàng Tử Hà thấy y nói thản nhiên như thế, bất giác siết chặt tay lại. Móng tay ghim vào lòng bàn tay đau nhói, cô cũng nhờ thế mà tự kiềm chế, hạ giọng bình thản đáp: “Vâng... tôi cũng đoán vậy.”

Vương Tông Thực nhìn lướt qua mặt cô, thấy cô vẫn thản nhiên không lộ vẻ gì, mới bưng ly trà lên nhấp một ngụm: “Sáng nay ta vừa nhận được một tin, cảm thấy tin này quá trọng đại, không thể sai người truyền đạt nên mới đích thân đến đây báo cho người một tiếng.”

Hoàng Tử Hà hiểu ngay đây mới là mục đích y đến thăm, bèn hỏi: “Chẳng biết là việc gì vậy?”

Vương Tông Thực nhìn vụn trà chìm nổi trong chén, giọng thật khê: “Hôm qua nhận được mật tấu từ phương Bắc, nói Chấn Vũ tiết độ sứ Lý Vĩnh tự ý sửa sang công sự, làm tổn hại đến thể chế triều đình, ý đồ rạch rạch góc đầu đuôi.”

Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi hỏi lại: “Tiết độ sứ Chấn Vũ quân Lý Vĩnh năm xưa là một lái buôn ở Trường An, sau mấy phen chìm nổi mới được điều hành Chấn Vũ quân, vậy mà giờ cả gan tự ý mở rộng quân doanh ư?”

“Đúng thế, đến hần ta còn cả gan như thế, các tiết độ sứ khác há chịu ngồi yên? Quá lắm chi là chậm hơn một chút, làm rón rén hơn, hoặc là giỏi giấu giếm hơn thôi, người nói có phải không?” Vương Tông Thực nhìn cô, nửa cười nửa không.

Hoàng Tử Hà gật đầu. Hoàng đế bệnh nặng, thái tử còn nhỏ, người vẫn không chế các tiết độ sứ là Quý vương lại thất thế chỉ sau một đêm, tiết độ sứ các nơi có người cầm đầu, ai cũng rắp tâm đứng ra tranh chức thủ lĩnh. Giờ đây, kẻ đầu tiên đã xuất hiện.

Thấy cô biến sắc mặt, Vương Tông Thực thông dong hỏi: “Chuyện này đối với Quý vương mà nói thì nửa tốt nửa xấu. Người thấy sao?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Phải, là tốt hay xấu, chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi.”

Nếu hoàng đế muốn mượn sức Quý vương để dẹp yên tiết độ sứ các nơi thì dù Lý Thư Bạch đang mang tội tày trời, cũng chỉ ngày một ngày hai là khôi phục được uy thế ngày trước.

Nhưng nếu hoàng đế lại cảm thấy Quý vương coi giữ bình mã các trấn, trong khi thái tử tuổi nhỏ mà hoàng thúc thế lớn, rất có khả năng sẽ thay thế tân đế giải quyết mối đe dọa lớn nhất đến hoàng vị thì chẳng những Lý Thư Bạch không thể lấy lại vinh quang, mà ngay tính mạng cũng khó giữ.

Hoàng Tử Hà thấy lòng thất lại, hơi thở cũng nghẹn ứ: “Công công nhiều tai mắt, lại là người thân tín của thánh thượng, chẳng hay có biết được thánh ý chăng?”

“Xưa nay lòng vua khó dò, huống hồ ta chỉ là một hoạn quan?” Vương Tông Thực nhếch môi cười giễu, nói thêm: “Có điều mấy ngày này bệ hạ nhất định sẽ quyết, người chỉ cần ở yên đây

đợi là được.”

“Vâng.” Cô khẽ đáp.

Y còn định nói thêm thì bên ngoài vang lên tiếng chân nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, như tiếng thiếu niên nhảy chân sáo. Rồi gã thiếu niên cắn hạt dưa gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào, đến bên ghé tai thì thảo với Vương Tông Thực mấy câu.

Vương Tông Thực nhướng mày nhìn Hoàng Tử Hà, chậm rãi đặt ly trà trong tay xuống, hỏi nhỏ: “Nhanh thế ư.”

Thiếu niên nọ gật đầu.

Vương Tông Thực quay sang bảo cô: “Đi thôi, dẫn người đi xem một vở kịch.” Hoàng Tử Hà không hiểu buột miệng hỏi lại: “Xem kịch ư?”

“Phải, một vở kịch... mà người không ngờ tới, xem xong, người nhất định sẽ càng buồn bã đau khổ hơn. Nhưng người chắc không muốn bỏ lỡ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 15: Phồn hoa đưa tiễn

Xe ngựa nhắm thẳng hướng Tây, rồi dừng lại cạnh cửa Khai Viễn.

Đám đông xúm xít ở đó, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn lên tường thành, xôn xao bàn tán. Giữa tiếng ồn ào, Hoàng Tử Hà xuống xe, ngược nhìn lên tường thành cao ngất phía trên cửa Khai Viễn.

Vương Tông Thực lạnh lùng nhìn cô đi về phía tường thành, khép cửa xe lại.

Hoàng Tử Hà từng bước đi đến, thấy một ông lão đang đứng trên tường thành cạnh thành lâu. Giữa cái rét cắt da, ông lão đứng trên cao, gào lên như xé họng: “Quý vương mưu phản, giết chết anh em, trời đất không dung!”

Hoàng Tử Hà chậm rãi bước thêm hai bước, lặng lẽ đứng giữa đám đông nhìn lên. Tuy gương mặt ông lão đã méo mó cả đi, giọng khản đặc đến không nghe kỹ, nhưng cô vẫn nhận ra đó là cha của Trương Hằng Anh.

“Trương Hằng Anh con lão là thị vệ phủ Quý, đã phát hiện ra dã tâm làm phản của Quý vương từ lâu! Nó không chịu nổi giáo cho giặc, cự tuyệt kết bè kết đảng với những kẻ điên rồ ấy! Giờ tên phản nghịch ấy đã bị bắt giam, nhưng trong phủ vẫn có kẻ rắp tâm cứu trợ, con lão tận trung với nước, toan bắt giữ dư đảng Quý vương, nào ngờ lại thất bại trong gang tấc, còn bị người ta ám hại, giờ tuy nó đã chết, nhưng cũng làm rạng mặt cả nhà họ Trương! Làm về vang cho dòng tộc!”

Nghe những lời cuồng loạn của Trương Vĩ Ích, Hoàng Tử Hà đờ ra bất động, giữa tiếng xôn xao của những người xung quanh, cô chỉ thấy ánh mặt trời sau lưng lão Trương lóa cả mắt.

Choáng váng, cô đành cup mắt xuống, không dám nhìn ông lão nữa.

Cách đó không xa, một người ngoài nhìn cô, chính là Chu Tử Tân. Về mặt gã đầy kinh ngạc hoảng loạn như không dám tin, vừa thấy cô, gã thoáng do dự, rồi chen qua đám đông đi đến, nhưng người xung quanh quá đông, khó mà chen qua được, gã đành nhìn cô từ xa rồi lại ngược lên nhìn Trương Vĩ Ích phía trên tường thành.

“Trời cao có mắt, đương kim thánh thượng đức độ, muôn dân thiên hạ chỉ mong sớm ngày diệt trừ yêu nghiệt, trả lại sự yên bình cho giang sơn Đại Đường ta...” Nói đến đây, giọng lão đã đứt quãng rối loạn, không nghe được nữa. Thì ra lính canh trên thành thấy ông lão càng nói càng lộn xộn, đã kẹp chặt hai tay lão, toan lôi xuống dưới.

Hoàng Tử Hà đứng bất động nhìn cảnh tượng nhốn nháo ấy, như thấy Ngạc vương đang đứng trên gác Tường Loan mắng chửi Lý Thư Bạch.

Hai người khác nhau nhưng lời nói lại tương đồng, tình cảnh gần như không khác mấy may.

Tiếng bàn tán xung quanh nháo nhác như ong vỡ tổ.

“Nói vậy là Quý vương định làm phản thật ư?”

“Ai bảo không phải đâu nào! Quý vương trước là giết chết Ngạc vương, giờ lại bị thị vệ trong phủ liều chết ngăn cản, tiếc rằng thất bại trong gang tấc, ôi...”

“Ta chẳng đã nói Quý vương bị Bàng Huân nhập xác, rắp tâm lật đổ thiên hạ Đại Đường, các người còn không chịu tin!”

“Thánh thượng minh giám, Quý vương đã bị giam lỏng, kẻ nào trong phủ còn cố kháng cự chứ?”

“Tóm lại không ngoài mấy tên hoạn quan lại cái kia! Chỉ thương cho Ngạc vương cùng cha con nhà họ Trương, một lòng trung với nước mà bị hại chết như vậy!”

“Quý vương giết anh em ruột thịt, chứng cứ rành rành, hạng người không bằng cầm thú này, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc!”

“Ài, Quý vương trước khi bị Bàng Huân nhập xác cũng có công với xã tắc, thánh thượng nhân đức, há có thể nói giết là giết ư?”

“Dù tội chết được miễn, nhưng cũng phải trừng phạt thật nặng, hoặc phế làm thường dân, hoặc lưu đầy giam cầm, bằng không phải ăn nói ra sao với thiên hạ?”

Nghe dân chúng bàn luận, cô cũng vã mồ hôi lạnh, nhất thời ngây ra, chẳng biết mình đang ở gác Tê Phượng hôm ấy, hay đang đứng dưới cổng Khai Viễn hôm nay.

Chợt nghe đám đông rú ầm lên, tiếng rú của trẻ con phụ nữ thê thảm hơn ai hết, song Hoàng Tử Hà dường như không còn cảm giác. Cô chỉ biết giương mắt trân trân nhìn Trương Vĩ Ích trên tường thành vùng ra khỏi tay các binh lính, gào lên điên dại rồi tung người nhảy lên, lao thẳng xuống dưới.

Nhanh đến mức chỉ vồn vện trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Song tâm trí Hoàng Tử Hà lại trống rỗng thật lâu.

Cả đất trời thoát chốc tối sầm, rồi thành một màu sáng trắng. Thật lâu, một bức màn vàng xám mới từ từ kéo lên, chậm rãi nhuộm lại sắc màu vốn có cho cảnh vật trước mặt.

Cô đứng đờ bất động giữa đám đông tán loạn kinh hoàng.

Có kẻ đổ xô đến xem náo nhiệt, có người khiếp sợ bỏ chạy, tựa hồ sợ mùi máu tanh. Có kẻ gào lên: “Chết rồi, chết thảm quá, phọt cả óc ra!” Lại có người ôm đứa bé khóc oa oa, điệu giọng dỗ dành.

Đội cho con hỗn loạn tạm lắng xuống, Hoàng Tử Hà mới thần thờ đi đến. Mọi người thấy vẻ mặt cô trống rỗng đến đáng sợ thì lũ lượt nhường đường, thầm đoán hẳn là người quen của ông lão.

Hoàng Tử Hà đi đến giữa đám đông, thấy Chu Tử Tàn đang ngồi dờ ra bên thi thể Trương Vĩ Ích. Gã dờ dờ nhìn cô, rồi cời áo ngoài phủ lên mặt lão Trương, đứng dậy đến bên cạnh cô, hồi lâu chẳng nói lời nào.

Người xung quanh cũng từ từ tản đi.

Đám tiểu lại phủ Kinh Triệu cuối cùng cũng đến, vì Trương Vĩ Ích gieo mình tự vẫn trước bao nhiêu con mắt, tình tiết rất đơn giản, người xung quanh đều có thể làm chứng nên họ chỉ việc ghi lại vài lời chứng của vài người là xong. Kẻ dẫn đầu trước đây từng gặp Chu Tử Tàn mấy lần, bèn kéo gã sang một bên hỏi nhỏ: “Tử Tàn này, tôi nghe nói chuyện này liên quan đến Quý vương hà?”

Chu Tử Tàn ngẩn người, nhưng cuối cùng cũng gật đầu đáp: “Phải... Trương lão bá trước lúc lâm chung, đúng là đã mắng chửi Quý vương.”

“Nói những gì?”

Chu Tử Tàn nhũn mày ngẫm nghĩ, song lại lắc đầu: “Chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi quên mất câu từ cụ thể rồi... Huynh có thể hỏi những người khác, nhất định phải có mấy trăm một ngàn người nghe thấy lời Trương lão bá.”

Người phủ Kinh Triệu đương nhiên biết gã không muốn thuật lại những lời xúc phạm Quý vương, nên cũng không ép, chấp tay bảo: “Đã vậy tôi đi hỏi những người khác trước nhé.”

Ngỗ tác phủ Kinh Triệu đã bày sẵn vài trắng dù che, bắt đầu kiểm tra thi thể Trương Vĩ Ích.

“Xác thực là rơi từ trên cao xuống tử vong.” Sau khi kiểm tra sơ bộ, ngỗ tác kết luận, rồi lại mời Chu Tử Tàn xem xét lại. Hôm nay Chu Tử Tàn gặp hai biến cố nên kiếm lời khác thường, cùng ngỗ tác xem một lượt, khẳng định là rơi từ trên cao xuống, vỡ nát đầu, gãy cổ, chết ngay lập tức.

“Bao nhiêu người chứng kiến ông ta nhảy xuống, lẽ nào còn không biết làm sao chết nữa ư?” Ngỗ tác nói rồi ký tên vào biên bản nghiệm thi.

Một người khác nói chen vào: “Nguyên nhân cái chết thì rõ rồi, chỉ là nguyên nhân nhảy xuống thì khó nói lắm... phải viết thế nào vào hồ sơ đây?”

Thủ lĩnh của chúng lắc đầu đáp: “Khó lắm, ta thấy cứ quay về xin ý kiến rồi tính.”

Chu Tử Tần hồn xiêu phách lạc ngoái nhìn Hoàng Tử Hà, thấy gương mặt ban nãy còn hoảng hốt, giờ đã bình tĩnh lại. Cô chậm rãi bảo gã: “Công tử đi hỏi thử xem, Trương lão bá làm sao leo lên được thành lâu?” Chu Tử Tần ậm ừ rồi quay người đi về phía cầu thang dẫn lên thành lâu. Chẳng bao lâu sau gã đã quay lại, nói gì đó với tên lính đang kiểm các di vật trên người lão Trương, cầm lấy lệnh bài trong đồng đó đưa cho Hoàng Tử Hà, thì thào: “Dùng lệnh bài này để lên đấy.” Hoàng Tử Hà nhìn, thì ra là lệnh bài thị vệ Vương phủ, hẳn là đồ của Trương Hàng Anh.

Cô cầm lấy xem xét rồi nói khẽ: “Đây hẳn là vật Trương nhị ca đeo bên người... Sao lại ở trong tay Trương lão bá?”

“Có phải Trương lão bá đến nghĩa địa nhận xác rồi lấy được không?”

“Đây là vật của vương phủ, người ở nghĩa địa ắt phải giữ gìn cẩn thận hoặc đưa trả về vương phủ, không để lại bên thi thể đâu.” Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không, thời gian ngắn như vậy không đủ để Trương lão bá đi từ phường Phổ Ninh đến nghĩa trang rồi lại quay về cửa Khai Viễn bên cạnh phường Phổ Ninh.”

Chu Tử Tần ngập ngừng hỏi lại: “Ý cô là... Trước khi Trương nhị ca qua đời, Trương lão bá đã có lệnh bài này rồi ư?”

Hoàng Tử Hà gật nhẹ đầu, khó nhọc đáp: “Ừm, e rằng đã có chuẩn bị trước rồi... Nếu Trương nhị ca thất thủ mà chết, Trương lão bá sẽ lên thành lâu, tuyên cáo chuyện này cho tất cả mọi người. Tóm lại nhất định phải gây ra một cơn sóng gió ngợp trời, không thể tránh thoát.”

Chu Tử Tần sợ đến mức loạng choạng lùi lại một bước, cổ họng như bị bóp nghẹt, chẳng thốt nổi lời nào.

“Tôi cũng chẳng rõ Quý vương có tài đức gì mà kẻ kia phải ra tay tàn độc như thế nữa... Trương lão bá có liên quan gì đến chúng tôi đâu, tại sao cả ông ấy cũng bị cuốn vào?” Cô lẩm bẩm rồi chậm rãi quay người: “Đi thôi, chuyện đã đến nước này, càng dần sâu càng sa vào tình cảnh tuyệt vọng hơn thôi.”

Chu Tử Tần hốt hải đuổi theo hỏi: “Tiếp theo cô định thế nào? Vương gia... định thế nào?”

Hoàng Tử Hà dừng chân thờ dãi: “Tử Tần đừng hỏi nữa. Thế lực mà chúng tôi phải đối mặt quá mức đáng sợ, giờ tôi chỉ lo... tất cả những gì mình xem trọng đều sẽ bị cuốn vào vòng xoáy này, tất cả những người tôi quan tâm, sẽ lần lượt trở thành những con cờ bất đắc dĩ để chống lại tôi...”

Chu Tử Tần im lặng nhìn cô, hai tay hết nắm vào rồi lại thả ra, sau cùng, gã khó nhọc nhưng hết sức nghiêm trang, nói rành rọt từng chữ một: “Nhưng ta, nhất định sẽ đứng về phía cô. Bất luận thế gian nói thế nào, bất luận bao nhiêu người quay lưng lại với cô, Chu Tử Tần mãi mãi tin tưởng Hoàng Tử Hà.”

Hai mắt Hoàng Tử Hà thoát chốc đỏ hoe, nước mắt nóng bỏng không kim được, tuôn ra như vỡ đê. Cô vội ngẩng đầu lên, hít thở thật sâu, hồi lâu mới nén được xúc động, đáp khẽ: “Đa tạ, Hoàng Tử Hà sẽ vĩnh viễn không để Chu Tử Tần thất vọng đâu.”

Xe ngựa của Vương Tông Thực vẫn đợi cô ở con phố bên ngoài tường thành.

Y ngồi trong xe, khoanh tay im lặng nhìn cô. Đợi xe lăn bánh, mới thông dong hỏi: “Thấy thế nào?” Hoàng Tử Hà cúi đầu trầm tư giây lát rồi hỏi: “Vương công công đã sớm biết tin này, nếu muốn ngăn cản, có lẽ... còn kịp chăng?”

“Đến người còn không lường được, ta làm sao đoán trước được chứ?” Y hơi cong khốe môi lên thành một nụ cười như có như không, liếc cô rồi nói: “Huống hồ cha con nhà họ Trương liên quan gì tới ta, nếu chẳng phải vì người, ta cần gì phải bận tâm?”

“Đa tạ Vương công công quá yêu, Tử Hà cảm kích khôn xiết.” Cô cụp mắt đáp.

Xe hơi lắc lư, Hoàng Tử Hà nhìn qua cửa sổ, thấy thiếu niên nọ cưỡi ngựa đi cạnh xe, gương mặt nhìn nghiêng rất thanh tú, thỉnh thoảng lại giơ tay chạm vào những cành cây rủ xuống trên đầu, đầy vẻ ngây thơ.

Thấy cô nhìn ra ngoài, Vương Tông Thực bèn giới thiệu: “Hắn tên A Trạch. Mười mấy năm trước ta nhặt về nuôi, bây giờ còn sính chữ nghĩa, đặt tên cho hắn là Văn Mộng Trạch, nhưng giờ lại thấy gọi A Trạch thuận miệng hơn.”

“Vương công công là trung úy hộ quân Thần Sách, quyền hành nghiêng ngả triều đình, vậy mà bên cạnh chỉ có một tiểu đồng làm bạn, liệu có bất tiện chăng?”

“Phàm việc gì cũng nên tự thân vận động, mới thực là sống chứ, nếu không thì còn gì thú vị nữa?” Y nhướn mắt, nói thêm: “Huống hồ ta có việc gì đâu? Tuy phụ tụng thánh mệnh điều tra vụ án Ngạc vương, nhưng giờ thánh thượng đã chẳng hỏi đến, ta lại chẳng biết bắt tay từ đâu, đành dờ dặt lên đầu người vậy.”

Nghe y thông thả nói, lại nhìn gương mặt thản nhiên nọ, Hoàng Tử Hà đành im lặng, thôi không nhìn A Trạch nữa.

Vương Tông Thực mỉm cười, rồi đột ngột chuyển chủ đề: “Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, tặng thêm cho người một món quà nữa cũng chẳng sao.” Đoạn y gõ nhẹ vào vách xe, ra lệnh cho xà ích: “Đến phường Tu Chính.” Xà ích vâng dạ rồi cho ngựa rẽ ngang, nhằm thẳng hướng Nam.

Hoàng Tử Hà hỏi: “Vương công công định đưa tôi đi gặp Quý vương ư?”

Y không đáp, chỉ dựa vào thành xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa chạy từ thành Bắc tới thành Nam, băng qua quá nửa Trường An, tiến vào phường Tu Chính. Đến gần ngôi đình của Tông Chính Tự mới dừng lại.

Vương Tông Thực đẩy cửa xe, ra hiệu cho cô bước xuống: “Vào theo cửa ngách bên phải ấy.” Hoàng Tử Hà vâng dạ, rồi theo cửa ngách đi vào. Mấy thị vệ canh cửa định ngăn lại nhưng Hoàng Tử Hà đã giơ tay ra hiệu về phía xe ngựa của Vương Tông Thực, họ liền để cô đi.

Mấy ngày không thấy, hoa mai bên bờ sông càng nở rộ, rạng rỡ như mây rắng.

Hoàng Tử Hà đi từ rừng mai đến gần ngôi đình Lý Thư Bạch ở, chậm rãi bước lên hành lang bắc ngang qua bờ nước. Tiếng chân khe khẽ của cô văng vẳng dọc hành lang.

Đi đến khúc ngoặt, cô vòng qua một góc mai nở rộ, trông thấy Lý Thư Bạch đang đứng cuối hành lang nhìn mình.

Trời xanh biêng biếc, nước trong như gương, trên bờ và dưới nước, hai rặng mai nở rộ. Cả đất trời như hàng hàng gấm lụa, gió nhẹ lướt qua người họ, những đóa hoa như gấm lụa dập dờn, cánh hoa là tả bay như tuyết.

Hai người nhìn nhau qua lớp lớp mưa hoa, rõ ràng mới mấy hôm trước vừa gặp mặt, mà như đã cách một đời.

Y vẫn phong nhã hào hoa, không hề suy suyển, đôi mắt đượm buồn cùng chiếc áo liễu lãng màu tía, như khói xanh bâng lãng, khiến y càng thêm vẻ thâm trầm.

Còn cô đã gầy xẹp đi, mấy ngày hết bị dằn vặt lại chạy đôn chạy đáo khiến cô càng thêm xanh xao tiều tụy. Chiếc áo xanh lục thủy khoác lên mình rộng thùng thình, trông cô yếu ớt như không mang nổi áo.

Y đi về phía cô, băng qua màn mưa hoa như tuyết, khẽ nắm lấy bàn tay.

“Tử Hà, mới đầu xuân, phải mặc nhiều áo vào.” Không ngờ câu đầu tiên y nói sau khi gặp lại là câu này, cô chỉ biết vâng dạ, hơi nước đã giăng mờ hai mắt.

Y giơ tay ôm lấy đôi vai gầy của cô. Xung quanh nước chảy róc rách, hoa rơi là tả. Cánh hoa rơi xuống nước làm nổi lên vô vàn vòng sóng lăn tăn, vòng này chưa tan, vòng kia đã loang ra, mãi không dứt.

Hồi lâu, Lý Thư Bạch mới nhẹ nhàng buông cô ra, dặt tay đi vào: “Gần đây cô bận ba mệt mỏi, lại gặp phải đủ thứ biến cố, vậy mà ta chỉ ngồi đây hưởng thú nhàn, không thể gánh đỡ, thực là áy náy.”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Cái khó của gia còn hơn tôi nhiều, tôi chỉ... chỉ biết chạy loạn lên, chẳng có manh mối, cũng chẳng biết bắt tay từ đâu nữa.”

Lý Thư Bạch lắc đầu cười, rót một ly trà đặt vào tay cô. Y cầm chén bằng ba ngón tay, lặng lẽ nhìn cô, hỏi khẽ: “Giờ tình hình đã vượt ra ngoài khả năng khống chế của ta, cô cũng thấy rồi đấy. Nếu giờ ta lại đề nghị cô rời khỏi kinh thành, tránh xa thị phi, cô có bằng lòng không?”

Hoàng Tử Hà nhìn những ngón tay y. Tư thế cầm chén này cô đã ghi lòng tạc dạ. Nước trà xanh biếc cùng chén sứ xanh được giữ trong ba ngón tay trắng trẻo thon dài của y, lần đầu tiên họ gặp nhau, cô nhìn qua những hoa văn chạm trổ trên cửa học tử dưới ghế ngồi, chẳng thấy dung mạo y, chỉ thấy bàn tay cầm chén, như hoa lê soi bóng xuống sông xuân.

Bấy giờ, cô làm sao ngờ được, lại có ngày hôm nay.

Làm sao ngờ được cô gái nhếch nhác bị y lôi ra từ dưới ghế ngồi lại có một ngày trở thành người thân thiết nhất của y, nắm tay nhau đối diện với phong ba bão táp, không lia không bỏ.

Thế nên cô chỉ lắc đầu hỏi lại: “Nếu tôi tránh xa mưa gió, lánh đến nơi yên ổn đợi, gia có dám bảo đảm mình sẽ an toàn trở về, không để tôi đợi uống không?”

Lý Thư Bạch đắm đắm nhìn cô, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu: “Ta không dám.”

Khóe môi cô cong lên thành một nụ cười khó nhọc mà kiên định vô chừng: “Vậy tôi cứ ở lại đây thôi. Ít nhất cũng được gần gia đôi chút.”

Lý Thư Bạch lặng lẽ vuốt nhẹ tóc cô: “Thực lòng ta không hề muốn gió sa mưa táp đến cô.”

Hoàng Tử Hà áp tay lên mu bàn tay y, khẽ hỏi: “Gia biết... chuyện Trương Hàng Anh rồi ư?”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Biết rồi.”

“Vậy chắc gia cũng biết... Trương Vĩ Ích, cha của Trương Hàng Anh hôm nay đã gieo mình từ tường thành phía trên cửa Khai Viễn tự vẫn rồi chứ?”

Ánh mắt Lý Thư Bạch bình thản, chỉ ừm một tiếng: “Nghe nói trước lúc chết ông ta lại chửi rủa ta khuynh đảo triều đình, chắc thành kiến của người thiên

hạ đối với ta sẽ càng thêm sâu đậm.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên, vội hỏi: “Chuyện này mới xảy ra chưa lâu, tôi cũng từ cửa Khai Viễn ngồi xe ngựa thẳng đến đây, sao gia đã biết rồi?”

“Ừm, ta tự có nguồn tin chứ.” Lý Thư Bạch trầm ngâm giây lát mới gật đầu, “Đúng là một nước cờ tuyệt diệu. Cái chết của Thất đệ khiến ta mất chỗ đứng trong triều, còn cái chết của cha con họ Trương khiến muôn dân hoàn toàn tin rằng ta đã bị oan hồn nhập xác. Xem ra những gì ta làm mấy năm nay, công lao lớn đến đâu, cũng không chịu nổi một đòn của kẻ đó.”

“Miệng tiếng thiên hạ vốn dễ điều khiển mà. Hắn có thể lợi dụng thì chúng ta đương nhiên cũng có thể, hơn nữa còn có thể dựa vào đó mà phản kích.”

Song Lý Thư Bạch chỉ cười: “Chút mẹo vặt này muốn tra ra không khó. Gạt bỏ hết đám bầu xâu chỉ sợ thiên hạ không loạn và lũ dân ngu mù quảng tin lời đồn đại, kẻ được lợi nhiều nhất chính là gốc rễ của tin đồn. Cho nên đối phương làm được, nhưng chúng ta chớ tùy tiện làm theo.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 15.2

Hoàng Tử Hà gật đầu nhú mày: “Nhưng gia chắc cũng biết, giờ các tiết độ sứ đã rục rịch không yên, tôi e rằng...”

“Là chuyện của Chấn Vũ tiết độ sứ Lý Vĩnh ư?” Lý Thư Bạch thông dong hỏi: “Yên tâm đi, hấn xuất thân thương nhân, lúc cảm quân đánh trận không thu phục được thuộc hạ, chẳng làm nên trò trống gì đâu.”

Nhìn thái độ bình thản của y, Hoàng Tử Hà không khỏi lo lắng: “Nếu thánh thượng vin vào đó mà quy tội cho gia, e rằng tiết độ sứ các nơi cũng dấn đáng đến gia, gia lại phải gánh thêm tội.”

“Đã mang bấy nhiêu tội rồi, thêm nữa cũng có sao đâu.” Lý Thư Bạch sợ cô nghĩ nhiều bèn chuyển chủ đề: “Đạo này ta hỏi tường lại rất nhiều việc, nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu hôm ấy trên gác Tường Loan, Thất đệ làm cách nào biến mất trước mắt chúng ta.”

“Ngạc vương biến mất, ắt có mảnh lối. Nhưng kẻ đứng sau bày ra màn kịch biến mất này mới là mấu chốt. Tôi tin rằng đó cũng chính là hung thủ sắp đặt cái chết của cha con họ Trương, cùng một cách thức, đúng là muốn người ta không liên tưởng cũng khó.”

Nói rồi Hoàng Tử Hà giơ tay phải lên ấn vào hoa văn cỏ lá cuốn trên cây trâm, rút trâm ngọc bên trong ra. Cô vạch một đường thẳng trên mặt bàn, rồi ấn ngón tay vào đoạn cuối: “Giờ chúng ta đã đi đến đây, mà căn nguyên của mọi chuyện, ắt là từ...”

Ngón tay cô vòng lại nơi khởi đầu, dừng ở đó: “Cái chết của Kỳ Lạc quận chúa.”

Song Lý Thư Bạch lắc đầu: “Không, phải bắt đầu từ bốn năm trước, khi ta đến Từ Châu.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, khẽ nói: “Hoặc có lẽ bắt đầu từ hơn mười năm trước, ngày tiên hoàng qua đời.”

Lý Thư Bạch gật đầu, trở vào phần đầu đường thẳng: Ngày tiên hoàng băng hà, con cá đỏ. Sau đó mới đến vạch mốc thứ hai: Từ Châu, loạn Bàng Huân, lá bùa.

Mốc thứ ba: Cuối hè năm ngoái, Kỳ Lạc quận chúa qua đời.

Tình hình xoay chuyển đột ngột, biến cố càng lúc càng dồn dập.

Mốc thứ tư: Đông chí năm ngoái, Ngạc vương mất tích.

Mốc thứ năm: Mồng một Tết, Ngạc vương chết.

Mốc thứ sáu: Hôm nay, cha con Trương Hằng Anh chết.

Ngoài những mốc lớn này, Hoàng Tử Hà lại thêm vào vô số chuyện nhỏ nhặt nữa.

Con cá đỏ của Mộc Thiện đại sư, thanh kiếm năm xưa của Tắc Thiên hoàng đế, bức ngự bút tiên đế ban cho Trương Vi Ích...

Cô cầm cây trâm ngọc, lặng lẽ nhìn đường thẳng vạch trên bàn, cùng những dấu mốc càng về cuối càng thêm chi chít, chỉ quan sát và nghĩ lại những sự việc ấy, cũng đủ khiến người ta chẳng lạnh mà run.

Lý Thư Bạch cũng cúi xuống nhìn đường thẳng nọ cùng những vạch đánh dấu, chẳng khác nào một mũi tên càng lúc càng áp sát, giờ đã đến sát mi mắt.

Hàng mi lay động như bị mũi tên vô hình bắn trúng, bắt giác nhắm nghiền lại, y im lặng giây lát mới nhớ ra một việc, bèn hỏi: “Hôm nay cô làm sao vào được đây?”

“Vương Tông Thực đưa tôi đến, nói rằng muốn tặng tôi một món quà.”

“Để cô gặp ta cũng tính là quà ư?” Y ngược lên.

Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ, đang định nói thì Lý Thư Bạch đã gờ tay ngăn lại.

Y cầm chiếc khăn tay bên cạnh nhúng nước trà rồi lau đường thẳng trên bàn đi. Hoàng Tử Hà ngó ra, đang định hỏi thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chân rất khê, có người đang bước lên hành lang.

Y hất cằm ra hiệu cho cô lánh vào bên trong, đoạn nhanh nhẹn đổ trà trong chén cô sang chén mình, dùng khăn lau sạch ly trà úp xuống khay.

Tiếng chân đến gần, một giọng quen thuộc vang lên: “Bệ hạ, hành lang này gần nước nên trơn trượt ẩm ướt, bệ hạ phải cẩn thận...”

Hoàng Tử Hà nấp dưới cửa sổ phòng bên, đương nhiên nhận ra giọng Từ Phùng Hàn, hoạn quan thân cận bên cạnh hoàng đế. Người y thấp tùng, hẳn là đương kim thánh thượng.

Mười mấy người rầm rập băng qua song cửa ngay trên đầu, khiến cô bắt giác co người lại, nín thở.

Lý Thư Bạch đứng dậy ra cửa đón. Hoàng đế nhìn quanh rồi khen: “Tứ đệ, phong cảnh nơi này đúng là thoát tục, đệ ở đây thấy sao?”

Lý Thư Bạch liền thưa: “Ngồi ngắm hoa rơi, nằm nghe nước chảy, phong vị thực không sao tả xiết.”

Hoàng đế gạt đầu nắm lấy tay y: “Cảnh sắc nơi này thực đẹp. Hôm nay trẫm đến đây, cũng là muốn xin đệ một ly trà.”

“Thần đệ không dám.” Lý Thư Bạch vội mời ngài ngự ngồi trên, rồi chính tay rót trà dâng lên. Khi chọn chén, bàn tay y lặng lẽ lướt qua chiếc chén Hoàng Tử Hà đã dùng, lấy cho hoàng đế chén khác.

Hoàng đế tươi cười bưng ly trà lên mũi khẽ ngửi rồi nhận xét: “Vạn sự trên đời đều suy từ đây mà ra cả. Tứ đệ thông tuệ xuất chúng, ngay pha trà cũng sâu sắc hơn người thường.”

“Bệ hạ quá lời, chẳng qua nơi này khung cảnh thanh u, làm nổi bật hương vị thực sự của trà thôi.” Lý Thư Bạch thần nhiên đáp, nhìn xuống ly trà trong tay, ly trà này đã bị đổ lần cả trà của Hoàng Tử Hà vào, xưa nay y ưa sạch sẽ, không bao giờ đụng đến thứ của người khác, nhưng thấy hoàng đế không chịu uống trà mình pha, bèn thông thả uống luôn ly trà lần.

Hoàng đế cả cười, đưa mắt cho Từ Phùng Hàn. Từ Phùng Hàn hiểu ý, bèn cùng tất cả người hầu lùi ra khỏi phòng, lánh thật xa.

Đội tiếng chân đi xa, hoàng đế mới lên tiếng: “Giờ không còn ai nữa, chúng ta thân thiết một chút chẳng sao, Tứ đệ cứ gọi ta là đại ca đi.”

“Thần đệ không dám.” Lý Thư Bạch vội thoái thác.

“Có gì không dám, lẽ nào trong nhà đế vương không còn huynh đệ nữa ư?” Hoàng đế đặt ly trà xuống thờ dài, “Anh em chúng ta tổng cộng mười mấy người, kẻ chết yêu, kẻ qua đời lúc đương độ tráng niên, từ khi trẫm đăng cơ đến nay, chỉ còn lại trẫm, đệ, Cửu đệ và Thập đệ... Thực không ngờ đệ và Thất đệ lại liên tục hiểu lầm nhau, đến nước này...”

Thấy hoàng đế ngẹn ngào thương cảm, nói không nên lời, Lý Thư Bạch bình tĩnh đáp: “Bệ hạ hiểu lầm thần đệ rồi. Thần đệ và Thất đệ, tuy bị người ta xúi bẩy ly gián dẫn đến hiểu lầm nhau, song chẳng có thù oán gì không tháo gỡ được cả.”

Hoàng đế trầm ngâm nhìn y, chậm rãi nói: “Nhưng người người đều nói hôm ấy ở đằng sau chùa Hương Tích, đệ đã sát hại Thất đệ ngay trước mặt bảy nhiều người... Tất cả mọi người ở hiện trường hôm ấy đều có thể làm chứng rằng đệ đã giết Thất đệ.”

Lý Thư Bạch nhìn xuống ly trà trong tay, im lặng.

“Tứ đệ, Thất đệ xưa nay yêu mến kính trọng đệ, hai người cũng rất thân với nhau, rốt cuộc đệ đã làm gì mà khiến Thất đệ tin tưởng đệ nhất phải liều cả mạng sống vạch trần tội lỗi của đệ trước mọi người?” Giọng hoàng đế trầm thấp, chất chứa đau thương, “Tứ đệ, rốt cuộc đệ muốn làm gì, mà bất chấp cả tính mạng của Thất đệ?”

“Bệ hạ cho rằng thần đệ mưu hại Thất đệ ư?” Lý Thư Bạch bình thần hỏi.

“Trẫm không muốn, cũng không dám tin!” Ngài ngự nhàu mày, giọng rầu rầu, “Nhưng trên gác Tường Loan, trẫm đã chính tai nghe thấy Thất đệ mắng mỏ đệ; đệ sát hại Thất đệ ở chùa Hương Tích, lại có hơn trăm quân Thần Sách làm chứng, bảo trẫm làm sao tin được đệ nữa đây?” Có lẽ vì quá kích động nên nói xong mấy câu này, hoàng đế bật ho sặc sụa.

“Thần đệ chỉ muốn hỏi bệ hạ một câu thôi.” Lý Thư Bạch đặt ly trà xuống, trầm tĩnh hỏi: “Hôm ấy ngay trước mặt mọi người, Thất đệ đã gieo mình từ gác Tường Loan cao ngất xuống, theo lý thì không thể sống được, vậy mà tại sao một người đã chết, lại xuất hiện ở sau chùa Hương Tích?”

Hoàng đế sầm mặt xuống, trông rất khó coi. Ngài ngự chăm chăm nhìn Quý vương vẫn ung dung bình thản, chậm rãi giải thích: “Có lẽ là liệt tổ liệt tông trên trời linh thiêng, phù hộ Thất đệ thoát nạn.”

“Bệ hạ là vua một nước mà cũng tin mấy lời mê tín chuyên để lừa gạt dân quê ư?” Ánh mắt Lý Thư Bạch trong veo, giọng nói như gió trên mặt nước, “Thực ra, một người bất luận là hoàng thân quốc thích hay thường dân áo vải, cũng chỉ có một cái mạng mà thôi, không thể chết đến hai lần được. Bởi vậy, nếu Thất đệ chửi rủa thần đế rồi gieo mình tự vẫn là thật, vậy thì người bị đệ giết ở chùa Hương Tích hôm ấy không phải là Thất đệ; còn nếu người chết ở sau chùa Hương Tích là Thất đệ, vậy kẻ đứng trên gác Tường Loan chửi mắng đệ khuấy đảo giang sơn ắt không phải là Thất đệ nữa. Bệ hạ nói có phải không?”

Giọng y rất ôn hòa chậm rãi, song hoàng đế lại cau mày, day day huyết thái dương, ngã người ra lưng ghế, nghiêng răng nhấm nghiền mắt lại.

“Bệ hạ thánh minh quyết đoán, nếu muốn định tội thần đế, thì thần đế chỉ muốn hỏi, rốt cuộc mình mắc tội gì? Bức tử Thất đệ trên gác Tường Loan, hay giết Thất đệ ở chùa Hương Tích trước mặt hơn trăm quân Thần Sách? Rốt cuộc tội của đệ là gì?”

Trán hoàng đế nổi gân xanh, hồi lâu mới rít qua kẽ răng: “Hai tội này... có khác gì nhau?”

“Dĩ nhiên là khác rồi.” Lý Thư Bạch thông dong rót cho ngài ngự thêm một ly trà, giọng rành mạch chậm rãi như nước chảy ngoài sông, “Nếu bệ hạ buộc tội đệ ép chết Thất đệ trên gác Tường Loan, vậy thì không lâu sau Thất đệ lại xuất hiện ở chùa Hương Tích, nên tội danh này không thể định được; nếu bệ hạ buộc tội đệ giết Ngạc vương ở chùa Hương Tích, vậy kẻ dùng cái chết vu cáo thần đế trên gác Tường Loan là ai? Sao biết được lần này có phải lại là giả chết vu cáo hay không? Vụ này không thăm vấn điều tra lại thì không ổn.”

Nói đến đây, thấy sắc mặt hoàng đế đã vô cùng khó coi, Lý Thư Bạch mỉm cười: “Tâu bệ hạ, xem ra cái chết của Thất đệ còn rất nhiều nghi vấn, thần đế quyết không thể hồ đồ đền mạng cho Thất đệ như thế được.”

Hoàng đế dẫn tay lên bàn, thông thả nhả ra mấy chữ: “Đệ muốn... thế nào?”

“Thần đế bất tài, nhưng thiên hạ rộng lớn, người tin tưởng đệ chắc cũng còn một hai kẻ. Thần đế rơi vào cảnh này, chỉ còn vượn cổ chờ chém, nhưng bệ hạ cũng phải cho người trong thiên hạ một tội danh khiến họ tâm phục khẩu phục, bằng không muôn dân thiên hạ ắt sẽ tìm hiểu chân tướng bên trong, đến lúc đó e lại làm xôn xao trong triều ngoài nội, chuốc thêm phiền phức.” Nói xong, y im lặng nhìn hoàng đế, đợi ngài ngự phản ứng.

Trong phòng lặng phắc, chỉ có tiếng gió khe khẽ bên ngoài, hoa bay xào xạc, sóng gợn lăn tăn.

Mặc cho hoa rơi như tuyết, Lý Thư Bạch vẫn ngồi bất động trước mặt hoàng đế, nét mặt không hề thay đổi, bình thản trầm tĩnh.

Trái lại, sắc mặt hoàng đế càng lúc càng khó coi, thậm chí còn tái ngắt đi, mồ hôi lấm tấm trên trán, thân thể không kiềm được run lên khe khẽ.

Thấy hoàng đế đau đớn, Lý Thư Bạch nhồm dậy, toan bóp đầu giúp: “Bệ hạ có bệnh, sao còn phải đích thân đến đây thăm thần đế làm chi? Cứ cho người truyền vào triệu kiến có phải hơn không?”

Hoàng đế ôm đầu rên rỉ, đẩy tay Lý Thư Bạch ra, yếu ớt gọi: “Phùng Hàn...” Tiếng gọi đã nhỏ, lại như hụt hơi, song Từ Phùng Hàn vốn ở tí ngoài xa đã chạy ngay vào, thấy hoàng đế như vậy thì vội vả lấy lọ thuốc trong tay áo ra, cho ngài ngự uống hai viên, chiêu bằng nước trà.

Lý Thư Bạch lạnh lùng đứng nhìn, đợi Từ Phùng Hàn đỡ hoàng đế ngã người xuống sập nghi mới đi đến bên hỏi nhỏ: “Bệ hạ long thể bất an, sao người không ngăn người đừng xuất cung?”

Từ Phùng Hàn nhăn nhó đáp: “Quý vương điện hạ, bệ hạ quan tâm vương gia, đã định triệu kiến hỏi han việc này từ lâu. Nhưng người người trong cung đều khuyên rằng vương gia bị giam lỏng ở đây, lại bị muôn người oán hận, nếu tới gặp bệ hạ thực rất không ổn. Vì vậy bệ hạ mới phải giấu giếm tất cả mọi người tới thăm gia, tình nghĩa anh em sâu nặng như thế, lão nô làm sao khuyên nổi?”

Lý Thư Bạch nhìn hoàng đế đang chau mày đỡ trán nằm trên sập, thờ dãi không nói gì nữa.

Đợi con đầu đầu của ngài ngự qua đi, Từ Phùng Hàn dè dặt hỏi: “Bệ hạ đã muốn khởi giá về cung chưa?”

Hoàng đế gật nhẹ đầu, khẽ đến mức gần như không thể nhận ra.

Lý Thư Bạch bình thản khom lưng: “Đề thần đế tiễn bệ hạ.”

Hoàng đế Từ Hà nín thở, hoàng đế đi khỏi đã lâu vẫn chưa dám động dậy.

Mãi tới khi Lý Thư Bạch bước vào, ngồi xuống bên cạnh, cô mới giật mình thở hắt ra, thấy lưng ướt đầm mồ hôi.

Lý Thư Bạch vỗ nhẹ vai cô nói nhỏ: “Bệ hạ đã nổi sát tâm rồi, cô mau về đi, kéo lại gập rắc rồi.”

Hoàng đế Từ Hà nắm chặt lấy tay y, run run hỏi: “Vậy còn gia?”

“Ta đã nói rồi, ta ở đây vượn cổ chờ chém, ngồi yên đợi chết mà thôi.” Y nắm chặt tay cô, mười ngón đan vào nhau, mỉm cười như có như không, “Nếu ta bỏ trốn, người trong thiên hạ sẽ coi ta là hung thủ giết hại Ngạc vương, dù giữ được mạng sống cũng ô danh một đời, cái chết không rõ nguyên do của Thất đệ cũng thành ra vô nghĩa.”

Hoàng Tử Hà chăm chú nhìn gương mặt điềm đạm mà kiên định của y, buột miệng hỏi: “Sự thật lẽ nào quan trọng hơn tính mạng sao?”

Lý Thư Bạch phì cười, vuốt tóc Hoàng Tử Hà hỏi: “Nữ thám tử đứng đầu thiên hạ sao lại hỏi một câu thế này?”

Hoàng Tử Hà cắn môi, lặng lẽ gật đầu: “Gia nói phải.. Bất luận sự thật là gì, bất luận thế lực sau màn lớn đến đâu, thì điều duy nhất tôi có thể làm được là truy tìm sự thật, để Ngạc vương dưới tuổi vàng được yên nghỉ.”

“Huống hồ sự thật lần này còn liên quan đến an nguy của ta, phải không nào?” Y mỉm cười nhìn cô, nghĩ ngợi rồi lại nuối tiếc lắc đầu, “Thực ra cô ở cạnh Vương Uân cũng khá an toàn. Dù sao hiện giờ thế lực cô phải đối mặt còn mạnh hơn tưởng tượng nhiều đấy.”

“Tôi không sợ. Từ khi rời Thục, một mình lên Trường An đuổi theo gia, tôi đã nghĩ kỹ rồi.” Hoàng Tử Hà chống cằm, tựa song ngắm nhìn hoa rơi như tuyết, rồi ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch, nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thẳm đang nhìn mình, chậm rãi tiếp: “Đã đi bước này, thì coi như suốt đời không thể quay đầu lại nữa.”

Gã vào nhà giàu sang hiển hách, sống yên ổn một đời, giúp chồng dạy con... tất cả những điều đó, khi leo lên lưng Na Phát Sa nhắm thẳng hướng Bắc, cô đã bỏ lại sau lưng.

Từ đó về sau, cuộc đời cô rẽ sang một hướng khác. Trước mắt chỉ toàn mây mù mờ mịt, bước chân giẫm xuống khi là cỏ thơm, khi là gai nhọn. Lúc mây mù trước mặt tan đi, có lẽ là vực sâu, cũng có lẽ là đường quang..

Nhưng bất luận có gì, cô cũng sẽ ngẩng cao đầu đối diện, dầu có ngàn vạn khó khăn cũng chẳng sờn lòng. Bởi đây là con đường cô lựa chọn. Bởi người đồng hành cùng cô, là Lý Thư Bạch.

Còn nhớ năm ngoái, lá đỏ như hoa, sáng lạn chói mắt, núi Nam sông Bắc tiễn đưa cô. Còn giờ đây cô đang ngồi bên cạnh Lý Thư Bạch, đã là hoa rơi như tuyết.

“Bất luận ra sao, ít nhất hôm nay chúng ta vẫn còn ngồi bên nhau. Gia, tôi, còn cả một trời hoa nở ngoài kia nữa. Ít ra cũng không phụ tháng năm.”

“Món quà vừa rồi người có thích không?”

Quay về xe ngựa, Vương Tông Thực thân nhiên hỏi.

Hoàng Tử Hà cúi đầu cảm tạ: “Thích lắm, Từ Hà đa tạ Vương công công.” Nếu hôm nay không nghe được hoàng đế nói chuyện với Lý Thư Bạch, làm sao cô biết được hoàng đế đã thôi vờ vịt, sinh lòng muốn giết y, cũng làm sao biết được tình cảnh của y đã khó khăn đến thế này.

Tuy Lý Thư Bạch lấy mâu của người đâm vào thuẫn của người, tạm thời giải trừ được thế nguy, nhưng nếu đã muốn truy cứu thì thế nào chẳng có có. Giờ trong triều ngoài nội đều bị sách động, người đời ai cũng nghi ngờ Lý Thư Bạch, muốn vu thêm tội có gì là khó.

Dường như nhìn thấu tâm tư cô, Vương Tông Thực bèn hỏi: “Người có biết vì sao hôm nay bệ hạ lại đích thân đến thăm Quý vương không?”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ ngược lên nhìn y.

“Ta đã nói rồi thôi, hiện giờ tiết độ sứ các nơi đều rục rịch nổi dậy, Thần Sách quân tuy có thể trấn giữ Trường An, nhưng quân lính đóng ở các nơi lại do Quý vương nắm giữ. Giờ hoàng thượng bệnh nặng, thái tử còn nhỏ, trước tình thế ấy...” Nói tới đây, Vương Tông Thực neho mắt quan sát cô, “Chẳng biết thái độ của bệ hạ với Quý vương thế nào?”

Đường phố Trường An bằng phẳng, xe ngựa chỉ hơi lắc lư nhẹ nhẹ. Hoàng Tử Hà trầm tĩnh ngồi im, đáp ngắn gọn: “Bệ hạ... có vẻ muốn giải quyết việc này thật nhanh.”

Vương Tông Thực chăm chú quan sát, thấy cô không có thái độ hay lời lẽ gì khác, mới nói: “Yên tâm đi, dù bệ hạ là đế vương, cũng có rất nhiều việc không thể làm theo ý mình được.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu: “Vương công công nói phải.”

“Hơn nữa, những gì có thể làm sau chuyện này còn nhiều, không chỉ hoàng thượng, mà cô, tôi, cũng có thể... thậm chí...” Vương Tông Thực đưa mắt nhìn lại phường Tu Chính đằng sau, rồi mới thông thả nói tiếp, “Rất nhiều người sẽ nắm lấy cơ hội này.”

Bạn đang đọc truyện *Trăm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 16: Ráng chiều như lụa

Phường Vinh Xương tuy ở gần cung Đại Minh, nhưng giờ đương lúc hoàng hôn, nhà nhà khói bếp, đóng cửa cài then, nhất thời quang cảnh có phần hiu quạnh.

Vương Tông Thực đưa Hoàng Tử Hà về đến cửa nhà họ Vương, xe vừa dừng, Vương Uẩn đã từ trong nhà bước ra. Thì ra y đợi cô đã lâu.

Thấy Vương Tông Thực, Vương Uẩn hơi ngượng ngịu, vội chào: “Vương công công.”

“Ừm.” Vương Tông Thực đóng cửa xe, chẳng buồn chào lại, nghênh ngang đi thẳng.

Vương Uẩn nhìn theo cỗ xe ngựa xa dần, cười bảo Hoàng Tử Hà: “Ta đã bảo mà, thiên hạ rộng lớn nhưng Vương công công chỉ thích mỗi mình cô thôi, hằng ngày đến ta cũng chẳng thêm để mắt đâu.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu một mồi cười đáp lại, không tiếp lời y.

Người hầu trong nhà rất tinh ý, đã dọn sẵn cơm tối cho cả hai người. Vương Uẩn thân nhiên cùng cô dùng cơm.

Cuối trời rắng chiều như lửa hắt vào hiên, khiến toàn thân hai người cũng nhuốm đỏ. Vương Uẩn lặng ngắm dung nhan cô trong rắng chiều rực rỡ, cơ hồ không rời nổi mắt.

Cảm giác được ánh mắt của y, Hoàng Tử Hà vội quay đi sai người lấy đèn đến.

Hoàng hôn nhạt dần, bóng lam thẫm bắt đầu buông xuống. Họ ngồi đối diện nhau dưới ánh lửa và rắng chiều vàng vọt còn sót lại. Cuối cùng, vẫn là cô phải lên tiếng hỏi trước: “Hôm nay tới có việc gì quan trọng ư?”

Vương Uẩn cười, đặt đôi đũa bạc trong tay xuống đáp: “Một là chúc mừng cô rửa sạch tội danh, vạch rõ hung thủ thực sự, thoát khỏi vòng lao lý.”

Hoàng Tử Hà cup mắt đáp: “Đều nhờ Vương công tử... Uẩn Chi giúp đỡ cả, bằng không sao tôi thoát ra khỏi Đại Lý Tự được?”

“Ta vốn định trực tiếp ra tay với Trương Hàng Anh, lời chân tướng ra, nhưng Vương công công nói cô ắt sẽ xử lý ổn thỏa việc này, nên ta để lại cho cô vậy.” Nói rồi, Vương Uẩn đan hai tay vào nhau, nhìn cô dò hỏi: “Thứ hai là, nếu thuận lợi thì trong vòng một hai tháng nữa Quý vương sẽ có thể bình an về phủ, làm vương gia như thường, thậm chí còn hiển hách hơn trước.”

Hoàng Tử Hà tròn mắt ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi lại: “Lời này là thực chứ?”

“Đương nhiên, sao ta lừa cô được?” Nhìn thái độ vừa mừng rỡ vừa nghi hoặc của cô, vẻ mặt y trở nên cực kỳ phức tạp, ánh mắt đắm đuối nhìn cô cũng lộ ra ngàn vạn tâm tư không nói nên lời, “Thứ ba là... Tử Hà, giờ sắp sang xuân, thời tiết cũng ấm dần lên. Nếu giờ ta cùng cô về Thực, cô xem...có ổn không?” Gương mặt y tươi tắn, khoe môi cong lên rất dịu dàng, ánh mắt nhìn cô hơi dè dặt, pha lẫn vài phần rụt rè ngượng ngịu, song đôi tay đan chặt vào nhau lại tiết lộ nỗi căng thẳng khó mà che giấu.

Hoàng Tử Hà mở to mắt ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu xuống. Hàng mi che đi ánh mắt cô, cũng ngăn ánh mắt y nhìn cô.

Giọng Vương Uẩn vẫn ôn hòa, nhưng đã nhuốm vẻ lạnh lùng khó mà nói rõ: “Như vậy khi hai ta quay về thì Quý vương cũng có thể về phủ. Há chẳng phải tốt đẹp đôi đôi ư?”

Tay Hoàng Tử Hà bắt giác run bắn lên. Cô vô thức nắm chặt lấy hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay. Đôi hạt tương tự đỏ thắm, tròn trịa, vẫn còn âm ấm, theo quán tính lại trượt dọc theo đường vòng cung xấp lại bên nhau.

Cô hiểu ý Vương Uẩn. Lần này theo y về Thực, đương nhiên là để cúng tế gia đình cô, sau đó các trưởng lão trong gia tộc họ Hoàng sẽ đứng ra gả cô, nhà họ Vương cũng chính thức rước cô về.

Hôm nay khi tới thăm Lý Thư Bạch, rõ ràng hoàng đế đã có ý muốn giết trừ y, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ dồn y vào chỗ chết. Thế cục hiện giờ vô vàn nguy cấp, họ đã bị ép đến đường cùng. Vậy mà Vương Uẩn lại nói với cô: khi hai người thành thân quay về cũng là lúc Lý Thư Bạch thoát nạn. Giờ tình cảnh họ phải đối mặt đã hung hiểm nhường này, chẳng rõ nhà họ Vương Lang Gia có cách gì, nhưng Vương Uẩn đã hứa như thế, ắt là nắm chắc mười mươi, không thể thất thủ.

Tốt đẹp đôi đôi - cả cuộc đời cô, tự do của cô, chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi.

Cô siết chặt hai hạt đậu đỏ, không thốt nổi một chữ nào.

Trước thái độ chần chừ và nghi hoặc của cô, Vương Uẩn chợt thấy cảm giận khó nén, nhưng ngay lập tức, y quay mặt đi, chỉ e mình không kiềm chế nổi lại để cô nhận ra vẻ giận dữ trong mắt.

Nhớ lại sau khi hành thích Lý Thư Bạch thất bại, y rất lo sẽ làm liên lụy đến gia tộc, bấy giờ Lý Thư Bạch đã cười cười nói khích y: “Uẩn Chi lẽ nào không tin vào bản thân mình? Chẳng lẽ ngươi cho rằng nếu không có hôn ước ràng buộc, Tử Hà sẽ không chọn ngươi?”

Thực ra bấy giờ y đã biết, nếu nhận lời Lý Thư Bạch, viết ra tờ giấy từ hôn kia, e rằng đời này kiếp này sẽ chẳng còn cơ hội ở bên Hoàng Tử Hà nữa. Nhưng y vẫn vờ rút lui, để bảo vệ bản thân và gia tộc, y đã lấy tờ giấy từ hôn ấy đổi lấy lời hứa về kinh của Lý Thư Bạch.

Bởi vậy, khi bé Hoàng Tử Hà chết cồng ngắc lịm ở chùa An Quốc về nhà, y gần như đã cảm tạ trời cao ban cho mình cơ hội. Cô khẳng khái muốn phá giải bí ẩn xung quanh Lý Thư Bạch, lẽ nào y không rõ cô muốn mượn sức nhà họ Vương? Nhưng nếu cô quyết giúp đỡ Lý Thư Bạch, y đành vờ như không biết, tự an ủi rằng, dù sao mình cũng từng lợi dụng cô, lần này coi như huê.

Thực ra, trong lòng hai người đều hiểu rõ, cũng biết đối phương thấu tỏ tâm tư mình. Chỉ là cách một lớp giấy mỏng, mà không ai chịu nói toạc ra, cố tình giữ mãi một khoảng cách.

Đến giờ, trước thái độ im lặng của cô, y không nhẫn nại được nữa, nhìn ra chút sắc chiều đỏ tía nhàn nhạt còn roi rớt ngoài song, lên tiếng: “Còn một việc thứ tư, nhất định cô cũng muốn nghe.”

“Không...không cần đâu.” Hoàng Tử Hà cắt lời. Cô ngược nhìn y, mỉm cười nhợt nhạt, còn nhạt hơn ráng chiều lúc này, “Xuân về hoa nở, xuân Nam về Thục thật vừa khéo.”

Vương Uẩn không ngờ cô lại bằng lòng, nhất thời sững ra.

Nói được ra miệng cũng giống như thở hắt ra một hơi, cô chậm rãi tiếp, như chỉ để mình nghe: “Đúng thế, chúng ta dù sao cũng phải thành thân, sớm hay muộn thì có khác gì đâu? Còn về Quý vương, nếu Uẩn Chi có thể giúp gia thoát được nạn này, cũng coi như trả giùm tôi món nợ ân tình, từ nay về sau, chúng tôi...không ai nợ ai, không còn gì nữa.”

Thấy cô ngơ ngẩn nhìn ra ráng chiều ngoài cửa sổ, nói mà như để chính mình nghe, lòng y đau đớn khôn tả, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười dịu dàng, nắm lấy cô tay rã rồi rủ xuống của cô, kéo tay phải cô ra khỏi hai hạt đậu, nói nhỏ: “Thứ tư là, các tiết độ sứ rục rịch ngóc dậy chính là thời cơ tốt của chúng ta. Gần đây trong kinh đã xôn xao bàn tán, nếu Quý vương qua đời, chur hầu các nơi ắt khó mà kiềm chế được. Chỉ cần thánh thượng ra tay với Quý vương, thì chẳng khác nào bẻ đá đập chân mình. Tin rằng bề hạ không thể không kiêng dè.”

Tâm trí Hoàng Tử Hà thoáng hiện lên những lời Lý Thư Bạch từng nói. Đường như Lý Thư Bạch không tán thành phương pháp này. Nhưng chủ yếu y sợ phe mình đề lộ phong thanh sẽ bị người ta lần ra ngọn nguồn, lại thành ra dẫn lửa đốt mình. Lần này là nhà họ Vương, vốn không mấy khi qua lại với Quý vương, có tra cũng không ra manh mối.

Vì thế, cô chỉ gật đầu, im lặng.

Thấy cô gật đầu, Vương Uẩn cúi đầu cười, áp tay cô giữa hai lòng bàn tay mình, siết chặt thật lâu.

Sắc tia pha vàng của tia nắng chiều cuối cùng diễm lệ đến mức vừa trông thấy đã chuẩn bị tan biến. Y nắm tay cô, nhìn ra hoàng hôn ngoài cửa sổ, thấy bàn tay cô yếu ớt mà lạnh buốt, nắm trong tay mình lại càng thêm rời rã.

Tối hôm ấy, Hoàng Tử Hà ngồi dưới ngọn nến, tháo sợi dây vàng xâu hai hạt đậu đỏ ra, bỏ vào túi gấm, đặt dưới gối rồi tựa thành giường thần thờ nhìn ra ngoài. Tháng Giêng rét như cắt, hà hơi ra cũng thành sương, ánh trăng ngoài song thấm đẫm giá rét, lại càng thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt cô dờ dẩn lướt qua mọi vật trong phòng, rồi dừng lại ở đôi cá đặt trên bàn. Hai con cá thường ngày rất lạng lẽ, hôm nay lại phẩn khởi bơi đi bơi lại trong bình, vây quanh hạt đậu đỏ chìm dưới đáy nước.

Đò thắm, tròn trịa, chẳng khác nào hai hạt đậu cô vừa cời ra, khiến tim cô thót lên, vội nhồm dẩy, đi đến bên bàn nhìn kỹ.

Thì ra là vô số trứng cá tụ lại thành một đám, dính vào đáy bình, to chừng nửa hạt gạo, hệt như một giọt máu tươi chìm sâu đáy nước.

Cô ngẩn ngơ nhúng tay xuống nước, chạm vào đám trứng. A Già Thập Niết chỉ bằng đốt ngón tay, trứng của nó lại càng nhỏ, chạm vào là tan tác như bụi trần, sau khi tán ra thì khó mà tìm lại được, như một giọt máu nhỏ vào nước rồi loang ra, như có như không.

Lúc Vương Tông Thục tặng đôi cá từng dặn cô, loài này sinh sản rất khó, người đời lại không biết ấp nở, thành ra hiếm. Người không biết cách ấp, tới khi nó đẻ trứng thì báo cho ta, ta sẽ tự tới lấy.

Cô bưng bình lưu ly lên, nhìn kỹ đám trứng cá chìm dưới đáy, sực nhớ hồi ở Thục từng nghe trộm được Tề Đằng hỏi Vũ Tuyên: “Người có nhớ con cá đỏ của ta đâu rồi không?”

Câu hỏi vô tình nghe được, giờ nghĩ đến lại làm cô càng sồn gai ốc. Hai con cá tưởng chừng vô tri vô giác, tự sinh tự diệt, giờ nhìn kỹ bỗng như máu tươi ngưng kết thành, toát lên vẻ rợn rợn đáng sợ, khiến cô bất giác phải đặt ngay bình xuống, lùi lại mấy bước.

Hồi lâu, cô mới thôi tắt ngọn đèn trên bàn, mượn ánh trăng nhàn nhạt ngoài song mà quay về giường. Nhưng hai con cá trong bình vẫn vô cùng hưng phấn, khuấy cho sóng loang ra, ánh sáng kỳ dị ánh lên lẫn lộn trong phòng khiến người ta càng thêm bất an.

Hoàng Tử Hà lại phải trở dậy đẩy cái bình vào góc khuất ánh trăng, rồi mới yên tâm nằm xuống.

Cô nhớ đến cái chết của cha mẹ, của Vũ Tuyên, nghĩ đến trăm độc, đến lá bùa của Lý Thư Bạch, từ từ cuộn tròn người, nhắm nghiền mắt lại. Làn tay xuống dưới gối nắm lấy túi gấm, áp vào mặt mình. Mặt gấm mịn màng mềm mại áp vào da cô, gần như không cảm giác được vật trong túi nữa.

Cô thầm nhủ, thôi thì chọn con đường đơn giản nhất vậy, đã liên lụy đến quá nhiều người cô quý mến, bản thân cô cũng quá mệt rồi.

Dù sao đời này có trôi qua thế nào, rồi cũng qua hết thôi mà. Kẻ bên cạnh là ai, có gì quan trọng đâu? Chỉ cần Lý Thư Bạch có thể thoát được cảnh này,

chỉ cần những người quan trọng bên cạnh không lâm vào thảm kịch vì cô nữa, thì mọi thứ có gì quan trọng nữa đâu?

Cô lặng lẽ phủ phục trên gối, nhắm nghiền mắt lại.

Giữa lúc mơ màng, cô nghe thấy một tiếng gọi dịu dàng: “Từ Hà, Từ Hà...”

Hoàng Từ Hà mở bừng mắt, thấy Lý Thư Bạch đang đứng trước giường. Y cúi xuống chăm chăm nhìn cô, ánh trắng từ sau lưng y hắt lại, khắc sâu hình dáng y vào đáy mắt cô.

Cô rời rã cả người, vươn tay ra gọi khẽ: “Vương gia”, chợt thấy nước mắt lăn dài. Y cũng vươn tay ra toan chạm vào cô, nhưng bàn tay vừa chìa ra nửa chừng đã nhuộm đỏ màu máu. Cô kinh ngạc phát hiện người đứng đối diện chìa tay với mình là Vũ Tuyên. Hắn mấp máy môi gọi: “A Hà”, máu trong miệng ộc ra, còn chưa kịp nhỏ xuống đất đã hóa thành ngàn vạn con A Già Thập Niết nhảy tanh tách bên trướng. Rồi thoát chốc, chúng lại tụ thành một lưỡi dao, đâm vào lồng ngực, đó là Ngạc vương Lý Nhuận cầm dao đâm thẳng vào ngực mình rồi bật cười ha hả, biến thành ngọn lửa bốc cao ngút trời. Đồng lửa ấy chính y khơi lên ở gác Trường Loan, làm biến dạng cả bầu trời đêm, khiến tất cả đều trở nên quỷ dị khác thường...

Hoàng Từ Hà run bắn người tỉnh giấc, thấy ngoài cửa sổ đã sáng bạch.

Túi gấm dưới gối còn nguyên, cá trong bình vẫn đầy.

Một ngày mới đã đến, còn vô vàn bí ẩn kỳ dị chờ đợi cô. Dù mệt đến mức không muốn nhấc mình dậy, cô cũng phải đối mặt với tất cả, không thể trốn tránh.

Cô khoác áo trở dậy, cầm bút viết một phong thư, ghi địa chỉ nhà huynh trưởng Chu Từ Tàn, sai đưa đầy tớ nhỏ đưa đi.

Đợi cô rửa mặt xong bắt đầu ăn sáng thì Chu Từ Tàn cũng tức tốc chạy đến, ngồi xuống trước mặt, vẻ ngáp ngừng.

Hoàng Từ Hà múc cho gã một bát cháo. Chu Từ Tàn bưng bát cháo nhìn cô, tần ngần hỏi: “Cô viết thư là muốn...bảo ta chú ý săn sóc Tích Thúy ư?”

Hoàng Từ Hà gật đầu: “Tôi rất lo cho cô ấy, sợ có người ám hại, cũng sợ cô ấy làm tổn hại chính mình.”

Chu Từ Tàn lúng túng nhìn cô, chần chừ một lát mới nói: “Tích Thúy...”

“Cô ấy làm sao?” Hoàng Từ Hà giật thót mình, hỏi dồn.

Ta vốn không định kể, sợ cô đau lòng...Nhưng hôm qua lúc tới nghĩa địa thành Nam tế bái Trương đại ca, ta đã gặp Trương đại ca tới nhận xác, huynh ấy gần như suy sụp, khóc lóc nói, em trai đã chết, cha cũng qua đời, ngay Tích Thúy cũng chẳng thấy đâu nữa...”

Hoàng Từ Hà cuống lên hỏi: “Sao lại không thấy?”

“Thì là...sau khi Trương lão bá lên ra khỏi nhà, Trương đại ca Trương đại tẩu và Tích Thúy đi khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng tìm đến dưới cổng Khai Viễn, nhưng Tích Thúy chẳng biết đã đi đâu mất...Mãi không thấy về.” Chu Từ Tàn chống trán, rầu rĩ, “Sáng sớm nay ta đã chạy đến hỏi thăm, Trương đại ca nói, Tích Thúy vẫn chưa về...”

“Chưa về ư...” Hoàng Từ Hà trầm ngâm giây lát rồi hỏi, “Công tử đã đến các nha môn lớn nghe ngóng chưa?”

Sau khi cha Tích Thúy phạm tội, hoàng đế đã hạ chỉ bắt nòng về xử chết. Đại Lý Tự tuy chỉ dán vài tấm hình ngoài cổng thành mấy ngày lấy lệ, nhưng dù sao nòng cũng là tội phạm bị truy nã toàn quốc, giờ đột ngột mất tích, e rằng lạnh ít dữ nhiều.

“Chưa! Ta đi hỏi ngay.”

“Nhớ phải tránh hỏi thẳng tên cô ấy, cừ mập mờ hỏi thăm xem có cô nương nào đi một mình không thôi.” Hoàng Từ Hà dặn.

Chu Từ Tàn gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện, dáo dác nhìn quanh, hạ giọng hỏi khẽ: “Gần đây cô có gặp gia không?”

Hoàng Từ Hà thoáng do dự, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

“Vương gia có khỏe không?” Gã hỏi dồn.

Hoàng Từ Hà đáp khẽ: “Vẫn khỏe.”

“Vẫn khỏe á? Thế thì hồng rồi!” Chu Từ Tàn ngắt lời cô, vẻ lo lắng: “Gần đây trong kinh đồn ầm lên là, Quý vương sắp...sắp chết!”

Cô mím môi hỏi: “Tại sao?”

“Cô có nhớ chuyện rước cốt Phật không?” Hoàng Từ Hà gật đầu.

“Lúc trước hoàng thượng định xây tháp rước cốt Phật vào kinh, vương gia đã kiên quyết phản đối, về sau phải giảm bớt số lượng mới cho thi công, người trong kinh đều nói đó là vì Quý vương bị hồn ma nhập xác nên mới ngăn cản!”

“Chẳng phải sau này vẫn xây bảy mươi hai tòa tháp dọc đường đó ư?”

“Dân chúng đồn rằng một trăm linh tám tòa mới trấn áp được tà ma trong thiên hạ, bảy mươi hai tòa chỉ tiêu tai giã nạn được thôi. Quý vương chọc gậy bánh xe, giảm bớt ba mươi sáu tòa là để giữ mạng!” Chu Tử Tàn trở ra ngoài tường, vẻ lo lắng, “Giờ tin đồn này càng lúc càng lan rộng ra khắp phố lớn ngõ nhỏ! Lại thêm cái chết của Ngạc vương và hai cha con họ Trương, ta nghe nói...Hôm qua đã có hơn trăm bậc cao niên của mấy chục phường cùng dâng thư xin triều đình không cần xử theo luật nữa, mau tru diệt tà ma để an ủi vong linh Ngạc vương trên trời!”

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Nói vậy là...Bức thư nọ lúc này đã được đưa tới trước bệ hạ rồi?”

“Có lẽ thế...Nhưng không biết bệ hạ sẽ xử lý ra sao?” Chu Tử Tàn chấp hai tay lại cầu nguyện, “Chỉ mong bệ hạ niệm tình Quý vương lập công nhiều năm nay, đừng tin những lời nhảm nhí nọ, giao vụ này cho Đại Lý Tự hay bộ Hình mới được.”

“Chỉ mong là thế.” Hoàng Tử Hà lẩm bẩm. Thực ra, cô biết chuyện đó là không thể. Hoàng đế đã có ý trừ diệt Quý vương, lá thư này một khi dâng lên, chính là thêm dầu vào lửa. Thậm chí ngay cả lý do đám người kia dâng thư lên, e rằng cũng đã được sắp xếp cả rồi. Cô lắc đầu, song chỉ nói: “Đại Lý Tự và bộ Hình ai dám xử án này? Thôi thiếu khanh và Vương thượng thư, ai chịu nhận củ khoai nóng chứ?”

“Có Vương công công đầy thôi, chẳng phải ông ta đã mượn danh Tông Chính Tự điều tra vụ này ư? Còn cô, chẳng đang giúp ông ta tra án là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 16.2

“Tông Chính Tự dù sao cũng không phải nha môn tư pháp, tôi một mình điều tra, không có ai giúp sức, rất khó mở rộng, huống hồ án này liên quan tới hai vị vương gia cùng đủ thứ dây mơ rễ má trong triều, vương chân vương tay, biết bắt đầu từ đâu được?”

“Ta sẽ giúp cô! Chúng ta...chúng ta bắt tay từ cách tách lớp mực phía trên đi!” Chu Tử Tàn sửa áo ngồi nghiêm ngắc lại, “Lần trước ta tới đập cửa nhà Dịch tiên sinh, ép ông ta dạy cách tách mực, thoát đầu ông ta không chịu nhưng ta cứ lẩn lộn nài xin suốt một ngày, cuối cùng ông ta mới nói đó là phương pháp bí truyền, trừ đệ tử nhập thất ra không truyền cho ai cả.”

“Sau đó thì sao?” Hoàng Tử Hà biết tài đeo bám của Chu Tử Tàn là đệ nhất thiên hạ, nhất định không có việc gì không làm được.

Quả nhiên, gã ghé sát lại thì thào: “Ta lập tức chuẩn bị sáu phần lễ vật, quý xuống dâng trà dập đầu bái sư, ngay chiều hôm ấy đã moi được phương pháp bí truyền nọ.”

Hoàng Tử Hà chẳng biết nên thán phục hay bi bối, cuối cùng đành cúi đầu lẳng lặng ăn cháo: “Sao công tử không kể cho tôi?”

Nghe cô hỏi, Chu Tử Tàn tui ngưu đáp: “Đừng nhắc đến nữa, cách đó có thể tác dụng với bức tranh của tiên hoàng, nhưng chẳng có ích gì với lá bùa kia cả.”

“Công tử thử nói nghe xem nào?”

“Là thế này, muốn xóa hết lớp mực bên trên, phải hong giấy trên lửa, khi giấy nóng lên thì liên tục dùng vải mềm tẩm dấm ẩm lên, đồng thời vẫn phải hong lửa riu riu để tránh giấy bị ngấm nước lại mủn ra. Nếu giấy dày thì còn đỡ, nếu mỏng thì hết cách. Để xóa được hết vết mực mà không làm hỏng giấy, thường phải thấm một ngày một đêm, thấm một lúc lại nghỉ một lúc. Sau đó xóa sạch vết mực, lại phải đun trà trong phòng hong tờ giấy một ngày một đêm, mới khử hết được mùi dấm!” Hoàng Tử Hà trầm ngâm: “Tức là, ít nhất cũng mất hai ngày một đêm.”

“Phải, trước đây cô và Quý vương đã nói, lá bùa kia có mấy lần chỉ trong vòng nửa ngày đã đổi màu, nên nhất định không thể dùng cách này được.”

“Huống hồ, trí nhớ của Quý vương rất rành mạch, nếu lá bùa bị vắn vò như thế, sao gia lại không phát hiện ra?” Hoàng Tử Hà nhíu mày, trầm ngâm giây lát mới chậm rãi nói tiếp: “Có lẽ, chúng ta đều nghĩ ngược mất rồi.”

“Ngược cái gì?” Chu Tử Tàn gắng

“Có lẽ không cần phải xóa vết mực son đi, mà thực ra, chúng đã dùng một biện pháp đơn giản hơn nhiều...” Cô cau mày, “Có điều hiện giờ chưa lấy được lá bùa của Quý vương, nhất thời tôi cũng không thể khẳng định suy đoán của mình được.”

“Lá bùa giờ ở đâu?”

“Chắc vẫn còn ở gác Ngũ Bạng trong phủ Quý. Có điều giờ Quý vương đang ở ngôi đình của Tông Chính Tự, không về lấy được.”

Chu Tử Tàn nghĩ ngợi rồi vỗ trán đề nghị: “Ta cầm cái của ta đi, lén tráo đổi với cái của vương gia, sau đó đưa đến chỗ Quý vương, chẳng phải được rồi

ư?”

Hoàng Tử Hà nghe nói cũng thấy buồn cười: “Sao phải lên cầm hộp đi trao đổi? Giờ là bữa ấy chẳng còn gì quan trọng nữa, công tử nhờ người nói với Quý vương một tiếng, xin gia viết cho một tờ giấy rồi đến vương phủ mà lấy, chẳng phải đường hoàng hơn ư?”

“À...cũng đúng nhỉ.” Chu Tử Tần nói đi là đi, lập tức đứng dậy bước ra, “Cứ vậy đi, đợi ta lấy được lá bùa sẽ đem đến cho cô xem.”

Hoàng Tử Hà bất lực nhìn theo bóng gã đi thẳng ra cửa. Đối với kẻ đến đi ào ào như gió thế này, cô đành gọi với theo: “Nhớ cẩn thận đấy!”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô bỗng sững sờ, ánh chớp vụt lóe lên trong đầu khiến cô sực nghĩ ra gì đó, nhưng hết sức hư vô mờ mịt, cơ hồ không thể nắm giữ.

Hoàng Tử Hà lẩm bẩm nhắc lại lời Chu Tử Tần: “Ta cầm cái của ta đi, lên trao đổi với cái của vương gia...”

Thình lình cô đứng phắt dậy gọi to: “Chu Tử Tần!”

Chu Tử Tần đã ra khỏi phòng, nghe tiếng cô thì giật bắn mình, hốt hải trở vào: “Sao thế sao thế?”

“Công tử đợi cho một lát.” Nói rồi cô rút cây trâm trên đầu, vạch lên mặt bàn. Chu Tử Tần nghi hoặc hết sức, nhưng biết đây là thói quen của cô, đành dựa vào khung cửa nhìn cô vạch loạn cả lên, vết vạch rất nông, không hề để lại dấu tích. Gã nhìn mãi vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Cuối cùng, Hoàng Tử Hà cắm cây trâm ngọc vào chỗ cũ, đứng dậy: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Tiệm đồ gỗ Lương Ký, tìm Tôn sư phụ.”

Tháng Giêng vốn là mùa ế ẩm của các tiệm đồ gỗ, nhưng Lương Ký vẫn làm ăn phát đạt, mấy mảnh sân chật đầy vật liệu thượng đẳng, mọi người vừa làm vừa tán gẫu: “Lần này là nhà nào mà làm nhiều đồ xa hoa thế?”

“Họ Vương Lang Gia cưới dâu, chú rể chính là Vương Uẩn, hữu thống lĩnh của Ngự Lâm quân, em họ hoàng hậu, con trai Vương thượng thư đấy mà. Nghe nói là cưới con gái của Hoàng sử quân, nguyên là thị lang bộ Hình, về sau đến Thục làm quận thú đó.”

Ai nấy đều gật gù tán thưởng: “Ồ, đúng là môn đăng hộ đối, trời xe duyên lành!”

Chu Tử Tần ngạc nhiên quay sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng không ngờ lại gặp phải việc này ở đây, nghe họ bàn luận cuộc hôn nhân giữa mình và Vương Uẩn, lòng cô ngổn ngang trăm mối, đành quay đi, vừa buồn bã vừa thẹn thùng.

Song Chu Tử Tần lại sán đến hỏi nhỏ: “Thì ra cô đến xem đồ cưới hả?”

Mặt Hoàng Tử Hà đỏ bừng lên, vừa ngượng vừa tức, trừng mắt lườm gã rồi quay ngoắt đi vào trong, tìm Tôn sư phụ.

Chu Tử Tần còn nghe thấy đám người phía sau bàn tán: “Nhưng thường thì đồ cưới là do nhà gái chuẩn bị, sao giờ lại đến lượt nhà họ Vương làm?”

“Ài, cả nhà Hoàng sử quân chỉ còn lại một cô con gái mồ côi ấy thôi, ai chuẩn bị những thứ này cho cô ấy được? Còn chẳng phải nhà họ Vương chuẩn bị sẵn, tới lúc đó đưa đến ngoại thành cho đội rước dâu, để cô ấy được về vang gả vào nhà chồng hay sao?”

“Hoàng tiểu thư tuy gặp nhiều trắc trở, nhưng được nhà chồng như thế đúng là có phúc!”

Chu Tử Tần lẳng lặng ngo sang, thấy Hoàng Tử Hà bịt tai giả điếc, xăm xăm đi về phía Tôn sư phụ đang cầm cúi với nào ống mực nào dùi đục.

Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua bệ gỗ nơi Tôn sư phụ làm việc, cũng như lần trước, trên đó lỏng chỏng hết búa lại bảo cùng cơ man mảnh gỗ vụn và mùn cưa, khiến người ta không sao tưởng tượng nổi những rương hòm, chậu chén tinh xảo kia đều từ đây mà ra.

Tôn sư phụ thoạt nhìn đã nhận ra Chu Tử Tần, vồn vã chào hỏi: “Đến đây à? Hôm nay công tử muốn làm gì?” Chu Tử Tần nhìn Hoàng Tử Hà, thấy cô đang chăm chú quan sát bệ gỗ, bèn đáp: “Hôm nay ta theo cô ấy đến tham quan thôi.”

“Thế ư?” Tôn sư phụ xoa tay cười nói: “Chiếc hộp lần trước công tử mua của tôi, dùng vẫn tốt chứ?”

“Tốt lắm.” Chu Tử Tần đáp bừa.

“Phải rồi, năm xưa sư phụ tôi dạy rằng, một nghề cho chín còn hơn chín nghề. Dĩ nhiên tôi chẳng dám mong phát tài to như lão nhân gia, chỉ cần nhờ phúc các quý khách, có bát cơm ăn là đủ.”

Nghe ông ta nói vậy, Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Hoặc sư phụ là thợ mộc nổi tiếng kinh thành, đương nhiên khấm khá, nhưng dù sao cũng là người làm việc tay chân, hẳn phải vất vả lắm nhỉ?”

“Ai dám bảo không nào? Cả đời ông ấy luôn tay luôn chân, nhưng cũng chỉ nhận bạc cắc, ba bốn năm trước mới mua được mười mấy mẫu đất ở quê và một căn nhà lớn, sư phụ bấy giờ tuyên bố không làm nữa, muốn về quê hưởng an nhàn...” Kể tới đây, Tôn sư phụ thở dài lắc đầu: “Tiếc rằng lão nhân gia chẳng có cái phúc ấy, trên đường về quê lại gặp cướp, cả nhà lớn bé đều...Ồi!”

Chu Tử Tàn vội hỏi: “Vậy đất đai nhà cửa thì sao?”

“Bị người trong tộc xâu xé cả, tôi cũng không rõ lắm.”

Hoàng Tử Hà hồ hững góp lời: “Tiếc thật đấy, mười mấy mẫu ruộng và một gian nhà rộng, người bình thường làm quần quật cả đời chẳng kiếm nổi chừng ấy, vậy mà ông ta thoát cái đã mua được, nhưng cuối cùng cũng không có phúc hưởng.”

“Đúng vậy, có lẽ đó là tiền sư phụ tôi gom góp cả đời... Thế mà bình thường tôi chẳng nhìn ra.” Nói đoạn, Tôn sư phụ lại quay sang lấy lòng Chu Tử Tàn, “Hay là công tử làm một cái hộp nữa như thế đi?”

“Thôi thôi, ta dùng cái hộp phiền phức ấy làm gì? Muốn mở ra cũng phải vật vả nửa ngày, chỉ hợp với người trí nhớ siêu phàm thôi, ta chịu thua không thể mở nó thoăn thoắt như thế được.” Chu Tử Tàn chê bôi.

Hoàng Tử Hà nhìn cách bày biện trong phòng, hỏi dò: “Ồ đây có còn di vật của Hoắc sư phụ không?”

Tôn sư phụ lắc đầu: “Ông ấy đã quyết rời kinh, đời nào còn để lại đồ đạc. Chỉ cho tôi tất cả công cụ hành nghề, nói rằng về sau không dùng đến nữa.”

Hoàng Tử Hà đề nghị: “Cho tôi xem các công cụ ấy được không?”

“Được thôi, nhưng có mấy thứ mấy năm nay tôi dùng cũng hỏng hóc, vứt bỏ mất rồi...” Tôn sư phụ dẫn bọn họ ra phía sau, ngồi xuống mở hòm đồ nghề ra, lần lượt lấy từng thứ bên trong bày xuống đất.

Hoàng Tử Hà nhìn qua một lượt những thước lỗ ban, ống mực, dây gai... đã cũ, rồi dừng ở mấy miếng keo ong(1): “Thợ mộc cũng dùng thứ này ư?”

(1) Hồn hợp gồm một loại nhựa cây trộn với chất tiết ra từ tuyến nước bọt của ong. Ong sử dụng loại keo này để trám kín tổ, qua đó giúp bảo quản mật ong, bảo vệ sự phát triển của ấu trùng và trứng khỏi sự tấn công của vi rút cũng như bảo vệ bản thân ong khỏi sự tấn công của các loài chuột bọ.

“Đúng vậy, tôi cũng lấy làm lạ, hơn nữa miếng keo ong này chẳng dính mấy, hình như có lẫn mùn cưa.” Tôn sư phụ giải thích, “Lúc tôi mới ra nghề, sư phụ từng nói có những thợ mộc tay nghề kém, ghép mộng không khớp, lung lay như răng bà lão, đành phải trét keo ong vào mối ghép để lừa khách. Như vậy lúc khách mới lấy về thì vững chãi, nhưng dùng ít lâu keo ong long ra, mộng ghép không chắc, nhẹ thì bàn ghế lung lay, nặng thì đổ sập. Sư phụ bấy giờ còn kiêu hãnh nói, từ lúc ra nghề đến giờ là ba mươi năm, chưa bao giờ dùng đến keo ong!”

Hoàng Tử Hà giơ ngón tay chạm nhẹ vào miếng keo ong, để qua vài năm, trời lại rét buốt, miếng keo đã cứng lại thành một cục đen sì cứng ngắc, lẫn nhiều mùn cưa, trông rất khó coi.

Chu Tử Tàn nhận xét: “Xem ra Hoắc sư phụ tay nghề cũng không ổn lắm, làm bấy nhiêu năm mà vẫn phải dùng loại keo ong này.”

Tôn sư phụ giận dữ phản bác: “Không có chuyện đó! Tay nghề sư phụ vô cùng khéo léo, chưa bao giờ có vấn đề! Có lẽ ông ấy dùng vào việc khác thôi!”

“Còn dùng vào việc gì được nữa? Trên miếng keo nhiều mùn cưa thế này, thoát nhìn đã biết là dùng để dán gỗ rồi.” Chu Tử Tàn vạch lại.

Tôn sư phụ đỏ mặt tía tai, nhưng không sao cãi được. Hoàng Tử Hà vặt một miếng keo ong, dùng giấy dầu gói lại rồi đứng dậy: “Đa tạ Tôn sư phụ, tôi nghĩ Hoắc sư phụ là thợ mộc có tiếng, ắt sẽ cần nó vào việc khác, chứ không dùng vào những việc bình thường đâu.”

“Hắn là thế...” Tôn sư phụ hậm hực đáp.

Thấy Hoàng Tử Hà quay người trở ra, Chu Tử Tàn theo sau hỏi: “Cô lấy cái này làm gì?”

“Có gì đâu.” Hoàng Tử Hà hồ hững trả lời. “Có lẽ đây là chìa khóa để mở hộp cửu cung.”

“Giờ cơ? Keo ong mở được hộp cửu cung ư?” Chu Tử Tàn thất thanh hỏi lại.

Hoàng Tử Hà gật đầu.

Chu Tử Tàn bám theo sau cô, băng qua đám thợ mộc đang tất bật trong sân, thấy cô đi thẳng ra cổng thì cuống quýt gặng: “Nói cho ta đi mà, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Song Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ rào bước ra khỏi xường đồ gỗ, đứng giữa ngọn gió đầu xuân lạnh buốt, thở hắt ra một hơi rồi ngoái lại nhìn gã: “Tử Tàn...”

Chu Tử Tàn vội sấn ngay đến, chỉ thiếu điều chưa vẫy đuôi: “Tử Hà?”

“Công tử còn nhớ trung thu năm ngoái, chúng ta đã phá vụ án một nhạc kỹ gây không hậu ở Thục không?”

“Hả? Vụ đồ đệ Úc Lý giết sư phụ Bích Đào ấy à?” Chu Từ Tàn ngỡ ngàng không hiểu sao cô lại đột nhiên nhắc tới vụ này.

Hoàng Từ Hà nhìn rắng chiều cuối trời, gật đầu: “Bấy giờ chúng ta thấy trên mu bàn tay Bích Đào có một vết xước mới, nên suy đoán rằng nhất định có thứ gì đó đã bị tuột ra khỏi cổ tay cô ta đúng không?”

“Phải phải, chính là xâu vòng một gã đàn ông tặng, hai hai thầy trò họ tàn sát lẫn nhau, ôi, cả hai cô đều xinh đẹp nữa chứ, đúng là khiến người ta thương tiếc.” Chu Từ Tàn đương nhiên chỉ biết nghĩ đến chuyện thương hoa tiếc ngọc.

“Thực ra mọi thứ trên đời này, chỉ cần nghĩ cách, ắt sẽ tìm thấy dấu vết tương ứng, phải không?” Hoàng Từ Hà quay đầu nhìn gã, ánh mặt trời từ sau lưng hắt lại, khiến đôi mắt cô càng thêm sáng rõ, cả người cũng sáng bừng lên, “Ví như bất luận là tám mươi thanh đồng của người thợ mộc đóng hay tám mươi mã chữ ngẫu nhiên do Quý vương chọn lựa, chỉ cần cố ý, đều có thể để lại dấu vết, phải không nào?”

Chu Từ Tàn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi ngo ngoe nhìn cô: “Ý cô là...máu chốt nằm ở keo ong ư?”

Hoàng Từ Hà gật đầu nói khẽ: “Đúng vậy. Sau đây tôi phải kiểm chứng lại một việc nữa. Nếu việc này là thật, thì mọi thứ có thể kết thúc.” Nói dứt câu, về mặt cô cũng chẳng biết là vui hay buồn, song cặp mắt đã giăng đầy sương khói.

Dưới ánh nắng chiều nhàn nhạt, Trường An cổ kính toát lên vẻ dịu hui quanh quẽ, những thân cây trút hết lá đứng ỉu rù bên đường, cả thế gian dường như chỉ có dung mạo cô sáng bừng lên. Mắt cô ánh lên vẻ cổ chấp kiên nghị, không lùi một bước, khiến Chu Từ Tàn thấy vừa thân thuộc vừa xa lạ, vừa kính sợ lại vừa thương xót, nhưng chẳng biết phải diễn tả thế nào, đành lặng lẽ nhìn cô, nói hùa theo: “Kết thúc...thì tốt quá.” Gã đưa cô về đến nhà rồi mới một mình lui thủi quay về, đi giữa phố phường Trường An, chợt ngẩng lên nhìn bầu trời âm u nhạt nắng, sức nhớ ra vì sao lúc này lại thấy ánh mắt Hoàng Từ Hà quen đến vậy.

Có một năm, vào mùa đông, gã hẹn với một đám lính Ngự Lâm thân thiết ra ngoại ô đi săn. Thảo nguyên mùa đông rộng mênh mông, họ thúc ngựa phi như bay, xua bầy hươu vào giữa vòng vây rồi quây lại bắn giết. Những con hươu sao hoảng loạn chạy trốn lần lượt ngã xuống, không con nào thoát được số phận bị tên bắn xuyên mình.

Vòng vây của họ càng lúc càng thu hẹp lại, cuối cùng chỉ còn một con duy nhất, đứng bên thềm đồng loại, mở to mắt nhìn đoàn người thúc ngựa áp sát.

Đôi mắt nó trong suốt mà sáng rực, dưới hàng mi dài cong vút, trông còn to tròn, gần như có thể thấy rõ bóng kẻ đi săn đang giương cung lấp tên in trong đó.

Chẳng biết vì lẽ gì, Chu Từ Tàn lại từ từ hạ cung tên xuống, ngẩng ra nhìn con hươu.

Giữa đồng xác hươu, tứ chi thon dài và bốn nhánh sừng vượn cao đẹp để trên đầu nó càng thêm nổi bật. Mười mấy người đều kéo căng dây cung, nhắm chuẩn vào nó.

Vào khoảnh khắc đối mặt với cái chết, nó bỗng tung người nhảy lên, vượt qua xác tất cả đồng loại, lao đi như bay. Hai mũi tên bay sát qua sườn, khiến bộ lông tuyệt đẹp của nó đầm đìa máu, con hươu mang theo vết thương chạy biến vào khe núi, mất tăm mất tích.

Chỉ có đôi mắt ấy, vẫn động lại trong ký ức Chu Từ Tàn.

Giống như vẻ kiên cường cổ chấp không lùi một bước dù đã sắp rơi vào đường cùng trong mắt Hoàng Từ Hà vậy.

Chu Từ Tàn bỗng ngẩn ngơ, mọi thứ trên đời dường như đều lùi ra xa, không cách nào đến gần được. Gã đành dựa vào gốc cây phía sau, đứng lặng giây lát, trầm nghĩ, chẳng biết cô ấy có thể liều chết tung người nhảy khỏi vòng vây như con hươu nọ, trở về thế giới của mình không?

Mà con hươu bị thương bỏ trốn vào trong núi ấy, cuối cùng có sống được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 17: Vỡ lòng rợp thành

Tối hôm ấy Vương Uẩn đến.

Hoàng Từ Hà đang ngồi bên song uống rượu một mình, thấy y tới cũng chẳng đứng dậy, chỉ gật đầu ra ý chào, rồi rót một chén đầy qua cho y.

Wương Uẩn ngồi xuống trước mặt cô, nhìn đôi gò má trắng tái giờ lại hồng lên vì rượu, không khỏi ngạc nhiên: “Thì ra cô thích uống rượu một mình.”

“Không, đây là lần đầu.” Nói rồi cô ngước đôi mắt mơ màng nhìn y, giọng ngà ngà, “Tôi nghe nói, khi sự đời trắc trở, không sao chịu đựng nổi thì uống

mấy ly rượu cho say mềm một trận, biết đâu ngày mai lại có cơ xoay chuyển.”

Vương Uẩn ngắm gương mặt mờ ảo dưới ánh nến, nhan sắc tựa hoa đào, đôi mắt như sương sớm lúc này không còn trong veo sáng rực mà hơi mờ đục, song lại càng rung động lòng người gấp bội.

Y thờ dãi, vươn tay đoạt lấy bình rượu trên bàn: “Được rồi, đến đây là đủ, cô đi ngủ đi thôi.”

“Lần trước uống rượu, Vương công tử còn ở Tả Kim Ngô Vệ ư?” Nói đoạn, cô nhoen cười, ánh mắt dăm dăm hướng về phía ngọn nến lập lòe trên bàn, đốm sáng ấy cũng lập lòe trong đáy mắt cô, như đốm sao đậu giữa làn nước lăn tăn, khiến Vương Uẩn không kìm được cứ nhìn mãi, không sao rời mắt.

Y còn nhớ lần đó Hoàng Tử Hà được Chu Tử Tần dẫn tới Tả Kim Ngô Vệ, cả đám huynh đệ đã ùa đến kính rượu. Trưa hè nóng hầm hập, tuy y đã đỡ cho phần nhiều, nhưng mặt cô vẫn đỏ bừng lên như hoa đào – có lẽ vì trời nóng, cũng có lẽ vì thể chất cô uống rượu dễ bị bốc lên.

Kết quả là, lần ấy cô bị Quý vương tóm tại trận. Theo những gì y nhớ được, đó cũng là lần đầu tiên y chứng kiến Quý vương nổi giận – chỉ vì một việc nhỏ như thế.

Bấy giờ chỉ thấy không ổn, nhưng hiện tại nhìn gương mặt thần thờ của cô, y mới sực hiểu ra nguyên nhân của cảm giác nơm nớp bất an khi ấy.

Hoàng Tử Hà ngược nhìn y, lắc đầu: “Yên tâm đi, mấy ly rượu nhạt thôi mà. Tôi chỉ muốn uống chứ không định say đâu. Giờ sự việc tôi phải đối mặt phức tạp rắc rối như thế, sao tôi có thể phóng túng trốn tránh chứ?”

Vương Uẩn lặng lẽ nhìn cô, dịu giọng: “Nếu không gánh nổi thì để ta giúp.”

“Đa tạ Vương công tử.” Hoàng Tử Hà xua tay, “Có điều Ngự lâm quân cũng bận bịu nhiều việc, tôi đâu thể để công tử lo lắng cho mình mà gạt bỏ mọi chuyện bên đó?”

“Giờ chúng ta là quan hệ gì rồi, sao cô vẫn còn khách sáo thế?” Vương Uẩn nhìn cô đầy bất lực, “Nhưng ta biết, mình không giúp nổi cô. Về mặt này ta còn thua cả Tử Tần, tốt xấu gì cậu ta cũng có thể cùng cô điều tra, cùng cô phá án, trong khi ta chẳng có bản lĩnh ấy.”

“Cần gì nói lời thương cảm ấy? Tử Tần cố nhiên có sở trường, nhưng công tử cũng có năng lực không ai sánh kịp mà.”

“Nhưng...” Y định nói, nhưng trước người đó, năng lực của mình có đáng là gì đâu. Song có những lời không nên nói, y cũng chỉ thoáng nghĩ trong lòng rồi lắc đầu chuyển chủ đề: “Ta có tin này, nghe xong cô nhất định sẽ vui lên.”

Hoàng Tử Hà gật đầu nhìn y: “Tin gì thế?”

“Hôm nay ta đi tuần trên phố, trông thấy một người ở ngay gần Đại Lý Tự.” Y mỉm cười dịu dàng, “Cô đoán là ai?”

Nhìn nụ cười của y, Hoàng Tử Hà nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi thốt thành: “Tích Thuý ư?”

“Đúng, chính là Lữ Tích Thuý.” Vương Uẩn gật đầu cười đáp, “Tuy ta giận Trương Hàng Anh hãm hại cô, nhưng biết cô vẫn quan tâm Lữ cô nương nên đã bảo những người khác đi trước, một mình xuống ngựa bám theo cô ta, xem cô ta lảng vảng gần đó làm gì.”

Hoàng Tử Hà sột ruột, nhưng thấy y vẫn ung dung thì biết là chuyện tốt, bấy giờ mới yên tâm, gắng nén nôn nóng, đợi nghe y kể tiếp.

“Thấy cô ta cứ quanh quẩn trong con ngõ cạnh Đại Lý Tự, về mặt tuyệt vọng, ta còn đương nghĩ xem có nên đưa cô ta tới gặp cô không, thì đột nhiên thấy một người xuất hiện, tóm lấy tay kéo cô ta vào một góc cột vắn: ‘Sao cô còn dăm lảng vảng ở đây?’” Kể đến đây, Vương Uẩn hạ giọng hỏi: “Cô đoán xem người nọ là ai?”

Lần này Hoàng Tử Hà không đoán nổi, đành lắc đầu: “Xuất hiện ở cạnh nha môn, lại quen Lữ Tích Thuý, người như vậy thực không nhiều... là người quen của Trương Hàng Anh ư?”

“Là Vi Bảo Hoành.” Vương Uẩn khẽ đáp.

Hoàng Tử Hà buột miệng “ồ” lên, nhưng nghĩ lại thì phò mã Vi Bảo Hoành quả thật có quen Tích Thuý, nên cô chỉ ngắc nhiên giây lát rồi hỏi: “Vi Bảo Hoành đưa cô ấy đi rồi ư?”

“Ừm, bấy giờ Lữ Tích Thuý khóc lóc nói, mình là trọng phạm triều đình, giờ Trương Hàng Anh chết rồi, cô ta định đến Đại Lý Tự đầu thú quách cho xong. Vi Bảo Hoành khuyên ngăn, nói làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, cuối cùng dắt cô ta đi. Nhưng họ không đi về phía phố Quảng Hoà, mà đi về phía phường Vĩnh Gia. Sau đó ta quay về, không rõ họ đi đến đâu.”

Hoàng Tử Hà nhủ mảy, nghĩ ngợi giây lát mới nói: “Phường Vĩnh Gia có phủ của Quý vương và Chiêu vương, thường ngày quan lại và dân chúng qua lại rất nhiều, không phải nơi ẩn náu tốt.”

“Ừm, ta đã cho người ngầm đi nghe ngóng, nếu có tin gì sẽ báo cho cô ngay.”

Hoàng Tử Hà gật đầu. Đêm đã khuya, cô đứng dậy dọn rượu và đồ nhắm trên bàn đi, thay bằng mấy đĩa bánh ngọt và hoa quả, rồi cầm dao bỏ cho y

hai quả cam.

Cam mọng nước, dính đầy tay, cô đứng dậy rót nước vào chậu rửa. Tới lúc quay lại mới phát hiện này giờ Vương Uẩn vẫn đắm đắm nhìn mình, ánh nến soi vào đáy mắt sáng rực.

Hoàng Từ Hà bất giác cúi đầu, tránh ánh mắt y, hỏi lảng đi: “Ngọt không?”

“Ừm.” Y giờ tay chia cho cô một miếng.

Hoàng Từ Hà cắn thử, thoạt tiên là vị chua chua ngọt ngọt, nhưng lát sau lại thấy dư vị chán chất.

Song cô chỉ lặng lẽ ăn, hàng mi đỏ bóng thật dài dưới ánh nến lập lòe, giấu đi nét mặt cô.

Vương Uẩn chợt thấy lòng tràn lên cảm giác ngọt ngào pha lẫn bất an, không kìm được bèn kể: “Áo cưới của cô giao cho phường thêu Kim Tú nổi tiếng nhất Trường An làm, hơn mười thợ thêu miệt mài suốt ngày đêm, sắp xong đến nơi rồi, mấy hôm nữa sẽ đưa đến cho cô.”

Tay Hoàng Từ Hà hơi run, một giọt nước cam nhỏ ngay xuống bàn. Cô khựng lại, vội lấy chiếc khăn gàn đỏ lau đi, rồi gật đầu thật khẽ: “Thực có lỗi quá... Cô nương nhà khác đều tự may áo cưới cho mình, thế mà...”

“Vợ ta vốn khác hẳn mọi người, việc mà ai cũng biết làm thì có gì là quý? Cô còn có việc quan trọng hơn phải làm mà.” Khoé môi Vương Uẩn cong lên thành một nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng an ủi: “Giờ vụ của Quý vương đã giao cho Vương công công xử lý, nếu cô giúp được công công, cũng tức là giúp cho nhà họ Vương một việc lớn. Có vô vàn cô gái biết may áo cưới, nhưng nhìn khắp thiên hạ, trừ cô ra, còn ai giải quyết nổi việc này nữa?”

Hoàng Từ Hà vốn không muốn nhắc tới những việc đó, nhưng y đã nói vậy, cô đành đáp: “Hôm nay tôi đến xưởng gỗ Lương Ký, nghe các thợ mộc ở đó nói chuyện, thực... rất cảm động trước những việc công tử làm cho Từ Hà...”

“Cô quá lời rồi, giữa chúng ta đừng nên khách sáo như thế. Dù sao việc của cô cũng là việc của ta, chúng ta sắp thành vợ chồng rồi, tuy hai mà như một.” Vương Uẩn nhìn cô, ánh mắt sáng rực mà ôn hoà: “Từ Hà, còn một việc này, ta muốn cô nhận lời trước khi làm đám cưới.”

Hoàng Từ Hà thoáng chần chừ, không biết rốt cuộc y muốn cô nhận lời chuyện gì, quên hẳn Lý Thục Bạch hay sau khi kết hôn phải từ bỏ tất cả sở trường?

Nhưng trước mặt y, dưới ánh mắt chăm chú của y, cô chỉ thoáng biến sắc, rồi gắng nén nổi phân vân bất an trong lòng xuống, khẽ đáp: “Xin Vương công tử cứ nói.”

Y đắm đắm nhìn gương mặt cúi thấp của cô, dịu giọng: “Từ Hà, sau khi chúng ta thành thân, quyết không thể trở thành một đôi vợ chồng nâng án ngang mày, kính nhau như khách được. Ta nghĩ vợ chồng như chim liền cánh, như cây liền cành, một đời khăng khít, bầu bạn đến già, chúng ta phải là một đôi thắm thiết nhất trên thế gian này, nên... cô đừng lạnh lùng xa cách, khư khư giữ lễ nữa.”

Giọng điệu y rất mực ôn nhu, lời lẽ lại đầy đau đớn, khiến Hoàng Từ Hà thấy lòng tràn ngập xót xa và hổ thẹn. Nhưng chỉ trong phút chốc, cô đã nén cảm giác chua xót trong lòng xuống, cúi đầu khó nhọc đáp lời y: “Vâng.”

Tuy trời vẫn còn se lạnh, nhưng mùa xuân cuối cùng cũng đến. Chu Từ Tàn cười ngựa chạy dọc đường cái, trầm trở.

Rặng liễu bên đường đã nhú chồi biêng biếc, cỏ non ven đường mới mọc, lấp sau đám lá khô xám xịt, nhìn từ xa chỉ thấy một dải xanh lục mờ mờ.

“Đầu tháng Hai rồi, gió hình như cũng dịu đi.” Gã lẩm bẩm, rồi băng qua lớp lớp mảnh liễu, nhắm thẳng hướng phường Vĩnh Xương.

Một bầy trẻ con chạy ủa qua bên cạnh, hò hét nhau tìm một khoảnh đất rộng để thả diều. Chu Từ Tàn ngoái lại trông thấy con diều bướm bướm trong tay một đứa bé, bèn gọi to: “Này này! Cậu bé kia, đứng... ta gọi đệ đây, đến đây!”

Thằng bé thấp thỏm cảm con diều chạy đến cạnh Chu Từ Tàn, nom nớp hỏi: “Ca ca có việc gì thế?”

“Đệ làm diều kiểu gì thế này? Đưa đây!” Gã cầm lấy con diều từ tay đứa bé, ước lượng rồi đặt trên ngón trỏ, chỉ cho nó thấy, “Đầu nặng thân nhẹ, hai bên trái phải đều lung lay, thả được mới lạ! Đệ ta chỉnh lại cho!”

Nói đoạn gã rút con dao nhỏ giắt trên lưng ngựa ra, chỉnh lại khung tre của con diều một lượt rồi đắc ý ném trả lại: “Đi đi, theo kinh nghiệm nhiều năm trốn học thả diều của ta, con diều này sẽ bay vừa cao vừa vững!”

Còn đương dương dương tự đắc thì nghe thấy từ đầu ngõ có người vỗ tay cười nói: “Từ Tàn vẫn trẻ con như thế, chẳng thay đổi gì cả.”

Chu Từ Tàn ngoái lại rồi vội nhảy xuống ngựa tham kiến: “Vương thống lĩnh.”

Vương Uẩn cười đáp: “Cứ gọi ta là Uẩn Chi như Từ Hà thôi.”

Chu Từ Tàn cũng không mấy để tâm, nhìn theo đám trẻ đang chạy ủa đi, cảm thán: “Trước kia huynh ở Lang Gia, gần đây mới đến kinh thành, chắc không biết uy danh của tôi nhỉ, năm xưa tôi chuyên cầm đầu mấy chuyện trốn học thả diều ở Quốc Tử Giám đấy!”

“Biết rồi, Vi đại nhân hề nhắc đến cậu là lên con đau tim, cả con lẫn cháu ông ấy, phải đến bốn năm người, đều bị cậu làm hư cả!” Vương Uẩn miệng cười nói, chân vẫn không ngừng bước, ra hiệu cho mấy người đằng sau đi theo.

Chu Từ Tàn thoáng thấy mấy người theo sau y, đã hiểu ra ngay: “Đây là đưa đồ đến cho Sùng... Hoàng tiểu thư ư?”

“Ừm, cuối tháng này chúng ta định về Thục, có rất nhiều việc phải tranh thủ sắp xếp trước khi rời kinh.” Vương Uẩn trở một chiếc hòm trong số đó, cười nói: “Nhưng thứ này đều phải đưa tới cho Từ Hà xem trước.” Hôm nay đưa đến những quần áo mặc quanh năm cùng các thứ lụa khoác, khăn tay, vải vóc, chần đệm vân vân. Trong đó quan trọng nhất dĩ nhiên là bộ đồ cưới phải huy động bao nhiêu người may.

Hoàng Từ Hà cho đưa tất cả rương vào nhà trong mở ra kiểm tra, rồi cùng đại nương ở phường thêu Kim Tú bàn lại xem có cần sửa lại kích cỡ to nhỏ dài ngắn hay không. Khéo thay bộ đồ cưới cô mặc vừa khít, ôm sát lấy người, khiến đại nương nọ trầm trồ không ngớt miệng: “Vương công tử tinh mắt thật đấy, công tử chỉ ngay một cô thợ thêu nói, vóc người đại khái giống như cô này, chúng tôi bèn cắt may theo số đo của cô ấy, quả nhiên vừa khít.”

Hoàng Từ Hà cúi đầu nín lặng, vuốt ve hoa văn chìm trĩu tình xảo trên áo. Cha cô từng là quận thú quận Thục, Vương Uẩn là hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân, cha y lại là thượng thư, nên áo cưới đương nhiên phải thêu chìm trĩu. Đôi chim trĩ rục rờ trên nền lụa xanh lục, phối cùng trăm hoa, trông càng trang trọng hoa mỹ.

Cô đặt áo cưới xuống, lại cầm cây quạt tròn khung ngọc thếp vàng phủ vải trắng dùng che mặt lúc thành thân lên xem. Quạt thêu chỉ vàng chỉ bạc cả hai mặt, mặt chính là hợp hoan, mặt kia là cô huyền. Tua quạt tết thành dải đồng tâm chín nút, cũng một màu xanh biếc như áo cưới.

Thần thờ nhìn dải đồng tâm, trước mắt cô bỗng hiện ra mấy sợi tơ đã cháy sém chỉ còn chút tàn tích vui trong lò hương ở phủ Ngạc.

Đoàn kiểm, vòng ngọc, dải đồng tâm, rốt cuộc cô có còn cơ hội vạch trần bí mật này trước mặt mọi người, để tất cả sự thật được phơi bày nữa hay không?

Nghĩ vậy, Hoàng Từ Hà lại như thấy mớ tơ vò nghẹn ứ lên trong lồng ngực, gần như nghẹt thở. Cô ngồi xuống, tay cầm cây quạt, tựa hồ cuối cùng cũng hiểu ra.

Đây là dải đồng tâm của cô, là cây quạt che mặt của cô, là bộ áo cưới của cô, cũng là hôn lễ cô sắp phải đối diện.

Loanh quanh lẩn quẩn, từ Vũ Tuyên đến Lý Thư Bạch, cuối cùng rốt cuộc cô lại quay về điểm khởi đầu, chọn lấy người mình không hề yêu, nhưng đã định sẽ là chốn về của cô.

Trái tim phập phồng dữ dội, cuối cùng không sao chịu nổi, cô ấn tay lên ngực, ngã ngồi xuống ghế, thở hổn hển, khoé mắt đỏ hoe.

Những người hầu hạ cô mặc áo cưới đều không hiểu có chuyện gì, ngờ ngác nhìn nhau hồi lâu, một người mới đánh bạo hỏi: “Có phải áo chật quá làm tiểu thư khó thở không? Hay là nơi dây lưng ra?”

Hoàng Từ Hà cắn môi lắc đầu, run run đáp: “Không, tôi chỉ là... vui mừng xúc động quá nên hơi chóng mặt... Để tôi một mình một lát là được.”

Nói rồi cô lao đảo chạy vào phòng trong, đóng cửa lại. Dựa vào cánh cửa, hít thở thật sâu, toan nén những chua xót nghẹn ứ lồng ngực xuống, nhưng cuối cùng vẫn bị cơn choáng váng tối tăm nhấn chìm. Hai chân cô mềm nhũn, cả cơ thể không còn gì chống đỡ, từ từ trượt xuống theo cánh cửa khép chặt sau lưng.

Gập gối ngồi sau cửa thật lâu, cô mới như sực hiểu ra, từ từ ôm lấy hai đầu gối, ngồi bệt xuống nền nhà lạnh buốt, mở to mắt nhìn mọi thứ trước mặt.

Tựa hồ nhìn rõ tất cả, lại tựa hồ chẳng nhìn thấy gì cả. Ánh mắt cô mờ dần lướt qua những thứ trước mặt, rồi dừng lại ở một điểm trong hư không.

Chẳng biết ngồi thần thờ bao lâu, mãi tới khi tiếng gõ cửa vang lên, rồi Vương Uẩn đứng ngoài hỏi: “Từ Hà, người của phường thêu Kim Tú sắp về, cô có gì cần cần dặn nữa không?”

Cô hốt hoảng ậm ừ đáp lời, chợt thấy mắt đau buốt, vội chớp chớp mấy cái, cặp mắt mở trừng trừng quá lâu nhói lên, hai hàng nước mắt ứa ra.

Hoàng Từ Hà giờ tay lau đi, nhắm nghiền mắt hít một hơi thật sâu, gắng lấy giọng thản nhiên đáp: “Không cần đâu, tôi rất vừa lòng.”

Vương Uẩn cũng thấy giọng cô hơi khang khác, nhưng chỉ ngập ngừng giây lát rồi quay đi, dặn dò đám người kia vài việc lật vạt sau đó cho họ về.

Tới khi ngoảnh lại, Hoàng Từ Hà đã bước ra, gương mặt bình lặng như nước, chỉ hơi tái tái, giống có mớ nặng lâu ngày.

Cô đứng lặng nhìn y, tựa đoá sen âm thầm nở rộ rồi tàn lụi giữa nước trong gió mát. Vương Uẩn muốn thấy vẻ mừng vui trên mặt cô, nhưng tìm mãi chẳng có.

Đám cưới của họ sắp đến, nhưng dường như chỉ có mình y khắp khỏi mừng rỡ.

Như bị tạt cho gáo nước lạnh, Vương Uẩn không chỉ đau lòng, mà còn tức giận. Y quay mặt đi, im lặng ngồi xuống chiếc sập bên cạnh.

Không khí tức thì lạnh ngắt, chỉ có Chu Từ Tàn chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào, lúng túng nhìn hết người này sang người kia rồi hỏi: “Hai người định... khi nào về Thục?”

Hoàng Tử Hà nhìn sang Vương Uẩn. Y lạnh nhạt đáp: “Để mấy hôm nữa đã, sắp tới có thể đổ tuyết, lúc đi qua núi e không tiện.”

“Cũng phải, hay là thế này, tôi đề nghị đợi thêm ít lâu, đến tháng Ba hoa khôi xuôi Nam là đẹp nhất, còn có thể ngắm phong cảnh dọc đường, coi như đi du ngoạn, ít lâu là đến ngay ấy mà.” Nói đoạn, Chu Tử Tần lại nhấn nhá vỗ đầu, “Có điều tôi vẫn định về cùng các vị, nếu để đến tận tháng Ba, chẳng biết có muộn quá không...”

Vương Uẩn phì cười: “Đúng đấy, lỡ như vợ chưa cưới của cậu thấy cậu mãi không về hủy hôn, xem cậu làm thế nào.”

Vương Uẩn chỉ nói đùa, ai ngờ Chu Tử Tần căng thẳng thật: “Ôi cũng đúng nhỉ... chuyện, chuyện này không hay rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 17.2

Hoàng Tử Hà vội an ủi gã: “Yên tâm đi, công tử mới rời nhà được một hai tháng là cùng, sao đã hủy hôn ngay được?”

Chu Tử Tần vẫn không thôi lo lắng: “Nhưng... nhưng lúc ta bỏ đi đã nói là không muốn thành thân nên mới đi, giờ mới hiểu ra muốn tìm một cô vợ cũng khó, chẳng ai chịu gả cho ta cả! Nhị cô nương... giờ ta nghĩ lại thấy Nhị cô nương cũng được lắm!”

Thấy gã cuống lên, Hoàng Tử Hà cũng phải mỉm cười: “Tin rằng lệnh huynh đã đi guốc trong bụng công tử từ lâu, sẽ nói rõ với lệnh tôn lệnh đường, không để lỡ việc của công tử đâu.”

“Mong là thế...” Chu Tử Tần rầu rĩ ngồi xuống cạnh Vương Uẩn, “Giờ hai vị sắp thành thân, về sau sẽ thân mật khăng khít với nhau, còn trơ ra mỗi mình tôi làm thế nào đây? Tóm lại phải tìm ai đó chơi với tôi chứ!” Hoàng Tử Hà sưng ra, bất giác quay sang nhìn Vương Uẩn.

Ánh mắt Vương Uẩn cũng đang hướng sang cô, bốn mắt giao nhau, đôi bên đều bắt gặp vẻ phức tạp trong mắt người kia.

Không khí gượng gạo và ngột ngạt lan ra giữa họ.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ quay đi, lảng qua chuyện khác: “Tử Tần tới tìm tôi có việc gì không?”

“À! Có một chuyện, suýt thì ta quên mất. Lão Quách ở nghĩa địa thành Nam, khá thân với ta, chiều qua sai người đến báo, Đại Lý Tự đã kết án vụ Trương Hằng Anh rồi, vụ của Trương Lão bá cũng đã ghi vào hồ sơ, hôm nay sẽ gọi Trương đại ca tới nhận thi thể về.”

Hoàng Tử Hà trầm ngâm nghĩ ngợi rồi hỏi: “Nói vậy là nếu muốn điều tra thêm gì, chúng ta phải đi ngay trong hôm nay?”

“Còn tra thêm được gì nữa chứ? Trương Hằng Anh vu cáo cô, chẳng đã rõ ràng rành ra đấy ư?” Vương Uẩn chen vào.

Chu Tử Tần cũng gật đầu: “Đúng thế, còn gì nữa chứ. Huống hồ, dù chôn xuống đất...” Dù chôn xuống đất, nếu bọn họ muốn tra, cũng có thể lên đào lên xem xét, giống khi trước vậy, chẳng qua hơi ghê thôi.

Gã nhìn sang Hoàng Tử Hà, song lại thấy cô đi thẳng vào trong, miệng nói: “Đợi một lát, tôi đi thay quần áo.” Chu Tử Tần ồ lên, lẩm bẩm: “Chuyện này...” Gã mơ hồ cảm thấy chuyện này hơi là lạ, bèn nhìn sang Vương Uẩn. Chỉ thấy Vương Uẩn đứng dậy đến bên cạnh Hoàng Tử Hà hỏi khẽ: “Tử Hà vừa thử xong áo cưới, đã đi nghiệm thi ư?” Người chậm hiểu như Chu Tử Tần, đến giờ cũng phải nhận ra cảm giác là lạ của mình từ đâu mà ra – gã luôn cảm thấy làm thế này hình như hơi dở.

Nhưng Hoàng Tử Hà chỉ ngược lên nhìn Vương Uẩn, hạ giọng: “Uẩn Chi, trong lòng tôi vẫn còn mắc mứu, cứ thấp thỏm không yên mãi. Giờ thi thể sắp hạ táng, nếu không đi xem, e sẽ lỡ mất cơ hội cuối cùng, sau này có hối cũng chẳng kịp.”

Vương Uẩn cúi đầu nhìn Hoàng Tử Hà, ánh mắt cố chấp của cô khiến y chẳng biết làm sao, đành thờ dãi vuốt nhẹ vai cô: “Để ta đi cùng.”

Họ đến vừa kịp, lão Quách ở nghĩa địa thành Nam đang cùng thẳng bé chốc đầu được lão nuôi từ nhỏ khiêng hai túi vải bọc thi thể lên xe.

Chu Tử Tần hốt hải chạy đến gọi to: “Lão Quách, chờ đã!”

Thấy gã, lão Quách liền bỏ túi xuống: “Chu công tử đấy à? Hai vị này là...”

“Là bạn ta.” Chu Tử Tần đáp gọn lỏn, rồi dáo dác nhìn quanh, “Người nhà họ Trương không ai đến nhận thi thể à?”

“Có rồi, lão đại nhà đó dặn tôi rằng họ đã đặt hai cỗ áo quan mòng ở tiệm, nhưng vẫn chưa đưa đến, nên nhờ tôi đưa thi thể tới núi Diệp Tử ở thành Nam trước.” Lão Quách sờ sờ chỗ phồng căng trong ngực áo, hẳn là tiền nhà họ Trương lót tay, mỉm cười thỏa mãn, “Cha và em trai cậu ta chết không

lấy gì làm vẻ vang, nên họ không đưa linh cữu qua nhà, mà đến thẳng chỗ chôn luôn.”

Nhìn hai thi thể trên xe, Hoàng Tử Hà thấy lòng thê lương vô hạn, bất giác phải quay đi, ngẩng đầu hít thở thật sâu, gắng kìm nước mắt.

Chu Tử Tần hỏi: “Giờ thi thể chưa ra khỏi cửa nghĩa trang, quan phủ vẫn có thể kiểm tra, phải không?”

Lão Quách gật đầu: “Nhưng Đại Lý Tự đã kết án...”

Chu Tử Tần liền dúm cho lão nửa quan tiền: “Không sao, ta kiểm tra xong sẽ bổ sung hồ sơ, giờ chúng ta phải xem lại hai thi thể này đã.”

Lão Quách liền ra hiệu cho thằng bé chốc đầu khiêng thi thể xuống, bấy giờ mới nhìn kỹ Vương Uẩn, thấy đáng về y ôn hòa nho nhã thì thầm ngạc nhiên, nghĩ bụng sao một công tử ngồi ngôi thể này cũng tới xem thi thể? Lại nhìn sang Hoàng Tử Hà, cảm lão suyết rốt cả ra, kinh ngạc kéo áo Chu Tử Tần thì thảo hời: “Công tử... định dẫn họ đi nghiệm thi ư?”

Chu Tử Tần gật đầu: “Phải, ta về nhà xách cả hòm đồ nghề đến rồi đây, lão đừng bảo là không được nhé.”

“Cái... cô gái đó cũng đi nghiệm thi?”

“Còn phải hỏi nữa, việc này không có cô ấy không xong đâu. Lão có biết người ta là ai không?” Chu Tử Tần giơ ngón cái, đắc ý huênh hoang: “Bản về nghiệm thi phá án, nếu cô ấy xếp thứ hai, thì không ai dám nhận mình là thứ nhất đâu.”

“Chi bốc phét!” Lão Quách khinh bỉ lườm gã, “Đệ nhất thiên hạ đương nhiên là tiểu thư nhà Hoàng quận thú năm xưa, về sau theo Quỷ vương, trở thành Dương công công.”

“Xin lỗi nhé, vị này chính là Hoàng tiểu thư đấy.” Chu Tử Tần càng dương dương tự đắc.

Lão Quách ngó người ra, nhìn Hoàng Tử Hà từ trên xuống dưới rồi tặc lưỡi liên hồi. Nhìn thái độ của lão, Vương Uẩn chỉ cười vờ vai Hoàng Tử Hà: “Đi thôi.”

Đội hai người họ đi vào, lão Quách mới kéo áo Chu Tử Tần hạ giọng hỏi tiếp: “Nói vậy thì, vị công tử cùng đi, hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong kia, lẽ nào chính là... Quỷ vương điện hạ trong truyền thuyết? Nhưng lão nghe nói Quỷ vương đang bị giam lỏng ở Tông Chính Tự kia mà.”

Chu Tử Tần ngạc nhiên ra mặt: “Đó là Vương thống lĩnh ở Ngự Lâm quân, sao lại là Quỷ vương được?”

“Hả? Không phải à?” Lão Quách lộ vẻ tiếc nuối, “Lão còn nghe đồn Quỷ vương cùng Dương Sùng Cổ liên tiếp phá mấy vụ án oan, là một đôi người ngọc trời sinh. Có người nói Quỷ vương ngoài hai mươi tuổi vẫn chưa thành thân, là vì đội nàng vương phi này đây.”

“Gi cơ... Nhảm nhí!” Chu Tử Tần ngỡ ngàng phản bác.

“Đúng thế, lời đồn ngoài phố quả là nhảm nhí.” Lão Quách vội hòa theo.

Chu Tử Tần im lặng đeo hòm đồ nghề đi đến chỗ đặt thi thể. Để giữ cho xác chết khỏi hư thối, gian phòng này xây tường rất dày, cửa sổ trở lại bé, bên trong khá tối.

Đi từ chỗ sáng sủa vào, mắt gã bỗng tối sầm lại, phải nhắm mắt một lát rồi mở ra, chợt bắt gặp gương mặt trắng bệch như tuyết của Hoàng Tử Hà giấu trong bóng tối.

Chu Tử Tần ngây người hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ hiểu ra.

Hiểu rồi, về tự tin không bọn máy may tư lự mỗi khi cô đứng sau Quỷ vương; trước lúc cô nói hay làm gì, Quỷ vương đều lẳng lặng sắp xếp ổn thỏa mọi thứ; thỉnh thoảng hai người họ nhìn nhau, chẳng cần nói gì cũng ngầm hiểu tất cả, chỉ có mình gã là u mê ngờ nghệch, đoán mãi không ra...

Sự hiểu ra một điều trước nay chưa bao giờ hiểu được, khiến gã có phần luống cuống. Giao tình giữa gã với Quỷ vương và Vương Uẩn khá thân thiết, vị trí của Hoàng Tử Hà trong lòng gã càng không ai sánh kịp. Cứ nghĩ giờ đây, ba người họ lại là một cục diện phức tạp, tâm trí gã bỗng trống rỗng.

Thấy Chu Tử Tần dờ dẩn, Vương Uẩn liền hỏi: “Tử Tần đang nghĩ gì thế?”

“Không... không có gì.” Gã vỗ mạnh vào đầu, gạt tất cả ý nghĩ rối rắm ra khỏi não, rồi nhanh nhẹn đặt hòm đồ nghề xuống, lấy gang tay và vải che mặt đưa cho Hoàng Tử Hà, sau đó mới vội vàng đeo đôi gang mỏng vào, “Trong này hơi tối, dời thi thể đến bên cửa sổ đi.”

Nhờ ánh sáng từ cửa sổ hắt vào, gã rút ra một con dao mỏng, kẹp giữa lòng bàn tay, cung kính lạy Trương Hàng Anh một lạy, làm rầm khản: “Xin lỗi Trương nhị ca, chúng tôi cũng chỉ muốn giúp huynh tra rõ chân tướng, xem thử cái chết của huynh có oan khuất hay không thôi...”

Vương Uẩn đứng cạnh đó chen vào: “Theo ta biết thì Trương Hàng Anh đã tự sát, trước khi chết còn vu cáo Tử Hà, chứng cứ rành rành, cần gì phải nghiệm thi nữa?”

“Nói thì nói vậy...” Chu Tử Tần khó xử nhìn sang Hoàng Tử Hà.

“Chi là cẩn thận thôi, dù sao kiểm tra kỹ càng cũng thấy yên tâm hơn.” Hoàng Tử Hà giải thích, “Uẩn Chi không thích mở thầy khám nghiệm, hay là ra ngoài đợi chúng tôi.”

Vương Uẩn nhú mày, nhưng cuối cùng cũng gật đầu, “Vây ta ở ngoài canh cho hai người.”

Ra đến cửa, y còn ngoái lại nhìn. Chu Tử Tàn đã cởi áo Trương Hàng Anh ra, kiểm tra trên người thấy không có vết thương nào. Hoàng Tử Hà một tay giữ khăn bịt mặt ra hiệu cho gã lật úp thi thể, chăm chú xem xét những dấu vết còn lại.

Vương Uẩn chần chừ giây lát, nhưng cuối cùng rào bước đi ra.

Đứng trước cửa, nhìn ánh dương rực rỡ bên ngoài, y thầm nghĩ, có gì quan trọng đâu, dù sao trước đây cô ấy cũng đã nhìn thấy rất nhiều thi thể, nam nữ đủ cả, già có trẻ có, mặc quần áo hay trần truồng cũng thế...

Đội mọi thứ kết thúc, đợi sau khi kết hôn, có lẽ cô sẽ thay đổi, không đụng tới mấy chuyện hoang đường này nữa.

Chu Tử Tàn xuống dao mổ phanh bụng Trương Hàng Anh ra, kiểm tra thật kỹ.

Thấy gã mổ dạ dày, Hoàng Tử Hà liền ra gian ngoài lấy hai chiếc thùng to vẫn dùng để rửa thi thể, nhờ Vương Uẩn xách hộ hai thùng nước vào, rửa sạch các cơ quan nội tạng.

Trương Hàng Anh chết lâu ngày, máu huyết đã đông lại, dù vậy, cô và Chu Tử Tàn vẫn miệt mài rửa sạch nội tạng, trong lúc ấy, Vương Uẩn lánh ra ngoài.

Y vịn vào thân cây, cảm thấy con buồn nôn quặn lên trong dạ, nhưng vận khí hồi lâu cũng gắng gượng nén xuống được. Đến khi ngoái lại, thấy hai người kia đang dùng vải sàng lọc những thứ vừa rửa, y không nhịn nổi nữa, rào bước đi như chạy ra sân.

Hai người hi hục sàng lọc trong hai thùng nước hồi lâu cũng chẳng tìm được gì. Hoàng Tử Hà ngẫm nghĩ rồi đề nghị: “Mổ khí quản và thực quản ra.”

Chu Tử Tàn lại thay một con dao nhỏ hơn, định mổ phanh lá phổi. Hoàng Tử Hà vội trở cho gã mổ men theo khí quản, nhưng vẫn không thấy gì. Cả thực quản lẫn yết hầu.

Cô múc một gáo nước, cẩn thận rửa sạch dịch thể và máu khô trên vùng cổ bị mổ phanh, sau đó lần tìm từ khoang miệng xuống, dọc theo khí quản.

Chu Tử Tàn hỏi: “Cô đang tìm những thứ huynh ấy ăn trước khi chết ư?”

“Ừm, tôi nghĩ, chắc chưa phân hủy hết được.” Nói đến đó, tay cô bỗng khựng lại. Chu Tử Tàn vội sáp lại nhìn, rồi cùng cô lấy vải nhúng nước lau sạch thứ nọ. Là một vật hồng hồng nhỏ nhỏ, nằm ngay chỗ cửa hầu bị mở ra.

Cô vội lấy cái nhíp từ trong hòm đồ nghề, gấp từ cửa hầu ra một con cá nhỏ màu đỏ, dài bằng móng tay út, nhỏ như con muỗi, chiếc đuôi như sa mòng chiêm phần nửa thân hình, đã bắt đầu phân hủy, đôi mắt trắng sâu như đầu lâu.

Chu Tử Tàn vội lấy bình sứ đặt nó vào.

Tâm trí này giờ vẫn căng như dây đàn, tới khi tìm thấy con cá mới từ từ chùng xuống. Mồ hôi lạnh đầm đìa khắp người Hoàng Tử Hà, cô đưa tay áo lau mồ hôi trán, dờ dẩn đi đến ngồi xuống băng ghế bên cạnh.

Chu Tử Tàn đến bên thi thể Trương Vi Ích, mổ yết hầu ra, tìm thật kỹ. Chẳng bao lâu sau, gã ồ lên khe khẽ rồi gấp trong cổ họng ông lão ra một vật, bỏ vào bình sứ, đưa cho Hoàng Tử Hà.

Hai con cá gần như y hệt, nhỏ nhắn đỏ hồng, ẩn bên trong thân thể, rất khó nhận ra bằng mắt thường.

Hoàng Tử Hà ngồi lặng nhìn hai con cá hồi lâu rồi từ từ cời găng tay ra: “Tử Tàn khâu thi thể lại đi.”

“Được, ta sẽ khâu lại thật kỹ.” Chu Tử Tàn nghiêm trang đáp.

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu với gã rồi đứng dậy ra ngoài.

Bên ngoài nắng chói chang, ánh sáng chiếu thẳng vào mặt khiến cô nhất thời chưa thích ứng được, con ngươi co lại, hơi đau.

Cô chậm rãi gỡ khăn che mặt, tựa vào cánh cửa, thở hắt ra.

Vương Uẩn đứng dưới một gốc cây khô trước nhà, thấy cô bước ra bèn lại gần hỏi: “Xong chưa?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, đi rửa sạch tay rồi nói khẽ: “Xong cả rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô, Vương Uẩn lo lắng hỏi: “Mệt lắm à?”

Cô không đáp, chỉ liêu xiêu đi thẳng. Vương Uẩn giờ ta nắm lấy tay cô, chậm chậm dắt cô rời khỏi nghĩa trang.

Tay cô hơi dờ ra, nhưng cuối cùng vẫn để y nắm lấy, dắt ra đường.

Vương Uẩn đưa Hoàng Tử Hà về phòng Vĩnh Xương, toan ra về thì Hoàng Tử Hà gọi lại.

Song y ngoái đầu, cô lại chần chừ ngẫm nghĩ thật lâu, mới chậm rãi nói: “Nếu gặp Vương công công, nhờ chuyển lời giùm tôi, nói rằng ở phòng Vĩnh Xương có thứ công công muốn.”

Vương Uẩn gật đầu: “Cô nghỉ ngơi đi.”

Cô ậm ừ, đưa mắt nhìn theo y tới khi khuất bóng rồi quay về phòng mình, bưng chiếc bình đựng đôi A Già Thập Niết ra ngắm nghía.

Đám trứng cá nhỏ như hạt bụi vẫn nằm dưới đáy nước, có điều đêm qua bị cô khuấy lên, giờ chìm xuống như một vệt máu loang.

Cô lắc nhẹ chiếc bình, ngần người hồi lâu nhìn đôi cá cùng đám trứng.

Vương Tông Thực chưa đến, cô bèn mở ngăn kéo, lấy miếng keo ong ra sắn soi. Tất cả mọi chuyện dường như đều đã thành hình, cô rút cây trâm trên đầu ra, từ từ phác họa chân tướng sơ bộ.

Chẳng biết bao lâu sau, có tiếng gõ cửa, rồi một người đẩy cửa ra.

Cô ngược lên, thấy Vương Tông Thực đứng trước cửa, bèn cài lại trâm rồi hành lễ chào y: “Vương công công.”

Vương Tông Thực gật đầu bước vào, cô đi đến bên bàn, đưa bình pha lê cho y xem.

“Ta cứ tưởng có chuyện gì, Uẩn Chi quả là lo cho cô quá.” Vương Tông Thực thông dong nói, rồi sai bước đi vào trong, “Ra là A Già Thập Niết đẻ trứng.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 18: Nhất thời lơ đãng

“Vâng, Vương công công cũng từng dặn tôi rằng trứng A Già Thập Niết rất khó ấp nở, vì thông thường mọi người không biết cách. Thế nên hôm nay thấy chúng đẻ trứng, tôi phải báo ngay với công công.”

Vương Tông Thực nhìn bánh pha lê trong tay cô: “Lẽ ra cô cứ bảo Uẩn Chi, giờ ta không đem theo bình đựng.”

“Cái này chẳng phải chỗ nào cũng có ư?” Nói rồi cô quay lại nhìn quanh trong phòng, tiện tay cầm một cái hũ, đổ cả cá lẫn trứng từ bình pha lê sang, sau đó lại mức ít nước vào bình pha lê, thò tay vào hũ vớt hai con cá lên bỏ lại vào bình.

Cuối cùng cô đặt bình pha lê lên bậu cửa, giao hũ cho Vương Tông Thực rồi ngồi xuống bên bàn, cầm một miếng bánh ngọt đưa lên miệng.

Vương Tông Thực nãy giờ vẫn đứng yên quan sát, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi: “Không rửa tay ư?”

Hoàng Tử Hà khựng lại, nhìn tay mình rồi đáp: “Sáng nay tôi vừa thay nước trong bình, vẫn sạch lắm mà.”

Vương Tông Thực nheo mắt nhìn chăm chăm mấy ngón tay cô.

Đầu ngón trỏ trái thon dài của cô dính một hạt trứng cá nhỏ, trông như một mảy bụi đỏ đậu trên móng tay hồng hồng, nếu không nhìn kỹ thì khó mà nhận ra.

Nhưng cô vẫn thản nhiên cầm bánh, hạt trứng cá dính vào lớp bánh, lẫn với đám vừng rắc bên trên, không thấy đâu nữa.

Cô nhỏ nhẹ cắn miếng 1 miếng, nhìn sang y: “Sắp đến trưa rồi, công công có muốn ăn chút điểm tâm không?”

Vương Tông Thực trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt bất giác lại dừng ở chiếc bánh ngọt. Cô vẫn hồn nhiên không nhận ra, chuẩn bị dứt cả nửa miếng bánh còn lại vào miệng.

“Bỏ xuống.” Vương Tông Thực lạnh lùng ra lệnh khiến cô ngẩn ra, nhìn miếng bánh trong tay rồi lại ngoảnh nhìn sang y.

Vương Tông Thực thoáng nhíu mày thật khẽ, quan sát vẻ mặt cô, rồi hỏi: “Người biết rồi ư?” Hoàng Tử Hà ngỡ ngàng mở to mắt: “Gì cơ ạ?” Ánh mắt Vương Tông Thực dừng ở miếng bánh trên tay cô, nhưng không nói thêm gì.

“Cái này ư?” Cô bèn giờ miếng bánh lên rồi bỏ luôn vào miệng. Miếng bánh chỉ to bằng ngón tay cái, cô nhai rất thông thả, nhưng mặt Vương Tông Thực đã tái hẳn đi.

Kể xưa nay vẫn ung dung chậm rãi như loài rắn ngủ đông, lúc này lại rảo bước đi đến, tóm lấy cổ cô, vỗ vào lưng, trầm giọng ra lệnh: “Nôn ra mau.”

Hoàng Tử Hà nôn khan mấy tiếng, vùng vẫy toan giằng khỏi tay y. Nhưng lực tay Vương Tông Thực rất khỏe, cô không sao thoát được, cuối cùng bị y ép phải nôn ra miếng bánh vừa ăn.

“Sai người đến hiệu thuốc mua gỗ la phù và trúc đào về nghiền mịn, cứ hai canh giờ uống một lần, một ngày hai lần, uống suốt 1 tháng.” Vương Tông Thực buông cô ra, dặn.

Hoàng Tử Hà sờ lên chỗ cổ bị bóp, phân vân hỏi: “Vương công công, trúc đào có độc mà?”

Vương Tông Thực lạnh lùng đáp: “Uống một chút không chết nổi đâu, quá lắm là thổ tả khó chịu thôi.”

“Có khó chịu nhiều không? Ví như... so với người bị A Già Thập Niết ký sinh trong cơ thể, ai khó chịu hơn?” Hoàng Tử Hà bình thản hỏi.

Gương mặt tái nhợt lạnh lùng của Vương Tông Thực lần đầu lộ ra vẻ kinh hoàng. Y trừng trừng nhìn cô, như không dám tin.

Hoàng Tử Hà cũng nhìn thẳng vào mắt y, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười.

“Hừm...” Cuối cùng Vương Tông Thực nén tất cả kinh hoàng và giận dữ lại, lạnh lùng hỏi: “Sao ngươi biết?”

“Mộc Thiện đại sư từng qua lại với Vương công công, đã dùng thuật nhiếp hồn xúi giục Vũ Tuyên giết hại cha mẹ tôi.” Hoàng Tử Hà bình thản đáp, “Bây giờ, kẻ cùng Mộc Thiện đại sư bày ra kế này là Tề Đăng, từng hỏi Vũ Tuyên: ‘Ngươi có nhớ con cá đỏ của ta đâu rồi không?’”

Vương Tông Thực cười nhạt, khoanh tay nói: “Mộc Thiện thì biết cái gì? Cá đã áp nỏ, dù sao cũng quen sống trong môi trường nước, hễ đưa vào cơ thể người là chết, chỉ có tác dụng nhất thời thôi. Sao bị được trúng áp trực tiếp trong cơ thể người, có thể ký sinh rất lâu, thần không biết quỷ không hay, thay đổi cả con người.”

Hoàng Tử Hà cắn môi nhìn y chằm chằm: “Vương công công thù oán gì với nhà họ Trương vậy? Vì sao cứ hết lần này đến lần khác muốn lấy mạng họ?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.” Cô đã vén bức màn ngăn giữa đôi bên, nhưng y trái lại càng thêm bình thản, “Dưới gầm trời này, những kẻ biết được bí mật về A Già Thập Niết, không phải chỉ có mình ta.”

Cô hơi ngửa mặt lên, đôi mắt vẫn gắn chặt vào y không chớp: “Nhưng thư đồng A Trạch bên cạnh công công từng liên hệ với Trương Hằng Anh.”

“Trương Hằng Anh cũng là người bên cạnh Quý vương.” Y nhìn thẳng vào mắt cô, trầm tĩnh lạ thường.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu rồi tiếp tục nhắm nghiền.

Vương Tông Thực ung dung sửa lại tay áo, nói tiếp: “Ngươi cũng biết đấy, dựa vào thân thủ của ta, đây lại là nhà ta, nếu sau khi bị ngươi vạch trần, ta thẹn quá hóa giận thì ngươi không có cơ hội sống đâu.”

Hoàng Tử Hà không đáp, quay đầu nhìn ra tán cây đập dềnh theo gió ngoài cửa sổ.

“Vi ngươi đã sớm biết ta không phải hung thủ thật sự đằng sau. Hiện giờ trong triều, đối thủ lớn nhất, đấu đá với ta lâu nhất chính là Quý vương, không sai. Nhưng đặt trong tình cảnh khác, chúng ta cũng có thể dựa vào nhau mà tồn tại. Đặc biệt là bây giờ, Quý vương phù và nhà họ Vương, chẳng qua chỉ là bên nào bị hủy trước mà thôi, phải không nào?”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Hoàng Tử Hà vẫn phải gật đầu. Quả như y nói, nếu trong triều không tồn tại một kẻ như Vương Tông Thực, có lẽ nhiều năm trước, Quý vương cũng sẽ vô duyên vô cớ lật đổ như các vương gia khác, chứ sao có thể nổi lên dưới thời Hàm Thông được.

“Bằng không, ngươi cho rằng vì sao ta phải giúp ngươi?” Ánh mắt lạnh lùng của Vương Tông Thực chậm rãi lướt qua cô, “Ngươi là người quan trọng với Quý vương, cũng là người quan trọng với nhà họ Vương. Bất luận sau này ngươi theo Quý vương hay gả cho Uẩn Chi, nhà họ Vương đều có lợi, đúng là một vụ mua bán đáng để đầu tư.” Hoàng Tử Hà im lặng giây lát, cuối cùng cũng đứng dậy, vái y một vái.

“Ngươi không cần cảm tạ vì ta quả thật rất thích ngươi, nếu ngươi thực sự là hoạn quan Dương Sùng Cổ, ta nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn cách giành lấy ngươi về bên cạnh mình.” Lần đầu tiên Vương Tông Thực mỉm cười thực lòng, khiến vẻ âm trầm cũng giảm bớt đôi phần, “Ngươi biết rõ ta quý mến ngươi, cũng tính được ta nhất định sẽ cứu ngươi.” “Không hề, tôi đánh cược thôi. Dù sao, nếu tôi chỉ gắng hỏi công công, nhất định chẳng thu được gì hết.” Thấy Vương Tông Thực thần nhiên thỏ lộ tất cả, Hoàng Tử Hà cũng chia ngón tay ra cho y xem chấm đỏ nhỏ như hạt bụi, “Thực chất tôi chỉ chấm ít bột phấn làm từ hoa nhài tím nghiền ra rồi dùng nước hoa anh thảo nhuộm thành màu đỏ thôi, không hề có độc, công công yên tâm.”

“Chỉ từ một câu nói của Tề Đăng mà ngươi đoán được bí ẩn về A Già Thập Niết, thật là hiếm có.” Vương Tông Thực cười xòa, rồi chợt nhớ ra một chuyện, bèn tiếp, “Trước đây ta giao trăm độc cho Tề Đăng, vốn muốn hắn giám sát Phạm Nguyên Long và Mộc Thiện đại sư, ai ngờ hắn lại gây ra tội lớn, chuyện này cũng do ta sơ suất, mong ngươi thứ lỗi.”

Hoàng Tử Hà biết từ lâu Tề Đằng có quan hệ với nhà họ Vương, trầm độc là vật trong cung, đương nhiên khó tránh liên quan tới Vương Tông Thực, nhưng thấy y thành thật kể rõ như thế, cũng chẳng biết nói gì, đành lắc đầu tỏ ý muốn tránh chủ đề này.

“Tứ Hà cũng chỉ đoán thôi, tôi cảm thấy trạng thái điên cuồng của Ngạc vương điên hạ và cha con họ Trương đều rất khó lý giải. Cùng lúc ấy, tôi nghĩ tới một truyền thuyết về A Già Thập Niết nghe được từ xưa, tương truyền loài cá này là do Long Nữ nhất thời lơ đãng khi quỳ trước Phật Tổ mà hóa thành.” Hoàng Tử Hà quay sang nhìn đôi cá đang lặn lẽ bơi trong bình, chậm rãi nói: “Nhất thời lơ đãng, thần trí mông lung... Không có lửa sao có khói, đã có truyền thuyết ấy, ắt loài cá này phải liên quan tới trí tâm của con người, có lẽ là một loại độc kỳ dị khiến người ta phát điên chẳng?”

“Không, không khiến người ta phát điên đâu.” Vương Tông Thực chậm chậm lắc đầu, “Huống hồ, tuy là độc, nhưng cũng không chết người.”

Hoàng Tử Hà nhủ mảy, “Dạo ở Thực, tôi từng thấy người ta trồng a phù dung, nghe nói là thứ cò trị được bách bệnh, truyền từ tây Vực vào. Tuy dùng làm thuốc rất tốt, nhưng nếu dùng nhiều sẽ sinh ra cảm giác lâng lâng bay bổng, trước mặt chỉ thấy mờ ảo mơ màng, thậm chí có kẻ còn nghiện ngập đến mất mạng.”

“Phải, A Già Thập Niết cũng vậy, nó sẽ khiến người ta sinh ra cố chấp, không ngừng khuếch đại điều mình coi trọng, dẫn tới cực đoan cuồng vọng, đến chết mới thôi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: “Có thể dùng để thao túng người khác không?”

“Không thể, A Già Thập Niết chỉ có thể khuếch đại ý nghĩ vốn có trong lòng người ăn phải, chứ không thể gieo rắc bất cứ ý niệm nào cả.”

Hoàng Tử Hà lại hỏi: “Thế nên dù vừa rồi tôi nuốt trứng cá vào, cũng không thể bị người ta khống chế, càng không thể cho rằng Quý vương làm điên đảo xã tắc, đến mức phải tìm trăm phương ngàn kế sát hại vương gia, đúng chứ?”

“Dĩ nhiên không thể. A Già Thập Niết chỉ khuếch đại điều người coi trọng nhất, ví như quyết tâm bảo vệ Quý vương bất chấp tất cả, từ đó ảnh hưởng tới suy nghĩ của người về những người khác, chẳng hạn, cho rằng ta là hung thủ nên sẽ tìm mọi cách liều mạng với ta.” Vương Tông Thực cười nhạt đáp.

Hoàng Tử Hà bình thần cười với y: “Mong công công bỏ qua cho Tử Hà.”

Vương Tông Thực chỉ cười.

Hoàng Tử Hà trầm nghĩ, Vương Tông Thực phủ nhận việc giết hại cha con họ Trương, đồng thời cho biết A Trạch bên cạnh mình là tai mắt ngầm, tức là đã chỉ rõ hung thủ thật sự đằng sau.

Có điều cha con họ Trương sau khi trúng độc A Già Thập Niết trở nên điên cuồng, lại khẳng khái cho rằng Quý vương sắp làm khuynh đảo Đại Đường, e rằng có liên quan đến bức họa ở nhà họ, hay nói cách khác, có liên quan đến những điều Trương Vĩ Ích tai nghe mắt thấy trong cung năm xưa?

Cô đang ngẫm nghĩ thì Vương Tông Thực lại nói: “Về Quý vương, ta có việc này phải nói với người.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, quay sang nhìn y.

“Có lẽ người cũng nghe nói, các bậc cao niên từ mấy chục phường trong kinh đã cùng ký tên dâng thư, thỉnh cầu nghiêm trị Quý vương, chắc hẳn mấy ngày nay sẽ là quãng thời gian mấu chốt để bệ hạ quyết định xem nên xử lý Quý vương thế nào.” Vương Tông Thực ngồi xuống bên bàn thông dong tiếp, “Nhưng có lẽ người chưa biết, hôm nay bệ hạ lại phát bệnh đau đầu, thái tử đến hầu hạ, khóc đến gần đứt xiu. Bệ hạ hỏi sao lại đau lòng đến thế, thái tử bèn đáp, Tứ hoàng thúc mưu đoạt thiên hạ, nhi thần chỉ e sau này không còn phụ hoàng che chở, khó mà giữ được mình.”

Hoàng Tử Hà biến sắc nói khẽ: “Người bên cạnh thái tử thật quá hiểm ác.”

“Đúng thế, thái tử còn nhỏ, hiểu được gì chứ? Chẳng phải là bị người bên cạnh xúi bẩy hay sao. Hoạn quan thân cận nhất bên cạnh thái tử là Điền Lệnh Tư, chỉ có tài hèn, ngấp nghé Thần Sách quân đã lâu, tưởng rằng một người leo lên là bảo hộ được cả kinh kỳ bình an.” Giọng Vương Tông Thực lạnh lùng, song vẻ mặt vẫn rất lạnh nhạt, thông dong nói như kể chuyện phiếm, “Chẳng qua chỉ hầu hạ một đứa trẻ mười hai tuổi, được sủng hạnh đôi chút, vậy mà dám dạy thái tử điện hạ gọi mình là 'á phụ', bệ hạ cũng chỉ cười cho qua, không trị tội.”

Hoàng Tử Hà trầm nghĩ, thiên tử nhu nhược, lâu nay đều để hoạn quan nắm giữ quyền lớn. Tiên hoàng Tuyên Tông nhẫn nhịn bao năm mới giết được Mã Nguyên Chí, đương kim hoàng thượng lại dựa vào Vương Tông Thực suốt mười mấy năm nay, nếu không phải Quý vương tự mình đứng lên, e rằng Trường An hiện giờ vẫn là cảnh hoạn quan một tay che trời.

Có điều hoạn quan dù sao cũng là hoạn quan, có khoa trường thanh thế tới đâu, cũng không thể mưu toan oán vị, đoạt ngôi làm vua được. Nhưng Quý vương lại là vương gia, luận về xuất thân địa vị đều đủ tư cách ngồi lên ngai vàng. Nếu hoàng đế bình an khỏe mạnh thì chẳng nói làm gì, song giờ ngài ngự như ngọn nến trước gió, mà Quý vương lại đang trẻ tuổi khỏe khoắn, thái tử mới mười hai tuổi làm sao chống nổi đối thủ mạnh như thế?

Nếu đôi cô là hoàng đế, e rằng cũng không tránh khỏi nghi ngờ Quý vương. Dầu sao, Lý Thư Bạch muốn giành lấy thiên hạ cửu châu, được vạn dân triều bái, đều dễ như trở bàn tay.

Càng nghĩ, mồ hôi lạnh càng rịn ra đầm đìa. Vất óc nghĩ mãi, cô vẫn không tìm ra lý do gì để hoàng đế tha mạng cho Lý Thư Bạch.

Vương Tông Thực cũng im lặng, trầm ngâm quan sát cô.

Hoàng Tử Hà gắng gượng định thần lại, tiếp lời y: “Công công việc gì phải bận lòng về Diên Lệnh Tư? Kẻ này vốn không đáng ngại, chưa từng đắc thế, chỉ ý vào thái tử thân cận với mình từ nhỏ mà huênh hoang, chẳng qua là một kẻ ngu xuẩn. Bệ hạ chắc cũng cho rằng, thả hoạn quan bên cạnh thái tử ngu ngốc huênh hoang còn hơn là thâm trầm sâu sắc.”

“Muốn trừng trị cũng không mấy tốn sức, phải không?” Vương Tông Thực cười nhạt, phui phui áo, “Vị như bệ hạ mất mười bốn năm, rốt cuộc vẫn không trị nổi ta.”

Hoàng Tử Hà im lặng, thực không biết nên trả lời thế nào.

“Bệ hạ biết rõ ta và Quý vương xưa nay bất đồng quan điểm, vậy mà lại giao việc này cho ta, dĩ nhiên có dụng ý riêng.” Y đứng dậy, khoan thai nói, “Còn về đám dân ngu vô tri dâng thư kia, người chẳng cần bận tâm, ta đã nhận lệnh cai quản việc này, sao có thể để mấy kẻ thường dân làm ảnh hưởng được.”

Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy theo, còn chưa lên tiếng, y đã rút trong tay áo ra một bản tấu sớ chia cho cô hỏi: “Bức thư này, theo ý người nên xử lý thế nào?”

Hoàng Tử Hà cúi đầu: “Bệ hạ đã lệnh cho công công xử lý việc này, ắt công công sẽ sắp xếp ổn thỏa, Tử Hà không dám nhiều lời

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 18.2

Vương Tông Thực nhìn cô, rồi đi thẳng ra ngoài, không nói gì thêm.

Hoàng Tử Hà theo y bước ra, không khí lạnh lẽo thốc thẳng vào mặt khiến cô rùng mình.

Vương Tông Thực thường ngày rất sợ lạnh, lúc này lại thẳng lưng ưỡn ngực nhìn ra cảnh khô trơ trụi phía ngoài, giọng bình thản mà lạnh nhạt: “Tiếp theo sẽ là giai đoạn náo nhiệt mà hỗn loạn nhất tại Trường An. Cốt Phật ít hôm nữa sẽ vào kinh, tới lúc đó nhất định rúng động toàn thành, ta cũng đã chuẩn bị thuyết phục bệ hạ để Quý vương rời Tông Chính Tư, đi rước cốt Phật.” Vương Tông Thực hờ hững ngược lên trời, “Chẳng phải người người đều nói Quý vương bị hôn ma nhập xác ư, thế thì để họ xem, rốt cuộc Quý vương có dám đi rước cốt Phật hay không.” Hoàng Tử Hà rùng mình hỏi: “Bệ hạ liệu có chấp nhận không?”

“Sẽ chấp nhận thôi, trước mắt Quý vương có thể lấy lại hào quang ngày cũ hay không, còn phải xem có vượt qua được ải này không. Kiếp nạn lần này, Quý vương có qua được không, vẫn là vấn đề đấy.” Vương Tông Thực nghiêng đầu nhìn cô, cười lạnh, “Huống hồ sáng nay vừa nhận được tin báo, Sa Đà đã phạm vào biên ải ta, Chân Vũ quân đang tử thủ. Đáng thương cho Lý Vĩnh vật và mở rộng quân đội, chỉ trong một đêm đã bị đánh tan tác không còn mảnh giáp, thành ra công cốc. Cứ như lịch sử lặp lại vậy, hai năm trước khi Sa Đà xâm phạm, tiết độ sứ các nơi cũng lũ lượt rút lui thế này. Bấy giờ chính Quý vương đã dẫn quân lên phía Bắc đánh bại Sa Đà.”

“Nói vậy là triều đình hiện giờ rất cần Quý vương.” Hoàng Tử Hà cố nén vui mừng, bình thản nhận xét.

Vương Tông Thực liếc cô rồi nói: “Đừng vội mừng, chẳng phải sau khi dẹp loạn Bàng Huân ở Từ Châu, Quý Vương không dùng được tay trái nữa ư?”

Hoàng Tử Hà im lặng mím môi, gật đầu.

“Người làm sao biết được lần này sau khi dẹp yên mọi chuyện, Quý vương sẽ mất đi thứ gì? Bất luận Quý vương lập công lớn đến đâu, cũng có bù được tội giết hại huynh đệ không?” Vương Tông Thực phui áo cảm khái, “Có lúc ta cũng thấy rất đáng tiếc. Tiếc rằng ta vất vả mười năm, cũng không chống được tài trí của Quý Vương. Y giấu tài, tiềm phục chín năm trong phủ Quý, khiến ta cứ ngỡ cả đời này y cũng chỉ như các vương gia kia, rồi sẽ lạng lẹ chết đi trong vương phủ. Ai ngờ y lại nắm được cơ hội Bàng Huân nổi loạn, đứng lên xốc lại tất cả.” Hoàng tử Hà lặng lẽ đứng sau, nhìn luông hơi mong phả ra từ miệng y, không đáp.

“Lần này Quý Vương dạo qua Quý môn quan lần nữa, nhưng ta thấy cục thế phương Bắc biến động, sức khỏe bệ hạ lại suy yếu, không tới hai ba hôm nữa, bệ hạ nhất định sẽ có hành động, ngày Quý vương rời khỏi Tông Chính Tư cũng chẳng còn xa đâu. Dù sao, sống hay chết, dùng hay giết, đều không thể dùng được nữa”. Lời Vương Tông Thực khiến cô mở to mắt, nhưng y dường như không để ý, chỉ tiếp tục lầm bầm nói, “Người sống trên đời, coi trọng mạng, nhưng cũng cần có vận. Y nắm giữ được vận mạng của mình, có thể coi là thiên thời địa lợi nhân hòa, trời cao đã sắp xếp trận nổi loạn nọ, mà thánh thượng lại cần tìm một thế lực để áp chế ta. Phán loạn khiến Quý vương hiển lộ được tài năng, sự nâng đỡ của thánh thượng giúp y giành lấy cơ hội, kỳ tài kiện xuất như y, cứ thế thẳng đường đi đến ngày hôm nay” Dứt lời, Vương Tông Thực ngoái đầu nhìn cô cười lạnh lùng, “Nhưng việc đến nước này, vận mạng của y đã tận hay chưa, phải trông vào người rồi”.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy thứ gì đó trong lòng trào lên chặn ngang cổ họng, khiến cô không sao hít thở hay nói năng được nữa.

“Theo ta biết, Uẩn Chi rất yêu người.” Gương mặt Vương Tông Thực tái nhợt đi thường, cặp mắt lạnh lùng hướng về phía cô, rõ ràng vẫn hiện lên vẻ thông cảm rất khó nhận ra. “Hoàng tử Hà, người thông minh như người, hẳn phải biết chọn lấy cuộc sống tốt đẹp nhất cho mình.”

Hoàng Tử Hà dờ dẫm cúi đầu: “Vâng, Tử Hà biết”.

Cả thành Trường An chỉ sau một đêm, dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Dân chúng không chỉ vẩy nước quét cửa quét sân, mà còn tự động ủa ra đường quét dọn sạch sẽ. Nhưng chẳng mấy chốc họ đã phát hiện ra cố gắng của mình chỉ là công cốc, bởi các nhà giàu trong thành đã cho chuyên cát vàng tinh khiết nhất đến, cẩn thận sàng qua mấy lần, chỉ đợi đến ngày đem rải ngoài đường để cung nghênh cốt Phật. Rồi chỉ lát sau họ lại phát hiện cát vàng cũng chưa là gì, vì đã có người dốc hết gia sản mua mất trăm trượng thảm nhung Ba Tư, chuẩn bị rải dọc đường cốt Phật đi qua.

Thành Trường An náo nhiệt khác thường, hoàng đế ra lệnh dựng những tháp Phật nhỏ và cổng chào ở mỗi ngã tư, các nhà giàu trong thành lại lấy thủy ngân làm nước, vàng ngọc làm cây, trên phố đầu đầu cũng thấy cổng chào, cảnh cây bị dân chúng treo đầy gấm đoạn, huy hoàng rực rỡ, đội rước cốt Phật.

Hoàng tử Hà vận áo vải tay chèn kiểu nam giới, cưỡi ngựa đi dạo phố. Phố phường đông đúc nhộn nhịp, khiến cô đành xuống ngựa dắt bộ, lúc đi lúc nghỉ, nghe người trên đường xôn xao bàn tán về đại sự sắp đến.

“Lần này cốt Phật được rước đến Trường An, ắt sẽ giúp thiên hạ thái bình, muôn dân an lạc! Đúng là ai ai cũng muốn chứng kiến!”

“Cái đó chưa chắc, năm xưa Hiến Tông hoàng đế rước cốt Phật, chẳng phải vẫn mọc ra tên Hàn Dũ ngăn cản, cuối cùng bị biếm đi đó ư? Lần này thế nào cũng có kẻ bất kính với cốt Phật!” Một ông lão vuốt râu nói.

Người bên cạnh sực hiểu ra, vội hỏi: “Ý lão trượng muốn nói tới việc Quý vương cản trở việc rước cốt Phật ư?” “Còn chẳng phải à? Quý vương từ đầu đã bất mãn với chuyện này, ra sức ngăn bệ hạ xây tháp rước cốt Phật, người bảo việc này can gì đến Quý vương, tại sao trước thì không tán thành rước cốt Phật, sau lại đòi giảm số tháp xây, trăm phương nghìn kế ngăn cản thánh thượng như thế?” “Ta cũng nghe đồn!” Lại có kẻ bí hiểm nói, “Bên người Quý vương có một lá bùa quái dị, chứa âm hồn Bàng Huân. Lá bùa này mỗi lần gặp cảnh giết chóc là đỏ lòe lên, Quý vương cũng ý vào đó mà hoành hành, bình Nam Chiếu, dẹp Sa Đà, toàn dựa vào âm binh của Bàng Huân cả!”

Thấy lời đồn ngoài phố hoang đường đến nhường này, Hoàng Tử Hà cũng chẳng biết làm sao, đành ghì cương ngựa đứng lại nghe tiếp.

Kẻ họ thấy mọi người bị câu chuyện ma quỷ thu hút, nhất loạt dừng tai nghe thì càng hăng hái, thao thao: “Song Quý vương không ngờ, có cái gọi là thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà, lá bùa kia giúp y thành công, song cũng âm thầm xâm chiếm tâm trí y, đến giờ ác quỷ Bàng Huân đã nhập xác, khiến y mất hết thần trí, rập tâm mưu phản!”

“Chẳng trách y lại sát hại Ngạc vương, bắt chấp cả tình thù tặc.”

“Hoàng gia làm gì có tình thù tặc? Huống hồ cận vệ trong phủ Quý cũng đã đứng ra tố cáo, Quý vương rập tâm muốn mưu đoạt thiên hạ, y can gì đếm xỉa đến một Thất đệ nhỏ nhoi?”

Trong tiếng oán thán của mọi người, ông lão vừa nãy cũng chen vào: “Không sai, thế nên lão đã cùng các lão trượng khác dâng thư lên Hoàng thượng, xin bệ hạ coi trọng quốc pháp, xem nhẹ công tích, bắt kẻ thù ác phải đền tội!”

“Lão trượng đã già mà vẫn một lòng vì nước, quả là bội phục!”

Trong tiếng tán dương, cũng có kẻ tỏ vẻ nghi hoặc: “Nhưng năm xưa Quý vương Nam chinh Bắc chiến lập bao công lao hiển hách, quả có công lớn với xã tắc, nếu nói là bị ma quỷ mê hoặc, lấy công bù tội, chắc cũng không tới nỗi phải chết?”

“Quý Vương đương nhiên tội không đến nỗi chết, thậm chí còn có công với giang sơn xã tắc, nhưng bên trong cơ thể Quý vương bây giờ không phải Quý vương nữa mà là Bàng Huân, con quỷ nhập xác ấy chết đi thì có hề gì!”

Lại có người nói: “Nhưng theo tôi thấy hiện giờ triều đình vẫn còn cần Quý vương, nghe nói...” Tới đây, y chớp chớp mắt, hạ giọng thật thấp, đầy vẻ thần bí, rõ ràng rất hào hứng với tin tức mới nhất mình nắm được, “Triều đình muốn dùng Quý vương áp chế Chấn Vũ quân!”

“Không thể nào? Chấn Vũ quân xảy ra chuyện ư?”

“Ai biết được, dù sao mấy hôm trước chẳng phải còn có tin Chấn Vũ quân đang ra sức mở rộng quân đội ư? Lẽ nào định làm phản nên triều đình phải dẹp yên?”

“Khá lắm, Bàng Huân vốn xuất thân là phản loạn, giờ lại đi đánh Chấn Vũ quân, chẳng phải dùng phản quân đánh phản quân, loạn càng thêm loạn sao?” Mọi người nghe vậy đều cười phá lên. Hoàng Tử Hà nghe họ lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, nói toàn những chuyện vu vơ vớ vẩn, đã toan dắt ngựa đi, chợt nghe thấy tiếng trống thì thùng, tức thì tất cả nhao nhao ủa đến phía đó.

Hoàng Tử Hà vội nhìn theo, thấy một người đàn ông trung niên vẫn thường kể chuyện trên Chuế Cẩm Lâu, tiền sinh kể chuyện quả nhiên ở đâu có náo nhiệt thì chạy đến chỗ đó, lần này ông ta đang hào hứng bày bộ trống ra đầu phố.

Dù sao cũng là kẻ buôn nước bọt, dùi trống vung lên, người vừa cất tiếng đã thất khác hẳn, thoát tiên kể một đoạn về hai mươi tư công thần trên gác Lãng Yên của Thái Tông hoàng đế, kết quả liền bị mắng: “Kẻ thú vị hơn được không? Phải thêm chút tình cảm sến súa vào chứ?”

Trong tiếng cười rì rầm của mọi người, tiên sinh kể chuyện đánh chống chế: “Vây để kể hầu các vị một chuyện hoang đường về Tùy Dạng Đế tiền triều. Cuối đời Văn Đế bệnh nặng, Dạng Đế vào cung hầu hạ, trông thấy Tuyên Hoa phu nhân bụng chèn thuốc đến. Chỉ chạm mặt một lần mà Dạng Đế hồn phi phách tán, thắm nghĩ dưới gầm trời sao lại có người đẹp đến nhường này...”

“Sau đó Văn Đế băng hà, Dạng Đế tặng Tuyên Hoa phu nhân một dải đồng tâm, rồi thu nạp phi tần của phụ hoàng, đêm đêm sênh ca, hoang dâm vô đạo chứ gì. Nghe mấy trăm lần rồi, đổi chuyện khác đi.” Trong tiếng cười tan của mọi người, Hoàng Tử Hà bỗng tái mặt.

Cô sức nhớ đến mấy sợi tơ cháy rụi bởi được trong lò hương phủ Ngạc, rõ ràng là một dải đồng tâm bị đốt cháy.

Dải đồng tâm, đoàn kiếm, vòng ngọc. Thì ra... đó chính là hàm nghĩa của ba vật tưởng chừng không liên quan này!

Hoàng Tử Hà kinh hoàng khôn xiết, cảnh vật trước mắt mờ hẳn đi, mọi người đều lùi tít ra xa, chỉ thấy lò mờ con đường phía trước. Cổng chào che lấp cả trời, ánh dương rọi xuống khiến cả con đường lộng lẫy huy hoàng, sắc đỏ như máu ngọc đất trời.

Cô tái mét mặt, vô thức siết chặt dây cương trong tay, trợn trừng mắt kinh ngạc, đứng đờ ra trong góc tường. Một lúc lâu, nghe thấy tiếng thở nặng nhọc, cô sồn gai ốc, sợ hãi nhìn quanh đầy cảnh giác, song lại phát hiện mọi người đều hững hờ đi qua, tiếng thở nặng nề mà dồn dập nọ, chính là của cô.

Đời này cô đã kinh qua vô số vụ án, không đếm nổi những thủ đoạn hung tàn đáng sợ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô toát mồ hôi lạnh ngay giữa phố đông, tâm trí rối không trong nháy mắt.

Chân tướng quá mức khủng khiếp làm tai cô ong lên, mặt tái ngắt như chết rồi, khiến người đi đường cũng phải liếc nhìn ái ngại.

Hoàng Tử Hà dựa vào góc tường, giữa không khí náo nhiệt, người người háo hức chờ đón cốt Phật, thấy cả người cứng đờ lạnh ngắt như đã chết.

Chẳng biết bao lâu sau, cô mới dần tỉnh táo lại, thấy tiên sinh kể chuyện nọ đã đổi sang kể chuyện Quý vương đánh đuổi Sa Đà, tiếc rằng y hăng say mà người nghe không ai chịu bỏ tiền, nhao nhao nói: “Quý vương giờ đã phạm tội tày đình, người đổi sang chuyện về người khác đi!”. Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương, cả người bải hoải, không còn sức rời khỏi góc tường.

“Chư vị, hôm nay tôi kể chuyện này là có nguyên do cả! “ Tiên sinh kể chuyện đứng dưới cổng chào, gương mặt cũng ánh lên đỏ hồng, hăng say cao giọng: “Sa Đà xâm phạm, đâu phải chỉ một hai lần, chẳng hay các vị đã biết tin về Chấn Vũ quân hôm trước chưa? Họ thua trận, phải lui binh hơn năm mươi dặm, ngay đại doanh cũng bị chiếm nốt rồi.”

Trong tiếng xôn xao, mọi người cũng rầu rĩ than thở: “Thua trận lui binh thì sao chứ? Giờ Đại Đường suy yếu, thua trận ngoài biên ải nào phải chỉ một hai lần đâu? Khí thế năm xưa đã mất lâu rồi.”

Tiên sinh kể chuyện nghiêm mặt đáp: “Năm xưa Sa Đà bại trong tay Quý vương, chỉ nghe tiếng Quý vương là kinh hồn táng đảm, từ đó không dám xâm phạm nữa. Nay Quý vương mắc nạn, tính mệnh khó giữ, Sa Đà liên thừa cơ xâm lấn bờ cõi! Đây chẳng phải là khinh Đại Đường ta không có người ư! Hành vi tiểu nhân thừa gió bẻ măng này thực khiến người ta căm hận!”

Người nghe tức thì rộ lên căm phẫn, có kẻ vạch đám đông ra cao giọng hô: “Đúng là không thể nhịn được! Quý vương nên dẫn tướng sĩ Đại Đường lên thẳng ải Bắc, đánh cho chúng biết mặt mới phải! Để đám nhãi nhép vô lương ấy thấy được sự lợi hại của Đại Đường ta!”

“Đúng thế, đánh cho chúng biết thế nào là lễ độ!”. Vừa nhắc đến giặc ngoại xâm, dân chúng đã kích động nhao nhao lên, quên bằng chuyện Quý vương giết hại Ngạc vương. Lúc này họ còn mãi tưởng tượng xem sau khi Quý vương lên phía Bắc sẽ quét sạch Sa Đà trong nháy mắt ra sao, thậm chí thừa thắng xông lên đuổi chúng ra tít đại mạc, đánh cho không còn manh giáp, hết đường ngóc đầu dậy...

“Thêm nữa, tôi đây cũng chẳng ngại nói cho các vị hay, các vị không thấy chuyện Quý vương giết hại Ngạc vương hết sức khó tin và quý dị ư? Bí ẩn bên trong, đề từ từ tại hạ kể hầu các vị...” Tiếp đó là hàng loạt suy đoán sồn cả tóc gáy, khiến tất cả xôn xao lên. Hoàng Tử Hà ngẩn ngơ dặt ngựa chậm chậm đi tiếp, nhủ thầm: nhà họ Vương ra tay nhanh thật, hôm qua vừa nói sẽ xoay chuyển dư luận, giờ đã bắt tay làm ngay rồi.

Ngẩng đầu lên, thấy Tông Chính Tự đã ở ngay trước mắt, cô bèn buộc ngựa vào góc liễu cạnh đó, dặn người trông ngựa cho nó ăn thêm ít cỏ khô, rồi đi thẳng về phía ngôi đình.

Đi đến trước cửa, cô đứng lặng trong góc ngoài con ngõ, khuất sau một gốc hòe.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, song cô chỉ thấy tay chân lạnh dần đi.

Tâm trí cô chỉ quanh quẩn nghĩ về dải đồng tâm, đoàn kiếm và chiếc vòng ngọc nọ.

Nếu ai thấy cô lúc này, ắt sẽ phát hiện môi cô run lên bần bật, về mặt đầy kinh hoàng.

Dù đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng cô vẫn thấy kinh sợ. Kinh hoàng vì nhân tính méo mó, lo lắng trước cục diện còn chưa biết, sợ mình không thể chính tay vạch trần tất cả chân tướng, trả lại sự trong sạch cho Lý Thư Bạch.

Cô ra sức kìm nén bản thân, cần môi đứng yên chờ đợi.

Mãi đến gần giờ Thìn mới thấy đội Ngự Lâm quân sắp hàng chỉnh tề đi đến, do Vương Uẩn dẫn đầu. “Có thủ dụ của thánh thượng, tuyên Quý vương nhập cung tán kiến.” Lĩnh canh không dám chậm trễ, sau khi kiểm tra thủ dụ bèn để Vương Uẩn vào mời Quý vương ra. Hoàng Tử Hà đứng lặng dưới

tán hòe, nấu mình sau thân cây, chỉ lộ ra nửa gương mặt, âm thầm chờ đợi.

Chỉ lát sau, Lý Thư Bạch theo Vương Uẩn đi ra. Thân sắc y hơi tiêu tụy, chiếc áo gấm xanh xám càng tăng thêm vẻ trầm lắng, được hoàng đế triệu kiến đột ngột, song vẻ mặt y vẫn bình thản, chẳng lo chẳng buồn, lúc tung mình lên ngựa cũng không lộ vẻ gì khác lạ.

Gương mặt nghiêng của y thoáng qua trước mắt cô, vẫn là những đường nét hoàn mỹ như núi xa sông lượn ấy. Cô đắm đuối ngắm y, không dám chớp mắt, thần thờ nhìn kỹ từng động tác, cơ hồ muốn ghi nhớ từng hơi thở, khắc sâu từng sợi tóc phát phơ của y vào tâm khảm.

Lặng lẽ cắn môi, đưa mắt tiễn y.

Song đường như, từ trong vô thức, y cũng cảm giác được gì đó nên đột nhiên ngoái lại, nhìn về phía Hoàng Tử Hà.

Ánh mắt y sắc bén, như xuyên thấu thân cây, kéo cô đến trước mặt mình.

Hoàng Tử Hà vô thức co người lại nấp sau thân hòe. May sao y chỉ hơi chậm lại, rồi quay lưng giục ngựa đi thẳng.

Mãi tới khi y đi khuất, Hoàng Tử Hà mới dám se sẽ thở phào, dựa vào gốc hòe. Quay lưng lại với Lý Thư Bạch và tất cả mọi người, cô thầm nghĩ tới chân tướng có lẽ sẽ vĩnh viễn mục rữa trong lòng mình, thần thờ hồi lâu, cuối cùng nhắm nghiền mắt lại, vẻ vui mừng pha lẫn đau đớn.

“Vương công công đúng là liệu sự như thần, quả nhiên hôm nay có biến động.” Cô lẩm bẩm, song không nói tiếp nữa. “Nhưng...”

Nhưng, chính vì vậy, cô càng nợ nhà họ Vương nhiều hơn.

Cô rời khỏi Lý Thư Bạch giữa gió tuyết, vốn tưởng rằng có thể lợi dụng Vương Uẩn để thăm dò nhà họ Vương đồng thời nghe ngóng những điều liên quan tới chuyện này, tiến đến điều tra mọi chuyện sau màn. Ai dè càng đi càng dần sâu, cô càng không ngờ mình lại mang ơn họ Vương nhiều đến thế, cũng chẳng nghĩ sự việc lại phát triển đến mức khiến cô phải từ bỏ đường lui cuối cùng.

Là Vương Uẩn, cũng là nhà họ Vương một lòng giúp đỡ, để cô từng bước thâm nhập, nhìn rõ chân tướng. Sau khi Quý vương rời khỏi Tông Chính Tự, vụ án cũng có cơ xoay chuyển, nhưng còn cô làm sao có thể rũ bỏ lời hứa, phản bội nhà họ Vương được?

Cô biết, chỉ nắm lấy cơ hội mong manh này, Lý Thư Bạch mới có thể thoát vòng sở lũng, từ nay trời Nam đất Bắc mặc sức rong ruổi, không bao giờ rơi vào nguy hiểm nữa.

Lưu lã sông hồ mà quên nhau, có lẽ là kết cục tốt đẹp nhất của họ.

Còn cô hiện giờ, chỉ còn một sự lựa chọn, sau khi Lý Thư Bạch bình an thì lặng lẽ biến mất khỏi cuộc đời y, không bao giờ gặp lại nữa.

Vì dù có gặp nhau lần cuối, cô cũng không biết làm sao để nói lời tạm biệt, làm sao để nói từ nay vĩnh biệt.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 19: Hương ngự xa đưa

Ngày cốt Phật vào kinh, Từ Phùng Hàn từ canh tư đã dẫn một trăm cung nữ, một trăm hoạn quan ra ngoài thành mùi dấm bá vọng. Đến giờ Mão, trời sáng dần, mới thấy khói hương băng lăng đẵng xa, tiếng nhạc Phật cùng tiếng tụng kinh vắng đến, chính là đoàn rước cốt Phật tới qua vừa nghỉ ngơi chân chỉnh lại ở tòa tháp cuối cùng, hôm nay bắt đầu lên đường.

Để rước cốt Phật, hoàng đế đã huy động đội nghi trượng đông đảo, cất gấm lụa làm phướn làm lọng, trên những đồ tế lễ đều dát vàng khảm ngọc trai mã não, tón đến cả trăm học châu bảo. Dọc đường đội nghi trượng đi từ kinh đô Trường An đến tận chùa Pháp Môn hơn ba trăm dặm, ngựa xe nườm nượp ngày đêm. Dân chúng ở những thôn làng quanh đó đã hay tin từ trước, lúc này đều đi theo đội nghi trượng, sắp hàng hai bên đường, tay cầm đèn nến hương hoa nghênh đón, vừa nghe tiếng niệm Phật thì quỳ rạp xuống đất bá lạy, có người kích động đến mức khóc òa lên, đầm ngực thành thịch.

Cầm quân dẫn đường, cung nhân ca múa, gánh hát dân gian ồn ã náo nhiệt, tạo thành một đội ngũ dài đến mấy chục dặm. Trong tiếng huyền ảo vang trời dậy đất, cốt Phật được rước vào thành, dân chúng trong kinh ủa cả ra phố. Triều đình cũng dừng tất cả mọi việc ở các nha môn, các đại thần đồ xô ra, ngoài đường toàn người là người. Đại lộ Chu Tước rộng đến năm mươi trượng lộ nô toàn đầu người, chỉ thấy một biển người nhấp nhô ngẩng lên rạp xuống quỳ lạy bên đường.

Giữa lúc nhốn nháo, thỉnh thoảng lại có người kích động cắt máu vẩy đất, đốt đầu thiêu tay. Cũng có kẻ cắt tay cúng dường, được các tín đồ xung quanh xô xao kính phục, khiêng ra phía sau theo sau cốt Phật để được hưởng nhiều Phật quang chiếu rọi. Trong sự điên cuồng của dân chúng toàn thành, cốt Phật cuối cùng cũng đến cổng An Phúc cung Đại Minh.

Khó ngờ nhất là, người đứng ngoài cổng An Phúc đón cốt Phật, lại là Quý vương Lý Thư Bạch.

“Đó...đó chẳng phải là Quỷ vương bị ác quỷ nhập xác, rất sợ Phật quang ư?”

“Quỷ vương cũng dám đón cốt Phật? Hấn mà xứng à?”

“Sao bệ hạ lại bị kẻ gian che mắt, để hạng người thế này ra rước cốt Phật?”

Nhưng những nghi vấn này vừa đưa ra không lâu, đã bị tin đồn mới ngoài phố dập tắt: “Các vị chưa nghe nói chuyện mấy hôm trước à? Việc Quỷ vương mưu hại Ngạc vương còn ân tình khác!”

“Còn ân tình gì nữa? Ngạc vương chết trong tay Quỷ vương, chứng cứ rành rành, còn giả được ư?”

“Nghe nói Ngạc vương mới bị ác quỷ nhập xác, rắp tâm mưu hại thánh thượng! Quỷ vương để bảo vệ xã tắc đã đấu tranh với Ngạc vương, mới bị Ngạc vương trước khi chết cắn ngược.”

“Theo người nói, lẽ nào Ngạc vương tự sát rồi đổ vấy cho Quỷ vương ư?”

“Chuyện khác không bàn, cứ xét riêng mấy năm nay, Quỷ vương vì giang sơn xã tắc đã dẹp yên bao nhiêu phản loạn, vào sinh ra tử bao nhiêu lần? Nghe đồn lần này Sa Đà xâm phạm, Tây Bắc nguy ngập, Quỷ vương lại sắp phải phụng mệnh đi lên phía Bắc rồi!”

“Ấy...ấy không được! Quỷ vương bị ác quỷ nhập xác, lẽ sinh lòng khác thì sao?”

“Có bị quỷ nhập hay không, cứ xem hấn có bình an tiếp nhận được cốt Phật không, chẳng phải là biết rồi ư?”

Tiếng trống tiếng nhạc dậy trời, cát vàng rải đầy đất, phủ lên trên là lớp thảm nhung dày dặn kéo dài đến tận cuối đường. Trong cung trái gấm đỏ đến tận cửa. Từ Phùng Hàn và Lý Kiến chủ trì việc nghênh đón cốt Phật cùng dẫn cốt Phật đến trước thảm gấm. Ở đó, Lý Thư Bạch đang đứng ngay giữa cửa cung.

Y vận áo tím, gương mặt hơi gầy sáng lên dưới bầu trời đầu xuân. Đứng dưới thềm ngọc, dẫm lên gấm lụa, thân hình cao lớn như cây ngọc đón gió. Phong tư ấy khiến bất cứ kẻ nào trông thấy đều phải gạt bỏ những ý nghĩ như quỷ hồn nhập xác.

Trước ánh mắt vạn người, Lý Thư Bạch bước lên ba bước, cầm lấy nén hương người bên cạnh đưa, cung kính vái lạy trước tháp xá lợi cực lớn chứa cốt Phật, sau đó nhận tịnh thủy, dùng cánh liễu nhúng tịnh thủy vẩy đầy đất, đón cốt Phật vào cung.

Vừa vẩy nước xong, sương mù trắng lảng giăng khắp thành Trường An chợt bị gió xua tan, mây tạnh trời quang, ánh dương từ trên không chiếu xuống, rơi đúng vào người Lý Thư Bạch, ánh vàng xán lạn, rạng ngời chói mắt. Dường như vầng hào quang ấy đã xuyên thấu đất trời, khai mở nhân gian, chỉ để bao trùm lên y trong khoảnh khắc này.

Dân chúng toàn thành ngẩng ra, ngay đội lễ nhạc và ca múa cũng quên cả biểu diễn, sau khi vẩy xong chín lượt, mây lành trên trời liền khép lại, tựa hồ vầng hào quang vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Là...là Phật quang, là thần tích đó!” Không biết kẻ nào run rẩy la lên câu đó, tức thì cả đám đông đều bị cuốn theo, ai nấy đều lẩm bẩm, “Phật quang thần tích” rồi cung kính vái lạy Quỷ vương, ngay mấy người vừa rồi còn cãi vã không biết Quỷ vương có bị ác quỷ nhập xác hay không, tựa hồ cũng quên bằng cả, rờn rợn nước mắt hòa cùng dòng người ngưỡng mộ thần tích.

“Ta đã bảo mà, Quỷ vương đi được đến ngày hôm nay, phải nói là cực kỳ may mắn.”

Vương Tông Thực đứng trong cửa cung nhìn ra đám đông huyên náo đằng xa, hơi mấp máy môi, để mình Vương Uẩn phía sau nghe được lời mình: “Màn kịch này vừa khổ dân vừa tổn cửa, lại chỉ mình Quỷ vương được lợi.”

Vương Uẩn gật đầu: “Tin đồn chúng ta gieo rắc ngoài phố mấy hôm nay còn thua xa ánh mặt trời vừa nãy.”

“Đó mới là chỗ nực cười của sự đời, không phải ư?” Khóe môi Vương Tông Thực cong lên thành một nụ cười lạnh nhạt, lặng lẽ nhướng mắt nhìn về phía hoàng đế đứng trước điện.

Sắc mặt ngài ngự tái xanh, thái độ cực kỳ khó chịu, chẳng biết là vì con bệnh hay vì tia nắng vừa rồi.

Nhưng chỉ một thoáng sau, hoàng đế đã gạt chuyện đó sang một bên, bởi cốt Phật đã đến dưới thềm. Ngài ngự bước xuống nghênh đón nhưng lại lập cập tụt cả chân, suýt nữa ngã nhào, may sao Vương hoàng hậu đi sau đỡ kịp.

Hoàng hậu khẽ thưa: “Bệ hạ cẩn thận.” Nhưng hoàng đế chẳng để ý gì đến hoàng hậu, chỉ bước từng bước về phía cốt Phật, kích động đến mức cả người run lên. Vương hoàng hậu vừa ra hiệu bảo hoạn quan đỡ lấy ngài ngự, vừa nhắc nhở ngài phải cung kính bái Phật.

Đế hậu dâng hương bái lạy, rước cốt Phật vào Phật đường mới sửa sang lại, trên cò phướn nạm đầy trân châu, hoa trước bệ Phật làm bằng ngọc thạch đủ màu, kính vàng mờ trảm, ngay bờ đoàn cũng dùng chỉ vàng thêu đầy hoa sen ba mươi sáu cánh.

Xá lợi Phật phải đặt trong cung để hoàng đế đích thân thờ phụng ba ngày, các nha môn cũng nghỉ ba ngày. Triều thần sau khi bái lạy lữ lượt rời khỏi cung Đại Minh, trở về nhà.

Dọc đường rời khỏi cung Đại Minh, Lý Thư Bạch đã chạm mặt không ít quan viên, họ đều hành lễ với y, nhưng đa phần chần chừ không dám tiếp xúc quá thân mật. Y cũng chẳng để tâm, mãi tới khi ra khỏi cửa cung chuẩn bị lên xe ngựa, mới thấy có người gọi: “Vương gia.” Y ngoái lại nhìn, ra là Vương Uẩn, giờ phụ trách trị an trong cung. Hôm nay Vương Uẩn ăn mặc gọn gàng để rước cốt Phật, nhanh nhẹn xuống ngựa hành lễ với y.

Lý Thư Bạch cũng gật đầu chào hỏi: “Lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ ơn gia quan tâm, mọi sự ổn cả.” Vương Uẩn giao dây cương cho thị vệ bên cạnh, đến gần y chấp tay chào: “Chúc mừng vương gia rời khỏi Tông Chính Tự, quay lại triều đường.”

Lý Thư Bạch hồ hững cười đáp: “Ta cũng phải chúc mừng Uẩn Chi, nghe nói sắp đến ngày lành phải không?”

Vương Uẩn chẳng lấy làm lạ trước độ nhạy tin của Lý Thư Bạch, chỉ cười: “Vâng, xong việc rước cốt Phật là đến ngày thành thân rồi.”

“Bệ hạ định giữ cốt Phật lại trong cung thờ phụng ba ngày, vậy là ba ngày sau ngài sẽ lên đường về Thục?” Lý Thư Bạch thân nhiên hỏi tiếp.

Vương Uẩn gật đầu mỉm cười với y: “Vâng, tôi sẽ về Thục rước nàng trở lại kinh thành thân.”

Hàng mi Lý Thư Bạch run lên như bị kim đâm trúng, hơi thở cũng ngưng một nhịp.

Hít sâu một hơi, đang định lên tiếng, chợt nghe thấy tiếng kêu thê thiết. Một cánh chim lẻ bạn tình cờ bay ngang trời, lướt qua mái cung cong vút bay về phía xa rồi khuất bóng.

Y ngược nhìn theo cánh chim nọ, tiễn nó về phía cuối trời, ánh mắt đầy cô tịch. Hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Dù sao cô ấy cũng từng là người bên cạnh ta, giờ sắp thành thân mà ta chẳng biết gì cả.” Thấy y như vậy, Vương Uẩn đành nén bất an trong lòng lại, chấp tay cười nói: “Vương gia tha tội! Từ Hà và tôi bận chuẩn bị hôn lễ, quên khuấy đi mất.” Lý Thư Bạch chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trời, im lặng.

Vương Uẩn vẫn mềm mỏng nói tiếp: “Hôm trước nàng vừa thử áo cưới, có vài chỗ cần phải sửa, có lẽ hôm nay đã đến bàn bạc với các thợ thủ công rồi. Thấy nàng không hỏi nên tôi cũng chưa kịp báo nàng hay tin mừng của gia.”

Lý Thư Bạch không muốn nghe về việc chuẩn bị hôn lễ của Vương Uẩn và Hoàng Từ Hà, bèn giơ tay ngăn y lại: “Đã vậy để ta đến báo với cô ấy. Dù sao lúc ở Thục cô ấy từng cứu mạng ta, đôi bên cũng có thể coi là... thân thiết.”

Vương Uẩn sa sầm mặt, chấp tay thưa: “Đa tạ ý tốt của gia. Nhưng lúc trước ở Thục vương gia từng nói với ty chức, hy vọng có thể cho Từ Hà tự do. Giờ nàng đã lựa chọn, chúng tôi cũng đang bận rộn, gia việc gì phải khiến nàng bận lòng thêm?”

Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng ở Vương Uẩn, ngừng một thoáng rồi lại rời đi: “Bản vương chỉ muốn trọn nghĩa người xưa, dù Uẩn Chi thấy không ổn, nhưng giữa ta và cô ấy có vài lời buộc phải nói rõ ràng với nhau.” Giọng điệu cổ chấp đến gần như lạnh lùng, khiến Vương Uẩn nhất thời chẳng biết phải cự tuyệt ra sao.

“Ta từng hứa với cô ấy một chuyện, giờ vẫn chưa thực hiện được, nói thế nào cũng phải cho cô ấy một lời giải thích, phải không nào?” Dứt lời, y quay người lên xe, không buồn nhìn Vương Uẩn, ra hiệu khởi hành.

Thái độ khăng khăng bất chấp này khiến Vương Uẩn ngậy ra giấy lát mới định thần lại được. Thấy xe ngựa Lý Thư Bạch đã rời khỏi cửa cung, chạy thẳng về phía Đông, y sai bước đi về phía gã thị vệ đằng sau, giắt lấy dây cương, tung mình lên ngựa, ra roi thúc ngựa chạy vụt đi, không buồn ném lại nửa câu.

Đám Ngự Lâm quân bị y bỏ lại ngỡ ngác nhìn nhau. Tiểu thị vệ bên cạnh y vội giục ngựa đuổi theo hốt hải gọi với: “Thưa thống lĩnh, bệ hạ có chỉ, lệnh cho thống lĩnh sắp xếp việc phòng vệ trong cung ba ngày nay, không được rời cung Đại Minh nửa bước!”

Vương Uẩn không hề ngoái lại, chỉ đáp: “Ta đi một lát sẽ về ngay!”

“Nhưng...nhưng đây là thánh chỉ, nếu bệ hạ đột ngột tìm thống lĩnh có việc thì...” Tiểu thị vệ cuống lên, vươn tay toan túm lấy dây cương của y.

“Tránh ra!” Vương Uẩn không nói hai lời, vung roi quất vào tay áo gã. Tiểu thị vệ chỉ thấy tay đau rát, vội rút lại ngạc nhiên nhìn Vương Uẩn, không hiểu sao thượng cấp thường ngày độ lượng ôn hòa, lần này lại thành linh nổi nóng.

Nhưng bất gặp về nôn nóng và hoảng loạn của y, tiểu thị vệ đành ghì cương dừng ngựa, không dám hỏi thêm nữa, ngăn người nhìn theo bóng y thúc ngựa băng qua cổng ngoài cung, nhắm thẳng hướng Tây, nháy mắt đã biến mất sau lớp bụi mù.

Giữa trưa, phường Vinh Xương khá yên ả, khói bếp lơ lững bay lên từ các nếp nhà, khiến mặt trời cũng nhuộm màu khói xanh. Vương Uẩn thúc ngựa từ ngõ phố đi ra, thấy xung quanh vắng vẻ, chỉ có vài tiếng động khe khẽ xa xa như lọt qua khe cửa, nhưng đến tai y đã không còn nghe rõ được nữa.

Y xuống ngựa trước cửa nhà họ Trương, sai bước đi thẳng đến tiểu viện của Hoàng Từ Hà, thấy cửa phòng khép chặt, mai vàng trước cửa đang nở rộ, sắc vàng rực lên giữa khu nhà quanh quẩn, làm cả đất trời cũng sáng bừng theo.

Vương Uẩn hít một hơi thật sâu, thấy lồng ngực phập phồng dữ dội. Y chậm chậm đến trước cửa, giơ tay gõ nhẹ: “Từ Hà, có đó không?”

“Có, công tử đợi cho một lát.” Cô đáp khẽ.

Trái tim Vương Uẩn đang thót lên đến cổ, nghe thấy tiếng cô mới chịu trôi trở xuống. Y dựa vào cây cột ngoài hành lang ngắm mai vàng, khoe môi hé nụ cười.

Chẳng bao lâu, Hoàng Tử Hà mở cửa, bước tới bên y.

Y ngoái lại, thấy cô mặc áo khoác màu ngân hồng, để lộ cổ và tay áo đơn đỏ thắm bên trong, đậm nhạt đan xen rất đẹp, khiến y bất giác phải ngẩn ra ngắm rồi cười khẽ: “Ta còn nhớ lần đầu trông thấy cô, cô cũng mặc áo màu ngân hồng.”

Hoàng Tử Hà định đính chính lần đầu tiên gặp nhau hình như mình mặc đồ hoạn quan, tới đây Vương Nhược lễ nghi trong vương phủ mới phải. Nhưng chưa kịp nói ra miệng, cô sực nhớ lần đầu tiên y trông thấy cô, hẳn là năm cô mười bốn tuổi, tại cung Đại Minh. Ngạc vương từng kể năm ấy Vương hoàng hậu triệu kiến cô, Vương Uẩn đã kéo y lên tới xem mặt vị hôn thê, bấy giờ, quả thật cô mặc áo màu ngân hồng.

Nghĩ đến cảnh Vương Uẩn mười sáu tuổi kéo Ngạc vương lên tới nhìn mình, Hoàng Tử Hà vừa xúc động vừa cảm kích, se sẽ đáp: “Đúng rồi, đến giờ công tử vẫn nhớ ư.”

Vương Uẩn mỉm cười chăm chú nhìn cô, dịu giọng: “Đồ thắm phối cùng ngân hồng, như ráng chiều chiếu rọi hoa mai, đẹp như thế...ta dĩ nhiên không quên được.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu lảng đi: “Quần áo chung quy cứ phối cùng một tông màu là đẹp.”

“Đúng thế, đừng như Tử Tàn.” Nói đến đây, Vương Uẩn không nhịn được cười, “Nghe nói Chu phu nhân mắt kém, không nhìn rõ được những màu tối hoặc những màu nhạt nên từ nhỏ đã thích cho con mặc đồ hoa hòe lòe loẹt. Giờ đã lớn, các huynh trưởng nhà họ Chu đều từ chối để mẹ chọn đồ, chỉ riêng Tử Tàn vẫn vui vẻ mặc, hình như là quen phong cách đó rồi, dù tự phối cũng vẫn theo lối ấy.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, một ý nghĩ thoáng qua tâm trí, không sao xua đi được: tại sao lúc gieo mình từ gác Tường Loan xuống, Ngạc vương lại mặc một chiếc áo đơn màu đen dưới lớp áo gấm tía, khác hẳn các vị vương gia?

“Thực ra, lúc trước ta suy từ Tử Tàn nên cũng hơi lo, nghe nói vị hôn thê giỏi phá án, cứ nghĩ không biết cô nương ngày ngày tiếp xúc với mấy thứ đó có phải hạn hỏ cái hung hăng đáng sợ hay không, quyết phải nhìn tận mắt mới yên tâm được.”

Nghe tiếng y cười khẽ, Hoàng Tử Hà cũng mỉm môi cười. Nhưng thực lòng, cô chẳng hiểu mình cười gì nữa.

Nhìn cô mỉm cười, Vương Uẩn chợt thấy lồng ngực nóng rực lên, bất giác bước đến sau lưng, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai: “Bấy giờ ta đi sau cô, băng qua hành lang nỏ đây lảng tiêu, vừa thấp thỏm vừa căng thẳng. Mãi tới khi cô đi đến cuối hành lang, hơi ngoái lại...Lần đầu tiên thấy cô, ta đã biết đời này mình chẳng mong gì hơn nữa.”

Y siết nhẹ cô, cúi xuống áp má vào mái tóc tơ, hơi thở nóng rực phả vào vành tóc, khiến cô cứng cả người lại, vô thức giẫy ra.

Song Vương Uẩn bình thường dịu dàng, lúc này lại ôm chặt lấy cô, không cho giẫy giụa. Y nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, song phía sau bức tường cao vẫn lặng phắc như tờ, cơ hồ không có âm thanh nào truyền đến cả.

Y nắm vai, xoay thân hình ngày thêm gầy vò trong tay lại, cúi đầu quan sát nét mặt cô. Gương mặt căng thẳng của cô cùng vẻ xót xa âm thầm xen lẫn bất an lộ ra trong mắt, cơ hồ đâm thấu trái tim y.

Song trái với mọi lần, y không hề buông cô ra, chỉ giờ tay siết nhẹ hai vai, ghé tai nói khẽ: “Tuy giữa chúng ta còn khúc mắc, nhưng rốt cuộc vẫn sẽ thành đôi lứa...Tử Hà, đời này ta đã thỏa nguyện, quyết không bao giờ phụ cô. Đổi lại, ta cũng mong cô đừng phụ ta.” Giọng nói vốn dịu dàng, nay lại không kim được run lên, như sợ hãi, lại như cầu khẩn.

Cô chỉ thấy lòng mình cũng run rẩy theo.

Bàn tay cô vẫn buông thõng bên người, bất chác nắm chặt lấy mép váy. Nắm rất chặt, run bần bật như lên cơn co giật, nhưng rốt cuộc vẫn không cách nào buông ra, không cách nào giờ lên ôm lấy người đang ôm mình được.

Cô đành nhắm nghiền mắt, mặc cho y ôm lấy mình.

Vương Uẩn vuốt ve mái tóc cô, để mặt cô dựa vào ngực mình. Y nhìn qua lớp mai vàng, thấy mảnh sân phía trước vẫn yên tĩnh, không có gì lạ.

Lùa tay vào mái tóc buông xõa của cô, giữa làn tóc mềm mại áp áp, chợt một thứ lạnh lạnh chạm vào ngón tay y. Là chiếc trâm bạc cài tóc giản dị, đầu trâm dùng ngọc chạm thành hoa văn có lá cuốn, nhìn rất bình thường.

Y thấy vậy cũng không để tâm, chỉ cúi xuống vùi mặt vào mái tóc cô thơm ngát. Bàn tay từ từ trượt xuống, đôi cánh tay siết chặt, ép cô vào ngực mình.

Lúc rời đi, Vương Uẩn ngoái lại nhìn vào sân, thấy cô đứng dưới hành lang đưa mắt nhìn theo mình, cội mai trông từ xa chỉ thấy ánh vàng lấp lóa, ánh cả lên mình cô. Chìm giữa sắc vàng lộng lẫy, song Hoàng Tử Hà chỉ mỉm cười nhợt nhạt, gượng gạo tiễn y.

Y lặng lẽ gật đầu với cô rồi quay người men theo hành lang mà đi.

Những con cá dọc hành lang vẫn vô tri vô giác lững lờ bơi trong bình lưu ly khảm vào tường. Nắng từ phía sau hắt lại, chảy dài trên mình chúng, những chiếc vây vàng trắng đỏ xanh lấp lánh ánh sáng đẹp đẽ mà quý dị, lẫn lẫn trải suốt hành lang.

Vừa nhớ đến nụ cười cô nhợt nhạt lẫn sau bóng hoa, y vừa thần thờ băng qua từng đốm sáng lẫn lẫn nọ. Lúc bước ra cửa, người hầu cầm giặt giặt áo y, miệng ú ớ.

Vương Uẩn nhìn lại, thấy hần hươ tay diễn tả: “Vừa rồi có người đến tìm tiểu thư.”

Y nhìn vào trong, từ từ nhấp máy môi hỏi không ra tiếng: “Ai?”

“Một quý nhân lạ mặt, đi đến cửa tiểu viện thì quay lại. Tôi thấy người ta không vào nên cũng không bẩm báo, e kinh động công tử và Hoàng tiểu thư.”

Vương Uẩn bất giác mỉm cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh băng.

Gã cầm nghĩ ngơi rồi ra hiệu bảo y khoan đi vội, lấy trong phòng ra một cuốn trục được bồi cẩn thận, đưa cho y.

Vương Uẩn thông dong mở ra xem, thấy bên trong là một bức họa, chỉ có ba mảng mực lem nhem, hình dạng quái dị, chẳng ra hình thù gì cả.

Tên cầm lại ra dẫu: “Là vị công tử vừa rồi để lại.”

Vương Uẩn gạt đầu, chậm rãi cuộn lại trả cho hần rồi nhấp máy môi: “Qua một canh giờ nữa hãy đưa cho Hoàng tiểu thư. Nói là một người hầu đưa đến.”

Kẻ nọ gạt đầu lia lịa, cất bước tranh đi.

“Nếu có người đến nữa thì bảo họ rằng Hoàng tiểu thư bận lo đám cưới, không muốn tiếp khách.” Dứt lời, y vỗ vai gã cầm rồi quay người đi thẳng.

Mùa xuân đến, tuy vẫn còn se lạnh, nhưng tiết trời đã ấm dần lên.

Tường chùng chỉ trong vòng một đêm cỏ non đã nhú ra, xanh mướt trước đình. Song mai vàng vừa nở rộ hôm qua, dưới ánh nắng đã có phần héo úa, cánh hoa vàng mỏng manh qua một đêm đã thẫm lại. Hương mai vàng thơm thoang thoang gần giống hương gỗ đàn, nhưng trong thời tiết này cũng nhạt hần đi.

Hoàng Tử Hà bê bàn ra trước đình, ngồi dưới bóng hoa hí hoáy viết lách. Ánh dương chảy tràn trên mình cô ấm sực, thỉnh thoảng lại có vài đóa mai vàng rụng xuống, nhưng cô chẳng để tâm, cứ cầm bút trầm tư mãi.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng chân gấp gáp của kẻ hầu, rồi chẳng đợi cô kịp ngẩng lên, đã nghe tiếng Chu Tử Tàn oang oang: “Tử Hà, Tử Hà!”

Hoàng Tử Hà gác bút đứng dậy đón khách: “Tử Tàn.”

Chu Tử Tàn sải bước tiến lại, tay còn ôm một cái rương to, gạt đầu lia lịa với cô: “Xách hộ ta với, nặng quá.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 19: Hương ngự xa đưa

Ngày cốt Phật vào kinh, Từ Phùng Hân từ canh tư đã dẫn một trăm cung nữ, một trăm hoạn quan ra ngoài thành mười dặm bá vọng. Đến giờ Mão, trời sáng dần, mới thấy khói hương bảng lảng đằng xa, tiếng nhạc Phật cùng tiếng tụng kinh vắng đến, chính là đoàn rước cốt Phật tới qua vừa nghỉ ngơi chân chỉnh lại ở tòa tháp cuối cùng, hôm nay bắt đầu lên đường.

Đề rước cốt Phật, hoàng đế đã huy động đội nghi trượng đông đảo, cất gấm lụa làm phướn làm lọng, trên những đồ tế lễ đều dát vàng khảm ngọc trai mã não, tón đến cả trăm học châu bảo. Dọc đường đội nghi trượng đi từ kinh đô Trường An đến tận chùa Pháp Môn hơn ba trăm dặm, ngựa xe nườm nượp ngày đêm. Dân chúng ở những thôn làng quanh đó đã hay tin từ trước, lúc này đều đi theo đội nghi trượng, sắp hàng hai bên đường, tay cầm đèn nến hương hoa nghênh đón, vừa nghe tiếng niệm Phật thì quỳ rạp xuống đất bái lạy, có người kích động đến mức khóc òa lên, đầm ngực thành thịch.

Cầm quân dẫn đường, cung nhân ca múa, gánh hát dân gian ồn ã náo nhiệt, tạo thành một đội ngũ dài đến mấy chục dặm. Trong tiếng huyền não vang trời dậy đất, cốt Phật được rước vào thành, dân chúng trong kinh ủa cả ra phố. Triều đình cũng dừng tất cả mọi việc ở các nha môn, các đại thần đồ xô ra, ngoài đường toàn người là người. Đại lộ Chu Tước rộng đến năm mươi trượng lộ nhô toàn đầu người, chỉ thấy một biển người nhấp nhô ngẩng lên rạp xuống quỳ lạy bên đường.

Giữa lúc nhốn nháo, thỉnh thoảng lại có người kích động cất máu vẩy đất, đốt đầu thiếu tay. Cũng có kẻ cắt tay cúng dường, được các tín đồ xung quanh xô xao kính phục, khiêng ra phía sau theo sau cốt Phật để được hưởng nhiều Phật quang chiếu rọi. Trong sự điên cuồng của dân chúng toàn thành, cốt Phật cuối cùng cũng đến cổng An Phúc cung Đại Minh.

Khó ngờ nhất là, người đứng ngoài cổng An Phúc đón cốt Phật, lại là Quý vương Lý Thư Bạch.

“Đó...đó chẳng phải là Quý vương bị ác quỷ nhập xác, rất sợ Phật quang ư?”

“Quý vương cũng dám đón cốt Phật? Hấn mà xứng à?”

“Sao bệ hạ lại bị kẻ gian che mắt, để hạng người thế này ra rước cốt Phật?”

Nhưng những nghi vấn này vừa đưa ra không lâu, đã bị tin đồn mới ngoài phố dập tắt: “Các vị chưa nghe nói chuyện mấy hôm trước à? Việc Quý vương mưu hại Ngạc vương còn ân tình khác!”

“Còn ân tình gì nữa? Ngạc vương chết trong tay Quý vương, chứng cứ rành rành, còn giả được ư?”

“Nghe nói Ngạc vương mới bị ác quỷ nhập xác, rắp tâm mưu hại thánh thượng! Quý vương để bảo vệ xã tắc đã đấu tranh với Ngạc vương, mới bị Ngạc vương trước khi chết cắn ngược.”

“Theo người nói, lẽ nào Ngạc vương tự sát rồi đổ vấy cho Quý vương ư?”

“Chuyện khác không bàn, cứ xét riêng mấy năm nay, Quý vương vì giang sơn xã tắc đã dẹp yên bao nhiêu phản loạn, vào sinh ra tử bao nhiêu lần? Nghe đồn lần này Sa Đà xâm phạm, Tây Bắc nguy ngập, Quý vương lại sắp phải phụng mệnh đi lên phía Bắc rồi!”

“Ấy...ấy không được! Quý vương bị ác quỷ nhập xác, lẽ sinh lòng khác thì sao?”

“Có bị quỷ nhập hay không, cứ xem hấn có bình an tiếp nhận được cốt Phật không, chẳng phải là biết rồi ư?”

Tiếng trống tiếng nhạc dậy trời, cát vàng rải đầy đất, phủ lên trên là lớp thảm nhung dày dặn kéo dài đến tận cuối đường. Trong cung trái gấm đồ đến tận cửa. Từ Phùng Hấn và Lý Kiến chủ trì việc nghênh đón cốt Phật cùng dẫn cốt Phật đến trước thảm gấm. Ở đó, Lý Thư Bạch đang đứng ngay giữa cửa cung.

Y vận áo tím, gương mặt hơi gầy sáng lên dưới bầu trời đầu xuân. Đứng dưới thềm ngọc, dẫm lên gấm lụa, thân hình cao lớn như cây ngọc đón gió. Phong tư ấy khiến bất cứ kẻ nào trông thấy đều phải gạt bỏ những ý nghĩ như quỷ hồn nhập xác.

Trước ánh mắt vạn người, Lý Thư Bạch bước lên ba bước, cầm lấy nén hương người bên cạnh đưa, cung kính vái lạy trước tháp xá lợi cực lớn chứa cốt Phật, sau đó nhận tịnh thủy, dùng cành liễu nhúng tịnh thủy vẩy đầy đất, đón cốt Phật vào cung.

Vừa vẩy nước xong, sương mù bâng lảng giăng khắp thành Trường An chợt bị gió xua tan, mây tạnh trời quang, ánh dương từ trên không chiếu xuống, rọi đúng vào người Lý Thư Bạch, ánh vàng xán lạn, rạng ngời chói mắt. Dường như vầng hào quang ấy đã xuyên thấu đất trời, khai mở nhân gian, chỉ để bao trùm lên y trong khoảnh khắc này.

Dân chúng toàn thành ngẩng ra, ngay đội lễ nhạc và ca múa cũng quên cả biểu diễn, sau khi vẩy xong chín lượt, mây lành trên trời liền khép lại, tựa hồ vầng hào quang vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Là...là Phật quang, là thần tích đó!” Không biết kẻ nào run rẩy la lên câu đó, tức thì cả đám đông đều bị cuốn theo, ai nấy đều lẩm bẩm, “Phật quang thần tích” rồi cung kính vái lạy Quý vương, ngay mấy người vừa rồi còn cãi vã không biết Quý vương có bị ác quỷ nhập xác hay không, tựa hồ cũng quên bẵng cả, rùng rùng nước mắt hòa cùng dòng người ngưỡng mộ thần tích.

“Ta đã bảo mà, Quý vương đi được đến ngày hôm nay, phải nói là cực kỳ may mắn.”

Vương Tông Thực đứng trong cửa cung nhìn ra đám đông huyền ảo đằng xa, hơi mấp máy môi, để mình Vương Uẩn phía sau nghe được lời mình: “Màn kịch này vừa khổ dân vừa tổn của, lại chỉ mình Quý vương được lợi.”

Vương Uẩn gật đầu: “Tin đồn chúng ta gieo rắc ngoài phố mấy hôm nay còn thua xa ánh mặt trời vừa nãy.”

“Đó mới là chỗ nực cười của sự đời, không phải ư?” Khóe môi Vương Tông Thực cong lên thành một nụ cười lạnh nhạt, lặng lẽ nhướng mắt nhìn về phía hoàng đế đứng trước điện.

Sắc mặt ngài ngự tái xanh, thái độ cực kỳ khó chịu, chẳng biết là vì con bệnh hay vì tia nắng vừa rồi.

Nhưng chỉ một thoáng sau, hoàng đế đã gạt chuyện đó sang một bên, bởi cốt Phật đã đến dưới thềm. Ngài ngự bước xuống nghênh đón nhưng lại lập cập tụt cả chân, suýt nữa ngã nhào, may sao Vương hoàng hậu đi sau đỡ kịp.

Hoàng hậu khẽ thưa: “Bệ hạ cẩn thận.” Nhưng hoàng đế chẳng để ý gì đến hoàng hậu, chỉ bước từng bước về phía cốt Phật, kích động đến mức cả người run lên. Vương hoàng hậu vừa ra hiệu bảo hoạn quan đỡ lấy ngài ngự, vừa nhắc nhở ngài phải cung kính bái Phật.

Đế hậu dâng hương bái lạy, rước cốt Phật vào Phật đường mới sửa sang lại, trên cờ phướn nạm đầy trân châu, hoa trước bệ Phật làm bằng ngọc thạch đủ màu, kính vàng mờ trảm, ngay bờ đoàn cũng dùng chỉ vàng thêu đầy hoa sen ba mươi sáu cánh.

Xá lợi Phật phải đặt trong cung để hoàng đế đích thân thờ phụng ba ngày, các nha môn cũng nghỉ ba ngày. Triều thần sau khi bái lạy lễ lượt rồi khỏi cung Đại Minh, trở về nhà.

Dọc đường rời khỏi cung Đại Minh, Lý Thư Bạch đã chạm mặt không ít quan viên, họ đều hành lễ với y, nhưng đa phần chần chừ không dám tiếp xúc

quá thân mật. Y cũng chẳng để tâm, mãi tới khi ra khỏi cửa cung chuẩn bị lên xe ngựa, mới thấy có người gọi: “Vương gia.” Y ngoái lại nhìn, ra là Vương Uẩn, giờ phụ trách trị an trong cung. Hôm nay Vương Uẩn ăn mặc gọn gàng để rước cốt Phật, nhanh nhẹn xuống ngựa hành lễ với y.

Lý Thư Bạch cũng gật đầu chào hỏi: “Lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?”

“Nhờ ơn gia quan tâm, mọi sự ổn cả.” Vương Uẩn giao dây cương cho thị vệ bên cạnh, đến gần y chấp tay chào: “Chúc mừng vương gia rời khỏi Tông Chính Tự, quay lại triều đường.”

Lý Thư Bạch hồ hững cười đáp: “Ta cũng phải chúc mừng Uẩn Chi, nghe nói sắp đến ngày lành phải không?”

Vương Uẩn chẳng lấy làm lạ trước độ nhạy tin của Lý Thư Bạch, chỉ cười: “Vâng, xong việc rước cốt Phật là đến ngày thành thân rồi.”

“Bệ hạ định giữ cốt Phật lại trong cung thờ phụng ba ngày, vậy là ba ngày sau người sẽ lên đường về Thục?” Lý Thư Bạch thân nhiên hỏi tiếp.

Vương Uẩn gật đầu mỉm cười với y: “Vâng, tôi sẽ về Thục rước nàng trở lại kinh thành thân.”

Hàng mi Lý Thư Bạch run lên như bị kim đâm trúng, hơi thở cũng ngưng một nhịp.

Hít sâu một hơi, đang định lên tiếng, chợt nghe thấy tiếng kêu thê thiết. Một cánh chim lẻ bạn tình cờ bay ngang trời, lướt qua mái cung cong vút bay về phía xa rồi khuất bóng.

Y ngược nhìn theo cánh chim nọ, tiễn nó về phía cuối trời, ánh mắt đầy cô tịch. Hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Dù sao cô ấy cũng từng là người bên cạnh ta, giờ sắp thành thân mà ta chẳng biết gì cả.” Thấy y như vậy, Vương Uẩn đành nén bất an trong lòng lại, chấp tay cười nói: “Vương gia tha tội! Từ Hà và tôi bận chuẩn bị hôn lễ, quên khuấy đi mất.” Lý Thư Bạch chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trời, im lặng.

Vương Uẩn vẫn mềm mỏng nói tiếp: “Hôm trước nàng vừa thử áo cưới, có vài chỗ cần phải sửa, có lẽ hôm nay đã đến bàn bạc với các thợ thêu thợ may rồi. Thấy nàng không hỏi nên tôi cũng chưa kịp báo nàng hay tin mừng của gia.”

Lý Thư Bạch không muốn nghe về việc chuẩn bị hôn lễ của Vương Uẩn và Hoàng Từ Hà, bèn giơ tay ngăn y lại: “Đã vậy để ta đến báo với cô ấy. Dù sao lúc ở Thục cô ấy từng cứu mạng ta, đôi bên cũng có thể coi là... thân thiết.”

Vương Uẩn sa sầm mặt, chấp tay thưa: “Đa tạ ý tốt của gia. Nhưng lúc trước ở Thục vương gia từng nói với ty chức, hy vọng có thể cho Từ Hà tự do. Giờ nàng đã lựa chọn, chúng tôi cũng đang bận rộn, gia việc gì phải khiến nàng bận lòng thêm?”

Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng ở Vương Uẩn, ngừng một thoáng rồi lại rời đi: “Bản vương chỉ muốn trọn nghĩa người xưa, dù Uẩn Chi thấy không ổn, nhưng giữa ta và cô ấy có vài lời buộc phải nói rõ ràng với nhau.” Giọng điệu cố chấp đến gần như lạnh lùng, khiến Vương Uẩn nhất thời chẳng biết phải cự tuyệt ra sao.

“Ta từng hứa với cô ấy một chuyện, giờ vẫn chưa thực hiện được, nói thế nào cũng phải cho cô ấy một lời giải thích, phải không nào?” Dứt lời, y quay người lên xe, không buồn nhìn Vương Uẩn, ra hiệu khởi hành.

Thái độ khăng khăng bất chấp này khiến Vương Uẩn ngậy ra giấy lát mới định thần lại được. Thấy xe ngựa Lý Thư Bạch đã rời khỏi cửa cung, chạy thẳng về phía Đông, y sai bước đi về phía gã thị vệ đằng sau, gạt lấy dây cương, tung mình lên ngựa, ra roi thúc ngựa chạy vụt đi, không buồn ném lại nửa câu.

Đám Ngự Lâm quân bị y bỏ lại ngỡ ngác nhìn nhau. Tiểu thị vệ bên cạnh y vội giục ngựa đuổi theo hốt hải gọi với: “Thưa thống lĩnh, bệ hạ có chỉ, lệnh cho thống lĩnh sắp xếp việc phòng vệ trong cung ba ngày nay, không được rời cung Đại Minh nửa bước!”

Vương Uẩn không hề ngoái lại, chỉ đáp: “Ta đi một lát sẽ về ngay!”

“Nhưng...nhưng đây là thánh chỉ, nếu bệ hạ đột ngột tìm thống lĩnh có việc thì...” Tiểu thị vệ cuống lên, vờn tay toan túm lấy dây cương của y.

“Tránh ra!” Vương Uẩn không nói hai lời, vung roi quất vào tay áo gã. Tiểu thị vệ chỉ thấy tay đau rát, vội rút lại ngạc nhiên nhìn Vương Uẩn, không hiểu sao thượng cấp thường ngày độ lượng ôn hòa, lần này lại thành linh nổi nóng.

Nhưng bất gặp về nôn nóng và hoảng loạn của y, tiểu thị vệ đành ghim cương dừng ngựa, không dám hỏi thêm nữa, ngẩng người nhìn theo bóng y thúc ngựa băng qua cổng ngoài cung, nhằm thẳng hướng Tây, nháy mắt đã biến mất sau lớp bụi mù.

Giữa trưa, phường Vĩnh Xương khá yên ả, khói bếp lơ lững bay lên từ các nếp nhà, khiến mặt trời cũng nhuộm màu khói xanh. Vương Uẩn thúc ngựa từ ngõ phố đi ra, thấy xung quanh vắng vẻ, chỉ có vài tiếng động khe khẽ xa xa như lọt qua khe cửa, nhưng đến tai y đã không còn nghe rõ được nữa.

Y xuống ngựa trước cửa nhà họ Trương, sai bước đi thẳng đến tiểu viện của Hoàng Từ Hà, thấy cửa phòng khép chặt, mai vàng trước cửa đang nở rộ, sắc vàng rực lên giữa khu nhà quanh quẽ, làm cả đất trời cũng sáng bừng theo.

Vương Uẩn hít một hơi thật sâu, thấy lồng ngực phập phồng dữ dội. Y chậm chậm đến trước cửa, giơ tay gõ nhẹ: “Từ Hà, có đó không?”

“Có, công tử đợi cho một lát.” Cô đáp khẽ.

Trái tim Vương Uẩn đang thót lên đến cổ, nghe thấy tiếng cô mới chịu trôi trở xuống. Y dựa vào cây cột ngoài hành lang ngắm mai vàng, khoe môi hé nụ cười.

Chẳng bao lâu, Hoàng Từ Hà mở cửa, bước tới bên y.

Y ngoái lại, thấy cô mặc áo khoác màu ngân hồng, để lộ cổ và tay áo đơn đỏ thắm bên trong, đậm nhạt đan xen rất đẹp, khiến y bất giác phải ngẩn ra ngắm rồi cười khê: “Ta còn nhớ lần đầu trông thấy cô, cô cũng mặc áo màu ngân hồng.”

Hoàng Từ Hà định đính chính lần đầu tiên gặp nhau hình như mình mặc đồ hoạn quan, tới đây Vương Nhược lễ nghi trong vương phủ mới phải. Nhưng chưa kịp nói ra miệng, cô sực nhớ lần đầu tiên y trông thấy cô, hẳn là năm cô mười bốn tuổi, tại cung Đại Minh. Ngạc vương từng kể năm ấy Vương hoàng hậu triệu kiến cô, Vương Uẩn đã kéo y lên tới xem mặt vị hôn thê, bấy giờ, quả thật cô mặc áo màu ngân hồng.

Nghĩ đến cảnh Vương Uẩn mười sáu tuổi kéo Ngạc vương lên tới nhìn mình, Hoàng Từ Hà vừa xúc động vừa cảm kích, se sẽ đáp: “Đúng rồi, đến giờ công tử vẫn nhớ ư.”

Vương Uẩn mỉm cười chăm chú nhìn cô, dịu giọng: “Đồ thắm phối cùng ngân hồng, như ráng chiều chiếu rọi hoa mai, đẹp như thế...ta dĩ nhiên không quên được.”

Hoàng Từ Hà cúi đầu lắng đi: “Quần áo chung quy cứ phối cùng một tông màu là đẹp.”

“Đúng thế, đừng như Từ Tần.” Nói đến đây, Vương Uẩn không nhịn được cười, “Nghe nói Chu phu nhân mắt kém, không nhìn rõ được những màu tối hoặc những màu nhạt nên từ nhỏ đã thích cho con mặc đồ hoa hòe lòe loẹt. Giờ đã lớn, các huynh trưởng nhà họ Chu đều từ chối để mẹ chọn đồ, chỉ riêng Từ Tần vẫn vui vẻ mặc, hình như là quen phong cách đó rồi, dù tự phối cũng vẫn theo lối ấy.”

Hoàng Từ Hà lặng lẽ gật đầu, một ý nghĩ thoáng qua tâm trí, không sao xua đi được: tại sao lúc gieo mình từ gác Tường Loan xuống, Ngạc vương lại mặc một chiếc áo đơn màu đen dưới lớp áo gấm tía, khác hẳn các vị vương gia?

“Thực ra, lúc trước ta suy từ Từ Tần nên cũng hơi lo, nghe nói vị hôn thê giỏi phá án, cứ nghĩ không biết cô nương ngày ngày tiếp xúc với mấy thứ đó có phải hạn hỏ cái hung hăng đáng sợ hay không, quyết phải nhìn tận mắt mới yên tâm được.”

Nghe tiếng y cười khê, Hoàng Từ Hà cũng mỉm môi cười. Nhưng thực lòng, cô chẳng hiểu mình cười gì nữa.

Nhìn cô mỉm cười, Vương Uẩn chợt thấy lồng ngực nóng rực lên, bất giác bước đến sau lưng, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai: “Bấy giờ ta đi sau cô, băng qua hành lang nở đầy lãng tiêu, vừa thấp thỏm vừa căng thẳng. Mãi tới khi cô đi đến cuối hành lang, hơi ngoái lại...Lần đầu tiên thấy cô, ta đã biết đời này mình chẳng mong gì hơn nữa.”

Y siết nhẹ cô, cúi xuống áp má vào mái tóc tơ, hơi thở nóng rực phả vào vành tóc, khiến cô cứng cả người lại, vô thức giãy ra.

Song Vương Uẩn bình thường dịu dàng, lúc này lại ôm chặt lấy cô, không cho giãy giụa. Y nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, song phía sau bức tường cao vẫn lặng phắc như tờ, cơ hồ không có âm thanh nào truyền đến cả.

Y nắm vai, xoay thân hình ngày thêm gầy vồ trong tay lại, cúi đầu quan sát nét mặt cô. Gương mặt căng thẳng của cô cùng vẻ xót xa âm thầm xen lẫn bất an lộ ra trong mắt, cơ hồ đâm thấu trái tim y.

Song trái với mọi lần, y không hề buông cô ra, chỉ giờ tay siết nhẹ hai vai, ghé tai nói khê: “Tuy giữa chúng ta còn khúc mắc, nhưng rốt cuộc vẫn sẽ thành đôi lứa...Từ Hà, đời này ta đã thỏa nguyện, quyết không bao giờ phụ cô. Đổi lại, ta cũng mong cô đừng phụ ta.” Giọng nói vốn dịu dàng, nay lại không kìm được run lên, như sợ hãi, lại như cầu khẩn.

Cô chỉ thấy lòng mình cũng run rẩy theo.

Bàn tay cô vẫn buông thõng bên người, bất chác nắm chặt lấy mép váy. Nắm rất chặt, run bần bật như lên cơn co giật, nhưng rốt cuộc vẫn không cách nào buông ra, không cách nào giờ lên ôm lấy người đang ôm mình được.

Cô đành nhắm nghiền mắt, mặc cho y ôm lấy mình.

Vương Uẩn vuốt ve mái tóc cô, để mặt cô dựa vào ngực mình. Y nhìn qua lớp mai vàng, thấy mảnh sân phía trước vẫn yên tĩnh, không có gì lạ.

Lùa tay vào mái tóc buông xõa của cô, giữa làn tóc mềm mại áp áp, chợt một thứ lạnh lạnh chạm vào ngón tay y. Là chiếc trâm bạc cài tóc giản dị, đầu trâm dùng ngọc chạm thành hoa văn cổ lá cuốn, nhìn rất bình thường.

Y thấy vậy cũng không để tâm, chỉ cúi xuống vùi mặt vào mái tóc cô thơm ngát. Bàn tay từ từ trượt xuống, đôi cánh tay siết chặt, ép cô vào ngực mình.

Lúc rời đi, Vương Uẩn ngoái lại nhìn vào sân, thấy cô đứng dưới hành lang đưa mắt nhìn theo mình, cội mai trông từ xa chỉ thấy ánh vàng lấp lóa, ánh cả lên mình cô. Chìm giữa sắc vàng lộng lẫy, song Hoàng Từ Hà chỉ mỉm cười nhợt nhạt, gượng gạo tiễn y.

Y lặng lẽ gật đầu với cô rồi quay người men theo hành lang mà đi.

Những con cá dọc hành lang vẫn vô tri vô giác lững lờ bơi trong bình lưu ly khảm vào tường. Nặng từ phía sau hất lại, chảy dài trên mình chúng, những

chiếc váy vàng trắng đỏ xanh lấp lánh ánh sáng đẹp đẽ mà quý dị, lẫn lẫn trải suốt hành lang.

Vừa nhớ đến nụ cười cô nhợt nhạt lẫn sau bóng hoa, y vừa thần thờ băng qua từng đóm sáng lẫn lẫn nọ. Lúc bước ra cửa, người hầu cầm giặt giặt áo y, miệng ú ớ.

Vương Uẩn nhìn lại, thấy hần hươ tay diễn tả: “Vừa rồi có người đến tìm tiểu thư.”

Y nhìn vào trong, từ từ mấp máy môi hỏi không ra tiếng: “Ai?”

“Một quý nhân lạ mặt, đi đến cửa tiểu viện thì quay lại. Tôi thấy người ta không vào nên cũng không bẩm báo, e kinh động công tử và Hoàng tiểu thư.”

Vương Uẩn bắt giác mỉm cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh băng.

Gã cầm nghĩ ngợi rồi ra hiệu bảo y khoan đi vội, lấy trong phòng ra một cuốn trục được bôi cẩn thận, đưa cho y.

Vương Uẩn thông dong mở ra xem, thấy bên trong là một bức họa, chỉ có ba mảng mực lem nhem, hình dạng quái dị, chẳng ra hình thù gì cả.

Tên cầm lại ra dẫu: “Là vị công tử vừa rồi để lại.”

Vương Uẩn gạt đầu, chậm rãi cuộn lại trả cho hần rồi mấp máy môi: “Qua một canh giờ nữa hãy đưa cho Hoàng tiểu thư. Nói là một người hầu đưa đến.”

Kẻ nọ gạt đầu lia lịa, cất bước tranh đi.

“Nếu có người đến nữa thì bảo họ rằng Hoàng tiểu thư bận lo đám cưới, không muốn tiếp khách.” Dứt lời, y vỗ vai gã cầm rồi quay người đi thẳng.

Mùa xuân đến, tuy vẫn còn se lạnh, nhưng tiết trời đã ấm dần lên.

Tường chùng chỉ trong vòng một đêm cỏ non đã nhú ra, xanh mướt trước đình. Song mai vàng vừa nở rộ hôm qua, dưới ánh nắng đã có phần héo úa, cánh hoa vàng mỏng manh qua một đêm đã thắm lại. Hương mai vàng thơm thoang thoang gần giống hương gỗ đàn, nhưng trong thời tiết này cũng nhạt hần đi.

Hoàng Tử Hà bê bàn ra trước đình, ngồi dưới bóng hoa hí hoáy viết lách. Ánh dương cháy tràn trên mình cô ấm sực, thỉnh thoảng lại có vài đoá mai vàng rụng xuống, nhưng cô chẳng để tâm, cứ cầm bút trầm tư mãi.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng chân gấp gáp của kẻ hầu, rồi chẳng đợi cô kịp ngẩng lên, đã nghe tiếng Chu Tử Tàn oang oang: “Tử Hà, Tử Hà!”

Hoàng Tử Hà gác bút đứng dậy đón khách: “Tử Tàn.”

Chu Tử Tàn sai bước tiến lại, tay còn ôm một cái rương to, gạt đầu lia lịa với cô: “Xách hộ ta với, nặng quá.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 19.2

Hoàng Tử Hà cùng gã khiêng cái rương đến dưới hành lang rồi hỏi: “Gi thế này?”

“Đoán xem.” Gã đẩy ý mở nắp ra.

Hoàng Tử Hà nhìn kỹ thấy bên trong lồng chổng nào tay nào chân nào đầu, tức thì ôm trán hỏi: “Cái gì đây?”

“À, chẳng phải cô sắp thành thân với Vương Uẩn ư? Quà cho cô đấy.”

Trông Chu Tử Tàn như đứt từng khúc ruột, “Đúng là tiếc quá đi mất! Nhưng dù sao cô cũng sắp thành thân rồi, ta phải đem thứ mình quý nhất tặng cô chứ.” Hoàng Tử Hà ngán ngẩm ngồi xuống ghép những đầu mình chân tay lại. Mấy thứ này cầm vào tay rất nặng vì làm bằng đồng trắng, bên trong rỗng ruột, những chỗ khớp nối đều cử động được, tiện lợi hơn hai người đồng suýt đề bẹp Chu Tử Tàn nhiều.

“Cô xem, trên người có tổng cộng ba trăm sáu mươi huyết đạo, cơ thịt kinh mạch đều chạm khắc rõ ràng, còn dùng đồng vàng tạo thành máu và gân nữa.” Nói rồi gã mở mảnh đồng trước bụng mô hình, lần lượt lấy lục phủ ngũ tạng bằng gỗ bên trong ra, “Thế nào, sống động như thật nhỉ? Ta chính tay điêu gọt tất nhiên là đẹp rồi!”

Hoàng Tử Hà không muốn nhìn thêm nữa: “Cái này...chắc tôi không cần đâu, tôi thuộc lâu rồi.”

“Đầu phải cho cô, là cho em bé của cô sau này đấy chứ! Cô nghĩ xem, em bé sau này chào đời sẽ ôm người đồng này cùng chơi cùng ngủ, từ nhỏ đã thông thạo cấu tạo cơ thể như lòng bàn tay, kết hợp với tài phá án của cô và nghiệm thi của ta, lớn lên chẳng phải sẽ thành thần thám lừng danh thiên hạ ư?”

Hoàng Tử Hà cứng họng: “Cảm ơn Từ Tàn đã có lòng...” Nhưng cô vẫn thấy trẻ con nên cười ngượng gổ chơi đùa thì hơn.

“Giữa hai chúng ta cần gì khách sáo chớ!” Chu Từ Tàn tiếc rề vỗ ngực.

Hoàng Tử Hà mỉm cười gật đầu, ra hiệu cho người hầu nghiêng rương vào phòng. Chu Từ Tàn ngồi vắt vẻo trên lan can, vừa cúi xuống đã thấy tờ giấy trên bàn, liền cầm lên xem. Chỉ thấy bên trên viết:

A Già Thập Niết, lá bùa, cái chết của Ngạc vương, cái chết của cha con họ Trương, sự lạ khi tiên hoàng băng hà, Trần thái phi phát điên.

Gã ngạc nhiên hỏi: “Cái gì đây?”

Hoàng Tử Hà thờ ơ đáp: “Liệt kê những việc tôi tra được ấy mà.”

“Gi cơ, nhiều thế này á?” Chu Từ Tàn kinh ngạc đọc đi đọc lại, rồi kích động túm lấy vai cô, suýt thì phi cả nước bọt vào mặt: “Mau cho ta biết đi! Xin cô đấy, ta muốn biết chân tướng!”

“Không, tôi không thể tiết lộ được!” Hoàng Tử Hà lắc đầu đáp khế, “Từ Tàn, vụ này quá mức khủng khiếp, nếu công tử biết thì chẳng khác nào dẫn lửa thiêu thân, chỉ có hại thôi, chẳng được lợi gì đâu.”

Chu Từ Tàn gào lên: “Mặc kệ! Ta nhất định phải biết! Sáng nghe giảng đạo tới chết cũng cam!”

“Không được.” Hoàng Tử Hà gạt tay Chu Từ Tàn khỏi vai mình, chân thành nhìn gã, “Từ Tàn, tôi không cha không mẹ, cũng chẳng tiếc gì thân. Nhưng công tử còn đầy đủ cha mẹ anh em, nếu xảy ra chuyện, lỡ như liên lụy đến cả họ thì công tử định làm sao?”

Nghe nhắc đến cha mẹ anh em, Chu Từ Tàn ngẩn ra, hồi lâu mới lắp bắp hỏi: “Thực sự... thực sự nghiêm trọng thế ư?”

Hoàng Tử Hà chậm rãi gật đầu nói khế: “Đến Quý vương còn bị cuốn vào, không bảo vệ nổi mình, công tử có tự tin là thoát được không?”

Chu Từ Tàn hít một hơi khí lạnh, lắc đầu: “Khô... không.”

Cô thở dài, nghĩ ngợi rồi đứng dậy vào trong lấy ra một cuốn trục: “Công tử xem.”

Chu Từ Tàn mở ra xem, thấy trên lớp giấy gai vàng dây dện được bồi kỹ là ba mảng mực lem nhem, thì kinh ngạc hỏi: “Đây chẳng phải là...ngư bút của tiên đế mà Trương lão bá năm lần bảy lượt nhờ ta tìm ư?”

“Tôi nghĩ, có lẽ nó ở phủ Quý nên công tử đến các nha môn đều không tìm thấy.” Chu Từ Tàn tròn mắt: “Quý vương đưa đến đây à?”

“Ừm, tôi nghĩ chắc là vương gia.” Dứt lời cô lại giơ bức tranh soi lên ánh nắng. Nhưng chẳng ai nhìn ra được dưới màn mực đen thẫm cùng lớp giấy bồi dày dặn, rốt cuộc là gì.

Chu Từ Tàn gãi đầu gãi tai: “Dưới ba mảng mực này là gì nhỉ, tò mò quá đấy...”

“Chuyện này thì chẳng ngại cho công tử biết.” Hoàng Tử Hà cuộn bức tranh lại, chìa ra trước mặt gã, “Nào, chúng ta đến chỗ công tử, tẩy sạch lớp mực phía trên đi, thử xem bên dưới giấu cái gì.”

“...Cô chẳng đã nói thứ này rất quan trọng, không được hủy hoại ư?” Gã cầm cuốn trục, dè dặt hỏi: “Lần trước ta từng nói rồi thôi, có thể dùng nước cái bó xôi tẩy mấy mảng mực đi, chữ viết bên dưới sẽ hiện ra trong một khoảnh khắc, nhưng ngay sau đó sẽ tan biến, không còn dấu vết...”

“Không sao, việc đến nước này, có hủy đi hay không cũng chẳng sao.” Hoàng Tử Hà thở dài, vào phòng lấy áo choàng khoác lên người rồi nói, “Đi nào, chúng ta vén nốt bức màn cuối cùng lên thôi.”

Phật đường trong cung Đại Minh mịt mờ hương khói. Tiếng gõ mõ hòa cùng tiếng tụng niệm, hộp quý đựng xá lợi thấp thoáng sau đèn hoa và kinh tràng(1), khói hương băng láng khắp nơi, cả điện đường toát lên vẻ trang nghiêm thần thánh.

(1) Cột đá khắc kinh Phật.

Vương hoàng hậu bước đến phía sau hoàng đế đang ngồi xếp bằng, uyển chuyển quỳ xuống. Đợi ngài ngự tụng xong quyền kinh, vẫy tịnh thủy một lượt, mới sẽ giọng thưa: “Bệ hạ nghĩ một lát đi. Ba ngày nay bệ hạ chỉ chợp mắt ba bốn canh giờ mỗi đêm ở điện bên, còn lại đều quý trước xá lợi cầu khấn. Cố nhiên bệ hạ thành tâm, nhưng cũng phải giữ sức khỏe mới được, dù sao giờ bệ hạ đang bệnh nhẹ, Phật Tổ nhìn thấu thế sự, ắt sẽ thông cảm thôi.”

Hoàng đế đặt quyền kinh trong tay xuống, quay lại thấy ánh mắt hoàng hậu đầy lo lắng thì không nén được tiếng thở dài, gật đầu chìa tay ra.

Hoàng hậu vội đỡ lấy tay hoàng đế, diu ngài đứng lên. Nào ngờ ngài ngự ngồi xếp bằng quá lâu, hai chân tê rần, suýt nữa ngã nhào.

Vương hoàng hậu vội ôm lấy hoàng đế, cả hai cùng ngã xuống bờ đoàn, không đến nỗi bị thương. Các tăng lữ xung quanh cũng xúm lại, đỡ hai người dậy.

Hoàng đế nắm tay hoàng hậu than: “Sức khỏe ta...đúng là kém thực...” Chưa nói dứt câu, ngài ngự chợt thấy trước mắt tối xầm, liền ôm đầu ngã xuống.

Vương hoàng hậu và đám người bên cạnh hồi hả đỡ lấy, phát hiện sắc mặt hoàng đế tái nhợt, môi tím ngắt, đã ngắt xi. Hoàng hậu cuống quýt gọi to: “Truyền ngự y! Mau lên!”

Người hầu cạnh đó hốt hải chạy đến Thái Y Viện.

Vương hoàng hậu ôm lấy hoàng đế, cảm nhận được thân thể ngài ngự đang co giật. Hậu giật thót mình, mồ hôi vã ra lấm tấm trên trán, vội cắn môi ép mình định thần rồi từ từ gỡ tay lên, với một cây đèn bên cạnh, vạch mi mắt hoàng đế ra soi, thấy ánh mắt đã lạc thần, đồng tử co rút rất chậm.

Thấy vậy, hoàng hậu trợn trừng mắt, mãi tới khi ép mình hít thở được mấy nhịp mới tạm gắng gượng trấn tĩnh lại, để hoàng đế tựa đầu vào cánh tay mình rồi quay ra chậm rãi gọi: “Trưởng Khánh.” Nữ quan Trưởng Khánh vâng dạ, cúi đầu đợi hoàng hậu sai bảo.

Đúng lúc này, hoàng đế mơ màng tỉnh lại, yếu ớt nắm lấy tay Vương hoàng hậu, mấp máy môi mấy lần, nhưng giọng nói vừa yếu vừa nhỏ, giữa không khí nhốn nháo trong điện, hoàng hậu nhất thời cũng không nghe rõ.

“Xin bệ hạ...nói thông thả thôi.” Vương hoàng hậu cúi đầu ghé tai lại gần miệng hoàng đế.

Ngài ngự mấp máy môi, khó nhọc rặn ra hai tiếng: “Quý vương...” Vương hoàng hậu gật đầu ngẩng lên bảo Trưởng Khánh: “Triệu Quý vương vào cung.”

Song hoàng đế đã túm ngay lấy tay áo hoàng hậu, môi run lên bần bật như ngọn nến trước gió. Ngài ngự không thốt nổi ra tiếng nữa, chỉ có thể mấp máy môi thành khẩu hình: “Giết đi.”

Vương hoàng hậu nhìn khẩu hình hoàng đế, khẽ gật đầu rồi quay lại gọi giật Trưởng Khánh đang hốt hải đi ra: “Miễn triệu Quý vương, người đi nói với Vương thống lĩnh của Ngự Lâm quân triệu Vương trung úy của Thần Sách quân đến đây.”

Điện Hàm Ninh cung Đại Minh nằm ở vạt đất bằng phía Tây hồ Thái Dịch.

Vương Tông Thực cùng Vương Uẩn đến nơi thì mặt trời đã xế. Nữ quan Trưởng Linh đợi họ trước điện, vừa trông thấy liền dẫn họ vào nội điện.

Vương hoàng hậu đang ngồi bên giường, hai tay nắm chặt tay phải hoàng đế, vẻ mặt thần thờ. Nghe Trưởng Linh thưa, hoàng hậu mới quay sang nhìn họ rồi gỡ tay chậm rãi: “Mình rồng không được khỏe.”

Vương Tông Thực bước đến bên giường, thấy sắc mặt hoàng đế vàng vọt, thần trí mơ màng, bèn cúi xuống gọi: “Bệ hạ.”

Hoàng đế chỉ chớp mắt, tỏ ý đã nghe thấy.

Vương Tông Thực nhìn sang Vương hoàng hậu, thấy hoàng hậu đã định thần lại, dừng dừng ra lệnh: “Bệ hạ có chỉ, triệu Quý vương vào cung rồi giết.”

Vương Uẩn biến sắc, bất giác dậm bước lên một bước, nhìn về phía hoàng đế.

Song Vương Tông Thực đã dứt hai tay vào áo, thông dong đáp: “Cũng phải, đáng lẽ chúng ta nên giết y từ mười mấy năm trước rồi.”

Vương hoàng hậu nắm chặt tay hoàng đế, chậm rãi nói: “Giờ nhân cái chết của Ngạc vương, ta có thể danh chính ngôn thuận giết Quý vương. Có điều kẻ này không dễ giết.”

Ánh mắt hoàng đế chuyển hướng sang Vương Tông Thực.

“Gần đây A Già Thập Niết lại vừa đẻ trứng, bấy nhiêu trứng cá, có ban cho Quý vương một hai quả, cũng coi như y được hưởng hoàng ân.” Vương Tông Thực nhíu mày ngẫm nghĩ, “Nhưng làm việc phải chính danh, bệ hạ là người nhân đức, muốn xử lý một người cũng nên quanh mình lối lạc. Theo nô tài thấy, bệ hạ có thể mượn việc cốt Phật tuyên cáo tội ác của Quý vương, để thiên hạ đều biết y đáng giết, nhất định phải giết.”

Khỏe môi hoàng đế hơi động dậy, nhếch lên thành một đường cong.

Trong gian điện lờ mờ tranh tối tranh sáng, nét mặt ấy càng thêm hung ác đáng sợ.

Vương hoàng hậu nãy giờ nắm chặt tay ngài ngự, trông thấy nụ cười quái dị ấy bất giác hơi lỏng tay ra, nhưng lập tức siết chặt lại ngay, quay sang hỏi Vương Uẩn: “Giờ trong cung có bao nhiêu Ngự Lâm quân?”

Vương Uẩn ngần ra giây lát mới đáp: “Hôm nay riêng số đang làm việc ở các cung là hơn năm trăm hai mươi người, nếu âm thầm điều động nhân mã vào cung, chắc phải đến lúc đôi ba giờ Dậu và giờ Mão mới có thể điều thêm ba bốn trăm, nhiều hơn sợ sẽ bị binh mã các ty khác phát hiện ra, tiếp đến Quý vương sẽ nghe ngóng được.”

“Nói vậy là chưa đến ngàn người. Nếu Quý vương không đề phòng thì còn tạm được, nhưng nếu có phòng bị e rằng không đủ.” Vương hoàng hậu nhíu mày.

Vương Tông Thực thân nhiên: “Chẳng sao cả. Khi nào Quý vương vào cung, chúng ta sẽ lập tức điều Thần Sách quân đến, tới lúc đó dù y phát hiện ra thì cũng đã muộn. Chỉ cần lừa được y vào cung, còn sợ y mọc cánh bay mất hay sao?”

Vương Uẩn đứng lặng phía sau, im lìm nhìn ba người trước mặt, mím môi lại.

Y nhớ đến lời hứa với Hoàng Tử Hà, cô đã nhận lời ở bên y suốt kiếp, còn y cũng nói sẽ giúp cô cứu Quý vương.

Giờ đây cô đã thử xong áo cưới, chuẩn bị cùng y về Thục.

Vậy mà y lại chuẩn bị giết Quý vương Lý Thư Bạch.

Lòng y lạnh buốt, đầu ong lên. Một câu hỏi cứ liên tục lặp đi lặp lại trong tâm trí: làm sao bây giờ, phải làm sao đây?

Sau khi giết Quý vương, phải làm sao để giấu cô, không cho cô biết chính mình đã sát hại Quý vương? Làm sao giấu nổi cô? Cô là Hoàng Tử Hà, chỉ thoáng nhìn là thấu suốt tâm tư y. Dù y giấu được một lúc nhưng hễ Quý vương chết đi, cả thiên hạ ắt sẽ biết, y làm sao giấu được cô suốt đời.

Trong một sát na, mồ hôi lạnh bỗng túa ra khắp người. Y sực hiểu, dù Quý vương có chết hay không thì y cũng đã bị chọn dự vào âm mưu này, từ nay buộc phải phản bội lại Hoàng Tử Hà, giữa hai người họ, cũng không còn cơ hội nữa.

Dường như Vương Tông Thực nhận ra thái độ bất ổn của Vương Uẩn, bèn vỗ nhẹ lên lưng y.

Vương Uẩn giật thót mình, chợt hiểu ra hiện giờ hoàng đế đang hấp hối, vận mệnh mấy chục năm tiếp theo của nhà họ Vương đều đặt cả vào đây, bản thân y sao có thể phân tâm vì chuyện khác?

Nghĩ vậy, y miễn cưỡng trấn tĩnh lại, gạt bỏ mọi tạp niệm khỏi tâm trí, chăm chăm nhìn hoàng đế.

Chỉ thấy Vương hoàng hậu định thần lại, cúi xuống khẽ hỏi: “Bệ hạ có dặn dò gì thái tử không?”

Nghe hoàng hậu nhắc đến hai chữ thái tử, hơi thở hoàng đế bỗng nặng nề hẳn, chăm chăm nhìn hoàng hậu hồi lâu rồi lại quay sang Vương Tông Thực, ú ớ trong họng mãi mới nặn ra được hai chữ: “Nghiêm nhi...”

Vương hoàng hậu nhận ra ngay hoàng đế không tin tưởng mình. Tuy thái tử Lý Nghiễm do hoàng hậu nuôi lớn, nhưng trước đây bà ta là chị em của Huệ An hoàng hậu, còn giờ đã bị vạch trần thân phận, bản thân chỉ là người ngoài, không đáng gì đến nhà họ Vương, quan hệ với thái tử cũng không còn thân mật như xưa nữa.

Hoàng hậu nắm chặt lấy tay hoàng đế, quỳ xuống bên giường nghẹn ngào thưa: “Bệ hạ yên tâm, Nghiễm nhi là con trai của chị thiếp, trong triều ai ai cũng biết. Lại đã được lập làm thái tử, còn lớn hơn Kiệt nhi của thiếp năm tuổi, dĩ nhiên hợp kế thừa đại thống hơn. Huống hồ mẹ của Nghiễm nhi là con gái trưởng nhà họ Vương, chỉ cần nhà họ Vương còn trong triều, Nghiễm nhi ắt sẽ yên ổn đăng cơ.”

Vương Tông Thực thấy vậy cũng gật đầu: “Bệ hạ yên tâm, thái tử là con trai duy nhất của Huệ An hoàng hậu, cũng là con trưởng của bệ hạ, bọn lão nô nhất định sẽ dốc hết sức phò trợ ấu chúa.”

Bấy giờ hoàng đế mới thở phào, đưa mắt nhìn Vương hoàng hậu, hơi thở lại dần dập hẳn lên.

Vương hoàng hậu không hiểu ý, bèn ghé lại gần hỏi nhỏ: “Bệ hạ còn gì căn dặn không?” Hoàng đế chăm chú nhìn hoàng hậu, ngấm đung nhan lộng lẩy như mẩu don hồi lâu rồi nhắm nghiền mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

Vương Uẩn dong ngựa chạy thẳng đến phường Vĩnh Xương, lòng nặng trĩu tâm sự.

Trường An đã đến giờ giới nghiêm, các nhà lặng phắc như tờ, chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp của y vang vọng trên đường.

Y ghim cương ngẩng lên nhìn về phía cuối trời, thấy mảnh trăng hạ huyền cong cong như lưỡi câu đỏ quạch giữa nền trời lam thẫm hệt một vết thương rỉ máu, cảm giác gió đêm thốc vào người lạnh cóng.

Cả nhà họ Vương im phăng phắc, chỉ có ánh đèn lẻ loi trong phòng Hoàng Tử Hà. Y gõ cửa gọi: “Tử Hà, đã đi nghỉ chưa?”

“Chưa, Uẩn Chi đợi một lát.” Bên trong vang lên tiếng Hoàng Tử Hà trở dậy, sau đó cánh cửa mở ra. Thấy cô ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, rõ ràng là chưa đi ngủ, y bèn hỏi: “Sao cô chưa ngủ?”

“Sáng mai theo Uẩn Chi về Thục rồi, giờ phải kiểm lại đồ đạc. Cứ ngỡ mình không có nhiều đồ, nhưng dọn dẹp lại mới thấy rất nhiều thứ không bỏ đi được.”

Vương Uẩn ngó vào trong, thấy hai ba gói bọc mở toang trên bàn, bên trong đầy quần áo và các thứ linh tinh, nhưng không có cuốn trục kia.

Vương Uẩn thoáng phân vân, nhưng cũng không hỏi, chỉ nói: “Ta định đến báo với cô, e rằng mai không về Thục được.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên: “Trong cung xảy ra chuyện ư?”

“Không...không phải.” Vương Uẩn vội lắc đầu, “Chỉ là ngày mai phải đưa xá lợi Phật từ cung tới các chùa miếu thờ phụng, e rằng sẽ rất hỗn loạn. Ta không cách nào thoát thân được.”

Hoàng Tử Hà nhìn kỹ nụ cười gượng gạo của y, rồi ngoái đầu nhìn ra mảnh trăng chênh chếch cuối trời, không đáp.

Thấy vậy, Vương Uẩn ngập ngừng: “Ta...còn có chút việc, phải trở vào cung ngay...”

“Liên quan đến Quý vương đúng không?” Hoàng Tử Hà thản nhiên hỏi thẳng.

Vương Uẩn sững người, buột miệng hỏi lại: “Gì cơ?”

“Không có gì, thuận miệng hỏi thôi. Tôi nghe ngoài phố đồn rằng Quý vương đã rời khỏi Tông Chính Tự, còn chủ trì nghi thức rước cốt Phật nên nghĩ rằng quá nửa đêm thế này mà Uẩn Chi còn bận bịu, chẳng biết có phải có liên quan tới Quý vương không?”

Vương Uẩn nhú mày, phủ nhận theo phản xạ: “Không, chẳng liên quan gì cả.”

Hoàng Tử Hà nhìn y mỉm cười không nói.

Bấy giờ y mới nhận ra mình luống cuống, lập tức giải thích: “Thực ra ta nghĩ ta mới là vị hôn phu của cô, cô nên quan tâm tới ta mới phải, bằng không ta lại ghen đó.”

Nghe y pha trò, Hoàng Tử Hà bất giác cúi đầu đáp: “Vâng...”

“Không có gì, ta chỉ đùa thôi. Nhìn cô áy náy kia.” Vương Uẩn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, “Mấy hôm nay ngoài đường rầm rộ rước cốt Phật, e rằng có người nhân lúc hỗn loạn gây chuyện, cô cứ ở nhà nghỉ ngơi thì hơn.”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn vâng dạ, để yên cho y nắm tay.

Thái độ ngoan ngoãn ấy khiến Vương Uẩn xao xuyến, tựa hồ đóa hồng gai góc cuối cùng đã bị cắt xuống, bẻ hết gai nhọn, nâng niu trong bình pha lê. Cũng như Hoàng Tử Hà bây giờ khó khăn lắm mới trở thành người con gái yếu đuối mà nhu thuận, yên lặng đứng trước mặt y.

Bỗng nhiên, y lại thăm lấy làm may mắn, nhủ bụng có lẽ cô sẽ không biết. Có lẽ giờ đây mất đi cha mẹ, mất cả sự che chở của Quý vương, cô đã biết mưa gió cuộc đời đáng sợ nhường nào, nên mới từ bỏ mọi thứ trong quá khứ, gạt mấy vụ án và thi thể sang một bên, chọn lấy con đường bình an yên ổn, cùng mình sánh bước.

Có lẽ cô sẽ giả câm giả điếc trước mọi chuyện bên ngoài, làm một người phụ nữ bình thường giúp chồng dạy con, cửa lớn không ra cửa nhỏ không lại, chẳng quan tâm thay triều đổi đại, thậm chí chủ cũ xảy ra chuyện cũng chẳng rầu rĩ quá nhiều.

Tiền Vương Uẩn rời khỏi cửa, Hoàng Tử Hà còn đứng lặng giữa đêm tối một lúc lâu.

Đi đến đầu ngõ, Vương Uẩn ngoái lại, thấy cô mặc chiếc áo màu nhạt, đứng giữa đêm khuya, màn đêm mờ mịt che mờ dáng dấp cô, chỉ thấp thoáng chiếc bóng nhạt nhòa, như khoảng trắng duy nhất giữa cả thế gian bị bóng đêm bao phủ.

Trái tim trong ngực bỗng đập rộn lên, khao khát muốn chạy đến ôm chầm lấy cô thỉnh linh dâng lên không sao kìm nén được.

Nhưng cuối cùng y vẫn nén xuống, quay đầu ngựa đi thẳng.

Mọi chuyện liên quan đến cô bao năm nay tuôn chảy qua lòng y như suối. Từ khi hiểu chuyện đã biết mình có một cô vợ chưa cưới; đến năm mười bốn mười lăm, lần đầu tiên nghe sự tích về cô; mười sáu tuổi lần đầu trông thấy cô, gương mặt nhìn nghiêng đẹp mê hồn, không kém gì những đóa lăng tiêu bên cạnh; mười chín tuổi, được tin cô vì một gã đàn ông khác mà đầu độc giết cả nhà, vừa nhục nhã vừa căm hận; mùa xuân năm ngoái gặp lại, dù cô cải trang thành tiểu hoạn quan, song chỉ trong nháy mắt, y đã dung hòa được dáng dấp cô với bóng hình trong ký ức...

Đến giờ, cô đã yêu một người, rồi lại yêu thêm một người nữa, nhưng chẳng hề yêu y.

Người có tư cách được cô yêu nhất trên đời, vậy mà chưa bao giờ giành được trái tim cô.

Băng qua phố phường im lìm trong đêm, nhìn lên mảnh trăng tàn đỏ quạch giữa trời, bất chợt, Vương Uẩn nảy ra một ý.

Có lẽ chỉ khi nào Quý vương chết, mình mới có cơ hội.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, y bất giác ghim cương thật mạnh, như không dám tin. Song ngay sau đó, tim y bỗng đập rộn lên, Vương Uẩn hít một hơi thật sâu, ngược nhìn mảnh trăng trên trời, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười.

Y trầm nghĩ, có lẽ về mặt mình bây giờ cũng giống hệt nụ cười hung ác lúc trước của hoàng đế.

Nhưng thế thì có sao? Từ nay về sau, trên đời này, không còn kẻ trong lòng cô nữa.

“Từ Hà, đừng trách ta. Ta làm theo lệnh, cũng chẳng có cách nào khác.” Y thờ hất ra một hơi dài, giục ngựa chạy thẳng về phía cung Đại Minh. Dưới bầu trời sao, chỉ thấy môi y mấp máy lẩm bẩm. Tất cả âm thanh còn chưa ra khỏi miệng, đã tan theo gió đêm: “Bất luận ra sao, từ mai trở đi, cô chỉ còn lựa chọn duy nhất là ta thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 20: Vết chân dấu khói

Trường An. Trăng tàn đã xế, sao sáng đầy trời.

Ngon gió đầu xuân lạnh cắt da, bảy mươi hai phường lặng phắc như tờ.

Tiếng gõ cửa nửa đêm khiến đám người canh cổng phủ Quý giật mình tỉnh giấc, kinh ngạc không thôi. Khó khăn lắm vương gia mới về được, chẳng hiểu sao nửa đêm còn có người gõ cửa.

Họ nom nớp hé cánh cửa nhỏ, nhìn ra ngoài.

Dưới bầu trời sao hiện lên một bóng người dong dong nhỏ nhắn, khoác áo choàng. Ánh đèn lồng dưới mái hiên hắt lên gương mặt, càng làm nổi bật đôi má trắng bệch cùng cặp mắt trong veo, khiến đám canh cổng giật thót: “Đương công... Hoàng tiểu thư đây à? Sao nửa đêm cô lại đến đây?”

“Tôi đến gặp vương gia.” Cô đáp khẽ rồi bỏ mũ trùm xuống, đi thẳng vào trong.

Có kẻ tò mò khó xử nhìn sắc trời, nhưng một người nhanh nhẹn trong số đó đã chạy thẳng vào trong báo tin: “Hoàng tiểu thư xin gặp vương gia!”

Hôm nay Cảnh Dục trực đêm ở hiên Tĩnh Dữ, nghe tiếng vội trở dậy, chỉnh trang quần áo bước ra, gắng nén vui mừng gọi: “Hoàng tiểu thư!”

Hoàng Từ Hà gật đầu chào rồi hỏi nhỏ: “Gia đã nghỉ chưa?”

“Rồi, giờ là lúc nào rồi? Huống hồ lúc trước trong cung có tin, bệ hạ triệu gia sáng mai vào cung.”

Hoàng Từ Hà đi thẳng đến trước cửa, gõ nhẹ vào song. Cảnh Dục nhìn bên ngoài, rồi nhanh nhẹn kéo mấy người khác đi pha trà.

Chỉ còn lại một mình cô đứng trước cửa, đang nghĩ không biết có nên gọi một tiếng hay không, thì cánh cửa đã mở toang. Lý Thư Bạch đứng sau khung cửa, lặng lẽ nhìn cô. Y chỉ vận một chiếc áo thâm⁽¹⁾ trắng tinh, tóc còn chưa búi xả xuống vai. Ngon đèn treo trước cửa sáng rực, ánh đèn cháy dài trên mình khiến toàn thân y như phủ một lớp huỳnh quang nhàn nhạt, nổi bật khác thường.

(1) Chỉ loại áo vạt chéo dài xuống ngang bắp chân, nẹp áo viền bằng vải khác màu.

Dường như y vừa mới thức, gió đêm dịu dịu thổi làm chao đảo ngọn đèn treo dưới hành lang. Dưới ánh đèn loang ra như sóng, ánh mắt y nhìn cô, như cũng ẩn chứa muôn vàn ngọn sóng lăn tăn.

Hoàng Từ Hà đứng ngoài cửa sửa lại vạt áo hành lễ với y, nói khẽ: “Nửa đêm đến tìm, xin gia thứ cho Từ Hà mạo muội.”

Y gật nhẹ đầu không đáp, chỉ chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi chìa tay ra nắm lấy tay cô.

Qua lần vạt áo, cảm nhận được làn da mềm mịn ấm áp của cô, y mới ngẩn ngơ cười giễu: “Đúng là, ta cứ ngỡ mình vẫn chưa tỉnh mộng.”

Hoàng Từ Hà thấy tim thót lại, hơi nóng kỳ dị bỗng râm ran trong lồng ngực. Cô lật tay nắm lấy tay y, dịu giọng: “Nếu là mộng cũng tốt.” Lý Thư Bạch mỉm cười, dắt tay cô vào trong.

Hoàng Từ Hà theo y vào trong, ngồi xuống sập. Y tiện tay vơ bừa một cây trâm búi lại tóc, miệng hỏi: “Sao rồi, trong cung có động tĩnh gì ư?” Hoàng Từ Hà gật đầu, đứng dậy cầm lấy cây trâm từ tay y, mở ngăn kéo lấy lược ra, giúp y chải đầu trước gương.

Lý Thư Bạch nắm lấy cổ tay Hoàng Từ Hà, ngẩng nhìn cô.

Hoàng Từ Hà thân nhiên rút tay lại, tiếp tục giúp y chải đầu rồi chậm rãi vắn tóc lại thành búi: “Gia quên rồi à? Trước đây lúc gia bị thương ở Thục, đều là tôi giúp gia chải đầu cả.”

Lý Thư Bạch đắm đắm nhìn bóng cô trong gương, tấm gương đồng sáng bóng phản chiếu gương mặt cúi thấp của cô, như một đóa sen gục đầu xuống lúc hoàng hôn, mà đôi mắt bị hàng mi dài che khuất phần nửa chính là đôi hạt sương long lanh trong veo trên cánh hoa.

Không kim được, y rủ ri: “Bấy giờ hai ta sống hôm nay không biết ngày mai, khổ sở khôn xiết, nhưng giờ nghỉ lại, đó lại là quãng thời gian đẹp đẽ nhất trong đời ta.”

Hàng mi Hoàng Tử Hà hơi run rẩy, ngẩng lên nhìn y qua tấm gương đồng.

Ánh mắt hai người gặp nhau trong gương, như đang nhìn về phía con đường định mệnh của nhau, mãi không thể rời mắt.

Thật lâu, Hoàng Tử Hà mới cúi đầu thắt chặt búi tóc cho y, cài trâm ngọc lên, thì thầm: “Sáng mai gia đình vào cung.”

“Tại sao?”

“Hôm nay Vương Uẩn đến báo, sáng mai chúng tôi không thể lên đường về Thục được.”

Hoàng Tử Hà thông tay đứng sau lưng y, chậm rãi kể: “Lý do là sáng mai Vương Uẩn phải cung tiễn xá lợi Phật ra khỏi cung đến các chùa miếu để thờ phụng, không đi được.”

“Việc về Thục đã định sẵn, việc rước xá lợi tới giao cho các chùa miếu trong kinh cũng có kế hoạch trước rồi. Sao tự nhiên lại bảo không đi được?” Lý Thư Bạch không muốn trò chuyện qua gương đồng nữa mà quay hẳn người lại, nhìn thẳng vào cô.

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu: “Thánh thượng bệnh nặng, lần này rước cốt Phật vào cung cầu phúc, nếu không khá lên, e rằng sẽ... ra tay với gia thật sớm.”

Lý Thư Bạch mỉm cười nhìn cô: “Lẽ nào thánh thượng mặc kệ cả vòng vây quân Chấn Vũ sao?”

“Gia dĩ nhiên nắm rõ hơn tôi, Sa Đà nhiều năm nay cứ quanh quẩn phía Bắc, mỗi năm đến mùa đông thiếu lương thực lại tràn xuống phương Nam cướp bóc. Nhưng từ sau lần bị gia đánh đuổi đã không dám can rờ như trước, giờ e rằng khó đe dọa đến triều đình, chỉ là mấy toán quân tàn mạt mà thôi. Hiện tại cái mà triều đình phải đối diện là cả thiên hạ. Việc giao phó hoàng vị chỉ trong một mai thôi, thánh thượng bệnh nặng, thái tử nhỏ tuổi, thế lực của vương gia hiện giờ là lớn nhất.”

Lý Thư Bạch lặng lẽ nhìn Hoàng Tử Hà, thấy ánh mắt cô đầy lo lắng và sợ hãi. Biết cô chỉ lo nghĩ cho mình, y mỉm cười đứng dậy, vỗ nhẹ vai cô: “Đừng lo, ta xem cục thế không đáng sợ đến thế đâu.”

“Gia quá tin vào thánh thượng, hay là quá tự tin vậy?” Hoàng Tử Hà cuống lên hỏi, “Lẽ nào gia ở trong triều bấy nhiêu năm còn không rõ những chuyện anh em lục đục, nôi da xáo thịt hay sao? Tôi không tin gia ngây thơ như thế đâu!”

Song y chỉ chậm rãi lắc đầu cười: “Yên tâm, không ngây thơ như cô nghĩ, cũng không đáng sợ như cô tưởng đâu.”

Hoàng Tử Hà ghen lời, hơi thở cũng dồn dập hẳn lên. Cô cụp mắt xuống, định quay người đi, nhưng vẫn cố nhịn.

“Vương gia, xin gia tin tôi lần này...” Cô bước đến quỳ xuống trước mặt y, ngược lên cầu khẩn, “Dù sao việc này cũng có liên quan rất rộng. Tôi không muốn... không muốn gia mạo hiểm, càng sợ mình sơ ý làm hại đến gia. Nếu gia vì tôi mà gặp phải bất cứ chuyện gì, tôi sẽ ân hận suốt đời, không thể tha thứ cho mình được!”

Lý Thư Bạch cúi xuống nhìn người con gái quỳ trên mặt đất, mỉm cười hỏi khẽ: “Vậy cô cho rằng ta nên làm gì đây?”

Hoàng Tử Hà nắm chặt lấy hai tay y, ngẩng lên nói vội: “Vương gia kỳ tài xuất chúng, ắt đã chuẩn bị sẵn cho mình con đường tối ưu, chỉ cần... chỉ cần không mạo hiểm là được!”

“Ta thấy cô mới ngây thơ.” Y chăm chú nhìn cô, thấy hai tay cô vẫn vô thức nắm lấy khuỷu tay mình thì mỉm cười vươn tay ra bế bổng cô lên, nhẹ nhàng như bồng một đoá mây.

Hoàng Tử Hà sững người, đỏ bừng mặt lên gầy ra: “Quý vương điện hạ, tôi đang nói chuyện nghiêm túc mà...”

“Ta cũng nói chuyện nghiêm túc với cô đây.” Nói rồi y đặt cô lên sập, ngồi xuống bên cạnh, “Thứ nhất, ta không thích cô cầu khẩn ta. Trước đây cô chẳng đã bảo, muốn làm một cây thị đứng bên ta, cùng gội mưa tắm gió, nương tựa vào nhau ư.”

Hoàng Tử Hà ngã người trên sập, gờ khuỷu tay lên che mắt, khẽ ậm ừ.

“Thứ hai, đây quả thật là báo ứng của ta, chẳng trách bệ hạ chỉ muốn diệt trừ cho sớm.” Lý Thư Bạch vuốt nhẹ tóc cô, rủ rì kể, “Cô biết quân Chấn Vũ tự tiện mở rộng quân đội, nhưng có biết tiết độ sứ các nơi cũng rục rịch hành động không?”

Hoàng Tử Hà tròn mắt ngạc nhiên: “Thế nên...”

“Phải, bắt đầu từ bốn năm trước khi Bàng Huân nổi loạn, người của ta nhân cơ hội liên kết với các tiết độ sứ dẹp loạn đã âm thầm thâm nhập vào quân đội các trấn. Bản thân ta cũng điều động binh mã các trấn vào kinh, thành lập hai cánh quân Thần Vũ, Thần Uy, lại theo lối cũ xây dựng lại mười sáu vệ quân Nam Nha. Bệ hạ phát hiện ra, ắt rất hối hận vì mình nuôi hổ gây họa, nên khi chúng ta bị hành thích ở Thục, ta đã biết bệ hạ không dung được mình nữa. Giờ đây quân đội của các tiết độ sứ ít nhiều đều bị ta kiểm chế, trong kinh cũng có quân tinh nhuệ do ta chỉ huy, bệ hạ diệt trừ ta vì thiên hạ, há chẳng phải là anh minh quả đoán ư?”

Nghe y nói vậy, Hoàng Từ Hà mới thờ phào nhẹ nhõm: “Là gia sắp xếp ư?”

“Là họ tự chọn lấy.” Lý Thư Bạch hồ hững đáp, “Ta chỉ tiện tay gọi thêm gáo dầu vào đồng củi đã bén lửa thôi.”

Hoàng Từ Hà cũng chẳng biết nên lo hay mừng, đành hạ giọng hỏi: “Gia không sợ cục diện vượt tầm khống chế ư?”

Lý Thư Bạch bèn gio tay búng nhẹ vào trán cô: “Yên tâm, ta dám đốt đồng lửa này lên, ắt có cách dập nó đi.”

“Gia đã sắp xếp từ trước, vậy là tôi cả nghĩ rồi.” Thấy y tự tin như thế, Hoàng Từ Hà mới thờ phào nhẹ nhõm “Cũng phải... Khi gặp tình thế khẩn cấp, bất luận thế nào cũng đành dùng đến vài thủ đoạn khác thường thôi.”

“Tình thế đã đến mức không thể không xảy ra chuyện, sáng mai nhất định Vương Uẩn sẽ rất bận cho xem. Vì giờ Dậu hôm nay, trong khi Ngự Lâm quân bảo vệ cung thành đổi gác, có một toán đã lưu lại trong cung, chắc để dùng cho ngày mai. Chiều này, lúc cầu phúc trong Phật đường, bệ hạ đột ngột triệu kiến Vương Tông Thực, cô đoán xem là chuyện gì khiến bệ hạ dừng ngang việc cầu phúc để triệu đầu lĩnh Thần Sách quân vậy?”

Hoàng Từ Hà lẩm bẩm hỏi: “Số quân Thần Sách có thể điều động trong kinh là bao nhiêu?”

“Ít nhất cũng từ năm đến tám ngàn người. Thật ra cũng chưa chắc phải dùng đến, Ngự Lâm quân trong cung nếu thêm người từ hai lần đổi gác nữa, ắt không dưới một ngàn, tới lúc đó đối phó với ta và mấy cận vệ trong phủ, hẳn là thừa sức.”

Hoàng Từ Hà gật đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi đề nghị: “Vậy để tôi đi cùng gia.” Lý Thư Bạch nhướng mày, ngạc nhiên nhìn cô.

“Trước lúc tới đây, tôi đã thu xếp tất cả, chuẩn bị mọi thứ rồi.” Cô trò gúi đồ đặt sau cửa, khẽ nói: “Tôi nghĩ nếu thực sự đến mức không thể vấn hồi thì dựa vào thể lực gia cài cắm trong kinh bấy nhiêu năm nay ít nhất cũng mở một đường máu thoát khỏi kinh thành. Còn tôi, nguyện theo hầu bên cạnh gia, không bao giờ xa rời nữa.”

Lý Thư Bạch đăm đăm nhìn cô, khẽ hỏi: “Vương Uẩn thì sao?”

Hoàng Từ Hà cắn môi: “Tôi... có lỗi với y. Nhưng từ đầu chúng tôi đã giao hẹn, tôi trả giấy từ hôn, còn y phải giúp gia thoát thân. Giờ y đã không giữ lời, trái lại còn trở thành kẻ đối đầu với chúng ta, nên giao ước này vô hiệu.”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô, Lý Thư Bạch bất giác thờ dài: “Từ Hà cũng thật nhẫn tâm.”

Hoàng Từ Hà sững người, giọng nói không khỏi chùng xuống: “Phải... Nhưng nếu tôi không tàn nhẫn với y, y sẽ tàn nhẫn với gia. Đã đến nước này, tôi không cách nào lo cả hai đảng được, đành chọn phía mình muốn theo đuổi thôi...”

“Không, ý ta là, cô thật nhẫn tâm với chính mình.” Bàn tay Lý Thư Bạch âu yếm vuốt dọc sống lưng cô, rồi khép chặt đôi tay ôm lấy cô vào lòng. “Cô coi bản thân là gì hả? Hết tự gả cho Vương Uẩn để cứu ta, giờ lại vứt bỏ tất cả theo ta chạy trốn. Cô thông minh như thế, lẽ nào không biết, nếu theo ta bỏ trốn thì chẳng được gì cả, chỉ có lang thang phiêu bạt mà thôi. Lỡ như ta xảy ra chuyện, hoặc ta vứt bỏ cô, cô có nghĩ ra được đường nào khác để đi không?”

“Tôi sẽ không để gia vứt bỏ tôi đâu.” Cô thì thầm bên tai y, giọng mơ màng song lại quả quyết khó ngờ.

Nghe giọng cô rủ rỉ bên tai, y bất giác mỉm cười, rồi chùng như không nén nổi nữa, cả người nóng bừng lên, cổ họng cũng khàn đặc: “Cô tự tin quá nhỉ.”

Hơi thở gấp gấp của y phả vào má nóng hồng, thân thể cô cũng run lên: “Không, là tôi... tin vào gia.”

“Cô tin là phải lắm.” Y siết chặt lấy cô, hơi thở dồn dập cùng nhịp tim đập rộn khiến lời lẽ cũng trở nên hàm hồ, “Vì ta hình như cũng thuộc về cô rồi.” Nghe vậy, Hoàng Từ Hà đâm bối rối, không hiểu nổi ý y.

Lý Thư Bạch vui mặt vào tóc cô, nói như mê sảng: “Hôm ấy cô cãi vã với ta rồi chạy tới nhờ nhà họ Vương giúp đỡ, ta đã thức trắng đêm. Ta ngồi trong đài Châm Lưu với bình lưu ly đựng A Già Thập Niết, nhìn ánh trăng phản chiếu trên mặt băng, sáng đến lóa mắt, ắt cả cơn buồn ngủ, cứ nghĩ chỉ lát nữa thôi, cô sẽ giẫm lên vàng sáng ấy mà xuất hiện trước mặt ta, nói với ta rằng cô đã về đây, cô hối hận rồi... Buồn cười lắm đúng không?”

Hoàng Từ Hà dán mặt vào ngực y, áp tai lắng nghe tiếng tim y đập dồn, thì thầm: “Không, nếu gia rời bỏ tôi, tôi nhất định cũng sẽ ngồi đợi gia trở về như thế, hết đêm này sang đêm khác.”

“Lúc ở phường Tu Chính, hay tin cô sắp cùng Vương Uẩn xuôi Nam lo liệu việc thành hôn, ta gần như phát điên. Bấy giờ ra đã quyết, nếu tới ngày hai người lên đường mà thánh thượng còn chưa thả ta ra, ta sẽ bất chấp tất cả, chém giết xông ra đi tìm cô...” Kể đến đây, y siết mạnh tay, ôm cô chặt thêm, “Bất luận thế nào, ta cũng phải giành lại cô, vĩnh viễn không bao giờ buông ra nữa...”

Lực tay y khiến Hoàng Từ Hà hơi đau. Nhưng cô chỉ nhoen miêng cười, gio tay ôm chặt lấy eo y.

“Còn nữa... Từ sau hôm ấy, lòng ta cứ canh cánh mấy điều, trăn trở mãi không mở lời được, cũng không biết thổ lộ cùng ai. Nhưng hôm nay, ta phải nói hết với cô, bởi nếu không nói, ta e sau này không còn cơ hội nữa.”

Hoàng Từ Hà khẽ gật đầu trong lòng y, hỏi lại: “Gia nói hôm ấy là hôm nào cơ?”

Y không đáp, song hơi thở phả vào má cô càng nóng rực dồn dập hơn. Giọng y hơi run, khó nhọc và khản đặc: “Từ hôm ấy, ta cứ nghĩ mãi, nếu một ngày có thể nắm lấy tay cô, không muốn thả ra thì không thả ra nữa; nếu một ngày có thể ôm cô vào lòng, không muốn buông ra thì không buông ra nữa; nếu một ngày, ta lại được hôn cô, hôn lên tay cô, lên má cô, lên cả môi cô...”

Mặt Hoàng Tử Hà đỏ bừng lên, sức hiểu ra hôm ấy mà y nói là hôm nào; cũng hiểu vì sao y không thể mở lời, cũng không thổ lộ được cùng ai.

Bất giác cô hơi giãy giụa, toan vùng ra khỏi vòng tay y, quay lưng lại. Nhưng y ôm chặt như thế, cô vùng vẫy chỉ giúp y nắm được sơ hở, giữ lấy vai cô, cúi xuống hôn lên vàng trán trắng mịn.

Cô nhắm nghiền mắt không dám mở ra, dưới ngọn đèn, hàng mi run rẩy đổ bóng xuống má, ánh lên những vệt hồng hồng.

Nụ hôn dịu dàng của y từ từ trượt xuống, men theo bờ má cô. Dưới ánh đèn sáng rờ, đôi môi cô là tổng hòa sắc hoa đào và hoa hồng, ngưng kết cả trời xuân tươi đẹp, khiến người ta xao xuyến.

Y chăm chú ngắm gương mặt căng thẳng của cô hồi lâu, cuối cùng chỉ chạm nhẹ vào trời xuân tươi đẹp nọ, rồi buông tay ra thở dài: “Được rồi, đừng sợ.” Hoàng Tử Hà vừa mơ màng vừa kinh ngạc mở bừng mắt nhìn y.

Lý Thư Bạch vuốt nhẹ má cô: “Ta còn chẳng biết mình có sống qua được ngày mai hay không, việc gì phải kéo cô lún sâu thêm nữa.”

“Chẳng sao cả.” Hoàng Tử Hà áp tay lên mu bàn tay y, dịu giọng: “Hôm nay tôi đến đây là muốn nói với gia, gia sống thì tôi cũng sống; gia đi lên phía Bắc, tôi cũng cải trang thành tiểu hoạn quan đi lên phía Bắc; nếu gia có gì bất trắc, tôi quyết không sống một mình.”

Lý Thư Bạch nhìn cô không chớp, lật tay nắm lấy tay cô đưa lên miệng hôn, giọng hơi nghẹn lại: “Đừng tùy tiện thế. Có lẽ trên đời này cô là người hiểu rõ tình hình nguy cấp của ta hiện giờ nhất đây. Cả ta cũng chẳng biết mình có thể an toàn thoát thân không, sao cô lại không nhận ra chỗ đáng sợ trong đó nhỉ?”

“Dĩ nhiên tôi biết chứ.” Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu, “Mọi chuyện quái dị xung quanh gia, con cá nhỏ tiên hoàng nôn ra lúc lâm chung; Trần thái phi phát điên để lại ám hiệu, Ngạc vương mất tích bí ẩn rồi qua đời... sau khi nghĩ thông tất cả, tôi đã hiểu mình phải đối mặt với thế lực mạnh mẽ đáng sợ nhất trên đời. Nhưng dù tôi tài hèn sức mọn, lấy sức châu chấu mà hồng đá xe, tôi vẫn hy vọng đá cho bánh xe lăn chênh đi một chút, có lẽ chỉ cần chênh một chút xíu thôi, cũng có thể khiến cỗ xe đang điên cuồng nghiền nát mọi thứ trên đời ấy đỡ sập.”

Nghe cô nói vậy, Lý Thư Bạch hơi sững ra, nghiêm nghị hỏi: “Cô đã biết chân tướng tất cả các vụ án ấy rồi ư?”

“Vâng, tôi đã sắp xếp lại toàn bộ những vụ án kỳ quái khó hiểu đó, hơn nữa còn làm rõ tất cả khúc mắc bên trong, nắm hết thủ pháp gây án rồi.” Dưới ánh đèn rực rỡ, đôi mắt cô nhìn y trong veo sáng ngời, không bọn máy may do dự.

Lý Thư Bạch nhìn vào mắt cô, cũng nhìn thấy cả bóng mình in trong đôi mắt ấy, không nén nổi rung động, bèn kéo cô tựa vào sập, hạ giọng: “Hay lắm, dù sao cũng chỉ còn lát nữa là lên triều, cô mau kể cho ta nghe về lá bùa kia đi.”

Không ngờ giữa lúc này y lại hỏi vậy, Hoàng Tử Hà thoáng phân vân, ngả đầu vào vai y hỏi: “Gia không mệt ư? Không định sắp xếp những việc khác à?”

“Có gì mà sắp xếp đâu. Hôm nay đi cũng chẳng biết có về được nữa không. Trước lúc lên đường, ta chỉ muốn nghe cô giải thích bí ẩn lớn nhất đời mình thôi.” Nói rồi y nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, thì thầm: “Phá giải được bí mật, lại có cô bên cạnh, bất luận phải đối mặt với cái gì, ta cũng yên lòng.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ quay sang nhìn y rồi ngồi thẳng người dậy: “Gia lấy hộp cữu cung ra đi.”

Lý Thư Bạch lại siết nhẹ vai Hoàng Tử Hà, rồi mới đứng dậy lấy chiếc hộp ra đặt xuống trước mặt cô: “Lá bùa này biến đổi khôn lường, mỗi lần đều báo trước những rủi ro ta sắp gặp phải, quý dị vô cùng. Trong thời gian ngắn ngủi, cô có giải thích rõ được không?”

“Gia và tôi đều không tin quỷ thần, chỉ cần biết là con người gây ra, thì có gì quý dị khó hiểu nữa đâu.” Hoàng Tử Hà đặt tay lên nắp hộp nói: “Bí ẩn về lá bùa này nhìn có vẻ phức tạp, nhưng thực ra chỉ cần dùng một cách hết sức đơn giản thôi. Ví như, hai lá bùa giống hệt, cùng hai chiếc hộp giống hệt nhau chẳng hạn.”

Cô vừa nói đến đó, Lý Thư Bạch như được vén lớp màn sa cuối cùng, “ồ” lên một tiếng rồi trầm tư nhận xét: “Ra là vậy.”

“Gia từng kể khi mới nhặt được lá bùa này cũng không hề để ý, chỉ tiện tay cất đi. Tôi nghĩ bấy giờ nhất định có kẻ tranh thủ trước khi tin thái phi từ trần được đưa đến đã cùng lúc khoanh tròn cả hai chữ ‘côi’ trên lá bùa của gia và của hân. Vì muốn tạo ra hai lá bùa có nét chữ giống hệt nhau, chỉ có thể dùng con dấu, bằng không gia nhất định sẽ phát hiện khác biệt rất nhỏ giữa các chữ. Sau khi gia phát hiện thấy khoanh đỏ trên chữ ‘côi’, đối phương lại sắp xếp thích khách ám sát, đồng thời người kia cũng khoanh tiếp chữ ‘tàn’ trên một lá bùa...” Hoàng Tử Hà cầm lá bùa dây cộm, nhẹ nhàng giải thích, “Chu Tử Tàn dò hỏi lão Dịch ở tiệm bồi tranh nhà họ Dịch biết được, trong thư họa thường có loại mực son hòa lẫn cùng dấm trắng và tro lá trà, lá trà có thể khử mùi dấm, cả hai lại đều hút màu, thứ mực son này viết ra một thời gian sẽ dần dần phai màu đi, chỉ còn dấu vết mờ mờ. Bởi thế, nếu lúc đó gia gặp nạn, lá bùa có thể vỡ đi, nếu gia thực sự thành ra tàn tật, hân cũng có thể nhân lúc mực son chưa phai màu, dùng mực son bình thường khoanh tròn chữ ‘tàn’ trên một lá bùa khác rồi tráo đổi, như vậy nó mãi mãi không phai màu. Nhưng vì gia hồi phục khá tốt, nên khoanh đỏ cũng từ từ phai đi, không cần quan tâm nữa.”

Chương 48: Chương 20.2

Lý Thư Bạch gật đầu: “Sau đó ta bắt đầu coi trọng lá bùa, vì không tin những loại khóa bình thường, bèn đi đặt riêng chiếc hộp cữu cung này. Muốn mở khóa hộp cần rất nhiều thời gian, hơn nữa trong lúc chế tạo, ta đã chọn ngẫu nhiên tám mươi mã chữ, cứ nghĩ như vậy có thể đặt nó trong tầm mắt để trông coi, ai ngờ vẫn bị giờ trò.”

“Phải, nhìn bề ngoài nếu không biết trình tự sắp xếp mã chữ, sẽ phải thử mấy vạn lần mới mở được hộp, dù học thuộc mặt mã cũng phải lần lượt sắp lại đồng mã chữ hỗn loạn kia theo trình tự mới có thể mở ra, thực không sao nhanh được. Huống hồ chiếc hộp này lúc nào cũng ở trong tầm mắt gia, dĩ nhiên không kẻ nào to gan nhường ấy, cũng chẳng có nhiều thời gian đến thế để mở hộp tráo bùa.” Hoàng Tử Hà gật đầu.

“Nhưng nếu có hai chiếc hộp y hệt nhau thì khác. Những người thân cận bên cạnh ta như Cảnh Dục và Trương Hàng Anh, chỉ cần có cơ hội ra vào là có thể tráo đổi hộp trong nháy mắt, không ai phát hiện được. Trong lúc tráo đổi, nếu không kịp sắp lại đồng mã chữ lộn xộn trên hai hộp cho giống nhau, cũng có thể giải thích rằng trong lúc quét dọn vô ý làm mã chữ dịch chuyển là xong.” Nói đoạn, Lý Thư Bạch lại ngầm nghĩ: “Có điều mặt mã mở hộp là ta chọn ngẫu nhiên, thợ mộc làm hộp có thể liếc qua, nhưng ta không tin ông ta nhớ được trật tự của tám mươi chữ trong khoảng thời gian ngắn như thế.”

“Đúng thế, tuyệt chiêu nhìn qua là nhớ của Quỷ vương, người trong thiên hạ ai mà bì được. Nếu Hoắc sư phụ kia có khả năng ấy, cần gì phải vất vả cả đời, cuối cùng còn chết không rõ nguyên do?” Nói rồi, Hoàng Tử Hà rút trong tay nải mình mang đến một miếng cung cứng, đặt trước mặt y, “Tôi tìm được thứ này trong đồ đóng dụng cụ Hoắc sư phụ để lại cho đồ đệ.”

Lý Thư Bạch cầm lên xem, nhíu mày hỏi: “Keo ong ư?”

“Đúng, chính là keo ong. Thường nói những thợ mộc tay nghề kém sẽ trát keo ong vào khe mộng, nhưng Hoắc sư phụ lòng danh kinh thành sao lại cần tới thứ này?” Hoàng Tử Hà ngồi xuống trước mặt, chống cằm hỏi y.

Lý Thư Bạch nhìn vào mắt cô, từ từ thờ hất ra: “Bản dập.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Đúng vậy. Khi đi tìm thợ mộc cho gia, Cảnh Dục cũng đã mua chuộc ông ấy. Khi hộp sắp làm xong, mời gia đến đặt mặt mã, ông ta đã rải một lớp keo ong mỏng và mềm lên bề gỗ, rắc mùn cưa lên trên. Đợi gia sắp xong mã chữ, ông ta lật úp tất cả mã chữ xuống, đóng thanh đồng vào, dưới sức nện của búa, cách một lớp vải dầu và mùn cưa, những mã chữ bằng gỗ lần lượt in dấu xuống lớp keo ong, nông sâu rõ ràng cả. Đợi gia cầm hộp đi khỏi, ông ta tháo vải dầu, gỡ keo ong ra, chải sạch mùn cưa là thấy ngay những chữ gia chọn ngẫu nhiên là gì. Sau đó ông ta có thể làm nhái một chiếc hộp y hệt, giao cho Cảnh Dục.”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Vậy là đã hoàn thành hai chiếc hộp giống hệt nhau, hộp liên hoa bên trong lại chỉ có hai mươi tư điểm, càng đơn giản hơn, đúng là thứ đồ tinh xảo phòng được quân tử chứ không thể phòng tiểu nhân. Cảnh Dục mỗi lần chỉ cần dùng lá bùa đã chuẩn bị, tráo đổi với lá bùa vốn có của ta là xong.”

“Cảnh Dục công công nhiều năm nay ắt phải hết sức thận trọng. Giữa các lá bùa hẳn cũng có những khác biệt nho nhỏ, nhưng vì liên tục đổi màu, nên không dễ nhận ra. Song hẳn ta phải hết sức giữ gìn bảo vệ hộp cữu cung, vì chỉ một va chạm nhẹ sẽ tạo thành khác biệt giữa hai chiếc hộp. Nếu là người khác cũng chẳng sao, nhưng với người có trí nhớ siêu phàm như gia, có thể tạo thành sơ hở trí mạng.” Lý Thư Bạch thở dài: “Có điều ta phục nhất là hẳn rất có trước có sau, bấy nhiêu năm nay lúc nào cũng cữu cung tận tụy, dù chết cũng là chết vì ta.”

“Nhưng trước khi chết, còn sắp xếp Trương Hàng Anh thay thế mình hầu hạ gia, phải không nào?” Hoàng Tử Hà nhẹ giọng hỏi lại: “Tôi vẫn nghi ngờ sự thay đổi của họ có liên quan đến Mộc Thiện đại sư.”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Ừm... nếu Trương Hàng Anh không đến Thục, có lẽ giờ vẫn sống vui vẻ.”

Hoàng Tử Hà chống cằm nói khẽ: “Tiếc rằng trước khi chân tướng bại lộ, Mộc Thiện đại sư đã chết. Chết rất đúng lúc, khiến tất cả suy đoán không thể chứng thực được nữa.”

“Nhưng khi Trương Hàng Anh vu cáo cô, Mộc Thiện đại sư đã chết, sự thay đổi lần này do đâu mà ra?”

“Là con cá đó.” Hoàng Tử Hà đáp khề nhưng đầy quả quyết: “Trước đây tôi từng thấy một quả cầu nhỏ bằng đá rỗng ruột trong phòng Cảnh Dục công công, bên trong còn có vết nước. Tôi nghĩ nhất định Cảnh Dục đã cất trứng cá trong đó, vào thời khắc cuối cùng thì chọn trứng Trương Hàng Anh, để A Già Thập Niết ký sinh trên người huynh ấy.”

Lý Thư Bạch gật đầu, ánh mắt dừng ở con cá nhỏ đang ngủ yên dưới đáy nước: “A Già Thập Niết, nhất thời lơ đãng, tình cờ xuất hiện cạnh những người chết bất đắc kỳ tử...”

Nhìn đôi mắt trong suốt cùng vẻ mặt kiên quyết của cô dưới đèn, y bất giác hít sâu một hơi mới ngăn được trái tim đang đập rộn lên: “Hiện giờ... là thời cơ vạch trần tất cả ư?”

Cô ngược lên nhón cười: “Phải, vụ án này kết thúc rồi.”

Sắp đến giờ Mão, tuy trời vẫn lờ mờ tối, song đã tới lúc phải vào cung bái kiến thánh thượng.

Lý Thư Bạch chỉnh lại áo mũ, để người bên cạnh chuẩn bị sẵn những thứ như cuốn sách(2) và hốt bản(3). Khi dẫn người ra đến cổng, y thấy Hoàng Từ Hà đã đứng đó đợi sẵn.

(2) Sách dạng thẻ tre.

(3) Vật dụng dài và dẹt, làm bằng ngà, các quan lại thường cầm trong tay khi lên châu, muốn tâu trình gì thì viết luôn lên hốt cho khỏi quên, khi tâu trình thì cầm hốt bước lên.

Cô mặc đồ hoạn quan màu đen, thắt lưng xanh, búi tóc thật chặt rồi dùng mũ sa chụp lên trên. Gương mặt tái tái không son phấn càng làm nổi bật hàng mi dày rợp. Dương Sùng Cổ lại trở về bên cạnh y.

Lý Thư Bạch gật đầu với cô, người phía sau bèn giao tất cả đồ đạc cho Hoàng Từ Hà. Cô nhận lấy rương đồ, chuẩn bị lên ngựa, nhưng thấy Lý Thư Bạch liếc mình, đành ngoan ngoãn tụt xuống, theo y lên xe.

“Đầu xuân lạnh lẽo, trời còn chưa sáng, cô có chịu nổi không?” Đợi cô ngồi xuống chiếc ghế thấp như cũ, y mới hỏi đùa.

Hoàng Từ Hà ôm cái rương đựng đủ thứ linh tinh chớp mắt nhìn y, song chỉ cười.

Y lườm cô, không nói không rằng.

Chỉ nghe cô lẩm bẩm: “Cứ như quay lại năm ngoái vậy... chuyện cũ lặp lại.”

Lý Thư Bạch khoanh tay ngồi dựa vào thùng xe, khoe môi cong lên: “Bấy giờ kẻ nào đó nấp trong xe, bị ta vạch trần thân phận còn mặt dày mày dạn không chịu xuống, lại đòi ta giúp đỡ.”

“Nhưng qua một năm, cuối cùng tôi vẫn hoàn thành lời hứa, giúp gia tìm ra bí mật về A Già Thập Niết, đúng không nào?” Cô chống cằm nhìn con cá nhỏ đặt trên bàn hết như lúc xưa, hỏi y.

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn cô, khẽ gật đầu: “Trong đời ta đã giao kèo với rất nhiều người. Nhưng lợi nhất vẫn là vụ giao kèo với cô.”

“Tình thế hiện giờ vẫn chưa biết tôi có giúp được gì cho gia không, sao gia đã biết mình được lợi?”

“Dù không giúp được, nhưng đời này nhờ thế mà gặp được cô, cũng đủ rồi.”

Y nói rất thân nhiên, vậy mà lòng Hoàng Từ Hà lại dậy sóng. Cô ngược nhìn y, chỉ thấy hơi ẩm bao phủ quanh mình, không sao đáp được.

Xe ngựa từ từ chậm lại, đã đến cung Đại Minh.

Lý Thư Bạch đứng dậy ra khỏi cửa, đứng trên xe nhìn về phía cung Đại Minh thấp thoáng dưới ánh đèn, rồi ngoái lại nhìn Hoàng Từ Hà.

Hoàng Từ Hà ôm rương bước ra, đứng sánh vai bên cạnh y.

Gió sớm cắt da, gào rít ập đến, rồi lại phản phật lướt qua.

Lý Thư Bạch nắm lấy tay cô: “Đi thôi, hôm nay diễn một vở kịch hay cho tất cả cùng xem.”

Hoàng Từ Hà theo Lý Thư Bạch vào từ cổng Đan Phượng, nhằm thẳng hướng Bắc.

Qua kênh Long Thủ, vào cổng Chiêu Huân, theo hành lang Long Vi đi lên, điện Hàm Nguyên đã sừng sững trước mắt. Hai gác Tê Phượng, Tường Loan hai bên huy hoàng lộng lẫy như đôi cánh bao lấy điện Hàm Nguyên ở giữa, dưới nền trời lam thẫm trước bình minh, càng thêm trắng lẹ nguy nga, khí thế ngất trời.

Thực ra những năm gần đây hoàng đế thường lên triều ở điện Tuyên Chính, nhưng hôm nay rước cốt Phật ra khỏi cung, người trong triều lẫn trong cung đều tề tựu đến tiền, nên mới mở điện Hàm Nguyên.

Nhờ ánh đèn lồng chạy dài suốt dọc hành lang Long Vi, Vương Uẩn đứng dưới gác chi thoáng trông đã thấy Hoàng Từ Hà. Y bắt giác biến sắc, bước đến bên cạnh giữ lấy tay cô.

Hoàng Từ Hà đang xách rương, ngẩng lên thấy y cũng chỉ hơi ngạc nhiên rồi khom người cúi đầu thi lễ: “Vương thống lĩnh.”

Vương Uẩn sầm mặt, hạ giọng hỏi khẽ: “Sao cô lại đến đây?”

Hoàng Từ Hà hơi hếch cằm về phía Lý Thư Bạch đã bước lên hành lang Long Vi: “Tôi theo Quỳ vương đến.” “Vương gia vừa rời Tông Chính Tự đã đến tìm cô ư?” Hoàng Từ Hà lắc đầu: “Không, sau khi Vương thống lĩnh đi khỏi, hôm qua tôi đã đến tìm gia.”

Vương Uẩn trừng trừng nhìn cô, gân xanh rần rật nơi thái dương. Thấy sắc mặt y quá đáng sợ, nhưng người bên cạnh đều lấm lét, song Hoàng Từ Hà rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Uẩn Chi đâu để tâm đến lời hứa với tôi, nên... tôi đành phụ lòng thôi.”

Y trừng trừng mắt nhìn cô như giẫm phải gai, giọng vỡ vụn. “Cô... cô biết những gì rồi?”

Giọng cô rất khẽ, nhưng hết sức rành rọt: “Những gì tôi biết, Quý vương cũng biết rồi.”

“Vậy mà các người... vẫn dám vào cung?”

“Gia muốn đi, nên tôi cũng theo gia.” Cô ngoái đầu nhìn lên bậc thang cao nhất. Lý Thư Bạch đang đứng đó, rất gần đại điện, tuy bị nhiều người phía sau che khuất, nhưng cô vẫn biết, y đang ở đó. “Gia dám đặt cược mạng sống để truy tìm chân tướng, tôi có gì còn tiếc tính mạng này?”

Song Vương Uẩn dường như không hề nghe thấy, chỉ trừng trừng nhìn cô không chớp, gân giọng hỏi: “Thế nên, cô đến bên cạnh ta, chỉ vì hấn ta?”

Hoàng Từ Hà im lặng giây lát rồi ngoảnh đi, nhìn xuống sàn gạch xanh thênh thang dưới thành lầu: “Lúc tôi nhận lời cùng về Thực, là chân tâm thành ý.”

Thế nên, tất cả trách nhiệm, vẫn phải quy lên y ư?

Vương Uẩn nhìn trừng trừng gương mặt nghiêng của Hoàng Từ Hà, định đập lại, nhưng thấy vẻ bi thương trên mặt cô lại không sao cất nên lời, đành hằm hằm buông tay ra: “Đã vậy, ta sẽ thành toàn cho cô.”

Cả sảnh đường ộp sác áo đỏ áo tía, chỉ mình Hoàng Từ Hà là hoạn quan hạng bét, mặc đồ xanh đen. Canh tư vừa qua, trời mới tảng sáng, trong điện Hàm Nguyên đã đèn đuốc sáng choang. Hai căn gác hai bên vì không có ai nên chỉ treo mấy ngọn đèn lồng nhỏ, cũng không cất người canh gác.

Hoàng Từ Hà gật đầu với Lý Thư Bạch rồi xách đèn lồng chạy thẳng về phía gác Tường Loan. Y phục sẫm màu giúp cô lẩn vào bóng đêm, các thị vệ canh gác cũng chỉ để tâm đến quan viên lên xuống hành lang Long Vĩ, không ai phát hiện ra có người lên đến gác Tường Loan.

Mãi tới khi Hoàng Từ Hà trèo lên lan can, cao giọng gọi “bệ hạ”, các quan viên áo đỏ áo tía đang xếp thành hàng trước cửa điện mới nhận ra có điều không ổn.

Mọi người lữ lượt nhìn sang gác Tường Loan, thấy Hoàng Từ Hà đứng trên hàng lan can xa nhất, phía sau là bầu trời xanh thẫm. Bóng cô lắt lay trước gió, tay áo bay phấp phật, như sắp bị gió cuốn đi.

Mọi người chưa kịp nhận ra là ai thì Vương Uẩn vừa bước lên hành lang Long Vĩ đã trông thấy cô, y ngậy người rồi gầm lớn: “Điên rồi à! Mau xuống đây!”

Hoàng Từ Hà giơ tay ra hiệu với y: “Xin Vương thống lĩnh đừng qua đây, nếu thống lĩnh chạy sang, tôi sẽ nhảy xuống đây!”

Thị vệ phía sau Vương Uẩn không biết cô là ai, bèn mắng: “Tên hoạn quan ở đâu ra thế, điên rồi à? Thống lĩnh, để tôi chạy sang kéo gã xuống!”

“Không... không ai được sang bên đó.” Vương Uẩn tím mặt dang tay ngăn tất cả thị vệ sau lưng lại. Y ngoái nhìn Lý Thư Bạch, thấy Quý vương vẫn ung dung đứng giữa đám đông trước cửa điện, bình thản nhìn Hoàng Từ Hà.

Lừa giận phùng phùng bốc lên đầu Vương Uẩn, đương điên lên vì giận dữ thì nghe mấy đại thần bên cạnh thì thào: “Thế này... chẳng phải giống hôm ấy Ngạc vương gieo mình xuống gác Tường Loan ư?”

“Đúng thế! Thực không ngờ chuyện cũ lại tái diễn gần như y hệt. Có điều bấy giờ Ngạc vương trò mặt mắng Quý vương ép chết mình, còn giờ lại đổi thành tiểu hoạn quan bên cạnh Quý vương...”

“Này... lẽ nào tên tiểu hoạn quan này cũng định tố cáo Quý vương như những người trước đây?” Kẻ nói ra câu này, rõ ràng không chỉ nghĩ tới cảnh Ngạc vương nhảy lầu, mà còn liên tưởng đến thảm kịch Trương Vĩ Ích nhảy xuống từ thành lầu.

“Suyt, Quý vương còn đang ở đây kìa...” Người khác hạ giọng thì thào.

Vương Uẩn nhìn gương mặt thản nhiên của Lý Thư Bạch, lại nhìn thân hình chao đảo trong gió của Hoàng Từ Hà, trái tim như thót lên đến cổ họng, nhưng không dám cử động cũng không dám quát thét, đành đứng trơ mắt nhìn.

Chỉ nghe giọng Hoàng Từ Hà văng vẳng từ xa: “Tâu bệ hạ cùng các vị đại thần! Nô tài xin diễn lại những hành động của Ngạc vương hôm ấy để chứng minh, nếu trời cao có linh, nô tài cũng có thể bay lên thành tiên, hóa thành khói xanh tan biến.”

“Nói bậy! Một tiểu hoạn qua như ngươi có tài đức gì mà mơ tưởng thành tiên?” Nhưng nói vậy thì... Ngạc vương đã thành tiên, làm sao lại chết trong tay Quý vương ở sau chùa Hương Tích được?

Vương Uẩn bắt chợt nảy ra ý nghĩ này, bèn đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người ngạc nhiên ra mặt, hấn cũng cùng suy nghĩ với mình. Cuối cùng y không nhịn nổi nữa, quát lên: “Mau xuống đây cho ta! Gác Tường Loan cao như thế, cần gì phải dùng cả tính mạng để vạch trần một chuyện như vậy chứ!”

“Vương thống lĩnh chớ lo, cũng khỏi cần chạy xuống dưới tìm thi thể làm gì, vì nô tài nhất định sẽ biến mất như Ngạc vương, không còn dấu vết...” Chưa

đứt câu, cô đã vung mồi lửa trong tay, trở xuống đất nói: “Ngạc vương đốt trụi mọi thứ Quý vương tặng mình, nô tài cũng nguyện đốt hết những vật tùy thân, chứ vị, xin cáo từ!”

Vừa nói, cô vừa ngã người ra sau, gieo mình vào màn đêm.

Mồi lửa trong tay rơi xuống, đồng đồ đã vấy dầu nháy mắt cháy bùng lên, nuốt chửng bóng tối, đồng thời hắt sáng làm bầu trời vừa tang täng đỏ rực lên.

Không ngờ cô lại gieo mình xuống nhẹ nhàng tùy tiện như thế, Vương Uẩn gào lên, đỏ hoe mắt lao đến gác Tường Loan.

Các thị vệ phía sau cũng hốt hải chạy theo. Cả đám người chạy đến phía gác Tường Loan, nơi cô nhảy xuống, song chỉ thấy một đồng đồ đang cháy phừng phừng.

Y lao đến lan can nhìn xuống, nhưng sàn gạch xanh bên dưới chẳng có gì cả.

Vương Uẩn ngậy người bò ra lan can hồi lâu, trông thấy hai thị vệ đứng canh gần đó, ngay dưới hành lang Long Vĩ, liền gào lên hỏi: “Hai người các người có thấy ai rơi xuống không?”

Hai người kia ngẩng lên thấy y, bèn cao giọng đáp lại: “Bẩm thống lĩnh, không thấy ai cả!”

“Không có à?” Vương Uẩn hỏi gặng.

“Vâng.”

Vương Uẩn ngơ ngẩn quay lại, chợt bắt gặp một người đứng sau cây cột, giữa nền trời xanh xám buổi bình minh, lặng lẽ nhìn mình. Kẻ nọ vận đồ hoạn quan xanh đen, dung mạo như ngọc, chính là Hoàng Tử Hà.

Thấy y ngoái lại, Hoàng Tử Hà bèn gạt đầu chào: “Đa tạ Vương thống lĩnh quan tâm.”

“Cô... cô không nhảy xuống ư?” Vương Uẩn chưa hết sợ hãi, nhưng thấy cô lạnh lặn đứng đó thì không nén nổi mừng vui, vẻ mặt không biết là kinh ngạc hay mừng rỡ.

“Vâng, tất cả chỉ là trò che mắt thôi.” Hoàng Tử Hà xách chiếc rương đã nhẹ bót một nửa lên, cùng y quay lại. Các đại thần vừa tận mắt chứng kiến cô nhảy xuống, giờ lại thấy cô cùng Vương Uẩn trở lại, không mất một cọng tóc, đều ngạc nhiên hết sức.

Lý Thư Bạch lờ Vương Uẩn đi, chỉ bảo Hoàng Tử Hà: “Mau giải thích cho các vị đại nhân nghe, người, hay nói cách khác là Ngạc vương, làm cách nào biến mất trên gác Tường Loan đi!”

“Vâng.” Hoàng Tử Hà hành lễ với các quan viên xung quanh đang tò mò nhìn mình, thông thả giải thích: “Thực ra đây là một trò che mắt đơn giản thôi. Cần ba điều kiện: một là chỉ dùng vào buổi đêm, vì nếu trời sáng thì nhìn qua là bị vạch trần; hai là sau khi xong việc phải đốt một đồng lửa, mới xóa sạch được dấu vết, không bị người ta phát hiện; ba là, nhất định phải mặc đồ màu tối, tốt nhất là màu đen.”

“Đương công công đừng úp mở nữa, mau nói cho chúng ta biết đi.” Người vừa cất tiếng là Thôi Thuần Trạm vốn tính nôm nóng, lại là thiếu khanh Đại Lý Tự, rất tò mò về việc này, “Hôm ấy bản quan cũng là một trong những người chứng kiến, nhưng nghĩ nát óc mà không ra cách Ngạc vương điện hạ biến mất.”

“Rất đơn giản thôi. Chẳng biết các vị có để ý không, nhưng Ngạc vương điện hạ và tôi đã chọn hai vị trí lan can không giống nhau. Khi mọi người tập trung trên gác Tê Phụng, Ngạc vương điện hạ đã chọn lan can bên trái của gác Tường Loan, từ chính diện nhìn sang thì xa gác Tê Phụng bên phải nhất. Còn tôi trèo lên lan can đằng sau gác Tường Loan, cũng là vị trí chính diện xa nhất mà các vị từ điện Hàm Nguyên nhìn sang.” Nói rồi, Hoàng Tử Hà lấy trong rương một cuộn tranh, giũ ra, “Vì muốn áp dụng cách này cần treo sẵn một bức họa. Mà tranh là một mặt phẳng, nếu nhìn từ chính diện thì có thể khóp, chứ nếu nhìn từ bên cạnh sẽ thấy ngay một tờ giấy mỏng, còn lừa được ai nữa.”

Trong tay cô là một bức họa nền đen, khoảng trắng trên tranh giống hệt hàng lan can, chỉ hơi nhỏ hơn một chút. Cô mở thanh gổ sau bức họa ra, lại kéo ra một giá gổ đã gấp gọn chặn lên, ra hiệu cho mọi người xem.

Những người đứng bên cạnh bức họa vẫn thản nhiên, nhưng người đứng chính diện lại kinh hoàng nhận ra, nền tranh đã hòa làm một với bầu trời đêm, khoảng trắng khóp với hàng lan can ngọc thạch phía sau, còn Hoàng Tử Hà đứng trên giá gổ phía sau bức tranh, nhìn từ chính diện lại như đứng trên lan can vậy.

Không ai nhìn ra được thực ra phía trước lan can còn một hàng lan can được vẽ. Cô hơi lão đảo vì giá gổ dưới chân không vững, nhưng nhìn lại như chơi với đứng trên lan can.

“Tôi nghĩ bây giờ Ngạc vương đứng dậy đi về phía gác Tường Loan, bày bức tranh đã giấu sẵn ở đó ra, khiến mọi người chú ý, rồi cao giọng chửi mắng Quý vương, sau khi đạt được mục đích thì nhảy xuống phía sau...” Nói rồi, Hoàng Tử Hà ngửa người ra sau, lập tức biến mất sau bức tranh, “Nhìn thì như rơi khỏi lan can, thực ra thân thể đã đáp xuống nền đất sau bức tranh, bình an vô sự.”

“Vậy những đồ nghề bỏ lại thì sao? Lúc thu dọn, nhất định sẽ khiến người ta chú ý!” Thôi Thuần Trạm hỏi ngay.

“Thế nên phải viện một cái cớ, ví như đốt hết những thứ Quý vương tặng khi trước chẳng hạn. Giấy thi khỏi nói, gổ cũng đã tẩm dầu, gấp lừa là

cháy, bấy giờ Ngạc vương điện hạ chỉ cần cởi bộ áo tím bên ngoài ném vào đồng lửa rồi nấp trong một góc tối trên gác Tường Loan là xong. Vì hôm đó, tôi đã đề ý thấy một việc lạ lùng, hầu như tất cả mọi người đều mặc áo đơn trắng, chỉ mình Ngạc vương điện hạ mặc áo màu đen. Tím phối với đen nhìn sẽ rất tối, thông thường không ai phối đồ như vậy, sao Ngạc vương lại làm thế?”

“Vì... áo đơn màu trắng rất nổi trong đêm... Màu tím thì đỡ hơn, nhưng nếu Ngạc vương vẫn mặc nguyên bộ áo tím đi ra, sẽ bị phát hiện ngay.” Một người run rẩy đoán.

“Phải, thế nên Ngạc vương mới mặc áo đơn màu đen nấp trong bóng tối. Đội toán thị vệ đầu tiên chạy đến, Ngạc vương sẽ khoác bộ giáp xanh đã chuẩn bị trước lần vào đội ngũ, nhân lúc hỗn loạn rời khỏi gác Tường Loan, ra khỏi cung, đến chùa Hương Tích.” Hoàng Tử Hà ném những vật dụng trong tay đi, cao giọng nói: “Bí ẩn của việc bay lên thành tiên, hiển thân cho triều đình xã tắc, chỉ là như thế.”

Giữa không khí lạnh phắc, mọi người len lén nhìn Lý Thư Bạch, nhưng chẳng ai dám nói ra suy nghĩ trong lòng.

Rốt cuộc là vì sao, hay là do kẻ nào sai bảo, mà Ngạc vương phải mạo hiểm trả giá đắt như vậy, để vu hãm Quý vương?

Cái chết của Ngạc vương ở phía sau chùa Hương Tích, có phải cũng có ẩn tình sâu xa như thế này không?

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 21: Khó cứu thiên hà

Chẳng đợi mọi người lên tiếng hỏi, đã nghe tiếng chuông ngọc khánh vàng trong điện, báo hiệu hoàng đế lên triều.

Tuy đứng xa xa, cách cả dãy bệ rồng và khối trầm băng lẫm, nhưng các thần tử bên dưới vừa thoáng thấy mặt rồng đều ngạc nhiên khôn xiết. Ba ngày cầu phúc dường như không được ích lợi gì, trái lại mặt rồng còn xám xịt như tro tàn, chân bước lão đảo, gần như phải dựa vào Từ Phùng Hàn diu đỡ mới đi nổi. Thấy hoàng đế run rẩy bước vào, chúng thần đều luống cuống.

Đội triều thần hành lễ tung hô vạn tuế xong, đại học sĩ mới bẩm báo sự việc vừa xảy ra trước điện. Đại diện im phăng phắc, gương mặt hoàng đế đã khó coi lại càng khó coi hơn.

Thật lâu mới nghe tiếng hoàng đế yếu ớt đến mức chỉ Từ Phùng Hàn đứng cạnh là tường tận. Y nghiêng tai lắng nghe, rồi cao giọng truyền đạt: “Ý thánh thượng là người chết đã chết rồi, người sống phải tự trấn trọng lấy mình. Ngạc vương đã từ trần, bệ hạ không muốn nhắc đến lỗi lầm của vương gia nữa, bỏ qua đi”. Các triều thần bên dưới ồ lên xôn xao, không ngờ một việc lớn như vậy mà hoàng đế chỉ nhẹ nhàng kết luận một câu, không nghe không hỏi.

Dù không muốn nghe về lỗi lầm của Ngạc vương, nhưng còn nỗi oan của Quý vương, có phải cũng được gạt bỏ từ nay?

Mọi người đang xì xầm suy đoán thì Từ Phùng Hàn lại nghe thấy thánh dụ của hoàng đế, lập tức truyền lại: “Thánh thượng có chỉ, ba ngày nay quỳ lạy cầu phúc, thiếu ăn thiếu ngủ nên không được khỏe, các khanh gia không cần lo lắng. Hôm nay đưa cốt Phật rời cung, đến các chùa miếu trong kinh lễ bái, tấu gọi Phật quang, cầu phúc cho xã tắc, an định cho Đại Đường, phong Lý Kiến làm truyền tông sứ, lên điện cung nghênh cốt Phật.”

Cốt Phật do Lý Thư Bạch rước vào cung, lúc này cung nhân đã bung tháo xá lợi đựng cốt Phật ra, đương nhiên cũng do y đứng dậy tiến ra khỏi cửa điện.

Tháp xá lợi rất nặng, đứng bằng bạc, phải đến một thước vuông, cách một lớp bảo tượng hoa chạm rồng trên bề mặt, tháp thoáng trông thấy quách vàng khảm châu báu bên trong, trong quách vàng là áo quan bằng ngọc, trong áo quan mới là xá lợi Phật.

Tất cả đại thần đều quỳ rạp cung kính tiễn xá lợi Phật.

Cũng như lễ rước xá lợi ba ngày trước, Lý Thư Bạch tay cầm cành liễu, nhúng tịnh thủy, tay trái đỡ nhẹ tháp xá lợi, tay phải vẩy chín lần.

Hoàng Tử Hà quỳ tít phía sau, nhìn chăm chăm vào làn nước cam lồ từ cành liễu vẩy lên tháp xá lợi.

Sau đó, Lý Thư Bạch đón lấy tháp xá lợi từ tay cung nhân, rồi từ cửa điện theo bậc thềm đi lên, đến trước mặt Lý Kiến, trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

Lý Kiến đập đầu vài lạy, đủ ba quỳ chín lạy mới đứng dậy đón lấy tháp xá lợi.

Tháp xá lợi vừa rời tay, Lý Thư Bạch đang định bỏ tay xuống thì các cung nhân đứng hầu bên cạnh nhất loạt “á” lên kinh hãi. Thì ra tay Lý Thư Bạch bỗng loang lổ vết máu, vô cùng đáng sợ.

Trong tiếng la hoảng của mọi người, Lý Kiến giơ tháp xá lợi lên nhìn kỹ bên dưới, thấy lò mờ hai dấu tay bằng máu, trùng hợp với hai bàn tay Lý Thư Bạch vừa bung tháo, nhất thời cũng tái mét mặt, luống cuống. Mọi người vừa dậy lên xôn xao thì đã có người đứng dậy chạy ra trước điện, quỳ mọp

xuống đất: “Tâu bệ hạ! Quý vương tuy đã chứng minh mình bị Ngạc vương vu hãm, nhưng dù sao Ngạc vương cũng qua đời ngay trên tay Quý vương ở chùa Hương Tích! Nhất định là sau khi bị Ngạc vương vạch rõ bộ mặt thật Quý vương đã ôm hận trong lòng, thẹn quá hóa giận, ra tay giết chết Ngạc vương. Sao bệ hạ có thể dễ dàng người táng tận lương tâm như vậy che mắt, còn để hân làm vậy bản cốt Phật? Hiện giờ... hiện giờ cốt Phật hiển linh, Quý vương hai tay vấy máu, ắt là trời đất đã nổi giận!”

Kẻ này chính là Điền Lệnh Tư hầu cận thái tử, thái tử Lý Nghiễm rất nghe lời hắn, lập tức chạy ra theo, quỳ xuống trước điện. Thấy vậy, rất nhiều người khác cũng lũ lượt tỉnh ngộ, chen nhau chạy ra trước điện tâu bày: “Trời đất nổi giận, cốt Phật hiển linh, hẳn là muốn bệ hạ sớm xử lý kẻ phạm tội không thể dung tha này!”

Lý Thư Bạch nhún mảy nhìn hai bàn tay, rồi quay sang nhìn cung nhân vừa rồi giao tháp xá lợi cho mình.

Chính là nữ quan Trường Linh bên cạnh hoàng hậu. Vừa thấy Lý Thư Bạch nhìn về phía mình, ả vội quỳ ngay xuống, hoảng hốt thưa: “Vương gia tha mạng! Lúc nô tỳ giao tháp xá lợi cho vương gia, bên trên vẫn sạch bong! Nếu không tin, không tin xin vương gia cứ nhìn tay nô tỳ đây...”

Nói rồi ả rung rẩy xòe hai tay ra trước mặt mọi người, chỉ thấy lòng bàn tay khô ráo trắng trẻo, không hề có vết máu.

Nghe trước điện ồn ào, lại thêm đám người thái tử kích động, hoàng đế bèn phái Từ Phùng Hàn ra hỏi đầu đuôi. Thấy tình hình như vậy, Từ Phùng Hàn vội triệu tất cả mọi người trở vào trong điện.

Lý Kiến ôm tháp xá lợi rảo bước đi vào. Trường Linh nom nóp theo sau. Lý Thư Bạch theo bậc thềm mà lên, lúc ngang qua Hoàng Từ Hà bèn ra hiệu cho cô theo.

Vương Uẩn giờ tay nắm lấy tay áo cô. Hoàng Từ Hà vội vã ngoái lại, gặp ngay một cặp mắt buồn rầu tuyệt vọng. Y nói: “Nếu bây giờ cô rời khỏi đây, ta vẫn có thể giúp cô.”

Song Hoàng Từ Hà chậm rãi lắc đầu, rút tay áo ra khỏi tay y.

Tay áo bay bay, sợi dây vàng trong tay đứt đưa, khiến hai hạt đậu đỏ thành linh tách nhau ra, rồi lại theo sợi dây mà chập lại, chạm khê vào nhau. Cô cúi mặt nhìn hai hạt đậu dính sát vào nhau trên cổ tay, khê đáp: “Đa tạ, nhưng... tôi nhất định phải đi.”

Đại điện mới rồi còn rộng thênh thang không một bóng người, giờ đã chật như nêm.

Dưới bệ rồng, gần hoàng đế nhất là Lý Thư Bạch, Lý Kiến và Trường Linh. Lý Kiến sợ sệt dâng tháp xá lợi lên cho hoàng đế xem, run rẩy phân trần: “Tâu bệ hạ, lúc vi thần nhận tháp đã thế này, chẳng biết... chẳng biết là xảy ra chuyện gì!” Hoàng đế nhìn lướt qua hắn rồi vẩy tay. Từ Phùng Hàn vội đưa khăn cho, Lý Kiến lau sạch vết máu dưới đáy tháp xá lợi rồi trả khăn lại cho Từ Phùng Hàn.

Nhìn mảnh khăn thấm máu, Từ Phùng Hàn cũng ghê tay, còn nghĩ xem có nên nhận lấy hay không thì Hoàng Từ Hà đứng sau Lý Kiến thấy vậy bèn nói: “Tư công công, nô tài có thể xem qua vết máu không?”

Từ Phùng Hàn ngần ngại, tới khi nhận ra cô thì tần ngần nhìn sang hoàng đế, nào ngờ hoàng đế vẫn thần thờ dán mắt vào móng lung, rõ ràng phản ứng của ngài ngự rất chậm, không nhận ra có xáo trộn.

Chẳng đợi Từ Phùng Hàn hỏi ý hoàng đế, Hoàng Từ Hà đã cầm lấy mảnh khăn trong tay Lý Kiến, sẫm soi vết máu đỏ trên đó, lại nhìn sang sắc vàng nhạt ở những chỗ không dính máu, rồi đưa lên mũi ngửi.

Từ Phùng Hàn rảo bước đến cạnh hoàng đế, ghé tai nói nhỏ.

Chỉ nghe hoàng đế yếu ớt lên tiếng, tuy nhỏ nhưng cũng đủ lọt tai mấy người phía trước: “Tư đệ, trăm biết đệ bị ma xui quỷ khiến nên mới sát hại Thất đệ... Song trăm vẫn muốn đệ thay trăm nghênh đón cốt Phật, vốn là... không nỡ để đệ càng lún càng sâu, muốn mượn cốt Phật thanh tẩy tâm can đệ, thế mà... thế mà...” Đến đây thì hoàng đế hết hơi, không nói tiếp được nữa.

Điền Lệnh Tư vội cao giọng tâu: “Bệ hạ thánh minh! Quý vương lòng lang dạ sói, lừa được người đời nhưng không lừa nổi thần Phật! Hai tay đang bùng bùng cháy lại lấm máu, rõ là cốt Phật hiển linh cảnh báo, hạ người tay vấy máu người thân này, bệ hạ còn nể tình huynh đệ, e ngại thể diện hoàng thất nổi gì?” Lý Thư Bạch quay sang nhìn hắn vẻ lạnh lùng pha lẫn khinh miệt.

Điền Lệnh Tư giật bắn mình, run cầm cập quỳ phục xuống, không dám hó hé gì nữa. Ngay cả thái tử Lý Nghiễm bên cạnh cũng sợ đến không dám ngăn lên, ôm chặt cánh tay hắn.

Hoàng đế ngừng giây lát rồi từ từ giờ tay lên, đúng lúc này, Hoàng Từ Hà lao ra quỳ trước bệ rồng, nói rành rọt: “Tâu bệ hạ, vết máu này là có người hãm hại Quý Vương, xin bệ hạ minh xét!”

Bàn tay hoàng đế khựng lại rồi từ từ buông xuống: “Ai đấy?”

Từ Phùng Hàn ghé tai nói nhỏ: “Tâu, là Dương Sùng Cổ.”

Hoàng đế tức thì biến sắc, hừ khê trong họng, thái độ vừa căm hận vừa chế nhạo. Từ Phùng Hàn chưa kịp đoán ý, Hoàng Từ Hà đã dập đầu trước bệ rồng rồi giờ cao mảnh khăn trong tay, giở ra cho mọi người cùng xem: “Trên chiếc khăn tay ngoài vết máu đỏ còn có dính chút phấn vàng, nô tỳ vừa ngửi thử, xác định là bột nghệ.”

“Bột nghệ ư?” Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, còn đang suy đoán thì Hoàng Từ Hà đã rút ra một chiếc khăn trắng, lột xuống bên dưới thấp xá lợi rồi đập bột bột mấy cái vào thấp.

Lý Kiến đang bung thấp xá lợi tái mét mặt, ú ớ ngẩn: “Công công, đây... đây là cốt Phật mà!”

Hoàng Từ Hà chẳng buồn để ý đến hắn, mang khăn tay đi thẳng đến chỗ cung nhân bung bình tịnh thủy, cầm lấy cành liễu nhúng tịnh thủy vẩy vào chiếc khăn trên tay, sau đó giơ lên cho mọi người xem.

Trong tiếng ồ à kinh hãi của mọi người, chỉ thấy tấm khăn vừa rồi còn trắng muốt, giờ đã loang lổ đầy máu.

“Đây không phải tịnh thủy, mà là nước kiềm.” Hoàng Từ Hà trở bình tịnh thủy trên tay cung nhân, cao giọng giải thích, “Còn bột nghệ được bôi bên trong các hoa văn chạm rồng trên thấp xá lợi. Đây vốn là trò vật của đám đồng cốt tầm xàm ngoài phố, bột nghệ gặp nước kiềm sẽ tạo thành màu đỏ như máu, thoát nhìn cứ tưởng là chảy máu. Thế nên vừa rồi sau khi Quý vương vẩy tịnh thủy, lại đỡ lấy thấp xá lợi, trên tay mới loang lổ máu!”

Tức thì trong điện vang lên tiếng xì xào bàn tán. Hoàng Từ Hà quỳ xuống hành lễ với hoàng đế trên cao, lớn tiếng tâu: “Bệ hạ minh xét, việc này ắt có kẻ tiểu nhân giở trò, ngay trong cung, trước mắt bệ hạ mà cũng dám lừa gạt thánh thượng, mưu hại Quý vương! Xin bệ hạ xét rõ!”

Cả đại điện chìm trong không khí nôm nớp căng thẳng. Hoàng đế mấp máy môi nói với Từ Phùng Hàn. Từ Phùng Hàn hiểu ý, lập tức truyền lệnh xuống: “Bệ hạ có chỉ, việc tiến cốt Phật không thể chậm trễ, thấp xá lợi cứ đưa ra theo lệ. Quý vương và các cung nhân ở lại trong điện, bệ hạ sẽ tra rõ việc này. Những người khác giải tán.”

Đội các triều thần quỳ bái rồi lần lượt lui ra, phượng giá cũng đến ngay phía sau, Vương hoàng hậu bước vào điện, giữa các thái giám cung nữ tùy tùng.

Theo sau hoàng hậu là Vương Uẩn và Vương Tông Thực.

Vương hoàng hậu đi về phía hoàng đế, ánh mắt dừng ở Hoàng Từ Hà giây lát rồi trầm tư lướt qua.

Sau khi tham kiến, thấy hoàng đế vẫy tay, hoàng hậu bèn nghiêng người ngồi xuống bên cạnh, vừa tựa vừa đỡ ngài, hỏi nhỏ: “Chẳng rõ bệ hạ giữ Quý vương lại vì việc gì?”

Hoàng đế chỉ Trường Linh đáp: “Nữ quan của hậu... bị nghi hãm hại Quý vương.”

Vương hoàng hậu nhìn Trường Linh vẻ nghi hoặc: “Rốt cuộc là chuyện gì?” Trường Linh dập đầu lia lịa, khóc lóc thưa: “Nô tỳ cũng chẳng biết vì sao trong thấp xá lợi lại bị bôi bột nghệ, sau đó tịnh thủy bị đổi thành nước kiềm, nên mới xảy ra chuyện. Nương nương minh xét, nô tỳ không bao giờ dám làm như thế!” Ánh mắt Vương hoàng hậu lại dừng ở Hoàng Từ Hà, biết là cô bóc trần bí ẩn này, hoàng hậu quay sang bảo Quý vương: “Chuyện này ta phải nói rõ với Quý vương gia. Trường Linh là nữ quan hầu cận bên cạnh bản cung, nhiều năm nay hành xử thận trọng, chưa từng làm lỗi. Lần này cũng chỉ muốn chạm vào thấp xá lấy khước nên mới xin bản cung giao cho vương gia. Á hết lòng kính cốt Phật, sao dám giở trò bôi nghệ đổi nước kiềm hãm hại vương gia được?” Lý Thư Bạch thần nhiên đáp: “Hoàng hậu nương nương nói có lý, thực ra bản vương cũng biết, một nữ quan nhỏ nhoi nhất định không dám gây ra việc tày đình như thế này.” Trường Linh bấy giờ mới như được tái sinh, hơi thở cũng liền mạch trở lại, cuống quýt dập đầu với đế hậu và Quý vương rồi hấp tấp lui xuống.

Vương Tông Thực ngẩng đầu, giấu hai tay trong tay áo, chẳng nói chẳng rằng.

Hoàng đế dựa vào hoàng hậu, từ từ khôi phục khôi trạng thái mệt mỏi ừ ừ, tuy giọng hơi khó nhọc, nhưng vẫn gắng gượng nói được, không cần Từ Phùng Hàn truyền đạt nữa: “Từ đệ, trẫm muốn hỏi đệ một chuyện.”

Lý Thư Bạch chấp tay hành lễ: “Xin bệ hạ cứ hỏi.”

“Trước đây, vì chuyện của Thất đệ, trẫm đã đưa đệ vào Tông Chính Tự. Rồi vì thể diện hoàng gia nên vẫn chần chừ chưa giao đệ cho nha môn thẩm lý...” Nói được mấy câu, hoàng đế lại dựa vào hoàng hậu thở dốc, hoàng hậu phải vuốt ngực một lúc lâu, ngài ngự mới từ từ nói tiếp: “Giờ trẫm hỏi đệ, việc của Thất đệ, đệ định giải thích với trẫm, với triều đình, với thiên hạ ra sao?”

Lý Thư Bạch buông thõng hai tay, đứng trước điện tâu: “Lúc ở Tông Chính Tự, thần đệ đã tâu với bệ hạ, vụ này có nhiều điểm kỳ lạ, cần phải điều tra thêm. Từ việc hôm nay mà suy, trong triều có người muốn vu hãm thần đệ, không từ từ đoan, xin bệ hạ ban lệnh giao cho tam ty xử lý vụ này, thần đệ sẽ hết sức phối hợp.”

“Nếu trẫm không làm vậy thì sao?” Hoàng đế gay gắt ngắt lời y, rồi lại thờ hồng học. Vương hoàng hậu vỗ lưng hoàng đế, nhìn xuống Lý Thư Bạch: “Việc này dù gì cũng liên quan tới thể diện hoàng gia, Ngạc vương điện hạ đã từ trần, Quý vương cần gì phải rước thêm cái nhục, chuốc lấy vạ hình ngục nữa?”

Lý Thư Bạch nhìn đế hậu trên bệ rồng, chậm rãi hỏi: “Ý bệ hạ là chuyện này không cần điều tra nữa, cứ kết thúc ở đây sao?” Hoàng đế không đáp, chỉ nhắm nghiền mắt lại.

Thấy thế, Lý Thư Bạch bắt giác mỉm cười, nụ cười đầy lạnh lẽo chế nhạo: “Vậy bệ hạ định xử lý thần đệ như thế nào đây?”

“Nước có phép nước, nhà có lệ nhà. Dù Quý vương vì lý do gì mà giết hại Ngạc vương, triều đình cũng không thể dung thứ cho hung thủ giết chết huynh đệ ruột thịt được.”

Vương hoàng hậu thở dài nhìn hoàng đế, thấy ngài ngự gật đầu mới quay sang nói với Lý Thư Bạch: “Thể diện hoàng gia không thể mất, bệ hạ đã chuẩn bị cho Quý vương ly rượu từ biệt, đích thân tiễn vương gia lên đường.”

Dứt lời, hoàng hậu đưa mắt cho Vương Tông Thực, tên hoạn quan sau lưng Vương Tông Thực lập tức bưng ra một ly rượu đã chuẩn bị sẵn.

Lý Thư Bạch liếc ly rượu, rồi lại nhìn lên hoàng đế: “Đa tạ thịnh tình của bệ hạ. Vốn dĩ bệ hạ đã có lệnh, thần đệ cũng không nên nhiều lời, nhưng hôm nay sắp vĩnh biệt nhau, thần đệ chỉ muốn hỏi, bệ hạ định giải thích việc của thần đệ với người ngoài thế nào?”

Vương hoàng hậu thông dong đáp: “Bệ hạ nhân từ, Quý vương lỡ tay giết chết Ngạc vương, hối hận đến phát điên.”

“Nhưng thần đệ đã viết sẵn bản tự thuật, nếu thần đệ xảy ra chuyện gì, sẽ công bố trước toàn thiên hạ, vạch trần bí ẩn bên trong. Đến lúc đó mọi người trong thiên hạ sẽ biết thần đệ bị oan, hung thủ là kẻ khác. E rằng lời giải thích này của bệ hạ không ổn.”

Vương hoàng hậu ngạc nhiên ngoái lại nhìn hoàng đế, thấy hoàng đế cũng biến sắc chống người ngồi thẳng dậy, hạ giọng hỏi: “Bản tự thuật à?”

“Cũng không hẳn, chỉ là một cuốn tiểu thuyết truyền kỳ, tên họ các nhân vật đều thay đổi cả, nhưng nội dung vẫn được giữ nguyên, thuật lại tất cả những chuyện quý quái kỳ dị trong vòng mười mấy năm nay, khởi đầu từ lá bùa và con cá nhỏ bên cạnh đệ, cho tới khi vạch trần hung thủ sau màn, có bằng có cớ, chỉ cần để ý một chút là nhận ra ngay tất cả các nhân vật được ám chỉ.”

Hoàng đế tím mặt trừng trừng nhìn y, giọng khàn đặc: “Vay hung thủ thật sự mà đệ muốn ám chỉ là ai?”

Lý Thư Bạch quay sang nhìn Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà gật đầu, mở chiếc rương bên cạnh ra thưa: “Xin bệ hạ để nô tài giải thích cặn kẽ.”

Vương Tông Thực đứng yên này giờ cũng nhìn chằm chằm Hoàng Tử Hà, cất tiếng: “Hai vị nên biết nặng nhẹ thì hơn. Dưới gầm trời này, có lẽ việc gì cũng có chân tướng, nhưng không phải chân tướng nào cũng nói ra được đâu.”

“Xin Vương công công thứ cho nô tài vô tri. Tôi chỉ biết đạo trời lồng lộng, thiên ác ắt có báo ứng, bất luận người ngồi trên ngôi cao hay kẻ bần cùng hạ tiện, những việc đã gây ra, không bao giờ có thể che giấu được mãi.” Ánh mắt Hoàng Tử Hà trong veo đầy quả quyết, nhìn thẳng vào Vương Tông Thực, không chút e dè: “Những chuyện ngụy tạo dù gạt được phần lớn mọi người, dù giấu giếm được một lúc, nhưng mây mù không che khuất mặt trời được mãi, ngọc đẹp vùi sâu dưới bùn lầy ắt có ngày được gột sạch bùn nhơ.”

“Vương công công cần gì lo lắng? Bản vương chỉ nói ra những khả năng chúng ta đoán được để mọi người tham khảo, còn đúng hay sai thì kẻ gây ra mọi chuyện lúc này cũng có mặt trong điện, đương nhiên biết phải phán đoán thế nào, giải thích ra sao.” Lý Thư Bạch thản nhiên như không, chẳng buồn nhìn mọi người đang tái mặt trầm tư, ngẫm nghĩ một lát rồi bảo Hoàng Tử Hà: “Kể từ cái chết của Ngạc vương điện hạ đi.”

“Vâng.” Hoàng Tử Hà chấp tay hành lễ với mọi người, “Vừa rồi nhân lúc tang tang, trời vẫn còn tối, nô tài đã diễn lại cảnh Ngạc vương tự tử, là rõ cách Ngạc vương biến mất trước tất cả mọi người. Giờ chúng ta lại phải đối mặt với một câu hỏi, chính là Ngạc vương biết rõ sau chuyện lần này mình sẽ phải rời bỏ địa vị vương gia, cũng có thể phải mai danh ẩn tích suốt đời, vì sao còn kích động mắng chửi Quý vương điện hạ trước mặt bao người như thế?”

“Ngạc vương vì tổ tông xã tắc, muôn dân trăm họ mới từ bỏ tất cả hòng vạch trần dã tâm của Quý vương.” Vương hoàng hậu lạnh lùng kết luận.

“Có thật thế không? Lần cuối Quý vương tới thăm Ngạc vương, nô tài cũng đi cùng, bấy giờ Ngạc vương còn nhờ Quý vương điều tra nguyên nhân bệnh điên của mẹ mình. Từ đó về sau Ngạc vương đóng cửa không ra ngoài, trong thời gian đó có người mạo danh Quý vương hai lần đưa đồ đến. Xin hỏi tại sao chỉ trong một tuần trắng ngần ngời đóng cửa ở nhà, Ngạc vương lại sinh lòng oán hận Quý vương sâu sắc đến thế?”

“Ất hẳn thứ Ngạc vương nhận được khiến vương gia thay đổi cách nghĩ.” Vương Tông Thực khoanh tay nói.

“Đúng vậy. Nô tài hỏi dò người trong phủ Ngạc, biết được Ngạc vương đã nhận những gì, hơn nữa còn phát hiện ra ba thứ đó đã bị tiêu hủy trong lò hương trước linh vị Trần Thái Phi.”

Hoàng Tử Hà lấy thanh đoản kiếm lưỡi cong, mấy sợi cháy sém cùng vài mảnh ngọc vỡ trong rương ra đặt xuống đất.

“Đoản kiếm, dải đồng tâm, vòng ngọc.” Cô chậm rãi giải thích, “Tôi đã nghĩ nát óc mà không sao tìm ra mối liên hệ giữa chúng. Cho tới một ngày nghe được tiên sinh kể chuyện trên phố kể lại tích Tùy Dạng Đế tặng dải đồng tâm cho Tuyên Hoa phu nhân, mới vỡ lẽ. Thanh đoản kiếm của Tắc Thiên hoàng đế, dải đồng tâm của Tuyên Hoa phu nhân, đều là tượng trưng cho bọn họ. Điểm tương đồng giữa hai người này là...”

Nói tới đây cô cần môi, không tiếp tục nữa.

Nhưng tất cả mọi người trong điện đều đã hiểu. Tắc Thiên hoàng đế từng là tài nhân của Thái Tông, về sau thành hoàng hậu của Cao Tông, Tuyên Hoa phu nhân của Tùy Văn Đế, sau khi Văn Đế băng hà lại nhận dải đồng tâm Dạng Đế(1) tặng.

(1) Đây đều là những chuyện loạn luân, con tư thông với phi tần của cha.

Bầu không khí im lặng chết chóc bao trùm đại điện. Hoàng đế tím mặt, hoàng hậu nghi hoặc, Vương Tông Thực và Vương Uẩn im thin thít, ngay Lý Thư Bạch xưa nay bình thản cũng phải hít sâu một hơi, ép mình trấn tĩnh lại.

Riêng Hoàng Từ Hà chỉ ngừng lại giây lát, rồi chậm rãi tiếp: “Vòng ngọc của Trần thái phi đã bị ám chi cũng có ý nghĩa tương tự, bằng không sao Ngạc vương có thể giận dữ đập vỡ đi vật mà mẫu phi yêu thích nhất lúc sinh thời, ném cả vào lò hương cùng hai vật này? Rốt cuộc Ngạc vương lúc ấy đã nhận được ám hiệu gì, thứ gì đã dẫn dụ vương gia?”

Lúc này, đến Từ Phùng Hàn cũng toát mồ hôi lạnh, các hoạn quan cung nữ trong điện đều run cầm cập, thăm hiểu bí mật nghe được hôm nay rất có thể sẽ lấy mạng mình.

Vương hoàng hậu nhìn Từ Phùng Hàn khẽ ra lệnh: “Các người lui xuống trước đi.”

“Vâng!” Từ Phùng Hàn như được đại xá, hấp tấp khom người bước xuống thềm, dắt tất cả cung nhân ra khỏi điện rồi đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 21.2

Thấy trong điện chỉ còn sáu người bọn họ, Vương hoàng hậu mới từ từ hỏi: “Hoàng Từ Hà, ý ngươi là có người vu vạ cho Quý vương, nói y và Trần thái phi loạn luân ư?”

“Thưa vâng. Ngạc vương và Quý vương xưa nay rất thân thiết, muốn bày kế ly gián, thực khó vô cùng. Nhưng nếu khéo lợi dụng tình cảm thân thiết ấy, có thể giáng cho Quý vương một đòn trí mạng, tổn thương sâu sắc. Hung thủ tính toán đủ đường, biết rõ Ngạc vương yếu đuối nhạy cảm, yêu nhất là mẫu phi, chẳng ngại làm nhục cả Trần thái phi quá cố, khiến Ngạc vương căm hận tận xương, đặt cược tất cả để báo thù Quý vương! “Nói tới đây, giọng Hoàng Từ Hà cũng run lên đầy căm phẫn, “Trước lúc gieo mình xuống gác Tường Loan, một trong những điều Ngạc Vương tố cáo Quý Vương là 'náo loạn triều cương', bây giờ nô tài đã ngạc nhiên, giờ nghĩ lại... thì ra tất cả đều có căn nguyên của nó.”

“Hoang đường...” Giọng hoàng đế khản đặc, lại thêm phần âm trầm đứt quãng vì khí suy lực kiệt, “Dưới gầm trời này, kẻ nào to gan dám làm nhục thái phi? Lại có kẻ nào dám... đối xử với Thất đệ của trẫm như thế? Thất đệ... từ nhỏ trẫm疼 thống tuyền, việc gì cũng suy xét kỹ càng, sao có thể bị người ta xúi giục ly gián, nhẹ dạ cả tin như thế?”

“Thưa vâng, người Ngạc vương yêu thương nhất là mẫu phi của mình; còn kính trọng nhất, trừ bề hạ ra, hẳn là Quý vương. Còn vì sao vương gia lại sinh lòng nghi ngờ hai người mình yêu kính nhất, nô tài nghĩ là vì cái này.” Hoàng Từ Hà mở binh sử đeo bên mình ra, chìa cho mọi người xem: “Chắc hẳn Vương công công biết rõ thứ này nhất.”

Trong binh sử chính là hai con cá đã thối rữa, nhỏ như con muỗi, trông rất ghê tởm

Vương Tông Thực nhìn xác hai con cá trong bình, chợt lộ ra vẻ cảm thương, gương mặt vốn tro tro lạnh lùng cuối cùng cũng xuất hiện vài biểu cảm sinh động: “Hoàng Từ Hà, ta không thể không bội phục ngươi, hai con cá nhỏ như thế mà ngươi cũng tìm ra được.”

“Đây là Từ Hà giải phẫu thi thể cha con họ Trương, rửa sạch nội tạng, mãi mới tìm được trong cửa hậu của họ. “Hoàng Từ Hà bình thản đáp: “Hai con cá giống hệt, tìm thấy trong cửa hậu hai người với tình huống chết giống hệt. Người chết trước lúc lâm chung đều thay đổi hẳn tính tình, vốn dĩ ôn hòa thuận hậu lại trở nên cực đoan dị thường, trước khi Trương Hằng Anh chết đã tố cáo tôi nổi giận cho giặc, muốn thay trăm họ diện trừ; Trương lão bá sau khi con trai chết thì treo lên thành lâu, gieo rắc tin đồn Quý vương mưu phản, tình cảnh này chẳng phải giống hệt Ngạc vương điện hạ ư?”

Vương hoàng hậu không dám tin vào tai mình nữa, tuy ra sức trấn tĩnh nhưng hàng trăm mảnh mảnh trên đầu đã hơi run rẩy: “Ý ngươi là Ngạc vương cũng bị người ta đưa cá vào cơ thể ư?”

“Không sai, chính vì con A Già Thập Niết này mà Ngạc vương điên cuồng, tự vẫn chết, trước lúc lâm chung còn vu cáo Quý vương!”

Hoàng hậu phẩy tay áo cười nhạt: “Hoang đường! Người thiên hạ ai chẳng biết Ngạc vương chết trong tay Quý vương. Trước lúc lâm chung còn chính miệng tố cáo Quý vương giết mình, Vương công công và hơn trăm quân Thần sách đều chính tai nghe thấy, tận mắt chứng kiến, giờ ngươi lại nói là vương gia tự vẫn, ai mà tin được?”

“Nô tài không nói suông, trong tay nô tài có chứng cứ.” Hoàng Từ Hà rút trong rương ra một bộ hồ sơ nghiệm thi, hai tay giơ lên, “Sau khi Ngạc vương từ trần, Đại Lý Tự và Tông Chính Tự đã mời Chu Từ Tàn tới khám nghiệm, hiện giờ hồ sơ đã niêm phong, chứng cứ xác thực. Nhưng trong tay tôi là bản sao, bên trên viết rõ vết thương trước ngực Ngạc vương xéo từ bên phải xuống dưới, tức là tương ứng với chéch xéo từ bên trái của người khám nghiệm. Cũng tức là, nếu Ngạc vương không tự vẫn, thì hung thủ chỉ có thể là người thuận tay trái.” Sắc mặt Vương hoàng hậu càng thêm khó coi, chẳng nói lời nào.

“Nhưng người trong triều ai cũng biết, mấy năm trước khi dẹp loạn Bằng Huân, Quý vương bị ám sát, hiện giờ tay trái chỉ làm được những việc bình thường hằng ngày, tay thường dùng vẫn là tay phải. Muốn giết người phải dùng lực mạnh, nhắm thật chuẩn, tay trái của Quý vương đâu thể giết người được nữa.”

Vương hoàng hậu cứng họng, đành hậm hực phát tay áo, ngồi phịch xuống, không buồn nhìn cô.

Hoàng Tử Hà nhìn Vương Tông Thực: “Còn về A Già Thập Niết, Vương công công đây chính là chuyên gia, bí mật của A Già Thập Niết cũng là công công tiết lộ cho tôi. Từ Hà bắt tài, kiến thức nông cạn, xin công công giải thích rõ chuyện này cho mọi người cùng nghe thì hơn.”

Vương Tông Thực cười nhạt, vốn định làm thinh không đáp, nhưng lại nghe Lý Thư Bạch nói: “Mời Vương công công giải thích”, y do dự hồi lâu, cuối cùng đành hậm hực mở miệng: “Hoàng tử thư nói như vậy chưa đúng, trứng A Già Thập Niết nhỏ như hạt bụi, sau khi nuốt vào sẽ bám trong cổ họng rồi từ từ nở ra. Cá con sau khi nở rất nhỏ, có thể chui vào cửa hầu hút máu người, không sống được bao lâu sẽ chết trong cơ thể, thối rữa tan biến. Nhưng cá con có độc, sau khi chết chất độc có thể theo máu vào não, khiến vật chủ tẩu hỏa nhập ma, trở nên cực đoan cố chấp, chỉ cần trong lòng có nghi ngờ sẽ bị khuếch đại thành oán niệm điên cuồng, đến chết mới thôi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Muốn khiến người ta nuốt phải cá con thì rất khó, nhưng trứng cá nhỏ như hạt bụi thì dễ hơn nhiều. Hơn nữa trứng cá muốn nở cần có thời gian, chắc hẳn khi Quý vương đến thăm, Ngạc vương đã bị trứng cá ký sinh rồi. Đồng thời hung thủ còn thác lời Trần thái phi điên loạn, để lại dấu móng tay khắc trên chiếc bàn trong phòng, ám chỉ cái chết của thái phi có liên quan tới việc Quý vương mưu đoạt thiên hạ, sau đó thừa cơ Ngạc vương phát cuồng vì độc A Già Thập Niết và những tin đồn vô căn cứ, bèn gửi đoàn kiểm và đại đồng tâm đến, vậy nên, dù Ngạc vương đóng cửa ở nhà, kẻ đó cũng vẫn đoán đúng thời điểm, gửi cho Ngạc vương ám hiệu cuối cùng!”

Vương hoàng hậu găng trán tỉnh, nghiêng người đỡ lấy hoàng đế, thấy ngài ngự mặt mày tái nhợt, thân thể lạnh ngắt, bèn sẽ giọng hỏi: “Bệ hạ thấy thế nào? Có cần về nghỉ ngơi không?” Hoàng đế ánh mắt mờ mịt, nắm chặt tay hoàng hậu định nói gì đó nhưng không thốt nổi nên lời, mấp máy môi hồi lâu mới thều thào đáp: “Không... trầm vẫn... muốn nghe...”

Ánh mắt Lý Thư Bạch chậm rãi dừng lại ở đế hậu, giọng nói vẫn sang sảng lạnh lùng như mọi khi: “Vương công công hẳn biết, hôm tiên hoàng băng hà, bản vương từng tìm thấy một con A Già Thập Niết trong vũng máu tiên hoàng khạc ra.”

Vương Tông Thực hơi nhếch môi như cười, nhưng cuối cùng vẫn thông dong dứt tay vào tay áo: “Đúng vậy, lâu nay vương gia vẫn giữ con A Già Thập Niết ấy bên mình. Có điều gia không biết cách nuôi, khiến lão nô mỗi lần trông thấy lại thảm thiết nuôi.”

Lý Thư Bạch chẳng buồn đáp lời y, chỉ kể tiếp: “Năm xưa lúc tiên hoàng băng hà, các hoàng tử chúng ta đều quý ở bên ngoài, song Vương công công cũng là người hầu cận tiên hoàng, chẳng những được vào điện mà còn triệu tập tăng nhân pháp sư các nơi vào kinh, lại rất ưng ý Mộc Thiện đại sư thông thạo thuật nhiếp hồn, dẫn ông ta vào điện cầu phúc cho tiên hoàng đúng không?”

Vương Tông Thực gật đầu. Sự thật đã vậy, y cũng chẳng chối cãi.

“Cha Trương Hằng Anh năm xưa vào cung chấn trị cho tiên hoàng đã châm cứu giúp tiên hoàng tỉnh lại một chút. Nhưng sau khi phụ hoàng tỉnh lại, công công lại không cho các hoàng tử vào bái kiến, cũng không cho triều thần đến nghe dặn dò, mà chỉ gọi riêng Mộc Thiện đại sư vào. Bấy giờ trong điện xảy ra chuyện gì, khắp thiên hạ hiện nay chỉ mình Vương công công biết mà thôi.”

Nghe y nói vậy, Vương Tông Thực nhếch môi cười nhạt: “Còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ, tiên hoàng tỉnh lại, biết Trương Vi Ích đã cứu tính mình, bèn đòi bút giấy. Lão nô cứ ngỡ tiên hoàng định để lại di chiếu nên lấy giấy gai vàng đến, nào ngờ bệ hạ chỉ cầm bút vẽ lung tung trên giấy thành ba mảng mực đen rồi cười rống về trời. Lão nô và Trần thái phi đoán rằng tiên đế muốn ban tranh cho Trương Vi Ích, liền sai người đưa đi. Giờ bức họa đó chắc đang ở trong tay Trương Vi Ích.”

Hoàng Tử Hà lại lên tiếng hỏi: “Công công có dám khẳng định là tiên đế chỉ để lại một bức họa không?”

“Ba mảng mực đen, chẳng có đầu đuôi gì cả, ta cũng không hiểu là gì. Nhưng quả thật tiên đế nói là ban cho Trương Vi Ích, bấy giờ Trần thái phi đêm ngày hầu hạ tiên đế cũng ở đó, chính thái phi đã sai người đưa đi. Từ ấy về sau, ta không thấy bức tranh nọ nữa.” Vương Tông Thực lạnh lùng thuật lại.

Hoàng Tử Hà nhìn thẳng vào mắt y, chậm rãi hỏi: “Công công cho rằng giấy trắng mực đen, mọi sự đã rồi, sự thật bị mực đen vùi lấp sẽ không bao giờ hé lộ nên mới ung dung như thế, phải không?” Nói đến đây, Lý Thư Bạch bỗng nghiêng đầu nhìn ra ngoài điện, như vừa nghe được tiếng gì đó, nhưng có lẽ là nghe lầm, nên y lại quay đầu lại.

Vương Uẩn vốn phụ trách giám sát Quý vương không rời một khắc, nhưng lúc này nghe Hoàng Tử Hà phân tích vụ án, ánh dương ban sớm len qua khung cửa chiếu lên mình cô, bộ áo xanh đen cùng chiếc mũ đen càng khiến làn da trắng muốt ngời lên như ngọc dưới nắng. Y nhất thời ngơ ngẩn, quên cả Lý Thư Bạch, chỉ mãi nghe cô nói.

Bên kia, Vương Tông Thực ngẩng đầu hờ hững đáp: “Cái gì là sự thật bị mực đen vùi lấp? Sự thật chính là thế này, người cần gì phải nhiều lời?”

“Nhưng Vương công công hẳn cũng biết, dị vực có sách chép rằng, nước cái bỏ xôi hòa với a phù dung, cỏ thiên hương, v.v... bôi lên giấy, có thể bóc tách lớp mực phía trên, để lộ nội dung bên dưới.” Nói rồi Hoàng Tử Hà lại cúi xuống rút trong rương một cuộn giấy, trải ra trước gương mặt đánh lại của Vương Tông Thực.

Nét chữ rành rành trên nền giấy gai vàng, ngay hoàng đế này giờ một môi dựa vào người Vương hoàng hậu cũng trợn trừng mắt, hơi thở dồn dập hẳn lên.

Chữ trên giấy chia làm ba đoạn, có phần đứt quãng vì người viết đã yếu lắm, cổ tay run rẩy rũ xuống. Nhưng mấy hàng chữ nguệch ngoạc yếu ớt ấy vẫn rành rành:

Vẫn biết mệnh trời, nay nên lui ẩn.

Quý vương! Trẫm yêu dấu chẳng rời gang tấc, đình ngộ tựa Thái Tông, nay đem non sông xã tắc giao phó.

Vương hãy về giúp rập lâu dài.

Hoàng đế sắc!

Vương Tông Thực tái mặt, vẻ lạnh lùng ngạo nghễ thường ngày thoát chốc biến mất, loạng choạng lùi lại một bước. Vương Uẩn đứng phía sau ngơ ngàng nhìn mảnh giấy gai vàng cũ kỹ, ý hiểu rõ nội dung, chỉ là rúng động quá đỗi, không biết làm sao mà thôi.

Vương hoàng hậu đứng phắt dậy, rồi lại ngồi thụp xuống, nửa ôm nửa đỡ lấy hoàng đế, lồng ngực phập phồng dữ dội mà không thốt nổi tiếng nào.

Hoàng Tử Hà đến trước bệ rồng, giờ bức ngự bút tiên đến lên cho hoàng đế xem, thông thả nói: “Xin phép để Tử Hà trình bày suy đoán về những việc xảy ra trong đêm tiên hoàng qua đời. Để đưa bệ hạ lên ngôi, Vương công công đã dốc hết tâm sức, chuẩn bị hai nước cờ. Một là A Già Thập Niết, hai là Mộc Thiện đại sư. Trong lúc hầu hạ tiên hoàng uống thuốc, Vương công công đã lên để tiên hoàng uống thuốc, Vương công công đã lên để tiên hoàng nuốt trứng A Già Thập Niết vào, rồi tính chuẩn thời gian trứng nở, cho Trương Vĩ Ích châm cứu để tiên hoàng hôn mê nhiều ngày tỉnh dậy, sai Mộc Thiện đại sư thôi miên chỉ đạo tiên hoàng lập di chiếu truyền ngôi cho Vận vương. Ngờ đâu tiên hoàng bệnh nặng nôn ra máu, con cá nhỏ cũng bị khạc ra theo, nên chưa kịp phát huy công hiệu. Việc đã rồi, Mộc Thiện đại sư dường như cũng chỉ có thể khống chế tâm trí Trần Thái Phi để bí mật không bị tiết lộ mà thôi, chẳng rõ Tử Hà đoán như vậy có đúng không?”

Trong điện Hàm Nguyên, trên dưới bệ rồng đều lặng phắc như tờ.

Hoàng đế và Vương Tông Thực nghiêng rằng không nói, chẳng thừa nhận cũng chẳng phản bác.

Vạch trần một bí mật lớn như vậy khiến Hoàng Tử Hà cũng choáng váng bải hoải cả người, tưởng như trông thấy đao búa bổ xuống mình. Song cô lại hít sâu một hơi, ép mình gắng gượng nói tiếp: “Nhưng chiếu thư, di ngôn cùng đại thần gửi gắm con côi mà tiên đế để lại, rốt cuộc đều vô dụng. Sau khi tiên đế băng hà, di chiếu bị hủy, thái phi bị ép phát điên, đại thần Vương Quy Trường được tiên đế phó thác con côi bị giết, đế vị bị đoạt. Đến giờ bệ hạ lại ban cho rượu độc, định đoạt luôn cả tư cách sống trên đời của Quý vương!”

Hoàng đế trừng trừng nhìn bức thủ bút cũ kỹ của tiên đế, cơ thịt trên mặt rần rật, sắc mặt xám ngoét, khiến gương mặt trở nên cực kỳ đáng sợ. Một lúc lâu sau, ngài ngự mới nhắm mắt, ngả người ra sập cười khê: “Vương Tông Thực, trẫm đã bảo rồi, xé hay đốt quách đi, ai... ai dám truy cứu thủ bút tiên hoàng trước lúc lâm chung ở đâu chứ? Hoặc là, cho nhà họ Trương một mẻ lửa... đốt quách thư của nợ này đi là xong... ngươi cứ khẳng khẳng nói nó vẫn còn tác dụng, không chịu ra tay!”

“Thần không dám tin... Không thể có chuyện này được!” Vương Tông Thực găm lên, “Trên đời lấy đâu ra cách bóc tách hai lớp mực bên trên, khôi phục nét chữ phía dưới chứ?”

“Vương công công, thế gian rộng lớn chẳng gì không có, công công quá tự tin và kiến thức của mình rồi.” Hoàng Tử Hà thở dài, “Có điều Trần thái phi cũng thực đáng thương, đêm ấy hầu hạ tiên đế trong điện, ắt biết được việc này, nên đã bị Mộc Thiện đại sư dùng thuật nhiếp hồn, trước là ra mặt ban di chiếu cho Trương Vĩ Ích, sau lại phát điên phát cuồng, cả đời chỉ tỉnh táo lại một chốc lát để cảnh báo Ngạc vương. Ai ngờ lại phản tác dụng!”

“Bà ta còn tỉnh lại cơ à?” Vương Tông Thực mỉm cười thâm, “Bà ta đã làm gì?”

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, chậm rãi cuộn tờ giấy gai vàng lại: “Thái phi để lại cho Ngạc vương một bức tranh, rất giống di chiếu sau khi bị bôi xóa. Có lẽ đó là cảnh tượng khắc sâu nhất trong tâm trí bà ấy trước khi phát điên. Tuy điên đại nhưng bà ấy vẫn nhớ đến di chiếu nên cho rằng Quý vương sẽ tranh đoạt hoàng vị, bởi vậy mới nhắc nhở Ngạc vương tránh xa Quý vương, sợ Ngạc vương bị cuốn vào vòng tranh đấu trong triều. Nào ngờ Ngạc vương lại coi đó là mồi phỉ tố cáo Quý vương, thêm vào đó, bản thân Ngạc vương cũng từng yêu một người con gái lớn tuổi hơn, dẫn tới nghi kỵ và oán hận Quý vương. Sau khi phát điên, Ngạc vương chỉ chăm chăm xoáy vào điểm đó, bất chấp những chi tiết vô lý bên trong, đến chết cũng không chịu hiểu ra.”

Hoàng đế trở vào cuộn giấy trong tay cô, hống khan đặc, nói không ra tiếng: “Sao? Giờ ngươi mang di chiếu tiên đế từ mười mấy năm trước đến đây, định làm cái gì? Thiên hạ giờ đã là của trẫm, chẳng lẽ... Từ đệ tưởng mình còn có thể khơi lên sóng to gió lớn ư?”

“Thần đệ nào có cầu mong gì, chẳng qua bệ hạ lúc nào cũng đề phòng thần đệ đấy thôi.” Lý Thư Bạch hiện ngang đứng dưới thềm, ngẩn đầu hồ hững đáp: “Từ sau khi thần đệ dẹp loạn Từ Châu, bệ hạ vừa muốn dựa vào thần đệ áp chế Vương công công, lại sợ thần đệ hai lòng, chẳng nỡ bày ra vô số mánh lới quỷ dị xung quanh thần đệ, thực là vô ích.”

Hoàng đế chỉ cười nhạt, vịn vào Vương hoàng hậu chậm rãi ngồi dậy, dựa sập không nói.

“Bệ hạ cái người bên cạnh thần đệ, theo dõi nhất cử nhất động thì cũng được thôi, vì sao còn ban lá bùa quái dị kia, khiến thần đệ lúc nào cũng nom nớp sợ hãi, không thể sống yên?”

Hoàng đế lạnh lùng nhếch môi, vẻ mặt vừa như cười vừa như hận: “Sao trẫm lại nghe nói... đó là hóa thân hồn ma Bàng Huân muốn tìm đệ báo thù?”

Lý Thư Bạch chăm chú nhìn ngài ngự, giọng trầm mà chậm rãi: “Bệ hạ trăm phương ngàn kế sai người bên cạnh thần đệ thay đổi lá bùa, hẳn là chờ đến lúc này, biến thần đệ thành ác quỷ trong mắt mọi người rồi điều khiển Ngạc vương vạch mặt đệ, chính tay giết chết cả hai huynh đệ chúng thần?”

“Không! Trẫm... không hề muốn giết các ngươi.” Giọng hoàng đế khan đặc như tiếng gỗ mục bị chẻ đôi, “Từ nhỏ, người trẫm ghen ghét nhất đồng thời cũng ngưỡng mộ nhất, chính là ngươi. Thư Bạch... Ngươi thông minh, đáng yêu, lại được phụ hoàng sủng ái. Mười tuổi trẫm đã bị đẩy đến phủ Vận

vương chật hẹp, còn người... lớn như vậy mà phụ hoàng vẫn không nở cho xuất cung, mỗi lần trầm vào cung, thấy người ngồi trong lòng phụ hoàng, quay về đều khóc nức nở...”

Cơ thịt trên mặt rùng rần rật, thân hình co lại, tựa hồ vẫn còn là đứa bé chỉ chực khóc òa lên. Vương hoàng hậu vội vuốt lưng ngài ngự, sẽ sàng an ủi: “Bệ hạ đừng quá kích động, thả lỏng một chút đi.”

“Vậy mà cuối cùng trầm vẫn ngồi lên ngài vàng, một là vì đã cưới con gái họ Vương, hai là... trầm có vẻ nhu nhược vô dụng, dễ điều khiển hơn người nhiều... phải không? Vương công công?” Ánh mắt hoàng đế trừng trừng nhìn Vương Tông Thực, giọng khàn khàn.

Vương Tông Thực đứng yên bất động, cảm bạnh ra. Hồi lâu, y mới khom mình thì lễ: “Bệ hạ cả nghĩ rồi.” “Hừ...” Hoàng đế chẳng buồn để tâm, chỉ lâm bâm tiếp, “Phụ hoàng trước lúc lâm chung vốn định truyền ngôi cho người, nên sau khi trầm lên ngôi, đáng ra phải giết ngay người mới phải... Nhưng, nhưng trầm có xuống tay không?”

“Không hề! Trầm chỉ muốn thấy người mục nát cả đời trong phủ Quý, để vong linh phụ hoàng trên trời thấy được, đứa con mà ông ấy đặt bao kỳ vọng phải quỳ dưới chân trầm suốt đời, uất ức khiếp nhược suốt đời... Ha ha ha...” Hoàng đế phá lên cười thê thảm, rồi thở hổn hển, cuối cùng không thốt ra được tiếng nào nữa, chỉ rên hừ hừ trong họng.

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn Lý Thư Bạch, thấy y mím chặt môi, chăm chăm nhìn hoàng đế phía trên.

“Trầm còn nhớ, lúc Bàng Huân nổi loạn, các tiết độ sứ không nghe lệnh, người lại dâng thư xin thay trầm đi chinh phạt. Được thôi... Để trầm xem người làm cách nào điều khiển bảy lang sói rồi chết thảm! Cứ ngỡ người sẽ bỏ mạng sa trường, không ngờ người lại quay về... Những tháng ngày vinh quang của người bắt đầu từ đây, cũng từ đây, hoàng thất Đại Đường có một luồng gió mới. Ngay Vương Tông Thực cũng bắt đầu kiêng dè người, khuyên trầm phải mau mau giải quyết người... Nhưng trầm không làm! Trầm nghĩ mình đã nắm được cơ hội ngàn năm có một để ngồi xem hai hồ đấu nhau, xem hai người tranh đấu sống chết, như vậy trầm có thể ngư ông đắc lợi...” Vương Tông Thực lạnh lùng nhìn Lý Thư Bạch.

Vương hoàng hậu ôm lấy cánh tay run bần bật của hoàng đế, khẽ nài nỉ: “Bệ hạ đừng quá kích động, để thần thiếp đỡ người vào nội điện nghỉ ngơi một lát được không...”

Hoàng đế vung tay toan hất hoàng hậu ra, song cánh tay đã mềm oặt, làm sao hất nổi. Đành hờn hển lẩm bầm: “Nhưng trầm không định giết người... Trầm chỉ muốn lá bùa kia khiến người kinh hoàng sợ hãi, hy vọng có một thứ gì đó giúp trầm khống chế được người... Tứ đệ... nếu người cũng như những kẻ khác, tin vận mệnh, tin quý thần, thậm chí sợ hãi xin trầm giúp đỡ, có phải mọi chuyện đã ổn không?”

Lý Thư Bạch nhìn thẳng vào cặp mắt đã mờ đục thất thần đang trừng trừng hướng về mình, từ từ cung tay hành lễ với hoàng đế, thông dong đáp: “Bệ hạ thứ tội, thần đệ đời này không hề tin quý thần.”

“Người, cả à Hoàng Tử Hà kia nữa, các người chứng kiến từng điểm báo lần lượt thành sự thật, mà vẫn không tin...” Cánh tay yếu ớt rũ xuống sập, hoàng đế ra sức siết chặt nắm tay, nhưng sức đã kiệt nên không sao khum được năm ngón tay lại, đành phần uất nhìn chăm chăm hai người họ, giọng nói mơ hồ đến gần như không nghe rõ nổi: “Tứ đệ, nếu người dùng quật cường như thế... nếu chịu cúi đầu tin vào vận mệnh... thì trầm và người đâu đến nỗi phải đi đến tình cảnh hôm nay?”

“Vậy còn Thất đệ thì sao?” Lý Thư Bạch chậm rãi hỏi, “Thất đệ xưa nay một lòng kính yêu bệ hạ, đệ ấy cản trở gì mà bệ hạ không tiếc thí mạng để đổi phò thần đệ?”

“Trầm không muốn thí Thất đệ!” Giọng hoàng đế rung rẩy, muốn thét lên mà không có sức, đành rặn từ lồng ngực ra từng câu từng tiếng vỡ vụn: “Là Thất đệ năm lần bảy lượt... xin với trầm, muốn bỏ lại tất cả, đến Vồng Xuyên gia trang của Vương Ma Cật đóng cửa tu hành... Trầm sao có thể bằng lòng được? Thất đệ... là vương gia, dù có tu hành, cũng phải... ở trong vương phủ...”

“Là lão nô khuyên bệ hạ chấp nhận thỉnh cầu của Ngạc vương.” Thấy ngài ngự không còn sức nói tiếp, Vương Tông Thực hồ hững tiếp lời, “Bấy giờ bệ hạ không khỏe, đang cạnh cánh lo không biết phải xử trí Quý vương điện hạ ra sao. Hai lần hành thích ở Thục không thành, trái lại còn khiến Kỳ Lạc quận chúa mất mạng, đủ thấy Quý vương điện hạ rất khó giải quyết. Thế nên trước khi vương gia về kinh, chúng ta đã cho Ngạc vương uống trúng cá. Rồi bày ra đủ thứ cạm bẫy, cuối cùng mới khiến Ngạc vương sinh lòng căm phẫn, nhận lời vạch trần vương gia trước mặt mọi người, kẻ ra cũng thực không dễ.”

Đến đây, tất cả đều đã được phơi bày. Lý Thư Bạch thờ hất ra một hơi dài, nhìn ánh nắng xiên xiên xuyên qua cửa sổ chạm hoa, phân rõ hai phần tối tăm và sáng sủa trong điện.

Họ đứng dưới ánh nắng nhàn nhạt, còn đế hậu lại ngồi trong góc tối tăm nhất. Đèn lửa trong điện đã nối nhau tàn lụi, không còn tia sáng nào hắt lên mình đế hậu, khiến gương mặt hai người cũng mờ hẳn đi.

Bạn đang đọc truyện *Trăm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 22: Tử thần Hàm nguyên

Giữa hôm rét mướt, trên điện Hàm Nguyên cung Đại Minh thênh thang mà lạnh lẽo, chỉ có chút nắng nhạt len qua song cửa.

Lý Thư Bạch chậm rãi vươn tay ra, nắm lấy tay Hoàng Từ Hà bên cạnh.

Ánh dương xuyên qua song cửa chiếu lên mình họ tuy nhạt nhòa, nhưng cũng khiến cung điện ấm lên đáng kể.

Hai người nắm tay nhìn lên đế hậu ngồi trên sập, chỉ thấy tuy họ ngự trên cao, song lại co ro trong bóng tối, thật đáng than đáng tiếc.

Lý Thư Bạch quay sang mỉm cười với Hoàng Từ Hà.

Vừa rồi bóc kén kéo tơ suy luận một hồi, lại thêm áp lực tâm lý đè nặng trong lòng, Hoàng Từ Hà đã mệt lử. Nhưng được nụ cười của y tiếp thêm sức mạnh, cô đan tay vào tay y, mỉm cười yếu ớt.

Vương Uân đứng cách đó không xa lặng lẽ quay đi, lùi lại nửa bước, tay phải đã đặt lên chuôi đao đeo ở thắt lưng.

Việc đến nước này, hoàng đế cũng chẳng buồn che giấu, quay sang gật đầu với Vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu thôi không đỡ hoàng đế nữa mà từ từ xoay người, vỗ tay mấy tiếng giòn giã.

Tức thì, đại điện thênh thang vang lên tiếng bước chân rầm rập. Ngự Lâm quân từ ngoài điện xộc vào, ai ai cũng áo giáp vũ khí, tên đã lên dây, đao cầm trong tay, vây chặt Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà.

Vương Uân này giờ đứng yên trong điện, dẫn theo mấy thuộc hạ hành lễ với đế hậu: “Xin bệ hạ ban chỉ, phải xử lý hai kẻ này ra sao ạ?”

Hoàng đế rên hừ hừ trong cổ họng, trừng trừng nhìn xuống Lý Thư Bạch bên dưới hồi lâu, giọng trầm thấp mà hung tợn: “Ngươi dù sao cũng là Tứ đệ của trẫm, trẫm nào nhìn ngươi bỏ mạng dưới đao? Hôm nay... trẫm cùng ngươi uống một chén cuối cùng, coi như cắt đứt... tình anh em.”

Vương Tông Thực lạnh lùng nhìn Lý Thư Bạch rồi đích thân bưng bình rượu đến trước mặt Quý vương, rót đầy hai chén.

Lý Thư Bạch nhìn hai ly rượu trên mâm, một trái một phải, ánh sáng lấp lánh trong chén vàng, thoạt trông không khác gì nhau.

Vương Tông Thực giơ tay cầm một chén, đưa cho Lý Thư Bạch, về mặt âm trầm lạnh lẽo. Đợi Lý Thư Bạch nhận lấy, y lại bưng chén kia bước lên bệ rồng, đặt xuống long án.

Lý Thư Bạch giơ chén lên, nhìn rượu sóng sánh bên trong hồi lâu mới mỉm cười: “Đa tạ ân điển của bệ hạ. Chẳng hay sau khi uống xong chén này, bệ hạ định xử lý thân đệ ra sao?”

Vương hoàng hậu thay hoàng đế nâng chén lên hướng về phía Lý Thư Bạch, thông dong đáp: “Mời Quý vương uống cạn chén này, bệ hạ sẽ tự có phán quyết.”

Lý Thư Bạch liếc nhìn Vương Tông Thực rồi lại nhìn sang hoàng hậu: “Thần đệ xin kính bệ hạ.” Vương hoàng hậu thấy y kê chén lên môi mà chưa uống, bèn ngồi xuống bên cạnh hoàng đế, đưa ly rượu lên miệng ngài.

Chỉ thấy hoàng đế nhấp mấy môi, siết nhẹ tay hoàng hậu khó nhọc nói: “Trẫm... e rằng không uống nổi, hay là hậu ... “

Vương hoàng hậu hiểu ý, bèn quay đầu giơ chén hướng về phía Lý Thư Bạch: “Mình rỗng không khỏe, e rằng không uống nổi, để bản cung uống thay vậy.”

Lý Thư Bạch nâng chén trầm ngâm, trên dưới bệ rồng lặng phắc như tờ.

Xung quanh là đao kiếm bủa vây, ánh nắng xuyên qua song cửa chiếu vào mũi đao loang loáng, hắt sáng lên mặt họ, chẳng khác vô số mũi đao chém xuống mình.

Chén rượu trong tay, grom giáo quanh người.

Roi vào đường cùng, chẳng còn lối thoát.

Mồ hôi ướt đầm lưng áo Hoàng Từ Hà. Cô đứng phía sau thì thào: “Vương gia, uống xong chúng ta sẽ xuất cung ngay... Có lẽ vẫn có cách trục được trứng cá ra.”

“Nếu không trục được thì sao?” Y lấy chén che miệng, nhấp mấy môi.

Thì y sẽ giống như Vũ Tuyên, hoặc như Trương Hằng Anh, hay như Ngạc vương vậy, bị chấp niệm mê hoặc, tàu hỏa nhập ma, đến chết vẫn khẳng khẳng không tỉnh ngộ.

Hoàng Từ Hà cắn môi khẽ đáp: “Bất luận gia trở thành người thế nào, Từ Hà đời này kiếp này cũng không xa gia nữa.”

Lý Thư Bạch quay sang chăm chú nhìn cô, bắt gặp ánh mắt trong veo mà quả quyết, cũng thấy cả bóng mình in trong sâu thẳm đáy mắt cô, không mảy

mây xao động.

Khóe môi bất giác lộ nụ cười, Quý vương một tay cầm chén, một tay vuốt nhẹ má cô, dịu giọng: “Thế ư? Nếu để cô thấy ta như thế, ta còn đau khổ hơn là chết.”

Hoàng Tử Hà nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời ra sao.

Song y đã buông cô ra, quay lại nâng chén chúc hoàng đế: “Thần đệ đa tạ bệ hạ ban thưởng. Chén rượu này là quả báo mấy năm nay thần giương cung bắn nỏ, vượt quyền quá phận. Giờ thần đệ cam tâm tình nguyện nhận ơn vua, nhưng Tử Hà chỉ là kẻ vô tội bị cuốn vào, vì đệ mà mạo phạm bệ hạ không ít lần, xin bệ hạ nể lượng rượu này, cho cô ấy rời khỏi cung Đại Minh, tránh để liên lụy.”

Tuy y nói với hoàng đế, nhưng Vương hoàng hậu đã gạt đầu: “Hoàng tử thư tuy mạo phạm, nhưng lại có công phá hai vụ án của em họ ta và Vệ Quốc Văn Ý công chúa, bệ hạ nhân đức, chỉ cần Quý vương chịu cúi đầu nhận tội, đương nhiên sẽ không truy cứu.” Nói rồi hoàng hậu uống cạn rượu, úp chén không xuống.

Lý Thư Bạch cũng nâng chén, ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà thì thầm: “Đi đi.”

“Vương gia!” Hoàng Tử Hà buột miệng, định nhào đến, nhưng đã bị Vương Uẩn tóm chặt khuỷu tay, chỉ biết tro mắt ra nhìn Lý Thư Bạch uống cạn ly rượu, nước mắt trào ra. Cô hốt hoảng quay lại nhìn Vương Uẩn, thấy vẻ mặt y vô cùng phức tạp, kéo cô khỏi vòng grom giáo rồi trở ra cửa điện: “Cô đi đi.”

Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn Lý Thư Bạch giữa vòng vây, nước mắt rùng rùng: “Không... Tôi đợi gia.” Theo ánh mắt cô, Vương Uẩn cũng nhìn về phía Lý Thư Bạch.

Mơ hồ nhớ lại những lời y từng nói với Lý Thư Bạch trong buổi trò chuyện thâu đêm ở Thục. Bấy giờ y nói, đương nhiên gia tài ba xuất chúng, tính toán như thần, nhưng trước mệnh nhà vận nước, sinh mạng con người chỉ như cỏ rác, huống hồ nàng là một thiếu nữ không nơi nương tựa. Có lúc sơ sẩy một ly, lại làm gãy cả bụi lan ấy chứ.

Lý Thư Bạch chỉ trả lời y vồn vồn chín chữ: “Ta tự biết bảo vệ cô ấy chu toàn.”

Giờ đây Quý vương quả thật đã giữ lời, bất luận lúc nào, ở đâu, lâm vào cảnh ngộ ra sao, cũng luôn bảo vệ cho cô, bất chấp cả tính mạng.

Vương Uẩn nói rất khẽ: “Ta thua rồi.”

Hoàng Tử Hà không hiểu ý y, chỉ đứng giữa điện nhìn Lý Thư Bạch không chớp mắt. Dù quay người là thoát khỏi nguy cơ trùng trùng, nhưng cô vẫn đứng yên chỗ cũ, không rời nửa bước.

Lý Thư Bạch chấp tay hành lễ với đế hậu: “Thần đệ cáo từ.”

Vương hoàng hậu chậm rãi ngồi xuống bên hoàng đế, giờ tay định ngăn Quý vương lại, thì nghe hoàng đế nói khẽ: “Đợi đã... “ Lý Thư Bạch dừng bước, ngược nhìn lên bệ rồng.

Hoàng đế dựa vào hoàng hậu, rõ ràng đã kiệt sức nhưng vẫn cố gắng cất lời, nét mặt hung ác chẳng khác gương mặt rùng rợn vĩnh rêu gương vuốt trên bức bình phong đằng sau, thều thào từng tiếng: “Tử đệ đừng vội... chờ một lát.”

Lý Thư Bạch đứng bên dưới, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt rồng, hơi nheo mắt.

Đốm sáng vẫn lấp lánh trong đáy mắt y, kể cả khi biết mọi chuyện lúc tiên hoàng băng hà, kể cả khi biết hoàng đế ngang nhiên cướp đoạt ngai vàng vốn thuộc về mình, giờ đã tắt lịm.

Y chỉ lặng thinh nhìn chăm chăm huynh trưởng, nhìn chăm chăm chủ nhân cung Đại Minh đồng thời cũng là bá chủ thiên hạ. Rồi ánh mắt y bỗng lóe lên vẻ lạnh lùng quyết tuyệt, khiến Vương hoàng hậu giật bắn mình, bất giác so vai lại, ưỡn ngực ngồi thẳng dậy, vươn tay ôm lấy cánh tay hoàng đế, không dám xen vào một câu.

Nhưng ánh mắt hoàng đế đã dò ra, nhìn Lý Thư Bạch mà như nhìn vào hư không.

Cuối cùng, hoàng đế nói: “Lúc tiên đế qua đời, chúng ta quá vội... đến nỗi phụ hoàng nôn cả thuốc vừa uống ra ...”

Nghe tiếng thờ hồn hển, lại nhìn người trên sập rồng chỉ còn thoi thóp hơi tàn mà vẫn rắp tâm đẩy mình vào chỗ chết, Lý Thư Bạch lạnh lùng cười đáp: “Bệ hạ cả nghĩ rồi. Thực ra giữ thần đệ lại một chốc một lát thì ích gì? Thần đệ đã chuẩn bị sẵn trúc đào, quay về sẽ uống nửa tháng ắt trừ được con cá ký sinh trong mình.”

Vương Tông Thục khoanh tay hồ hững đứng một bên, chẳng nói chẳng rằng, chỉ thông dong lùi lại một bước.

Song câu nói lạnh lùng của Lý Thư Bạch khiến hoàng đế giận dữ đứng phắt dậy, vung tay loạn xạ, gầm lên: “Ngự Lâm quân ... Ngự Lâm quân đâu?”

Vương Uẩn liếc Hoàng Tử Hà rồi quay người bẩm: “Bệ hạ! Thần Vương Uẩn, hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân suất lĩnh Ngự Lâm quân ở đây.”

Hoàng đế gương chút hơi tàn đứng dậy, trở bóng dáng Lý Thư Bạch nay chỉ còn trông thấy lơ mờ, gầm lên: “Hạng nhẫn tâm giết chết người thân này, triều đình sao có thể giữ được? Mau giết hắn đi!” Vương hoàng hậu ôm chặt lấy thân hình đứng thẳng cứng đờ của ngài ngự, không dám nói thêm.

Cục diện cuối cùng cũng đi đến bước này, khó tránh máu nhuộm điện Hàm Nguyên.

Hoàng Tử Hà chỉ thấy đầu ong ong, máu chạy rần rập trong mình, khiến tất cả các sợi thần kinh căng ra, mắt hoa lên. Cô há miệng hóp không khí, lùi lại dựa vào tường, ánh mắt không rời Lý Thư Bạch giữa trùng trùng vòng vây Ngự Lâm quân.

Vương Uẩn thấy cô khăng khăng không chịu đi thì cũng hết cách, rút thanh đao dài mà mảnh ra, nghiêng nghiêng chúc mũi đao xuống đi về phía Lý Thư Bạch, phút cuối còn quay sang nhìn Hoàng Tử Hà, nấp mấy môi.

Hoàng Tử Hà nghe tiếng y nói nhỏ: “Nhanh lắm, chỉ một nháy mắt thôi.”

Nhìn con người y tối sầm, hơi co lại, cô sực nhớ lúc bị phục kích ở Thục. Bấy giờ thích khách nửa đêm mai phục, đánh tan đội thị vệ phủ Quý, Vương Uẩn đuổi theo sau họ ra lệnh: Phải giết cho được kẻ ngồi trên hai thớt ngựa một đen một trắng kia!

Lúc ấy y phụng mệnh mà đến, giờ lại phụng mệnh mà đi.

Bất cứ lúc nào với y, vinh quang gia tộc và sứ mạng của đích tôn nhà họ Vương cũng cao hơn hết thảy.

Ngự Lâm quân trong điện được Vương Uẩn ra hiệu nên không hề làm khó cô. Một mình cô dựa vào tường, lặng lẽ mở chiếc rương bên cạnh, rút ra một vật.

Là thanh đoản kiếm hàn thiết Thái Tông hoàng đế ban cho Tắc Thiên hoàng đế. Hung khí Công Tôn Diên dùng để báo thù cho tiểu muội, cũng là thứ Ngạc vương đã hủy trước linh vị Trần thái phi.

Tuy đã bị đốt, lưỡi cũng cong queo, nhưng vẫn giết được người.

Cô nắm chặt nó trong tay, nhìn Lý Thư Bạch giữa vòng guơm giáo.

Song Lý Thư Bạch chỉ liếc qua, thấy Ngự Lâm quân quanh cô đã bị Vương Uẩn cho lui thì chậm rãi quay đầu lại, đứng hiên ngang giữa điện, không buồn nhìn Vương Uẩn trước mặt mà ngược lên hoàng đế trên bệ rồng: “Bệ hạ gấp rút trừ khử thần đệ đến thế ư?”

Hoàng đế đã kiệt sức tàn hơi, nghe được câu này bèn giờ tay trở thẳng mặt y, gầm lên: “Hôm nay trên điện, phải giết Quý vương!”

Tiếng gào gần như điên dại khiến tất cả Ngự Lâm quân sững ra, rồi mới sực tỉnh vung đao kiếm lên, theo Vương Uẩn từng bước khép chặt vòng vây.

Vương Tông Thực gạt đầu với Vương Uẩn, xoay mình rời khỏi điện, hẳn là đi huy động Thần Sách quân.

Hoàng Tử Hà nhìn chằm chằm vòng tường người lóp lóp, mũi guơm mũi giáo càng lúc càng áp sát, xem chừng Lý Thư Bạch không cách nào thoát được nữa.

Cô nắm chặt năm ngón tay phải, lật tay siết lấy chuôi đoản kiếm, thầm nghĩ, nếu mình dùng thanh đoản kiếm này tấn công Vương Uẩn từ phía sau, liệu có đổi được một cơ hội chớp nhoáng cho Lý Thư Bạch chăng? Nếu y nắm được cơ may trong khoảnh khắc này, có thoát khỏi điện Hàm Nguyên?

Nhưng sau khi ra khỏi điện, y phải làm sao mới đẩy lui được hơn vạn quân Thần Sách bên ngoài, toàn mạng rời cung Đại Minh đây?

Nghĩ vậy, cô lại đưa tay trái lên ngực, tâm trí bỗng sáng suốt hẳn ra.

Từng trông thấy vô số thi thể bị đâm trúng tim mà không chết, lần này có lẽ đến lượt cô rồi. Thanh đoản kiếm này đã bị đốt, chẳng biết có kẹt vào xương sườn không nữa, phải cẩn thận mới được.

Chẳng đợi cô kịp tìm xương sườn, Lý Thư Bạch đã xoay người, bắt đầu phản kích. Ánh xanh lạnh lùng nhoáng lên, chưa ai kịp nhìn rõ, chỉ nghe một loạt tiếng leng keng, rồi hai ngọn đao gần y nhất rơi xuống đất.

Trong tay Lý Thư Bạch là một thanh kiếm nhỏ mà dài, thoát trông như đoản kiếm, chính là kiếm Ngự Trường nổi tiếng.

Kiếm Ngự Trường chém sắt như bùn, Lý Thư Bạch tiến lùi né tránh rất nhanh, thoát chốc đã chém đứt vô số đao kiếm. Song Ngự Lâm quân trong điện không dưới trăm người, dù thân thủ y lợi hại đến đâu chẳng nữa thì một người một kiếm cũng không đủ sức chống lại.

Thấy Quý vương liên tiếp đã thương mười mấy người, đã có phần yếu thế, Vương Uẩn bèn nắm chặt chuôi đao bằng hai tay, đang định bước lên thì nghe ngoài cửa điện có người quát: “Dừng tay.”

Vương hoàng hậu đứng trên bệ rồng nhìn xuống, trông thấy kẻ từ cửa điện bước vào thì không khỏi biến sắc hỏi: “Vương công công, sao chỉ có một mình thế này? Thần Sách quân đâu? Các Ngự Lâm quân bên ngoài nữa?”

Gương mặt Vương Tông Thực còn tái hơn bình thường, tóc mai cũng rối loạn, y bước đến trước mặt Vương Uẩn, ấn cánh tay cầm đao xuống, khẽ dặn: “Người lui trước đi.”

Vương Uẩn biết đã xảy ra chuyện, liếc qua Lý Thư Bạch rồi lặng lẽ tra đao vào vỏ, lệnh cho Ngự Lâm quân tản ra.

Đội trong điện yên ắng trở lại, mới nghe thấy tiếng đao kiếm va nhau leng keng bên ngoài.

Vương Uẩn lập tức chạy ra khỏi điện Hàm Nguyên, song chỉ thấy mấy thi thể thị vệ bê bết máu nằm rải rác trên hành lang Long Vĩ, các thị vệ canh giữ ngoài điện không thấy đâu nữa. Thay vào đó là lớp lớp quân lính mặc giáp đen vây chặt hai bên hành lang Long Vĩ và điện Hàm Nguyên.

Dĩ nhiên Vương Uẩn nhận ra, trong kinh thành thập ty, chỉ có hai đạo quân tinh nhuệ Thần Uy, Thần Vũ do Lý Thư Bạch một tay gây dựng, tuyển mộ và điều từ Từ Châu, Nam Chiếu, Lũng Hữu tới, mới mặc giáp đen. Khác hẳn binh lính các ty chiêu mộ, hai đội quân này biên chế ít nhất, nhưng chiến tích lừng lẫy nhất, sức chiến đấu khiến người ta kinh sợ. Vì trong số lính tráng đóng tại kinh thành, chỉ có họ từng thực sự ra trận, giết người, hơn nữa chưa hề thất bại.

Thấy Thần Vũ quân bên ngoài đã khép chặt vòng vây, Vương Uẩn lập tức lùi vào trong điện. Ôm một tia hy vọng cuối cùng, y nhìn về phía cửa cung. Dù sao hai quân Thần Uy, Thần Vũ cũng không đông, hễ các đạo quân khác trong thành kéo đến thì chẳng lo không quét sạch được họ.

Nhưng y chỉ thấy cửa cung đóng chặt. Trên tường thành bao ngoài cửa cung, một đội quân giáp đen đang bắn tên xuống dưới.

Chẳng cần nhìn, Vương Uẩn cũng hiểu ra, nhất định quân Thần Sách do Vương Tông Thực chỉ huy đang bị nhốt trong vòng thành bao quanh cung điện.

Xem ra, quân lính vây chặt ngoài cửa cung Đại Minh kia ắt là người của mười sáu vệ quân Nam Nha. Thần Sách quân bị kẹt ở giữa, tiến không được lùi không xong, lại gặp phải mưa tên gọi từ trên xuống, e khó mà toàn mạng.

Mồ hôi lạnh túa ra khắp người Vương Uẩn. Chẳng đợi y quay lưng chạy vào trong điện, một thanh đao đã chi thẳng vào tim, rồi một giọng chậm rãi vang lên: “Lâu quá không gặp, Vương thống lĩnh.”

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 22.2

Vương Uẩn ngớ ngẩn nhìn người trước mặt: “Cánh Hữu? Ngươi không chết ở Thục sao?”

“Lúc ở Thục, nhờ ơn Vương thống lĩnh, vốn định sớm ngày trở về báo đáp, nhưng gia còn có việc cần dặn nên tôi về muộn.” Giọng hắn vẫn không nóng không lạnh như vậy, ngay vết máu dính trên mặt cũng chẳng đáng sợ cho lắm.

“Nói vậy là việc các nơi rục rịch nổi loạn, cũng do ngươi âm thầm liên lạc?” Vương Uẩn gắng trấn tĩnh, “Đúng là cánh tay đắc lực của Quỳ vương.”

Cánh Hữu chỉ cười: “Thực không dám nhận, mấy hôm trước nô tài mới hoàn thành lời dặn của gia, suýt nữa đến chậm.”

Đao kề trước ngực, song Vương Uẩn chỉ liếc qua rồi chậm rãi gỡ đao lên chặn lại: “Cánh Hữu công công yên tâm, Ngự Lâm quân vẫn khách sáo với vương gia nhà các vị. Không tin cứ vào trong mà xem.” Dứt lời y lùi một bước, tránh mũi đao của Cánh Hữu, thấy hắn cũng không sẵn tới bên quay rào bước đi vào điện.

Bên trong vốn chỉ còn mấy chục Ngự Lâm quân bị quân giáp đen bao vây trùng trùng điệp điệp, giờ lại thấy Cánh Hữu dẫn quân ập vào, đương kinh hoàng nhìn nhau thì nghe Lý Thư Bạch quát: “Tất cả mọi người, nếu còn muốn sống thì bỏ binh khí xuống, lui ra ngoài.” Các binh sĩ ngây ra, trong lúc hốt hoảng, chỉ biết đổ dồn mắt vào Vương Uẩn đợi lệnh.

Vương Uẩn giờ đao chắn trước ngực, nhìn về phía đế hậu, vờ như không nghe thấy. Mãi tới khi Vương Tông Thực ẩn vai y hỏi khẽ: “Uẩn Chi, ngươi muốn làm liên lụy cả nhà họ Vương sao?” Vương Uẩn mới sững sờ, tay vô thức lỏng ra, thanh đao sắc bén vô song cuối cùng cũng rơi xuống đất. Sau một tiếng “keng” đanh gọn là hàng loạt tiếng leng keng liên tiếp, các Ngự Lâm quân khác đều buông vũ khí.

Vương Uẩn lùi hai bước, đưa mắt nhìn Hoàng Từ Hà. Nhưng trong mắt cô, không hề có y.

Cặp mắt cô hướng về phía Lý Thư Bạch. Dù là khi cả hai rơi vào vòng nguy hiểm, họa sát thân chực chờ ập xuống hay khi thoát khỏi nạn lớn, bình yên vô sự.

Từ đầu đến cuối, đau đớn hay mừng vui, người cô hướng về đều là Lý Thư Bạch.

Vương Uẩn nhắm nghiền mắt, quay mặt đi, lòng đau như xé, đồng thời lại thấy như trút được gánh nặng.

Kết thúc tất cả, hiểu ra rằng có những việc, những người vĩnh viễn nằm ngoài tầm tay với, có lẽ vẫn tốt hơn để tới tay rồi mới phát hiện đôi bên vốn vô duyên.

Dù chỉ mình y tương tư suốt kiếp.

Vương Uẩn thở hắt ra, lặng lẽ lùi ra sau lưng Vương Tông Thực. Cẩm quân đã buông vũ khí cũng đưa nhau lui ra, bị quân giáp đen bắt giữ.

Dường như chỉ trong nháy mắt, như thể tia nắng chiếu vào mới cao lên đôi chút, trong điện mới thêm vài vết máu, mà cục thể điện hàm Nguyên đã xoay chuyển hoàn toàn.

Hoàng đế tái xám mặt tuyệt vọng, chỉ hít vào mà không có thở ra. Vương hoàng hậu quỳ trước mặt ngài ngự, lặng lẽ rơi lệ.

Lý Thư Bạch liếc qua hai người họ, rồi quay lại nhìn Hoàng Tử Hà.

Cô đã cắt thanh đoản kiếm trong tay đi, thấy y nhìn bèn gật đầu cười, trừ sắc mặt hơi tái, còn lại vẫn như thường, tựa hồ mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Bụi trần tan hết, tiếng ồn ào ngoài điện cũng dần lắng xuống.

Lý Thư Bạch băng qua đại điện thênh thang, tiến về phía cô: “Bảo cô đi trước, sao chẳng nghe lời ta?”

Hoàng Tử Hà ngược lên, ánh mặt trời từ sau lưng chiếu lại làm nổi bật đường nét của y, vừa thoát đại nạn, tuy mặt mũi đầu tóc hơi rối loạn, nhưng càng thêm tuấn tú cao ráo.

Rõ ràng cô định nhoen cười, nhưng chưa kịp hé môi đã thấy mắt rom rớm, đành hít sâu một hơi, gắng bình ổn tâm tình, ngược nhìn y đáp khẽ: “Vì lúc trước gia gạt tôi, không cho tôi ở bên cạnh gia.”

Y phì cười: “Cũng vì cô không tin ta trước. Ta đã bảo mọi việc cứ tin vào ta mà.”

Hoàng Tử Hà cong môi lên, nhưng không giấu được giọt nước mắt từ từ lăn xuống: “Vâng, sau này tôi sẽ ghi nhớ.”

Y ngoái đầu nhìn đế hậu, rồi lại nhìn Hoàng Tử Hà trước mặt, nhất thời chỉ thấy sung sướng vì trời cao hậu đãi, mọi việc trên đời đều được viên mãn như ý.

Lý Thư Bạch mỉm cười, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô rồi ghé tai thì thầm “Đi thôi, chúng ta về.”

Hoàng Tử Hà gật đầu hỏi: “Gia chuẩn bị sẵn trúc đào rồi ư?”

“Đâu có, ta nói vậy thôi. Xem ra trên đường về vẫn phải ghé mua một ít.”

Chưa dứt câu đã nghe bên cạnh có người chen vào: “Lão nô thấy Quý vương điện hạ chẳng mua cũng không sao.” Ra là Vương Tông Thực, y chấp tay vái Lý Thư Bạch rồi nói khẽ: “Thực ra trong hai ly rượu chỉ có một chén là trướng A Giã Thập Niết, chén kia chỉ có một đóm bột phấn màu đỏ, giống như lần trước Hoàng tiểu thư lừa lão nô thôi.”

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, rồi từ từ quay sang Vương hoàng hậu.

Hoàng đế đã mê man, hoàng hậu đang lạnh lùng nhìn long thể, như tính toán xem phải đối xử với ngài ngự ra sao mới phải.

Giọng Vương Tông Thực khê khàng mà âm trầm, nhất định Vương hoàng hậu ngồi trên bệ rồng không nghe thấy được.

“Ý bệ hạ là bỏ vào cả hai chén. Một là đề phòng vạn nhất, hai là bệ hạ không nỡ để hoàng hậu sống cô đơn một mình.”

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, cùng sồn cả gai ốc, nín lặng.

Hoàng đế đương nhiên đề phòng hoàng hậu, nhất là sau khi biết hoàng hậu không phải người nhà họ Vương, càng không có máu mủ gì với thái tử, lại nghĩ đến lời đồn trong kinh, ắt không thể để hoàng hậu sống yên ổn.

Đối với nhà họ Vương, con cờ này đã trở nên vô dụng, thậm chí còn có thể là trở ngại, hiển nhiên phải vứt bỏ, mau lẹ dứt khoát.

Vương Tông Thực hiểu hai người đang nghĩ gì, song cũng chẳng buồn để tâm, tiếp tục nói: “Nhưng lão nô cảm thấy Quý Vương điện hạ chính là trụ cột chống đỡ triều đình, một khi bệ hạ xuôi tay châu trời, nếu không có vương gia chống đỡ, e rằng thiên hạ Đại Đường sẽ nguy ngập trong sớm tối. Bởi vậy, lão nô mới noi theo gương Hoàng tiểu thư, lấy bột phấn đỏ thay thế. Vương gia không cần bận tâm, thà lão nô làm trái lời bệ hạ, chứ ngàn vạn lần không dám thương tổn vương gia mấy may.”

Nghe y nói vậy, Lý Thư Bạch bèn chấp tay hành lễ: “Đa tạ ý tốt của Vương công công.”

Vương Tông Thực cao giọng, để Vương hoàng hậu trên bệ rồng cũng nghe rõ: “Tâu Quý vương điện hạ, họ Vương Lang Gia xưa nay luôn có thiện cảm với điện hạ. Lúc trước tuy có điều không phải, nhưng đều là lệnh vua khó trái. Những chuyện xảy ra trong ngày tiên đế băng hà, ngay hoàng hậu nương nương cũng không biết, khiến vương gia bị hoàng thượng lợi dụng, cũng là bất đắc dĩ ... “

Lý Thư Bạch thần nhiên đáp: “Thực ra ta cũng rất cảm kích. Dù gì Tử Hà cũng được các vị chăm sóc, nếu không phải Vương công công có lòng giúp

đỡ, Từ Hà làm sao tiếp cận được đủ thứ chân tướng, cục diện ắt cũng không thể thuận lợi như hiện nay.”

Hoàng Từ Hà sức nhớ tới lúc còn ở nhà họ Vương, Vương Tông Thực đã nửa cố ý, nửa vô tình nhắc nhở mình.

Giờ ngẫm lại, y nhận lời để cô tham gia điều tra án Quý vương, lẽ nào quả thật nhằm giảm bớt áp lực hoàng đế áp xuống ư? Nói trắng ra, hoàng đế chẳng hề quan tâm tới chân tướng vụ án này, vì chân tướng chính là do họ bày ra. Nhà họ Vương loan tin Chấn Vũ quân thất bại rút lui, cần điều Quý vương đi đánh Sa Đà, tuy là ép hoàng đế ra tay trừ khử Quý vương sớm hơn, nhưng cũng giúp y thoát khỏi Tông Chính Tự. Nếu không phải lần này hoàng đế đột ngột phát bệnh, liệu Lý Thư Bạch có thoát nổi không?

Hoàng Từ Hà quay sang Vương Tông Thực, thấy gương mặt y vẫn tái nhợt, nửa cười nửa không. Song nhìn nụ cười ấy, cô chỉ cảm giác lưng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nhìn lên hoàng đế đang thoi thóp hơi tàn trên bệ rồng, cô thầm nhủ, vốn dĩ Quý vương thất thế, tiếp theo là đến lượt nhà họ Vương mười mấy năm nay vẫn như khúc xương mắc ngang họng bệ hạ. Song giờ đây, hoàng đế bệnh nặng khó mà hồi phục, Quý vương bị muôn dân nguyên rủa, còn nhà họ Vương chỉ cần giờ một chiều nhỏ nhỏ giúp đỡ Quý vương, cũng đủ khiến Quý vương che chở cho họ thoát họa diệt tộc.

Vấn cớ mười mấy năm nay đi đến tận bây giờ, kẻ vốn nắm chắc thế ngư ông đắc lợi như hoàng đế, e rằng hiện tại chẳng biết ai mới là ngư ông đắc lợi.

Dĩ nhiên, Lý Thư Bạch đã hiểu rõ mọi chuyện. Nhưng y chỉ vỗ nhẹ vai Hoàng Từ Hà rồi thưa với Vương hoàng hậu: “Bệ hạ trải một phen kinh hoàng vừa rồi, e rằng hại đến mình rồng, nương nương mau cho người đưa bệ hạ về điện Hàm Ninh thôi.”

Hoàng hậu thấy hoàng đế đã hôn mê, bèn từ từ buông tay ra, mặc cho ngài ngự ngã xuống sập. Gạt lệ đứng dậy nhìn xuống bọn họ bên dưới, Vương hoàng hậu lạnh lùng hỏi: “Chuyện hôm nay đã đến nước này, Quý vương huy động binh lính, là muốn tranh ngôi đoạt vị đúng không?”

Ánh mắt Lý Thư Bạch dừng trên sập rồng thếp vàng, huỳnh trường của y đang nằm giữa ngai vị khảm đầy châu báu, lộng lẫy huy hoàng ấy, mặt xám như tro, hơi thở thoi thóp, ai cũng có thể nhận ra hoàng đế chẳng còn được bao lâu nữa.

Nhưng chẳng ai để tâm đến hoàng đế. Ngay cả hoàng hậu phong hoa tuyệt đại của ngài, cũng vứt bỏ ngài trên ngai vị cao quý nhất, quay ra bàn luận với người khác xem phải xử lý ngài ra sao.

Lý Thư Bạch bật cười hỏi lại: “Đúng thế, phụ hoàng đã băng hà mười năm nay, bản vương cuối cùng cũng có thể lấy lại thứ thuộc về mình rồi chứ?”

Vương hoàng hậu thoáng tái mặt, nhưng vẫn cố giữ chút kiêu ngạo cuối cùng, hơi hếch cằm lên.

Vương Tông Thực cũng nói: “Quả nên như thế. Năm xưa tiên đế cũng là hoàng thái thúc lên kế vị, sáng suốt cai trị thiên hạ đâu ra đấy, muôn dân đều lấy làm mừng. Giờ Quý vương điện hạ anh minh thần võ, nếu đăng cơ làm hoàng đế, ắt ngày đẹp yên thiên hạ không xa.”

“Sau đó thì sao?” Lý Thư Bạch hỏi vặn.

Vương Tông Thực cạn lời, không biết y có ý gì.

“Sau đó ta phải giết hết những kẻ uy hiếp ngai vàng của ta. Ví như mấy đứa cháu trai, thái tử Nghiễm nhi mười hai tuổi, Kiệt nhi con trai hoàng hậu năm nay bảy tuổi, phải không nào?”

Vương hoàng hậu rung động toàn thân, gương mặt bây giờ mới thật sự là cát không còn giọt máu, lớp son tô đậm cũng không giấu nổi đôi môi tím tái run rẩy.

Vương Tông Thực lặng thinh không nói, vẻ nghi hoặc.

Nhưng Lý Thư Bạch cứ như không trông thấy y, chậm rãi tiếp: “Trong triều cũng có vài đại thần dâng thư xin bệ hạ giết ta, thậm chí hôm nay còn có kẻ thẳng thắn nói ta đáng chết, hạng người này sao có thể đứng trong triều đình của ta được? Sau đó vì chuyện ta giết Ngạc vương, phải chém thêm một loạt người; ngai vị của ta là ép vua đoạt vị, lại phải giết thêm một đám; cứ như thế, thay máu cả triều đình, cũng coi như một sự khởi đầu mới.”

Hoàng Từ Hà lặng lẽ mỉm cười lắc đầu rồi cúi xuống nhặt chiếc rương bị đám Ngự Lâm quân hốt hoảng lui ra vừa nãy đá đổ, mài miết sắp xếp lại các vật dụng bên trong.

“Còn như những lời ong tiếng ve trong dân gian, lại càng không sao kể xiết. Kẻ nói ta giết vua giết em, kẻ loan tin đồn nhằm nói rằng sớm biết Quý vương sẽ khuyh đảo thiên hạ, kẻ lén lút thuật lại việc ta ép vua đoạt vị... nhiều không đếm xuể, nguy hại xã tắc, làm lòng người xáo động. Cứ tiếp tục như thế sao được? Ít ra cũng phải giết quá nửa người trong kinh, cho tới những kẻ qua đường, có vậy ta mới ngồi vững được trên ngai vàng này, đúng không?”

Vương Tông Thực đáp: “Vương gia khoan dung độ lượng, cần gì phải làm thế.”

“Có lẽ giờ đây ta chưa muốn giết họ, nhưng ngồi lâu trên ngai vị ấy sẽ trở thành người như thế nào, chẳng ai biết được. Giống như bệ hạ vậy, trước đây cũng chưa từng nghĩ sẽ giết ta và Thất đệ, chỉ là ngồi ở đâu thì mưu việc ở đó, lòng người dễ đổi, đi đến nước ấy, ai mà điều khiển được tâm tư hành động của mình nữa?” Nói tới đây, Lý Thư Bạch lắc đầu cười giễu, “Nhờ ơn bệ hạ, giờ ta đã mất hết thanh danh, trở thành loạn thần tặc tử. Nếu còn dám vọng tưởng xưng đế, e rằng sẽ bị muôn dân chửi rủa, mang tội ngàn năm. Nghiễm nhi vốn là thái tử, sau khi kế vị triều đình đương nhiên bình ổn, sao phải vì lòng tham của một mình ta mà đẩy dân đen vào cảnh nước lửa?”

Vương hoàng hậu thở hắt ra, thần thần nhìn Lý Thư Bạch như vẫn chưa định thần lại được, hồi lâu không dám lên tiếng.

Lý Thư Bạch lại nói: “Vừa rồi hoàng hậu nương nương hỏi thần muốn tranh ngôi đoạt vị đúng không? Hôm nay, giữa điện Hàm Nguyên này, thần xin thưa với nương nương, cũng nói luôn với tất cả mọi người trong thiên hạ, đừng nói là ngại vị kia, ngay bước một bước lên bệ rồng, thần cũng không có hứng thú!” Dứt lời, y quay lại nhìn Hoàng Từ Hà, cô cũng đã sắp xếp xong chiếc rương mình đem đến, nhoẻn cười bước lại gần y.

Lý Thư Bạch nhìn cô nói khẽ: “Đi nào.” Hoàng Từ Hà gật đầu, rồi sực nhớ ra chuyện gì đó, vội lấy bức di chiếu tiên đế trong rương ra đưa cho Vương Tông Thực: “Vương công công, vật này xin tặng công công, để trả lời câu hỏi của công công vừa nãy.”

Vương Tông Thực nghi hoặc chậm rãi mở ra nhìn, không khỏi tròn tròn mắt: “Đây... đây không phải bản di chiếu đó!”

“Đúng thế, di chiếu thực sự đã bị hủy rồi. Cách bóc tách mực đó chỉ có thể làm nét chữ hiện ra trong khoảnh khắc lau đi lớp mực phía trên thôi. Tôi đã dựa theo nội dung và nét chữ cũ, làm thành một bức di chiếu giả, thoát nhìn thì giống hệt, song cầm trên tay xem xét sẽ nhận ra ngay.” Lúc này cô đã thoát được nạn lớn, nắm tay Lý Thư Bạch cười tươi như hoa, “Thực ra Vương công công rất đúng, trên đời làm gì có chuyện thần kỳ như vậy.”

Vương Tông Thực ngậy người nhìn cô, hồi lâu mới mỉm cười khổ não: “Thực không ngờ, đến ta cũng thua dưới tay ngươi.”

Hoàng Từ Hà tươi cười gật đầu với y rồi nhìn sang Vương Uẩn.

Vương Uẩn đứng sau lưng Vương Tông Thực, lạnh lẽ nhìn cô.

Y là cháu đích tôn họ Vương Lang Gia, hy vọng lớn nhất hiện giờ của gia tộc, vọng tộc mấy trăm năm tuổi mà y vẫn lấy làm kiêu hãnh ấy còn cần y gánh vác.

Y có quá nhiều việc phải đảm đương, số mệnh đã định không thể đánh cược tất cả, vứt bỏ tất cả vì cô. Trong lòng y, cô vĩnh viễn phải xếp sau gia tộc.

Giờ đây, cô đã tìm được người dám đặt cô lên trước hết thảy mọi thứ trên đời.

Thế nên y đành cam tâm tình nguyện nhận thua, buông tay cô ra.

Hoàng Từ Hà buông tay Lý Thư Bạch, khom lưng cúi đầu hành lễ với Vương Uẩn.

Vương Uẩn cũng cúi đầu đáp lễ.

Y không nhắc tới tờ hôn ước, cô cũng không nhắc tới giấy từ hôn.

Từ nay, đôi bên cùng hiểu, mọi thứ đã kết thúc.

Những vị trí trọng yếu của Ngự Lâm quân trong cung đều đã thay bằng Thần Uy quân, Lý Thư Bạch bước xuống hành lang Long Vĩ, nghe thấy ngoài điện rộ lên tiếng hoan hô vang dội.

Quý vương hơi ngoái lại nhìn Hoàng Từ Hà. Cô đi ngay sau lưng y, cách chừng nửa bước, song y không đi nhanh hơn, cô cũng chẳng hề tụt lại.

Lý Thư Bạch mỉm cười dừng bước, đứng từ nơi cao nhất kinh thành nhìn ra cung Đại Minh thênh thang trước mặt cùng cả thành Trường An trải dài tít tắp đằng xa.

Dưới ánh nắng đầu xuân, liễu trong kinh đã bắt đầu thấm sắc, cây cối đua nhau đâm chồi nảy lộc, đủ màu xanh nõn hồng tươi tắn điểm cho thành thị phồn hoa nhất dưới gầm trời, xán lạn huy hoàng, tươi đẹp lóa mắt.

Đây là Trường An, là Trường An với bảy mươi hai phường và cả trăm vạn con người.

Đây là Đại Đường, là Đại Đường có mùa xuân Giang Nam, trăng treo ái Bắc.

Giữa trời cao, trong gió lộng, trước nắng xuân, Lý Thư Bạch mỉm cười, lạnh lẽ chìa tay ra phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đã nhẹ nhàng đặt vào tay y. Y cũng siết chặt tay, nắm lấy tay cô.

Mười ngón đan nhau, không bao giờ buông lơi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 23: Vĩ Thanh: Một đời bình an

Chúe Cẩm Lâu phồn hoa náo nhiệt nhất kinh thành, hôm nay cũng chật kín khách khứa.

“Các vị khách quý, hôm nay lão lại đến kể chuyện đây. Ôi, nói ra thì, hôm trước tiên hoàng băng hà tại điện Hàm Ninh, tân đế kế vị ngay trước linh cữu. Các vị có biết là ai phù trợ tân đế không?”

Mọi người tức thì đồng thanh: “Còn ai nữa? Đương nhiên là Quý vương điện hạ rồi!”

Tiền sinh kể chuyện gõ một tiếng trống phụ họa: “Đúng thế! Từ đầu năm đến giờ, cả triều cứ xôn xao nói rằng Quý vương rắp tâm khuynh đảo thiên hạ Đại Đường, ai ngờ sau khi tiên hoàng cười rộ về trời, lại chính Quý vương đón ấu đế từ Đông cung vào đăng cơ. Tấm lòng son sắt này, thoát đầu có mấy ai hay?”

“Quý vương vốn là cột trụ chống đỡ cả hoàng thất Lý Đường mà! Sau khi tiên đế băng hà, chẳng phải dựa vào vương gia nâng đỡ ấu đế ư?”

“Nói vậy thì, Vương hoàng hậu, ồ, không, phải là Vương thái hậu rồi, chẳng phải trước đây vẫn tham dự triều chính sao? Ai cũng nói 'bệ hạ sùng Cao, hoàng hậu chuộng Võ', giờ thì sao?”

Giữa những lời xì xào bàn tán, tiền sinh kể chuyện lại gõ một tiếng trống, đợi tất cả yên lặng mới giải thích: “Để kẻ hèn này kể cho các vị được rõ. Tội bất tài vô tướng, chỉ được cái mắt tinh tai thính, nghe ngóng được nhiều tin tức mà thôi. Vốn dĩ lúc tiên đế lâm chung, hoàng hậu hầu hạ bên cạnh, tiên đế có hỏi, sau khi trẫm cười rộ châu trời, hậu định thế nào? Vương hoàng hậu khóc thưa, thần thiếp chỉ biết đi theo bệ hạ thôi.”

“Hoàng hậu qua đời rồi ư?” Có kẻ hỏi gặng.

“Đương nhiên là chưa. Tiên đế nghe vậy mới khuyên giải, nói ấu đế còn cần hậu bảo ban, sao để ấu đế non nớt không ai hỗ trợ được? Có điều tuy Vương hoàng hậu bỏ ý định đi theo tiên đế, nhưng vì bi thương quá độ, đã sinh ra điên dại, giống như Trần thái phi của Tuyên Tông hoàng đế năm xưa, giờ chỉ ở trong hành cung, e rằng khó mà khỏi được.”

“Thực không ngờ Vương hoàng hậu lại nặng tình với tiên đế như vậy.” Mọi người thán phục than thở.

Trên gian phòng riêng tại tầng hai, Chu Tử Tàn mặc áo đơn tím than, bên ngoài khoác áo gấm vàng cam, thất đại lưng đỏ chóc lại phát hoảng, hít vào một hơi khí lạnh rồi quay sang Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà: “Các vị có nghe thấy không? Nghe thấy không?”

“Nghe rồi.” Hoàng Tử Hà thần nhiên đáp.

“Sao lại thế được? Hai người nghĩ có chuyện ấy không? Người tàn độc thủ đoạn như Vương hoàng hậu, sao có thể đau đớn phát điên vì tiên đế được?”

Lý Thư Bạch im lặng trở ra cửa sổ, Chu Tử Tàn hiểu ý, vội vã đóng cửa sổ lại đánh “rầm”.

Hoàng Tử Hà bung ẩm trà lên rót cho gã nửa chén, khẽ giải thích: “Tiên đế đã liệu được mình chẳng còn sống bao lâu nữa nên bảo Vương Tông Thực dâng lên một cái trứng A Già Thập Niết. Vốn định dành cho Quý vương điện hạ, về sau lại ban cho hoàng hậu.”

Chu Tử Tàn hít vào một hơi khí lạnh, hỏi dồn: “Vương Tông Thực có biết tiên hoàng định... định mưu hại Vương hoàng hậu không? Sao ông ta không ngăn cản?”

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, cùng nghĩ, Vương hoàng hậu vốn không phải người nhà họ Vương, chỉ là một con cò họ cài bên cạnh hoàng đế. Giờ Lý Nghiễm, con trai Vương Phù đã thuận lợi đăng cơ, giá trị lợi dụng của Vương Thực, hay nói đúng hơn là Mai Văn Trí đã hết, để bà ta sống tiếp chẳng có lợi gì cho họ.

“Ôi, A Già Thập Niết đáng sợ thật đấy, giờ mỗi lần uống nước ta đều phải nhìn kỹ chén mới yên tâm.” Nói rồi gã cúi đầu sẫm soi lòng chén, không thấy đốm đỏ mới uống, “Phiền chết đi được, vẫn nên về Thực sớm là hơn, dù gì ở đó cũng không ai nuôi thứ cá này.”

“Yên tâm, Vương công công đi rồi.” Hoàng Tử Hà trấn an gã, nhưng bất giác lại nhìn vào chén mình, thâm hồ thẹn.

“Đi á? Đi đâu?”

“Vua nào tôi nấy, giờ thân tín bên cạnh tiểu hoàng đế là Điền Lệnh Tư, Thần Sách quân của Vương công công mấy hôm trước tổn thất nghiêm trọng, sau khi bị vạch tội, Thần Sách quân đã thay trung úy hộ quân mới, giờ Điền Lệnh Tư nắm quyền rồi.”

“Sao... Thần Sách quân lại tổn thất nghiêm trọng?”

Lý Thư Bạch ngước lên ngắm trời, còn Hoàng Tử Hà trở xuống dưới lầu: “Hình như lại đang kể chuyện gì hấp dẫn kìa, công tử nghe xem!”

Chu Tử Tàn tức thì quên ngay câu vừa hỏi, cuống quýt mở cánh cửa sổ gần sảnh giữa ra. Quả nhiên bên dưới đã bắt đầu kể sang chuyện khác.

“Tân đế đăng cơ, hiện giờ các đạo quân trong kinh thành đều luân lượt thay tướng. Không riêng Thần Sách quân, chỉ kể hai đạo quân Thần Uy, Thần Vũ trong tay Quý vương, cũng khiến người ta kinh ngạc. Nghe nói những ai muốn về quê đều được phát lương gấp mười lần, tặng cho mười mẫu đất ở quê,

đầu ngón cực tốt; còn những ai muốn tiếp tục lập công, thích ở kinh thành thì nhập vào Ngự Lâm quân, thích ra trận thì có thể đến Lũng Tây, trước đây hai cánh quân này đã dày dạn kinh nghiệm chiến đấu với Sa Đà, phen này ắt cũng nắm chắc chiến thắng trong tay. Có điều tướng tiên phong lần này lại là Vương Uẩn nhà họ Vương Lang Gia, Vương thống lĩnh của Ngự Lâm quân.”

Người nghe rộ lên bàn tán, kẻ nói Quý vương muốn dẹp bỏ nghi ngờ của tân đế nên bỏ hết binh quyền, chẳng biết là nên bái phục hay nên than thở; lại có người trầm trồ ao ước nói, theo Quý vương đánh trận thực hay, cưỡi giáp về quê còn được ban mười mẫu ruộng, tiền bạc gấp mười; kẻ tấm tắc khen Vương Uẩn đúng là người có tiền đồ nhất nhà họ Vương hiện giờ, thực chẳng ngờ ý thà bỏ ba sa trường chứ không chịu hoai phí cả đời trên triều, quả nhiên lòng ôm chí lớn...

“Vương Uẩn cũng sắp đi ư? Chúng ta phải đi tiễn chân mới được.” Nói dứt câu, Chu Tử Tàn mới nhìn sang Hoàng Tử Hà, thấy cô lộ vẻ ngượng ngùng thì chợt nhớ ra lúc trước cô suýt thành thân cùng Vương Uẩn, áo cưới cũng thử rồi, bất giác còn ngượng hơn cả cô, cuống cuống đổi chủ đề: “Chuyện này chuyện này... hôm nay trời đẹp quá, đến trà cũng ngon hơn hẳn...”

“Đừng uống nữa, sắp đến trưa rồi, mình đi ăn cơm thôi.” Đoạn Hoàng Tử Hà yêu kiều đứng dậy, ra hiệu cho Lý Thư Bạch.

Y cười tủm tỉm: “Đi thôi.”

Chu Tử Tàn tròn mắt: “Gi cơ? Hiếm lắm mới tình cờ chạm mặt mà hai người chỉ mời tôi uống trà thôi hả? Không mời cơm à? Dù gì cũng gọi chén cháo hay cái bánh chứ...”

Hoàng Tử Hà theo Lý Thư Bạch đi ra, nói với lại: “Tử Tàn, cùng đi nào. Lát nữa cho công tử ăn món này, nhất định là vừa lòng hết sảy, còn hơn cả trăm bữa Chuế Cẩm Lâu ấy chứ.”

“Ta không tin! Lẽ nào dưới gầm trời này còn món ngon đến thế ư?”

“Ta... không tin! Sao dưới gầm trời này lại có món ngon đến thế được?” Hoa sảnh ở phủ Chiêu vương, bốn bề đào lê nở rộ, liễu rủ bên bờ, cỏ xanh mơn mướt. Nhưng lúc này chẳng ai có tâm trạng ngắm cảnh, nhất là Chu Tử Tàn, miệng gãi nhồm nhoàm nhai bánh cổ lâu, tay trái cầm một miếng, tay phải lại bẻ thêm một miếng, mắt dán vào miếng bánh trên bàn.

Chiêu vương Lý Nhuế cười khanh khách, vỗ bàn hỏi: “Tử Tàn nói xem, đây có phải bánh cổ lâu ngon nhất mà công tử ăn trong đời không?”

“Ừm! Có thể nói... đều là hạng nhất cả!” Gã khó nhọc nuốt miếng bánh đầy cả miệng, chiêu nửa ly trà cho khỏi nghẹn rồi tiếp: “Không kém bánh của Tích Thúy chút nào!”

Hoàng Tử Hà cầm miếng bánh giòn tan thơm phức, nhovn cười nhìn Lý Thư Bạch hỏi khẽ: “Gia thấy sao?”

“Ừm, đúng là không tệ.”

Chiêu vương khoái chí khoe: “Tử ca không biết rồi! Lần đó đệ ăn miếng bánh ở phường Phổ Ninh, trở về cứ nhớ mãi không quên, thần hồn điên đảo! Tiếc rằng cô nương làm bánh đó lại thích tên gốc ở phường Phổ Ninh, đệ không sao búng về đây được!”

“Đệ thấy cái gì hay mà chẳng đòi búng về? Lúc xưa còn định búng cả Tử Hà bên cạnh ta đi nữa!” Lý Thư Bạch đùa, rồi ngoái lại nhìn Hoàng Tử Hà.

Chiêu vương vội gượng tay lên trời: “Không dám không dám! Đệ đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, cứ tưởng chỉ là một tiểu hoạn quan! Nếu sớm biết là Quý vương phi, đánh chết đệ cũng không dám!”

Hoàng Tử Hà đỏ bừng má, cúi gằm mặt xuống.

Lý Thư Bạch xoa tay ung dung kết luận: “Biết thì tốt, về sau ngắm trúng kẻ nào cũng phải nhìn kỹ xem người đó thuộc về ai đấy.”

Chiêu vương và Chu Tử Tàn nhìn nhau, đều nhăn như bị rách.

Thấy không khí trên tiệc có phần quái dị, Chu Tử Tàn vội đánh trống lảng: “Chiêu vương điện hạ mời cao thủ làm bánh cổ lâu này từ đâu về thế?”

“À, chuyện này kể ra dài lắm, cô ta nghe bảo là chuẩn bị cho Quý vương, đã nói làm bánh xong sẽ thay áo tới bái kiến, sao giờ vẫn chưa thấy nhỉ?” Chiêu vương vừa nhìn sâu vào rừng đào vừa thuận miệng kể: “Nói ra thì, người giới thiệu cô ta đến đây làm, chắc các vị đều biết cả, chính là Vi phò mã.”

“Vi phò mã...Vi Bảo Hoành ư?” Chu Tử Tàn kinh ngạc đứng bật dậy, rồi chợt nhớ ra một chuyện, lấp bắp hỏi: “Lẽ nào...lẽ nào người làm bánh cổ lâu này, chính là, chính là...”

Chẳng đợi gã nói ra miệng, đã thấy trên con đường sâu trong rừng đào, một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều đi đến, áo lụa xanh tay chèn, búi tóc cài một con bướm xanh biếc, dung mạo thanh tú như bích đào, tiếc rằng phảng phất vẻ buồn không sao xua tan được.

Nàng đi đến trước mặt bọn họ, uyển chuyển quỳ xuống bái lạy: “Tích Thúy bái kiến Quý vương điện hạ, Chiêu vương điện hạ, tham kiến Hoàng tử thư, Chu công tử.” Hoàng Tử Hà vội đứng lên đỡ nàng dậy, giúp nàng phủi lá cỏ bám trên đầu gối. Những người khác đều cười không nói, chỉ riêng Chu Tử Tàn há hốc miệng tròn vo, hít vào một hơi khí lạnh: “Lữ Lữ Lữ... Lữ cô nương!” Tích Thúy khẽ gật đầu với gã rồi nắm tay Hoàng Tử Hà đứng sang một bên.

Thấy nàng gầy hẳn đi, nhưng thần sắc không tệ, Hoàng Tử Hà mới yên lòng, bèn hỏi han: “Cô có ổn không?”

Cặp mắt Tích Thúy phù mờ sưng, nhưng nàng vẫn gắng nén nước mắt, chỉ siết nhẹ tay cô đáp khẽ: “Đa tạ Hoàng tiểu thư quan tâm... Thực ra tôi là kẻ đáng chết, đã định đến Đại Lý Tự đầu thú tự vẫn. Có điều về sau được Vi phò mã khuyên nhủ, nói rằng cha đã đánh đổi tất cả vì tôi, Trương nhị ca cũng... nhất định không muốn thấy tôi coi rẻ tính mạng như vậy, mạng của tôi là do họ đổi về, tôi... phải trân trọng bản thân mới đúng.”

Hoàng Tử Hà vuốt nhẹ tóc mai nàng an ủi: “Cô nghĩ được như thế, nếu Lữ lão trượng và Trương nhị ca dưới tuổi vàng hay biết, ắt sẽ rất mừng.”

Tích Thúy cắn môi lặng lẽ gạt đầu, cuối cùng vẫn phải giơ tay quệt nước mắt.

Thấy nàng rầu rĩ, Hoàng Tử Hà bèn quay sang bảo Chu Tử Tần: “Giờ Tử Tần đã biết chưa? Món bánh cổ lâu đứng đầu thiên hạ, vẫn thuộc về Tích Thúy.”

“Phải phải, Tích Thúy xếp thứ hai thì không ai dám nhận mình thứ nhất nữa!” Chu Tử Tần gạt đầu lia lịa rồi lại nhét một miếng bánh thật to vào miệng.

Thấy gã khen hết lời như vậy, Tích Thúy cũng gượng mỉm cười. Chiều vương thấy Hoàng Tử Hà quay lại ngồi xuống cạnh Lý Thư Bạch liền hỏi: “Tứ ca và Hoàng tiểu thư chắc cũng sắp thành thân rồi nhỉ?”

“Ừm, mong sáu tháng sau, các trưởng lão trong tộc họ Hoàng đã lục tục vào kinh rồi.” Lý Thư Bạch đáp.

“Há? Nhanh thế à?” Chiều vương và Chu Tử Tần đồng thanh buột miệng, giọng điệu giống hệt nhau.

Tối khi nhìn sang, Chiều vương lập tức nói lảng đi: “Đám nữ quan trong cung khó ưa lắm! Lúc tiểu thiếp trong phủ đệ sinh con, ngày nào họ cũng kéo đến nói lảng nhăng đủ thứ, phiền chết được!”

Chu Tử Tần cũng sán lại góp chuyện: “Người nhà họ Hoàng cũng phiền phức không kém! Gia có nhớ lần trước tối, khi biết gia là Quý vương, mấy lão già đó đã vây lấy tán tụng hỏi han luôn miệng, đến tối cũng không chịu ngủ!”

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà nhìn nhau, y nắm lấy tay cô, cười trả lời: “Có sao đâu, muốn cưới cô nương tốt đẹp nhất thiên hạ, đương nhiên chuyện gì cũng có thể chịu được.”

Hoàng Tử Hà lườm y, rồi trước thái độ rúm ró của Chu Tử Tần và Chiều vương, khẽ ghé tai y hỏi nhỏ: “Gia như thế không phải làm họ giật cả mình à?”

“Dù sao chúng ta cũng sắp đi rồi, trước lúc đi phá vỡ ấn tượng cũ của họ, chẳng vui lắm ư?”

Hoàng Tử Hà cạ lời: “Gia từng này tuổi rồi mới bắt đầu nghĩ tới chuyện đùa vui.”

“Đúng thế, vì cuộc đời ta, giờ mới bắt đầu.” Lý Thư Bạch mỉm cười với cô, dịu giọng: “Từ khi gặp nàng đấy.” Hoàng Tử Hà càng không biết nói gì.

Chu Tử Tần đã quay ra mài miết nặn mụn com trên tay, lầm bầm: “Khó lắm, khó lắm thay, Quý vương hai mươi tư tuổi mới lấy được vợ, thành ra vui đến thế này... Đem đi kể ai mà tin được?”

Bóng đèn ám ảnh đã bị quét sạch, từ nay đời họ chỉ còn rạng rỡ tươi sáng, dù Lý Thư Bạch có vui mừng quá độ, cũng chẳng hề gì.

Dù sao, thả nhìn vẻ mặt tươi tỉnh này, còn hơn trông thấy gương mặt lạnh như tiền lúc trước. Dọc đường từ phủ Chiều Vương trở về, Hoàng Tử Hà thâm nhủ.

Lý Thư Bạch cười Dịch Ác, Hoàng Tử Hà cười Na Phát Sa, Chu Tử Tần cười Tiểu Nhị - không sai, chính là con Tiểu Hà trước đây, giờ đã bị gã đổi tên, nó cũng làm quen rất nhanh với cái tên mới. Mỗi lần Chu Tử Tần bước vào cửa hàng nhà ai gọi “Tiểu Nhị”, nó sẽ lọc cọc chạy ngay từ ngoài cửa vào, mấy lần đã húc tung cả cửa nhà người ta.

Dịch Ác vẫn rất hung hăng, chỉ mình Na Phát Sa có thể sánh vai đi ngang hàng với nó. Chu Tử Tần cười trên lưng Tiểu Nhị đã tự giác lùi lại đằng sau hỏi: “Giờ... Tích Thúy chắc không sao rồi nhỉ?”

“Yên tâm đi, tân đế đăng cơ đại xá thiên hạ, huống hồ đương kim thánh thượng chẳng hơi đâu quan tâm chuyện vặt này của tỷ tỷ đã qua đời đâu, giờ bệ hạ ngày ngày còn bận đánh bóng kia.” Hoàng Tử Hà đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Chương 23.2

“Ừm...” Chu Tử Tần gạt đầu, nhưng chẳng mấy chốc đã lộ vẻ trầm tư, “Vây chức tổng bổ đầu quận Thục của ta, vẫn còn hiệu lực chứ?”

“Chuyện đó đương nhiên, Từ Tàn là mệnh quan triều đình được tiền hoàng khâm điểm cơ mà.” Lý Thư Bạch nghĩ ngợi rồi hạ giọng nói thêm, “Sau khi quay về, nhớ dặn lệnh tôn chóng cắt đứt quan hệ với Phạm Ứng Tích đi.”

“Hà?” Chu Từ Tàn mở to mắt.

“Trước đây lúc Từ Hà ở Thục, dân chúng đã căm ghét cha con họ Phạm lắm rồi, tiếc rằng Hoàng sứ quân nỗ lực suốt mấy năm vẫn không đánh đổ được hắn, trái lại còn bị hắn hãm hại, mượn đao giết người, khiến Từ Hà cũng phải tội oan, bốn ba lưu lạc. Giờ ta phải thay cả nhà nàng trút giận.”

Hoàng Từ Hà gật đầu nhoeo cười với y.

Chu Từ Tàn hào hứng ra mặt: “Thật à? Khi nào chiếu lệnh ban xuống?”

“Không lâu đâu, dặn lệnh tôn liệu thu xếp đi.”

“Ai sẽ kể nhiệm ông ta?”

“Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là Cảnh Hữu sẽ là giám quân. “ Hoàng Từ Hà nháy mắt với gã.

“Cảnh Hữu công công à! Tốt quá, người quen thì dễ làm việc hơn! Về sau khi nào bị cha mắng là hoang đường xằng bậy, ta có người nói đỡ rồi!” Rồi như sực nhớ ra, gã lại hỏi: “À phải, mong sáu các vị thành thân thật à? Tôi nên chuẩn bị quà mừng gì đây nhỉ?”

Hoàng Từ Hà nhăn mặt: “Cái gì cũng được, nhưng đừng là người đồng lần trước nhé.”

“Hiểu rồi.” Chu Từ Tàn nghiêm trang gật đầu, “Ta còn người gỗ cao cấp hơn kia, tách rời được cả não ra, tặng cho con tương lai của hai người là hay nhất...” Chưa nói dứt câu, Địch Ác đã tung vó đá hậu Tiểu Nhị, khiến Chu Từ Tàn sợ hãi hét lớn, Tiểu Nhị cũng giật bắn mình chồm lên chạy thẳng. Chặt vật mãi không sao ghim được nó, Chu Từ Tàn tức tối gào to: “Quý vương điện hạ, tôi trông thấy rồi đấy nhé, rõ ràng là gia cố tình làm! Ôi ôi... tránh ra tránh ra tránh raaaaaaa.” Chưa nói dứt câu, giữa đám gà bay chó chạy phía trước chợt nhảy ra một con chó, chồm lên lao thẳng về phía Chu Từ Tàn, cắn chặt gấu áo gã. Răng con chó này rất sắc, nghiêng cũng rất chặt, bị Tiểu Nhị kéo lê gần nửa dặm vẫn không chịu buông ra.

Khi Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà đuổi đến nơi thì thấy Chu Từ Tàn đang nhảy chồm chồm giữa đường, ra sức giật vạt áo khỏi miệng con chó: “Khốn kiếp, mau buông ra! Buông ra...”

Hoàng Từ Hà ghim cương trùng mắt với Lý Thư Bạch rồi vội vã quay hỏi Chu Từ Tàn: “Từ Tàn không sao...” Chưa dứt câu, cô đã chớp mắt ngạc nhiên gọi: “Phú Quý ư?”

“Phú Quý?” Chẳng đợi Chu Từ Tàn kịp định thần, con chó nọ đã buông gã ra, vẫy đuôi mừng rỡ chạy về phía Hoàng Từ Hà, sủa inh ỏi chào.

Hoàng Từ Hà nhảy xuống ngựa xoa đầu nó cười hỏi: “Có phải Phú Quý giận Từ Tàn không nhận ra mày nên mới cắn Từ Tàn không?”

“Không phải, là tôi bảo nó cắn đấy!” Một cô gái từ bên cạnh bước ra, quắc mắt cắt lời cô.

Hoàng Từ Hà ngoái lại, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp da trắng như tuyết, hai má đỏ bừng vì giận dữ, thoát nhìn như đóa dâm bụt kiều diễm.

Nước da không tí vết đáng ngưỡng mộ ấy khiến Hoàng Từ Hà nghĩ ngay đến đất Thục bốn mùa tràn ngập sương giăng, ngây người kinh ngạc hỏi: “Nhị cô nương ư?”

Chu Từ Tàn xách vạt áo bị Phú Quý cắn rách hót hải chạy đến, vừa trông thấy Nhị cô nương đã giật bắn mình: “Nàng nàng nàng... Sao nàng lại đến đây?”

Nhị cô nương quay sang trùng mắt với gã: “Bỏ đầu đứt, còn hỏi nữa à? Sau khi biết gia đình cho chàng đính hôn với ta, chàng hỏi hà cuốn gói chạy đến đây trốn, bỏ lại ta ở Thành Đô làm trò cười cho mọi người!”

Bị cô lờm, Chu Từ Tàn bắt giác đỏ bừng hai má, vội gơ tay che mặt lấp bắp: “Vây... vậy nàng lặn lội nghìn dặm đến đây, định làm gì hả?”

“Ta muốn làm gì hả? Ta tới báo thù, ta dẫn Phú Quý đến cắn chàng!” Nhị cô nương găm lên ngay giữa đường.

Chẳng biết Nhị cô nương cho Phú Quý ăn bao nhiêu thịt, khiến nó ngoan ngoãn đầu quân cho cô ta, trở thành một con chó chỉ đâu cắn đấy. Thấy Chu Từ Tàn bị Phú Quý đuổi chạy tóe khói khắp đường, Hoàng Từ Hà bắt lực phải bụi bặm trên người rồi cười bảo Nhị cô nương: “Lần sau rảnh, mời cô nương và Từ Tàn tới phủ Quý chơi.”

“Được.” Nhị cô nương hành lễ với hai người rồi quay sang lờm Chu Từ Tàn, vẫy vẫy tay.

Lý Thư Bạch và Hoàng Từ Hà thấy chết không cứu, thông dong quay đầu ngựa về phủ.

Nắng xuân rực rỡ, hoa nở khắp thành. Hai người cũng lòng dây cương, giẫm lên lóp lóp hoa rơi mà về.

“Tháng sau chúng ta thành thân, cũng là lúc mẫu đơn nở rộ.”

“Ngắm xong mẫu đơn thì lên đường nhé.” Lý Thư Bạch cười hỏi cô: “Đi đâu trước đây?”

“Tháng Ba hoa khói châu Dương xuôi dòng, thiếp nghĩ tháng Tư cũng hay.”

“Nhắc tới Dương Châu, ta lại nhớ ra một chuyện. Sau khi Vương hoàng hậu bị giam lỏng trong hành cung, ta từng đến thăm. Bọn Trường Linh Trường Khánh vẫn đi theo hoàng hậu, kể rằng lúc điên cuồng, bà ta chỉ nhắc đến Tuyết Sắc, ngày đêm khóc lóc, không thể ngủ yên.”

Hoàng Tử Hà ngạc nhiên nhận xét: “Thực không ngờ hoàng hậu giết người vô số, tay vấy máu tươi, cuối cùng trúng độc A Già Thập Niết, lại chỉ canh cánh chuyện đó.”

“Đúng thế. Vương hoàng hậu tàn độc mưu mô, thân nhiên làm việc ác, không may mắn hồi hận. Trong lòng bà ta, chỉ canh cánh mỗi cái chết của con gái mà thôi.” Lý Thư Bạch thở dài, “Bây giờ ta đã trả thanh đoản kiếm của Võ hậu cho Vương hoàng hậu, dù sao đây cũng là vật của Vân Thiệu Uyển bọn họ. Nhưng bà ta từ chối, nhờ ta nếu có cơ hội thì sai người đem vật này về Vân Thiệu Uyển ở Dương Châu. Tuy các chị em ở đó đã tàn mạt hết cả, nhưng dầu gì thời trẻ họ cũng từng ảo tưởng coi đó là nơi che mưa chắn gió.”

“Vậy chúng ta đi Dương Châu đi, tiện thể trả nó lại cho Vân Thiệu Uyển. Thiếp vẫn luôn muốn xem các mỹ nhân tuyệt sắc nhiều như mây ở đó.” Hoàng Tử Hà cười nói, “Cũng muốn đi khắp thiên hạ ngắm hết cảnh đẹp, gặp đủ mọi hạng người.”

Lý Thư Bạch quay đầu nhìn các phường trong thành Trường An phía trước, những phố xá phường chợ này, kinh thành mà nhắm mắt y cũng thuộc lòng, giờ lại khiến y chán ngán: “Ta cứ tưởng chỉ mình mình không thích ở lại trong kinh.”

“Có ai thích đâu? Ở lại đây, chúng ta lại phải mưu tính đầu đuôi, lao碌 tranh dành.” Hoàng Tử Hà thở dài: “Xem ra đường kim thánh thượng cũng chẳng phải mình quân, thiếp thấy chung quy thiên hạ khó mà thái bình được.”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Phải, tuy sau khi tiên hoàng qua đời, trong triều đã đổi một loạt người, đa phần là nghiêng về ta, nhưng tiểu hoàng đế sẽ dần trưởng thành, càng ngày càng nghi kỵ ta, tới lúc đó việc triều đình ủng hộ ta chỉ càng khiến bệ hạ bất mãn. Ta cũng chẳng muốn phải dốc hết sức lực, thận trọng từng tí để rồi cuối cùng rơi vào kết cục lúc trước nữa.”

“Nên chúng ta cùng đi thôi. Mai danh ẩn tích, đi ngắm mưa xuân Giang Nam, rồi lại đi xem chân trời góc biển. Thiên hạ rộng lớn, người hay chuyện lạ xem không hết được, cứ thế sống vui về cả đời.” Hoàng Tử Hà ngoái lại nhoen cười với y, “Có lẽ mấy chục năm nữa chúng ta quay về Trường An xem, nếu hợp để dưỡng già thì ở lại cũng được.”

Lý Thư Bạch khẽ gật đầu, hai người sánh vai đi tiếp. Phía trước là một cội hoa lê nở rộ, quá nửa thân cây vươn ra ngoài tường, cánh hoa đỏ thắm như lụa mỏng, là tả vụng đầy đất. Hai người đi đến, không hẹn mà cùng ghim cương đứng dưới cội hoa.

“Lúc đi gia có đem theo con cá nhỏ không?”

“Không, ta trả lại nó cho Vương Tông Thực rồi.” Lý Thư Bạch ngẩng lên, mặc cho gió thổi cánh hoa rụng xuống đầy người, “Ông ta biết cách chăm sóc A Già Thập Niết hơn ta, huống hồ giờ đã từ quan quy ẩn, non xanh nước biếc hợp với bầy cá hơn là thành thị phồn hoa.”

“Thực không ngờ người thao túng cả ba triều vua như Vương Tông Thực vẫn có thể yên ổn rút lui.” Lý Thư Bạch ngoái lại nhìn cô nói khẽ: “Sau khi đi, ông ta có để lại cho nàng một món quà.”

“Căn nhà họ Vương đó ư? Nhà đó rất đẹp, cũng rất ồn, nhưng... thiếp không cần.” Hoàng Tử Hà lắc đầu, “Giống như hành lang bày đầy bể cá ấy, rất tinh xảo đẹp đẽ, nhưng cũng lạnh lẽo thâm u vô cùng.”

“Vương Tông Thực nói nàng muốn hay không cũng chẳng sao, ông ta đã để A Trạch lại đó đợi nàng rồi. Đương nhiên thiếu niên nọ cũng đã thành câđiđi, như tất cả mọi người hầu ở đó.”

Hoàng Tử Hà nghe mà sồn cả gai ốc, nắng xuân hoa đẹp đều nhọt nhọt hẳn đi. Cô run rẩy nhận xét: “Xem ra A Trạch đúng là người tiên hoàng phái đến bên cạnh Vương Tông Thực.”

“Ừm, thế nên người như Vương Tông Thực mới thật sự có thể thành công, đúng không?” Nói đoạn, Lý Thư Bạch cười, “Đến giờ ta vẫn còn thắc mắc, tại sao khi đã quyết dón ta vào chỗ chết, người thận trọng như Vương Tông Thực lại cho phép Vương Uẩn đi tìm nàng, hoãn việc về Thực lại? Rõ ràng ông ta nên án binh bất động mới phải.”

“Ai mà biết được.” Nói tới đây, Hoàng Tử Hà lại trầm ngâm, “Ít ra ông ta không hạ độc A Già Thập Niết với gia, vậy đã là ân nhân lớn nhất của thiếp rồi. Tiếc rằng ông ta từng nhúng vào việc soán đoạt ngôi vị, tội không thể tha.”

“Lúc đi, ông ta tới phủ Quý báibiệt, cũng nhắc tới chuyện này. Thực ra Vương Tông Thực tuy thuộc ngành thứ họ Vương, nhưng chỉ là họ hàng xa, thuở nhỏ cũng chẳng coi trọng gia tộc cho lắm. Sở dĩ ông ta chịu dốc sức giúp nhà họ Vương phò trợ tiên hoàng, là vì ông ta hận phụ hoàng ta thôi.” Lý Thư Bạch chia tay ra nhẹ nhàng hứng lấy một cánh hoa rơi, thân nhiên kể.

“Hôm gia sai người làm bánh anh đào cho thiếp ấy ư?”

Y gật đầu thở dài: “Ừm, Vương Tông Thực biếu một làn anh đào ở Ly Sơn mới chuyển đến.”

“Thực ra, Vương công công chăm sóc thiếp rất chu đáo.” Hoàng Tử Hà lặng lẽ cúi đầu, “Thiếp chỉ không hiểu, vì sao ông ta lại hận Tuyên Tông hoàng đế. Theo thiếp biết, Tuyên Tông rất tin tưởng ông ta, hơn hai mươi tuổi đã cho nắm giữ quân Thần Sách, có thể nói là xưa nay hiếm.”

“Như ta từng kể với nàng đấy, xưa nay ta đâu qua lại gì với Vương Tông Thực. Nhưng dù sao cũng là hoạn quan có ảnh hưởng lớn trong triều, sao ta có thể không điều tra nguồn gốc được?” Lý Thư Bạch khẽ vung tay, để cánh hoa trong lòng bàn tay theo gió bay đi, “Thời trẻ ông ta có một người thanh mai trúc mã, con của hộ tròng anh đào nổi tiếng nhất dưới chân Ly Sơn.” Hoàng Tử Hà kinh ngạc tròn mắt, im lặng lắng nghe. “Sau khi bị bắt, ông ta bị cung hình, cô gái đó đã chính tay làm cho ông ta một đôi bánh anh đào, tiễn ông ta lên đường.”

“Giờ bà ta đâu?” Thấy y không kể tiếp, Hoàng Tử Hà hỏi gặng.

Lý Thư Bạch trầm ngâm nhìn cô: “Ai mà biết được. Đương nhiên đã làm mẹ, sinh rất nhiều con, có lẽ còn lên chức bà rồi cũng nên. Vương Tông Thực đời này coi như vô duyên với bà ta. Tất cả chỉ vì nhà ông ta bị liên lụy vào một vụ án cũ từ nhiều năm trước mà phụ hoàng ta đã tùy tiện phán bừa, xử lý cả nhà họ.”

Thế nên Vương Tông Thực vào cung nhiều năm, kính cẩn hầu hạ Tuyên Tông hoàng đế, đồng thời cũng giữ miệng kín bưng, chôn vùi mọi chuyện trong lòng.

Thế nên hằng năm ông ta đều bắt Ly Sơn đưa anh đào đến, khẳng khái không chịu lãng quên tất cả những thứ từng nằm trong tầm tay với năm xưa, nhưng đã vĩnh viễn đánh mất.

Hoàng Tử Hà buồn bã lắc đầu: “Đừng nhắc tới ông ta nữa, dù gì tất cả mưa gió cũng qua rồi. Hy vọng Vương công công được như nguyện, kiếp sau làm một con cá vô tri vô giác.”

Lý Thư Bạch gật đầu. Gió nhẹ dần nổi lên, hoa bay phấp phới, hai người ngồi trên ngựa nhìn nhau không nói.

Địch Ác và Na Phát Sa song song thả bước, cọ cổ vào nhau. Hai con ngựa xấp lại gần, hai người cũng càng lúc càng gần hơn.

Đúng lúc hai con ngựa sắp lướt qua nhau, Lý Thư Bạch bỗng giơ tay ôm choàng lấy eo Hoàng Tử Hà, bế bổng cô lên.

Hoàng Tử Hà ngồi vắt ngang mình Địch Ác, quay sang nhìn y, vừa ngượng ngùng vừa bất lực: “Làm thiếp giật cả mình.”

“Trước đây toàn lướt qua nhau như thế, lần này ta không buông ra nữa đâu.” Y ôm lấy eo cô, tỉ mỉ cảm lên vai.

Cây trầm y tặng cô khẽ chạm vào tai. Lý Thư Bạch bất giác mỉm cười, ấn vào hoa văn cổ lá cuốn, chỉ nghe cách một tiếng, trầm ngọc bên trong đã bị y rút ra.

Lý Thư Bạch giơ trầm ngọc lên trước nắng, hỏi cô: “Nàng có để ý dòng chữ trên này không?”

Hoàng Tử Hà kinh ngạc: “Chữ à?” Y giơ cây trầm ngang tầm mắt nàng.

Dưới ánh nắng phản chiếu, một hàng chữ hiện ra trên thân trầm, mảnh như sợi tóc, nhỏ khó nhìn ra nổi.

Thương nhớ trong lòng, ngày nào nguôi được.

Hoàng Tử Hà ngỡ ngàng đón lấy cây trầm, nhìn kỹ hàng chữ bên trên rồi hỏi: “Cây trầm này sau khi gia tặng không lúc nào rời khỏi thiếp, gia khắc chữ lên lúc nào vậy?”

Lý Thư Bạch không đáp, chỉ cười nhìn cô. Sau lưng họ là hoa bay rục rờ, những cánh hoa rụng chẳng chờ gió thổi, là tà đậu xuống khắp đầu mình hai người.

Hoàng Tử Hà sực hiểu ra, chỉ có thể là khi y tặng cây trầm này cho mình.

Rất lâu rất lâu về trước, y còn lạnh lùng hờ hững với cô.

Thì ra, y đã tặng câu này cho cô từ lâu như thế.

Lý Thư Bạch cười ôm chặt lấy cô từ đằng sau: “Ngốc nghếch. Lúc tặng nó cho nàng, ta đã bảo nàng thử dùng trước mặt ta xem, bấy giờ cứ tưởng nàng sẽ phát hiện ra. Ai ngờ đến tận bây giờ vẫn không biết, còn để ta phải bảo.”

“Thiếp... Thiếp lúc rảnh rồi đâu có lấy ra xem, lúc lấy ra lại đều đang bận bịu căng thẳng, làm sao để ý thấy hàng chữ mảnh như sợi tóc này chứ...” Hai má cô đỏ hồng, gương mặt nóng bừng lên.

Xung quanh vắng lặng như tờ, cội hoa phù phù lên đôi bóng họ, mọi thứ bên ngoài đều im phắc, hai người chỉ còn nghe thấy tiếng thở của nhau. Tim Hoàng Tử Hà đập thình thịch, nhưng dần cảm nhận được sự vững vàng từ lồng ngực bao bọc quanh mình, hai má cô cũng dần dần bớt đỏ, se sẽ thở hắt ra rồi nhẹ nhàng đặt tay lên đôi tay đang ôm lấy mình.

Cả hai lặng im bất động, ngồi trên lưng ngựa ngắm những đóa hoa rơi là tả.

Kiếp người vô hạn, trời đất mệnh mang. Chín châu bốn bể, còn vô số hoa đẹp đợi họ dong ngựa tới ngắm; đời dài trăm năm, còn tháng ngày dằng đặc đợi họ nắm tay cùng qua.

Giống như lúc này vậy, họ ôm lấy nhau dưới cội hoa, cuối cùng cũng tìm thấy khoảnh khắc đẹp để mà bình yên nhất, tại nơi phồn hoa nhất thế gian này.

Trường An, một đời bình an.

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ngoại truyện: Nguyên Tiêu

Hoa vàng cây ngọc, người sum họp, trăng tròn vành. Đêm mười lăm tháng Giêng, nhà nhà thấp đèn. Tuy trời đổ tuyết lất phất, nhưng khắp phố lớn, ngõ nhỏ trong thành Dương Châu vẫn treo đủ các loại đèn. Trước cửa nhà giàu sang còn dựng cổng chào, bên trong bày đèn ca múa.

Văn Thiều Uyển Dương Châu là kỹ viện ca múa nổi danh nhất Giang Nam. Dưới bóng trăng, trước hoa đèn, một tốp thiếu nữ đang múa hát. Người dùng chân đứng xem đông như kiến, trăng lên đến giữa trời mà tiếng tơ trúc vẫn réo rắt không nghỉ, người xem chen lấn, xô đẩy nhau. Riêng mẹ con nhà họ không chen vào giữa đám đông, mà tìm một gò đất cao cách đó không xa đứng xem.

Người mẹ chưa đầy ba mươi tuổi, vận áo biếc, mặt mũi thanh tú, mắt sáng long lanh; bé trai bảy tám tuổi bên cạnh mặc áo gấm thiên thanh, tay xách một cây đèn tiên ông cười phượng, ánh đèn hắt lên đôi má bé hồng đỏ, mặt mày như vẽ.

Nữ tử áo xanh mỉm cười xem ca múa, nhưng đứa bé trai lại chẳng có hứng thú, chán nản nghịch chiếc đèn trong tay: “Mẹ ơi, sao cha vẫn chưa tìm thấy kẹo hạnh nhân của con? Mình đi tìm cha đi.”

Người mẹ dịu dàng dỗ con, giọng nhẹ nhàng: “Huyền Trạm đợi thêm lát nữa, màn ca múa này khiến mẹ nhớ đến mấy cổ nhân nhiều năm trước.”

Bé trai chẳng buồn ngẩng lên: “Cổ nhân gì chứ, không phải hung thủ giết người thì là nạn nhân bị giết, cha mẹ có người bạn nào còn sống sao?”

Người mẹ phì cười, giơ tay vò tóc con: “Nói bậy! Còn Chu thúc thúc và Vương thúc thúc mà? Cha mẹ chẳng phải vẫn đưa con tới chơi với đám trẻ nhà họ à?”

“Thôi đi, Chu Tiểu Tích cả ngày ôm đầu lâu chạy lảng tránh với Vương Khai Dương ngựa còn chưa leo lên nổi đã vọng tưởng làm đại tướng quân à?” Huyền Trạm tỏ vẻ khinh bỉ: “Hai thằng nhãi khóc nhè.”

“Lúc nhỏ con còn hay khóc nhè hơn.” Mẹ thân nhiên châm chọc cậu.

Huyền Trạm ngẩng lên, ầm ức định cãi, nhưng lại trông thấy một bóng người tha thân đi đến gần bọn họ như tìm kiếm ai. Là một cô gái chừng hai mươi tuổi, cũng có nhan sắc, tiếc rằng chỉ mặc áo xanh đơn giản, tóc vấn chặt thành một búi, không cài trang sức, cả người trông rất nhạt nhòa.

Thấy cô ta cầm cúi đi đến trước mặt, nữ tử áo lụa biếc liền hỏi: “Nương tử đang tìm cái gì ư?”

Cô gái kia không hề ngẩng lên, chỉ nhủu mày đáp: “Vàng, trăm vàng của tôi rơi mất rồi.”

Với dân thường, trăm vàng rất quý giá, lỡ đánh rơi hẳn là to chuyện. Huyền Trạm vội giơ cao cây đèn tiên ông cười phượng trong tay lên, vẻ nhiệt tình: “Tuyệt động đây đường, e là khó tìm, để cháu soi cho.”

“Ôi, đa tạ, đa tạ”. Nữ tử họ cuối cùng cũng ngẩng lên, thấy hai mẹ con trước mặt tao nhã hơn người, không giống dân thường, vội vàng hành lễ với họ rồi nói: “Vừa nãy tôi và phu quân ở phía trước thả đèn, thoáng thấy trên đầu hơi động, quay ra thì trâm đã mất. Phu quân cũng vô tâm, bắt tôi một mình lần tìm dọc đường về nhà, kết quả về đến nhà vẫn chưa thấy ...” Vừa nói, cô ta vừa cùng Huyền Trạm đi đến gốc liễu phía trước gò đất nhỏ.

Nữ tử áo lụa biếc đứng trên gò đất quan sát họ. Ngọn đèn của Huyền Trạm tạo thành một vòng sáng dưới đất, hai người đi đến gốc cây, cô gái kia thường ngồi thụp xuống tìm kiếm, ngay sau đó, một tiếng thét thê thảm vang lên.

Huyền Trạm giơ cao đèn soi vào bóng người nằm dưới gốc cây, rồi quay lại gọi to: “Mẹ ơi, ở đây có người chết!”

Các cỗ khoái đi tuần đêm Nguyên tiêu rất đông, vừa khéo có một tốp gần đó, nghe tiếng vội chạy đến. Kẻ gần đám đông chỉ chực xúm lại xem cách xa mười bước, kẻ kiểm tra người đàn ông nằm dưới đất, cũng có kẻ cầm sổ sách chạy đến hỏi cô gái kia: “Chàng ấy là Lưu Thành, phu quân của tôi, tôi họ Ngụy, người nhà gọi là Hâm nương...” Cô gái khóc đến hụt hơi, gần như quay mặt đi, “Chẳng lẽ là thợ thủ công, chuyên đánh trang sức, năm ngoái chúng tôi chạy nạn đến Dương Châu, ở cạnh giếng cây hòe. Hôm nay vợ chồng ra ngoài thả đèn, trăm vàng của tôi vô tình rơi mất, tôi phải vòng về tìm, nào ngờ tìm suốt dọc đường về tận nhà cũng không thấy. Tôi lại vòng lại tìm...”

Huyền Trạm xách đèn nép vào bên mẹ, nghe Hâm nương trình bày, lại nhìn các cỗ khoái kiểm tra thi thể nam kia. Thi thể là một người đàn ông hai bảy

hai tám tuổi, cổ họng bị cắt, máu bắn ra đã bị mưa tuyết lấp rắc che lấp, nằm nghiêng trên mặt tuyết, thân hình cũng phủ một lớp tuyết mỏng, tay nắm chặt một cây trầm vàng.

Trầm vàng được làm theo kiểu dáng từ năm sáu năm trước, bây giờ rất thịnh hành khắc tên khuê danh nữ tử lên trầm. Chữ khắc phỏng theo thể triện mai hoa, nhìn thì tao nhã, nhưng thợ bạc có vẻ không thạo thể này cho lắm, nét khắc vụng về chỉ miễn cưỡng coi như viết đúng mà thôi. Có điều bộ âm bên trái chữ “Hâm” được khắc gần giống hình tỷ bà, rõ ràng đã tồn không ít tâm tư.

Huyền Trạm ghé tai mẹ nói thầm: “ Là chữ “Vận” mẹ ạ.”

Người mẹ gật đầu: “ Chữ “Vận” và “Hâm” viết bằng thể triện rất giống nhau.”

Một bồ khoái trở cây trầm trong tay từ thì, hỏi Hâm nương: “Người muốn tìm cây trầm này sao?”

Hâm nương bùng mặt, nước mắt chảy dài theo kẽ tay: “ Vâng... Chính là cây trầm này. Rõ ràng đã đánh rơi, tìm khắp nơi không thấy, sao lại ở trong tay chàng được...”

Bồ đầu ngẫm nghĩ giây lát, quan sát dấu vết trên tuyết rồi lại nhìn cây trầm trong tay người chết, kết luận: “Chắc chắn là người giết phu quân.”

Hâm nương nghe vậy thì nhũn người ngã phịch xuống đất, lắc đầu quảy quẫy, run rẩy biện minh: “Tôi, không phải tôi giết A Thành mà! Chúng tôi thành thân nhiều năm nay, lúc nào cũng thắm thiết...”

Bồ đầu bực dọc cắt lời cô ta: “Vừa rồi lúc chúng ta đến đã thấy rõ rồi. Bây giờ trên mặt tuyết chỉ có bốn hàng dấu chân , một đi một đến chính là dấu chân của người; hai hàng còn lại đi đến dưới gốc cây, hàng lớn đã bị tuyết lấp một nửa, là của phu quân người, còn hàng nhỏ là của đứa bé này. Tuyết rơi hai canh giờ rồi mà thi thể phu quân người còn ấm, cũng tức là hân ta mới chết, trừ ba người các người, làm gì có ai đi đến dưới gốc cây. Đứa bé này vừa theo người đến, dĩ nhiên không phải hung thủ, vậy khả năng duy nhất là người giết người.” Một bồ khoái bên cạnh cũng góp lời: “Nếu hung thủ không phải là người, tại sao phu quân của người lại nằm cây trầm của người trong tay?”

“Oan quá, tôi... tôi không giết người!” Hâm nương mặt mũi xám ngoét, nhưng chỉ biết lắc đầu quảy quẫy, không phân bua được câu nào.

“Đẫn đi.” Bồ đầu vung tay, các bồ khoái thành thạo cầm xích sắt tới toan xích lại.

Huyền Trạm thấy họ thô bạo lời Hâm nương dậy, không để cô kịp phân trần câu nào đã định bắt đi, bất giác nhíu mày, rồi nhìn sang cây trầm vàng trong tay thi thể, kéo kéo tay áo mẹ.

Nữ tử áo lụa biếc vỗ đầu cậu, cao giọng hỏi bồ đầu: “Đại ca à, tôi cho rằng nương tử đây không phải hung thủ đâu, chẳng hay các vị có thời gian nghe tôi trình bày cách nhìn của mình không?”

Bồ đầu liếc người mẹ, vẻ khinh bỉ: “Đàn bà biết gì, đừng cản trở việc công.”

Thấy hân coi thường mình, người mẹ chỉ cười, rút một lệnh bài ra: “Người phủ Quý vương, xin các vị giúp cho.”

Bồ đầu sững người, nhìn lệnh bài thép vàng nam bạc, rõ ràng là làm theo sắc chỉ nhà vua, vội vàng cùng các bồ khoái hành lễ, giọng hơi run rẩy: “Quý vương nổi danh thiên hạ, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu! Nghe nói nhiều năm trước vương gia đã dất vương phi rồi kinh du ngoạn, thỉnh thoảng mới nghe vài sự tích lưu lại, đều cách Dương Châu rất xa... Lần này vương gia đến Dương Châu rồi ư?”

Người kia cũng đáp lễ: “Vương gia không ở đây, tôi đến Dương Châu có chút việc thôi.” Bồ đầu lại hỏi: “Nghe nói năm xưa vương phi cũng từng phá hàng loạt kỳ án, chúng tôi vẫn ngưỡng mộ không thôi. Nương tử là người bên cạnh vương phi hay sao? Thấy vụ án này thế nào?”

“Tôi chỉ nghĩ, nếu đúng là do Hâm nương gây ra, tại sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô ta đã đi rồi còn vòng lại, dẫn lửa đốt mình?” Người mẹ tránh câu hỏi về thân phận, cắt lệnh bài đi rồi nhìn sang thi thể dưới gốc cây. “Dấu chân trên tuyết đã bị vùi lấp quá nửa, cô ta rõ ràng có thể đứng từ chỗ tôi nhìn sang, nói rằng phu quân mình không đứng dưới gốc cây rồi bỏ đi. Đợi thêm lát nữa, tất cả dấu chân bị tuyết lấp hết, thời gian từ vong của nạn nhân cũng khó mà xác định mới quay lại, tới lúc đó chẳng ai biết được khi chồng cô ta chết có ai đến gần không, vụ này sẽ rất dễ bị quy vào án giết người cướp của, không phải sao?”

Bồ đầu gật đầu, nhưng vẫn cố chống chế: “Có những phạm nhân ngu ngốc như vậy đó, cũng chẳng phải chưa thấy bao giờ...”

“Tôi mạn phép hỏi cô ta mấy câu nhé.” Nữ tử áo lụa biếc nói rồi đến đỡ Hâm nương dậy, vén lại dùm mớ tóc rối trước trán, khẽ hỏi: “Vận nương là ai?”

Mặt Hâm nương đang trắng bệch, giờ lại xám ngắt đi: “Cô... sao cô lại biết Vận nương?”

“Cô muốn rửa oan thì kể rõ cho tôi nghe đi.”

“Nhưng... cuối năm ngoái chúng tôi mới rời quê đến Dương Châu, sao cô lại biết Vận nương...”

Nữ tử áo lụa biếc chỉ nhìn cô ta, vẻ dịu dàng mà kiên quyết. Hâm nương tần ngần, cuối cùng mới run rẩy hé môi, lầm bầm: “Vận nương và tôi ra đời cùng một lúc, cùng được bế đến xin tộc trưởng đặt tên. Chúng tôi là người cùng thôn, đều họ Ngụy, cũng có họ hàng xa... Năm chúng tôi chừng năm sáu tuổi, mẹ Vận nương đón đứa cháu họ xa mồ côi A Thành về nhà, còn để A Thành và Vận nương đính hôn từ bé, thế nên... tuy ba người chúng tôi luôn chơi cùng nhau, nhưng giữa hai người họ, lúc nào cũng khác...”

Nữ tử áo lục biết cụp mí, bình thần “ừm” một tiếng: “Có điều, về sau cô lại được gả cho A Thành.”

“Vâng... Đáng lẽ A Thành kết hôn với Vận nương. Tôi cũng có chồng chưa cưới mới gặp mặt vài lần, nên cả tôi và Vận nương chuẩn bị đồ cưới cùng lúc. Về sau A Thành đến tiệm vàng trong thành học nghề, nhà tôi và nhà Vận nương nhờ A Thành đánh hai cây trâm giống hệt nhau, bên trên khắc tên hai chúng tôi.” Hàm nương thần thờ nhìn cây trâm vàng trong tay phu quân, vẻ mặt héo hắt vì buồn bã: “Tuy kiểu dáng này không thịnh hành nữa, nhưng bây giờ đôi trâm ấy là nhất ở thôn chúng tôi đấy, hai chúng tôi hết sức nâng niu. Kể cả bây giờ, tôi vẫn cất kỹ trong hộp nữ trang, chỉ những khi tết nhất mới dám cài...”

Huyền Trạm không hiểu được những chuyện này, chớp chớp mắt vẻ buồn chán, nhưng thấy mẹ chăm chú lắng nghe, cậu cũng giọng cao đèn, lặng yên nghe Hàm nương kể lể.

“Đạo ấy tôi và Vận nương đều bận may áo cưới, nên sau khi lấy trâm cũng không gặp mặt... Ai ngờ gần đến ngày cưới thì Vận nương nhận được tin bà ngoại bị đau chân, muốn cô ấy đến thăm một lúc trước khi về nhà chồng. Kết quả, trên đường đến thôn nhà bà ngoại, đường núi hiểm trở, trời lại vừa mưa to mấy hôm, bùn lầy trơn trượt, Vận nương bị hụt chân... thế là...” Hàm nương bưng mặt, cơ hồ không kể tiếp được.

Huyền Trạm tròn mắt kinh ngạc.

Kể chuyện từ rất lâu, song Hàm nương vẫn đau như xé ruột, đầm ngực lắm bảm: “Sau khi Vận nương qua đời, A Thành nằm phục trên mộ, không ăn không ngủ, chỉ muốn đi theo cô ấy. Tôi đi ngủ thì mơ thấy Vận nương về, cô ấy nói hai ta tình như chị em, giờ tôi không thể chăm lo cho A Thành nữa, phiền cô chăm sóc huynh ấy giùm. Suốt mấy ngày cứ mơ cùng một giấc mơ như thế, tôi cũng chẳng biết làm sao, đành nói lại với cha mẹ, để tôi thay Vận nương cưới A Thành. Người trong tộc đều thương xót Vận nương và A Thành, thế là tôi được gả cho A Thành...”

Mọi người xung quanh nghe Hàm nương kể đều âm thầm thờ dài. Song nữ tử áo lụa biếc lại hỏi: “Tìm được thi thể Vận nương không?”

Hàm nương gật đầu: “Tìm thấy ngay hôm đó dưới thung lũng rồi... máu thịt bê bết cả...”

“Cây trâm của cô ấy thì sao?”

“Vật nhỏ như vậy rơi xuống núi thì làm sao tìm được nữa?” Hàm nương ôm mặt khóc nức lên.

“Vậy chồng chưa cưới của cô làm thế nào?”

“Em gái tôi được gả cho người ấy, giờ... gia đình họ cũng rất hạnh phúc... Tôi và A Thành, vốn dĩ cũng hạnh phúc như vậy...”

Nữ tử áo lụa biếc quay sang nhìn thi thể Lư Thành nằm đó, lạnh nhạt nói: “Hạnh phúc ư? Có lẽ cô rất hạnh phúc, nhưng người Lư Thành yêu không phải là cô, dù cô trăm phương ngàn kế, thậm chí không tiếc tay sát hại Vận nương tình như chị em với mình, cũng không giành được tình cảm của Lư Thành.”

Thấy người kia đột ngột đổi giọng lạnh nhạt, Hàm nương rùng mình, co rúm lại: “Cô... cô nói bậy! Tôi sao có thể giết... giết Vận nương được? Cô... đến Vận nương là ai còn chẳng biết, đừng nói linh tinh nữa...”

Các bổ khoái ngơ ngác nhìn nữ tử áo lụa biếc. Vừa rồi khi họ cho rằng Hàm nương giết chồng, chính nữ tử này đã lên tiếng chất vấn, song giờ chỉ dựa vào mấy câu nói, lại xác định Hàm nương đã giết người, hơn nữa còn giết một người đã chết từ lâu.

Mọi người nín lặng nhìn nhau, không ai hiểu gì cả.

Chỉ nghe nữ tử áo lụa biếc nói tiếp: “Cô có biết vì sao phu quân mình lại đột ngột chết ở đây không? Vì hắn đã phát hiện ra nguyên nhân cái chết của Vận nương. Có lẽ hắn trước sau vẫn chỉ yêu Vận nương; có lẽ hắn không dám tin người đầu gối tay ấp với mình lại là hung thủ giết người; cũng có thể hắn và cô sống rất hạnh phúc nên không đủ dũng khí ra tay trực tiếp với cô. Thế nên hắn nắm chặt cây trâm của cô trong tay, như vậy dù hắn đi theo Vận nương, quan phủ cũng sẽ xử tội cô, coi như báo thù cho Vận nương.”

Mắt Hàm nương vẫn đầy tia máu, như điên như dại, trông cực kỳ đáng sợ: “Cô nói bậy! Chúng tôi hạnh phúc như thế, mấy năm nay A Thành dần dần không nhắc đến Vận nương nữa, sao chàng có thể... cho rằng tôi giết Vận nương được?”

“A Thành sực hiểu ra, có thể là từ một hành động, một câu nói, cũng có thể chính vì cây trâm vàng hắn làm được cô cất giữ trong hộp nữ trang...” Nữ tử áo lụa biếc tro cây trâm, “Cô nói, thường ngày tiếc không dám cài, vậy chắc hắn đến tết nhất sẽ cài nó lên? Tôi nghĩ có lẽ vào dịp Tết năm nay, phu quân cô nhìn kỹ cây trâm mình tự tay làm ra, đã hiểu ra tất cả...”

Hàm nương run bắn người lên, nhìn trừng trừng cây trâm trong tay A Thành, không thốt nổi lời nào.

Nữ tử áo lụa biếc đi đến bên thi thể cầm cây trâm lên, chậm rãi nói: “Cô kể rằng Vận nương đi đến nhà bà ngoại một mình, rồi bị ngã trên đường núi, là nói dối đúng không? Bởi vì lúc ấy, bên cạnh cô ta nhất định còn một người khác, kẻ đó chính là cô.”

Huyền Trạm xách đèn lồng, miệng há to, mắt sáng rực nhìn mẹ. Các bổ khoái cũng quên cả bàn tán, chỉ nhìn chăm chăm vào cây trâm, chăm chú nghe người họ phân tích.

“Trang sức vàng là món đồ cưới quý giá nhất, bà ngoại Vận nương muốn gặp cháu một lần trước khi về nhà chồng, hiển nhiên cô ta sẽ đem cây trâm

chồng chưa cưới đánh cho mình đến khoe với bà. Có lẽ cô đã đuổi kịp cô ta trên con đường núi gấp ghe hiểm trở ấy. Có điều tôi đoán cô không đẩy Vận nương xuống ngay, mà đôi bên còn đánh nhau một trận. Trong lúc cầu xé, hai cây trâm vàng đều rơi ra, trâm của cô theo Vận nương rơi xuống vực, còn trâm của cô ta lại rơi trên mặt đất, bị cô nhận lầm là trâm của mình, ai bảo tên hai người viết giống nhau như vậy, thể chữ triện hoa mai này cũng rất khó phân biệt nữa...”

Nói đoạn, người nọ giờ cây trâm ra trước mặt Hâm nương: “Chắc cô không biết chữ, càng không đọc được thể triện hoa mai. Song người đã học chỉ cần thoáng nhìn là nhận ra ngay, đây không phải chữ ‘Hâm’ tên cô mà là chữ ‘Vận’ trong tên Vận nương. Chữ khắc trên trâm nhỏ thể này, trông lại rất giống nhau, người biết đọc chữ triện hoa mai không nhiều, ngay phu quân cô cũng phải rất lâu về sau mới nhìn rõ... Thì ra, đây là cây trâm của Vận nương.”

Hâm nương suy sụp ngã ngồi xuống đất, nắm chặt trâm vàng trong tay, trân trân nhìn phu quân mình rồi phủ phục xuống khóc òa lên.

“Cô từng kể, từ khi bắt đầu may áo cưới, cô và Vận nương không gặp nhau nữa, vậy cây trâm của người quá cố rơi vào tay cô từ lúc nào?” Người nọ nhìn Hâm nương, giọng bình thản: “Hai người từ nhỏ lớn lên bên nhau, lúc sắp lấy chồng hẳn phải lưu luyến lắm, sao lại không gặp nhau nữa? Chắc hẳn lúc đó đôi bên vì A Thành đã ngầm ngầm xảy ra tranh chấp. Nhưng dù giành được chồng chưa cưới của bạn thân, cô cũng chỉ phá hỏng cuộc đời của cả ba người mà thôi.”

Hâm nương siết chặt cây trâm, mũi trâm đâm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác, cứ dờ dẩn ngồi đó bất động.

“Tôi chỉ không hiểu tại sao lúc đi tìm Vận nương, cô lại cài cây trâm của mình? Đáng lẽ cô không nên mang trâm theo, bằng không cũng chẳng bị lẫn...”

“Tôi... tôi vốn không định giết Vận nương, lúc đuổi kịp cô ấy trên đường núi, chỉ muốn xin cô ấy san sẻ A Thành cho tôi một chút, dù... dù tôi làm bé cũng được...” Hâm nương nghẹn ngào, “Tôi đem trâm của mình theo, định nói rằng chúng tôi có thể giống như vậy, cùng nhau lớn lên, ngay cả đồ cưới cũng giống nhau. Nếu cô ấy không muốn nhường cho tôi, thì hai chúng tôi có thể cùng lấy một người, không phải cũng giống thế sao...”

Nữ tử áo lụa biếc thờ dài khẽ đáp: “Không giống.”

Hâm nương ôm ngực, tắc nghẹn, đau thắt, tiếng nức nở cũng bắt đầu. Cây trâm vàng đã cắm vào tim cô ta.

“Cô nói đúng... không giống nhau. Cô ấy... khẳng khái từ chối tôi. Đôi bên giằng co, không ngờ đường núi đã bị mưa xối mòn dẫn đến... sạt lở. Cô ấy bị huyệt chân...”

Các bộ khoái đổ xô đến, giằng tay Hâm nương ra, nhưng tim đã bị đâm thủng, rõ ràng lạnh ít dữ nhiều. Hâm nương trừng trừng nhìn nữ tử áo lụa biếc trước mặt, dường như muốn hỏi điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống.

Hai cái xác, một vụ náo loạn. Đôi vợ chồng được các bộ khoái khiêng đến đặt cùng một chỗ, đầu sát đầu, vai kề vai, nếu không nhìn vết thương thì thực giống như đang tựa vào nhau.

Nữ tử áo lụa biếc thờ dài, dắt tay con trai xoay người bỏ đi.

Huyền Trạm vẫn xách chiếc đèn lồng, ngọn nến gần ngùn bên trong đã sắp chảy cạn. Dưới ánh nến, cậu quay lại nhìn đám người dưới gốc cây, sức nhớ ra một chuyện liên hồi: “Mẹ ơi, còn một vấn đề mẹ chưa giải thích.” Mẹ chớp mắt cúi đầu nhìn cậu.

“Mẹ nói chồng cô ta tự vẫn, nhưng bên cạnh thi thể không có hung khí, ông ta làm sao tự sát được?”

“Nếu có hung khí chẳng phải sẽ bị phát hiện là tự sát ư? Hung khí ắt phải giấu đi rồi.”

Huyền Trạm vội túm tay mẹ hỏi dồn: “Giấu ở đâu cơ? Sao con không thấy?”

“Dĩ nhiên con không thấy được rồi. Con quên rồi à? Hâm nương nói mình cùng phu quân thả đèn dưới gốc cây, nhưng lúc chúng ta đến chỉ thấy chỗ đó tối om, đèn ở đâu?”

“Ở đâu nhỉ?” Huyền Trạm nghi hoặc ngẫm nghĩ, thấy mẹ ngẩng đầu nhìn trời, cậu cũng ngược lên nhìn theo.

Giữa bầu trời lác rác mưa tuyết, lấp lánh từng đốm sáng, từng đốm sáng. Đó là đèn trời mọi người thả, đang bay lên chín tầng trời cao vút.

“Lư Thành là thợ bạc, làm một lưỡi dao thật mỏng thật nhẹ, chắc chẳng khó khăn gì.” Nghe mẹ nói vậy, Huyền Trạm mở to mắt nhìn những đốm sáng lung linh dần dần tan biến giữa nền trời.

Đột nhiên, mưa tuyết lất phất cùng những ngọn đèn trời lơ lửng trên cao đều bị một tán ô che lấp. Cậu trông thấy gương mặt tươi cười của cha đang cúi xuống nhìn mình.

Mẹ mỉm cười cầm lấy chiếc ô từ tay cha, giờ lên cao che.

Còn cha bế bổng Huyền Trạm lên, hà hơi sưởi ấm cho bàn tay nhỏ lạnh cóng.

Cả nhà ba người đi thẳng về phía ánh đèn rực rỡ. Huyền Trạm dựa vào lòng cha, thì thào: “Cha ơi, con phải mách với cha việc này, hôm nay mẹ lại quản chuyện không đâu rồi.”

“Ừm, thế cũng tốt. Hễ chỗ nào có án mạng là có mẹ con, cha cũng dễ tìm hai mẹ con.”

“Cha ơi, hôm nay mẹ rất lợi hại nhé, chỉ hỏi mấy câu đã phá được hai vụ án mạng, một vụ hôm nay, một vụ từ mấy năm trước.”

“Mẹ con vẫn lợi hại mà, lẽ nào Huyền Trạm không biết?”

“Con cũng rất lợi hại, nhìn qua là nhận ra ngay chữ triện hoa mai cha dạy. Nên nếu không có con, vụ án hôm nay không phá được đâu!”

“Ồ? Xem ra Huyền Trạm lợi hại hơn cả mẹ rồi, mẹ con mười hai tuổi mới nổi tiếng, còn Huyền Trạm năm nay chỉ tám tuổi thôi.”

“Đĩ nhiên rồi! Sau này, cả thiên hạ đều sẽ biết tên con – Lý Huyền Trạm!”

-Hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Trâm 4: Chim Liền Cánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.